UNU

NU SUPORT CUŞTILE.

Nu-mi place nici măcar să merg la grădina zoologică. Prima oară când am vizitat una, aproape că am făcut o criză de claustrofobie la vederea bietelor animale. Nu reuşeam să-mi imaginez cum ar putea trăi astfel o vietate. Ba uneori chiar simțeam un pic de milă față de criminali, condamnați să rămână pentru tot restul vieții într-o celulă. Sigur nu m-aş fi aşteptat vreodată să-mi petrec *eu* existența în aşa ceva.

Cu toate acestea, în ultima vreme viața mi-a aruncat în cale o mulțime de lucruri la care nu m-aş fi aşteptat, fiindcă iată-mă aici, ținută sub cheie.

—Hei! am urlat, apucându-mă de gratiile de oțel care mă izolau de restul lumii. Cât o să mai stau aici? Când e procesul meu? Doar n-o să mă țineți în carcera asta pe vecie!

Bine, nu era tocmai o carceră, nu la modul întunecos, cu lanţuri ruginite. Mă aflam într-o celulă micuţă, cu pereţi simpli, o podea simplă şi... în fine, cu totul simplu. Imaculat. Steril. Rece. În realitate, era o senzaţie mai deprimantă decât ar fi putut să-mi ofere oricare carceră mucegăită. Simţeam pe piele răceala gratiilor uşii, dure şi inflexibile. Lumina fluorescentă făcea metalul să sclipească într-un fel aspru, care-mi irita ochii. Puteam să văd umărul unui bărbat care stătea ţeapăn într-o parte a intrării în celulă, şi ştiam că mai erau, probabil, alţi patru gardieni pe coridor, în afara câmpului meu vizual. Mai ştiam şi că niciunul dintre ei nu avea să-mi răspundă, dar asta nu mă oprise să cer permanent răpunsuri din partea lor în ultimele două zile.

Alegându-mă din nou cu obişnuita tăcere, am oftat şi m-am trântit la loc pe priciul din colţul celulei. Ca tot restul noului meu cămin, şi el era lipsit de culoare şi sărăcăcios. Mda. Chiar începeam să-mi doresc o carceră adevărată. Şobolanii şi pânzele de păianjen mi-ar fi dat măcar ocazia să urmăresc ceva cu privirea. Ridicându-mi ochii, am avut instantaneu acea senzaţie derutantă mereu prezentă aici: că tavanul şi pereţii se strâng în jurul meu. Ca şi cum n-aş mai putea să respir. Ca şi cum marginile celulei ar fi înaintat întruna spre mine, până la dispariţia oricărui spaţiu, alungând tot aerul...

M-am ridicat brusc în capul oaselor, gâfâind cu respirația tăiată. *Nu te mai zgâi la pereți şi la tavan, Rose,* m-am certat singură. Şi-atunci, mi-am coborât privirea spre mâinile încleştate una de cealaltă, încercând să-mi dau seama cum de intrasem într-un astfel de bucluc.

Răspunsul inițial venea de la sine: cineva mi-a pus în cârcă o faptă pe care n-am comis-o. Şi nici măcar una măruntă. Ci un asasinat. Au avut neobrăzarea să mă acuze de cea mai înaltă crimă pe care ar fi putut-o comite vreun moroi sau vreun dhampir. Ei, doar n-o să spun acum că n-am mai omorât pe nimeni în viața mea. Ba da, am omorât. Şi mi-am adunat în palmares destule încălcări ale regulamentelor (şi chiar ale legilor). Cu toate acestea, asasinatul cu sânge-rece nu face parte din repertoriul meu. Cu atât mai puțin asasinarea unei regine.

E drept că regina Tatiana nu se numărase printre prietenele mele. Ea fusese conducătoarea cea rece şi calculată a moroilor: o rasă de vampiri vii, practicanți ai magiei, care nu-şi ucideau victimele pentru sânge. Între mine şi Tatiana a existat o relație spinoasă dintr-o serie de motive. Unul dintre ele era faptul că umblam cu strănepotul ei, Adrian. Iar altul îl constituia dezaprobarea pe care o manifestasem față de politica ei privitoare la modul de luptă împotriva strigoilor — vampirii cei răi, morții vii care ne vânau pe noi toți. Tatiana îmi înşelase în câteva rânduri încrederea, însă niciodată nu-i dorisem moartea. După toate aparențele, totuşi, cineva i-o dorise, şi avusese grijă să lase în urmă un întreg şir de dovezi care să conducă drept spre mine, capacul fiind pus de amprentele mele găsite peste tot pe țepuşa de argint lolosită pentru uciderea Tatianei. Sigur, fiind țepuşa *mea*, era firesc să-mi poarte amprentele. Dar nimeni nu părea să considere această evidență ca fiind relevantă.

Oftând din nou, am scos din buzunar o bucățică de hârtie mototolită. Unicul meu material pentru lectură. Am strâns cu putere cocoloşul în pumn, fiindcă nu mai aveam nevoie să privesc cuvintele. Doar le ştiam de multă vreme pe de rost. Conținutul biletului punea sub semnul întrebării ceea ce ştiusem eu despre Tatiana. Punea sub semnul întrebării foarte multe.

Deprimată de atmosfera care mă înconjura, m-am strecurat afară din el, trecând în al altcuiva: în al Lissei, cea mai bună prietenă a mea. Lissa era moroi, şi între noi exista o legătură parapsihică, una care-mi permitea să-i pătrund în minte şi să privesc lumea prin ochii ei. Toţi moroii stăpânesc un anume tip de magie al elementelor. Specialitatea Lissei era spiritul, element legat de acpacităţile parapsihice şi tămăduitoare. Era o raritate printre moroi, care utilizau de obicei elemente mai materiale, şi încă nu-i înţelegeam în prea mare măsură posibilităţile — care erau incredibil de vaste. Ea întrebuinţase spiritul acum câţiva ani pentru a mă readuce din lumea morţilor, şi tocmai asta făurise legătura dintre noi două.

Prezenţa în mintea ei mă elibera din cuşcă, dar tot nu mă prea ajuta în problema mea. Lissa se străduise din răsputeri să-mi dovedească nevinovăţia, încă de la audierea în care fuseseră prezentate toate probele adunate împotrivă-mi. Ţepuşa mea, ca armă a crimei, însemnase numai începutul. Potrivnicii mei se grăbiseră să le amintească tuturor despre aversiunea pe care-o manifestasem faţă de regină, şi mai găsiseră şi un martor care să depună mărturie cu privire la unde mă aflam în intervalul de timp corespunzător comiterii asasinatului. Iar mărturia aceasta mă lăsase fără cel mai mic alibi. Consiliul hotărâse că sunt dovezi suficiente pentru trimiterea mea într-un proces în toată regula, în urma căruia aveam să-mi primesc sentinţa.

Lissa se străduise cu disperare să capteze atenția celorlalți şi să-i convingă că eram victima unei înscenări. Cu toate acestea, nu prea găsea persoane dispuse s-o asculte, din cauză că întreaga Curte regală a moroilor era ocupată cu pregătirile pentru fastuoasele funeralii ale Tatianei. Moartea unui monarh era mare chestie. Moroii şi dhampirii — adică semivampirii ca mine — aveau să vină din toată lumea ca să vadă spectacolul. Mâncare, flori, ornamente, ba chiar şi muzicanți... Tacâmul complet. Dacă Tatiana s-ar fi măritat, mă îndoiesc că ar fi avut parte de tot atât fast. Şi, cu atâta activitate şi zarvă, nimeni nu se mai interesa acum de mine. În ochii majorității, eram pusă la loc sigur, incapabilă să mai omor pe altcineva. Asasinul Tatianei fusese descoperit. Dreptatea era înfăptuită. Cazul era închis.

Dar, până să-mi conturez o imagine clară a locului în care se afla Lissa, gălăgia iscată subit în închisoare m-a smuls înapoi, în propria-mi minte. Cineva pătrunsese în zonă şi discuta cu paznicii, cerând să mă viziteze. Era primul meu oaspete după atâtea zile. Inima a început să-mi bată cu putere, făcându-mă să ajung dintr-un salt la gratii, cu speranța că e cineva care să-mi spună că totul nu fusese decât o oribilă eroare.

Numai că vizitatorul meu nu era tocmai cel aşteptat.

—Moşule, am zis, cu o voce obosită. Ce cauți aici?

Abe Mazur era cel din fața mea. Ca de obicei, reprezenta o apariție demnă de privit. Eram în toiul verii — ceea ce însemna caniculă şi umezeală, dat fiind faptul că ne aflam chiar în miezul zonei rurale din Pennsylvania — dar asta nu-l împiedica să poarte un costum complet. Şi unul bătător la ochi, impecabil croit şi împodobit cu o strălucitoare cravată din mătase purpurie şi o eşarfă asortată care doar aşeza bomboana pe colivă. Bijuteriile din aur scânteiau pe pielea lui oacheşă şi, din câte se părea, îşi tunsese de curând barba neagră, scurtă. Abe era moroi şi, cu toate că nu aparținea unei familii regale, se bucura de tot atâta influență ca şi membrii acestora.

Şi, întâmplător, era tatăl meu.

—Eu sunt avocatul tău, mi-a răspuns, pe un ton vesel. Prezent la datorie, ca să-ți ofer asistență legală, normal.

—Dar tu nu eşti avocat, m-am simțit datoare să-i amintesc. Iar ultima încercare de asistență nu ți-a ieşit prea grozav.

Era o răutate din partea mea. Abe — cu toate că nu avea niciun fel de pregătire juridică — mă apărase în cadrul audierii.

Evident, din moment ce eram închisă şi îmi aşteptam judecata, rezultatul nu fusese prea grozav. Numai că, în singurătatea mea, ajunsesem să-mi dau seama de faptul că avusese dreptate într-o privință. Niciun avocat, oricât ar fi fost de bun, nu m-ar fi putut salva la audiere. Trebuia să-i recunosc meritul de a-şi fi asumat o cauză pierdută, cu toate că, având în vedere legătura destul de sumară dintre noi, tot nu-mi dădeam seama exact de ce o făcuse. Variantele mele preferate erau că nu avea încredere în familiile regale şi că simțea o obligație paternă. În această ordine.

—Prestația mea a fost ireproşabilă, m-a contrazis el. În timp ce convingătorul tău discurs, în care ai zis „dac-aş fi fost eu criminalul", nu ne-a prea ajutat. Faptul că ai implantat în mintea judecătoarei imaginea asta n-a fost cel mai inteligent lucru din partea ta.

Neluându-i înțepătura în seamă, mi-am încrucişat brațele.

—Prin urmare, ce cauți aici? Ştiu că nu e doar o vizită părintească. Tu nu faci niciodată ceva fără motiv.

—Sigur că nu. De ce să faci ceva lipsit de motiv?

—Hai, nu-mi începe cu logica ta care se-nvârteşte în cerc.

Îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

—Nu e cazul să fii geloasă. Dacă te străduieşti din greu şi-ți pui mintea la contribuție, e posibil ca într-o zi să-mi moşteneşti strălucitele aptitudini într-ale logicii.

—Abe, am exclamat, pe un ton de avertisment. Treci odată la subiect.

—Bine, bine, m-a domolit el. Am venit să-ți spun că procesul tău ar putea să fie devansat.

—C-cum? Asta-i o veste nemaipomenită!

Sau, cel puțin, aşa mi se părea mie. Expresia de pe chipul lui spunea altceva. Ultima dată aflasem că era posibil ca procesul să fie programat şi peste luni de zile. Şi doar gândul acesta — de a sta în celulă atât de mult timp — îmi trezea din nou claustrofobia.

—Rose, eşti conştientă de faptul că procesul va fi aproape identic cu audierea? Aceleaşi dovezi, acelaşi verdict de vinovăție.

—Mda, dar trebuie să fim în stare să facem ceva înainte de asta, corect? Să găsim dovada care să mă disculpe?

Brusc, îmi veni în minte care anume putea să fie problema.

—Când ai spus „devansat”, cam la ce termen te-ai referit?

—Teoretic, ei preferă să-l facă după încoronarea noului rege sau a noii regine. Ştii cum e, ca parte a ceremoniilor post-încoronare.

Tonul îi era uşuratic, dar, privindu-l drept în ochii întunecați, am receptat adevărata semnificație. Cifrele au început să-mi vâjâie prin cap.

—Înmormântarea e săptămâna asta, iar alegerile, imediat după... Vrei să spui că aş putea să mă duc la judecată şi să fiu condamnată în, cât, practic în două săptămâni?

Abe a încuviințat din cap.

M-am repezit din nou spre gratii, cu inima bubuindu-mi în piept.

—*Două săptămâni?* Tu vorbeşti serios?

Atunci când spusese că procesul a fost devansat, îmi închipuisem că mai era, poate, o lună până atunci. Timp suficient pentru descoperirea de noi dovezi. Cum să fi reuşit aşa ceva? Asta n-o prea ştiam. Acum, timpul îmi fugea din față. Două săptămâni nu erau suficiente, mai ales cu toată activitatea de la Curte. Acum câteva clipe, mă plângeam de intervalul prea mare de timp pe care l-aş fi putut avea de înfruntat. Acum, îmi rămânea prea puțin din el, iar răspunsul la următoarea mea întrebare n-a făcut decât să înrăutățească totul.

—Cât timp? l-am întrebat, încercând să-mi stăpânesc treimurul vocii. Cât timp trece de la anunțarea verdictului până la... punerea în aplicare a sentinței?

Încă nu ştiam pe de-a-ntregul ce anume moştenisem de la Abe, dar părea evidentă o trăsătură comună: un neclintit talent în transmiterea veştilor proaste.

—Probabil se aplică imediat.

—Imediat, am îngânat, dându-mă înapoi, dar în clipa următoare am simțit un nou val de adrenalină. Imediat? Aşa. Două săptămâni. În două săptămâni, aş putea să fiu... moartă.

Pentru că tocmai acesta era deznodământul... cel care-mi atârna deasupra capului încă din clipa în care devenise clar că cineva lăsase dovezi suficiente ca să par vinovată. Cine asasina o regină nu mai ajungea să fie trimis la închisoare. Era *executat*. Puține crime din rândul moroilor şi al dhampirilor erau pedepsite astfel. Încercam să facem justiție într-un mod civilizat, demonstrând că suntem superiori strigoilor setoşi de sânge. Dar anumite crime, in ochii legii, meritau pedeapsa cu moartea. Unii chiar şi-o meritau: cum ar fi, să zicem, criminalii vinovați de înaltă trădare. Şi, pe măsură ce întregul impact al destinului meu mi se desluşea, am simțit cum încep să tremur şi cum lacrimile amenințau să mi mi se reverse din ochi.

—Dar nu e drept! i-am zis lui Abe. Nu e drept, şi tu o ştii!

—Ceea ce cred eu nu contează, a replicat el, calm. Eu nu fac decât să-ți comunic faptele.

—Două săptămâni, am repetat. Ce putem să facem în două săptămâni? Vreau să zic... tu ai vreo pistă, nu? Sau... sau... poți să găseşti ceva până atunci? E specialitatea ta.

Băteam câmpii şi ştiam că vocea îmi suna isterică şi disperată. Desigur, asta pentru că mă şi simţeam isterică şi disperată.

—O să fie greu să reuşim mare lucru, mi-a explicat el. Curtea e preocupată de funeralii şi de alegeri. Apele sunt tulburi... ceea ce e atât bine, cât şi rău.

Ştiam totul despre pregătiri, fiindcă văzusem prin ochii Lissei. Constatasem că haosul deja începea să dea în clocot. Descoperirea oricărui fel de dovadă în toată harababura asta n-ar fi doar ceva dificil. Ar putea foarte bine să fie chiar imposibil.

Două săptămâni. Două săptămâni, după care puteam să fiu moartă.

—Nu se poate, i-am zis lui Abe, cu vocea frângându-mi-se. Nu mi-e... sortit să mor aşa.

—Da? a replicat, arcuindu-şi o sprânceană. Tu ştii cum ţi-e sortit să mori?

—În luptă, am zis.

O lacrimă a reuşit să scape de sub control, şi mi-am şters-o în mare grabă. Toată viaţa îmi păstrasem imaginea de tipă dură. N-aş fi vrut s-o pierd, mai ales acum, când conta mai mult ca orice.

—Luptându-mă, am repetat. Apărându-i pe cei pe care-i iubesc. Nu... nu printr-o execuţie planificată.

—Şi asta-i un fel de luptă, a precizat el, gânditor. Doar că nu una fizică. Două săptămâni înseamnă, totuşi, două săptămâni. E rău? Da. Dar tot e mai bine decât o singură săptămână. Şi nimic nu e imposibil. E posibil să apară noi dovezi. Tu n-ai decât să aştepţi şi să vezi.

—Urăsc aşteptările. Camera asta... e atât de mică! Nu pot să respir. O să mă omoare înaintea oricărui călău.

—Mă foarte îndoiesc, a zis Abe.

Expresia feţei îi era în continuare calmă, fără vreun semn de compasiune. De dragoste aspră.

—Ai luptat neînfricată cu grupuri întregi de strigoi, a adăugat el, dar nu poţi să suporţi o cămăruţă?

—E mai mult decât atât! Acum, sunt obligată să aştept zi de zi în văgăuna asta, ştiind că un ceas ticăie spre ora morţii mele, şi nu există aproape nicio posibilitate să fie oprit.

—Uneori, cele mai importante încercări ale tăriei noastre sunt situaţiile care nu par atât de evident periculoase. Uneori, supravieţuirea e cea mai grea dintre toate.

—A, nu! *Nu!* am izbucnit, îndepărtându-mă şi începând să mă plimb în cercuri mici. Vorbeşti ca Dimitri când îmi servea lecţiile lui profunde despre viaţă.

—El a supravieţuit chiar în situaţia ta. Şi supravieţuieşte şi în alte încercări.

Dimitri.

Am inspirat adânc, calmându-mă înainte de a-i da răspunsul. Până la nebunia asta cu asasinarea reginei, Dimitri reprezentase cea mai mare complicație din viața mea. Acum un an — cu toate că părea să fi trecut o veşnicie — fusese instructorul meu în liceu, pregătindu-mă să devin unul dintre acei dhampiri gardieni care-i apărau pe moroi. Reuşise asta... şi mult mai multe încă. Ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, lucru nepermis. Ne descurcaserăm pe cât posibil, descoperind până la urmă şi o cale prin care să putem fi împreună. Speranța aceasta se spulberase atunci când el fusese muşcat şi transformat în strigoi. Pentru mine, fusese ca un coşmar trăit în realitate. Apoi, printr-un miracol pe care nimeni nu-l credea cu putință, Lissa se folosise de magia spiritului şi-l preschimbase la loc în dhampir. Din nefericire, totuşi, situația nu revenise la ceea ce fusese înainte de atacul strigoilor.

I-am aruncat lui Abe o privire furioasă.

—Dimitri a supraviețuit, dar a fost cumplit de deprimat din cauza asta! Şi încă e. În toate privințele.

Întreaga povară a atrocităților comise în chip de strigoi îl bântuiau pe Dimitri. Nu putea să se ierte pentru asta şi jura că nu mai e capabil acum să iubească pe cineva. Iar faptul că eu începusem să umblu cu Adrian nu ameliora câtuşi de puțin situația. După o serie de eforturi zadarnice, acceptasem că între Dimitri şi mine se sfârşise totul. Trecusem mai departe, sperând că de-acum aş putea să am o relație veritabilă cu Adrian.

—Corect, a replicat sec Abe. El e deprimat, în timp ce tu eşti întruchiparea bucuriei şi a fericirii.

I-am răspuns cu un oftat.

—Ştii ce? Uneori, discuțiile cu tine sunt ca şi cum aş vorbi cu mine însămi: afurisit de enervante. Mai ai şi alt motiv pentru prezența ta aici? În afară de transmiterea veştilor cumplite? Aş fi fost mai fericită să rămân în ignoranță.

Nu sunt sortită să mor aşa. Nu sunt sortită să-mi văd sfârşitul cum se apropie. Moartea mea nu poate să fie o dată însemnată cu creionul într-o agendă.

—N-am vrut decât să te văd, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Şi cum stai pe-aici.

Da, asta era; acum observam. Privirea lui Abe se întorcea mereu spre mine în timp ce discutam; fără îndoială că-i captam atenția. În flecăreala noastră, nu exista nimic menit să-i îngrijoreze pe paznicii mei. Dar, din când în când, mai vedeam cum lui Abe îi fug ochii prin preajmă, studiind coridorul, celula mea, şi oricare alte amănunte pe care le considera demne de interes. Abe nu-şi dobândise reputația de *zmeu* pe degeaba. Tot timpul calcula câte ceva, tot timpul căuta un avantaj. Se pare că aplecarea mea spre planuri nebuneşti era moştenire de familie.

—Am vrut şi să te ajut să-ți mai omori timpul, a adăugat, zâmbind şi scoțând la iveală, de sub braț, vreo două reviste şi o carte, pe care mi le-a înmânat printre gratii. Poate că astea ți-or mai ridica moralul.

Mă cam îndoiam că ar exista vreo distracție capabilă să-mi facă mai uşor de suportat numărătoarea inversă a celor două săptămâni. Revistele erau de modă, cu accent pe coafuri. Cartea era *Contele de Monte-Cristo*. Am ridicat-o, simțind nevoia să fac o glumă, simțind nevoia să fac orice, doar, doar să nu mai pară totul atât de real.

—Am văzut filmul. Subtila ta metaforă nu e chiar atât de subtilă. Doar dacă nu mi-oi fi ascuns vreo pilă înăuntru.

—Cartea e întotdeauna mai bună decât filmul, a decretat el, dând să se întoarcă şi să plece. Poate c-o să avem şi o discuție pe teme literare data viitoare, a mai adăugat.

—Stai puțin, l-am oprit, aruncând pe pat materialul pentru lectură. Înainte să pleci... în toată nebunia asta, nimeni nu a adus în discuție cine a omorât-o de fapt. Văzând că Abe nu-mi răspunde imediat, i-am adresat o privire tăioasă. Tu *chiar* crezi că am făcut-o eu, da?

Pentruru că, de unde să ştiu dacă nu mă credea vinovată, şi doar încerca să mă ajute, chiar şi-aşa? N-ar fi fost ceva neobişnuit pentru el.

—Cred că iubita mea fiică este capabilă de crimă, mi-a răspuns într-un târziu. Dar nu şi de asta.

—Şi-atunci, cine e făptaşul?

—Problema asta, mi-a zis, înainte de a se îndepărta, e una la a cărei rezolvare lucrez în prezent.

—Dar tocmai mi-ai spus că suntem în criză de timp! Abe! Nu voiam să plece. Nu voiam să rămân singură cu temerile mele. Asta n-ai cum s-o rezolvi! am insistat.

—Tu doar aminteşte-ți de ceea ce am spus în sala de judecată, mi-a strigat peste umăr.

Apoi a dispărut din vedere, aşa că m-am aşezat la loc pe pat, ducându-mă cu gândul înapoi la ziua aceea a audierii. La sfârşitul ei, îmi spusese — cu destulă fermitate — că n-o să fiu executată. Ba că nici măcar n-o să ajung la proces. Abe Mazur nu era omul care să facă promisiuni deşarte, însă începeam să cred că până şi el îşi are limitele sale, mai ales de când am aflat că tocmai ne-a fost revizuit programul.

Am luat încă o dată cocoloşul de hârtie şi l-am desfăcut. Şi el apăruse tot în sala de judecată, fiindu-mi transmis pe furiş de Ambrose, slujitorul şi micul amant al Tatianei.

Rose,

În cazul în care citeşti mesajul acesta, înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit. Probabil că mă deteşti, şi nu te învinovățesc. Nu pot decât să te rog să mă crezi că tot ceea ce am făcut cu privire la decretul cu vârsta a fost mai favorabil pentru poporul tău decât ceea ce plănuiseră alții. Există unii moroi care doresc să-i forțeze pe toți *dhampirii să intre în serviciul nostru, fie că vor, fie că nu, prin constrângere. Decretul cu vârsta a mai încetinit elanul acestei facțiuni.*

Totuşi, îți scriu ca să-ți împărtăşesc un secret pe care tu trebuie să-l îndrepți, iar secretul acesta trebuie cunoscut de cât mai puține persoane cu putință. Vasilisa trebuie să-şi ocupe locul cuvenit în cadrul Consiliului, ceea ce se poate înfăptui. Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viață, copilul nelegitim al lui Eric Dragomir. Nu mai ştiu altceva, dar dacă vei putea să găseşti acest fiu sau fiică, îi vei oferi Vasilisei puterea pe care o merită. Indiferent de greşelile pe care le-ai făcut, sau de temperamentul tău periculos, tu eşti singura pe care o consider capabilă de îndeplinirea acestei misiuni. Nu irosi nici măcar o clipă în ducerea ei la îndeplinire.

Tatiana Ivashkov

Cuvintele nu se schimbaseră față de celelalte sute de ori în care le citisem, şi nici întrebările pe care le declanşaseră de fiecare dată. Oare biletul era unul autentic? Oare chiar Tatiana să-l fi scris? Oare ea — în ciuda atitudinii ei aparent ostile — să fi avut atâta încredere în mine încât să-mi transmită o informație atât de periculoasă? Douăsprezece familii regale luau hotărârile pentru moroi, însă, practic vorbind, ele nu erau decât unsprezece. Lissa era cea din urmă descendentă a spiței sale şi, neexistând vreun alt membru al familiei Dragomir, legea moroilor prevedea ca ea să nu poată participa şi vota la şedințele Consiliului, în care se luau hotărârile privitoare la noi toți. Unele legi destul de rele se adoptaseră deja, iar dacă biletul spunea adevărul, aveau să urmeze şi altele. Or, Lissa putea să se împotrivească unor astfel de legi... ceea ce unora nu le-ar fi plăcut, unora care deja îşi demonstraseră înclinația de a ucide.

Un alt Dragomir.

Un alt Dragomir însemna dreptul de vot pentru Lissa. Un vot în plus putea să schimbe atât de multe în cadrul Consiliului. Putea să schimbe însăşi lumea moroilor. Putea să schimbe şi lumea mea: de exemplu, să zicem, dacă eram găsită vinovată sau nu. Şi, în mod cert, putea să schimbe lumea Lissei. În tot acest timp ea se crezuse singură. Şi totuşi... m-am întrebat, neliniştită, dacă ea s-ar bucura să afle că are un frate sau o soră vitregă. Acceptasem ideea că tatăl meu e o canalie, însă Lissa şi-l situase mereu pe al ei pe un soclu, crezându-l tot ce putea fi mai bun. Vestea ar fi venit pentru ea ca un şoc şi, deşi mă antrenasem de când mă ştiam ca s-o feresc de ameninţările fizice, începeam să cred că mai erau şi alte lucruri de care ar trebui protejată.

Numai că, înainte de toate, eu aveam nevoie de adevăr. Aveam nevoie să ştiu dacă biletul provenise într-adevăr de la Tatiana. Eram destul de convinsă că puteam să aflu, dar asta implica un lucru pe care detestam să-l fac.

Dar, în definitiv, de ce nu? Doar nu aveam altceva mai bun de făcut în clipa de faţă.

Ridicându-mă din pat, m-am întors cu spatele spre gratii şi am fixat cu privirea peretele gol, folosindu-mă de el ca punct de concentrare. Încordându-mi forțele, amintindu-mi că sunt îndeajuns de puterrnică încât să țin totul sub control, mi-am deschis barierele mentale cu care îmi înconjuram în permanență, din subconştient, creierul. O uriaşă apăsare s-a ridicat de pe mine, ca aerul degajat dintr-un balon.

Şi, dintr-odată, am fost înconjurată de fantome.

DOI

CA DE FIECARE DATĂ, A FOST DERUTANT. Chipuri şi cranii, transparente şi luminiscente, toate plutind în jurul meu. Erau atrase spre mine, roind ca un nor, de parcă toate simțeau nevoia disperată să spună câte ceva. Şi, într-adevăr, probabil că o simțeau. Fantomele care mai zăboveau pe lumea asta nu-şi găseau odihna, erau suflete care, din anumite motive, nu puteau să treacă dincolo. Când mă readusese Lissa din morți, păstrasem o legătură cu lumea lor. Avusesem nevoie de multă trudă şi mult autocontrol ca să blochez fantomele care mă urmăreau. Dispozitivele magice de pază care protejau Curtea moroilor țineau, într-adevăr, cea mai mare parte a fantomelor departe de mine, numai că, de data asta, le voiam prezente. Faptul că le ofeream acces, că le atrăgeam înăuntru... în fine, era periculos.

Ceva îmi spunea că, dacă există spirite neodihnite, atunci siguri unul dintre ele ar fi cel al unei regine asasinate în propriul ei pat. În grupul din jurul meu n-am zărit chipuri cunoscute, dar n-am renunțat să sper.

—Tatiana, am murmurat, concentrându-mi gândurile asupra chipului decedatei regine. Tatiana, vino la mine.

Altă dată reuşisem destul de uşor să chem o fantomă: pe prietenul meu Mason, care fusese ucis de strigoi. Cu toate că nu eram atât de apropiată de Tatiana pe cât fusesem faţă de Mason, era clar că exista o anume legătură între noi două. O vreme, nu s-a întâmplat nimic. Aceleaşi feţe înceţoşate se învolburau în faţa ochilor mei prin celulă, şi începeam să-mi pierd speranţa. Când, deodată, iat-o.

Era în veşmintele în care fusese asasinată, o cămaşă lungă de noapte şi un halat de casă, pline de sânge. Culorile îi erau estompate, pâlpâind ca un ecran de televizor defect. Dar, chiar şi-aşa, coroana de pe cap şi atitudinea regească îi dădeau acelaşi aer suveran de care-mi aminteam. După ce s-a materializat, a rămas pe loc, fără să se mişte. Doar m-a privit fix, practic sfredelindu-mi sufletul cu ochii ei întunecaţi. Un vălmăşag de emoţii mi-a strâns pieptul. Acea reacţie viscerală pe care o aveam mereu în preajma Tatianei — de mânie şi de revoltă — s-a aprins instantaneu. Pe urmăl, s-a amestecat în ea un surprinzător val de compasiune. Nicio viaţă nu trebuia să se sfârşească aşa, ca a ei.

Am şovăit, temându-mă că paznicii ar putea să mă audă. Dar, cumva, aveam senzaţia că volumul vocii mele n-avea importanţă şi că nimeni dintre ei nu putea să vadă ceea ce vedeam eu. Am ridicat mâna în care ţineam bileţelul.

—Tu ai scris asta? am murmurat. E adevărat?

A continuat să mă privească. Şi fantoma lui Mason se comportase la fel. Să invoci morții era una; să comunici cu ei era cu totul altceva.

—Trebuie să ştiu. Dacă mai există un Dragomir, o să-l găsesc. (N-avea rost să mai atrag atenția asupra faptului că nu mă aflam în situația de a putea găsi pe cineva sau ceva.). Dar trebuie să-mi spui. Tu ai scris biletul? E autentic?

Doar acea privire înnebunitor de stăruitoare mi-a fost răspunsul. iritarea îmi sporea, iar apăsarea exercitată de toate spiritele acelea începea să-mi dea dureri de cap. După toate aparențele, Tatiana era la fel de enervantă moartă pe cât fusese în viață.

Tocmai mă pregăteam să-mi repun în funcțiune zidurile de protecție, când Tatiana a făcut o mişcare, cea mai măruntă cu putință. O foarte mică înclinare a capului, cu greu observabilă. Privirea ei dură s-a lăsat apoi asupra biletului din mâna mea, şi apoi, uite-aşa... dusă a fost.

Mi-am ridicat repede barierele la loc, întrebuințându-mi întreaga voință ca să mă închid față de spiritele morților. Durerea de cap nu mi-a dispărut, însă chipurile acelea, da. M-am trântit pe pat, privind biletul fără să-l văd. Îmi primisem răspunsul. Biletul era autentic. Tatiana fusese cea care-l scrisese. Nu ştiu de ce, dar mă îndoiam că fantoma ei ar avea vreun motiv să mintă.

Întinzându-mă, mi-am aşezat capul pe pernă, aşteptând ca zvâcnirile acelea dureroase să mă părăsească. Am închis ochii şi, prin intermediul legăturii de spirit, m-am întors să văd ce mai face Lissa. De când cu arestarea mea, fusese ocupată numai să implore şi să aducă argumente în favoarea mea, aşa că mă aşteptam să aflu tot ceva asemănător. În loc de asta, am găsit-o... la cumpărat de rochii.

Cât pe ce să mă simt ofensată de frivolitatea celei mai bune prietene a mea, dar numai până când mi-am dat seama că-şi căuta o rochie de doliu. Era într-unul dintre magazinele exclusiviste ale Curții, cel care aproviziona familiile regale. Spre mirarea mea, era însoțită de Adrian. Vederea feței lui familiare, atrăgătoare, mi-a mai domolit o parte din temeri. O rapidă sondare a minții ei mi-a destăinuit şi motivul prezenței lui acolo: îl convinsese ea să vină, fiindcă nu voia să-l lase singur.

Şi înțelegeam de ce. Era complet beat. Chiar mă miram că mai putea să stea pe picioare; de fapt, aveam o puternică bănuială cum că peretele de care se rezema era singurul care-l mai menținea la verticală. Părul lui şaten stătea alandala... şi nu în acel stil în care şi-l ciufulea el de obicei, cu intenție. Ochii verzi îi erau injectați de sânge. Ca şi Lissa, Adrian era utilizator al spiritului. Avea un talent pe care ea încă nu-l stăpânea: putea să-i viziteze pe alții în visele lor. Mă aşteptasem să mă viziteze şi pe mine, încă de când fusesem închisă, iar acum mă lămuream şi de ce nu venise. Alcoolul înăbuşea spiritul. În anumite privințe, era o treabă bună. Excesul de spirit genera un întuneric care-i împingea pe utilizatori spre demență. Dar nici să-ți petreci viața într-o permanentă beție nu era ceva prea sănătos.

Vederea lui prin ochii Lissei mi-a declanşat o tulburare emoțională aproape la fel de intensă pe cât fusese cea a întâlnirii cu Tatiana. Îmi părea rău pentru el. Era evident îngrijorat şi necăjit de situația mea, iar uluitoarele întâmplări ale săptămânii trecute îl prinseseră la fel de nepregătit ca pe noi toți ceilalți. Îşi mai pierduse şi mătuşa, la care, în pofida atitudinii ei aspre, ținea.

Şi totuşi, în ciuda tuturor acestora, am simțit... dispreț. Era nedrept din partea mea, poate, dar nu m-am putut stăpâni. Țineam atât de mult la el şi-i înțelegeam necazul, însă existau şi moduri mai bune în care să te împaci cu o pierdere ca a lui. Comportamentul lui părea aproape laşitate. Se ascundea de toate problemele în sticla cu alcool, lucru care contrazicea aproape fiecare părticică a firii mele. Eu? Păi, eu nu mă puteam lăsa învinsă de problemele mele, fără luptă.

—Catifea, îi zicea vânzătoarea Lissei, cu toată siguranța. Vestita femeie moroi îi arătă o rochie voluminoasă, cu mâneci lungi. Catifeaua e tradițională pentru alaiul regal.

Pe lângă tot restul pompei, funeraliile Tatianei aveau să cuprindă şi un alai protocolar care să însoțească sicriul, fiecare dintre familii având câte un reprezentant acolo. Din câte se părea, nu deranja pe nimeni ca Lissa să joace acest rol, în numele familiei sale. În schimb, dreptul de vot era cu totul altă problemă.

Lissa a cercetat cu privirea rochia. Semăna mai degrabă a costum pentru Halloween decât a veşmânt de doliu.

—Afară sunt treizeci şi două de grade, s-a plâns ea. Şi e umezeală.

—Tradiția cere sacrificii, a replicat, melodramatic, femeia. La fel şi tragediile.

Adrian a deschis gura, fără îndoială având pregătit vreun comentariu inadecvat şi zeflemitor. Lissa l-a redus la tăcere printr-o clătinare categorică din cap.

—Dar nu sunt şi, nu ştiu, variante fără mâneci?

Vânzătoarea a făcut ochii mari.

—Nimeni n-a purtat vreodată rochii cu bretele la o înmormântare regală. N-ar fi cuviincios.

—Dar pantalonii scurți? s-a interesat Adrian. Merg, dacă ai cravată? Pentru că eu aşa o să mă-mbrac.

Femeia a făcut o mutră îngrozită. Lissa l-a săgetat pe Adrian cu o privire supărată, nu atât din cauza replicii lui — pe care o considerase uşor amuzantă — ci pentru că şi ea era dezgustată de permanenta lui stare de ebrietate.

—Ei bine, şi-aşa nu mă tratează nimeni ca pe o persoană dintr-o familie regală cu toate drepturile, a hotărât Lissa, întorcând din nou capul spre rochii. Aşa că n-am niciun motiv pentru care să mă comport ca atare. Arătați-mi modelele cu bretele şi cu mâneci scurte.

Deşi s-a strâmbat, vânzătoarea s-a supus. Nu-şi făcea probleme când era să-i sfătuiască pe cei din familiile regale cu privire la modă, însă nu îndrăznea să le şi impună ce să facă sau ce să poarte. Aşa că femeia s-a îndreptat spre cealaltă parte a magazinului ca să caute rochiile cerute, chiar în timp ce intrau în magazin iubitul Lissei şi mătuşa lui.

Christian Ozera, m-am gândit, se comporta aşa cum ar fi trebuit să se comporte Adrian. Însuşi faptul că-mi trecea aşa ceva prin minte era de mirare. Vremurile categoric se schimbaseră dacă-l consideram pe Christian un model demn de urmat. Însă aşa şi era. Îl urmărisem prin ochii Lissei în această ultimă săptămână, şi Christian fusese mereu hotărât şi constant, făcând tot ce-i stătea în puteri ca s-o ajute pe Lissa în situația creată ca urmare a morții Tatianei şi a arestării mele. După expresia feței lui din clipa aceasta, era clar că avea ceva important de transmis.

Mătuşa lui cea slobodă la gură, Tasha Ozera, era şi ea un model de forță şi de suplețe în situații de presiune. Îl crescuse, după ce părinții lui se transformaseră în strigoi... şi chiar o atacaseră, lăsându-i drept amintire o cicatrice pe obraz. Moroii totdeauna se bazaseră pe gardieni pentru apărare, însă după atacul acela, Tasha se hotărâse să ia situația în propriile mâini. Învățase să se bată, antrenându-se în tot felul de lupte corp la corp şi cu diverse arme. Era, într-adevăr, o luptătoare destul de redutabilă, şi-i îmboldea în permanență pe ceilalți moroi să învețe şi ei cum să lupte.

Lăsând deoparte rochia pe care tocmai o examina, Lissa s-a întors, nerăbdătoare, spre Christian. În afara mea, nu mai exista nimeni pe lume în care să aibă mai multă încredere. El îi fusese punctul de sprijin în tot acest timp.

Christian şi-a rotit privirea prin magazin, părând să nu fie tocmai încântat de faptul că era înconjurat de rochii.

—Ați ieşit la cumpărături? a întrebat, mutându-şi privirea de la Lissa la Adrian şi înapoi. O mică distracție, ca între fete?

—Hei, tu ai avea de câştigat dintr-o primenire a garderobei, a ripostat Adrian. În plus, cred că ți-ar sta grozav într-o bluză cu spatele gol.

Fără să ia în seamă persiflările băieților, Lissa şi-a concentrat atenția asupra celor doi Ozera.

—Ce-ați aflat?

—Au hotărât să nu ia măsuri, i-a răspuns Christian, răsfrângându.şi dispreţuitor buzele. În fine, nu măsuri de pedepsire.

Tasha clătina din cap în semn de încuviințare.

—Am încercat să impunem ideea că el doar a avut impresia că Rose era în pericol şi s-a aruncat în luptă înainte să-şi dea seama ce se petrecea de fapt.

Inima mi s-a oprit în loc. Dimitri. Vorbeau despre Dimitri.

Pentru o clipă, n-am mai fost cu Lissa. N-am mai fost în celula mea. În schimb, m-am întors în ziua arestării mele. Mă contraziceam cu Dimitri într-o cafenea, certându-l pentru constantul lui refuz de a vorbi cu mine, cu atât mai puțin să accepte revenirea la vechea relație dintre noi. Hotărâsem atunci că am terminat-o cu el, că intr-adevăr se sfârşise totul dintre noi şi că n-o să-l mai las să-mi sfâşie inima la infinit. Tocmai acela fusese momentul în care veniseră gardienii după mine şi, indiferent ce-ar fi pretins Dimitri despre faptul că perioada petrecută în chip de strigoi îl făcuse incapabil să iubească, el reacționase fulgerător, sărindu-mi în apărare. Eram total copleşiți numeric, dar lui nu-i păsa. Expresia feței lui — ca şi capacitatea mea supranaturală de a-l înțelege — îmi spuseseră tot ce aveam nevoie să ştiu. Eu eram în fața unui pericol. Iar el se simțea obligat să mă apere.

Şi m-a apărat, nu glumă. S-a luptau ca un zeu, aşa cum fusese considerat în Academia Sf. Vladimir, când mă învățase cum să mă lupt cu strigoii. Acolo, în cafenea, scosese din luptă mai mulți gardieni decât ar fi fost capabil vreodată oricare alt bărbat. Singurul lucru care-l oprise — şi cred cu toată convingerea că ar fi continuat să se lupte până la ultima suflare — fusese intervenția mea. La vremea aceea, nu ştiam ce se petrecea şi de ce-ar fi vrut să mă aresteze un întreg batalion de gardieni. În schimb, îmi dădusem seama că Dimitri era într-un grav pericol de a-şi deteriora statutul, şi-aşa destul de fragil, de la Curte. Nu se mai auzise până acum ca un strigoi să fie transformat la loc în ceea ce fusese, aşa că mulți încă n-aveau încredere în el. L-am implorat pe Dimitri să înceteze, temându-mă mai degrabă de ce-ar fi putut să pățească el decât eu.

Prea puțin ştiam atunci despre ce mă aştepta.

Venise la audierea mea — sub pază — însă nici eu, nici Lissa nu-l mai văzuserăm de-atunci. Lissa se străduise din greu să-l absolve de orice posibilă învinuire, temându-se să nu fie închis din nou. Cât despre mine... încercasem să mă conving că nu trebuie să mă gândesc exagerat de mult la ceea ce făcuse. Arestarea mea, precum şi potenţiala execuţie, aveau întâietate. Şi totuşi... continuam să-mi pun întrebări. De ce-o făcuse? De ce-şi riscase viaţa pentru mine? Să fi fost o reacţie instinctivă în faţa unei ameninţări? O făcuse ca o favoare pentru Lissa, pe care jurase s-o slujească pentru că-l eliberase? Sau într-adevăr acţionase pentru că încă simţea ceva pentru mine?

Nu ştiam încă răspunsul, însă văzându-l astfel, ca pe aprigul Dimitri din trecut, mi se stârniseră sentimentele pe care căutam cu atâta disperare să le dau uitării. Tot încercam să mă conving singură că refacerea de pe urma unei relaţii cerea timp. Era firesc să mai persiste unele sentimente. Din nefericire, dura mai mult să renunţi la un tip atunci când îl vedeai aruncându-se în primejdie de dragul tău.

Dar, lăsând deoparte toate acestea, cuvintele lui Christian şi ale Tashei îmi dădeau speranţe cu privire la soarta lui Dimitri. La urma urmei, nu eram eu singura care mergeam pe graniţa fragilă dintre viaţă şi moarte. Cei care rămăseseră cu convingerea că Dimitri era încă strigoi voiau să-l vadă cu o ţepuşă înfiptă în inimă.

—Acum îl țin iar sub pază, a zis Christian. Dar nu într-o celulă, ci doar în camera lui, cu vreo doi paznici. Nu vor să-l vadă umblând prin Curte până când nu se linіştesc apele.

—Tot e mai bine decât în închisoare, a recunoscut Lissa.

—Dar tot e absurd, a intervenit Tasha, răstindu-se, dar mai mult pentru ea decât față de ceilalți.

Ea şi Dimitri fuseseră destul de apropiați de-a lungul timpului, iar la un moment dat ea voise să ducă relația dintre ei pe un palier superior.

Până la urmă, se hotărâse în favoarea prieteniei, iar acum se simțea la fel de ofensată ca şi noi de modul nedrept în care era tratat Dimitri.

—Ar fi trebuit să-l lase liber de îndată ce a redevenit dhampir. Cum se termină cu alegerile, o să am eu grijă să fie eliberat, a adăugat ea.

—Şi uite ce mi se pare ciudat..., a spus Christian şi ochii lui bleu pal s-au îngustat, meditativi. Am auzit că Tatiana le-ar fi spus celorlalți înainte să... înainte să...

S-a oprit, privind stânjenit spre Adrian. Ezitarea nu-i era deloc caracteristică lui Christian, care de obicei spunea ceea ce gândea, fără menajamente.

—Înainte să fie asasinată, l-a completat Adrian, cu un glas inexpresiv şi fără să privească spre vreunul dintre ei. Zi mai departe.

—Hm, da, a continuat Christian, înghițind în sec. Se pare că — dar nu în public — ea s-ar fi declarat convinsă că Dimitri a redevenit dhampir. Plănuia să-l ajute să capete acceptarea tuturor, de îndată ce s-ar fi rezolvat cu celelalte chestii.

„Celelalte chestii" se refereau la legea cu vârsta, pomenită în biletul Tatianei, cea care prevedea ca dhampirii să fie obligați să absolve şcoala la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, începând din acel moment să fie gardienii moroilor. Ideea mă înfuriase, dar acum, la fel ca multe alte lucruri... în fine, cam rămăsese în aşteptare.

Adrian a scos un sunet ciudat, de parcă şi-ar fi dres glasul.

—Nu cred.

—O mulțime de consilieri de-ai ei susțin asta, a insistat Christian, ridicând din umeri. Aşa umblă zvonul.

—Şi mie mi-e greu să cred asta, i-a zis Tasha lui Adrian.

Ea niciodată nu fusese de acord cu politicile Tatianei şi luase poziție vehementă împotriva lor, nu o dată. Cu toate acestea, neîncrederea lui Adrian nu era de natură politică. Provenea, pur şi simplu, din felul în care-şi percepuse întotdeauna mătuşa. Ea niciodată nu dăduse vreun semn că ar vrea să-l ajute pe Dimitri să-şi redobândească vechiul statut.

Adrian n-a mai comentat nimic, dar eu ştiam că subiectul îi aprindea scântei de gelozie în suflet. Eu îi spusesem că Dimitri era de domeniul trecutului şi că mă simțeam pregătită să uit de el, însă Adrian — la fel ca mine — trebuie să-şi fi pus întrebări cu privire la motivele aflate în spatele cavalereştii intervenții a lui Dimitri în apărarea mea.

Lissa tocmai se lansase în speculații despre cum ar putea ei să-l scoată pe Dimitri din arestul la domiciliu, când s-a întors vânzătoarea, cu un braț de rochii pe care era clar că le dezaprobă. Muşcându-şi buza, Lissa a tăcut imediat, clasând situația lui Dimitri ca pe un subiect de care urma să se ocupe ceva mai târziu. Pînă atunci, s-a pregătit, fără tragere de inimă, să probeze rochiile şi să-şi joace rolul de fată cumsecade cu sânge regal.

Adrian, în schimb, şi-a lungit gâtul la vederea rochiilor.

—E vreuna cu spatele gol pe-acolo?

Atunci, m-am întors în celula mea, meditând la problemele care păreau că se tot adună. Îmi făceam griji atât în legătură cu Adrian, cât şi cu Dimitri. Îmi făceam griji pentru mine. Îmi mai făceam griji şi cu privire la acel aşa-zis vlăstar necunoscut al familiei Dragomir. Începeam să cred în veridicitatea poveştii, însă nu puteam să fac nimic, ceea ce-mi dădea un sentiment de frustrare. Eram obligată să trec la acțiune când venea vorba să-i fiu de ajutor Lissei. Tatiana îmi atrăsese atenția, în scrisoarea ei, că trebuia să am mare grijă cu cine vorbesc în problema asta. Oare ar trebui să-i încredințez altcuiva misiunea? Voiam să mă ocup eu de ea, însă gratiile şi zidurile sufocante din jurul meu îmi spuneau că e posibil să nu mă pot ocupa de nimic pentru o vreme, nici măcar de propria-mi viață.

Două săptămâni.

Simțind nevoia să mă distragă ceva, am capitulat, începând să citesc cartea primită de la Abe, care nu era altceva decât povestea cuiva întemnițat pe nedrept, aşa cum mă şi aşteptasem. *Era* chiar bună, şi aflam din ea că, după toate aparențele, să mă prefac moartă nu mi-ar fi fost de folos ca metodă de evadare. În mod neaşteptat, romanul îmi răscolea vechi amintiri. Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării când mi-am amintit ce-mi citise o femeie moroi, pe nume Rhonda, în cărțile de tarot. Era mătuşa lui Ambrose, iar una dintre cărțile pe care le trăsese îmi înfățişase o femeie legată de mai multe spade. Î*ntemnițare nedreaptă. Acuzații. Calomnii*. Fir-ar să fie. Începeam să detest de-a binelea cărțile alea tarot. Mereu persistasem în convingerea că sunt o şarlatanie, dar, cu toate acestea, aveau enervanta tendință de a se adeveri.

Ultima parte a interpretării ei îmi arătase o călătorie, dar încotro? Spre o închisoare adevărată? Spre execuție?

Întrebări fără răspuns. Bun-venit în lumea lui Rose. Lipsită de opțiuni pe moment, m-am gândit că nu mi-ar strica un pic de odihnă. Întinzându-mă pe pat, am încercat să-mi alung toate grijile acestea permanente. Nu era deloc uşor. Ori de câte ori închideam ochii, vedeam judecătoarea bătând cu ciocănelul în masă şi condamnându-mă la moarte. Îmi vedeam numele în cărțile de istorie, dar nu ca o eroină, ci ca o trădătoare.

Zăcând aşa acolo, sufocându-mă de propriile temeri, gândul mi-a zburat spre Dimitri. Mi-am imaginat privirea lui neclintită şi, practic, l-am auzit dădăcindu-mă. Nu-ți mai bate acum capul cu ceea ce n-ai cum să schimbi. Odihneşte-te când ai ocazia, ca să fii pregătită pentru bătăliile de mâine. Şi sfaturile acestea imaginare mi-au adus calmul. În sfârşit, a sosit şi somnul, greu şi adânc. Mă zvârcolisem şi mă foisem destul săptămâna asta, aşa că o odihnă ca lumea era bine-venită.

După care... m-am trezit.

M-am ridicat în capul oaselor pe patul meu, cu inima bătându-mi tare. Privind cu atenție în jur, am căutat pericolul: orice amenințare care m-ar fi putut smulge din brațele somnului. Nimic. Întuneric. Tăcere. Scârțâitul slab al unui scaun, undeva pe coridor, m-a informat că paznicii erau încă la posturile lor.

Legătura, mi-am dat seama. Legătura fusese cea care mă trezise. Am simțit o izbucnire acută, intensă, de... de ce? De încordare. De nelinişte. Un val de adrenalină. Panica m-a cuprins degrabă, şi am plonjat mai adânc în mintea Lissei, încercând să aflu ce-i provocase valul acela de emoție.

Iar ceea ce am găsit a fost... nimic.

Legătura dispăruse.

TREI

DE FAPT, NU DISPĂRUSE DE-A BINELEA.

Fusese redusă la tăcere. Cam în genul în care o simțisem după ce ea îl făcuse pe Dimitri să redevină dhampir. Magia întrebuințată fusese atât de puternică, încât „mistuise" legătura dintre noi. Acum, însă, nu era vorba despre vreo explozie de magie. Era aproape de parcă vidul fusese creat în mod intenționat de ea. Ca totdeauna, o simțeam încă pe Lissa: era vie, era teafără. Şi-atunci, ce mă împiedica să simt mai multe din partea ei? Nu dormea, fiindcă puteam să receptez dincolo de zidul acela o conştiință alertă. Spiritul era prezent, ascunzând-o de mine... şi totul se întâmpla prin voința ei.

Ce naiba? Era un fapt acceptat, acela că legătura noastră funcționa într-un singur sens. Eu puteam s-o simt pe ea; în schimb, ea nu putea să mă simtă pe mine. De asemenea, eu puteam să hotărăsc când îi pătrund în minte şi când nu. Adesea, mă străduiam să rămân afară (excluzând perioada aceasta de captivitate în închisoare), încercând să-i protejez intimitatea. Lissa nu avea o astfel de posibilitate, iar vulnerabilitatea ei o irita uneori. Din când în când, îşi putea întrebuința puterea ca un scut împotriva mea, însă asta se întâmpla rareori, şi cu mare greutate, necesitând din partea ei eforturi considerabile. Astăzi, făcea apel la aşa ceva şi, pe măsură ce situația se prelungea, puteam să-i simt încordarea. Nu-i era uşor să mă țină afară, dar reuşea. Fireşte, nu mă interesa cum. Ceea ce voiam să ştiu era *de ce*.

Era, probabil, cea mai proastă zi a detenției mele. Teama pentru mine însămi era ceva. Pentru ea, însă? Însemna o tortură. Dac-ar fi fost să aleg între viața mea şi cea a ei, m-aş fi dus fără ezitare la execuție. Trebuia să aflu ce se petrece. Oare aflase ceva? S-o fi hotărât Consiliul să treacă peste proces şi să mă execute? Oare Lissa încerca să mă protejeze de o astfel de veste? Cu cât întrebuința mai mult spirit, cu atât mai mult îşi punea viața în primejdie. Zidul mental solicita din partea ei foarte multă magie. Dar pentru ce? Pentru ce îşi asuma riscul?

Mi s-a părut uluitor, în acest moment, să-mi dau seama cât de mult mă bazam pe legătura dintre noi ca să n-o pierd din vedere. E adevărat: nu totdeauna mă bucuram să-mi umplu mintea cu gândurile altcuiva. Cu tot autocontrolul pe care-l deprinsesem, gândurile ei tot mi se revărsau uneori în minte, în momente în care aş fi preferat să nu fie aşa. Acum, însă, nu mă preocupau astfel de situații: mă preocupa numai siguranța ei. Să fiu blocată în acest fel era ca şi cum mi s-ar fi amputat un membru.

Toată ziua am încercat să-i pătrund în minte. De fiecare dată, am fost lăsată pe dinafară. Iar asta mă înnebunea. Nici vizite n-am mai primit, iar cartea şi revistele îşi pierduseră de mult atractivitatea. Senzația de animal ținut în cuşcă îmi revenea, aşa că mi-am petrecut o mare parte din timp zbierând la paznicii mei... fără vreun rezultat. Înmormântarea Tatianei era programată pentru mâine, iar ceasul care măsura timpul rămas până la procesul meu ticăia asurzitor.

A sosit ora de culcare, şi zidul care împiedica legătura s-a retras, în sfârşit... pentru că Lissa adormise. Legătura dintre noi era puternică, însă mintea ei îmi era închisă, din cauza somnului. Aşa că n-am găsit vreun răspuns nici acolo. Nemaiavând ce să fac, m-am culcat şi eu, întrebându-mă dacă în dimineața următoare aveam să fiu din nou exclusă.

N-am fost. Eram din nou legate una de cealaltă, şi puteam să văd iarăşi lumea prin ochii ei. Lissa se trezise devreme, pregătindu-se pentru înmormântare. N-am văzut şi nici n-am simțit ceva care să-mi dea indicii cu privire la motivul blocării mele de ieri.

Mă lăsa din nou în mintea ei, exact cum era normal. Aproape că mă întrebam dacă nu cumva mi se păruse că fusesem lăsată pe dinafară.

Ba nu... era ceva. Abia sesizabil. În mintea ei, simțeam unele gânduri pe care le ascundea încă de mine. Erau alunecoase. Ori de câte ori încercam să le prind, îmi scăpau ca printre degete. Mă uimea faptul că mai putea să-şi întrebuințeze suficientă magie cât să scape de mine, şi în acelaşi timp era o dovadă clară că ieri mă blocase cu intenție. Dar ce se-ntâmpla? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, simțea nevoia să ascundă ceva de mine? Ce-aş fi putut eu să fac, în orice privință, ținută sub cheie în văgăuna asta? Încă o dată, neliniştea îmi sporea. Ce veste cumplită nu aflasem încă?

Am urmărit-o pe Lissa cum se pregătea, fără să văd vreun semn evident că s-ar petrece vreun lucru neobişnuit. Rochia pe care şi-o alesese până la urmă avea mâneci scurte şi-i ajungea până la genunchi. Era neagră, fireşte. Nu prea putea fi confundată cu una pentru discotecă, însă Lissa ştia că avea să provoace câteva ridicări ale sprâncenelor. În alte condiții, aş fi fost încântată. Se hotărâse să-şi lase părul liber, desfăcut, blondul pal reliefându-se strălucitor pe negrul rochiei, în timp ce se examina în oglindă.

Christian o aştepta afară. Se dichisise şi el destul de bine, trebuie s-o recunosc, cu o cămaşă de zile mari şi cravată, deloc caracteristice pentru el. Dar eleganța se oprea la jachetă, iar expresia de pe lața lui era un amestec ciudat de nervozitate, secretomanie şi tipicul lui sarcasm. La vederea Lissei, totuşi, chipul lui s-a transformat, devenind strălucitor şi uluit, în timp ce-o sorbea din priviri. Adresându-i un mic zâmbet, a cuprins-o într-o scurtă îmbrățişare. Atingerea lui i-a adus mulțumire şi tihnă, alinându-i neliniştea. Se împăcaseră de curând, după o perioadă de despărțire care fusese o tortură pentru amândoi.

—O să fie bine, i-a murmurat el, în timp ce îngrijorarea îi revenea pe chip. O să ne iasă. Putem s-o facem.

Ea nu i-a răspuns, strângându-l în schimb cu mai multă putere, înainte de a se desprinde din brațele lui. Niciunul dintre ei n-a vorbit în timp ce se îndreptau spre locul din care avea să pornească procesiunea funerară. Mi s-a părut ceva suspect. Ea îl ținea de mână şi se simțea întărită prin asta.

Procedura în cazul funeraliilor monarhilor moroi era aceeaşi de secole, indiferent dacă sediul Curții s-ar fi aflat în România sau în actuala sa amplasare din Pennsylvania. Aşa le era felul moroilor. Amestecau tradiționalul cu modernul, magia cu tehnologia.

Sicriul reginei urma să fie purtat pe umeri afară din palat şi dus, cu mare ceremonie, pe toate domeniile Curții, până când ajungea la impozanta lor catedrală. Acolo, un grup ales avea să participe la slujbă. Pe urmă, Tatiana avea să fie îngropată în cimitirul catedralei, ocupându-şi locul printre alți monarhi şi importanți membri ai familiilor regale.

Traseul pe care urma să fie purtat coşciugul era lesne de depistat. Jaloane cu fanioane din mătase roşie şi neagră îl marcau de-o parte şi de cealaltă. Petale de trandafiri fuseseră presărate pe pământul peste care avea să treacă sicriul. Pe margini, lumea aştepta înghesuită, sperând să-şi mai vadă pentru ultima dată, măcar pentru o fracțiune de secundă, fosta regină. Numeroşi moroi sosiseră din ținuturi îndepărtate, unii ca să vadă funeraliile, iar alții, pentru alegerea monarhului, care avea să se desfăşoare în decursul următoarelor două săptămâni.

Alaiul familiilor regale — purtând în majoritatea cazurilor catifeaua neagră aprobată de vânzătoare — deja se îndrepta spre clădirea palatului. Lissa a făcut un mic popas afară, despărţindu-se de Christian, care cu certitudine nu fusese niciodată candidat la reprezentarea propriei familii în cadrul unui eveniment atât de respectabil. Îmbrăţişându-1 încă o dată cu ardoare, i-a mai dăruit şi o sărutare uşoară. Şi, în timp ce se desprindeau, în ochii lui albaştri a apărut un licăr cunoscător: acel secret ascuns faţă de mine.

Lissa şi-a croit drum prin mulţimea tot mai numeroasă, încercând să ajungă la intrare şi să găsească punctul de plecare al procesiunii. Clădirea nu semăna cu palatele sau cu castelele bătrânei Europe. Măreaţa ei faţadă şi ferestrele înalte erau pe potriva celorlalte clădiri ale Curţii, însă unele detalii — înălţimea, treptele late din marmură — o deosebeau discret de acestea. La un moment dat, înaintarea Lissei a fost oprită de o uşoară tragere de braţ, cât pe ce s-o facă să dea peste un bătrân moroi.

—Vasilisa?

Daniella Ivashkov, mama lui Adrian. Ca persoană dintr-o familie regală, Daniella nu era deloc rea, şi de fapt nu avea nimic împotrivă ca Adrian să umble cu mine; sau, cel puţin, nu avusese înainte să fiu acuzată de asasinat. În mare măsură, îngăduinţa Daniellei provenea din credinţa ei că Adrian şi cu mine aveam să ne despărţim oricum atunci când îmi primeam repartizarea ca gardian. De asemenea, Daniella îşi convinsese un văr, pe Damon Tarus să-mi fie avocat — ofertă pe care o respinsesem, alegându-l în schimb pe Abe ca să mă reprezinte. Încă nu eram pe deplin convinsă că făcusem cea mai bună alegere, însă probabil că scăzusem in ochii Daniellei, ceea ce regretam.

Lissa i-a răspuns cu un zâmbet agitat. Era nerăbdătoare să se alăture procesiunii şi să scape mai repede de toată povestea.

—Bună, a zis ea.

Daniella era înveşmântată toată în catifea neagră şi în părul închis la culoare îi străluceau mici agrafe cu diamante. Îngrijorarea şi agitaţiţia îi marcau faţa atrăgătoare.

—Nu l-ai văzut pe Adrian? a întrebat-o. N-am putut să-l găsesc nicăieri. L-am căutat până şi în camera lui.

—A! a exclamat Lissa, ocolindu-i privirea.

—Ce e? a insistat Daniella, aproape scuturând-o. Ce ştii?

—Nu ştiu precis unde o fi, i-a răspuns Lissa, oftând, însă l-am văzut aseară întorcându-se de la nu ştiu ce petrecere. Lissa a şovăit pentru o clipă, de parcă s-ar fi ruşinat să-i mărturisească şi restul... Era beat rău. Mai rău decât l-am văzut vreodată. Pleca împreună cu câteva fete, şi nu ştiu... îmi pare rău, Lady Ivashkov. Probabil c-o fi... mă rog, leşinat pe undeva.

Daniella a început să-şi frângă mâinile, iar eu i-am împărtăşit disperarea.

—Sper să nu observe nimeni. Poate ar merge să spunem... că a fost copleşit de durere. S-au petrecut atâtea. Poate că n-o să observe nimeni. O să le spui tu, bine? O să le spui cât a fost de necăjit?

Îmi plăcea de Daniella, însă obsesia asta regală a imaginii chiar începea să mă calce pe nervi. Ştiam că-şi iubeşte fiul, dar principala ei preocupare părea să se îndrepte nu atât către odihna veşnică a Tatianei, cât spre ce ar putea alții să considere o încălcare a protocolului.

—Normal, a asigurat-o Lissa. N-aş vrea să ştie cineva că... în fine, n-aş suporta să se afle.

—Îți mulțumesc. Şi acum, du-te, a adăugat Daniella, făcându-i semn spre uşile palatului, încă neliniştită. Trebuie să-ți ocupi locul cuvenit. Spre surprinderea Lissei, Daniella îi mângâie cu blândețe brațul. Şi să nu fii emoționată. O să te descurci perfect. Nu trebuie decât să ții capul sus.

Gardienii postaţi la uşă au recunoscut în Lissa o persoană al cărei acces era permis, aşa că i-au dat drumul. Acolo, în holul mare de la intrare, se afla sicriul Tatianei. Văzându-l, Lissa a încremenit, copleşită dintr-odată, aproape uitând ce căuta acolo.

Sicriul în sine era o capodoperă. Fusese făcut dintr-un lemn negru, lucios, şlefuit apoi până devenise strălucitor. Imagini pictate cu grădini fastuoase, în sclipitoare vopsele metalizate în toate nuanţele posibile, îi împodobeau toate feţele. Aurul sclipea peste tot, inclusiv pe parii de care aveau să ţină purtătorii. Parii aceştia erau înfăşuraţi în ghirlande de trandafiri mov. Probabil că ghimpii şi frunzele aveau să le îngreuneze priza purtătorilor, însă asta era problema lor.

Înăuntru, neacoperită şi întinsă pe un pat din alţi trandafiri mov, zăcea însăşi Tatiana. Era ciudat. Văzusem de-atâtea ori cadavre. Ce naiba, le şi creasem pe unele. Dar să văd un cadavrii zăcând tihnit şi împodobit... în fine, era sinistru. Şi Lissei i se părea ceva straniu, mai ales pentru că ea nu avea de-a face cu moartea atât de frecvent ca mine.

Tatiana era îmbrăcată cu o strălucitoare rochie din mătase într-o somptuoasă nuanță purpurie: culoarea tradițională pentru înmormântările regale. Mânecile lungi ale rochiei erau ornate cu modele complicate realizate din perle mici. O văzusem deseori Tatiana în roşu — o culoare asociată familiei Ivashkov — şi mă bucuram că tradiția înmormântărilor cerea purpuriul. O rochie roşie mi-ar fi amintit cu prea multă putere de fotografiile cu ea plină de sânge pe care le văzusem la audiere, fotografii pe care încercam permanent să mi le alung din minte. În jurul gâtului avea şiraguri de pietre prețioase şi de perle, iar pe părul cărunt se odihnea o coroană din aur, cu diamante şi ametiste. Cineva făcuse o treabă foarte bună cu machiajul Tatianei, dar chiar şi-aşa, nu izbutise să-i ascundă albeața tenului. Moroii erau palizi de la natură. Morți, aveau tenul precum creta... ca al strigoilor. Imaginea aceasta a izbit-o atât de puternic pe Lissa, încât s-a clătinat un pic pe picioare şi a fost nevoită să-şi întoarcă privirea. Parfumul trandafirilor umplea aerul, însă în toată această dulceață se amesteca şi o undă de descompunere.

Coordonatoarea funeraliilor a observat-o pe Lissa şi i-a indicat poziția pe care trebuia s-o ocupe... dar numai după ce s-a plâns de alegerea ei vestimentară. Trezită la realitate de cuvintele ei tăioase, Lissa s-a aliniat cu alți cinci reprezentanți ai familiilor regale, în dreapta sicriului, încercând să nu vadă prea de aproape trupul reginei şi îndreptându-şi privirea oriunde altundeva. Curând au apărut şi purtătorii, care şi-au ridicat povara de parii înfăşurați în trandafiri, aşezând-o pe umeri şi ducând-o încet afară, unde aştepta mulțimea. Purtătorii erau cu toții dhampiri. Purtau uniforme protocolare, care m-au derutat la început, dar numai pînă când mi-am dat seama că toți erau gardieni la Curte... cu excepția unuia. Ambrose. Arăta la fel de superb ca întotdeauna şi privea drept înainte în timp ce-şi îndeplinea misiunea, cu fața impenetrabilă, lipsită de orice expresie.

M-am întrebat dacă Ambrose o regreta pe Tatiana. Fusesem atât de concentrată pe propriile mele probleme, încât uitasem mereu că era vorba despre o viață pierdută, viața unei persoane iubite de multă lume. Ambrose îi luase apărarea Tatianei atunci când izbucnisem eu, furioasă din cauza legii cu vârsta. Văzându-l prin ochii Lissei, mi-am dorit să pot fi acolo, să vorbesc personal cu el. Imposibil să nu fi ştiut mai multe despre scrisoarea pe care mi-o strecurase în mână, în sala de judecată. E clar că nu fusese doar un emisar.

Procesiunea şi-a continuat înaintarea, punând capăt meditațiilor mele legate de Ambrose. Înaintea şi în urma sicriului mergeau alte oficialități. Membri ai familiilor regale, în veşminte sofisticate, alcătuind o imagine sclipitoare. Gardieni în uniforme, purtând steaguri. Muzicanții cu flaute erau la urmă de tot, interpretând un cântec de jale. Cât despre Lissa, ea era foarte pricepută în privința aparițiilor publice, aşa că reuşea să mențină pasul lent, falnic, cu eleganță şi cu grație, cu privirea neclintită şi încrezătoare. N-aveam cum s-o văd din afară, însă îmi venea uşor să-mi imaginez ce vedeau spectatorii. Era frumoasă şi maiestuoasă, demnă de moştenirea neamului Dragomir, şi speram ca tot mai multă lume să înțeleagă acest lucru. Ne-ar scuti de o mulțime de bătăi de cap dacă cineva ar schimba legea cu dreptul de vot prin procedurile standard, astfel încât să nu trebuiască să ne bazăm pe o expediție de căutare a vlăstarului necunoscut.

Parcurgerea traseului funerar a durat mult. Chiar şi când soarele a început să coboare către linia orizontului, arşiţa zilei tot se mai simţea în aer. Lissa începuse să transpire, însă ştia că neplăcerile ei nu însemnau nimic prin comparaţie cu ale purtătorilor. Dacă gloata privitorilor resimţea canicula, n-o arăta. Cu toţii îşi lungeau gâturile, să prindă măcar o frântură din spectacolul care li se desfăşura prin faţa ochilor. Lissa nu le acorda prea mulţii atenţie spectatorilor, însă după chipurile lor constatam că sicriul nu era singurul lor punct de interes. Privirile o urmăreau şi pe Lissa. Se dusese vorba prin lumea moroilor despre ceea ce făcuse ea pentru Dimitri şi, cu toate că mulţi erau sceptici faţă de capacităţile ei tămăduitoare, cam tot atâţia erau cei care credeau în ele. Remarcasem prin mulţime expresii de minunare şi de veneraţie şi, pentru o clipă, m-am întrebat pe cine veniseră ei să vadă de fapt: pe Lissa, sau pe Tatiana?

În sfârşit, s-a zărit catedrala, ceea ce însemna o veste bună pentru Lissa. Soarele nu-i omora pe moroi, aşa cum se întâmpla cu strigoii, însă arşiţa şi lumina astrului tot erau incomode pentru oricare vampir. Procesiunea era pe terminate, iar ea, numărându-se printre puţinii cărora li se permitea accesul în biserică, avea foarte curând să se bucure de binefacerile aerului condiţionat.

În limp ce studiam împrejurimile, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la viața mea, ca la un cerc al ironiei. Spre marginile întinselor terenuri ale bisericii, se găseau două uriaşe statui, înfățişând străvechi şi legendari monarhi ai moroilor, un rege şi o regină care contribuiseră la prosperitatea supuşilor. Chiar dacă se aflau la o distanță respectabilă față de biserică, statuile se înălțau amenințătoare, supraveghind parcă totul. Lângă statuia reginei era o grădină pe care o cunoşteam bine. Fusesem obligată să trudesc la amenajarea ei drept pedeapsă pentru că fugisem în Las Vegas. Adevăratul meu scop în acea călătorie — pe care nu-l cunoştea nimeni — fusese de a-l elibera din închisoare pe Victor Dashkov. Victor era un vechi duşman de-al nostru, însă el şi fratele lui, Robert, dețineau informațiile de care aveam nevoie pentru salvarea lui Dimitri. Dacă vreunul dintre gardieni ar fi aflat că-l eliberasem pe Victor — pentru ca apoi să-l pierd — pedeapsa mi-ar fi fost cu mult mai rea decât îndosarierea dosarelor şi amenajarea grădinii. Cel puțin cu grădina făcusem o treabă bună, m-am gândit, cu amărăciune. Dacă era să fiu executată, bine măcar că lăsam în urma mea ceva durabil la Curte.

Lissa a zăbovit cu privirea timp îndelung pe una dintre statui, înainte să şi-o întoarcă iar spre biserică. Transpira acum abundent, şi mi-am dat seama că nu doar canicula era vinovată. Mai era şi neliniştea la mijloc. Dar de ce? De ce era atât de agitată? Nu era decât o ceremonie. Nu avea altceva de făcut decât să respecte ritualul.

Şi totuşi... da, era ceva acolo. Ceva care o sâcâia. Îşi păstra încă ascuns de mine un mănunchi de gânduri, însă câteva i-au scăpat, în neliniştea ei.

Prea aproape, prea aproape. Ne mişcăm prea repede.

Repede? Nu şi după estimările mele. Eu niciodată n-aş fi fost în stare să menţin pasul acela lent şi falnic. Mi-era milă mai alea de purtătorii sicriului. Dac-aş fi fost printre ei, aş fi zis să se ducă naibii toate regulile şi aş fi pomit-o în pas alergător către destinaţia finală. Desigur, asta ar fi făcut ca trupul din sicriu să cam fie zgâlţâit. Şi, dacă tipa care coordona funeraliile se ofuscase atât din cauza rochiei aleasă de Lissa, era greu de spus cum ar fi reacţionat dacă Tatiana ar fi căzut din coşciug.

Imaginea catedralei ne devenea acum tot mai clară, cu cupolele ei strălucind chihlimbarii şi portocalii în lumina soarelui spre amurg. Lissa mai avea încă vreo câţiva metri buni de mers până acolo, însă preotul care aştepta în faţa catedralei se vedea limpede. Straiele lui erau aproape orbitoare. Lungi şi bogate, fuseseră confecţionate dintr-un brocart masiv, cu străluciri aurii. Un acoperământ rotund, cu o cruce, tot din aur, i se odihnea pe cap. Mi-a trecut prin gând că era o dovadă de prost gust din partea lui să întreacă în strălucire straiele reginei, dar poate că aşa era obiceiul la preoţi în situaţiile protocolare. Poate că aşa îi atrăgea atenţia lui Dumnezeu. Îşi ridicase braţele în semn de bun venit, etalând o suprafaţă şi mai mare din materialul acela luxos. Ca şi restul mulţimii, nu m-am putut stăpâni să nu mă holbez la spectacolul orbitor pe care-l oferea.

Aşa că puteţi să vă imaginaţi surprinderea noastră în clipa în care statuile au explodat.

PATRU

ŞI CÂND SPUN CĂ AU EXPLODAT, atunci să ştiţi că au explodat.

Flăcările şi fumul s-au desfăşurat precum petalele unei flori proaspăt deschise în clipa în care sărmanii monarhi au sărit în aer, prefăcându-se în bucățele de piatră. Pentru o clipă, am rămas năucită. Era ca şi cum aş fi văzut un film de acțiune, cu o secvență în care explozia detuna prin aer şi cutremura pământul. Apoi, pregătirea de gardian şi-a spus cuvântul. Observația critică şi calculele preluat controlul. Am remarcat imediat că majoritatea materialului din statuie a zburat spre marginile exterioare ale grădinii. Mici fărâme de piatră şi praf s-au abătut în ploaie şi asupra procesiunii funerare, însă nicio bucată mai mare n-a lovit-o pe Lissa sau pe oricare dintre cei aflați în preajmă. Presupunând că statuile nu fuseseră cuprinse de o combustie spontană, cine le detonase operase cu multă precizie.

Lăsând deoparte logistica, trebuie spus că enormele coloane furioase ale flăcărilor tot destul de înfricoşătoare rămâneau. Haosul s-a dezlănțuit îndată, toată lumea încercând să scape de-acolo. Numai că fiecare şi-a ales o rută proprie, diferită de ale celorlalți, motiv pentru care s-au produs suficiente ciocniri şi învălmăşeli. Până şi purtătorii sicriului şi-au lăsat jos prețioasa povară şi au rupt-o la fugă. Ambrose a luat ultimul startul, oprindu-se să se holbeze la Tatiana cu gura căscată şi ochii mari, însă o nouă privire îndreptată spre statui l-a determinat să se alăture mulțimii panicate. Vreo câțiva gardieni au mai încercat să păstreze ordinea şi să mâne lumea înapoi pe traseul funerar, însă fără prea mare succes. Fiecare se gândea numai la sine, toți fiind prea îngroziți şi panicați ca să mai gândească rațional.

Mă rog, toți, cu excepția Lissei.

Spre surprinderea mea, ea *nu* era surprinsă.

Ea chiar aşteptase explozia.

N-a rupt-o imediat la fugă, cu toate că destui îşi croiau drum pe lângă ea, îmbrâncind-o deoparte. A rămas ca înrădăcinată în locul în care fusese atunci când săriseră statuile în aer, stând să le studieze atât pe ele, cât şi pagubele provocate. În mod special, părea preocupată să afle dacă fusese rănit cineva din rândul mulțimii, ca urmare a exploziilor. Dar nu. După cum observasem eu deja, nu păreau să se înregistreze răniți. Iar dacă s-ar fi înregistrat, vinovată ar fi fost doar debandada.

Satisfăcută de ceea ce vedea, Lissa s-a întors şi a început să meargă în urma celorlalţi. (Precizez: ea mergea; ceilalţi fugeau.) Abia făcuse câţiva paşi, când a văzut un uriaş grup de gardieni cu chipuri hotărâte, zorindu-se spre biserică. Câţiva s-au oprit să le dea primul ajutor celor fugiţi, însă majoritatea gardienilor era în drum spre locul exploziei, să vadă ce se petrecuse.

Atunci, Lissa s-a oprit din nou, iar tipul care alerga în urmă s-a izbit cu putere de ea; totuşi, abia dac-a resimţit impactul. Îi urmărea cu privirea pe gardieni, numărându-i. Abia apoi şi-a reluat drumul. Gândurile ei ascunse începeau să iasă la iveală. În sfârşit, vedeam frânturi din planul pe care-l ascunsese de mine. Era încântată. Dar în acelaşi timp şi agitată. Însă, una peste alta, se simţea...

Zarva din închisoare m-a readus brusc în propria minte. Obişnuita linişte a spaţiului de detenţie se destrămase, lăsând locul mormăielilor şi strigătelor. Am sărit de la locul meu şi m-am lipit de gratii, încordându-mi simţurile, să aflu ce se petrece. Oare şi clădirea asta era pe cale să sară în aer? Celula mea avea vedere doar spre un perete al coridorului, nu şi spre restul lui, sau spre intrare. Cu toate acestea, i-am zărit pe gardienii care stăteau de obicei în celălalt capăt trecând în goană pe lângă mine, spre cine ştie ce altercaţie care se produsese.

N-aveam de unde să ştiu ce semnificaţie avea întâmplarea pentru mine, aşa că m-am pregătit sufleteşte pentru orice-ar fi, prieten sau duşman. De unde puteam să ştiu că nu era vreo grupare politică extremistă care declanşase atacuri asupra Curţii, exprimându-şi astfel poziţia faţă de guvernarea moroilor? Privind cu atenţie prin celulă, am înjurat în sinea mea, dorindu-mi să fi avut ceva cu care să mă apăr. Cea mai aproape de ideea de armă era cartea de la Abe, care nu era bună de nimic. Dac-ar fi fost durul care se pretindea atunci chiar că mi-ar fi strecurat înăuntru o pilă. Sau măcar mi-ar fi adus ceva mai mare, ca de exemplu *Război şi pace*.

Zgomotele încăierării s-au stins, şi zgomotul tunător al unor paşi au început să se apropie de mine. Încleştându-mi pumnii, m-am dat înapoi, pregătită să mă apăr, oricine ar fi venit.

Dar întâmplarea a făcut ca „oricine" să fie Eddie Castile. Şi Mihail Tanner.

Mă aşteptasem la orice, dar nu la chipuri prietenoase. Eddie era un vechi prieten de-al meu, de la Sf. Vladimir, şi el proaspăt gardian ca şi mine, un tip care mi-a fost alături de-a lungul a numeroase pățanii, inclusiv cea cu eliberarea din închisoare a lui Victor Dashkov. Mihail era mai mare ca noi, cam pe la douăzeci şi cinci de ani, şi ne ajutase să-l readucem pe Dimitri la starea lui firească, în speranța că şi Sonya Karp — femeia iubită de el, care se transformase în strigoi — ar putea fi salvată, la rândul ei. Mi-am plimbat nedumerită privirea de la unul la altul.

—Ce se întâmplă? am întrebat.

—Şi eu mă bucur să te văd, a replicat Eddie.

Era transpirat şi înflăcărat de focul bătăliei, vreo câteva semna purpurii de pe fața lui arătând că întâlnise un pumn în drumul lui astă-seară. Într-o mână avea o armă pe care o văzusem în arsenalul gardienilor: un fel de baston folosit pentru scoaterea din luptă a cuiva fără a-l omorî. Însă Mihail avea la el ceva cu mult mai prețios: cartela de acces şi cheia clasică pentru deschiderea celulei mele.

Prietenii mei îmi puseseră la cale evadarea. Incredibil. Nebuniile erau, de obicei, specialitatea mea.

—Voi doi..., am început, încrețindu-mi fruntea.

Gândul că aveam să scap mă umplea de bucurie, însă mijloacele mă trezeau la realitate. În mod evident, ei fuseseră răspunzători pentru lupta cu gardienii pe care o auzisem adineauri desfăşurându-se. Şi, în primul rând, nici să ajungă aici, jos, nu era prea simplu.

—Voi doi ați doborât toți gardienii din clădirea asta?

Mihail tocmai termina de descuiat uşa, aşa că n-am mai pierdut timpul şi m-am repezit afară. După ce zile în şir mă simțisem atât de apăsată şi de înăbuşită, era ca şi cum aş fi înaintat pe o faleză, înconjurată pretutindeni numai de aer şi de spațiu.

—Rose, în clădirea asta nu sunt gardieni. Mă rog, poate unul. Şi tipii de colo, a adăugat, arătând spre locul confruntării de mai devreme, unde presupuneam că zac, fără simțire, paznicii mei.

Prietenii mei sigur n-au omorât pe nimeni.

—Ceilalți gardieni au plecat cu toții la locul exploziei, am priceput atunci.

Piesele puzzle-ului începeau să se îmbine... inclusiv faptul că pe Lissa n-o surprinsese incidentul.

—O, nu, am exclamat. L-ați pus pe Christian să arunce în aer străvechile creații ale moroilor!

—Fireşte că nu, a răspuns Eddie. Chiar părea şocat de faptul că eram în stare să mă gândesc la o asemenea atrocitate. Dac-ar fi făcut-o el, mi-a explicat apoi, alți utilizatori ai focului ar fi putut să-şi dea seama.

—Ei, asta tot e ceva, am zis.

Da, trebuia să am mai multă încredere în sănătatea lor psihică.

Sau poate că nu.

—Am folosit C4, m-a lămurit Mihail.

—De unde naiba ați...

Limba mi-a înțepenit atunci când am văzut cine stătea în capătul coridorului. Era Dimitri.

Faptul că nu ştiusem ce era cu el pe durata întemnițării mele fusese frustrant. Relatarea lui Christian şi a Tashei nu reprezentase decât o inducere în eroare. Ei bine, iată răspunsul. Dimitri era aproape de intrarea în coridor, în toată splendoarea celor doi metri aii lui, imperial şi intimidant ca orice zeu. Ochii lui căprui, pătrunzători, măsurau instantaneu totul, iar trupul zvelt şi puternic era încordat, pregătit să înfrunte orice amenințare. Expresia feței era atât de concentrată, atât de plină de pasiune, încât mi-era imposibil să cred că ar putea avea vreodată cineva impresia că ar fi strigoi. Dimitri clocotea de vitalitate şi de energie. De fapt, privindu-l acum, îmi aminteam din nou cum sărise să mă apere în momentul arestării mele. Şi acum avea aceeaşi expresie. Zău, era aceeaşi pe care o observasem în nenumărate rânduri. Era cea temută şi admirată de ceilalți. Era cea pe care-o iubisem.

—Eăti şi tu aici? l-am întrebat, încercând să-mi amintesc, măcar acum, că tulburea mea istorie amoroasă nu era cel mai important lucru din lume. Nu erai sub arest la domiciliu?

—A evadat, m-a informat Eddie, cu viclenie, însă am reuşit să prind adevărata semnificaţie: el şi cu Mihail îl *ajutaseră* să evadeze. La aşa ceva s-ar putea aştepta lumea din partea unui tip violent şi probabil-încă-strigoi, corect? a adăugat Eddie.

—S-ar mai aştepta şi să năvălească să te scoată de-aici, a adăugat Mihail, intrând în joc. Mai ales dacă ne gândim cum s-a luptat pentru tine săptămâna trecută. Pe bune, toată lumea o să creadă că te-a scos *de unul singur*. Fără noi.

Dimitri nu spunea nimic. Ochii lui, chiar dacă urmăreau în continuare vigilenţi împrejurimile, mă cercetau şi pe mine. Voia să fie sigur că sunt teafără şi nevătămată. Şi mi s-a părut că se linişteşte văzând că eram.

—Haideţi, a rostit, în cele din urmă, Dimitri. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Era un eufemism, însă pe mine mă mai sâcâia un gând privitor la „strălucitul" plan al prietenilor mei.

—N-au cum să creadă că el a făcut-o de unul singur! am exclamat, pricepând unde bătea Mihail.

Îl scoteau în faţă pe Dimitri ca ţap ispăşitor pentru evadarea mea. Le-am făcut semn spre paznicii leşinaţi de la picioarele noastre.

—Ei v-au văzut la faţă, le-am zis.

—Nu tocmai, am auzit atunci o voce nouă. Oricum, nu după o mică amnezie indusă de spirit. Când se vor trezi, singura persoană de care-şi vor aminti c-ar fi văzut-o va fi rusul acela instabil psihic. Fără supărare.

—Nicio problemă, a replicat Dimitri, în timp ce Adrian îşi făcea apariția în prag.

M-am holbat la el, străduindu-mă să nu casc gura. Iată-i, împreună, pe cei doi bărbați din viața mea. Adrian nu prea arăta capabil de participarea la o luptă cu pumnii, însă era la fel de vioi şi de serios ca şi ceilalți luptători prezenți. Ochii lui frumoşi erau limpezi şi plini de acea şiretenie de care-l ştiam capabil atunci când se străduia cu adevărat. Şi atunci mi-am dat seama: nu arăta nici cel mai mic semn de beție. Oare ceea ce văzusem eu alaltăieri să nu fi fost decât un şiretlic? Sau se silise să-şi recapete controlul? Oricum ar fi fost, simțeam cum un zâmbet mi se întinde lent pe față.

—Lissa a mințit-o mai devreme pe mama ta, i-am zis. Tu trebuia să fii în comă alcoolică cine ştie pe unde.

M-a răsplătit cu unul dintre zâmbetele lui cinice.

—Ei bine, da, probabil c-ar fi fost un lucru mai inteligent — şi mai agreabil — de făcut în clipa de față. Şi sper că asta crede despre mine şi restul lumii.

—Trebuie să plecăm, a insistat Dimitri, din ce în ce mai agitat.

Ne-am întors cu toții privirea spre el. Cheful de glumă s-a risipit. Atitudinea aceea pe care o remarcasem la Dimitri, cea care spunea că e capabil de orice şi că te va conduce totdeauna spre victorie, îi făcea pe ceilalți să-l urmeze necondiționat. Expresiile de pe chipurile lui Eddie şi Mihail — în timp ce-şi recăpătau seriozitatea — îmi demonstrau că exact aşa ceva simțeau şi ei. Şi mie mi se părea firesc. Până şi Adrian dădea impresia să creadă în Dimitri şi, într-o astfel de clipă, l-am admirat pentru faptul că-şi lăsa deoparte gelozia... dar şi pentru că se supunea unui asemenea risc. Mai ales după ce Adrian afirmase limpede, şi nu o singură dată, că nu voia să fie implicat în aventuri primejdioase, sau să-şi folosească spiritul pe ascuns. În Las Vegas, de exemplu, el nu ne însoțise decât în calitate de observator. Normal, atunci fusese şi beat în majoritatea timpului, însă asta probabil că nu avea importanță.

Am făcut câțiva paşi înainte, dar deodată Adrian m-a oprit, prinzându-mă de un braț.

—Stai... înainte să vii cu noi, trebuie să ştii ceva.

Dimitri a dat să protesteze, aruncând fulgere de nerăbdare din ochi.

—Ba *trebuie*, a insistat Adrian, înfruntându-i deschis privirea. Rose, dacă evadezi... îți confirmi, mai mult sau mai puțin, vinovăția. O sa fii o fugară. Dacă te găsesc, gardienii n-or să mai aibă nevoie de vreun proces sau de vreo sentință ca să te omoare pe loc.

Patru perechi de ochi mă fixau în timp ce absorbeam întreaga semnificație a spuselor lui. Dacă fugeam acum şi mă prindeau pe urmă, eram ca şi moartă. Dacă rămâneam, aveam firava şansă ca, în scurtul interval de timp până la proces, să putem găsi vreo dovadă care să mă salveze. Nu era imposibil. Dar, în cazul în care nu apărea nimic, eram, de asemenea, ca şi moartă, mai mult ca sigur. Fiecare variantă constituia un risc asumat. În fiecare dintre ele exista puternica probabilitate ca eu să nu scap cu viață.

Adrian părea să fie la fel de măcinat de sentimente contradictorii ca şi mine. Ştiam amândoi că nu aveam vreo opțiune mai favorabilă. El doar se arăta preocupat şi voia să ştiu ce anume risc. Dimitri, în schimb... pentru el, nu încăpea discuție. Îi citeam asta scris cu litere mari pe chip. El era apărătorul regulilor şi al comportamentului adecvat. Însă într-un astfel de caz? Cu şanse atât de infime? Considera preferabil riscul unui trai de fugară, iar dacă avea să vină şi moartea, mai bine s-o înfrunt luptând.

Nu, moartea mea nu avea să fie programată cu creionul într-un calendar.

—Hai să mergem, am zis.

Ne-am grăbit să ieşim din clădire, nerăbdători să ducem planul mai departe. Totuşi, nu m-am putut stăpâni să-i adresez o remarcă lui Adrian:

—Sigur ai întrebuințat foarte mult spirit ca să-i iluzionezi pe paznici.

—Aşa e, m-a aprobat el. Şi nu prea îmi stă în putere s-o fac pentru mult timp. Lissa ar fi probabil în stare să facă o duzină de gardieni să-şi imagineze că au văzut fantome. În timp ce eu abia dacă pot să-i fac pe câțiva să-i uite pe Eddie şi pe Mihail. De-asta trebuia să fie cineva de care să-şi amintească, cineva care să le atragă atenția, iar Dimitri era ideal pe post de țap ispăşitor.

—Ei bine, îți mulțumesc, i-am zis, strângându-i mâna cu blândețe.

Cum un val de căldură începea deja să circule între noi, nu m-am mai sinchisit să-i spun că mai aveam cale lungă până să fiu liberă. Asta i-ar fi minimalizat eroismul faptei. Aveam încă o grămadă de obstacole în fața noastră, însă oricum îi eram recunoscătoare pentru faptul că-mi sărise astfel în ajutor şi că-mi respectase hotărârea de a merge mai departe cu planul de evadare.

Adrian m-a săgetat cu o privire piezişă.

—Mda, sigur, păi se presupune că sunt nebun, nu?

O sclipire de afecțiune i-a luminat atunci ochii.

—Şi să ştii că nu sunt prea multe lucrurile pe care nu le-aş face pentru tine, a adăugat. Cu cât mai tâmpite, cu atât mai bine.

Ajungând la parter, am constatat că Eddie avusese dreptate în privința prezenței gardienilor. Coridoarele şi încăperile erau, practic, părăsite. Fără să mai privim în urmă, ne-am repezit afară, şi aerul curat mi-a împrospătat rezervele de energie.

—Şi-acum? mi-am întrebat salvatorii.

—Acum, te ducem la maşină, mi-a răspuns Eddie.

Garajele nu erau departe, dar nici prea aproape.

—Avem mult de mers în câmp deschis, am zis, fără să aduc în discuție problema principală: că eram moartă dacă mă observau.

—Îni întrebuințez spiritul ca să ne vadă pe toți nedesluşit şi de nerecunoscut, mi-a zis Adrian.

Încă o probă de încercare a aptitudinilor lui magice. Prea mult nu purea s-o mai ducă.

—N-o să ne recunoască nimeni, m-a lămurit el, decât dacă se opreşte şi priveşte drept spre noi.

—Ceea ce, probabil, n-o să fie cazul, a adăugat Mihail. Mai degrabă, n-o să ne observe nimeni. Toți sunt prea îngrijorați pentru propria lor siguranță ca să mai fie atenți şi la alții, într-un asemenea haos.

Privind în jur, puteam să-mi dau seama că are dreptate. Clădirea închisorii era departe față de biserică, însă între timp, cei care fuseseră în apropierea locului exploziei reuşiseră deja să ajungă ăn partea aceasta a terenurilor Curții. Unii alergau spre reşedințele lor. Alții căutau gardieni, sperând să capete protecție.

Iar câțive... câțiva alergau în aceeaşi direcție ca şi noi, spre garaje.

—Lumea e îndeajuns de înspăimântată încât să încerce chiar să plece de la Curte, mi-am dat seama.

Ne mişcam cât puteam de repede, având în vedere faptul că eram cu Adrian, care nu avea condiția fizică a dhampirilor.

—Garajele or să fie ticsite, am mai zis.

Atât vehiculele oficialităților Curții, cât şi cele ale oaspeților ei erau parcate în acelaşi loc.

—Asta ar putea să ne fie de folos, a replicat Mihail. Alt haos şi-acolo.

Cu atâtea lucruri care să-mi capteze atenția în propria realitate, nu puteam să mă cufund total în cea a Lissei. O mică încercare a legăturii m-a informat că era la loc sigur, în interiorul palatului.

—Lissa ce rol are în tot acest timp? m-am interesat.

Credeți-mă, eram bucuroasă că nu se implicase în nebunia asta a scoaterii mele din închisoare. Dar, după cum remarcase Adrian, abilitățile ei de utilizatoare a spiritului ar fi putut să meargă mult mai departe decât ale lui. Iar acum, privind retrospectiv, îmi era evident faptul că ştia totul despre planul acesta. Fusese secretul ei.

—Lissa trebuie să-şi păstreze nevinovăția. Nu poate fi legată de nicio etapă a evadării sau a exploziei, mi-a răspuns Dimitri, privind fix înainte, spre ținta lui.

Tonul îi era hotărât. Încă o privea ca pe mântuitoarea lui.

—E obligată să rămână sub ochii celorlalți din familiile regale, a precizat el. La fel şi Christian, a adăugat, cu o urmă de zâmbet. Ăştia doi sigur ar fi primii suspecți la care s-ar gândi cineva dacă s-ar produce vreo explozie, a precizat el.

—Însă gardienii n-or să-i suspecteze, îndată ce-or să-şi dea seama că explozia n-a fost provocată de magie, am cugetat cu voce tare, amintindu-mi de cuvintele de mai devreme ale lui Mihail. Dar, ia stați, de unde-ați făcut voi rost de C4? Explozibilii militari sunt cam greu de găsit, chiar şi pentru voi.

N-am mai primit răspuns, fiindcă deodată trei gardieni ne-au sărit în cale. Din câte se părea, nu erau chiar toți la biserică. Dimitri şi cu mine ne-am repezit înaintea grupului, mişcându-ne ca unul, exact cum procedaserăm mereu în lupte. Adrian afirmase că iluzia pe care o crease în jurul grupului nostru nu avea să reziste dacă ne privea cineva direct. Voiam să fiu sigură că eu şi Dimitri vom fi în prima linie de contact cu gardienii aceştia, în speranța că astfel nu-i vor recunoaşte pe cei din spatele nostru, M-am aruncat în luptă fără ezitare, instinctul defensiv preluând comanda. Totuşi, în acele milisecunde, realitatea a ceea ce comi-sesem m-a pătruns cu adevărat.

Mă mai luptasem cu gardieni şi altă dată, şi mereu avusesem un sentiment de vinovăție din cauza asta. Îi doborâsem pe cei din închisoarea Tarasov, ca şi pe unii din garda reginei atunci când fusesem arestată. Totuşi, nu-l cunoşteam pe niciunul dintre ei. Era de ajuns de rău să mă gândesc că erau colegii mei... dar acum? Acum înfruntam una dintre cele mai grele provocări din viață, oricât de măruntă ar fi părut. În definitiv, trei gardieni însemnau o pradă uşoară pentru mine şi Dimitri. Problema era... că pe gardienii aceştia îi *cunoşteam*. Peste doi dintre ei nimerisem la destul de puțin timp după absolvire. Lucrau la Curte şi se purtaseră mereu frumos cu mine.

În schimb, cel de-al treilea gardian nu era doar o cunoştință: era o prietenă. Meredith, una dintre puținele fete din clasa mea, de la Sf. Vladimir. I-am văzut în ochi un licăr de stânjeneală, sentiment care-l oglindea pe al meu. Şi ei i se părea ceva nelalocul lui. Totuşi, de-acum era gardian şi, la fel ca mine, avea simțul datoriei insuflat de-o viață. Mă considera vinovată. Mă vedea liberă şi în poziție de atac. Procedura îi dicta să mă doboare şi, sinceră să fiu, nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Asta aş fi făcut şi eu, dacă rolurile ne-ar fi fost inversate. Era pe viață şi pe moarte.

Dimitri se aruncase asupra celor doi tipi, la fel de iute şi de redutabil ca oricând. Eu şi Meredith ne-am avântat una împotriva celeilalte. La început, a încercat să mă doboare, folosindu-şi greutatea superioară, sperând probabil că va putea să mă țintuiască de pământ, până când ar fi ajutat-o cineva să mă imobilizeze de tot. Numai că eu eram mai puternică. Şi ea trebuia să fi ştiut asta. De câte ori ne luptaserăm între noi, antrenându-ne în sala de sport a şcolii? Aproape de fiecare dată eu învinsesem. Iar acum nu mai era un joc, nu era un exercițiu de antrenament. I-am respins atacul, trimițându-i un pumn în falcă şi rugându-mă cu disperare să nu-i fi rupt nimic. Ea a continuat, cu toată durerea, însă — încă o dată — îi eram superioară. Am prins-o de umeri şi am trântit-o jos. S-a lovit rău la cap, dar şi-a păstrat cunoştința. Nu ştiam dacă să mă bucur pentru asta sau nu. Menținându-mi strânsoarea, am trecut la o priză de sugrumare, aşteptând s-o văd că închide ochii. I-am dat drumul de îndată ce am fost sigură că a leşinat, cu inima strânsă.

Aruncând o privire, am văzut că şi Dimitri îşi doborâse adversarii. Grupul nostru şi-a reluat înaintarea, ca şi cum nimic mi s-ar fi întâmplat, însă eu am îndreptat o scurtă privire spre Eddie ştiind bine că pe față mi se întipărise mâhnirea. Şi el arăta îndurerat, însă a încercat să mă consoleze în timp ce mergeam grăbiți.

—Ai făcut ce trebuia, mi-a zis. O să-şi revină. O s-o cam doară dar o să-şi revină.

—Am lovit-o rău.

—Medicii se descurcă în cazuri de comoții. Ce naiba, tu câte de-astea n-ai pățit la antrenamente?

Speram să aibă dreptate. Granițele dintre bine şi rău începeau să devină tulburi. Singurul lucru bun, presupuneam, era că Meredith fusese atât de preocupată văzându-mă pe mine, încât probabil că nu observase prezența lui Eddie şi a celorlalți. Ei stătuseră departe de încăierare, adăpostiți, din câte speram, de vălul aşternut de Adrian prin întrebuințarea spiritului, în timp ce eu şi Dimitri acaparam atenția.

Am ajuns în sfârşit la garaje, care într-adevăr erau mai aglomerate ca de obicei. Unii dintre moroi o şterseseră deja. O tipă dintr-o familie regală căzuse pradă unei crize de isterie, fiindcă şoferul ei plecase cu cheile şi habar n-avea pe unde o fi. Urla întruna la cei care treceau pe lângă ea, întrebând dacă putea cineva să-i pornească motorul direct din contactul firelor.

Dimitri a mers hotărât mai departe, fără vreo clipă de şovăială. Ştia precis unde merge. Se plănuise totul în detaliu, mi-am dat seama. Şi cea mai mare parte probabil că se pusese la cale ieri. De ce-mi ascunsese Lissa planul? N-ar fi fost mai bine să am şi eu o idee, cât de cât, despre el?

Am trecut în grabă prin mulțime, îndreptându-ne spre garajul din cel mai îndepărtat punct. Acolo, parcată imediat afară şi arătând pregătită de plecare, era o Honda Civic de un gri mohorât. Lângă ea se afla un bărbat, examinând parbrizul cu brațele încrucişate pe piept.

Auzindu-ne că ne apropiem, s-a întors spre noi.

—Abe! am exclamat.

Ilustrul meu tată şi-a întors capul spre mine şi mi-a adresat unul dintre acele zâmbete fermecătoare capabile să-i ademenească pe creduli spre pieire.

—Ce cauți aici? l-a luat la rost Dimitri. Şi tu o să fii pe lista suspecților!. Era vorba să stai deoparte, cu ceilalți.

Abe i-a răspuns printr-o ridicare din umeri, deloc preocupat de supărarea lui Dimitri. Nu mi-aş fi dorit ca o astfel de furie să se îndrepte împotriva mea.

—Vasilisa o să aibă grijă ca destule persoane din palat să jure că m-au văzut în perioadele suspecte, a replicat, întorcându-şi apoi privirea întunecată spre mine. În plus, doar nu puteam să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine, nu crezi?

Am clătinat din cap, exasperată.

—Asta făcea parte din planul tău de apărare ca avocat al meu? Nu-mi aduc aminte ca evadările cu explozii să fie incluse în pregătirea juridică.

—Ei, sunt convins că n-au fost incluse în pregătirea juridică a lui Damon Tarus, a zis Abe, fără ca zâmbetul să-i şovăie vreo clipă. Ți-am spus eu, Rose. Tu niciodată n-o să ajungi la execuție... şi nici măcar la vreun proces, atât timp cât am şi eu un cuvânt de spus. Şi, după o scurtă întrerupere, a adăugat: Şi, desigur, am.

Am ezitat, îndreptându-mi privirea spre automobil. Dimitri stătea lîngă el cu legătura de chei şi arătând nerăbdător. Cuvintele lui Adrian mi-au răsunat din nou în minte.

—Dacă fug, n-aş face decât să par şi mai vinovată.

—Ei deja te cred vinovată, a argumentat Abe. Şi nu schimbi nimic dacă te iroseşti în celula aia. Aşa, doar ne asigurăm că avem mai mult timp la dispoziție ca să facem ce trebuie, fără ca execuția ta să ne planeze deasupra capetelor.

—Şi, mai precis, ce-aveți de gând să faceți?

—Să-ți dovedim nevinovăția, a intervenit Adrian. Sau, în fine, că n-ai omorât-o pe mătuşă-mea. Fiindcă ştiu de ceva vreme că nu eşti tu chiar atât de inocentă.

—Şi ce, vreți să distrugeți probele? am întrebat, neluându-i în seamă înțepătura.

—Nu, mi-a răspuns Eddie. Trebuie să aflăm cine a omorât-o în realitate.

—Voi n-ar trebui să fiți amestecați în asta, acum, că sunt eu liberă. E problema mea. Nu de-asta m-ați scos?

—E o problemă pe care nu poți s-o rezolvi atâta timp cât eşti la Curte, mi-a atras atenția Abe. Avem nevoie să fii plecată şi la loc sigur.

—Mda, dar...

—Ne pierdem vremea cu discuțiile, ne-a întrerupt Dimitri, oprindu-şi privirea pe alte garaje.

Lumea încă se învârtea haotic, prea preocupată de propriile temeri, deocamdată, ca să ne observe pe noi. Totuşi, asta nu-l liniştea pe Dimitri. Mi-a întins o țepuşă din argint, iar eu n-am stat să mai întreb pentru ce. Era o armă, şi aşa ceva n-aveam cum refuz.

—Ştiu că totul pare dezorganizat, dar o să te miri cât de repede vor restabili gardienii ordinea. Şi, când vor fi gata, vor pune totul sub cheie.

—Nici n-au nevoie, am rostit încet, în timp ce mintea mi se învârtea cu iuțeală. Deja o să avem probleme cu ieşirea din Curte. O să fim opriți... dacă am mai ajunge măcar până la poartă. Probabil că şirul de maşini se întinde pe kilometri întregi!

—A, bine, a zis Abe, examinându-şi nepăsător unghiile. Ştiu din sursă sigură că, foarte curând, o să se deschidă o „poartă" nouă în zidul dinspre latura sudică.

Abia atunci mi s-a luminat şi mie mintea.

—O, Doamne. Tu ai fost furnizorul de C4.

—O spui de parc-ar fi floare la ureche, m-a apostrofat el, încruntându-se. Pe chestii de-astea e greu să pui mâna.

Răbdarea lui Dimitri ajunsese deja la sfârşit.

—Gata, toată lumea: Rose trebuie să plece *imediat*. E în pericol. O s-o scot cu forța de-aici, dacă sunt obligat.

—Tu nu eşti obligat să mergi cu mine, am ripostat, oarecum ofensată de ipoteză.

Amintirea recentelor noastre controverse mi-a revenit în minte, cu Dimitri susținând că nu mai e capabil să mă iubească şi că nici măcar prieteni nu vrea să fim.

—Ştiu să-mi port şi singură de grijă, am argumentat. Nu e nevoie să-si mai creeze probleme şi altcineva. Dă-mi cheile.

În loc de asta, Dimitri mi-a oferit una dintre privirile acelea mâhnite, prin care mă informa că sunt de-a dreptul ridicolă. Parcă eram la orele noastre din Academia Sf. Vladimir.

—Rose, eu chiar n-am cum să-mi creez mai multe probleme decât am deja. Cineva trebuie să fie răspunzător pentru evadarea ta. Iar eu sunt cea mai potrivită variantă.

Nu eram chiar atât de convinsă că avea dreptate. Dacă Tatiana făcuse într-adevăr progrese în convingerea celorlalți că Dimitri nu reprezenta un pericol, escapada asta ar fi stricat totul.

—Du-te, m-a îndemnat Eddie, luându-mă prin surprindere cu o îmbrățişare rapidă. Ținem legătura prin Lissa.

Şi mi-am dat seama că purtam o bătălie dinainte pierdută cu ei toți. Într- adevăr, era vremea să plec.

L-am îmbrățişat la rândul meu pe Mihail, murmurându-i la ureche.

—Îți mulțumesc. Îți mulțumesc mult pentru ajutor. Îți jur, o s-o găsim. O s-o găsim pe Sonya.

Mi-a răspuns doar cu zâmbetul acela trist al lui, fără vorbe.

Cu Adrian, despărțirea era cea mai grea. Îmi dădeam seama că şi lui îi venea greu, oricât de relaxat i-ar fi părut zâmbetul. N-avea cum să se bucure că plecam cu Dimitri. Îmbrățişarea noastră a durat ceva mai mult decât celelalte, iar el mi-a dăruit şi o sărutare uşoară, rapidă, pe buze. Aproape că-mi venea să plâng, după cât de curajos fusese el astă-seară. Mi-ar fi plăcut să poată veni cu mine, însă ştiam că era mai în siguranță aici.

—Adrian, îți mulțumesc pentru...

M-a oprit, ridicând mâna.

—Nu ne luăm adio, micuță dhampir. Ne mai vedem în vis.

—Dacă nu te îmbeți prea tare.

Mi-a făcut cu ochiul.

—Pentru tine, poate că o să mă abțin.

Un bubuit puternic ne-a întrerupt discuția, şi am văzut un fulger luminând în dreapta mea. Lumea din apropierea celorlalte garaje a început să țipe.

—Aşa, ai văzut? m-a întrebat Abe, destul de mulțumit de sine. O poartă nouă. Sincronizare perfectă.

L-am îmbrățişat şi pe el, cam cu şovăială, şi m-am mirat văzându-l că nu se desprinde imediat. Dimpotrivă, mi-a zâmbit... cu mândrie.

—Of, fata mea, a zis. Doar optsprezece ani, şi deja acuzată de asasinat, de favorizarea infractorului, plus un bilanț de vampiri omorâți mai substanțial decât ar putea să viseze vreodată majoritatea gardienilor... După o scurtă pauză, a reluat: Nici nu puteam să fiu mai mândru de-atât.

Mi-am dat ochii peste cap.

—La revedere, moşule. Şi mersi.

Nu mi-am mai bătut capul să-l întreb ce voia să spună cu „infractorul". Abe nu era prost deloc. Din moment ce-i pusesem întrebări despre o închisoare în care mai târziu s-a pătruns prin efracție, probabil că înțelesese cine se aflase în spatele evadării lui Victor Dashkov.

Şi, uite-aşa, m-am pomenit în maşină cu Dimitri, gonind spre „noua poartă” a lui Abe. Regretam că nu putusem să-mi iau rămas-bun de la Lissa. Nu eram niciodată despărțite cu adevărat datorită legăturii noastre, însă ea nu putea să țină locul unei comunicări față-n față. Şi totuşi, merita, dacă o ştiam ferită de primejdii şi absolvită de orice implicare în evadarea mea. Cel puțin aşa speram.

Ca de fiecare dată, Dimitri conducea, ceea ce încă mi se părea total nedrept. Altceva fusese când îi eram elevă, dar acum? Oare n-avea de gând să se dezlipească *niciodată* de volanul ăla? Totuşi, nu mi se părea momentul potrivit pentru o astfel de discuție... mai ales deoarece nu aveam de gând să mai rămân multă vreme cu el.

Câteva persoane ieşiseră să vadă locul în care zidul fusese aruncat în aer, însă printre ele nu se număra vreuna cu calitate oficială. Dimitri s-a năpustit prin deschizătură într-un mod la fel de impresionant ca şi cel în care trecuse Eddie cu maşina prin poarta închisorii Tarasov, numai că Honda Civic nu se descurca la fel de bine pe terenul accidentat, ierbos, pe cât reuşise SUV-ul în Alaska. Problema cu crearea propriei ieşiri era că, odată cu ea nu aveam la dispoziție şi un drum veritabil. Aşa ceva era până peste puterile lui Abe.

—De ce o ştergem cu un Civic? am întrebat. Nu e prea grozavă pentru traseele accidentate.

Dimitrii nu m-a privit, continuând să manevreze pe terenul acela denivelat spre o zonă mai bună pentru condus.

—Pentru că e printre cele mai obişnuite maşini de pe-aici, aşa că nu atrage atenția. Iar aceasta ar trebui să fie singura bucată de drum accidentat. De îndată ce ajungem la o autostradă, o să aşternem o distanță cât mai mare cu putință față de Curte... până o să abandonăm maşina, fireşte.

—S-o abandonăm...

Am lăsat baltă subiectul, clătinând din cap. Ajunseserăm la un drum de pământ, care părea cea mai netedă suprafață de pe glob după debutul acela cu hurducături.

—Uite ce e, i-am zis în schimb, vreau să ştii că am vorbit serios: nu trebuie neapărat să vii cu mine. Îți sunt recunoscătoare, pentru ajutor. Zău. Dar nu te-ar avantaja deloc să-ți pierzi timpul cu mine. Or să mă vâneze mai ceva decât pe tine. Dacă-ți iei tălpăşița, poți să-ți duci viața undeva, printre oameni, unde să nu mai fii tratat ca un cobai. Poate chiar ai reuşi să te strecori iar la Curte. Ştiu că Tasha s-ar bate pentru tine.

Dimitri nu mi-a răspuns mult timp. Iar asta mă înnebunea. Nu eram genul care să suporte prea uşor tăcerea. Mă făcea să vreau să trăncănesc, ca să umplu golul. În plus, cu cât stăteam mai mult aşa, cu atât mai tare conştientizam faptul că eram singură cu Dimitri. Adică, singuri de-a binelea, cu adevărat, pentru prima oară de când redevenise dhampir. Mă simțeam ca o proastă, pentru că, în ciuda primejdiilor care încă puteau să ne pândească... în fine, eram încă subjugată de el. Era ceva atât de puternic în atitudinea lui... Chiar când mă înfuria, tot mi se părea atrăgător Poate că adrenalina care mă inunda îmi zăpăcea creierul.

Oricum ar fi fost, eram copleşită nu doar de aspectul lui fizic... cu toate că şi acesta era, categoric, înnebunitor. Părul, chipul, apropierea lui faţă de mine, mirosul... le resimţeam pe toate şi-mi făceau sângele să clocotească. însă Dimitri cel din interior — acel Dimitri care tocmai condusese o mică armată în desfăşurarea unei evadări — mă captiva la fel de mult. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama de ce mi se părea atât de putemic: pentru că-l aveam din nou în faţa ochilor pe vechiul Dimitri, pe cel care mă temeam că ar fi dispărut pentru totdeauna. Nu era aşa. Se întorsese.

Într-un târziu, Dimitri mi-a răspuns:

—Nu te las singură. Niciunul dintre argumentele logicii de tip Rose n-o să mă convingă. Iar dac-o să încerci să scapi de mine, te găsesc, şi gata.

Nu mă îndoiam că ar fi în stare, iar asta făcea ca situaţia să devină încă şi mai derutantă.

—Dar pentru ce? Eu nu vreau să fii cu mine.

Încă simţeam că persistă o anume atracţie faţă de el, e adevărat, dar asta nu schimba faptul că mă rănise, rupând relaţia dintre noi. El fusese cel care mă respinsese, şi fusesem nevoită să-mi oţelesc inima, cu atât mai mult dacă voiam să-mi refac viaţa alături de Adrian. Acum, momentul în care să am un renume nepătat şi să duc o viaţă normală mi se părea atât de departe; totuşi, dacă avea să se-ntâmple, voiam să mă pot întoarce la Adrian cu braţele deschise.

—Nu contează ce vrei tu, mi-a replicat. Nici ce vreau eu.

Au!

—Lissa mi-a cerut să te apăr.

—Hei, dar n-am nevoie de cineva care...

—Şi, a continuat, fără să-mi ia în seamă întreruperea, eu cred în ceea ce i-am spus. I-am jurat c-o s-o slujesc şi-o s-o ajut câte zile voi avea, cu orice mi-ar cere. Dacă ea vrea să-ți fiu bodyguard, atunci asta o să fiu, a precizat, aruncându-mi o privire amenințătoare. Şi n-ai cum să scapi de mine prea curând.

CINCI

FAPTUL CĂ VOIAM SĂ SCAP DE DIMITRI nu ținea numai de trecutul nostru amoros plin de obstacole. Fusesem sinceră când afirmasem că nu vreau să aibă necazuri din cauza mea. Dacă gardienii ar fi dat de mine, soarta nu mi-ar fi fost cu mult diferită față de cea care deja mă aştepta. Dimitri, în schimb? Tocmai începuse să facă paşi mărunți spre momentul în care avea să fie acceptat. Sigur, progresele acestea erau acum distruse în mare măsură, însă tot mai avea o şansă la o viață. Dacă

nu voia să trăiască la Curte, sau printre oameni, putea să se întoarcă în Siberia, la familia lui. Acolo, pe tărâmul nimănui, era greu de găsit. Şi, într-o comunitate atât de unită cum era aceea, toată lumea s-ar fi dat peste cap să-l ascundă în cazul în care ar fi încercat măcar cineva să-l caute. Rămânerea cu mine era, categoric, cea mai proastă opțiune. Trebuia neapărat să-l conving.

—Ştiu la ce te gândeşti, mi-a zis Dimitri, cam la vreo oră da când ne începuserăm drumul.

Nu prea vorbiserăm între noi, pierduți amândoi în propriile gânduri. După alte câteva drumuri de țară, reuşiserăm în sfârşii să ajungem la o autostradă interstatală şi ne îndreptam în mare viteză spre... în fine, habar n-aveam spre ce. Priveam afară pe geam, evaluând în minte toate dezastrele din jurul meu şi cum ai fi putut să le dreg de una singură.

—Hm? am tresărit, întorcând capul spre el.

Mi s-a părut că pe buze i-ar fi apărut un zâmbet dintre cele mai imperceptibile, ceea ce mi se părea absurd, dacă mă gândeau că, pentru el, era probabil cea mai rea situație de când fusese readus la normal din starea de strigoi.

—Şi n-o să-ți meargă, a adăugat. Îți faci planuri cum să scapi de mine, probabil pentru când o să ne oprim, până la urmă, la o benzinărie. Te gândeşti că poate o să ai atunci o şansă s-o rupi la fugă.

Tâmpenia era că gândurile mele se învârtiseră în mare măsură cam prin in zona aceea. Vechiul Dimitri era un

bun tovarăş de drum, însă nu eram prea sigură că-mi făcea plăcere să-i ştiu revenită şi vechea capacitate de a-mi ghici gândurile.

—Asta nu-i decât o pierdere de timp, am zis, cuprinzând într-un gest toată maşina.

—Da? Ai altceva mai bun de făcut decât să fugi de cei care vor să te țină încuiată până când te execută? Te rog, nu începe să-mi repeți cât de periculos e pentru mine.

I-am aruncat o privire furioasă.

—Nu e vorba numai despre tine. Fuga n-ar trebui să fie singura mea grijă. Ar trebui să contribui şi eu la dezvinovățirea mea, nu să mă ascund în cine ştie ce loc îndepărtat şi izolat unde o să mă duci tu, fără îndoială. Răspunsurile sunt la Curte.

—Iar tu ai o mulțime de prieteni la Curte care să se ocupe de aşa ceva. Şi lor le-ar fi mai uşor ştiindu-te la adăpost.

—Dar ceea ce vreau să aflu eu este: de ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta... sau, mai degrabă, de ce nu mi-a zis Lissa? De ce mi-a ascuns totul? Nu credeți că aş fi fost mai de folos dac-aş fi fost pregătită?

—Lupta era problema noastră, nu a ta, mi-a răspuns Dimitri. Ne-am temut că, dac-o să ştii, ai putea să scapi vreun indiciu că se pregăteşte ceva.

—Eu n-aş fi spus sub nicio formă!

—Nu, nu în mod intenționat. Dar, dacă erai încordată, sau nerăbdătoare... în fine, paznicii tăi puteau să interpreteze astfel de stări.

—Bun, acum, că am plecat, poţi să-mi spui şi încotro mergem? Am avut dreptate? E vorba despre vreun loc izolat, tâmpit?

Niciun răspuns. L-am privit, mijindu-mi ochii.

—Urăsc să nu fiu la curent.

Zâmbetul acela minuscul de pe buzele lui se mai lăți un pic.

—Ei bine, am eu o teorie personală, după care cu cât ştii mai puține, cu atât e probabil să te îndemne curiozitatea să rămâi pe lângă mine.

—E o prostie, am protestat, deşi, într-adevăr, nu era deloc o teorie lipsită de logică. Am oftat adânc. Când naiba au luat-o lucrurile razna în halul ăsta? am continuat să perorez. De când ați început voi să fiți creierele acțiunii? Eu sunt cea care născoceşte planuri cretine, imposibile. Eu trebuia să fiu generalul aici. Acum, de-abia dacă sunt locotenent.

A dat să mai spună ceva, dar imediat a încremenit, rămânând aşa câteva secunde, în timp ce pe chip îi apărea înfățişarea aceea precaută şi agresivă a gardianului. L-am auzit înjurând pe ruseşte.

—Care-i problema? am întrebat.

Atitudinea lui era molipsitoare, făcându-mă să uit imediat de planurile mele nebuneşti.

În lumina sporadică a farurilor celor care circulau în celălalt sens, i-am văzut privirea săgetând spre oglinda retrovizoare.

— Avem o coadă, mi-a zis. N-aş fi crezut să se-ntâmple atât de curând.

—Eşti sigur?

Se întunecase, iar numărul vehiculelor de pe autostradă sporise. Nu-mi dădeam seama cum ar putea cineva să descopere o maşină suspectă dintre atât de multe, dar, în fine... era vorba despre Dimitri.

După ce a mai înjurat o dată, a făcut o manevră bruscă, obligându-mă să mă prind de bordul maşinii, şi a tăiat-o scurt cu două benzi mai încolo, trecând la limită pe lângă o dubiță al cărei şofer şi-a exprimat nemulțumirea printr-o salvă de claxoane. Chiar acolo era o ieşire de pe autostradă, şi el a reuşit să se strecoare pe ea fără să atingă balustrada. Am auzit o altă explozie de claxoane şi, când am privit înapoi, am zărit farurile unui automobil care efectuase o manevră la fel de nebunească şi ne urma pe drumul derivat.

—Curtea probabil c-a împrăştiat vestea foarte repede, a comentat Dimitri. Au pus oameni care să supravegheze interstatalele.

—Poate c-ar fi trebuit să alegem drumuri lăturalnice.

—Am fi mers prea încet, mi-a răspuns, clătinând din cap. N-ar mai fi lost **o** problemă după ce ne-am fi schimbat maşina, dar ne-au găsit prea devreme. Trebuie

să luăm aici alta. E cel mai mare oraş peste care o să dăm până la granița cu Maryland.

Un panou ne-a anunțat că intram în localitatea Harrisburg, din statul Pennsylvania, şi Dimitri a manevrat îndemânatic pe o stradă aglomerată, plină de activități comerciale. Vedeam cum coada noastră ne imită absolut toate mişcările.

—Şi care ar fi, mai precis, planul tău ca să facem rost de altă maşină? l-am întrebat, precaută.

—Ascultă-mă bine, mi-a zis, ignorându-mi întrebarea. E foarte, *foa**rte*** important să faci exact ce-ți spun. Fără improvizații. Fără comentarii. În maşina aia sunt gardieni şi, între timp, i-au alarmat pe toți gardienii de pe-aici... poate chiar şi poliția umană.

—Dacă ne-ar prinde poliția, nu s-ar crea ceva probleme?

—S-ar descurca Alchimiştii şi ar avea grijă să ajungem înapoi la moroi.

Alchimiştii. Trebuia să-mi dau seama că aveau să se implice şi ei. Era vorba despre o societate secretă a oamenilor care contribuia la protejarea intereselor moroilor şi ale dhampirilor, ferindu-ne de ochii societății umane. Fireşte, Alchimiştii n-o făceau din bunătate. Ei ne considerau creaturi malefice şi nefireşti, dorindu-şi în principal să se asigure că rămâneam la periferia societății lor. Un „criminal” evadat ca mine reprezenta cu certitudine o problemă în care ei şi-ar fi dorit să-i ajute pe moroi.

Vocea lui Dimitri era dură şi poruncitoare când mi s-a adresat din nou, deşi ochii nu-i erau îndreptați spre mine. Erau ocupați cu cercetatrea marginilor drumului.

—Indiferent ce părere ai avea despre alegerile pe care le-au făcut alții pentru tine, indiferent cât de nemulțumită ai fi de situația asta, ştii — sunt convins că ştii — că nu te-am dezamăgii niciodată atunci când viețile ne-au fost în primejdie. În trecut, ai avut încredere în mine. Ai încredere şi acum.

Aş fi vrut să-i atrag atenția că ceea ce-mi spunea nu era cu totul adevărat. El chiar mă dezamăgise. Atunci când fusese doborât de strigoi, când arătase că nu era perfect, mă dezamăgise, destrămându-mi imaginea aceea imposibilă, divină, pe care o avusesem despre el. În schimb, în privința vieții mele... Nu, aici mereu ştiuse să mă țină la adăpost. Chiar şi când era strigoi, niciodată n-am fost pe de-a-ntregul sigură că ar fi fost în stare să mă ucidă. În noaptea în care fusese atacată Academia, atunci când fusese el transformat, îmi ceruse să-l ascult fără să pun întrebări. Asta însemnase să-l las pe el să se lupte cu strigoii; şi totuşi, îl ascultasem.

—OK, am rostit, liniştită. Fac orice mi-ai spune. Însă nu uita să nu-mi mai vorbeşti de sus. Acum nu-ți mai sunt elevă. Acum îți sunt egală.

Şi-a smuls ochii de pe marginile drumului doar cât să mă privească surprins.

—Tu mereu mi-ai fost egală, Roza.

Întrebuinţarea numelui rusesc de alint, de afecţiune, m-a împiedicat să-i mai dau vreo replică, însă nu mai conta. În doar câteva clipe, era din nou concentrat la maximum.

—Uite. Vezi colo firma cinematografului?

Am privit cu atenţie de-a lungul străzii. Erau atâtea restaurante şi magazine, încât firmele lor transformau noaptea într-o ceaţă strălucitoare. Până la urmă, am văzut la ce se referea. CINEMATOGRAFUL WESTLAND.

—Da, am zis.

—Acolo o să ne întâlnim.

Ce, ne despărţeam? Mi-o dorisem, dar nu aşa. În faţa primejdiei, o despărţire bruscă mi se părea o idee groaznică. Totuşi, îi promisesem că n-o să comentez, aşa că am ascultat mai departe.

—Dacă nu sunt acolo într-o jumătate de oră, suni la numărul ăsta şi pleci fără mine, m-a instruit Dimitri, întinzându-mi o bucăţică de hârtie scoasă din buzunarul dusterului; pe ea era mâzgălit un număr de telefon, unul necunoscut pentru mine.

Dacă sunt acolo într-o jumătate de oră. Cuvintele erau atât de şocante, încât de data asta nu m-am putut abţine să protestez.

—Cum adică, dacă nu eşti... au!

Dimitri luase un nou viraj brusc, unul prin care trecuse pe roşu şi evitase milimetric mai multe maşini. Alte claxoane au răsunat, însă mişcarea fusese prea

neaşteptată încât coada noastră s-o poată imita.. I-am văzut pe urmăritorii noştri vâjâind mai departe pe strada principală, apoi luminile de poziție aprinzându-se în timp ce căutau un loc în care să întoarcă.

Am păruns în parcarea unui mall. Era ticsită de maşini, şi am privit ceasul ca să-mi dau seama ce oră era pentru oameni. Aproape opt seara. Începutul zilei pentru moroi, oră de vârf pentru distracțiile umane. După ce a trecut pe lângă câteva intrări la mall, Dimitri a ales în cele din urmă una, parcând pe un loc rezervat persoanelor cu dizabilități. A coborât dintr-o singură mişcare fluidă, eu urmându-l la fel de repede.

—Aici ne despărțim, m-a anunțat, îndreptându-se în pas alergător spre un rând de uşi. Te mişti repede, dar să nu fugi după ce ajungem înăuntru. Nu atragi atenția. Te amesteci în mulțime. Cutreieri un pic pe-acolo, după care ieşi pe oricare uşă, în afara ăsteia. Mergi aproape de un grup de oameni şi te îndrepți spre cinematograf. Du-te! m-a îndemnat, în timp ce intram în mall.

Ca şi cum s-ar fi temut că aş putea să rămân nemişcată, m-a împins uşor spre o scară rulantă, în timp ce el şi-a luat tălpăşița pe la parter . Ceva din mine şi-ar fi dorit să rămân împietrită în locul acela, ceva uluit de subita năvală a oamenilor, a luminii, a activității. Imediat, am lăsat deoparte acel ceva năucit şi m-am îndreptat spre scara rulantă. Reflexele rapide şi reacțiile instinctive făceau parte din pregătirea mea. Mi le

ascuţisem pe timpul şcolii, al călătoriilor mele, şi în cel petrecut împreună cu el.

Tot ce fusesem învăţată cu privire la cum poţi să scapi de cineva mi-a revenit imediat în minte. Ceea ce-mi doream mai mult decât orice să fac era să privesc în jur şi să văd dacă aveam vreun urmăritor, însă aşa categoric aş fi atras atenţia. Trebuia să-mi imaginez că, în cel mai bun caz, aveam vreo două minute avans faţă de urmăritori. Ei erau obligaţi să întoarcă maşina ca să ajuni la mall, după care să se rotească în cerc ca s-o descopere pe a noastră, presupunând că ghiceau c-am fi intrat în mall. Nu cred că existau destui moroi în Harrisburg încât să poată fi convocaţi prea mulţi gardieni într-un timp atât de scurt. Iar cei existenţi, foarte probabil, fuseseră nevoiţi să se despartă şi ei, unii să caute prin mall, iar alţii să păzească intrările. Clădirea asta avea prea multe intrări încât să le poată păzi pe toate; şansele mele de salvare erau la mâna norocului.

Am mers cât puteam de repede fără să ies în evidenţă, strecurându-mă printre cupluri, familii cu cărucioare şi adolescenţi puşi pe chicotit. Pe cei din urmă îi invidiam. Vieţile lor păreau atât de uşoare în comparaţie cu a mea! Am mai trecut şi pe lângă obişnuitele magazine din malluri, înregistrându-le numele, dar nimic mai mult: Ann Taylor, Abercrombie, Forever 21... În faţă, vedeam centrul mallului, unde se ramificau mai multe culoare. Curând trebuia să fac o alegere.

Trecând pe lângă un magazin cu accesorii, m-am strecurat înăuntru, prefăcându-mă că examinez bentițele. Între timp, priveam pe furiş afară, spre principala secțiune a mallului. N-am observat nimic bătător la ochi. Nimeni nu se oprise din mers; nimeni nu intrase după mine în magazin. Dincolo de raionul cu bentițe era un coş cu solduri, plin cu obiecte care meritau clar să fie vândute la solduri. Unul dintre ele era o şapcă de baseball pentru „fetițe”, de un roz aprins, cu o stea din ştrasuri multicolore în partea din față. Era îngrozitoare.

Am cumpărat-o, recunoscătoare gardienilor care nu-mi luaseră bruma de mărunțiş avută la mine în momentul arestării. Îşi închipuiseră, probabil, că nu-mi ajungea ca să mituiesc pe cineva. Mi-am mai cumpărat şi un elastic pentru păr, în tot acest timp fiind cu un ochi pe uşa magazinului. Înainte să plec, mi-am prins cât am putut de mult păr cu elasticul, după care mi-am pus şapca. Era ridicol să fiu obligată la deghizări, însă părul meu mă făcea foarte uşor de identificat. Era şaten-închis, aproape negru, şi, în lipsa tunsori recente, îmi atârna până la jumătatea spatelui. De fapt, cu părul meu, plus înălțimea lui Dimitri, am fi fost un cuplu extrem de bătător la ochi pe-aici.

M-am amestecat din nou printre cei veniți la cumpărături şi, curând, am ajuns în centrul mallului. Nevrând să arăt vreo urmă de ezitare, luat-o la stânga, spre Macy's. În timp ce mergeam, mă simțeam oarecum stânjenită de şapcă, dorindu-mi ca măcar să fi avut timp

pentru alegerea uneia mai cochete. După câteva minute, când am descoperit un gardian, m-am bucurat pentru o astfel de alegere rapidă.

Era lângă una dintre tarabele alea pe roți pe care le întâlneşti mereu prin toate mallurilor, prefăcându-se interesat de o husă pentru telefonul mobil. L-am recunoscut mai întâi după alură şi după modul în care izbutea să se pretindă interesat de o husă cu imprimeu de zebră, scrutând simultan împrejurimile. Plus că dhampirii erau întotdeauna capabili să se distingă între ei din din rândul oamenilor, dacă se priveau îndeajuns de aproape. Pentru majoritatea, rasele noastre păreau identice, însă eu puteam să-l recunosc pe unul de-al meu.

Am avut grijă să nu privesc direct spre el şi i-am simțit ochii trecând pe lângă mine. Nu-l cunoşteam, ceea ce însemna că, probabil, nici el pe mine. Mai degrabă se orienta după o fotografie văzută o singură dată, şi se aştepta ca părul să mă trădeze imediat.

Păstrându-mi un aer cât puteam de nepăsător, am trecut pe lângă el în pas de plimbare, aruncând câte-o privire spre vitrinele care mă ajutau să stau cu ceafa spre el, fără să transmit vreun mesaj ostentativ cum că aş fi pe fugă. În tot acest timp, inima îmi bubuia în piept. Gardienii aveau dreptul să mă omoare pe loc. Era oare valabil şi pentru centrul unui mall? Nu-mi doream să aflu.

După ce am trecut de cărucior, mi-am iuțit un pic paşii. Macy's probabil că avea propria sa ieşire, iar

acum doar hazardul avea să-mi arate dacă făcusem sau nu o alegere bună venind încoace. Am intrat în magazin, am coborât pe scara rulantă şi m-am îndreptat spre ieşirea de la parter... trecând pe lângă o foarte drăguță selecție de berete simpatice şi pălării din fetru moale. M-am oprit lângă ele, nu pentru că aş fi avut de gând să-mi îmbunătățesc dotarea, ci deoarece popasul îmi permitea să rămân imediat în spatele unui grup de fete care se îndrepta tot spre ieşire.

Am părăsit magazinul împreună, şi ochii mi s-au adaptat repede la schimbarea luminii. Era multă lume prin preajmă, dar încă o dată, n-am zărit vreo amenințare. Fetele mele s-au oprit la bârfă, oferindu-mi ocazia să-mi dau seama pe unde sunt, fără să par complet rătăcită. În dreapta mea, am descoperit strada aglomerată de pe care veniserăm, eu şi Dimitri, iar de acolo, ştiam cum să ajung la cinematograf. Răsuflând uşurată, am tăiat-o de-a curmezişul prin parcare, atentă mereu la ce era în jur.

Cu cât mă depărtam de mall, cu atât mai puțin aglomerat devenea spațiul pentru parcare. Stâlpii pentru iluminat îl împiedicau să fie cufundat într-o beznă deplină, însă tot aveai o senzație stranie, pe măsură ce tăcerea se aşternea tot mai mult. Impulsul meu inițial fusese să mă îndrept direct spre stradă şi să merg pe trotuar până la cinematograf. Era bine luminat şi cu destui oameni. Însă, în clipa imediat următoare, am hotărât că era prea bătător la ochi. Eram destul de

convinsă că mult mai repede puteam să traversez parcarea ca să ajung la cinematograf.

S-a dovedit că avusesem dreptate... oarecum. Aveam în fața cinematograful, când mi-am dat seama că, până la urmă, tot fusesem urmărită. Nu departe înaintea mea, umbra unui stâlp de iluminat nu cădea cum ar fi trebuit. Era prea lată. Cineva se ascunsese în spatele stâlpului. Mă îndoiam că vreun gardian şi-ar fi ales printr-o coincidență tocmai locul acesta, în speranța că Dimitri sau eu am putea să trecem pe-acolo. Mai probabil era să fi fost o iscoadă care mă văzuse şi o luase înainte pe ocolite, pregătindu-şi ambuscada.

Am mers mai departe, străduindu-mă să nu încetinesc vizibil, deşi toți muşchii mi se încordau pentru atac. *Eu* trebuia să fiu cea care ataca prima. Eu trebuia să conduc ostilitățile.

A sosit şi momentul meu, cu câteva secunde înainte de cel în care bănuiam că pândarul meu va trece la acțiune. Am sărit pe el, aruncându-l — s-a dovedit că era un dhampir pe care nu-l cunoşteam — peste un automobil din apropiere. Da, îl luasem prin surprindere. Evident, surpriza a devenit reciprocă în clipa în care alarma automobilului s-a declanşat, zbierând prin noapte. Am tresărit, încercând să nu-i iau în seamă țipetele şi să-i ard un pumn adversarului meu în partea stângă a maxilarului. Trebuia să fac tot posibilul ca să-l imobilizez.

Forța pumnului meu i-a făcut capul să se izbească de capota maşinii, însă a rezistat admirabil, împingându-se prompt înapoi, într-o sforțare de a se elibera. Era mai puternic, şi m-a făcut să mă clatin puțin, dar nu destul cât să-mi pierd echilibrul. Lipsa de forță o compensam prin viteză. Eschivam fiecare tentativă de lovitură, dar asta nu mă mulțumea prea tare. Tâmpită aia de alarmă urla încă destul de tare, şi avea până la urmă să atragă atenția altor gardieni, sau a autorităților umane.

M-am năpustit într-o latură a maşinii, şi el s-a repezit să mă urmărească, oprindu-se de cealaltă parte a ei. Parcă eram doi copii care se jucau de-a prinselea. Ne imitam unul altuia mişcările, ca în oglindă, el încercând să anticipeze în ce direcție aş putea să pornesc. În lumina aceea slabă, am zărit ceva surprinzător îndesat la centura lui: o armă. Mi-a înghețat sângele în vine. Gardienii erau pregătiți şi pentru întrebuințarea armelor, însă rareori purtau la ei aşa ceva. Armele noastre predilecte erau țepuşele. În definitiv, treaba noastră era să omorâm strigoi, iar armele de foc erau ineficiente împotriva lor. Dar împotriva mea? Mda. O armă de foc i-ar fi simplificat misiunea, însă aveam o senzație că ar ezita s-o folosească. Alarma unei maşini putea foarte bine să fie provocată de cineva care s-a apropiat prea mult, dar o împuşcătură? Asta clar ar fi atras după sine sosirea poliției. Tipul din fața mea n-o să tragă, dacă e după el... dar dacă n-o să mai aibă altă variantă... Trebuia să pun capăt situației cât mai repede.

În cele din urmă, am făcut o mişcare spre botul maşinii. El a încercat să-mi iasă în cale, dar atunci l-am luat prin surprindere, ţâşnind pe capotă (pentru că, hai să fim serioşi, alarma nu putea să urle şi mai tare de-atât). În fracţiunea de secundă câştigată, m-am aruncat peste el, trântindu-l cât era de lung pe caldarâm. I-am aterizat pe burtă şi l-am apăsat cu toată greutatea, în timp ce-i cuprindeam gâtul cu mâinile. S-a zbătut, încercând să mă arunce de pe el, şi aproape că a reuşit. Dar, până la urmă, lipsa aerului a învins. A încetat să se mişte, rămânând fără simţire. Atunci, i-am dat drumul.

Pentru o clipă, mi-a venit în minte evadarea noastră de la Curte, când folosisem aceeaşi tehnică împotriva lui Meredith. Am revăzut-o zăcând întinsă pe jos şi am resimţit aceeaşi strângere de inimă de vinovăţie. Apoi am alungat-o. Meredith nu păţise nimic. Meredith nici măcar nu era aici. Nimic din toate astea n-avea importanţă. Important era doar că tipul fusese scos din luptă şi că eu trebuia să dispar de-acolo. Imediat.

Fără să mai stau să văd dacă veneau şi alţii, am zbughit-o de-a curmezişul parcării spre clădirea cinematografului. M-am oprit o singură dată, când aşternusem ceva distanţă între mine şi maşina care se văicărea în continuare, folosindu-mă de un alt automobil, pentru acoperire. Încă nu se vedea nimeni în preajma tipului, dar mai încolo, în partea din faţă a parcării, aproape de mall părea să fie ceva acţiune. N-am

mai rămas să văd mai bine. Orice-ar fi fost, pentru mine nu putea să fie ceva bun.

Vreo două minute mai târziu, ajungeam la cinematograf, cu răsuflarea tăiată, dar mai degrabă de teamă decât de efort. Rezistența la alergare mi-o clădisem cu vârf şi îndesat, mulțumită lui Dimitri. Dar unde *era* Dimitri? Cinefilii se tot învălmăşeau, unii aruncând câte o privire ciudată înfățişării mele răvăşite, în timp ce fie aşteptau să-şi cumpere bilete, fie discutau pe tema filmului vizionat. În schimb, nici urmă de Dimitri, pe nicăieri.

Nu aveam ceas. Cât să fi trecut de când ne despărțiserăm? Sigur, nu o jumătate de oră. Am început să mă plimb în jurul cinematografului, rămânând ascunsă de mulțime, căutând orice indiciu al prezenței lui Dimitri sau a altor urmăritori. Nimic. Minutele treceau. Neliniştită, am vârât mâna în buzunar, atingând bucățica de hârtie cu numărul de telefon. Pleacă, îmi spusese el. Pleacă şi sună la numărul ăla. Evident, nu aveam telefon mobil la mine, însă în clipa de față asta era cea mai măruntă dintre grijile mele...

—Rose!

Un automobil şi-a făcut apariția lângă trotuar, în timp ce din altele se revărsau pasagerii. Dimitri scosese capul pe geamul din dreptul volanului, şi am fost cât pe-aci să leşin de-atâta uşurare. Ei bine, n-a fost cât pe-aci. În realitate, n-am pierdut nirio clipă până să mă reped spre el şi să mă arunc pe scaunul din dreapta. Fără să scoată o

vorbă, şi-a înfipt talpa în ambreiaj şi ne-am îndepărtat imediat de cinematograf, reintrând pe strada principală.

La început, n-am zis niciunul nimic. El era atât de tensionat şi cu nervii încordați, încât aveai impresia că şi cea mai mică provocare ar putea face să plesnească în două. Conducea cât de repede se putea fără să atragă atenția polițiştilor de la circulație, cu ochii tot timpul pe oglinda retrovizoare.

—E cineva în spatele nostru? l-am întrebat în cele din urmă, în timp ce intra din nou pe autostradă.

—Nu pare să fie. O să le ia ceva vreme până-şi dau seama în ce maşină suntem.

Atunci când mă urcasem nu acordasem prea mare atenție amănuntului, însă ne aflam într-o Honda Accord: un alt automobil des întâlnit. Am mai observat şi că nu era cheie în contact.

—Ai pornit maşina asta legând firele? l-am întrebat. Pe urmă, am reformulat: Ai furat maşina asta?

—Ai nişte principii morale interesante, a remarcat el. Să evadezi dintr-o închisoare nu înseamnă nimic. Dar ia să fure cineva o maşină, şi te simți ultragiată.

—Mai degrabă sunt mirată decât ultragiată, i-am zis, lăsându-mă pe spătarul scaunului şi oftând. Mi-a fost teamă... în fine, pentru o clipă, cât am stat acolo, m-am temut că nu mai vii. Că te-au prins, sau mai ştiu eu ce.

—Nu. Cea mai mare parte a timpului mi-am pierdut-o furişându-mă şi căutând o maşină potrivită.

Au urmat câteva minute de tăcere.

—Nu m-ai întrebat ce mi s-a întâmplat, i-am atras atenția, un pic cam țâfnoasă.

—N-am nevoie. Eşti aici. Asta-i tot ce contează.

—M-am bătut cu unul.

—Îmi dau seama. Ai mâneca ruptă.

Mi-am coborât ochii. Mda, era ruptă. Îmi pierdusem şi şapca în goana mea nebunească. Mare pagubă.

— Nu vrei să ştii nimic despre încăierare?

Nu şi-a luat ochii de la drumul din față.

—Ştiu deja. Ți-ai doborât adversarul. Ai făcut-o repede, şi ai făcut-o bine. Pentru că asta ți-e valoarea.

I-am cântărit cuvintele pentru o clipă. Fuseseră rostite într-o doară, pe un ton pur profesional... dar, cu toate astea, afirmații lui mi-a adus un mic zâmbet pe buze.

—Foarte bine. Şi-acum, domnule general? Nu crezi că ei or să verifice rapoartele cu maşini furate şi-or să ne afle numărul de înmatriculare?

—Foarte probabil. Numai că, până atunci, o să avem altă maşină... şi una despre care ei să nu aibă habar.

M-am încruntat.

—Pe asta de unde o mai scoți?

—Ne întâlnim cu cineva peste câteva ore.

—Fir-ar să fie. *Zău* că urăsc să fiu ultima care le aflã pe toate.

„Peste câteva ore" ne găseam în localitatea Roanoke, din statul Virginia. Cea mai mare parte a drumului decursese fără incidente, până în punctul acesta. Dar, după ce oraşul s-a ivit în fața noastră, am observat că

Dimitri privea cu atenție indicatoarele care semnalizau ieşirile de pe autostradă. În cele din urmă, l-a descoperit pe cel căutat. Ieşind de pe interstatală, a continuat să verifice dacă aveam vreo coadă, şi n-a zărit niciuna. Am ajuns pe o altă stradă mişunând de activități comerciale, şi el s-a îndreptat spre un McDonald's care ieşea clar în evidență dintre celelalte firme.

—Să presupun cumva, am zis, că ăsta e locul pentru pauzade masă?

—Ăsta e locul, mi-a răspuns, în care ne schimbăm maşina.

A ocolit parcarea restaurantului, căutând cu privirea ceva despre care la început nu ştiam ce poate să fie. Am descoperit-o cu o fracțiune de secundă înaintea lui. În colțul cel mai îndepărtat al parcării, o femeie stătea rezemată de un SUV cafeniu, cu spatele spre noi. Nu vedeam mare lucru din ea, în afară de faptul că purta o bluză de culoare închisă şi avea un păr blond, ciufulit, care-i ajungea până aproape de umeri.

Dimitri a tras pe locul de lângă maşina ei, iar eu am coborât dintr-a noastră încă din clipa în care a călcat el pe frână. Am recunoscut-o înainte să se întoarcă.

—Sydney?

Numele a sunat ca o întrebare, deşi ştiam sigur că e ea.

Şi-a întors capul şi i-am zărit chipul familiar — un chip omenesc — cu ochii căprui care puteau să devină

chihlimbarii în bătaia soarelui, şi cu un tatuaj auriu, şters, pe obraz.

— Salut, Rose, mi-a zis, cu un zâmbet melancolic jucându-i pe buze. Mi-a întins apoi o pungă de la McDonald's. M-am gândit că ți-e foame.

ŞASE

PE BUNE, DACĂ STAI SĂ TE GĂNDEŞTI, apariția lui Sydney nu era cu mult mai ciudată decât cel puțin jumătate dinntre lucrurile care mi se întâmplă mie în mod regulat. Sydney făcea parte din organizația Alchimiştilor, şi o cunoscusem în Rusia, în timp ce încercam să-l găsesc şi să-l omor pe Dimitri. Era de-o vârstă cu mine şi detesta faptul că fusese repartizată acolo, cu toate că, în mod sigur, eu îi fusesem recunoscătoare pentru ajutor. După cum precizase Dimitri ceva mai devreme, Alchimiştii i-ar fi ajutat pe moroi să mă găsească şi să mă captureze. Şi totuşi, judecând după încordarea emanată în maşină, atât dinspre ea, cât şi dinspre Dimitri, îmi devenea evident faptul că ea mă ajuta în evadarea aceasta.

Cu mari eforturi, mi-am lăsat întrebările deoparte pentru moment. Încă eram fugari, încă eram, fără

îndoială, urmăriți. Maşina lui Sydney era o Honda CR-V nou-nouță, cu număr de înmatriculare din Louisiana şi un abțibild al unei firme de închirieri.

—Ce mama naibii? m-am mirat. Evadarea asta cutezătoare este cumva sponsorizată de Honda?

Vayând că nu primesc răspuns, am trecut la următoarea întrebare, în ordinea importanței:

—Mergem în New Orleans?

Acolo era noul post al lui Sydney. Priveliştile erau ultimul lucru la care-mi stătea mintea într-un astfel de moment, dar dacă tot era să fugi, măcar să fugi într-un loc frumos.

—Nu, mi-a răspuns ea, dând în marşarier. Mergem în Virginia de Vest.

I-am aruncat o privire tăioasă lui Dimitri, care se aşezase pe bancheta din spate, sperând ca el s-o contrazică. N-a contrazis-o,

—Presupun că, prin „Virginia de Vest", vrei să te referi de fapt la „Hawaii", am zis. Sau alt loc la fel de atrăgător.

—Sinceră să fiu, cred că ar fi mai bine să eviți atracțiile deocamdată, mi-a atras atenția Sydney.

Dispozitivul GPS al maşinii a îndrumat-o spre următorul el viraj, care ne conducea înapoi spre interstatala 81. După ce a terminat manevra, s-a întors spre mine, uşor încruntată:

—Şi să ştii că Virginia de Vest e, în realitate, destul de drăguță.

Mi-am amintit că Sydney era din Utah şi m-am gândit că, probabil, nu ştia nici ea prea bine. Din moment ce renunțasem de mult timp la orice posibilitate de a deține un cât de mic control în toată această poveste cu evadarea, am trecut la următoarea serie de întrebări evidente.

—Tu de ce ne ajuți?

Am avut senzația că Sydney se strâmbă pe întuneric.

—Tu de ce crezi?

—Abe.

Mi-a răspuns oftând:

—Chiar încep să mă întreb dacă New Orleans merita bătaia de cap.

Aflasem de curând că Abe — cu acea inexplicabilă influenți cu bătaie lungă, a lui — fusese răspunzător pentru mutarea ei din Rusia. Cum de reuşise, zău că nu ştiam. în schimb, ştiam că Sydney îi rămăsese datoare, o datorie de care el se tot folosea pentru obținerea de favoruri. Uneori, mă întrebam dacă nu cumva înțelegerea dintre ei nu se referea doar la simplul transfer; adică poate că el mai făcuse şi altceva, despre care niciunul nu-mi spusese. Oricum, am dat s-o muştruluiesc din nou şi să-i spun că poți să te aştepți la orice dacă închei pactul cu diavolul, dar imediat m-am răzgândit. Cu o întreagă gaşcă de gardieni pe urmele mele probabil că nu era o idee prea inteligentă să tachinez o persoană care mă ajuta. Aşa că am pus o cu totul altă întrebare.

—OK. Atunci, pentru ce mergem în Virginia de Vest?

Sydney a deschis gura să-mi răspundă, însă Dimitri a oprit-o.

—Nu încă.

M-am răsucit încă o dată spre el, privindu-l furioasă.

—M-am săturat până peste cap de astea! Suntem fugiți de şase ore deja, şi eu tot nu cunosc toate amănuntele. Înțeleg că trebuie să ne ținem departe de gardieni, dar chiar să mergem în Virginia de Vest? Ce, o să ne instalăm baza operațională în nu ştiu ce cabană? Cum ar fi, pe versantul unui munte, undeva unde nu există canalizare?

Sydney mi-a adresat oftatul ei exasperat, marcă înregistrată.

—Tu, de fapt, ai măcar cele mai vagi cunoştințe *despre Virginia de Vest?*

Nu-mi plăcea faptul că ea şi Dimitri se coalizau ca să mă țină în neştiință. Sigur, în cazul lui Sydney, reticența putea să provină din nenumărate motive. Putea să fie din cauza ordinelor lui Abe. Sau poate că doar n-avea chef să stea de vorbă cu mine. Din moment ce Alchimiştii, în majoritatea lor, îi considerau pe dhampiri şi pe vampiri ca fiind creaturi ale iadului, nu obişnuiau să ne arate prea multă prietenie. Faptul că-şi petrecuse ceva timp cu mine în Siberia ii mai schimbase un pic părerile. Cel puțin, aşa speram. Uneori, însă, instinctul îmi spunea că ea, în

primul şi-n primul rând, nu era o persoană chiar atât de sociabilă.

—Ştii că mi-a fost înscenat totul, da? am întrebat-o. În realitate n-am făcut nimic. Ei zic că eu am omorât-o pe regină, dar...

—Ştiu, m-a întrerupt Sydney. Am auzit tot. Toți Alchimiştii ştiu povestea. Voi doi sunteți în vârful listei noastre cu persoanele cele mai căutate.

Încerca să adopte un ton profesional, însă nu putea să-şi ascundă în intregime stinghereala. Aveam senzația că Dimitri îi provoca în mai mare măsură decât mine agitația, ceea ce era de înțeles, din moment ce şi pe unii dintre ai noştri îi făcuse să devină agitați.

—N-am făcut-o eu, am insistat.

Cumva, mi se părea important ca ea să ştie asta.

Sydney n-a dat semne că mi-ar lua în seamă afirmația. În schimb, mi-a zis:

—Ar fi cazul să mănânci. Se răceşte. Mai avem ceva mai mult de trei ore de drum şi n-o să ne oprim decât pentru benzină.

Am recunoscut nota decisivă din vocea ei, ca şi logica. Nu voia să mai discutăm despre asta. În pungă, am găsit două porții uriaşe de cartofi prăjiți şi trei cheeseburgeri. După toate aparențele, încă mă cunoştea destul de bine. Mi-am adunat toată cumpătarea de care eram capabilă ca să nu-mi umplu gura într-o clipă cu cartofi. În schimb, i-am oferit un cheeseburger lui Dimitri.

—Vrei şi tu unul? Trebuie să-ţi menţii puterile.

A şovăit câteva secunde până să-l ia. Părea să-l privească oarecum uimit, şi mi-a trecut prin minte că mâncatul încă însemna o noutate pentru el, după acele câteva luni. Strigoii se hrăneau numai cu sânge. I-am întins şi câţiva cartofi prăjiţi, după care m-am întors la loc, să devorez restul. Nu m-am mai sinchisit să-i ofer şi lui Sydney. Lipsa ei de apetit era notorie şi, în plus, mi-am închipuit că ar fi mâncat deja, dac-ar fi vrut, cât timp ne-a aşteptat.

—Cred că ăsta e pentru tine, mi-a zis Dimitri, înmânându-mi un mic rucsac.

L-am deschis şi am găsit înăuntru vreo câteva schimburi de haine, ca şi ceva obiecte de bază pentru toaletă. Am mai verificat o dată totul.

Pantaloni scurţi, bluze şi o rochie. Nu pot să mă bat în aşa ceva. Am nevoie de blugi.

Rochia era drăguţă, trebuia s-o recunosc: una pentru plaja, lungă şi vaporoasă, cu un imprimeu gen acuarelă, în alb, negru şi gri. Însă total nepractică.

—Halal recunoştinţă, mi-a zis Sydney. S-a întâmplat cam repede. Doar atât am putut şi eu să adun.

Aruncând o privire în spate, l-am văzut pe Dimitri desfăcându-şi propriul rucsac. Conţinea, la fel ca la mine, veşmintele plus...

—Un duster? m-am mirat, urmărindu-l cum scoate de-acolo haină lungă din piele.

Cum de încăpuse acolo, era ceva care sfida legile fizicii.

—Lui ai reuşit să-i faci rost de un duster, dar mie n-ai putut să-mi găseşti o pereche de blugi?

Sydney n-a părut preocupată de supărarea mea.

—Abe mi-a zis că e ceva esențial. Pe urmă, dacă totul merge aşa cum trebuie, n-o să ai nevoie să te bați.

Nu-mi plăcea deloc cum sună. *Adăpostită şi izolată*.

Dat fiiind faptul că aveam, probabil, cei mai tăcuți tovarăşi de drum din lume, ştiam bine că nu pot să mă aştept la vreo conversație adevărată în următoarele trei ore. Presupuneam că era mai bine aşa, fiindcă aveam posibilitatea să văd ce mai e cu Lissa. Aveam nervii prea încordați din cauza evadării mele ca să-mi petrec prea mult timp în mintea ei, aşa că n-am încercat decât o rapidă evaluare a vieții de la Curte.

Exact aşa cum prevăzuse Dimitri, gardienii restabiliseră destul de repede ordinea. Curtea era sub izolare, şi oricine avea o cât de mică legătură cu mine era supus unor interogatorii extensive. Chestia era că toți aveau alibiuri. Toți îi văzuseră pe aliații mei la înmormântare... sau, în cazul lui Abe, *aveau impresia* că-l văzuseră. Vreo două fete juraseră că fuseseră împreună cu Adrian, ceea ce îmi imaginam că nu putea să fie decât rezultatul întrebuințării forței de constrângere. Îi simțeam satisfacția Lissei prin intermediul legăturii, pe măsură ce frustrarea gardienilor creştea întruna.

Cu toate că n-avea habar când aş putea s-o vizitez, mi-a transmis un mesaj prin intermediul legăturii: *Nu-ți face griji, Rose. Mă ocup eu de tot. O să-ți dovedim nevinovăția.*

M-am lăsat pe spătar, neştiind cum să mă simt în situația asta. Toată viața, eu avusesem grijă de ea. O apărasem de pericole şi mă dădusem peste cap s-o feresc de amenințări. Acum, rolurile se inversaseră. Ea îşi depăşise limitele pentru mine, salvându-l pe Dimitri, iar acum eram la mâna ei — şi, după toate aparențele, a tuturor — în privința acestei evadări. Era ceva care contravenea tuturor instinctelor mele, tulburându-mă. Nu eram obişnuită sl fiu protejată de alții, cu atât mai puțin de ea.

Interogatoriile se desfăşurau în continuare, iar Lissa nu trecuse încă prin asta, însă ceva îmi spunea că prietenii mei aveau să iasă basma curată. Nu aveau să fie pedepsiți din cauza evadării mele şi, pentru moment, eu eram singura cu adevărat în pericol.., după cum şi preferam, de altfel.

O fi fost Virginia de Vest atât de frumoasă pe cât pretindea Sydney, însă nu puteam să-mi dau cu adevărat seama, din moment ce era miezul nopții când am ajuns. În cea mai mare parte a timpului, am avut senzația că trecem printre munți, simțind urcuşurile şi coborâşurile, în timp ce înaintam pe serpentine şi prin tuneluri. După aproape exact trei ore, am pătruns într-o mică văgăună de oraş, cu un singur semafor şi un local pe firma căruia

scria, simplu, BIRT. Totuşi, nu văzusem nimic circulând pe şosea de mai bine de o oră, ceea ce însemna, într-adevăr, lucrul cel mai important: nu fuseserăm urmăriți.

Sydney ne-a condus spre o clădire cu o firmă pe care scria MOTEL. Din câte se părea, orăşelul acesta prefera să se limiteze la esențial când venea vorba despre denumiri. Nu m-aş fi mirat dacă numele localității ar fi fost doar ORAŞ. În timp ce mergeam prin parcarea motelului, am rămas surprinsă de cât de rău mă dureau picioarele. De fapt, fiecare părticică a corpului mă durea, şi somnul mi se părea o idee formidabilă. Trecuse mai mult de o jumătate de zi de la debutul acestei aventuri.

Sydney ne-a cazat sub nume false, iar recepționerul somnoros n-a pus întrebări. Am pornit apoi pe un coridor care nu er tocmai murdar, dar nici unul de care s-ar fi apropiat vreodată cineva dintr-o familie regală. Un cărucior pentru curățenie zăcea rezemat de un perete, ca şi cum persoana care-l manevra ar fi renunțat să-şi facă treaba, părăsindu-l acolo. Deodată, Sydney s-a oprit în fața unei uşi, întinzându-ne o cheie. Mi-am dat seama că ea îşi luase altă cameră.

—Nu stăm toți împreună? am întrebat.

—Hei, dacă voi doi ajungeți să fiți prinşi, eu nu vreau să fiu cumva prin preajmă, mi-a răspuns, zâmbind.

Totuşi, senzația mea era că nici nu şi-ar fi dorit să doarmă în aceeaşi cameră cu „maleficele creaturi ale nopții".

—Oricum, o să fiu prin apropiere, m-a asigurat. Mai vorbim dimineață.

Asta m-a făcut să-mi dau seama şi de altceva. L-am măsurat cu privirea pe Dimitri.

—Noi doi împărțim aceeaşi cameră?

Sydney a ridicat din umeri.

—Cu atât mai bine puteți să vă apărați.

Ne-a lăsat acolo, plecând în felul acela brusc al ei, iar eu şi Dimitri am schimbat o scurtă privire între noi, înainte să intrăm în cameră. La fel ca restul motelului, nu era prea sofisticată, dar mergea. Covorul era tocit, dar întreg, şi am apreciat firava tentativă de decorare cu un tablou foarte prost pictat, cu pere. Unica fereastră micuță arăta întristător. Şi nu era decât un singur pat.

Dimitri a încuiat uşa cu zăvorul şi cu lanțul, după care s-a aşezat pe singurul scaun din cameră. Era din lemn, cu spătarul drept, însă el părea să-l considere cel mai confortabil din lume. Avea încă înfățişarea aceea a lui, de permanentă vigilență, însă dincolo de ea puteam să-i disting şi epuizarea. Şi pentru el seara fusese lungă. M-am aşezat pe marginea patului.

—Şi-acum, ce facem?

—Acum, aşteptăm, mi-a răspuns.

—Ce?

—Ca Lissa şi ceilalți să-ți dovedească nevinovăția şi să afle cine a asasinat-o pe regină.

Am aşteptat să mai primesc şi alte explicații, dar nu m-am ales decât cu tăcere. Neîncrederea începea să se

acumuleze în mine. Aşteptasem în seara asta cât de răbdătoare fusesem în stare, presupunând tot timpul că Dimitri avea să mă conducă spre cine ştie ce misiune misterioasă prin care să rezolvăm misterul crimei. Şi când mi-a spus că o să aşteptăm, doar n-o fi vrut să spună că nu aveam decât să... în fine, să aşteptăm, nu?

—Şi noi ce-o să facem? am insistat. Cum o să-i ajutăm?

—Ți-am explicat cu toții, mai devreme. Tu nu prea ai cum să umbli după indicii la Curte. Tu trebuie să stai deoparte. Tu trebuie să stai la adăpost.

Mi-a picat falca şi am făcut un gest prin care am cuprins camera aia anostă.

—Cum, şi asta-i tot? Aici ai de gând să mă ții ascunsă? Eu am crezut... am crezut c-o să găsim ceva aici. Ceva folositor.

—E folositor, mi-a replicat, cu calmul lui blestemat. Sydney şi Abe au făcut cercetări aici şi au ajuns la concluzia că e un loc suficient de izolat ca să nu fii descoperită.

Am sărit ca arsă de pe pat.

—Bine, tovarăşe. Avem aici o problemă serioasă în privinji logicii tale. Voi toți vă comportați întruna de parcă îndepărtarea mea ar însemna un ajutor.

—O problemă într-adevăr serioasă este că repetăm la infinit conversația asta. Răspunsurile privitoare la cine a asasinat-o Tatiana se găsesc la Curte, şi acolo sunt prietenii noştri. Ei vor deduce tot ce trebuie.

—Doar nu m-am lansat într-o cursă de urmărire cu toată viteza şi am sărit peste câteva granițe de state, ca să mă înfund într-o porcărie de motel! Şi cât ai de gând să mă ții cu „statul deoparte" aici?

Dimitri şi-a încrucişat brațele pe piept.

—Oricât o să fie nevoie. Avem bani cât să rămânem aici toată viața.

—Probabil că am eu destul mărunțiş în buzunar cât să stau aici toată viața! Dar n-o să fie aşa. Trebuie să fac şi eu ceva. Doar n-o să mă las pe tânjală şi să ard gazul.

—Supraviețuirea nu e chiar atât de simplă pe cât crezi.

—Of, Doamne, am exclamat, gemând. Ai stat pe lângă Abe, nu-i aşa? Ştii ce, când erai strigoi, mi-ai zis să mă feresc de el. Poate c-ar trebui să-ți urmezi şi tu propriul sfat.

Mi-am regretat vorbele de îndată ce mi-au ieşit de pe buze, fiindcă am citit în ochii lui că-l atinsesem destul de rău. Chiar dacă, în aventura asta a evadării, se comportase la fel ca vechiul Dimitri, perioada în care fusese strigoi îl bântuia încă.

—Îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut să...

—Am terminat cu discuția asta, m-a întrerupt, aspru. Lissa a zis să rămânem aici, aşa că rămânem aici.

Furia mi-a îndepărtat sentimentul de vinovăție.

—*De-asta* o faci? Pentru că aşa ți-a zis Lissa?

—Normal. Am jurat s-o slujesc şi s-o ajut.

Acela a fost momentul în care am cedat nervos. Nu-mi ajunsese că atunci când Lissa îl făcuse să redevină dhampir, Dimitri considerase de cuviință să rămână alături de ea, în timp ce mie îmi dădea cu piciorul. În ciuda faptului că *eu* fusesem după el în Siberia, şi că *eu* aflasem despre cum se pricepea Robert, fratele lui Victor

să-i readucă pe strigoi la starea de dinainte... ei bine, se pare că toate acestea nu contau. Părea să conteze numai că Lissa fermecase țepuşa, Dimitri văzând-o acum ca pe un soi de zeiță îngerească, una față de care jurase într-un chip arhaic, cavaleresc, s.o slujească.

—Las-o baltă, i-am zis. *Eu* aici nu stau.

Din trei paşi am ajuns la uşă şi am izbutit să desfac lanțul, dar în câteva clipe Dimitri a zburat de pe scaunul lui, azvârlindu-mă de perete. Sincer vorbind, a fost o reacție cam întârziată din partea lui. M-aş fi aşteptat să mă oprească după doi paşi.

—Ba aici stai, mi-a zis categoric, ținându-mă de încheietură. Fie că-ți place, fie că nu.

Ei, acum aveam în față vreo câteva posibilități. Puteam să rămân, desigur. Puteam să pierd zile — luni, poate — în motelul ăsta, până să-mi dovedească Lissa nevinovăția. Asta, presupunând că Lissa ar fi reuşit să-mi dovedească nevinovăția, şi că nu m-aş fi intoxicat cu mâncarea de la birtul numit BIRT. Era varianta cea mai sigură. În acelaşi timp, şi cea mai plicticoasă pentru mine.

O a doua variantă era să scap de Dimitri prin luptă. Asta nu era nici sigură, nici simplă. Provocarea ar fi fost cu atât mai grea cu cât eram nevoită să încerc să mă lupt astfel încât să pot scăpa dar fără să-l omor sau să-i provoc vreo vătămare gravă.

Treaba e că puteam să renunț la prudență, şi tot să nu reuşeam nimic. Ce naiba, ăsta se bătuse cu strigoi şi cu

jumătate din gardienii Curţii. Era în stare să se descurce cu orice-aş fi putut eu să încerc împotriva lui. Doar avuseserăm câteva confruntări destul de zdravene la Sf. Vladimir. Oare mi-ar fi suficiente calităţile de luptătoare ca să scap de-aici? Era momentul să aflu.

I-am tras un genunchi în burtă, lucru la care în mod evidenl nu se aştepta. A făcut ochii mari de mirare — şi de puţină durere — oferindu-mi ocazia să mă smulg din strânsoarea lui. Şi momentul lui de descumpănire a durat doar cât să pot trage zăvorul. Până să ating clanţa, Dimitri m-a înşfăcat din nou. M-a prins cu putere şi m-a aruncat pe pat, cu faţa în jos, imobilizându-mă cu greutatea corpului său şi, în acelaşi timp, ţinându-mă de picioare, ca să nu-i mai fac surpriza vreunei lovituri. Asta era mereu cea mai mare problemă a mea în luptă: adversarii — bărbaţi, de obicei aveau de partea lor avantajul forţei şi al greutăţii. În astfel de situaţii, viteza îmi era atuul cel mai mare, însă poziţia în care eram ţintuită făcea ca eschivele sau fentele să nu reprezinte o opţiune. Chiar şi-aşa, fiecare părticică din mine se zvârcolea, îngreunându-i misiunea de a mă ţine imobilizată.

—Încetează, mi-a şoptit la ureche, aproape atingând-o cu buzele. Fii rezonabilă, măcar o dată. N-ai cum să treci de mine.

Îi simţeam trupul cald şi puternic peste mine, şi i-am promis propriului trup o muştruluială zdravănă pentru

mai târziu. *Lasă asta,* mi-am zis. *Concentrează-te la cum să scapi de-aici, nu la cum îl simți pe el.*

—Nu eu sunt cea nerezonabilă, am mârâit, încercând să-mi întorc fața spre el. Tu eşti cel care s-a prins în mrejele unui jurământ nobil, fără pic de logică. Şi ştiu că nici ție nu-ți place să stai departe de acțiune, la fel ca mie. Ajută-mă. Ajută-mă să găsesc criminalul şi să fac ceva util.

Am încetat să mă zbat, prefăcându-mă distrasă de discuția noastră în contradictoriu.

—Nu-mi place să stau degeaba, dar nici să mă avânt cu capul înainte într-o situație imposibilă!

—Situațile imposibile sunt specialitatea noastră, i-am atras atenția.

Între timp, am încercat să evaluez poziția. Strânsoarea nu-i slăbise, însă speram că vorbăria l-ar putea distrage. În mod normal, Dimitri era prea tare ca să-şi piardă concentrarea. Totuşi, acum ştiam că e obosit. Şi poate, doar poate, ar manifesta vreo mică neglijență, din moment ce era vorba despre mine şi nu despre un strigoi.

Nț.

M-am dezlănțuit brusc, încercând să mă eliberez şi să mă strecor de sub el. Tot ce am reuşit a fost că m-am întors pe cealaltă parte până ca el să mă prindă din nou, țintuindu-mă acum cu spinarea de pat. Atât de aproape de el... de chipul lui, de buzele lui... căldura pielii lui atingând-o pe-a mea... Mda. Se pare că nu reuşisem

decât să-mi creez un dezavantaj şi mai mare. El clar nu părea afectat de apropierea trupurilor noastre. Avea pe faţă acea tipică hotărâre oţelită şi, chiar dacă ştiam că e o prostie din partea mea, chiar dacă ştiam că n-ar trebui să-mi mai pese de faptul că era peste mine... ei bine, îmi păsa.

—O singură zi, mi-a zis. Nici măcar o singură zi nu poţi să aştepţi?

—Poate, dac-am merge la un hotel mai drăguţ. Care să aibă şi cablu.

—Nu e momentul pentru glume, Rose.

—Atunci, lasă-mă să fac şi eu ceva. Orice.

—Nu. Se. Poate.

Pronunţarea acestor cuvinte îi provoca în mod evident suferinţă, şi asta m-a făcut să-mi dau seama de ceva. Fusesem atât de furioasă pe el, atât de iritată de faptul că încerca să mă determine să stau deoparte şi să nu risc nimic. Totuşi, nici lui nu-i plăcea deloc situaţia asta. Cum de putusem să uit cât de mult semănăm? Amândoi tânjeam după acţiune. Amândoi ne doream să fim utili, să-i ajutăm pe cei la care ţineam. Doar hotărârea lui de a o ajuta pe Lissa îl mai ţinea aici, în misiunea asta de babysitter. Susţinea că ar fi fost o nesăbuinţă ca eu să dau buzna înapoi la Curte, dar aveam senzaţia că, dacă n-ar fi fost răspunzător pentru mine sau, mă rog, dacă nu şi-ar fi închipuit că e — ar fi dat el însuşi buzna acolo.

I-am studiat faţa, ochii întunecaţi şi hotărâţi, expresia îndulcită de părul castaniu scăpat din elasticul cu care şi-

l prinsese în coadă. Acum îi atârna în jurul feței, atingând-o uşor pe-a mea. Puteam să mai încerc o dată să mă eliberez, dar începeam să-mi pierd speranța în reuşită. Era prea aprig şi prea hotărât să mă țină la loc sigur. Presupun că dacă aş fi dat glas bănuielii mele, cum că şi el ar dori să se întoarcă la Curte, n-aş fi rezolvat nimic. Fie că era adevărată, fie că nu, el se aştepta să-l contrazic prin mijloacele logice de tip Rose. Doar era Dimitri, la urma urmei. Şi el se aştepta la orice.

În fine, aproape la orice.

Ideea mi s-a ivit atât de repede în minte, încât nu m-am mai oprit s-o analizez. Ci doar am acționat. Oricât de imobilizat mi-ar fi fost corpul, capul şi gâtul aveau destulă libertate cât să se mişte... ca să-l sărut.

Buzele mele le-au întâlnit pe-ale lui, ocazie cu care am descoperit câteva lucruri. Unul, că era posibil să-l prinzi complet pe nepregătite. Trupul lui Dimitri a încremenit şi s-a blocat, şocat de subita întorsătură a evenimentelor. Mi-am mai dat seama şi că săruta exact la fel de bine pe cât îmi aminteam. Ultima dată când ne sărutaserăm fusese în timp ce era strigoi. Existase atunci o stranie senzualitate, însă nu se compara cu căldura şi cu energia vieții. Buzele îi erau aşa cum mi le aminteam din vremea petrecută la Sf. Vladimir: moi, dar în acelaşi timp şi flămânde. Un curent electric mi-a străbătut trupul când mi-a răspuns la sărut. Era ceva atât de reconfortant, cât şi ilar.

Şi aici era cel de-al treilea lucru pe care-l descoperisem. *Că-mi răspundea la sărut*. Poate, doar poate, Dimitri nu era chiar atât de hotărât pe cât pretindea că ar fi. Poate că, dincolo de toată acea vinovăție şi de certitudinea că nu mai era capabil de iubire, el încă mă dorea. Mi-ar fi plăcut să pot afla şi asta. Totuşi, nu aveam timp.

Aşa că i-am tras un pumn.

E adevărat: i-am luat la pumni pe o grămadă de tipi care mă sărutau, dar niciodată pe unul pe care aş fi vrut, de fapt, să-l sărut în continuare. Dimitri încă mă ținea bine, însă şocul sărutării îl făcuse să-şi coboare garda. Pumnul mi-a țâşnit, izbindu-l în obraz. Fără să pierd o clipă, l-am împins cât am putut de tare, am sărit din pat şi m-am repezit spre uşă. L-am auzit țâşnind în picioare în timp ce o deschideam larg. M-am năpustit afară, trântind uşa înainte de a vedea ce mai făcea el. Nu c-aş mai fi avut nevoie. Ştiam bine că venea după mine.

Fără să ezit o secundă, am împins cărucioru1 abandonat în dreptul uşii şi am sprintat de-a lungul culoarului. După vreo două secunde, uşa s-a deschis, şi am auzit un strigăt supărat — însoțit de un cuvânt foarte, foarte urât din limba rusă — când a nimerit peste cărucior. Nu avea nevoie decât de câteva clipe ca să-l împingă deoparte, însă era tot ce-mi trebuia. Am coborât scara cu fulgerul, ajungând în holul sărăcăcios, unde recepționerul plictisit citea o carte. Aproape că a sărit de pe scaunul lui când m-a văzut dând buzna.

—Mă urmăreşte unul! i-am strigat, îndreptându-mă spre ieşire.

Recepționerul nu prea arăta în stare să încerce măcar să-l oprească pe Dimitri, şi aveam senzația că Dimitri nu s-ar fi oprit oricum, nici să-i fi cerut. În cel mai rău caz, omul ar suna la poliție. Şi, într-un oraş ca ăsta, POLIȚIA probabil că ar fi însemnat un tip şi-un câine.

Oricum, asta nu mai era problema mea. Scăpasem din motel şi eram acum în mijlocul unui orăşel somnoros de munte, cu străzile învăluite în umbre. Era posibil ca Dimitri să fie imediat în urma mea, aşa că m-am avântat într-o pădurice din preajmă, ştiind că-mi va fi uşor să-mi piardă urma prin întuneric.

ŞAPTE

PROBLEMA ERA, FIREŞTE, că foarte curând m-am pierdut eu însămi prin întuneric.

După ce trăisem în sălbăticia din Montana, ajunsesem să mă obişnuieasc cu felul în care noaptea putea să te înghită în totalitate imediat ce te îndepărtai de cea mai măruntă urmă de civilizație. Ba chiar eram deprinsă să rătăcesc prin meandrele pădurilor întunecoase. Însă terenul de la Sf. Vladimir îmi era familiar. În schimb,

pădurile din Virginia de Vest erau noi şi străine, aşa că mi-am pierdut complet simţul orientării.

Cum m-am asigurat că am aşternut o distanţă suficientă între mine şi motel, m-am oprit să privesc în jur. Insectele nocturne bâzâiau şi cântau, iar umiditatea apăsătoare a verii plana pretutindeni în preajma mea. Încordându-mi privirea prin bolta înfrunzită a copacilor, am zărit cerul strălucind de stele, complet neatins de luminile oraşului. Simţindu-mă ca o veritabilă supravieţuitoare în junglă, am examinat stelele, până când am reuşit să descopăr Carul Mare şi să deduc în ce direcţie era nordul. Munţii printre care ne adusese Sydney cu maşina erau, probabil, la est, aşa că în mod sigur nu-mi doream s-o iau în direcţia aceea. Mi se părea o idee rezonabilă ca, îndreptându-mă spre nord, să ajung până la urmă la o interstatală şi fie să fac autostopul, fie să mă întorc pe jos în lumea civilizată. Nu era tocmai un plan beton, dar nici cel mai rău din câte-mi trecuseră vreodată prin minte, nici pe departe.

Nu prea eram echipată pentru drumeţie, însă pe măsură ce ochii mi adaptau la întuneric, am izbutit să evit majoritatea copacilor şi a celorlalte obstacole. Mi-ar fi fost mult mai uşor să urmez minusculul drumeag spre ieşirea din oraş... dar ar fi însemnat exact ce s-ar fi aşteptat Dimitri să aleg.

Am intrat într-un ritm constant, subconştient, înaintând spre nord. M-am gândit că era un moment prielnic să văd ce mai e cu Lissa, dacă tot aveam timp la

dispoziție şi niciun gardian care să mă aresteze. Aşa că m-am strecurat în mintea ei, găsind-o undeva în fundul clădirii gardienilor, stând pe un coridor cu scaune înşirate lângă perete. Mai stăteau lângă ea şi alți moroi, printre care se numărau Christian şi Tasha.

—Or să vă interogheze dur, murmura Tasha. Şi, în special, pe *tine*.

Adică, pe Christian.

—Tu ai fi primul la care m-aş gândi dacă s-ar produce vreo explozie neautorizată.

Asta părea să fie credința tuturor. După înfățişarea ei tulburată, îmi dădeam seama că Tasha fusese la fel de surprinsă de evadarea mea ca şi mine însămi. Chiar dacă prietenii mei nu-i destăinuiseră încă toată tărăşenia, ea probabil că pusese cap la cap majoritatea întâmplărilor; cel puțin, ghicise cine se afla în spatele lor.

Christian i-a răspuns cu cel mai fermecător zâmbet din câte avea în dotare, ca un puşti care se străduia să evite interdicția de a ieşi din casă.

—Sigur şi-au dat seama între timp că n-a fost provocată prin magie, i-a zis el. Gardienii au puricat statuile alea centimetru cu centimetru.

N-a mai dezvoltat subiectul, nu cu voce tare, însă mintea Lissei funcționa cam pe aceeaşi lungime de undă cu a lui. Gardienii ştiau acum că explozia nu se datorase întrebuințării magiei elmentelor. Şi, chiar dacă prietenii mei rămâneau principalii suspecți, autoritățile erau nevoite să se întrebe — la fel cum întrebasem şi eu — de

unde ar fi putut să facă rost de C4 o gaşcă de adolescenţi.

Încuviinţând din cap, Lissa şi-a lăsat mâna într-a lui Christian.

—O să ieşim cu bine.

Gândurile ei s-au întors spre mine şi spre Dimitri, întrebându-se dacă reuşiserăm să ne descurcăm conform planului. Nu putea să se concentreze asupra găsirii persoanei care o asasinase pe Tatiana până nu ştia că eu sunt la adăpost. Ca şi pentru mine, evadarea reprezentase o alegere dificilă: eliberarea mea mă punea într-o primejdie mai mare decât rămânerea în celulă. Emoţiile îi erau intense, acute şi un pic mai impulsive decât mi-ar fi plăcut. *Prea mult spirit*, mi-am dat seama. *Întrebuinţează prea mult.* Când eram în şcoală, reuşea să le ţină în frâu cu ajutorul tratamentului medicamentos prescris, iar mai târziu, prin autocontrol. Dar, la un momemt dat, pe măsură ce situaţiile noastre s-au complicat tot mai mult, îşi permisese să-l utilizeze din ce în ce mai intens. De curând, întrebuinţase un volum uluitor, şi ajunseserăm să luăm realitatea ca atare. Mai devreme sau mai târziu, felul în care se baza Lissa pe spirit avea să se întoarcă împotriva ei. A noastră.

—Prinţesă? am auzit vocea unui gardian, care scosese capul pe o uşă deschisă vizavi de Lissa. Suntem pregătiţi să vă primim.

Gardianul s-a retras într-o parte şi, în timp ce intra, Lissa a auzit o voce cunoscută rostind:

—Întotdeauna îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine, Hans. Ar trebui să mai discutăm din când în când.

Şi atunci, a apărut Abe, păşind ţanţoş, cu obişnuita lui fanfaronadă. Trecând pe lângă gardianul din cadrul uşii, le-a adresat Lissea şi celor doi Ozera un zâmbet triumfător, unul care spunea că totul e frumos pe lume. Fără o vorbă, s-a îndreptat apoi spre ieşirea de pe coridor.

Lissa cât pe ce să zâmbească la rândul ei, însă şi-a înfrânat tendinţa, arborând o expresie sobră în timp ce intra, împreună cu însoţitorii ei. Uşa s-a închis în urma lor, şi s-a pomenit în faţa a trei gardieni aşezaţi la o masă. Pe unul dintre ei îl mai văzusem pe-acolo, dar nu făcusem niciodată cunoştinţă. Numele lui de familie mi se pare că era Steele. Pe ceilalţi doi îi ştiam bine. Unul era Hans Croft, cel care conducea activităţile gardienilor la Curte. Alături de el — spre uimirea mea — stătea Alberta, cea care răspundea de gardienii şi de novicii de la Sf. Vladimir.

—Ce drăguţ, i-a întâmpinat Hans, cu un mârâit. Un întreg alai!

Christian insistase să fie şi el prezent atunci când avea să fie interogată Lissa, iar Tasha insistase să fie prezentă alături de Christian. Dacă Abe ar fi ştiut când era programat interogatoriul probabil că s-ar fi alăturat şi el grupului, urmat fără îndoială şi de mama mea... Hans nici nu-şi dădea seama de ce societate scăpase ca prin urechile acului.

Lissa, Christian şi Tasha s-au aşezat de cealaltă parte a mesei

—Gardian Petrov, a exclamat Lissa, neluând în seamă comentariul dezaprobator al lui Hans. Ce faceți aici?

Alberta i-a adresat Lissei un mic zâmbet, dar altfel şi-a menținut comportamentul profesional de gardian.

—Am venit pentru înmormântare, iar gardianul Croft s-a gândit că nu i-ar strica o opinie din exterior în cadrul investigației.

—Şi, în acelaşi timp, o persoană familiarizată cu Hathaway şi cu, hm, asociații ei, a adăugat Hans.

Era genul de tip care mergea direct la țintă. De obicei, atitudinea lui mă deranja — era reacția mea normală față de majoritatea personajelor reprezentând autoritatea — însă respectam felul în care conducea operațiunile de la Curte.

—Întâlnirea aceasta era programată doar pentru Domnia Voastră, prințesă, a precizat el.

—Noi nu scoatem o vorbă, l-a asigurat Christian.

Lissa l-a aprobat printr-o înclinare a capului, menținându-şi înfățişarea amabilă şi politicoasă, deşi în voce i se simțea un mic tremur.

—Eu vreau să vă ajut... Am fost atât de, nu ştiu cum să spun. Sunt atât de năucită de tot ce s-a întâmplat!

—Sunt convins, a replicat Hans, cu o voce seacă. Unde vă aflați atunci când au explodat statuile?

—In alaiul funerar, a răspuns ea. Făceam parte din escortă.

Steele avea în faţă un maldăr de hârtii.

—Este adevărat. Avem martori din belşug.

—Foarte convenabil. Dar după? a întrebat Hans. Unde v-aţi dus după ce mulţimea a intrat în panică?

—Înapoi, în clădirea Consiliului. Acolo ne întâlniserăm la început, şi m-am gândit că ar fi locul cel mai sigur.

Nu puteam să-i văd faţa, dar o simţeam că încearcă să pară înfricoşată.

—Mi s-a făcut teamă când a început nebunia, a adăugat ea.

—Avem martori şi în sprijinul acestei afirmaţii, a confirmat Steele.

Hans a început să bată darabana cu degetele pe masă.

—Aveaţi cunoştinţă prealabilă, în vreun fel, despre ceva din toate acestea? Despre explozii? Despre evadarea lui Hathaway?

Lissa a scuturat din cap.

—Nu! Nici cea mai mică idee. Nici măcar n-am crezut că ar fi posibil să scapi din celulă. M-am gândit că e prea multă pază.

Hans n-a luat în seamă înţepătura la adresa operaţiunilor sale.

—Aveţi chestia aia cu legătura, aşa e? N-aţi aflat nimic prin ea?

—Eu nu pot să-i citesc gândurile, i-a explicat Lissa. Ea, da, dar invers nu funcţionează.

—E adevărat, a intervenit Alberta, vorbind şi ea, în sfârşit.

Hans n-a contrazis-o, dar tot nu era convins de nevinovăția prietenei mele.

—Vă dați seama, în cazul în care ați fi prinsă că ați ascuns informații — sau că ați ajutat-o — ați înfrunta consecințe aproape la fel de grave ca şi ea. *Cu toții*. Apartenența la o familie regală nu vă absolvă de trădare.

Lissa şi-a lăsat ochii în jos, de parcă amenințarea lui ar fi înfricoşat-o.

—Pur şi simplu, nu pot să cred... nu pot să cred că ea ar fi făcut una ca asta. Era prietena mea. Am crezut că o cunosc. Nu mi-a trecut prin gând că ar putea să facă oricare dintre lucrurile acestea.. Niciodată nu m-am gândit că ar putea să asasineze pe cineva.

Dacă n-ar fi fost sentimentele pe care le receptam cu ajutorul legăturii, poate că m-aş fi simțit jignită. Totuşi, ştiam care era adevărul. Ea se prefăcea, încercând să se distanțeze de mine. Inteligentă mişcare.

—Chiar? Pentru că, nu de mult, jurați cu cerul şi cu pământul că e nevinovată, i-a atras atenția Hans.

Lissa şi-a ridicat din nou privirea, făcând ochii mari.

—Aşa am crezut! Dar pe urmă... pe urmă am auzit ce le-a făcut gardienilor acelora, în timp ce evada...

De data asta, supărarea ei nu era întru totul prefăcută. Avea încă nevoie să se comporte ca şi cum m-ar fi

considerat culpabilă, însă vestea despre starea în care o aduseşem pe Meredith ajunsese şi la urechile ei... şi o şocase cu adevărat. Eram două în situația asta, dar măcar acum ştiam şi eu că Meredith e teafără.

Hans încă părea sceptic cu privire la schimbarea de opinie a Lissei, însă a lăsat lucrurile aşa.

—Dar cu Belikov cum rămâne? Ați jurat că nu mai e strigoi, dar e clar că s-a întâmplat ceva nepotrivit şi cu el.

Christian a început să se foiască lângă Lissa. Ca un veritabil avocat al lui Dimitri, Christian se enerva la fel de mult ca noi la auzul bănuielilor şi acuzațiilor. Totuşi, Lissa a replicat înainte ca el să poată spune ceva.

—El nu e strigoi!

Ipostaza ei de căință privitoare la mine s-a risipit, lăsând locul vechii şi aprigei apărătoare a lui Dimitri. Nu se aşteptase la astfel de întrebări despre el. Venise pregătită să mă apere pe mine, ca şi propriul alibi. Părând mulțumit de reacția ei, Hans a urmărit-o cu şi mai mare atenție.

—Şi atunci, cum vă explicați implicarea lui?

—N-a fost din cauză că ar mai avea ceva de strigoi, a răspuns Lissa, silindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine; totuşi, pulsul i se accelerase. A redevenit cel de dinainte, a insistat ea. N-a mai rămas nici urmă de strigoi.

—Şi totuşi, a atacat mai mulți gardieni... şi nu o dată.

Tasha mi-a dat impresia că ar fi vrut să intervină ea acum în apărarea lui Dimitri, însă am văzut-o cum îşi muşcă buza. Era remarcabil. Celor din familia Ozera le plăcea să-şi rostească gândurile pe faţă, nu întotdeauna dând dovadă de tact.

—N-a fost din cauză că ar mai fi strigoi, a repetat Lissa. Şi nu a omorât pe niciunul dintre gardienii aceia. Pe niciunul. Rose a făcut ce-a făcut... în fine, nu ştiu de ce. O ura pe Tatiana, bănuiesc. Toată lumea o ştia. Dar Dimitri... vă spun, faptul că a fost strigoi nu are nicio legătură. A ajutat-o pentru că i-a fost profesor. A crezut că e în primejdie.

—O reacţie destul de exagerată din partea unui profesor, mai ales a unuia care — înainte de a se transforma în strigoi — era recunoscut pentru gândirea lui limpede şi raţională.

—Mda, dar atunci n-a mai gândit raţional, din cauză că...

Prietena mea s-a întrerupt brusc, văzându-se deodată prinsă într-o situaţie dificilă. Hans probabil că-şi dăduse repede seama, în decursul conversaţiei, că, dacă Lissa ar avea vreo implicare în evenimentele recente — şi nu cred că se convinsese deocamdată — ar beneficia şi de un alibi incontestabil. Totuşi, discuţia cu ea îi oferise şansa să examineze o altă piesă din puzzle-ul evadării mele: implicarea lui Dimitri. Dimitri se sacrificase pe sine, acceptând să ia toată vina asupra lui, chiar dacă asta ar fi însemnat ca toţi ceilalţi să nu-şi mai recapete

încrederea în el. Lissa se gândise că ar putea să-i convingă că acțiunile lui țineau de instinctul unui fost profesor, dar, după cum se părea, nu toată lumea înghițea găluşca asta.

—N-a mai gândit rațional, din cauză că... ? a îmboldit-o Hans, ascuțindu-şi privirea.

Înainte de asasinarea reginei, Hans crezuse sincer în faptul că Dimitri redevenise dhampir. Ceva îmi spunea că el credea şi-acum, însă simțea că avea în fața lui un fir important de care să se agațe.

Lissa a rămas tăcută. Nu voia ca lumea să-l creadă strigoi pe Dimitri. Voia ca lumea să creadă în puterile ei de a-i readuce la viață pe morții vii. Dar dacă ipoteza ca Dimitri să-şi fi ajutat propria elevă nu părea îndeajuns de convingătoare în opinia celorlalți, toată neîncrederea aceea era posibil să iasă din nou la suprafață.

Plimbându-şi ochii peste chipurile celor care o interogau, Lissa a întâlnit deodată privirea Albertei. Femeia nu spunea nimic. Avea pe față acea expresie neutră, cercetătoare, în care excelau gardienii. Mai plutea în jurul ei şi un aer de înțelepciune, aşa că Lissa îşi puse în lucru spiritul, ca să-i examineze la repezeală aura. Culorile erau bune, netulburate şi pline de energie, iar în ochii Albertei ar fi putut să jure că zăreşte un mesaj, un licăr cunoscător.

Spune-le, părea să grăiască mesajul. *Asta o să creeze unele peobleme... dar nu atât de grave cât sunt cele din prezent*. Lissa i-a susținut privirea, întrebându-se dacă nu

cumva îşi proiecta propriile gânduri în mintea Albertei. Dar nu mai avea importanță a cui fusese ideea. Lissa ştia că era cea bună.

—Dimitri a ajutat-o pe Rose pentru că... pentru că au o relație.

După cum am bănuit, Alberta nu s-a arătat surprinsă; dimpotrivă, a părut uşurată de faptul că adevărul ieşea la iveala. În schimb, Hans şi Steele au fost extrem de mirați. Iar pe Hans nu-l văzusem să fie şocat prea des.

—Când spuneți „relație" vă referiți... S-a oprit puțin, să-şi formuleze cât mai bine întrebarea. Vă referiți la o relație intimă?

Lissa a încuviințat, simțindu-se oribil. Dezvăluise acolo un secret foarte important, unul pe care jurase să mi-l păstreze, însă n-o învinuiam. Oricum, nu într-o astfel de situație. Iubirea — speram — putea să reprezinte o apărare pentru faptele lui Dimitri.

—El o iubeşte, a mărturisit Lissa. Şi ea îl iubeşte. Iar dacă el a ajutat-o să evadeze...

—El *chiar* a ajutat-o să evadeze, a întrerupt-o Hans. A atacat gardieni şi a aruncat în aer statui neprețuite, vechi de secole, aduse tocmai din Europa!

Lissa i-a răspuns ridicând din umeri.

—În fine, aşa cum am spus. N-a acționat rațional. A vrut s-o ajute şi pobabil a crezut-o nevinovată. Ar face orice pentru ea... iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că a fost strigoi.

—Măcar atât poate să justifice iubirea, a comentat Hans, care clar nu era o fire romantică.

—Dar e minoră! a exclamat Steele.

Uite că amănuntul ăsta nu-i scăpase.

—Are optsprezece ani, l-a corectat Lissa.

Hans i-a adresat o privire tăioasă.

—Ştiu şi eu să calculez, prinţesă. În afară de cazul în care ar fi reuşit să lege o frumoasă şi mişcătoare poveste de dragoste în ultimele câteva săptămâni — timp în care el a fost, în cea mai mare parte, la izolare — înseamnă că în şcoala voastră se petreceau unele lucruri pe care cineva ar fi trebuit să le raporteze.

Lissa nu i-a răspuns, însă a tras cu coada ochiului spre Tasha şi Christian. Ei se străduiau să-şi menţină înfăţişările neutre, însă era evident că vestea nu constituia o surpriză pentru ei, ceea ce neîndoios, confirma bănuielile lui Hans, cum că s-ar fi petrecut lucruri nepermise. Eu chiar nu-mi dădusem până acum seama că Tasha ştia despre mine şi Dimitri, şi m-am simţit un pic vinovată. Oare să fi ştiut ea că Dimitri o respinsese, cel puţin în parte, din cauza mea? Şi, dacă ea ştia, câţi alţii să mai fi aflat? Ei probabil că-i dăduse Christian nişte indicii, însă ceva îmi spunea că tot mai multe persoane începeau, la rândul lor, să-şi dea seama. După atacul asupra şcolii, reacţia mea oferise probabil un important indiciu cu privire la sentimentele pe care le nutream faţă de Dimitri. Poate că, în definitiv, nu era

mare nenorocire dacă afla şi Hans acum. Secretul nu putea să mai rămână secret multă vreme.

Alberta a tuşit uşor, dregându-şi glasul şi luând, în sfârşit cuvântul.

—Cred că avem lucruri mai importante de care să ne preocupăm în clipa de faţă, decât o poveste amoroasă care poate că a existat, sau poate că nu.

Steele s-a întors spre ea, nevenindu-i să creadă ce aude, şi a bătut cu palma în masă.

—Dar e ceva destul de grav. Dumneata ştiai ceva despre asta?

—Tot ceea ce ştiu este că ne abatem de la esenţial, a replicat ea, ocolind cu abilitate răspunsul.

Alberta avea vreo douăzeci de ani mai mult decât Steele, şi privirea dură pe care i-a aruncat-o îl informa că ar fi o copilărie din partea lui s-o facă să-şi piardă timpul.

—Eu am crezut, a continuat Alberta, că ne aflăm aici ca să ne dăm seama dacă domnişoara Hathaway a avut vreun complice, nu ca să dezgropăm trecutul. Până acum, singura persoană despre care putem să afirmăm cu certitudine că a ajutat-o este Belikov, şi că el a făcut-o dintr-o afecţiune iraţională. Iar aşa ceva îl etichetează ca fiind un fugar şi un nesăbuit, nu un strigoi.

Niciodată nu mă gândisem că relaţia mea cu Dimitri ar constitui o „afecţiune iraţională", însă Alberta pusese punctul pe i. Ceva anume de pe chipurile lui Hans şi lui Steele mă făcea să cred că, foarte curând, întreaga lume

urma să ştie despre noi doi, însă asta nu însemna nimic, prin comparație cu o crimă. Iar dacă il absolvea pe Dimitri de bănuiala că ar mai fi strigoi, însemna că, dacă vreodată va fi capturat, ar fi întemnițat, nu străpuns cu țepuşa. Măruntă consolare.

Interogatoriul Lissei a mai durat puțin timp, până ca gardienii să tragă concluzia că ea nu era implicată în nicio fază a evadării mele (din ce puteau ei să dovedească). Ea făcuse o treabă bună jucând tot timpul surprinderea şi dezorientarea, izbutind chiar să verse câteva lacrimi, văitându-se cum de putuse ea să mă judece atât de greşit. În jocul ei artistic strecurase şi puțină forță de constrângere: nu destulă cât să-i spele cuiva creierul, dar îndeajuns încât indignarea de mai devreme a lui Steele să se transforme în simpatie. Hans era mai greu de descifrat, însă, la plecarea grupului, a ținut să le amintească Tashei şi lui Christian ca avea să discute mai târziu cu fiecare dintre ei, de preferință fără însoțitori.

Deocamdată, următorul invitat pe scaunul de tortură aştepta pe coridor. Eddie. Lissa i-a zâmbit aşa cum i-ar fi zâmbit oricărui alt prieten Niciun indiciu că ar fi făcut amândoi parte dintr-o conspirație. Eddie a salutat-o printr-o înclinare a capului, în timp ce era strigat să intre la interogatoriu. Lissa era îngrijorată pentru el, însă eu ştiam că autocontrolul lui de gardian va avea grijă să nu se abată de la povestea stabilită. Probabil că nu va vărsa

lacrimi, ca Lissa, însă cel mai probabil se va preface la fel de şocat ca şi ea de „trădarea” mea.

Tasha s-a despărţit de Lissa şi de Christian de îndată ce au ieşit afară, dar mai întâi prevenindu-i să aibă grijă.

—V-aţi scos voi până acum, dar nu cred că gardienii v-au absolvit în totalitate de bănuieli. Hans, mai ales.

—Hei, sunt în stare să-mi port de grijă, a replicat Christian, făcând-o pe Tasha să-şi dea ochii peste cap şi să spună:

—Da, văd bine ce se-ntâmplă dacă te las de capul tău.

—Auzi, nu face pe supărata pentru că nu te-am informat şi pe tine a ripostat el. N-am avut timp, şi doar atâtea erau persoanele pe care puteam să le implicăm. În plus, tu ţi-ai făcut deja norma de nebunii.

—E drept, a recunoscut Tasha. Nu prea reprezenta ea un model al respectării regulilor. E vorba doar, a continuat apoi, că totul a devenit cu mult mai complicat. Rose e fugară. Iar acum, Dimitri...

S-a întrerupt, oftând, şi nu era nevoie să-şi termine fraza, fiindcă-i ghiceam gândurile. În ochi avea o profundă umbră de tristeţe, una care mă făcea să mă simt vinovată. La fel ca noi Tasha îşi dorise ca reputaţia lui Dimitri să redevină nepătată. Insă el, eliberând-o pe cea acuzată de asasinarea reginei, îşi risipise în mare măsură şansele de a fi acceptat. Zău că-mi doream ca Dimitri să nu se fi implicat, şi speram ca actualul meu plan de evadare să-şi arate roadele.

—Totul o să iasă bine, a asigurat-o Christian. O să vezi.

Totuşi, nu părea la fel de convingător pe cât vorbea, iar Tasha i-a adresat un mic zâmbet amuzat.

—Oricum, aveți grijă. Vă rog. Nu vreau să vă văd şi pe voi într-o celulă. N-am timp pentru vizite la închisoare, cu toate întâmplările astea.

Deodată, amuzamentul i-a dispărut, înlocuit fiind de aşa-numitul ei spirit de activistă. .

—Apropo, ştii, familia noastră se umple de ridicol. Îți vine să crezi că se discută la modul serios ca Esmond să candideze din partea noastră? Doamne, Dumnezeule! Deja am trecut prin tragedii, una şi una, pe-aici. Ar trebui, măcar, să încercăm să mai salvăm ceva din harababura asta.

—Nu cred că-l cunosc pe Esmond, a zis Christian.

—Ce idiot, a replicat ea, într-o doară. El, adică. Nu tu. Zău, cineva trebuie să le bage mințile-n cap celor din familia noastră până nu ne facem de râs.

—Şi... lasă-mă să ghicesc, a replicat Christian, zâmbind: doar tu eşti capabilă de aşa ceva, nu?

—Normal, a răspuns ea, cu o sclipire malițioasă în ochi. Am schițat deja o listă cu candidații ideali. Cei din familia noastră nu au nevoie decât de ceva muncă de convingere ca să-şi dea seama cât sunt de ideali.

—Mi-ar fi fost milă de ei, dacă nu s-ar comporta în continuare ca jigodiile față de noi, a remarcat Christian, privindu-şi mătuşa cum se îndepărtează.

Stigmatul transformării părinților lui în strigoi dăinuia încă, după atâția ani. Tasha îl accepta cu mai multă eleganță — cu toate văicărelile ei — doar ca să poată participa la luarea hotărârilor mai de amploare ale familiei Ozera. Christian nu avea astfel de inițiative de comportament civilizat. Era şi-aşa destul de îngrozitor să fie tratat ca fiind mai prejos decât alți moroi, să i se refuze dreptul la gardieni şi altele cuvenite celor din familiile regale. Dar şi din parte propriilor rude? Aşa ceva era cu atât mai crud. Şi Christian refuza să se prefacă măcar că ar accepta.

—S-or da ei pe brazdă până la urmă, a zis Lissa, pe un ton mai optimist decât ceea ce credea în realitate.

Orice răspuns ar fi pregătit Christian, şi l-a înghițit în clipa în care altcineva şi-a potrivit pasul după al lor: tatăl meu. Apariția lui bruscă i-a nedumerit pe amândoi prietenii mei, însă pe mine nu m-a surprins. Probabil ştia despre interogatoriul Lissei şi stătuse la pândă în afara clădirii, aşteptând să discute cu ea.

—Frumoasă vreme, a început Abe, privind în jur copacii şi florile, de parcă ei trei ar fi pornit într-o plimbare prin natură acolo, la Curte. Dar când o să răsară soarele, o să pârjolească tot.

Întunericul care mie îmi făcea atâtea necazuri în pădurile Virginiei de Vest însemna o perioadă plăcută, de „amiază" pentru cei care urmau programul vampiric. Lissa l-a privit pieziş. Cu vederea ei bine adaptată la lumina scăzută, nu avea nici cea mai mică dificultate în

a-i remarca strălucitoarea lui cămaşă luxoasă, bleu verzuie, de sub jacheta sport, bej. Şi un orb probabil că l-ar fi văzut, cu astfel de culori pe el.

Apoi, i-a luat în derâdere pretinsa nepăsare. Ăsta era obiceiul lui, să înceapă cu baliverne înainte de a trece la subiectele mai serioase.

—Doar n-ai venit ca să discutăm despre vreme.

—Am încercat să fiu civilizat, atât, a protestat Abe, tăcând apoi în timp ce vreo două fete moroi treceau pe lângă ei. De îndată ce le-a văzut la o distanță sigură, a întrebat, cu voce scăzută. Să presupun că totul a decurs bine la mica voastră întâlnire?

—Perfect, i-a răspuns ea, fără să se mai sinchisească să-l pună la curent cu „afecțiunea irațională".

Ştia că tot ce-l interesa pe el era ca niciunul dintre asociații lor să nu fi fost implicat.

—Gardienii l-au luat la rând acum pe Eddie, l-a informul Christian. Şi vor să mă ia şi pe mine, mai târziu, dar cred că asta o să fie ultima etapă, pentru noi toți.

—Sinceră să fiu, a intervenit Lissa, oftând, am senzația că interogatoriul a fost partea cea mai uşoară, în comparație cu ce urmează.

Se referea la descoperirea adevăratului asasin al Tatianei.

—Fiecare lucru la timpul lui, a murmurat Abe. N-are sens să ne lăsăm copleşiți de problemele mai mari. O să începem cu începutul, şi gata.

—Tocmai asta-i problema, a exclamat Lissa, izbind nervoasă cu piciorul o creangă care zăcea în fața ei pe poteca pietruită. Habar n-am de unde să încep. Oricine ar fi omorât-o pe Tatiana s-a priceput de minune să-şi şteargă urmele şi să îndrepte toate bănuielile spre Rose.

—Fiecare lucru la timpul lui, a repetat Abe.

Vorbea pe tonul acela viclean al lui, care pe mine mă sâcâia uneori; în schimb, pentru Lissa, în starea ei de azi, era de-a dreptul enervant. Până acum, întreaga ei energie se concentrase spre scoaterea mea din închisoare şi spre ducerea mea într-un loc sigur. Era țelul care o mânase şi-o ajutase să meargă mai departe şi în urma evadării mele.

Acum, după ce o parte din intensitatea aceea slăbise, părea să resimtă întreaga apăsare a situației. Văzând-o necăjită, Christian a cuprins-o cu un braț pe după umeri, după care s-a întors spre Abe, cu o neobişnuită seriozitate.

—Ai vreo idee? l-a întrebat. Noi sigur nu avem vreo probă adevărată.

—Avem destule ipoteze rezonabile, a replicat Abe. Cum ar fi cea că asasinul Tatianei ar trebui să fie cineva care are acces în încăperile ei particulare. Şi lista nu e deloc una lungă.

—Dar nici scurtă, i-a întors-o Lissa, începând să numere pe degete. Cei din garda regală, prietenii, familia... şi asta, dacă presupunem că n-a modificat nimeni însemnările gardienilor cu privire la vizitele

primite de ea. Şi poate că unele vizite nici nu se consemnau măcar. Probabil că avea tot timpul întâlniri secrete, de afaceri.

—Puțin probabil să aibă întâlniri de afaceri în dormitorul ei, în cămaşă de noapte, a cugetat cu voce tare Abe. Desigur, depinde ce fel de afaceri, presupun.

Deodată, Lissa, năucită de un gând, a fost cât pe ce să se împiedice.

—Ambrose, spuse.

—Cine?

—Un dhampir... foarte chipeş... El şi Tatiana aveau, ăăă...

—O relație? a completat-o Christian, zâmbind, ca un ecou al interogatoriului.

De data asta, a fost rândul lui Abe să se oprească. S-a oprit şi Lissa, iar privirea ochilor lui întunecați a întâlnit-o pe a ei.

—L-am văzut. Un soi de băiat de alcov.

—El ar fi avut acces în dormitorul ei, a zis Lissa. Dar, pur şi simplu, nu pot... nu ştiu. Nu pot să mi-l imaginez făcând una ca asta.

—Aparențele sunt înşelătoare, a comentat Abe. Părea grozav de interesat de Rose atunci, în sala de judecată.

Încă o surpriză pentru Lissa.

—Ce tot spui?

Abe şi-a mângâiat barba, cu un gest de personaj malefic.

—A vorbit cu ea... sau i-a dat nu ştiu ce semnal. Nu sunt foarte sigur, dar a existat un anume fel de interacțiune între ei,

Istețul, vigilentul de Abe. Îl observase pe Ambrose când imi strecurase biletul, însă nu-şi dăduse bine seama ce se întâmplase de fapt.

—Ar fi cazul să stăm de vorbă cu el, a fost de părere Christian.

Şi Lissa l-a aprobat. În interiorul ei se învolburau o mulțime de sentimente contradictorii. Era entuziasmată că aveau o pista... dar şi necăjită pentru faptul că amabilul, blândul Ambrose putea să fie un suspect.

—Mă ocup eu de asta, s-a oferit Abe, cu vioiciune.

I-am simit privirea Lissei abătându-se, intensă, asupra lui. N-aveam cum să-i văd expresia, însă am remarcat că Abe a făcut involuntar un pas înapoi, cu un licăr de mirare, aproape imperceptibil, în ochi. Până şi Christian a tresărit.

—Şi eu o să fiu de față, a zis ea, cu o voce ca oțelul. Nu *cumva* să încerci vreun interogatoriu de tip tortură dementă, fără mine.

—Vrei să fii prezentă la tortură? a întrebat-o Abe, revenindu-şi.

—N-o să fie cazul. O să discutăm cu Ambrose ca între persoane civilizate, ai înțeles?

L-a fixat din nou cu o privire dură şi, în cele din urmă, Abe a ridicat din umeri în semn de încuviințare, ca şi cum faptul de a fi copleşit prin forță de o femeie

având jumătate din vârsta lui n-ar fi însemnat mare scofală.

—Perfect. O s-o facem împreună.

Supunerea lui i-a stârnit Lissei ceva bănuieli, şi el probabil că şi-a dat seama.

—Aşa o să facem, a repetat, continuându-şi mersul. E un moment favorabil — în fine, la fel de favorabil ca oricare — pentru o investigație. Curtea o să fie cuprinsă de haos pe măsură ce se apropie alegerea monarhului. Toți cei de-aici or să fie ocupați, şi-o să înceapă să curgă cu noi-veniți.

O uşoară briză, încărcată de umezeală, i-a ciufulit părul Lissei. În ea se întrezărea perspectiva caniculei, şi Lissa a înțeles că Abe avusese dreptate în privința răsăritului. Era de preferat să se ducă devreme la culcare.

—Cînd se țin alegerile? s-a interesat ea.

—De îndată ce-o vor pune pe draga de Tatiana la locul de odihnă. Treburile astea decurg repede. Avem nevoie de restabilirea guvernării. O să fie îngropată mâine, la biserică, tot cu ceremonie şi serviciu religios, dar fără să se mai repete procesiunea. Încă sunt destul de neliniştiți.

Mă simțeam oarecum vinovată pentru faptul că Tatiana nu avusese parte, până la sfârşit, de funeralii regale complete, dar în definitiv, dacă asta însemna să fie descoperit adevăratul asasin, poate că şi ea ar fi preferat să fie aşa.

—Cum se termină înmormântarea, încep alegerile, a continuat Abe, iar familiile care vor să-şi înscrie candidații pentru coroană pot s-o facă... şi evident că vor. N-ai văzut niciodată o alegere monarhică, nu-i aşa? E un veritabil spectacol. Evident, pînă să se treacă la vot, toți candidații vor trebui testați.

Era o nuanță rău-prevestitoare în felul în care pronunțase „testați”, însă gândurile Lissei erau altundeva. Tatiana fusese singura regină pe care o cunoscuse vreodată, şi întreaga însemnătate a acestei schimbări de regim era descumpănitoare.

—Un nou rege, sau o nouă regină, ar putea să influențeze totul... în bine sau în rău. Sper să fie cineva ca lumea. Din familia Ozera. Dintre aliații Tashei, a precizat, îndreptând o privire plină de speranță spre Christian, care nu putea să-i răspundă altfel decât printr-o ridicare a umerilor. Sau Ariana Szelsky. Îmi place de ea. Nu că ar avea importanță pe cine aş vrea eu, a adăugat cu amărăciune. Din moment ce nu pot să votez...

Voturile membrilor Consiliului determinau câştigătorul alegerilor, aşa că, încă o dată, ea era lăsată pe dinafara procedurilor legale ale moroilor.

—Foarte multă muncă se depune pentru nominalizări, a explicat Abe, ocolindu-i ultima remarcă. Fiecare familie îşi doreşte pe cineva care să-i promoveze interesele, dar în acelaşi timp să aibă şi şanse de a obține voturi din partea...

—Au!

M-am pomenit smulsă cu brutalitate din lumea calculelor politice ale moroilor şi întoarsă în sălbăticia Virginiei de Vest... într-un chip foarte dureros. Ceva solid şi înverşunat m-a trântit pe pământul bătătorit, făcându-mă să mă zgârii în frunzele şi crengile de pe jos. Două brațe puternice m-au apăsat, iar vocea lui Dimitri mi-a răsunat în ureche.

—Ar fi trebuit să te ascunzi prin oraş, mi-a zis, uşor amuzat.

Greutatea lui şi poziția nu-mi permiteau să fac nici cea mai mică mişcare.

—Ar fi fost ultimul loc în care-aş fi căutat. Aşa, am ştiut precis încotro te îndrepți.

—Bine, bine. Nu mai face tu pe deşteptul, am bombănii, scrâşnind din dinți şi străduindu-mă să scap din strânsoarea lui.

Fir-ar să fie. Chiar *era* deştept. Şi, încă o dată, apropierea de el mă dezorienta. Ceva mai devreme, păruse să-l afecteze şi pe el, dar, după toate aparențele, îşi învățase lecția.

—Ai avut noroc şi-ai ghicit, atât, am adăugat.

—Eu n-am nevoie de noroc, Roza. Te găsesc oricând. Aşa că depinde numai de tine cât de grea vrei să fie situația asta.

În vocea lui era o nuanță aproape colocvială, cu atât mai ridicolă în poziția actuală.

—Putem să repetăm toate astea la infinit, sau poți să devii rezonabilă şi să stai la adăpost, cu mine şi cu Sydney.

—Nu e nimic rezonabil în asta! E pierdere de vreme!

Transpira, din cauza căldurii şi, fără îndoială, fiindcă fusese nevoit să fugă zdravăn ca să mă prindă din urmă. Adrian folosea o apa de colonie care mă ameţea întotdeauna, însă şi mirosul natural emanat de pielea caldă a lui Dimitri era îmbătător. Uimitor lucru din partea mea, să tot remarc astfel de mărunțişuri — şi să mai şi fiu atrasă de ele — chiar şi când eram cuprinsă de o legitimă furie impotriva lui pentru că mă ținea în captivitate. Poate că tocmai furia era excitantă.

—De câte ori trebuie să-ți mai explic ce logică are tot ceea ce facem? M-a întrebat, exasperat.

—Până te saturi, am replicat, împingându-mă în el, într-o nouă încercare de eliberare, însă n-am reuşit decât să fiu şi mai aproape.

Şi aveam eu o senzație că trucul cu sărutatul n-ar mai fi mers de data asta.

M-a smucit în picioare, imobilizându-mi mâinile la spate. Acum, aveam un spațiu de manevră un pic mai mare decât avusesem la orizontală, dar nu de ajuns cât să scap de el. Cu o mişcare lentă, a început să mă împingă în direcția din care venisem.

—Nu vă las, pe tine şi pe Sydney, să aveți necazuri din cauza mea. Pot să-mi port singură de grijă, aşa că dă-mi drumul! am zis, târându-mi literalmente picioarele.

Văzând un copac înalt şi subțire, am întins un picior şi m-am agățat cu el de trunchi, oprindu-ne complet înaintarea.

Scoțând un geamăt exasperat, Dimitri şi-a mutat mâinile, vrând să mă desprindă de copac. Aproape că mi-a dat o şansă de scăpare, dar n-am reuşit să fac nici doi paşi, că m-a prins iar.

—Rose, mi-a zis, plictisit. N-ai cum să reuşeşti.

—Ce-ți mai face fața? l-am întrebat.

N-aveam cum să văd, în lumina slabă, dar ştiam că pumnul pe care i-l expediasem avea să-i lase semne până mâine. Mare păcat să strici o față ca asta, dar o să-i treacă, şi poate c-o să-l învețe minte să mai facă pe nebunul cu Rose Hathaway.

Sau nu. A reînceput să mă târască după el.

—Sunt uite-atât de aproape de momentul în care-o să te arunc pe umăr, m-a avertizat.

—Aş vrea să te văd că încerci.

—Cum crezi că s-ar simți Lissa dacă ai fi omorâtă?

Strânsoarea i s-a întețit şi, în timp ce aveam senzația că o să-şi ducă la îndeplinire amenințarea cu aruncatul pe umăr, bănuiam şi că era tentat să mă scuture bine. Atât era de nervos.

—Poți măcar să-ți imaginezi ce-ar însemna pentru ea să te piardă? m-a muştruluit în continuare.

Pentru o clipă, am rămas în pană de replici tăioase. Nu voiam să mor, însă faptul că-mi riscam viața însemna chiar asta: că îmi riscam viața. Pe-a mea, nu pe-a altuia.

Şi totuşi, ştiam că are dreptate. Lissa ar fi fost distrusă dacă mi s-ar fi întâmplat ceva. Dar, chiar şi-aşa... era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

—Ai puţină încredere, tovarăşe, am insistat, îndărătnică. N-o să mă las eu omorâtă. O să rămân în viaţă.

Nu era răspunsul dorit de el. M-a strâns şi mai tare.

—Sunt şi alte moduri în care poţi s-o ajuţi, în afară de cine ştie ce nebunii îţi trec ţie prin cap.

Deodată, m-am lăsat moale. Dimitri s-a împiedicat, luat pe nepregătite de subita mea lipsă de împotrivire.

—Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, atât nedumerit, cât şi bănuitor.

Am rămas cu privirea fixată prin întuneric, fără să văd cu adevărat ceva. În schimb, îi vedeam pe Lissa şi pe Abe, la Curte, şi-mi aminteam de senzaţia de neputinţă a Lissei, şi de cât îşi dorea să aibă drept de vot. Biletul Tatianei mi-a revenit în memorie şi, pentru moment, i-am auzit vocea în minte. *Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viaţă.*

—Ai dreptate, i-am zis, în cele din urmă.

—Cu privire la...?

Dimitri era complet descumpănit. Era obişnuita reacţie a celorlalţi atunci când mă declaram de acord cu ceva rezonabil.

—Dacă fug înapoi la Curte n-o să-i fiu de folos Lissei.

Tăcere. Nu puteam să-i disting întru totul expresia, însă probabil era complet şocată.

—Mă întorc cu tine la motel, şi n-o să fug la Curte, i-am promis.

Încă un Dragomir. Încă un Dragomir, care trebuie găsit. Am inspirat adânc.

—Dar n-am de gând să stau şi să nu fac nimic. O să fac ceva pentru Lissa... iar tu şi cu Sydney o să mă ajutați.

OPT

S-A DOVEDIT CĂ MĂ ÎNŞELASEM cu privire la faptul că departamentul local de poliție ar fi fost alcătuit dintr-un agenl şi un câine. Când am ajuns înapoi la motel, am văzut lumini intermitente roşii şi albastre fulgerând în parcare şi câțiva gură-cască încercând să afle ce s-a întâmplat.

—S-a întors tot oraşul pe dos, am comentat.

Dimitri a oftat adânc.

—Ai simțit doar nevoia să-i spui ceva recepționerului, nu?

Ne-am oprit la ceva distanță, ascunşi în umbra unei clădiri dărăpănate.

—M-am gândit c-o să te mai întârzie.

—O să ne întârzie acum, a replicat, măturând cu privind întreaga scenă şi înregistrând toate amănuntele, în lumina pâlpâitoare. Maşina lui Sydney a dispărut, m-a anunțat apoi. Asta tot e ceva.

Fudulia de adineauri m-a părăsit brusc.

—Aşa zici? Tocmai am rămas pedeştri!

—Nu ne părăseşte ea; a fost îndeajuns de deşteaptă încât să se facă nevăzută înainte ca poliția să-i bată la

uşă, mi-a explicat, întorcându-se să examineze unica stradă principală a oraşului, Haide, m-a îndemnat. Trebuie să fie pe-aproape, şi sunt destule şanse ca poliţiştii să se pună pe scotocit dacă rămân cu impresia că o biată fată lipsită de apărare ar fi hăituită de cineva.

Tonul cu care pronunțase „lipsită de apărare” grăia cât o b bliotecă întreagă.

Până la urmă, Dimitri a hotărât că trebuie să ne îndreptăm spre drumul care ne adusese în oraş, presupunând că Sydney ar vrea să plecăm de-aici, din moment ce acoperirea noastră fusese spulberată de prostia mea. Implicarea poliției crea complicații, însă nu prea regretam ce făcusem. Eram entuziasmată de planul care-mi venise în minte când eram în pădure şi voiam, ca de obicei, să trec imediat la fapte. Dacă boacăna mea ne ajuta să ne cărăm mai repede din văgăuna asta, cu atât mai bine.

Instinctul nu-l înşelase pe Dimitri cu privire la Sydney. După ce-am ieşit cu aproape un kilometru din oraş, am descoperit o CRV trasă pe dreapta drumului. Motorul era oprit, farurile stinse, dar zăream îndeajuns încât să disting plăcuța cu număr de Louisiana. M-am dus spre portiera din dreptul volanului şi am bătut în geam. Înăuntru, am văzut-o pe Sydney tresărind. A coborât imediat geamul, cu o expresie incredulă pe chip.

—Ce-ai mai făcut? Nu contează. Las-o baltă. Urcați-vă şi gata.

Ne-am supus amândoi. Sub privirea ei dezaprobatoare, mă simțeam ca un copil neascultător. Fără să scoată o vorbă, a pornit motorul şi a început să se îndrepte în direcția din care veniserăm la început, intrând până la urmă pe mica şosea statală care ducea înapoi spre autostrada interstatală. Promițător. Numai că, după vreo câțiva kilometri, a cotit din nou, de astă dată pe o ieşire întunecoasă care nu părea să aibă nimic deosebit.

Oprind motorul, s-a întors spre bancheta din spate, fixându-mă cu privirea.

—Ai fugit, nu-i aşa?

—Mda, dar mi-a venit o...

Sydney m-a redus la tăcere ridicând mâna.

—Nu, nu spune nimic. Nu încă. Mi-aş fi dorit să-ți fi pornit cutezătoarea evadare fără să atragi atenția autorităților.

—Şi eu, a susținut-o Dimitri.

M-am încruntat spre amândoi.

—Hei, doar am venit înapoi, nu?

Dimitri şi-a arcuit o sprânceană auzindu-mă, comentând probabil în sinea lui cât de voluntară fusese întoarcerea mea.

—Şi acum ştiu ce trebuie să facem ca s-o ajutăm pe Lissa, le-am destăinuit.

—Ceea ce trebuie să facem, mi-a întors vorba Sydney, e să găsim un loc sigur în care să stăm.

—Adică să ne întoarcem în lumea civilizată şi să alegem un hotel. Unul cu room-service. Putem să ne stabilim acolo baza operaţională, cât timp lucrăm la următorul plan.

—Am căutat în mod special oraşul ăsta! m-a apostrofat Sydney. Nu putem să mergem undeva la întâmplare; cel puţin, nu prin apropiere. Mă îndoiesc că mi-ar fi notat numărul, dar e posibil să ceară prin staţie să fie căutat modelul de maşină. Dacă au aşa ceva, plus descrierile noastre, şi se ajunge la poliţia statului, or s-ajungă şi la Alchimişti şi atunci...

—Linişteşte-te, i-a zis Dimitri, prinzând-o de braţ.

Nu era nimic intim în gestul lui, dar eu tot am simţit o scânteie de invidie, cu atât mai mult după asprele dovezi de dragoste de care tocmai avusesem parte, fiind aproape târâtă prin pădure.

—Nu ştim dacă se va întâmpla ceva din toate astea, a argumentat el. De ce nu-l suni pe Abe?

—Mda, a mormăit ea, mohorâtă. Exact ce-mi doream. Să-l anunţ că i-am făcut varză planul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

—Păi, am intervenit, dacă asta te face să te simţi mai bine, află că planul oricum o să se schimbe...

—Taci odată, s-a răstit ea. Tăceţi amândoi. Am nevoie să mă gândesc.

Am făcut un schimb de priviri cu Dimitri, dar am păstrat amândoi tăcerea. Când îi spusesem că ştiu o modalitate prin care am putea s-o ajutăm, în modul cel

mai serios, pe Lissa, îi stârnisem interesul. Ştiam că voia detalii, însă eram amândoi nevoiți să aşteptăm după Sydney.

Aprinzând becul din plafon, Sydney a scos la iveală o hartă a statului. După ce-a studiat-o un minut, a împăturit-o la loc şi, pur şi simplu, a rămas cu privirea îndreptată înainte. Nu-i vedeam fața, dar bănuiam că e încruntată. Într-un târziu, a oftat în stilul ei, a jale, a stins becul şi a pornit motorul. Am urmărit cu privirea cum tastează pe dispozitivul ei GPS numele *Altswood, Virginia de Vest.*

—Ce e acolo, în Altswood? am întrebat-o, dezamăgită de faptul că nu introdusese ceva de genul *Atlantic City.*

—Nimic, mi-a răspuns, reintrând pe şosea. E doar locul cel mai apropiat pe care poate să-l găsească GPS-ul.

Farurile unui automobil venit din sensul opus i-au luminat pentru scurt timp profilul lui Dimitri, şi am descifrat mirarea şi pe chipul lui. Aşa. Acum nu mai eram singura neştiutoare. GPS-ul indica aproape o oră şi jumătate până la destinație. Totuşi, nu i-a pus întrebări cu privire la motivele alegerii, întorcându-şi capul din nou spre mine.

—Şi, care-i treaba cu Lissa? Care să fie planul tău măreț? m-a luat la întrebări, după care a aruncat o privire spre Sydney. Rose spune că am avea ceva important de făcut.

—Aşa mi-a ajuns şi mie la urechi, a replicat sec Sydney.

Dimitri şi-a întors iar privirea spre mine, aşteptând.

Am inspirat adânc. Sosise momentul dezvăluirii secretului pe care-l păstrasem încă de la audiere.

—Deci, ăăă, se pare că Lissa are un frate, sau o soră. Şi cred că ar trebui să-l găsim. Sau s-o găsim.

Am izbutit să-mi fac vocea să sune calmă şi indiferentă. Dar, pe dinăuntru, inima îmi zvâcnea. Chiar dacă avusesem timp berechet ca să rumeg biletul Tatianei, rostirea cu voce tare a cuvintelor le făcea să pară reale într-un mod în care nu mai fuseseră pînă acum. Şi m-au şocat, izbindu-mă din plin adevărata semnificație a informației şi modul în care ar putea schimba tot ce ajunseserăm să credem.

Fireşte, şocul meu n-a fost nimic pe lângă al celorlalți. Unu la zero pentru Rose şi pentru elementul-surpriză. Sydney n-a încercat deloc să-şi ascundă uimirea, rămânând cu gura căscată. Până şi Dimitri arăta puțin descumpănit.

După ce şi-au mai revenit, i-am văzut pregătindu-se să protesteze. Fie că aveau să-mi pretindă dovezi, fie să respingă pur şi simplu ideea, ca fiind ridicolă. Am trecut imediat la acțiune, înainte de startul contrazicerilor. Am scos la iveală biletul Tatianei şi l-am citit cu voce tare, lăsându-l pe Dimitri să-l privească. Le-am povestit despre întâlnirea mea cu fantoma, când sufletul neodihnit al reginei mă făcuse să cred în veridicitatea

mesajului. Dar, chiar şi-aşa, însoţitorii mei au rămas sceptici.

—N-ai nicio dovadă că Tatiana ar fi scris biletul, mi-a zis Dimitri.

—Alchimiştii nu au date despre existenţa unui alt Dragomir a replicat Sydney.

Fiecare spusese exact ceea ce mă aşteptasem. Dimitri era genul de bărbat mereu pregătit să vadă un şiretlic sau o capcană. Punea la îndoială orice n-ar fi fost susţinut de dovezi incontestabile. În schimb, Sydney trăia într-o lume a faptelor şi a datelor, şi avea încredere deplină în Alchimişti şi în informaţiile lor. Dacă Alchimiştii nu credeau, nici ea nu credea. Dovezile oferite de fantome nu-i puteau convinge pe niciunul dintre ei doi.

—Chiar nu văd de ce-ar vrea spiritul Tatianei să mă înşele, am argumentat. Iar Alchimiştii nu sunt atotştiutori. Biletul susţine că e un secret foarte bine păstrat printre moroi... pare logic să fie un secret şi pentru Alchimişti.

Sydney a pufnit, displăcându-i remarca mea cu „atotştiutorii", dar în rest a rămas tăcută. Dimitri a fost cel care a împins discuţia mai departe, refuzând să ia ceva pe încredere, fără dovezi.

—Mi-ai zis altădată că nu totdeauna se înţelege limpede ce încearcă fantomele să transmită, mi-a atras el atenţia. Poate c-ai interpretat-o greşit.

—Nu ştiu... Am tăcut şi m-am gândit iar la faţa ei solemnă, translucidă. Dar cred că ea a scris biletul, am

revenit apoi. Aşa-mi spune mie instinctul, am insistat, îngustându-mi privirea spre Dimitri. Ştii că instinctul meu nu s-a înşelat până acum. Nu poţi să ai încredere şi cu asta?

M-a privit fix pentru câteva momente, şi eu i-am susţinut privirea fără ezitare. În felul acela neobişnuit al nostru, puteam să ghicesc ce gândeşte. Întreaga situaţie i se părea cusută cu aţă albă, dar ştia că aveam dreptate în legătură cu instinctul meu. Se dovedise corect în trecut. Indiferent prin ce trecuse el, indiferent de actualul antagonism dintre noi, încă mă cunoştea îndeajuns cât să se încreadă în el.

Încetişor, aproape fără voia lui, a făcut un semn de încuviintare.

—Dar dacă ne hotărâm să plecăm în căutarea acestui aşa-zis vlăstar, încăţcăm indicaţiile Lissei, care ne-a cerut să stăm la adăpost.

—Tu crezi în biletul ăla? s-a mirat Sydney. Ţi-a *trecut* măcar prin gând să-l iei în seamă?

Un fulger de mânie s-a aprins în mine, unul pe care m-am străduit să-l ascund. Evident. Evident că tocmai acesta trebuia să fie următorul obstacol: incapacitatea lui Dimitri de a manifesta nesupunere faţă de Lissa. Sydney se temea de Abe, lucru pe care puteam să-l înţeleg, însă preocuparea lui Dimitri consta încă în acel nobil jurământ cavaleresc făcut Lissei. Am tras adânc aer în piept. Dacă-i spuneam cât de ridicolă mi se părea comportarea lui nu puteam să-mi ating scopurile.

—Teoretic, da. Dar dacă noi chiar am putea să dovedim că ea nu e singura rămasă din familie, i-am fi de mare ajutor. Nu putem să dăm cu piciorul ocaziei, şi dacă voi reuşiți să mă feriți de necaturi între timp — m-am străduit să nu mă strâmb la vorbele astea — atunci n-ar trebui să fie o problemă.

Dimitri a stat să se gândească la propunerea mea. Mă cunoştea bine. Ştia şi că, dacă trebuia să iasă cum vreau eu, eram în stare să apelez şi la o logică mai întortocheată.

—Bine, a rostit, într-un târziu.

I-am şi observat schimbarea din fizionomie. Hotărârea fusese luată, şi el avea s-o respecte de-acum.

—Dar de unde începem? m-a întrebat. Nu ai niciun alt indiciu, în afara biletului misterios.

Era un dejâ-vu, amintindu-mi de conversația de mai devreme a Lissei şi a lui Christian cu Abe, când încercau să-şi dea seama de unde să pornească investigațiile. După cum se părea, noi două duceam vieți paralele, urmărind amândouă rezolvarea câte unui puzzle imposibil, cu indicii extrem de sumare. Rememorându-le discuția, am încercat un raționament similar cu cel folosit de Abe: dacă n-ai indicii, începi să lucrezi prin intermediul concluziilor evidente.

—E evident că avem de-a face cu un secret, am zis. Unul mare de tot. Unul care s-a vrut camuflat cât mai bine... într-atât, încât s-a încercat sustragerea actelor

referitoare la el şi îndepărtarea de la putere a Dragomirilor.

Cineva dăduse o spargere într-una dintre clădirile Alchimiştilor şi luase de-acolo documente care atestau că, într-adevăr, Eric Dragomir finanțase o femeie misterioasă. Le-am precizat însoțitorilor mei că era foarte probabil ca femeia aceea să fie mama copilului său din flori.

—Ai putea să mai faci ceva cercetări în acest caz, i-am zis lui Sydney.

Poate că ei nu-i păsa de existența încă unui Dragomir, însă Alchimiştii doreau în continuare să ştie ce le fusese furat.

—Hopa, ia stai! Cum era, că eu nici măcar nu parcipam la procesul decizional? m-a apostrofat ea.

Încă nu-i trecuse supărarea provocată de conversația noastră care dintr-odată începuse să se deruleze fără ea. Şi, după cum decursese noaptea până acum, nu părea prea încântată de posibilitatea de a fi absorbită într-o altă coțcărie de-a mea.

—Poate că pentru voi doi, şi-a continuat ea tirada, n-o fi mare chestie să-i încălcați ordinele Lissei, însă pentru mine ar însemna să acționez împotriva dispozițiilor lui Abe. Iar el ar putea să nu fie chiar atât de îngăduitor.

Era un punct de vedere corect.

—O să-i cer o favoare, ca fiică a lui, am asigurat-o. În plus, moşul *adoră* secretele. O să-i placă ăsta, crede-mă. Iar tu deja ai găsit indiciul cel mai important dintre toate.

Adică, dacă Eric îi dădea bani unei femei necunoscute, atunci de ce n-am deduce că o făcea pentru amanta lui secretă şi pentru copilul lor?

—„Necunoscută" e cuvântul-cheie, a replicat Sydney, încă evident sceptică în legătură cu „îngăduința” Zmeului. Dacă teoria ta e corectă — şi să ştii că e cam forțată — noi încă nu avem habar cine a fost amanta aia. În documentele furate nu se spunea.

—Mai există şi alte documente care se leagă de cele furate? Sau ai putea să investighezi banca în care depunea el bani?

Preocuparea inițială a Alchimiştilor fusese că le furase cineva cópii printate ale unor fişiere din arhivă. Colegii ei descoperiseră care anume documente fuseseră luate, însă nu acordaseră prea multă atenție conținutului acestora. Puteam să pariez liniştită că nu căutaseră alte documente care să aibă legătură cu acelaşi subiect. Sydney îmi confirmă.

—Tu chiar n-ai idee ce înseamnă „cercetarea arhivei”, aşa-i? Nu e chiar atât de simplu, mi-a atras ea atenția. Ar putea să ia cave vreme.

—Păi... cred că de-asta e bine să mergem într-un loc, hm, sigur, nu? am întrebat.

Coştientizând brusc faptul că era posibil să avem nevoie de timp ca să facem următorul pas, începeam să cam înțeleg dezavantajul pierderii izolatei noastre ascunzători.

—Sigur... în fine, a adăugat, clătinând din cap, o să vedem. Sper că nu fac o prostie.

După cuvintele acestea profetice ale ei, s-a aşternut tăcerea. Aş fi vrut să ştiu mai multe despre locul spre care ne îndreptam dar simţeam că nu trebuie să mă culc pe laurii micii victorii abia repurtate. Sau, cel puţin, ai victoriei pe care-mi închipuiam ca aş fi repurtat-o. Nu eram întru totul convinsă că Sydney fusese sută la sută câştigată de partea cauzei mele, însă pe Dimitri eram sigură că-l hotărâsem. Aşa că era mai bine să n-o tulbur acum. Am aruncat o privire spre GPS. Aproape o oră. Timp suficient ca să văd ce mai e cu Lissa.

Mi-a trebuit un minut până să recunosc locul în care se afla, probabil din cauză că mă aşteptasem să se întoarcă în camera ei. Dar nu, era într-un loc în care fusesem şi eu o dată: în casa părinţilor lui Adrian. Surprinzător. În câteva clipe, însă, i-am citit raţionamentul din minte. Actualul ei apartament era în pavilionul pentru oaspeţi şi, în panica ulterioară evadării mele, clădirea în care locuia mişuna de vizitatori grăbiţi acum să plece. Casa din oraş a Ivashkovilor, situată într-o zonă rezidenţială permanentă era un pic mai liniştită... nu că n-ar fi fost şi pe-acolo vreo câţiva vecini pe fugă.

Adrian era tolănit într-un fotoliu, cu picioarele rezemate neglijent pe o măsuţă scumpă, aleasă probabil de mama lui cu ajutorul unui specialist în decoraţiuni interioare. Lissa şi Christian abia sosiseră, şi ea tocmai

receptase în aer un iz de fum de țigară care o făcuse să creadă că Adrian s-ar fi nărăvit pe furiş, în prealabil.

—Dacă avem noroc, le spunea el Lissei şi lui Christian, entitățile parentale vor fi ocupate pentru o vreme, oferindu-ne linişte şi pace. Cât de dure v-au fost interogatoriile?

Lissa şi Christian s-au aşezat pe o canapea mai degrabă drăguță decât confortabilă. Ea s-a rezemat de el, oftând.

—Nu prea rău. Nu ştiu dacă s-au convins pe deplin că nu avem nimic de-a face cu evadarea lui Rose... dar categoric nu au nicio dovadă.

—Cred că mai multe probleme avem cu mătuşa Tasha, a completat-o Christian. A fost cam întoarsă pe dos pentru că nu i-am spu şi ei care-i treaba. Am impresia c-ar fi vrut să arunce în aer ea însăşi statuile.

—Cred că mai mult s-a supărat din cauză că l-am implicat pe Dimitri, i-a atras atenția Lissa. Crede că i-am dus de râpă şansele de a mai fi acceptat vreodată la loc.

—Şi are dreptate, a confirmat Adrian, luând o telecomandă şi pornind un televizor mare, cu plasmă. Tăind sunetul, a început să schimbe canalele la întâmplare. Dar nu l-a forțat nimeni, a precizat el.

Lissa l-a aprobat, dar întrebându-se în secret dacă nu cumva îl forțase ea, fără să ştie. Jurământul lui devotat de a o proteja nu era un secret. Christian părea că-i simte îngrijorarea.

—Ei, de unde ştim că el n-ar fi...

O bătaie în uşă l-a întrerupt în mijlocul frazei.

—Fir-ar să fie, a exclamat Adrian, ridicându-se. Gata cu liniştea şi pacea.

—Părinţii tăi n-ar bate în uşă, şi-a dat cu părerea Christian.

—E-adevărat, dar probabil că e vreun prieten de-al lor, dornic să soarbă un vinişor de Porto şi să bârfească despre cumplita stare a tineretului criminal din ziua de azi, i-a răspuns Adrian, din mers.

Lissa a auzit uşa deschizându-se, apoi o conversaţie înfundată. Câteva clipe mai târziu, Adrian s-a întors împreună cu un tânăr moroi pe care ea nu-l cunoştea.

—Uite ce e, zicea tipul, privind stânjenit în jur. Pot să mă întorc mai târziu.

În clipa aceea, i-a zărit pe Lissa şi pe Christian şi a încremenit..

—Nu, nu, a protestat Adrian.

Trecerea de la indispoziţie la cordialitate fusese la fel de rapidă ca aprinderea luminii după apăsarea unui întrerupător.

—Sunt sigur c-o să se-ntoarcă şi ea, dintr-o clipă în alta. Voi vă cunoaşteţi?

Tânărul a încuviinţat, săgetând cu privirea de la o faţă la cealaltă.

—Desigur.

—Eu nu te cunosc, a replicat Lissa, încruntându-se.

Zâmbetul nu-i părăsise chipul lui Adrian, însă Lissa şi-a dat seama repede că era vorba despre ceva important.

—El e Joe. Îngrijitorul care m-a ajutat, depunând mărturie că nu eram împreună cu Rose când a fost asasinată mătuşa Tatiana. Cel care lucra în clădirea lui Rose.

În clipa aceea, Lissa şi Christian şi-au îndreptat amândoi spinările.

—Mare noroc că ai apărut înaintea audierii, a zis Christian prudent.

O vreme, stârnise panică posibilitatea ca Adrian să fie implicat împreună cu mine, însă Joe ieşise la lumină tocmai la țanc, depunând mărturie cu privire la perioadele în care ne văzuse, atât pe mine, cât şi pe Adrian, în clădirea în care locuiam eu.

Joe a făcut câțiva paşi înapoi, spre antreu.

—Chiar trebuie să plec. Transmiteți-i doar lui Lady Ivashkov că am trecut... şi că plec de la Curte. Dar că totul s-a rezolvat.

—Ce s-a rezolvat? l-a întrebat Lissa, ridicându-se încet.

—Păi... ştie doamna.

Lissa, cum o cunoşteam eu, nu arăta ca o persoană care să intimideze. Era drăguță, subțirică, atrăgătoare, dar după spaima de pe fața lui Joe... în fine. Probabil că-i adresase o privire înspăimântătoare. Îmi amintea de confruntarea cu Abe de mai devreme.

—Zău, a insistat el. Trebuie să plec.

A dat să-şi continue drumul spre ieşire, însă deodată am simţit un val de spirit înflăcărându-se în Lissa. Joe s-a oprit brusc, iar ea s-a apropiat de el cu paşi mari.

—Despre ce aveai nevoie să vorbeşti cu Lady Ivashkov? l-a întrebat, pe un ton poruncitor.

—Uşurel, verişoară, a murmurat Adrian. N-ai nevoie de atât spirit ca să obţii răspunsuri.

Lissa îşi folosea forţa de constrângere asupra lui Joe, dar atât multă, încât parcă-l transformase într-o marionetă.

—Banii, a icnit Joe, cu răsuflarea tăiată şi ochii căscaţi. S-a rezolvat cu banii.

—Care bani? l-a întrebat ea.

Joe a ezitat, ca şi cum ar fi putut să-i reziste, însă a cedat curând. N-avea cum să se împotrivească unei constrângeri atât de puternice, mai ales din partea unui utilizator al spiritului.

—Banii... banii pentru mărturia... despre unde a fost *el*, a bâiguit, smucindu-şi capul spre Adrian.

Calmul de pe faţa lui Adrian s-a fisurat un pic.

—Cum adică, despre unde am fost eu? În noaptea în care a murit mătuşa mea? Vrei să spui...

Christian a continuat de unde se poticnise Adrian.

—Lady Ivashkov te-a plătit ca să spui că l-ai văzut pe Adrian?

—Dar l-am *văzut*, a strigat Joe.

Transpira vizibil. Adrian avusese dreptate: Lissa întrebuința prea mult spirit. Îi provoca dureri fizice lui Joe.

—Doar că... doar că... nu-mi aduc aminte orele... nu-mi aduc aminte nicio oră... Asta i-am spus şi celuilalt tip. Şi ea m-a plătit ca să spun ora la care ai fost acolo.

Lui Adrian nu-i plăcea, deloc nu-i plăcea ce auzea. Dar, spre meritul lui, şi-a păstrat calmul.

—Cum adică, i-ai spus „celuilalt tip”?

—Cine a mai fost? a repetat Lissa. Cine a mai fost cu ea?

—Nimeni! Lady Ivashkov a vrut doar să se asigure că fiul ei n-o să fie amestecat. Am născocit amănuntele pentru ea. Tipul... celălalt tip, care a venit mai târziu... ăla a vrut să ştie când a fost Hathaway pe-acolo.

Atunci, s-a auzit un zgomot dinspre antreu, zgomotul uşii de la intrare deschizându-se. Aplecându-se în față, Lissa şi-a întețit forța de constrângere.

—Cine? Cine era tipul? Ce voia?

Joe părea acum cuprins de dureri serioase. A înghițit în sec înainte să-i răspundă.

—Nu ştiu cine era! Nu l-am văzut niciodată. Un moroi. N-a vrut decât să depun mărturie despre când am văzut-o pe Hathaway. Mi-a plătit mai mult decât Lady Ivashkov. Niciun rău...

Şi-a îndreptat spre Lissa o privire disperată.

—Niciun rău n-am făcut că i-am ajutat pe amândoi... mai ales fiindcă Hathaway a făcut-o...

—Adrian? a răsunat vocea Daniellei, dinspre antreu. Eşti aici!

—Gata, a avertizat-o Adrian pe Lissa, cu voce scăzută — şi nu glumea.

Vocea ei s-a auzit la fel de moale, dar îndreptându-se tot spre Joe.

—Cum arăta? Moroiul. Descrie-l.

Tocurile cui țăcăneau pe pardoseala holului.

—Ca oricare! a răspuns Joe. Jur! Obişnuit. Banal. În afara mâinii... vă rog, lăsați-mă...

Adrian a împins-o deoparte pe Lissa, întrerupând orice contact dintre ea şi Joe. Tânărul părea pe cale să se prăbuşească, dar deodată a înțepenit, în timp ce-i întâlnea privirea lui Adrian. Din nou, forță de constrângere... dar mult mai puțină decât cea întrebuințată de Lissa.

—Uită tot, i-a şuierat Adrian. Discuția asta n-a existat niciodată.

—Adrian, ce tot...

Daniella s-a oprit în pragul livingului, examinând ciudata privelişte. Christian încă era pe canapea, dar Adrian şi Lissa erau la câțiva centimetri de Joe, a cărui cămaşă era scăldată în sudoare.

—Ce se-ntâmplă aici? a strigat ea.

Făcând câțiva paşi înapoi, Adrian i-a dăruit mamei sale unul dintre zâmbetele acelea fermecătoare cu care captiva atâtea femei.

—Băiatul ăsta a trecut să te viziteze, mamă. I-am zis să aştepte până te întorci. Noi tocmai plecam.

Daniella îşi plimbă privirea între fiul ei şi Joe. Era vizibil stânjenită de scenă, dar şi derutată. Pe Lissa a mirat-o partea cu „tocmai plecam”, dar a pornit imediat în urma lui Adrian. Christian i-a urmat exemplul.

—Mă bucur că v-am văzut, i-a zis Lissa din mers Daniellei, încercând să-şi compună un zâmbet pe măsura celui al lui Adrian.

Joe părea total năucit. După ultima comandă a lui Adrian, bietul îngrijitor probabil că uitase şi cum de ajunsese în casa Ivashkov.

Lissa şi Christian s-au grăbit să iasă după Adrian, înainte ca Daniella să mai poată spune ceva.

—Ce naiba a mai fost şi asta? s-a mirat Christian, imediat cum au ajuns afară.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la înspăimântătoarea demonstrație de constrângere din partea Lissei sau la dezvăluirile lui Joe.

—Nu ştiu sigur, i-a răspuns Adrian, întunecat la față. Terminase cu zâmbetele vesele. Dar, a adăugat el, ar fi cazul să avem o discuție cu Mihail.

—Rose.

Vocea blândă a lui Dimitri m-a readus la el, la Sydney şi la maşină. Fără îndoială, el îmi recunoscuse expresia de pe chip şi ştia fusesem.

—E totul în regulă pe-acolo? s-a interesat.

Ştiam că prin „pe-acolo” se referea la Curte, şi nu la bancheta din spate. Am încuviințat, cu toate că „în regulă” nu era exacl calificativul potrivit pentru ceea ce tocmai văzusem. Şi ce văzusem! Recunoaşterea unei mărturii false. O recunoaştere care contrazicea unele dintre dovezile existente împotriva mea. Nu mă interesa prea tare faptul că Joe mințise pentru binele lui Adrian. Adrian nu fusese implicat în asasinarea Tatianei, aşa că voiam ca el să fie liber şi absolvit de orice bănuială. Dar celălalt? Moroiul „banal” care-l plătise pe Joe să mintă în legătură cu perioada în care fusesem eu acolo, lăsându-mă fără alibi pentru intervalul producerii crimei?

Până să prelucrez pe deplin implicațiile, am observat că maşina se oprise. Îndesându-mi informațiile lui Joe într-un sertar din fundul minții, am încercat să evaluez noua situație. Laptopul lui Sydney sclipea pe scaunul din față, în timp ce ea parcurgea ceva.

—Unde suntem? am întrebat, privind cu atenție afară.

În lumina farurilor, am văzut o benzinărie jalnică, închisă.

—În Altswood, mi-a răspuns Dimitri.

După estimarea mea, aici nu se mai afla şi altceva în afara benzinăriei.

—Pe lângă ăsta, orăşelul de mai devreme parc-ar fi New York, am zis.

Sydney şi-a închis laptopul. L-a întins spre noi, şi eu l-am aşezat pe locul de lângă mine, lângă rucsacurile pe

care, printr-o minune, le înhăţase înainte să plece din motel. A intrat în viteză, ieşind din parcare. Nu prea departe de acolo, vedeam şoseaua şi speram că va coti spre ea. În loc de asta, a trecut dincolo de benzinărie, afundându-se şi mai mult în beznă. Ca şi în locul precedent, în jurul nostru erau numai munţi şi păduri. Ne-am tot târât aşa, ca melcul, până când Sydney a descoperit un mic drum acoperit cu pietriş, care dispărea în pădure. Pe el încăpea doar o singură maşină, dar, nu ştiu cum, nu mă aşteptam să dăm peste o circulaţie prea intensă pe-acolo. Un drum similar ne-a adâncit şi mai mult şi, cu toate că nu puteam să-i văd faţa, neliniştea lui Sydney era de-a dreptul palpabilă.

Minutele ni s-au părut ore până când poteca noastră strâmtă s-a deschis într-un luminiş larg, plin de praf. Erau parcate acolo şi alte vehicule, destul de vechi. Ciudat loc pentru o parcare, dat fiind că tot ce vedeam în jurul nostru era pădurea deasă. Sydney a oprit motorul.

—Aici e un camping? am întrebat.

Ea nu mi-a răspuns. În schimb, şi-a îndreptat privirea spre Dimitri.

—Eşti atât de bun pe cât se spune?

—Ce? a întrebat el, nedumerit.

—La bătaie. Toată lumea vorbeşte despre cât eşti de periculos. E adevărat? Eşti chiar atât de bun?

Dimitri a stat puţin să se gândească.

—Destul de bun.

Am pufnit în râs.

—*Extrem* de bun, l-am corectat.

—Sper să fie de ajuns, a zis Sydney, întinzând mâna spre mânerul portierei.

Mi-am deschis şi eu portiera din partea mea.

—Pe mine nu mă întrebi?

—Despre tine ştiu deja că eşti periculoasă, mi-a răspuns. Doar te-am văzut.

Complimentul ei mi-a oferit prea puţină linişte, cum traversam parcarea aceea rustică.

—De ce ne-am oprit? m-am interesat.

—Pentru că de-acum trebuie să mergem pe jos.

A aprins o lanternă, luminând perimetrul terenului viran. În cele din urmă, fasciculul a dezvăluit o potecă şerpuind printre copaci. Era micuţă şi uşor de trecut cu vederea, din cauză că o acopereau tot felul de buruieni şi de alte plante.

—Asta-i, a zis, pornind în direcţia ei.

—Stai, a oprit-o Dimitri.

A trecut în faţa ei, pornind el primul, iar eu imediat mi-am ocupat poziţia de ariergardă a grupului nostru. Era formaţia standard pentru gardieni. O încadram pe Sydney, la fel cum am fi procedat cu un moroi. Toate gândurile legate de Lissa, de mai devreme, mi-au zburat din minte. Atenţia mi s-a concentrate în totalitate asupra situaţiei prezente, toate simţurile fiindu-mi încordate pentru depistarea potenţialelor primejdii. Vedeam bine că şi Dimitri era la fel, amândoi stăteam cu mâinile pregătite pe ţepuşe.

—Încotro mergem? m-am interesat, în timp ce evitam cu grijă rădăcinile şi gropile de pe potecă.

Crengile îmi zgâriau braţele.

—Spre unele persoane pentru care pot să garantez că n-oi să vă trădeze, mi-a răspuns, pe un ton îndârjit.

Alte întrebări mi se îngrămădeau pe buze, când, deodată, m-a orbit o lumină puternică. Ochii mi se adaptaseră la întuneric, iar strălucirea aceea neaşteptată însemna pentru ei o schimbare prea bruscă. S-a auzit un foşnet printre copaci, am simţit mai multe prezenţe în jurul nostru şi, pe măsură ce-mi revenea vederea, am zărit pretutindeni chipuri de vampiri.

NOUĂ

DIN FERICIRE, ERAU CHIPURI DE MOROI.

Asta nu m-a împiedicat să-mi ridic ţepuşa şi să mă apropii de Sydney. Nu ne ataca nimeni, aşa că mi-am păstrat poziţia; nu că ar mai fi avut, probabil, importanţă. Pe măsură ce distingeam tot mai mult din scenă, observam că eram complet înconjuraţi de vreo zece persoane. Îi spuseserăm lui Sydney că suntem buni, şi era adevărat: Dimitri şi cu mine eram, probabil, capabili să dăm gata un grup cum era cel din faţa noastră, cu toate că poziţiile nefavorabile ne-ar fi îngreunat situaţia.

În acelaşi timp, mi-am dat seama că grupul nu era alcătuit în întregime din moroi. Cei aflați mai aproape de noi erau moroi, însă în jurul lor vedeam dhampiri. Iar lumina despre care crezusem că ar proveni din torțe sau din lanterne era de fapt o minge de foc, din palmele unei femei moroi.

Un bărbat moroi, cam de vârsta lui Abe, cu o barbă castanie pufoasă şi o țepuşă din argint în mână, a ieşit în față. O parte din mintea mea a remarcat că țepuşa era rudimentară, prin comparație cu a mea, însă vârful era la fel de periculos. Privirea tipului m-a măsurat pe mine, apoi pe Dimitri, după care țepuşa s-a lăsat în jos. Sydney a devenit apoi obiectul cercetării; deodată, tipul s-a aruncat spre ea. Eu şi Dimitri am sărit să-l oprim, însă alte brațe s-au întins să ne împiedice. Poate că m-aş fi luptat cu ei, însă am încremenit când Sydney a scos un „Stai" sugrumat.

Moroiul bărbos a prins-o de bărbie, întorcându-i fața astfel încât lumina să-i cadă pe obraz, făcând să strălucească tatuajul auriu. Atunici, i-a dat drumul şi s-a retras.

—Fată-crin, a mormăit.

Ceilalți s-au destins, foarte puțin, dar şi-au păstrat țepuşele la poziție, părând în continuare gata să atace dac-ar fi fost provocați. Conducătorul moroilor şi-a întors fața de la Sydney spre Dimitri şi spre mine.

—Ați venit să vă alăturați grupului nostru? ne-a întrebat precaut.

—Am venit să căutăm adăpost, l-a informat Sydney, frecându-şi uşurel gâtul. Ei sunt vânați de... de Pătați.

Femeia care ținea flacăra în palme a făcut o mutră sceptică.

—Mai degrabă arată a spioni de-ai Pătaților.

—Regina Pătaților a fost omorâtă, a zis Sydney, arătând n cu capul spre mine. Ei cred că ea ar fi făptaşa.

Acea parte curioasă a mea a vrut să intervină, dar a tăcut imediat, îndeajuns de înțeleaptă încât să-şi dea seama că o întorsătură atât de bizară a evenimentelor era cel mai bine să fie lăsată în seama lui Sydney. Nu înțelegeam ce tot spune ea acolo. Când afirmase că suntem urmăriți de Pătați, crezusem că încearcă să-i facă să creadă pe cei din grup că avem strigoi pe urmele noastre. Acum, după ce-o menționase pe regină, nu mai eram atât de sigură. De asemenea, nici identificarea mea ca posibilă criminală nu mi se părea prea inteligentă. De unde puteam să ştiu că Barbă Castanie nu s-ar fi întors împotriva mea, încercând să câştige o recompensă. După cum îi arătau hainele, i-ar fi prins bine.

Numai că, spre mirarea mea, informația i-a adus un zâmbet pe față.

—Şi, uite-aşa, încă un uzurpator îşi dă duhul. Au pus deja pe altcineva?

—Nu, i-a răspuns Sydney. Or să țină alegeri cât de curând.

Zâmbetele celor din grup au lăsat locul unor strâmbături disprețuitoare, însoțite de bombăneli

dezaprobatoare cu priviri alegeri. Nu m-am mai putut stăpâni.

—Dar cum altfel să-şi aleagă un rege, sau o regină?

—Pe calea cea adevărată, mi-a răspuns un dhampir din apropiere. Aşa cum se proceda pe vremuri. Printr-o luptă pe viață şi pe moarte.

Am aşteptat să aud poanta, însă am constatat că tipul chiar vorbea serios. Am fost tentată s-o întreb pe Sydney în ce ne-a târât, însă ajungând în punctul acesta, aveam impresia că trecuserăm examenul. Conducătorul grupului s-a întors şi a pornit pe potecă. Ceilalți l-au urmat, îndemnându-ne să mergem şi noi. Ascultându-le conversația, nu mi-am putut stăpâni o uşoară încruntare... şi nu doar din cauză că era posibil ca viețile noastre să fie în pericol. Mă intriga accentul lor. Recepționerul motelului avusese un puternic accent sudist, exact cum te-ai fi şi aşteptat în partea aceasta a țării. Cel al tipilor acestora, chiar dacă părea asemănător, mai avea amestecate în el şi câteva alte inflexiuni. Aproape că-mi amintea un pic de accentul lui Dimitri.

Eram într-atât de încordată şi de neliniştită, încât nu mă prea puteam concentra asupra drumului. Până la urmă, poteca ne-a adus la ceea ce părea să fie o tabără bine camuflată. Un foc uriaş ardea într-un luminiş, iar în jurul lui stăteau mai multe persoane. Totuşi, într-o parte se vedeau şi câteva construcții răzlețe, întinzându-se spre pădure de-a lungul potecii, acum mai largi. Tot nu arăta ca un drum veritabil, însă oferea iluzia unui orăşel, sau

cel puțin a unui sat. Clădirile erau mărunte şi sărăcăcioase, dar păreau solide. De cealaltă parte a focului, terenul se înălța abrupt spre munții Apalaşi, acoperind stelele. În lumina pâlpâitoare, zăream versantul unui munte, cu suprafața din piatră aspră şi copaci răzleți, presărată ici şi colo de găuri întunecoase.

Mi-am întors din nou atenția spre cei vii. Mulțimea strânsă în jurul focului — vreo douăzeci şi ceva de persoane — a tăcut în clipa în care escorta noastră ne-a condus într-acolo. La început, tot ce-am putut să văd a fost numărul lor. Era latura mea războinică preocupată să numere adversarii şi să-şi planifice atacul, la fel ca mai devreme. Abia apoi am început să observ cu adevărat fețele. Alți moroi, amestecați cu dhampiri. Şi — am descoperit, şocată — cu oameni.

Aceştia din urmă nu erau nici hrănitori. În fine, nu în sensul în care-i cunoşteam eu pe hrănitori. Chiar şi prin întuneric, puteam să întrezăresc semnele muşcăturilor pe gâturile unora dintre oameni, însă, judecând după curiozitatea de pe fețele lor, puteam să-mi dau seama că oamenii aceştia nu-şi dăruiau cu regularitate sângele. Nu păreau drogați. Erau amestecați printre moroi şi dhampiri, stând jos sau în picioare, discutând, implicându-se: era clar că întregul grup se unise într-un soi de comunitate. Chiar mă întrebam dacă oamenii aceştia erau asemeni Alchimiştilor. Poate că între ei şi cei din neamul nostru exista un fel de relație de afaceri.

Formația strânsă în jurul nostru a început să se destrame, şi eu m-am tras mai aproape de Sydney.

—Ce Dumnezeu e toată povestea asta?

—Păstrătorii, mi-a răspuns, cu voce scăzută.

—Păstrătorii? Cum adică?

—Adică, mi-a răspuns moroiul bărbos, noi, spre deosebire de ai voştri, păstrăm încă tradiția, aşa cum trebuie.

I-am studiat pe „Păstrătorii” aceştia, cu veşmintele lor ponosite, şi copiii murdari, desculți. Gândindu-mă la cât de departe eram față de civilizație — şi la cât de beznă era dacă nu stăteai aproape de foc — puteam să pun pariu că nu aveau curent electric. Cât pe ce să spun că, după părerea mea, nu aşa ar trebui să trăiască în realitate cineva. Dar apoi, amintindu-mi cu câtă nepăsare vorbiseră tipii aceştia despre luptele pe viață şi pe moarte, m-am hotărât să-mi păstrez părerile pentru mine.

—Ce caută ei aici, Raymond? a întrebat o femeie de lângă foc.

Era o ființă umană obişnuită, însă i se adresa moroiului bărbos cu o totală familiaritate. Nu în stilul acela visător, tulbure, folosit îndeobşte de hrănitori față de moroi. Nu semăna nici măcar cu conversațiile pedante dintre cei ca mine şi Alchimişti.

—Ni se alătură? a adăugat ea.

Raymond i-a răspuns scuturând din cap.

—Nu. Pătații îi urmăresc pentru că le-au omorât regina. Sydney a avut grijă să mă înghiontească înainte

să pot nega afirmația. Am strâns din dinți, aşteptând să sară toți pe mine. Dar, spre surprinderea mea, m-am pomenit că mulțimea mă priveşte cu un amestec de venerație şi de admirație, exact la fel ca grupul care ne întâmpinase.

—Noi le oferim adăpost, le-a explicat Raymond, privindu-ne bucuros, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă aprobarea lui se datora faptului că am fi fost criminali, sau pur şi simplu atenției de care se bucura. Cu toate acestea, ne-a zis, *sunteți* bine-veniți să vă alăturați nouă şi să vă duceți traiul aici. Avem loc destul în grote.

Grote? Mi-am smucit capul spre versantul muntos de dincolo de foc dându-mi abia acum seama ce erau găurile acelea întunecate. Şi chiar în timp ce priveam într-acolo, câteva persoane au început să mişune, retrăgându-se la culcare şi dispărând în profunzimile negre ale muntelui.

Sydney i-a răspuns, în timp ce eu mă străduiam să nu mi se vadă oroarea pe chip.

—Avem doar nevoie să stăm aici... A şovăit pentru o clipă, lucru deloc surprinzător, dacă mă gândesc la cât de sumare deveniseră acum planurile noastre. Vreo două zile, probabil, şi-a încheiat fraza.

—Puteți să locuiți cu familia mea, a zis Raymond. Chiar şi tu.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Sydney, şi el le făcuse să sune ca şi cum i-ar fi acordat o mare favoare.

—Vă mulțumim, a răspuns ea. Vă vom fi recunoscători pentru că ne lăsați să ne petrecem noaptea în *casa dumneavoastră.*

Accentul pe partea finală îmi fusese adresat mie, din câte mi-am dat seama. Clădirile din lemn aflate de-a lungul potecii prăfuite nu arătau deloc luxoase, oricâtă imaginație ai fi avut, însă aş fi preferat oricând una dintre ele față de o grotă.

Satul, sau comuna, sau ce-o mai fi fost, era cuprins de un entuziasm tot mai mare pe măsură ce noutatea adusă de noi era conştientizată mai bine. Ne-au bombardat cu rafale de întrebari, începând cu lucruri obişnuite, cum ar fi numele noastre, dar trecând repede la amănunte precise referitoare la cum anume o ucisesem eu pe Tatiana.

Am fost salvată de obligația de a răspunde atunci când femeia umană, cea care vorbise mai devreme cu Raymond, a sărit să ne ia pe toți trei.

—Ajunge, a zis, certându-i pe curioşi. Se face târziu şi sunt sigură că oaspeților noştri le e foame.

În realitate, eram lihnită, dar nu ştiam dacă sunt chiar în asemenea hal încât să mănânc tocană de oposum, sau mai ştiu eu ce altceva putea să treacă drept mâncare pe-aici. Hotărârea femeii a fost întâmpinată cu o oarecare dezamăgire, însă ea i-a asigurat pe ceilalți c-or să poată

discuta cu noi mâine. Rotindu-mi privirea în jur, am zărit o uşoară împurpurare acolo unde probabil că se afla orizontul estic. Răsărea soarele. Un grup de moroi care se agăța de „tradiție" respecta mai mult ca sigur un orar nocturn, ceea ce însemna că persoanele acestea mai aveau, probabil, doar câteva ore până la culcare.

Femeia ne-a informat că se numeşte Sarah şi ne-a condus mai departe pe poteca prăfuită. Raymond ne-a strigat c-o să vină şi el curând. În timp ce mergeam, am văzut şi alte persoane cutreierând prin preajma caselor răzlețe, dărăpănate, ducându-se la culcare, sau poate treziți de toată acea zarvă creată. Sarah a aruncat o privire spre Sydney.

—Ne-ai adus ceva?

—Nu, i-a răspuns Sydney. Am venit aici doar ca să-i însoțesc.

Sarah s-a arătat dezamăgită, dar a aprobat-o înclinând capul:

—O misiune importantă.

Sydney s-a încruntat şi mi s-a părut chiar şi mai stânjenită.

—Cât timp a trecut de când nu v-au mai adus ceva ai mei?

—Câteva luni, a răspuns Sarah, după ce s-a gândit o clipă.

Sydney s-a întunecat la față, dar n-a mai zis nimic.

În sfârşit, Sarah ne-a dus într-una dintre cele mai mari şi mai aspectuoase locuințe, cu toate că şi aceasta era

simplă, clădită din scânduri nevopsite. Înăuntru era întuneric beznă, şi am aşteptat până când Sarah a aprins câteva lămpi străvechi. Avusesem dreptate. Nici gând de electricitate pe-aici. Iar asta m-a făcut să mă întrb dintr-odată cum stăteau cu canalizarea.

Podelele erau din lemn de esență tare, la fel ca pereții, şi acoperite cu covoare mari, cu modele în culori vii. Încăperea în care ne aflam părea să fie ceva hibrid între o bucătărie, o cameră de zi şi o sufragerie. În centru avea o vatră mare, de-o parte a ei fiind o masă cu scaune din lemn, iar de cealaltă, perne mari, care presupuneam că serveau drept canapele. Un stativ cu plante puse la uscat atârna în apropierea vetrei, umplând încăperea cu un miros picant care se contopea cu cel de lemn ars. Pe peretele opus se vedeau nişte uşi, iar Sarah ne-a făcut semn spre una dintre ele.

—Puteți să dormiți în camera fetelor, a zis ea.

—Mersi, i-am răspuns, neştiind sigur dacă-mi doream într-adevăr să văd cum arăta camera noastră de oaspeți.

Deja îmi era dor de motelul MOTEL.

Am studiat-o, curioasă, pe Sarah. Părea să fie de-o vârstă cu Raymond, şi purta o rochie albastră uni, lungă până la genunchi. Părul ei blond era pieptănat pe spate şi legat la ceafă, şi mi se părea scundă, ca toți oamenii,

—Eşti menajera lui Raymond? am întrebat-o.

Era singurul rol pe care deducțiile mele puteau să i-l atribuie. Avea câteva urme de muşcături, dar categoric nu era o hrănitoare. Cel puțin, nu una permanentă. Poate

că, pe-aici, hrănitorii aveau şi rolul de ajutoare într-ale gospodăriei.

—Sunt soţia lui, mi-a răspuns zâmbind.

A însemnat o notă bună pentru autocontrolul meu faptul că am izbutit să-i dau, cât de cât, o replică.

—Aha.

Privirea tăioasă a lui Sydney s-a fixat asupra mea, cu un avertisment conţinut: *Las-o cum a picat.* Încă o dată, am strâns din dinţi şi i-am dat de înţeles că pricepusem, printr-o scurtă înclinare a capului.

Numai că, în realitate, nu pricepeam. Femeile dhampir şi bărbaţii moroi se cuplau mereu. Ele chiar aveau nevoie de aşa ceva. Legăturile cu caracter de permanenţă erau considerate scandaloase... dar nu total ieşite de pe tărâmul posibilului.

Dar între moroi şi oameni? Asta îmi depăşea puterea de mea de înţelegere. Aceste două rase nu se mai împreunau de secole. Mai de mult, asta dusese la apariţia dhampirilor, însă pe măsură ce lumea înaintase spre modernitate, moroii renunţaseră complet la combinarea (în accepţiunea intimă) cu oamenii. Sigur, trăiam printre ei. Moroii şi dhampirii munceau cot la cot cu oamenii, în lumea mare îşi cumpărau case în cartierele lor şi, din câte se părea, aveau şi unele aranjamente bizare cu societăţi secrete de genul Alchimiştilor. Şi, fireşte, moroii se hrăneau cu sânge omenesc... şi tocmai ăsta era şpilul. Dacă ţineai o fiinţă umană lângă tine, era pentru că o foloseai pe post de hrănitor. Cam acesta era nivelul

de intimitate. Hrănitorii însemnau hrană, pur şi simplu. O hrană cu care te purtai frumos, aşa e, dar nu şi una cu care să te împrieteneşti. Bărbații moroi să facă sex cu femeile dhampir? Indecență. Un bărbat moroi să facă sex cu o femeie dhampir *şi* să bea din sângele ei? Pornografie şi umilință. Un bărbat moroi să facă sex cu o femeie umană... cu sau fără să bea din sângele ei? De neînțeles.

Puține lucruri erau capabile să mă şocheze sau să mă facă să mă simt jignită. Aveam vederi destul de liberale când venea vorba despre viața intimă, însă ideea unei căsătorii între un moroi şi o ființă umană mă dădea peste cap. N-avea importanță dacă femeia era un soi de hrănitoare — aşa cum părea să fie şi Sarah — sau cineva mai „presus" de asta, cum era Sydney. Oamenii şi moroii nu se potriveau unii cu alții. Era ceva primitiv şi nepotrivit, motiv pentru care nici nu se mai întâmpla. În fine, cel puțin acolo de unde veneam eu.

Spre deosebire de ai voştri, noi încă respectăm tradiția.

Nostimada consta în faptul că, oricât de nepotrivite mi s-ar fi părut mie toate acestea, Sydney sigur le resimțea şi mai şi, cu toate prejudecățile ei privitoare la vampiri. Totuşi, presupun că fusese pregătită, şi tocmai de-aceea izbutea să-şi mențină atitudinea calmă. Nu fusese luată prin surprindere, ca mine, sau ca Dimitri. Fiindcă simțeam, cu o oarecare certitudine, că şi el îmi

împărtăşea sentimentele. Doar că se pricepea mai bine ca mine să-şi ascundă mirarea.

Gălăgia de la uşă m-a trezit, smulgându-mă din starea de şoc. Raymond sosise, şi nu singur. Un băiat dhampir de vreo opt ani îi stătea cocoțat pe umeri, şi o fată moroi, cam de aceeaşi vârstă, se zorea pe lângă ei. Îi urma o femeie moroi drăguță, care părea să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani, iar în spatele ei am văzut un dhampir simpatic, cel mult cu doi ani mai mare ca mine, dacă nu de-o vârstă.

Au urmat prezentările. Copiii se numeau Phil şi Molly, iar pe femeia moroi o chema Paulette. Păreau să locuiască toți aici, dar nu reuşeam să deduc cu precizie relațiile dintre ei, cu excepția tipului de vârsta mea. El era Joshua, fiul lui Raymond şi al lui Sarah. Ne zâmbea cu amabilitate tuturor — mai ales mie şi lui Sydney — şi ochii lui îmi aminteau de albastrul pătrunzător, cristalin al celor din neamul Ozera. Numai că, în timp ce în familia lui Christian tendința era ca părul să fie de culoare închisă, al lui Joshua era blond-nisipiu, cu uşoare accente aurii. Trebuia s-o recunosc, era o combinație atrăgătoare, însă partea aceea buimăcită creierului meu îmi amintea încă o dată că el era rezultatul împreunării unui moroi cu o ființă umană, nu cu o femeie dhampir, cum mă născusem eu. Produsul finit era acelaşi, însă calea prin care se ajunsese la el mi se părea bizară.

—Îi duc în camera voastră, a anunțat-o Sarah pe Paulette. Voi ceilalți puteți să împărțiți podul.

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama că „voi ceilalți însemnau Paulette, Joshua, Molly şi Phil. Ridicându-mi privirea, am văzut că într-adevăr exista un pod, acoperind cam jumătate din întinderea casei. Şi nu mi se părea suficient pentru patru persoane.

—Nu vrem să vă deranjăm, a intervenit Dimitri, gândind la fel ca mine. Rămăsese tăcut pe aproape tot parcursul aventurii noastre din pădure, economisindu-şi energia pentru acțiune, fără s-o irosească pe vorbe. Noi ne descurcăm foarte bine şi aici, a asigurat-o el pe gazda noastră.

—Nu vă faceți griji pentru noi, a zis Joshua, adresându-ne iarăşi zâmbetul acela drăguț. Pe noi nu ne deranjează. Şi nici pe Angeline.

—Pe cine? m-am mirat eu.

—Pe soră-mea.

Mi-am stăpânit cu greu o strâmbătură. Ei cinci, îngrămădiți acolo, ca să putem avea noi o cameră.

—Vă mulțumim, s-a grăbit să spună Sydney. Vă suntem recunoscători. Şi zău că n-o să stăm mult.

Dacă-şi lăsau deoparte repulsia față de lumea vampirilor, Alchimiştii puteau să fie politicoşi şi fermecători când voiau.

—Mare păcat, a replicat Joshua.

—Termină cu flirtatul, Josh, l-a mustrat Sarah. Voi trei vreşi să mâncați ceva înainte de culcare? Pot să

încălzesc ceva tocăniță. Am mâncat şi noi mai devreme, cu pâine coaptă de Paulette.

La auzul cuvântului *tocăniță,* toate temerile legate de oposumi mi-au revenit în goana mare.

—Nu e nevoie, m-am repezit să răspund. Eu aş fi mulțumită cu puțină pâine.

—Şi eu, m-a susținut Dimitri.

Nu ştiu dacă voia să le dea mai puțin de furcă, sau îmi împărtăşea temerile culinare. Probabil că nu ultima variantă. Dimitri era genul de bărbat pe care puteai să-l azvârli în sălbăticie şi ar fi supraviețuit cu orice.

Din câte se părea, Paulette copsese o grămadă de pâine, aşa că ne-au lăsat să facem un picnic în mica noastră cămăruță, cu o pită întreagă şi un castron cu unt, bătut probabil de Sarah. Ca dimensiuni, era cam cât camera mea de cămin de la Sf. Vladimir, şi avea ca mobilier două saltele umplute cu puf, întinse pe podea. Erau acoperite cu plăpumi, probabil nefolosite de luni de zile, cu astfel de temperaturi. Mestecând o bucată de pâine surprinzător de bună, mi-amm plimbat mâna peste una dintre plăpumile acelea.

—Mi-aduce aminte de unele modele pe care le-am văzut în Rusia, am zis.

Dimitri a studiat şi el modelul.

—Seamănă. Dar nu e tocmai identic.

—Ține de evoluția culturii, a precizat Sydney. Era obosită, dar nu de ajuns încât să renunțe la tonul didactic. Modelele tradiționale ruse au fost aduse aici şi,

până la urmă, s-au îmbinat cu forma compozită tipică artizanatului american.

Hopa.

—Hm, e bine de ştiut, am zis.

Familia gazdă ne lăsase singuri, pregătindu-se pentru culcare, şi am privit prudentă spre uşa crăpată. Cu toată gălăgia şi agitația de afară, părea improbabil să ne audă cineva, dar oricum mi-am coborât tonul.

—Acum poți să-mi explici cine naiba sunt ăştia? am luat-o în primire pe Sydney.

Ea a ridicat din umeri.

—Păstrătorii.

—Da, pe-asta am prins-o. Iar noi suntem Pătații. Sună a denumire mai potrivită pentru strigoi.

—Ba nu, m-a contrazis Sydney, rezemându-se cu spinarea de peretele din scânduri. Strigoii sunt Pierduții. Voi sunteți Pătații, fiindcă v-ați alăturat civilizației moderne şi ați lăsat în urmă obiceiurile lor înapoiate, preferând uzanțele voastre anapoda.

—Hei, am sărit eu. Nu noi suntem ăia cu salopete şi banjouri.

—Rose, m-a mustrat Dimitri, privind atent spre uşă. Ai grijă. Şi, pe urmă, n-am văzut decât o singură persoană în salopetă.

—Dacă asta te face să te simți mai bine, mi-a zis Sydney, află că prefer stilul vostru de viață. Când văd oameni amestecându-se în toate astea...

Masca agreabilă şi profesională pe care o adoptase față de Păstrători dispăruse. Şi revenise firea ei dintr-o bucată.

—E dezgustător, a exclamat ea. Fără supărare.

—Nu se supără nimeni, am asigurat-o, cutremurându-mă. Crede-mă, şi eu simt acelaşi lucru. Nu pot să cred... nu pot să cred că trăiesc aşa.

A încuviințat din cap, părând recunoscătoare pentru că-i împărtăşeam punctul de vedere.

—Prefer să rămâneți doar voi între voi. Numai că...

—Numai că? am îmboldit-o.

A făcut o față ruşinată.

—Chiar dacă persoanele din care te tragi tu nu se căsătoresc cu oameni, voi tot interacționați cu ei, şi trăiți în oraşele lor. Ei, în schimb, nu.

—Şi pentru asta îi preferă Alchimiştii, a ghicit Dimitri. Voi nu sunteți de acord cu obiceiurile celor din grupul de-aici, dar vă convine izolarea lor față de societatea normală.

Sydney a încuviințat.

—Cu cât mai mulți sunt vampirii care stau doar între ei, prin păduri, cu atât e mai bine... chiar dacă stilul lor de viață e nebunesc. Tipii ăştia stau doar între ei... şi-i țin la distanță pe ceilalți.

—Prin mijloace ostile? am întrebat.

Fuseserăm întâmpinați de un grup războinic, iar ea se aşteptase la o astfel de primire. Ei toți veniseră pregătiți să se lupte: moroi, dhampiri şi oameni, deopotrivă.

—Să sperăm că nu prea ostile, mi-a răspuns, evaziv.

—Te-au lăsat să intri, a zis Dimitri. Alchimiştii le sunt cunoscuți. De ce te-a întrebat Sarah dacă le-ai adus ceva?

—Pentru că asta facem, a mărturisit Sydney. Din când în când, pentru astfel de grupuri, aducem provizii: mâncare pentru toată lumea, medicamente pentru oameni.

Încă o dată, îi simțeam batjocura în voce, dar imediat a fost înlocuită de îngrijorare.

—Problema e că, dacă Sarah are dreptate, e posibil să apară vreun Alchimist în vizită. Şi ar fi bafta noastră să se-ntâmple tocmai când suntem noi aici.

Tocmai mă pregăteam s-o liniştesc şi să-i spun că n-aveam nevoie să stăm ascunşi decât vreo două zile, când o afirmație de mai devreme mi-a revenit brusc în minte.

—Ia stai. Ai spus „astfel de grupuri". Câte comune de-astea există? Apoi m-am întors spre Dimitri. Asta nu e tot ca treaba cu Alchimiştii, nu? Ceva despre care să ştiți numai câțiva, şi să țineți secret de noi ceilalți?

A scuturat din cap.

—Sunt la fel de uimit ca şi tine de toate astea.

—Unii dintre conducătorii voştri probabil că au o vagă idee despre existența Păstrătorilor, a zis Sydney. Dar fără amănunte. Fără locuri precise. Tipii ăştia se ascund destul de bine şi sunt în stare să se mute imediat. Se țin departe de ai voştri. Nu-i agreează pe ai vostri.

—Tocmai motivul pentru care n-or să ne trădeze, am dedus, oftând. Şi pentru care sunt atât de entuziasmați de mine, fiindcă presupun că am omorât-o pe Tatiana. Apropo, mersi pentru asta.

Sydney n-a părut deloc dispusă să se scuze.

—Asta ne asigură protecția. Atâta câtă e, a adăugat, înăbuşindu-şi un căscat. Acum, însă, sunt moartă de oboseală. N-o să pot să urmez planurile nebuneşti ale cuiva — fie ale voastre, fie ale lui Abe — dacă nu dorm puțin.

Ştiam că era obosită, dar abia acum îmi dădeam seama şi în ce măsură. Sydney nu era ca noi. Şi noi aveam nevoie de somn, însă eram capabili, datorită rezistenței noastre, să sărim peste el în caz de nevoie. Ea, în schimb, stătuse trează toată noaptea şi fusese vârâtă cu forța în situații care-i depăşeau categoric sfera comodității. Arăta de parcă ar fi putut să adoarmă pe loc, aşa cum era, rezemată de perete. Am întors capul spre Dimitri. El deja mă privea.

—Facem cu schimbul? l-am întrebat.

Ştiam că niciunul dintre noi n-ar fi fost de acord să rămânem nepăziți într-un astfel de loc, chiar dacă se presupunea că am fi eroii regicizi.

A încuviințat.

—Te culci tu prima, şi eu o să...

Uşa a zburat de perete şi atât eu, cât şi Dimitri am fost gata să sărim în întâmpinarea atacului. Totuşi, în prag am văzut o fată dhampir, care ne privea furioasă pe

toți trei. Era cu vreo doi ani mai mică decât mine, cam de vârsta prietenei mele Jill Mastrano o studentă de la Sf. Vladimir care-şi dorea să se numere printre moroii combativi. Şi fata de-aici părea să vrea acelaşi lucru, dacă luam în considerare fie şi numai poziția ei războinică. Avea acea constituție puternică şi suplă a majorității dhampirilor, şi întregul trup îi era încordat, parcă pregătit să doboare pe oricare dintre noi. Avea părul drept şi lung până în talie, de un şaten închis care aduna în el nuanțe aurii şi arămii din soare. Ochii îi erau la fel de albaştri ca ai lui Joshua.

—Aşa, a zis ea. Prin urmare, voi sunteți marii eroi care mi-ați ocupat camera.

—Angeline? am ghicit, amintindu-mi că Joshua a pomenit! despre sora lui.

A mijit ochii spre mine, neplăcându-i faptul că ştiam cine e.

—Da, a răspuns.

M-a examinat cu o privire neabătută, părând să nu-i placă ceea vedea. Ochii ei ageri s-au mutat apoi spre Dimitri. Mă aşteptam să se îndulcească, mă aşteptam să cadă pradă farmecelor lui, ca majoritatea femeilor. Dar nu. Şi el a avut parte tot de o căutătură bănuitoare. Pe urmă, atenția ei a revenit spre mine.

—Eu nu cred, a declarat. Eşti prea moale. Prea dichisită.

Dichisită? Pe bune? Eu nu mă prea simțeam aşa, cel puțin nu cu blugii şi tricoul meu, purtând urmele

încăierărilor. Totuşi, privindu-i vestimentația, puteam eventual să-i înțeleg atitudinea. Avea hainele curate, însă blugii erau purtați de ceva vreme, ambii genunchi fiind roşi, zdrențuiți. Tricoul era de fapt o bluză strâmtă fără mâneci, cu bretele, alburie, părând să fi fost croită în casă. Nici măcar nu ştiam dacă inițial fusese albă. Poate că, prin comparație cu ea, eram dichisită. Fireşte, dacă merita cineva un astfel epitet, atunci aceea era Sydney. Hainele ei ar fi mers şi pentru o întâlnire de afaceri, plus că ea nu fusese angrenată în vreo încăierare sau evadare din închisoare.

Totuşi, pe ea Angeline n-o mai învrednicise şi cu o a doua privire. Aveam senzația că pe-aici Alchimiştii reprezentau o categorie bizară, un soi diferit de oameni față de cei care se căsătoreau cu Păstrătorii. Alchimiştii aduceau provizii şi plecau. Pentru cei de aici erau aproape un fel de hrănitori, zău aşa, chestie care-mi zăpăcea mintea. Păstrătorii aveau mai mult respect față de genul de oameni pe care civilizația mea îi privea de sus.

Oricum, tot nu ştiam ce replică să-i dau Angelinei. Nu-mi plăcea să mi se spună c-aş fi moale, sau să mi se pună sub semnul întrebării aptitudinile de luptătoare. O oarecare scânteie mi-a aprins temperamentul, însă am refuzat că creez necazuri intrând într-o încăierare cu fiica gazdei, şi nici nu eram dispusă să născocesc detalii despre asasinarea Tatianei. Aşa că am ridicat, pur şi simplu din umeri.

—Aparențele sunt înşelătoare, am zis.

—Da, m-a aprobat Angeline, cu răceală. Sunt.

Îndreptându-se cu paşi apăsați spre un mic cufăr dintr-un colț, a scos de-acolo ceea ce părea să fie o cămaşă de noapte.

—Ai face bine să nu-mi strici patul, m-a avertizat, aruncând apoi o privire spre Sydney, care stătea în capul oaselor pe cealaltă saltea. Nu mă interesează ce faceți cu al lui Paulette.

—Paulette e sora ta? m-am interesat, încă încercând o lăimurire a situației din familia aceea.

Probabil că nu era nimic din ce-aş fi putut să spun care să nu însemne o ofensă pentru fata asta.

—Sigur că nu, s-a răstit Angeline, trântind uşa în urma ei.

Eu am rămas cu privirea fixată în direcția aceea, năucită.

Căscând de zor, Sydney s-a întins pe patul ei.

—Paulette probabil este... ei, nu ştiu. Amanta lui Raymond. Concubina.

—Ce? m-am mirat eu. Un moroi, însurat cu o femeie umană şi încurcat cu o femeie moroi? Zău că nu ştiam câte aş mai putea să îndur. Şi locuieşte împreună cu familia lui?

—Nu-mi cere să-ți explic eu. Nu vreau să ştiu mai multe decât sunt obligată despre obiceiurile voastre sucite.

—Dar nu sunt obiceiurile *mele,* am ripostat.

La scurt timp după întâmplare, şi-a făcut apariția Sarah, să-şi ceară scuze pentru Angeline şi să ne întrebe dacă mai avem nevoie de altceva. Am asigurat-o că stăm perfect şi i-am mulțumit cu vârf şi îndesat pentru ospitalitate. Imediat după plecarea ei, eu şi Dimitri ne-am stabilit turele de somn şi de veghe. Aş fi preferat mai degrabă să rămânem amândoi treji, mai ales din cauza convingerii mele destul de puternice că Angeline ar fi capabila să reteze beregata cuiva în timp ce doarme. Totuşi, aveam nevoie de odihnă şi ştiam că amândoi am reacționa cu toată promptitudinea dacă ar da cineva buzna pe uşă.

În consecință, l-am lăsat pe Dimitri să stea primul de veghe şi m-am cuibărit în patul Angelinei, străduindu-mă să nu-l „stric". Era surprinzător de comod. Sau poate că eram eu prea obosită. Am reuşit să-mi las deoparte grijile referitoare la execuție, la copii din flori neştiuți şi la vampiri care trăiesc departe de lume. Un somn adânc m-a învăluit, şi am început să visez... dar nu un vis oarecare. Era un fel de extensie a trăirilor mele interioare, o senzație de prezență atât înăuntrul, cât şi în afara realității. Am fost atrasă într-un vis provocat de spirit.

Adrian!

Ideea m-a entuziasmat. Îmi era dor de el şi eram nerăbdătoare să discut direct cu cineva, după tot ceea ce se petrecuse la Curte. N-avusesem prea mult timp pentru discuții atunci când evadasem, iar cu toată lumea asta

bizară din fundul pădurii, în care nimerisem, chiar simțeam nevoia unei fărâme de normalitate şi de civilizație în jurul meu.

Visul a început să se contureze, devenind din ce în ce mai clar. Era un decor pe care nu-l mai văzusem în viața mea, o antecameră protocolară, cu scaune şi canapele acoperite de o tapițerie de stofă cu arabescuri, într-o nuanță liliachie. Pereții erau presărați cu tablouri pictate în ulei, iar într-un colț se vedea o harpă mare. Înțelesesem de multă vreme că locurile în care m-ar fi putut trimite Adrian — sau veşmintele în care m-ar putea îmbrăca — erau total imprevizibile. Din fericire, acum eram în blugi şi-n tricou, cu *nazar*-ul meu albastru atârnat de gât.

Mi-am întors neliniştită capul, căutându-l cu privirea, nerăbdătoare să-l cuprind într-o îmbrățişare colosală. Şi totuşi, în timp scrutam încăperea, nu chipul lui Adrian a fost cel pe care mi-au căzut deodată ochii.

Ci al lui Robert Doru.

Iar Victor Dashkov era cu el.

ZECE

ATUNCI CÂND IUBITUL TĂU OBIŞNUIEŞTE să-ți părundă în vis, mai prinzi din zbor vreo câteva lecții. Una dintre cele mai importante e aceea că gesturile fizice din vis le simți la fel ca în viața reală. Cum ar fi, când săruți pe cineva. Între mine şi Adrian se petrecuseră destule scene de sărutat în vis, suficient de intense încât să-mi stârnească în trup dorința de mult mai mult. Deşi niciodată n-am atacat pe cineva în vis, eram dispusă să pariez că un pumn tras acum ar fi produs la fel de multă durere ca unul din realitate.

Fără vreo clipă de ezitare, m-am avântat spre Victor, încă neştiind sigur dacă ar trebui să-i ard un pumn sau să-l strâng de gât. Ambele mi se păreau nişte idei bune. Până la urmă, n-a fost niciuna. înainte să-l ating, m-am izbit de un zid invizibil... şi dur. Nu doar că m-a împiedicat să ajung până la el, m-a făcut ți să ricoşez înapoi, în urma impactului. M-am împleticit, am încercat să-mi recapăt echilibrul, dar în loc de asta am aterizat, dureros pe pământ. Mda: în vis simțeai la fel ca în viața reală.

L-am privit chiorâş pe Robert, cu un amestec de furie şi de nelinişte. Pe cea din urmă am încercat să mi-o ascund.

„Ca utilizator al spiritului, lucrezi şi cu telechinezia?”

Ştiuserăm că e posibil, însă nici Lissa, nici Adrian nu reuşiseră încă să stăpânească o astfel de capacitate. Nu-mi plăcea deloc ideea că Robert ar avea puterea să

arunce cu obiecte şi să creeze bariere invizibile. Era un dezavantaj de care n-aveam nevoie.

Robert a preferat să facă pe misteriosul în continuare.

„Eu dețin controlul asupra visului.”

Victor mă privea de sus, cu acea expresie de superioritate, evaluatoare în care excela. Dându-mi seama în ce poziție nedemnă mă găsesc, am sărit în picioare. Am adoptat o postură aprigă, cu trupul încordat şi pregătit, întrebându-mă dacă Robert avea să-şi mențină mereu zidul acela.

«Ai terminat cu isteria?" m-a întrebat Victor. „Dacă te-ai comporta ca o persoană civilizată, discuția noastră ar fi cu mult mai plăcută.”

‚N-am niciun interes să discut cu tine”, m-am răstit. „Singurul lucru pe care o să-l fac e să te vânez în lumea reală şi să te dau înapoi pe mâna autorităților.”

„Încântător”, a replicat Victor „Am putea să împărțim o celulă.”

Am tresărit.

„Da,” a continuat el. „Ştiu tot ce s-a întâmplat. Sărmana Tatiana. Ce tragedie. Ce pierdere.”

Tonul lui batjocoritor-melodramatic mi-a iscat o idee alarmantă.

„Tu n-ai avut nimic de-a face cu asta, nu?” l-am întrebat.

Evadarea lui Victor stârnise multe temeri şi accese de paranoia în rândul moroilor. Erau convinşi c-o să vină să-i atace pe toți. Cunoscând adevărul despre această

evadare, respinsesem astfel de bârfe şi-mi închipuisem c-o să stea la cutie. Acum, amintindu-mi că nu de mult îşi dorise să pornească o revoluție printre moroi, mă întrebam dacă nu cumva persoana care o asasinase pe regină *era*, de fapt, cel mai mare ticălos din câți cunoşteam.

„Da de unde”, a pufnit Victor, ducându-şi mâinile la spate şi plimbându-se prin încăpere, prefăcându-se că studiază operele de artă.

Încă o dată, m-am întrebat până unde se întindea scutul lui Robert.

„Eu dispun de metode cu mult mai sofisticate prin care să-mi ating țelurile”„ mi-a explicat el. „Nu m-aş coborî până la aşa ceva... şi nici tu.”

Tocmai mă pregăteam să-i atrag atenția că zăpăcirea minții Lissei nu prea putea să reprezinte o metodă sofisticată, când ultimele lui cuvinte mi-au atras atenția.

„Tu nu crezi c-am făcut-o eu?”

Şi-a întors privirea spre mine, de unde până atunci studia un bărbat cu joben şi baston.

„Sigur că nu. Tu niciodată nu faci ceva care să necesite atâtea pregătiri. Şi, dacă tot ce am aflat despre locul crimei este adevărat, e clar că tu niciodată n-ai lăsa în urmă atâtea dovezi.” Vorbele lui conțineau atât o insultă, cât şi un compliment.

„Ei bine, mersi pentru votul de încredere. Chiar îmi făceam griji pentru părerea ta.”

Remarca mi-a atras din partea lui un zâmbet. Mi-am încrucişat braţele pe piept.

„Dar voi de unde ştiţi măcar ce s-a întâmplat la Curte?”m-am interesat. „Ce, aveţi spioni acolo?”

„Astfel de veşti se răspândesc foarte repede prin lumea moroilor", mi-a răspuns Victor. „Nu sunt chiar atât de ieşit din circuit. Am aflat despre asasinarea ei aproape imediat cum s-a petrecut. Ca şi despre impresionanta ta evadare.”

Chiar dacă îmi păstram cea mai mare parte a atenţiei îndreptată spre Victor, mai aruncam câte o privire rapidă spre Robert. El rămânea tăcut şi, judecând după privirea goală, absentă, a ochilor lui, mă întrebam dacă el era măcar conştient de ce se discuta în jurul lui. Ori de câte ori îl vedeam, mă trecea un fior rece pe spinare. Era un remarcabil exemplu pentru ceea ce putea fi mai rău în întrebuinţarea spiritului.

„De ce te interesează pe tine?” l-am luat la rost pe Victor, şi de ce naiba mă deranjezi în vis?”

Victor a continuat să se plimbe prin încăpere, oprindu-se să-şi treacă degetele pe suprafaţa netedă de lemn a harpei.

„Pentru că mă interesează enorm politica moroilor. Şi mi-ar plăcea să ştiu cine e răspunzător pentru asasinat, şi cam care i-ar fi jocul.”

I-am adresat un zâmbet compătimitor.

„Am impresia că eşti doar gelos, din cauză că mai ciupeşte şi altcineva strunele, câteodată, nu numai tu. Fără să vreau să fac jocuri de cuvinte.”

Mâna i-a căzut de pe strunele harpei, pe lângă corp, iar privirea ascuțită i s-a fixat asupra mea, privirea ochilor de aceeaşi nuanță verde-pal ca ai Lissei.

„Comentariile tale spirituale nu-ți sunt de niciun folos”, a ripostat. „Ori ne laşi să te ajutăm, ori nu.”

„Eşti *ultima* persoană de la care mi-aş dori un ajutor. N-am nevoie.”

„Da. Lucrurile par să decurgă foarte favorabil pentru tine, dacă tot eşti o fugară căutată de toată lumea, şi umbli cu unul pe care mulți îl cred încă strigoi”, a zis Victor, făcând apoi o pauză. „Evident, sunt convins că ultima parte nu te deranjează prea tare. Ştii ce, dacă v-aş găsi, *eu* aş putea probabil să vă împuşc, şi-aş reprimit ca un erou.”

„Nu te baza pe asta”, m-am răstit, mistuită de furie, atât din cauza insinuărilor lui, cât şi amintindu-mi câte necazuri ne provocare, mie şi lui Dimitri, în trecut. Cu un mare efort de voință, am continuat pe un ton scăzut, amenințător: „O să te găsesc eu pe tine. Şi probabil că n-o să mai trăieşti să ajungi pe mâna autorităților.”

„Doar am stabilit deja că printre abilitățile tale nu se numără şi crima”, a remarcat Victor, aşezându-se pe unul dintre fotoliile tapițate şi făcându-se comod.

Robert a rămas mai departe în picioare, purtând încă pe chip expresia aceea rătăcită.

„Acum”, a continuat Victor, „primul lucru pe care trebuie să-I facem este să determinăm motivul pentru care ar fi vrut cineva să ne omoare răposata regină. Personalitatea ei colțuroasă ar fi un motiv temeinic, deşi nu cred că-i făcea cuiva vreun rău cu asta. Din ce-am auzit, cea mai controversată acțiune din ultima vreme a Tatianei a fost cea cu legea vârstei... da, asta e. Cea care te face să te încrunți aşa la mine. Ar fi logic ca asasinul ei să fi fost un adversar al legii acesteia.”

Nu doream câtuşi de puțin să-i fac pe plac lui Victor. Nu doream să port o discuție rațională cu el. Ceea ce-mi doream era să obțin vreun indiciu asupra locului în care se afla el, în viața reală, iar apoi să-mi încerc şansa şi să mă izbesc din nou de zidul ăla invizibil. Merita riscul, dacă reuşeam să provoc ceva pagube. Aşa că am fost un pic mirată când m-am auzit spunând:

„Sau poate că făptaşul ar fi vrut să promoveze ceva şi mai rău... ceva mai crud față de dhampiri. Decretul ei i s-a părul prea moale.”

Trebuie să recunosc, faptul că-l prinsesem pe Victor Dashkov pe nepregătite era una dintre cele mai mari bucurii din viața mea. Am avut acum satisfacția aceasta, văzându-l cum înalță sprâncenele de uimire. Nu era uşor să-i sugerezi unui maestru al intrigilor ca el, o ipoteză la care să nu se fi gândit deja.

„Interesant”, a rostit, într-un târziu. „E posibil să te fi subestimat, Rose. Strălucită deducție din partea ta.”

„Păi, hm... n-a fost tocmai deducția mea.”

Victor aştepta lămuriri. Până şi Robert s-a trezit din buimăceala lui şi şi-a concentrat atenția asupra mea. Era înfricoşător.

„A Tatianei a fost. Adică, nu deducția ei. A afirmat-o direct. În fine, mai bine zis, aşa scria în biletul pe care mi l-a lăsat."

De ce băteam câmpii în fața ăstora? Dar cel puțin l-am surprins încă o dată pe Victor.

„Tatiana Ivashkov ți-a lăsat *ție* un bilet cu informații secrete? Pentru ce?"

Muşcându-mi buza, mi-am întors privirea spre unul dintre tablouri. Înfățişa o femeie moroi elegantă, cu aceiaşi ochi verzi ca jadul caracteristici majorității Dashkovilor şi Dragomirilor. Deodată, m-am întrebat dacă nu cumva Robert îşi amplasase sediul în cine ştie ce conac al familiei Dashkov, din copilăria lor. O mişcare sesizată cu coada ochiului m-a făcut să mă întorc instantaneu spre cei doi frați.

Victor se ridicase şi făcuse câțiva paşi spre mine, curiozitatea şi viclenia fiindu-i întipărite pe toată fața.

„Mai e ceva. Ce altceva ți-a mai scris? Ştia că e în pericol. Ştia că legea reprezintă o parte a pericolului... dar nu numai ea, aşa-i?"

Am rămas tăcută, însă între timp în minte mi se contura o idee trăsnită. Chiar mă gândeam dacă Victor ar putea să mă ajute. Fireşte, privind retrospectiv, nu era ceva chiar atât de trăsnit, dacă luam în considerare faptul că deja îl scosesem din închisoare ca să-i obțin ajutorul.

„Tatiana zicea...”

Oare trebuia s-o spun? Era cazul să-i destăinuiesc secretul pe care nici măcar Lissa nu-l cunoştea? Dacă Victor afla că mai exista un Dragomir, putea să folosească informația pentru vreo intrigă de-a lui? Cum? Nu ştiam precis, dar mă învățasem de mult că din partea lui puteam să mă aştept la orice neaşteptat. Şi totuşi... Victor cunoştea o grămadă de secrete de-ale moroilor. Mi-ar fi plăcut să-l văd punându-şi istețimea la încercare cu Abe. Şi nu mă îndoiam că multe dintre cunoştințele din interior ale lui Victor îi implicau pe Dragomiri şi pe Dashkovi. Am înghițit în sec şi-am vorbit mai departe.

„Tatiana zicea că mai există un Dragomir. Că tatăl Lissei a avut o relație şi că, dacă am putea să aflăm cine e, asta i-ar reda Lissei puterea în cadrul Consiliului.”

Văzând că Victor şi Robert schimbă între ei priviri şocate, mi-am dat seama că planul meu dăduse greş. Victor nu avea să-mi ofere informații din interior. În schimb, eu fusesem cea care tocmai îi oferise o informație prețioasă. Fir-ar să fie!

Şi-a întors din nou fața spre mine, cu o expresie meditativă.

„Aşa. Prin urmare, Eric Dragomir nu era sfântul care se prefăcea atât de des c-ar fi.”

Mi-am strâns pumnii.

„Nu te lua de tatăl ei.”

„Nici prin gând nu-mi trece. Îmi plăcea enorm de Eric. Dar aşa e... dacă informația e adevărată, atunci

Tatiana are dreptate. Vasilisa ar avea practic susținere familială, iar vederile ei liberale ar provoca cu certitudine fricțiuni într-un Consiliu care nu dă impresia că ar dori vreodată să-şi schimbe felul de-a fi. Da”, a continuat, chicotind, „categoric văd cum aşa ceva ar necăji multă lume... inclusiv pe un criminal care-şi doreşte oprimarea dhampirilor. Îmi imaginez că respectivul, sau respectiva, nu şi-ar dori ca o astfel de informație să iasă la iveală.”

„Cineva deja a încercat să se descotorosească de documentele legate de amanta tatălui Lissei.”

Încă o dată, vorbisem fără să gândesc, şi mă detestam pentru asta. Nu voiam să le mai dau şi alte informații celor doi frați. Nu voiam să dau impresia că am lucra împreună.

„Şi, lasă-mă să ghicesc”, a zis Victor. „Tocmai asta încerci tu să faci, nu? Să-l găseşti pe bastardul lui Dragomir.”

„Hei, ia nu...”

„N-a fost decât o exprimare”, m-a întrerupt el. „Dacă vă cunosc bine pe voi două — şi am credința că vă cunosc — Vasilisa se străduieşte cu disperare, la Curte, să-ți dovedească nevinovăția, cât timp tu şi Belikov vă aflați într-o aventură cu puternică încărcătură sexuală de a-i descoperi fratele sau sora.”

„Tu nu ştii nimic despre noi”, am mârâit.

Da, sigur, încărcătură sexuală, ce să-ți spun.

Victor a ridicat din umeri.

„Chipul tău spune tot. Şi, zău aşa, nu e o idee rea. Nici prea grozavă, dar nu rea. Dă-i familiei Dragomir cvorumul, şi o să ai în Consiliu o voce care să vorbească în numele tău. Bănuiesc că nu ai şi vreo pistă, nu?”

„Lucrăm la asta”, i-am răspuns evaziv

Victor i-a aruncat o privire lui Robert. Ştiam că între ei doi nu exista vreo comunicare parapsihică, dar în timpul schimbului de priviri am avut senzația că gândeau amândoi acelaşi lucru şi-şi confirmau reciproc. În cele din urmă, Victor a făcut un semn de încuviințare cu capul şi s-a întors din nou spre mine.

„Foarte bine, atunci. O să te ajutăm.”

O făcea să sune de parcă ar fi fost de acord, fără prea mare tragere de inimă, să-mi facă un mare serviciu.

„N-avem nevoie de ajutorul vostru!”

„Ba sigur că aveți. Sunteți scoşi din circuit, Rose. Vă avântați într-un viespar de politici urâte, complexe... ceva în care nu aveți pic de experiență. Nu e nicio ruşine s-o recunoşti, aşa cum nici mie nu mi-e ruşine să recunosc că într-o irațională şi prost gândită luptă cu pumnii, voi v-ați dovedi superiori, fără îndoială”

Încă un compliment pe dos.

„Ne descurcăm perfect. Avem un Alchimist care ne ajută.”

Aşa. Asta o să-i arate cine era scos din circuitul cui. Şi, spre lauda mea, el chiar a părut puțin impresionat. Puțin.

„E mai bine decât m-aş fi aşteptat. Şi, a găsit deja Alchimistul vostru vreun loc precis, sau vreo pistă?”

„Lucrează la asta”, am repetat eu.

Victor mi-a răspuns cu un oftat iritat.

„Atunci, înseamnă că o să avem nevoie de timp, nu? Atât pentru Vasilisa ca să investigheze la Curte, cât şi pentru voi, ca să daţi de urma celui copil.”

„Tu eşti cel care se comportă de parcă le-ar şti pe toate” i-am atras atenţia. „Mi-am închipuit că ai şti ceva şi despre asta.”

„Spre necazul meu, nu”, a recunoscut Victor, deşi nu părea chiar atât de pe dinafară. „Dar, imediat cum prindem un fir, te asigur, eu o să joc un rol esenţial în descâlcirea lui.”

S-a îndreptat spre fratele său şi l-a bătut uşurel, liniştitor, pe braţ. Robert i-a răspuns cu o privire plină de adoraţie.

„O să te mai vizităm. Dă-ne de ştire când ai ceva util, şi atunci venim să ne întâlnim cu tine.”

Am făcut ochii mari.

„N-o să faceţi una ca...”

M-am oprit, însă. Îl lăsasem pe Victor să-mi scape, în Las Vegas. Acum, el se oferea să vină la mine. Poate că aşa aş reuşi să-mi repar greşeala şi să-mi duc la îndeplinire ameninţarea de mai devreme faţă de el. În mare grabă, am încercat să-mi acopăr ezitarea.

„De unde ştiu că pot să am încredere în voi?”

„Nu ştii”, mi-a răspuns, fără menajamente. „Trebuie să iei de bună vorba care spune că duşmanul duşmanului tău îți e prieten”

„Niciodată n-am suferit zicala asta. Tu o să-mi fii mereu duşman.”

Am rămas un pic surprinsă când l-am văzut pe Robert prinzând brusc viață.

„Fratele meu e om bun, fată atinsă de umbră! Dacă-i faci vreun rău... dacă-i faci vreun rău, o să plăteşti! Şi altă dată n-o să te mai întorci. Lumea morților n-o să-ți mai dea o a doua şansă.”

Ştiam prea bine că nu trebuie să iau în serios amenințările unui nebun, însă ultimele lui cuvinte mi-au trimis un fior de gheață pe şira spinării.

„Fratele tău e un psihopat...”

„Gata, gata”, m-a oprit Victor, bătându-1 din nou pe Robert pe braț, ca să-l calmeze.

Încă încruntându-se la mine, mai tânărul frate Dashkov s-a retras, dar puteam să pariez că zidul acela invizibil îşi recăpătase locul.

„Certurile nu ne fac bine”, mi-a atras atenția Victor. „Irosim timp... ceea ce şi-aşa nu avem destul. Ne-ar trebui mai mult. Alegerea monarhului poate să înceapă de pe-o zi pe alta, iar asasinul Tatianei ar putea să-şi vâre nasul pe-acolo, dacă într-adevăr are un plan de urmărit. Trebuie să tărăgănăm alegerile: nu numai ca să-l contracarăm pe asasin, dar şi ca să câştigăm timpul

necesar pentru ducerea la îndeplinire a sarcinilor noastre.”

Începeam să mă satur de toate astea.

„Mda ? Şi cum propui să-l câştigăm?”

Victor mi-a adresat un zâmbet.

„Numind-o pe Vasilisa candidată la tron.”

Dat fiind faptul că aveam de-a face cu Victor Dashkov, chiar n-ar fi trebuit să mă surprindă nimic din ce spunea. Totuşi, era inevitabil, pentru gradul lui de nebunie, să mă prindă în permanență pe nepregătite.

„ Asta”, am declarat, „e ceva imposibil.”

„Nu tocmai”, a replicat el.

Mi-am azvârlit mâinile în sus, exasperată.

„N-ai fost atent la tot ce-am discutat până acum? Tot rostul e să-i obținem Lissei drepturi depline printre moroi. Ea nici măcar să voteze nu poate! Cum ar putea să candideze la tron?”

„De fapt, legea spune că poate. În conformitate cu modul în care a fost redactată procedura nominalizărilor, câte o persoană din fiecare spiță regală are dreptul să candideze la monarhie. Asta-i tot ce se spune. Câte o persoană din fiecare familie poate să candideze. Nu există nicio mențiune despre câte persoane trebuie să aibă în familie, aşa cum e în cazul votului din Consiliu. Ea nu are nevoie decât de trei persoane care s-o nominalizeze... şi legea nu specifică din ce familie ar trebui să provină.”

Victor vorbise într-o manieră atât de precisă şi de hotărâtă, de parcă ar fi citit dintr-o culegere de legi. Chiar mă întrebam dacă nu cumva memorase toate legile. Presupun că, dacă ai de gând să-ți faci carieră din încălcarea legilor, cam trebuie să le şi cunoşti.

„Oricine a scris legea asta a presupus probabil că orice candidat are şi alți membri în familie. Aşa că nu şi-a mai bătut capul să precizeze explicit. Asta o să spună lumea dac-o să candideze Lissa. Or să se împotrivească."

„N-au decât să se împotrivească oricât ar vrea. Cei care-i neagă dreptul la un loc în Consiliu se bazează pe articolul din legile noastre care menționează necesitatea existenței a încă unui membru în familie. Dacă pe argumentul acesta merg ei, că fiecare detaliu *trebuie* luat în seamă, atunci sunt obligați să procedeze la fel şi cu legile electorale: care, după cum am spus, nu menționează obligativitatea sprijinului familial. Tocmai asta-i frumusețea portiței găsite: că adversarii ei nu pot s-o folosească în ambele sensuri."

Buzele lui Victor s-au strâmbat într-un zâmbet de o încredere supremă.

„Te asigur, în litera legii nu există absolut nimic care să-i împiedice candidatura."

„Dar vârsta?" i-am atras eu atenția. „Prinții şi prințesele care candidează sunt totdeauna bătrâni."

Titlul de prinț sau de prințesă îi revenea celui mai vârstnic membru al familiei şi, conform tradiției, aceasta

era şi persoana care candida pentru tron. Familia putea să hotărască desemnarea altcuiva care i se părea mai potrivit, dar chiar şi-atunci — după ştiința mea — era mereu cineva mai vârstnic şi mai experimentat.

„Singura restricție privitoare la vârstă se referă la majorat”, m-a contrazis Victor. „Era are optsprezece ani. Se încadrează. Celelalte familii dispun de o arie de selecție mult mai vastă, aşa că, fireşte, aleg pe cineva care li se pare mai experimentat. Dar, în cazul familiei Dragomir... Ei bine, aici nu există alte opțiuni, nu ți se pare? În plus, un monarh tânăr nu e ceva fără precedent. A existat o celebră regină — Alexandra — nu cu mult mai în vârstă decât Vasilisa. Extrem de iubită, cu totul remarcabilă. Stătuia ei se află lângă catedrala Curții.”

M-am foit, stânjenită.

„La drept vorbind... ăăă, nu mai e acolo. A cam sărit în aer.”

Victor a făcut ochii mari. Se pare că auzise despre evadarea mea, dar nu cu toate amănuntele.

„N-are importanță”, am zis grăbită, simțindu-mă vinovată pentru faptul că eram răspunzătoare, indirect, de aruncarea în aer a unei renumite regine. „Toată ideea asta, ca s-o folosim pe Lissa mi se pare ridicolă”, am argumentat.

„N-o să fii singura care gândeşte aşa”, m-a asigurat Victor. „Or să se împotrivească. Or să se lupte. Dar, până la urmă, o să prevaleze legea. Or să fie obligați să-i accepte candidatura. Ea o să fie supusă la teste şi,

probabil, o să le treacă. Abia atunci când se ajunge la votare, legea care guvernează astfel de proceduri se referă la ajutorul din partea unui membru de familie.”

Deja începuse să mi se învârtească totul în cap. Mă simțeam epuizată mental de auzirea atâtor portițe şi formulări legale.

„Ştii ce, zi-o pe-a dreaptă, într-un limbaj simplu”, i-am cerut.

„Când se ajunge la votare, ea n-o să mai fie eligibilă. Ea nu are familie care să-şi îndeplinească rolul cerut în alegerile propriu-zise. Cu alte cuvinte, legea spune că ea are dreptul să candideze şi să dea testele. Şi totuşi, lumea nu poate s-o voteze de fapt, din cauză că nu are familie.”

„Asta-i... o tâmpenie.”

„De acord”, a răspuns, după care a rămas un pic pe gânduri.

Cred că nici el nu se aştepta să avem aceeaşi părere despre ceva anume.

„Lissei n-o să-i placă deloc. Ea niciodată, dar niciodată, n-ar vrea să ajungă regină.”

„N-ai fost atentă la ce-am spus?” s-a răstit Victor. „Ea n-o să fie regină. Nu *poate* să fie regină. E vorba despre o lege prost concepută, pentru o situație pe care n-a prevăzut-o nimeni. O brambureală. Şi-o să împotmolească în asemenea hal alegerile, încât o să ne ofere timp suplimentar pentru găsirea rudei Vasilisei şi pentru descoperirea adevăratului asasin al Tatianei.”

„Hei! Doar ți-am spus: aici nu există niciun «noi». Nu am de gând să...”

Victor şi Robert au schimbat o privire între ei.

„Fă-o pe Vasilisa să fie nominalizată”, a replicat tăios Victor. „Luăm cât de curând legătura, ca să stabilim unde ne întâlnim pentru căutarea celuilalt Dragomir.”

„Dar nu...”

Şi m-am trezit.

Reacția mea imediată a fost să trag o înjurătură, dar apoi, aducându-mi aminte unde eram, mi-am păstrat invectivele doar în minte. Distingeam într-un colț silueta lui Dimitri, cum stătea acolo, vigilent şi prevăzător, şi nu voiam să mă ştie trează. Închizând ochii, mi-am ales o poziție mai comodă, sperând într-un somn adevărat, care să nu permită pătrunderea fraților Dashkov şi a intrigilor lor ridicole. Lissa, să candideze pentru tron? Ce nebunie! Şi totuşi... chiar nu era o idee mai nebunească decât majoritatea lucrurilor pe care le făcusem eu deja.

Lăsând deoparte ideile acestea, i-am permis trupului să se relaxeze şi am simțit cum începe să mă învăluie adevăratul somn. Cu accent pe *începe.* Pentru că, dintr-odată, în jurul meu a început să se materializeze un alt vis indus de utilizarea spiritului.

După toate aparențele, avea să fie o noapte încărcată.

UNSPREZECE

M-AM ÎNCORDAT, AŞTEPTÂNDU-MĂ să-i văd pe fraţii Dashkov reapărând, cu cine ştie ce „sfat” de ultim moment. Numai că, în locul lor, l-am văzut pe...

„Adrian!”

Am traversat în fugă grădina în care-mi făcusem apariţia şi mi-am azvârlit braţele în jurul lui. M-a îmbrăţişat la fel de strâns, ridicându-mă de la sol.

„Micuţule dhampir", mi-a zis, după ce m-a pus la loc cu picioarele pe pământ, rămânând totuşi cu braţele în jurul taliei mele. Mi-a fost dor de tine.”

„Şi mie”, i-am răspuns, cu toată sinceritatea.

Ultimele două zile, cu evenimentele lor bizare, îmi dezechilibraseră total viaţa, iar prezenţa lui — fie şi numai în vis — mă reconforta. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-am sărutat, savurând micul moment de căldură şi de linişte al întâlnirii dintre buzele noastre.

„Eşti bine?” m-a întrebat, după ce m-am desprins de el. „Nimeni nu vrea să-mi spună mare lucru despre tine. Bătrânul tău zice că eşti în siguranţă şi că l-ar anunţa Alchimiştii dacă s-ar întâmpla ceva nedorit.”

Nu m-am sinchisit să-i mai spun lui Adrian că informaţia, probabil, nu era adevărată, din moment ce Abe habar n-avea că plecaserăm de capul nostru şi că ne

aflam acum printre cine ştie ce vampiri din fundul pădurii.

„Foarte bine”, l-am asigurat. „în cea mai mare parte a timpului, plictisită. Stăm împotmoliți în fundătura asta de oraş. Nu cred că o să vină cineva să ne caute aici. Nu cred că şi-ar dori.”

O expresie de uşurare s-a întins pe chipul lui frumos, şi mi-am dat seama cât putea să fie de îngrijorat.

„Mă bucur. Rose, nici prin gând nu-ți trece cum e pe-aici. Nu doar că-i interoghează pe cei care puteau să fie implicați. Gardienii îşi fac tot felul de planuri cum să te vâneze. Peste tot se discută despre «forță letală».”

„Ei bine, n-or să mă găsească. Sunt într-un loc destul de izolat.”

Extrem de izolat.

„Aş fi vrut să fiu cu tine.”

Grijile păreau că nu-l părăsiseră încă, aşa că i-am pus un deget pe buze.

„Nu. Nu spune asta. Stai bine acolo unde eşti... şi e de preferat să nu fii asociat cu mine mai mult decât eşti deja. Te-au interogat?”

„Mda, dar n-au scos nimic folositor de la mine. Am un alibi prea zdravăn. M-au luat când m-am dus să-l caut pe Mihail, fiindcă am stat de vorbă cu...”

„Ştiu. Cu Joe.”

Mirarea lui Adrian a fost de scurtă durată.

„Micuțule dhampir, ne-ai spionat.”

„Era şi greu să nu.”

„Ştii ceva, oricât mi-ar plăcea ideea că există cineva care să ştie oricând dacă ai necazuri, tot mă cam bucur că nu am pe nimeni de care să fiu legat aşa. Nu sunt convins că mi-aş dori să ştie ce-am eu în cap."

„Iar eu nu cred că şi-ar dori cineva să ştie ce-ai tu în cap. E de-ajuns o singură persoană care să ducă viața lui Adrian Ivashkov."

Un licăr de amuzament i-a apărut în ochi, dar s-a stins imediat cum am revenit la treburi serioase.

„În orice caz, aşa e. Am auzit cum l-a... ăăă, cum l-a interogat Lissa pe Joe. E o problemă gravă. Ce-a zis Mihail? Dacă Joe a mințit, atunci dispar jumătate din dovezile împotriva mea."

Şi, în acelaşi timp, dispare teoretic şi alibiul lui Adrian.

„Ei, nu chiar jumătate. Era mai bine dacă Joe declara că te aflai în camera ta în perioada în care s-a comis crima, în loc să recunoască doar că e un nătărău care nu-şi mai aminteşte nimic. Şi la fel de bine era dacă n-ar fi mărturisit toate astea constrâns de Lissa. Mihail n-are cum să raporteze aşa ceva."

Am oftat adânc. Tot având de-a face cu utilizatori ai spiritului, începusem să iau constrângerea ca un lucru de la sine înțeles. Îmi venea mai uşor să uit că, printre moroi, era ceva tabu, un lucru de genul celor pentru care ai putea să dai de necazuri serioase. De fapt, Lissa n-ar fi avut necazuri doar pentru că şi-a întrebuințat în mod ilegal forța de constrângere. Era posibil să fie acuzată că,

pur şi simplu, l-ar fi obligat pe Joe să spună tot ce a vrut ea. Orice-ar fi declarat el în favoarea mea ar fi dat de bănuit. Şi nu l-ar crede nimeni.

„În plus”, a adăugat Adrian, necăjit, „dacă s-ar auzi ce-a zis Joe, lumea ar afla şi despre faptele de iubire maternă prost înțelese ale mamei mele.”

„Îmi pare rău”, i-am zis, cuprinzându-l cu brațele.

Adrian tot timpul se plângea de părinții lui, însă la maică-sa chiar ținea. Faptul că aflase despre mituire sigur era o lovitură grea pentru el, şi ştiam că suferea încă din cauza morții Tatianei. Se pare că aveam cam mulți bărbați îndurerați în jurul meu în ultima vreme.

„Oricum”, am continuat, „chiar mă bucur pentru că te-a absolvit de orice implicare."

„A fost o prostie din partea ei. Dacă află cineva, o să aibă probleme serioase.”

„Si-atunci, ce v-a sfătuit Mihail?”

„A zis c-o să-l caute el pe Joe şi să-l interogheze în particular. Nu acolo. Deocamdată, nu prea avem ce să facem cu informația. E utilă pentru noi... dar nu şi pentru sistemul legal.”

„Mda”, am zis, străduindu-mă să nu mă simt descurajată. „Bănuiesc că tot e mai mult decât nimic.”

Adrian m-a aprobat, după care şi-a scuturat dispoziția mohorâtă, în stilul acela uşuratic al lui. Încă ținându-mă în brațe, s-a tras puțin înapoi, zâmbindu-mi în timp ce mă privea.

„Apropo, frumoasă rochie.”

Schimbarea subiectului m-a luat prin surprindere, cu toate că ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum cu aşa ceva. Urmărindu-i privirea, am constatat că eram într-o rochie mai veche de-a mea, cea neagră, sexy, pe care o avusesem pe mine atunci când Victor dezlănțuise un farmec de constrângere pasională asupra mea şi-a lui Dimitri. Din moment ce nu Adrian mă îmbrăcase pentru întâlnirea din vis, înseamnă că subconştientul meu îmi dictase apariția. Şi mă cam uimea faptul c-o alesese tocmai pe-asta.

„Oh...” Deodată, m-am simțit jenată, dar fără să ştiu de ce. „Ştii”, i-am zis, „hainele mele sunt cam prăpădite. Bănuiesc că am vrut ceva contrar lor.”

„În orice caz, îți stă bine”, m-a asigurat Adrian, plimbându-şi degetele pe o bretea. *„Foarte* bine.”

Chiar şi în vis, atingerea degetului său îmi dădea furnicături.

„Ai grijă, Ivashkov. Nu avem timp pentru aşa ceva.”

„Dar dormim. Ce altceva am putea să facem?”

Protestele mi-au fost înăbuşite de o sărutare. M-am cufundat în ea. Una dintre mâini i-a alunecat pe coapsa mea, aproape de tivul rochiei, şi am avut nevoie de o grămadă de energie mentală ca să mă conving pe mine însămi că, dacă-mi ridica rochia, nu mă ajuta probabil să-mi dovedesc nevinovăția.

Aşa că, fără tragere de inimă, am făcut un pas înapoi.

„O să descoperim noi cine a omorât-o pe Tatiana”, am zis, încercând să-mi recapăt suflul.

„Nu există niciun «noi»”, mi-a răspuns, ca un ecou la replica pe care tocmai i-o dădusem eu lui Victor. „Sunt numai eu. Şi Lissa. Şi Christian. Şi toți ceilalți prieteni nepotriviți ai noştri.” M-a mângâiat pe păr şi apoi m-a tras din nou spre el, sărutându-mă uşor pe obraz. „Nu-ți face griji, micuțule dhampir. Ai grijă de tine. Şi stai acolo unde eşti.”

„.Nu pot”, am ripostat. „Nu înțelegi? Nu pot să stau fără să fac nimic.”

Vorbele mi-au părăsit buzele înainte să le pot opri. Una era să protestez față de Dimitri cu privire la inactivitatea mea, însă față de Adrian aveam nevoie să fiu convingătoare şi să-l fac să creadă, ca şi pe toți ceilalți de la Curte, că făceam „ce trebuie”.

„E musai. Avem noi grijă de tine.”

Nu înțelege, mi-am dat seama. Nu înțelege cât de multă nevoie aveam să fac ceva folositor. Dar, spre meritul lui, intențiile îi erau bune. Credea că era important să aibă grijă de mine. Voia să mă mențină în siguranță. Dar nu înțelegea cu adevărat ce tortură însemna inctivitatea pentru mine.

„O să-l găsim noi pe criminal şi-o să-l împiedicăm să mai facă... nu ştiu ce-ar mai vrea să facă. Poate c-o să fie nevoie de mult timp, dar o rezolvăm noi.”

„Timp...”, am murmurat la pieptul lui, renunțând să-l mai contrazic.

Nu ajungeam nicăieri încercând să-l conving că aveam nevoie să-mi ajut prietenii; şi, în orice caz, acum

aveam propria mea misiune. Atâtea de făcut, atât de puţin timp. Am rămas cu privirea pierdută în peisajul creat de el. Observasem mai devreme copacii şi florile, dar abia acum îmi dădeam seama că eram în curtea bisericii... aşa cum fusese ea înainte de atacul dezlănţuit de Abe. Statuia reginei Alexandra era intactă, cu părul ei lung şi privirea blândă imortalizate în piatră. Într-adevăr, investigarea asasinatului era deocamdată pe mâinile prietenilor mei, însă Adrian avusese dreptate: era posibil să dureze ceva. Am oftat.

„Timp”, am repetat cu voce tare. „Avem nevoie de mai mult timp”

Adrian s-a retras un pic.

„Hmm? Ce-ai zis?”

Mi-am ridicat ochii spre el, muşcându-mi buza de jos, în timp ce milioane de gânduri mi se învârteau prin minte. Am privit-o din nou pe Alexandra şi am luat hotărârea, întrebându-mă dacă aveam să stabilesc un nou record de nesăbuinţă. Întorcându-mă la loc spre Adrian, l-am strâns de mână.

„Am zis că avem nevoie de mai mult timp. Şi ştiu cum putem să-l câştigăm... dar... în fine, tu trebuie să faci ceva pentru mine. Şi, ăăă, probabil că n-ar trebui să pomeneşti deocamdată faţă de Lissa...”

Abia am avut timp îndeajuns cât să-i transmit instrucţiunile lui Adrian — care a fost atât de şocat pe cât mă aşteptam — înainte ca Dimitri să mă trezească, pentru tura mea de veghe. Am făcut schimbul fără prea

multă conversație. Avea expresia lui obișnuită de tip dur, însă puteam să văd urmele oboselii marcându-i trăsăturile. Nu voiam să-l deranjez — deocamdată — povestindu-i de întâlnirea mea cu Victor și cu Robert. Ca să nu mai vorbesc despre ceea ce tocmai îi cerusem lui Adrian să facă. Mai târziu o să avem timp berechet pentru recapitulări. Dimitri a adormit cu ușurința lui caracteristică, iar Sydney nu s-a mișcat nici măcar o singură dată pe tot timpul schimbului meu. O invidiam pentru faptul că putea să doarmă o noapte întreagă, dar nu mi-am putut stăpâni un zâmbet pe măsură ce camera se lumina tot mai mult. Ea ajunsese în chip nepotrivit, să funcționeze după orarul vampiric, ca urmare a aventurilor noastre întinse pe toată durata nopții.

Evident, Lissa avea același program, ceea ce însemna că nu puteam s-o vizitez pe durata schimbului meu. Bine și-așa. Trebuia să mai fiu și cu ochii pe colectivitatea asta sinistră în care nimeriserăm.

Poate că Păstrătorii ăștia n-or vrea ei să ne trădeze, dar asta nu-i făcea să fie inofensivi. Nu uitasem nici de temerile lui Sydney referitoare la o posibilă vizită-surpriză din partea Alchimiștilor.

Când pentru restul lumii se apropia seara, am auzit foială prin casă. L-am atins ușurel pe Dimitri pe umăr, iar el s-a trezit instantaneu.

—Ușurel, i-am zis, neputând să-mi ascund zâmbetul. Nu e decât semnalul pentru deșteptare. Se pare că țărănoii noștri se trezesc.

De data asta, vocile noastre au trezit-o pe Sydney. S-a rostogolit spre noi, mijind ochii spre lumina care pătrundea prin ferestrele prost acoperite.

—Ce oră este? a întrebat, întinzându-şi membrele.

—Nu ştiu sigur, i-am răspuns, fiindcă n-aveam ceas. Probabil, trecut de amiază. Să fie trei? Patru?

S-a ridicat în capul oaselor aproape la fel de repede ca şi Dimitri.

—După-amiaza? s-a mirat, dar soarele i-a oferit răspunsul. Să vă ia naiba cu orarul vostru păgân cu tot!

—Mi s-a părut mie, sau ai zis „naiba"? Nu e împotriva regulilor Alchimiştilor? am tachinat-o.

—Uneori e necesar, a replicat ea.

S-a frecat la ochi şi a aruncat o privire spre uşă. Zgomotele slabe care le auzisem în restul casei erau acum mai puternice, sesizabile până şi pentru auzul ei.

—Bănuiesc că avem nevoie de un plan, a mai zis ea.

—Avem deja unul, i-am atras atenția. Să găsim fratele vitreg sau sora vitregă a Lissei.

—N-am căzut niciodată de acord pe deplin în privința asta, mi-a amintit ea. Iar voi tot aveți impresia că ajunge ca eu să apăs câteva taste, ca nu ştiu ce hacker din filme, şi să vă găsesc toate răspunsurile..

—Ei bine, măcar e un loc în care... M-am întrerupt, fiindcă mi-a trecut ceva prin minte, ceva care putea să ne încurce serios situația. Rahat, am exclamat. Laptopul tău nici măcar nu funcționează aici.

—Are modem pentru satelit, dar bateria e cea pentru care trebuie să ne facem griji, mi-a explicat Sydney, oftând, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi, necăjită, veşmintele şifonate. Îmi trebuie o cafenea, sau ceva asemănător.

—Parcă am văzut una, într-o grotă, mai încolo, am zis.

Replica mea aproape că i-a smuls un zâmbet.

—Trebuie să existe vreun oraş prin apropiere, unde să-mi folosesc şi eu laptopul.

—Dar probabil că n-ar fi indicat să ieşi cu maşina oriunde prin statul ăsta, a intervenit Dimitri. Pentru eventualitatea în care s-ar fi gândit cineva de la motel să-ți ia numărul.

—Ştiu, a răspuns ea, mohorâtă. M-am gândit şi eu la asta.

O bătaie în uşă ne-a întrerupt strălucitele planuri. Fără să mai aştepte vreun răspuns, Sarah şi-a vârât capul pe uşă şi ne-a zâmbit.

—A, ce bine. V-ați trezit toți. Tocmai pregăteam micul dejun, dacă vreți să veniți şi voi.

Prin uşa deschisă, pătrundeau în încăpere arome a ceea ce semăna cu un mic dejun normal: bacon, ouă... Pâinea îmi ținuse de foame peste noapte, însă acum îmi trebuia mâncare adevărată şi eram dispusă să risc şi să accept orice ar fi avut de oferit familia lui Raymond.

În partea principală a casei, ne-a întâmpinat o vânzoleală de activități gospodăreşti. Raymond părea să

gătească ceva pe foc, în timp ce Paulette aşeza masa cea lungă. Pe ea se vedea deja un platou cu ouă jumări perfect normale, alături de felii din pâinea de ieri. După câteva clipe, Raymond s-a ridicat de lângă vatră ținând în mână o plită mare de metal, plină cu bacon crocant. Un zâmbet larg i s-a aşternut pe chipul bărbos la vederea noastră. Cu cât îi vedeam mai mult pe Păstrătorii aceştia, cu atât ramarcam un aspect. Acela că ei nici măcar nu încercau să-şi ascundă colții. Moroii pe care-i ştiam eu erau învățați din copilărie să zâmbească şi să vorbească astfel încât să reducă la minim expunerea colților, pentru situațiile în care ar fi ajuns în comunitățile umane. Aici, nici vorbă de aşa ceva.

—Bună dimineața, ne-a zis Raymond, împingând cu grijă baconul pe un alt platou de pe masă. Sper că vă e foame.

—Credeți că e chiar bacon *adevărat?* l-am întrebat în şoaptă pe pe Dimitri. N-o fi carne de veveriță, sau mai ştiu eu ce?

—Mie mi se pare adevărat, a răspuns Dimitri.

—Şi eu aş zice la fel a adăugat Sydney. Totuşi, garantez că e de la porcii proprii, nu cumpărată din magazin.

Dimitri a izbucnit în râs văzându-mi expresia feței.

—Mereu mi-a plăcut la nebunie să văd ce anume te îngrijorează. Strigoii? Nu. Mâncarea dubioasă? Da.

—Ce-i cu strigoii?

Joshua şi Angeline tocmai intrau în casă. El aducea un castron cu mure, iar ea îi îmboldea pe copilaşi să meargă. După cum se auzeau şi după fețele lor murdare, era clar că îşi doreau să se întoarcă afară, la joacă. Angeline fusese autoarea întrebării.

Dimitri s-a grăbit să-mi ascundă mofturile.

—Vorbeam despre unii dintre strigoii pe care i-a ucis Rose.

Joshua a încremenit pe loc şi m-a fixat cu privirea, frumoşii lui ochi albaştri căscându-se de uimire.

—Ai omorât Pierduți? Ăăă... strigoi?

I-am admirat încercarea de a folosi termenul „nostru”.

—Câți? s-a interesat el.

Am ridicat din umeri.

—Chiar nu mai ştiu.

—Ce, nu mai folosiți semnele? m-a luat la rost Raymond. Nu credeam că Pătații au renunțat la ele.

—Semnelele... a! Mda. Tatuajele? Ba da.

M-am întors cu spatele şi mi-am ridicat părul. Am auzit târşâit de paşi grăbiți şi am simțit un deget atingându-mi pielea. Tresărind, m-am răsucit repede înapoi, tocmai la timp cât să-l văd pe Joshua cum îşi lasă mâna în jos, ruşinat.

—Scuze, mi-a zis. Doar că n-am mai văzut niciodată de-astea. Numai semnele *molnija.* Aşa ținem noi evidența strigoilor ucişi. Iar tu ai... o grămadă.

—Semnul în formă de S e unic pentru *ei,* a rostit Raymond cu o strâmbătură dezaprobatoare, dar expresia

a fost înlocuită foarte repede de admirație. Celălalt e *zvezda,* a anunțat el.

Remarca lui a atras icnete din partea lui Joshua şi a Angelinei, şi un „Ce?" dintr-a mea.

—Semnul pentru bătălie, mi-a explicat Dimitri. Nu mai mulți cei care-l numesc *zvezda.* Înseamnă „stea”.

—Aha. Aşa înțeleg, am zis.

Tatuajul era, într-adevăr, oarecum în formă de stea, şi i se acorda cuiva care a luptat într-o bătălie suficient de mare încât să piardă numărul strigoilor omorâți. La urma urmei, nu avei cum să-ți înghesui prea multe semne *molnija* pe gât.

Joshua mi-a zâmbit într-un fel care mi-a făcut stomacul să tresalte, doar un pic. Poate că făcea el parte dintr-o pseudosectă Amish, dar asta nu schimba faptul că era un băiat chipeş.

—Acum înțeleg cum de ai putut s-o omori pe regina Pătaților a remarcat el.

—Probabil că e fals, s-a strâmbat Angeline.

Tocmai mă pregăteam să protestez cu privire la partea cu omorârea reginei, când comentariul ei mi-a abătut direcția.

—Ba nu e! L-am câştigat atunci când ne-au atacat strigoii şcoala. Şi-am mai doborât destui şi după asta.

—Semnul nu poate să fie chiar atât de neobişnuit, a intervenit Dimitri. Voi probabil că ați purtat lupte importante cu strigoii, din când în când.

—Nu chiar, a răspuns Joshua, cu ochii încă pe mine. Cei mai mulți dintre noi nu s-au luptat niciodată, sau nici măcar nu i-au văzut pe Pierduți. Ei chiar nu ne deranjează.

—E ceva de mirare. Dacă exista ținta ideală pentru strigoi, atunci aceea ar fi fost tocmai un grup alcătuit din moroi, dhampiri şi oameni, aflat în mijlocul pustietății.

—De ce? m-am interesat.

Raymond mi-a făcut cu ochiul.

—Pentru că ripostăm.

I-am cântărit în minte enigmatica afirmație, în timp ce toată lumea se aşeza la masă. Încă o dată, m-am gândit cât de dispusă să lupte fusese întreaga comunitate atunci când am ajuns noi acolo. Oare să fi fost suficient ca să-i alunge pe strigoi? E drept că strigoii nu se înspăimântau de prea multe, însă poate că anumite situații erau prea incomode ca să se complice cu ele. Chiar mă întrebam ce părere o avea Dimitri despre asta. Doar propria-i familie provenea dintr-o comunitate care se separase de viața obişnuită a moroilor, însă nu semăna câtuşi de puțin cu a celor de-aici.

Toate gândurile acestea mi s-au învolburat în minte cât timp am stat să mâncăm şi să vorbim. Păstrătorii mai aveau încă destule întrebări privitoare la noi şi la Tatiana. Singura care nu participa la conversație era Angeline. Mânca la fel de puțin ca şi Sydney şi mă privea în continuare încruntată.

—Ne-ar trebui să ne aprovizionăm cu câte ceva, a intervenit brusc Sydney, întrerupându-mă în toiul unei istorisiri înspăimântătoare.

Pe mine nu m-a deranjat, însă ceilalți au părut dezamăgiți.

—Unde e oraşul cel mai apropiat în care să se găsească vreo cafenea... sau orice fel de restaurant?

—Păi, i-a răspuns Paulette, Rubysville e la un pic mai mult de o oră spre nord. Dar avem aici mâncare din belşug, şi pentru voi.

—Nu despre mâncare e vorba, m-am grăbit să spun. A voastră a fost grozavă, am adăugat, întorcându-mi privirea spre Sydney. Un drum de o oră nu e rău, nu?

M-a aprobat, după care l-a privit, stânjenită, pe Raymond.

—Există vreo posibilitate... există vreo posibilitate ca să împrumutăm o maşină? O să...

Următoarele ei cuvinte era clar că-i provocau durere.

—O să las cheile de la a mea, până ne întoarcem.

Raymond şi-a ridicat o sprânceană.

—Dar ai o maşină frumoasă.

Sydney a ridicat din umeri.

—Cu cât circulăm mai puțin cu ea pe-aici, cu-atât e mai bine.

Raymond ne-a răspuns că putem să luăm camioneta lui şi că el „probabil" nici n-o să aibă nevoie să se folosească de CRV. Sydney i-a adresat un zâmbet

încordat de mulțumire, însă ştiu bine că prin minte îi dănțuiau imagini de vampiri plimbându-se cu maşina ei.

Am pornit la drum la scurt timp după masă, vrând să ajungem înapoi până la apusul soarelui. Lumea din comunitate era trează şi în picioare, ocupându-se de treburile curente, sau de ce altceva mai voia fiecare de la viață. Un grup de copii se aşezaseră roată în jurul unui dhampir care le citea dintr-o carte, ceea ce m-a făcut să mă întreb cam ce soi de proces educațional întrebuințau ei acolo.

Toți Păstrătorii s-au oprit din îndeletnicirile lor când ne-au văzut trecând, aruncându-ne priviri curioase sau chiar zâmbete fățişe. Din când în când, le mai răspundeam la zâmbete, dar în cea mai mare parte a timpului am privit doar drept înainte. Joshua ne-a însoțit până în „parcare" şi a reuşit să se strecoare alături de mine când am ajuns la poteca strâmtă.

—Sper că n-o să lipsiți mult, mi-a zis. Aş fi vrut să stăm mai mult de vorbă.

Sigur, i-am răspuns. Mi-ar face plăcere.

S-a luminat la față şi, cu un gest cavaleresc, mi-a îndepărtat din cale o creangă mai lăsată.

—Poate am ocazia să-ți arăt şi grota mea.

—Să-mi... ia stai. Ce? Nu locuieşti cu tatăl tău?

—Deocamdată. Dar o să am şi un loc al meu, m-a anunțat, cu mândrie în voce. Nu e atât de mare ca al lui, evident, dar e un început bun. Aproape c-am isprăvit de făcut curat.

—Dar e chiar, ăăă, grozav. Neapărat să mă duci s-o văd când ne întoarcem.

Vorbele mi-au ieşit cu uşurință de pe buze, însă în minte cântăream informația cum că locuința lui Raymond ar fi fost, cică, „mare”.

Joshua s-a despărțit de noi când am ajuns la camioneta lui Raymond, un papuc mare, de culoare roşie, cu o banchetă pe care încăpream la fix noi trei. Având în vedere faptul că Păstrătorii nu prea ieşeau din pădure, camioneta părea să fi văzut cam prea mulți kilometri. Sau poate doar prea mulți ani de întrebuințare necorespunzătoare.

—N-ar trebui să-l încurajezi aşa, m-a mustrat Dimitri, după ce parcurseserăm deja vreo zece minute din drum.

Surprinzător, Sydney îl lăsase pe el să conducă. Îşi închipuise, presupun, că o camionetă bărbătească merita să fie condusă de un bărbat.

Acum, că ne puseserăm în mişcare, mintea îmi revenise la principala misiune: găsirea celuilalt Dragomir.

—Ce? am întrebat, nedumerită.

—Joshua, ziceam. Cochetai cu el.

—Ba nu-i adevărat! Discutam, şi-atât.

—Nu mai eşti cu Adrian?

—Ba da! am exclamat, privindu-l enervată.

Stătea cu ochii pe drumul din fața noastră.

—Şi tocmai de-asta nici nu cochetam, am zis. Cum poţi să interpretezi aşa? Lui Joshua nici nu-i place de mine aşa cum crezi tu.

—La drept vorbind, a intervenit Sydney, care stătea între noi, chiar aşa îi place.

Mi-am întors privirea neîncrezătoare către ea.

—Dar tu de unde ştii? Ce, ţi-a strecurat vreun bileţel în clasă sau cum?

Şi-a dat ochii peste cap.

—Nu. Dar tu şi cu Dimitri sunteţi priviţi ca nişte zei în tabăra lor.

—Suntem intruşi, i-am amintit. Pătaţi.

—Ba nu. Sunteţi fugari, ucigaşi de strigoi şi de regine. Chiar dacă pe-acolo toate păreau numai farmec şi ospitalitate sudistă să ştiţi că indivizii pot să fie de-a dreptul sălbatici. Pun mare preţ pe cine e capabil să-i bată pe alţii. Şi, dacă ne gândim şi cât sunt de zdrenţăroşi, în majoritatea lor, voi doi sunteţi... hai să zicem că voi doi sunteţi cele mai fierbinţi apariţii de pe-aici, de ceva vreme încoace.

—Şi ce, tu nu eşti fierbinte? i-am întors-o.

—Irelevant, a replicat, fâstâcită de replica mea. Alchimiştii nici măcar nu apar pe radarul lor. Noi nu luptăm. Ceea ce, după părerea lor, înseamnă că suntem slabi.

M-am întors cu gândul la chipurile lor captivate şi am fost nevoită să recunosc că, da, destui dintre cei de-acolo arătau îmbătrâniţi, uzaţi. Aproape.

—Familia lui Raymond arată destul de bine, i-am atras atenția.

Imediat, am auzit un mormăit dinspre Dimitri, care fără îndoială îmi interpreta observația ca o nouă dovadă a faptului că flirtam cu Joshua.

—Mda, a zis ea. Probabil pentru că e cea mai importantă familie din sat. Au mâncare mai bună, probabil nici nu sunt nevoiți să muncească prea mult în soare. Genul ăsta de lucruri creează diferența.

Nu s-a mai discutat despre flirturi pe restul drumului. Am ajuns într-un timp destul de bun în Rubysville, care mi s-a părut sinistru de asemănător cu cel dintâi oraş în care poposisem. După ce ne-am oprit la ceea ce dădea impresia că ar fi singura benzinărie din Rubysville, Sydney s-a dus fuga înăuntru să pună vreo câteva întrebări. S-a întors, informându-ne că exista într-adevăr un soi de cafenea în care putea să-şi alimenteze laptopul la priză şi să încerce să caute ce ne trebuia.

A cerut cafea, şi noi am stat cu ea acolo, prea plini după micul dejun ca să comandăm ceva substanțial. După vreo câteva priviri piezişe din partea unei chelnerițe care părea să ne considere doi pierde-vară, eu şi Dimitri ne-am hotărât să facem o plimbare prin oraş. Sydney mi-a dat impresia că se bucură de hotărârea noastră aproape la fel de mult ca şi chelnerița. Nu cred că-i făcea plăcere să-i tot stăm pe cap.

O zăpăcisem destul pe Sydney protestând împotriva Virginiei de Vest, insă eram nevoită să recunosc că

peisajul era superb. Copacii înalţi, plini de frunzele verii, înconjurau oraşul ca într-o îmbrăţişare. Dincolo de ei, se conturau munţii, foarte diferiţi faţă de cei cu mă obişnuisem, de lângă Sf. Vladimir. Aceştia erau vălurіţi şi înverziţi, plini de copaci. În majoritatea lor, munţii care înconjurau terenurile academiei Sf. Vladimir erau stâncoşi şi colţuroşi, adesea cu piscurile înzăpezite. O stranie senzaţie de nostalgie m-a cuprins deodată, în timp ce mă gândeam la Montana. Erau destule şanse să n-o mai văd niciodată. Dacă era să-mi petrec restul vieţii ca o fugară, Sf. Vladimir reprezenta ultimul loc din lume în care puteam să merg. Iar dacă mă prindeau... în fine, atunci categoric că nu mai ajungeam să revăd vreodată Montana.

—Sau oricare alt loc, am murmurat cu voce tare, înainte să mă pot stpâni.

—Hmm? a făcut Dimitri.

—Tocmai mă gândeam ce-o să fie dacă ne găsesc gardienii. Nu mi-am dat niciodată seama câte lucruri aş fi vrut să fac şi câte locuri să văd. Dintr-odată, toate astea se pot pierde, ştii?

Ne-am mutat pe marginea drumului, fiindcă tocmai venea o camionetă-papuc portocalie. Mai mulţi copii, aflaţi în vacanţa de vară ţipau şi râdeau în spatele ei.

—OK, să presupunem că nu mi se dovedeşte nevinovăţia şi că nu-l găsim niciodată pe adevăratul asasin. Care ar fi atunci scenariul cel mai favorabil? În cazul meu, veşnic pe fugă, veşnic ascunsă. Asta mi-ar fi

viața. Poate, cine ştie, va *trebui* să trăiesc împreună cu Păstrătorii.

—Nu cred să se-ajungă la aşa ceva, a zis Dimitri. Abe şi Sydney or să te ajute să-ți găseşti un loc sigur.

—Dar există vreun loc sigur? Cu adevărat sigur? Adrian mi-a zis că gardienii îşi întețesc eforturile pentru găsirea noastră. I-au pus să ne caute şi pe Alchimişti, şi probabil că şi pe autoritățile umane. Oriunde am merge, riscăm să fim descoperiți. Şi-atunci, suntem obligați să plecăm altundeva. Şi aşa, la nesfârşit.

—Dar o să rămâi în viață, a precizat el. Asta-i tot ce contează. Bucură-te de ce ai, de fiecare mic detaliu al locului în care trăieşti. Nu te gândi la unde *nu* poți să fii.

—Mda, am recunoscut, încercând să-i urmez sfatul.

Cerul mi s-a părut atunci un pic mai albastru, iar păsările, ceva mai zgomotoase.

—Bănuiesc că n-ar fi cazul să mă văicăresc pentru peisajele de vis pe care n-o să ajung niciodată să le văd. Ar trebui să mă mulțumesc că văd, totuşi, ceva. Şi că nu trăiesc într-o grotă.

Şi-a întors capul spre mine, zâmbind, cu ceva indescifrabil în ochi.

—Şi unde-ai vrea să mergi?

—Când, acum?

Mi-am rotit privirea în jur, cântărindu-mi opțiunile. Erau pe-acolo un magazin cu articole pentru pescuit, o farmacie şi o cofetărie cu îngheţată. Aveam senzaţia că

ultima ar reprezenta o escală necesară înainte de plecarea din oraş.

—Nu, prin lume.

I-am aruncat o privire prudentă. .

—Sydney s-ar cam supăra dacă am decola spre Istanbul, sau mai ştiu eu încotro.

RepIica mi-a atras un hohot de râs în toată legea.

—Nu la asta mă gândeam eu, mi-a zis. Vino.

L-am urmat spre ceea ce părea să fie prăvălia cu articole pentru pescuit şi abia atunci am observat o clădire mică vârâtă în spatele ci. Fireşte, privirea lui ascuțită remarcase şi ce-mi scăpase mie; probabil, din cauză că mă concentrasem pe înghețată. Era Biblioteca publică din Rubysville.

—Hopa, ia stai, am protestat. Unul dintre motivele pentru care am vrut să termin şcoala a fost să evit locuri de-astea.

—Probabil că are aer condiționat, mi-a atras el atenția.

Mi-am coborât privirea spre bluza mea fără mâneci, leoarcă de transpirație, şi am observat că pielea îmi căpătase o uşoară nuanță trandafirie. Cu tenul meu bronzat, rareori se întâmpla să mă ardă soarele, însă acum dogorea, nu glumă, chiar şi la o oră atât de înaintată a după-amiezii.

—După tine, i-am zis.

Slavă Domnului, biblioteca era răcoroasă, chiar dacă mai mică şi decât cea de la Sf. Vladimir. Cu cine ştie ce

simț neobişnuit (sau poate doar fiind un cunoscător al sistemului de clasificare Dewey, folosit in biblioteci), Dimitri m-a condus spre secțiunea rezervată călătoriilor... care consta din vreo zece volume, trei dintre ele fiind despre Virginia de Vest. Le-a privit încruntat.

—Nn e tocmai ceea ce m-aş fi aşteptat, a comentat, în timp ce examina încă o dată raftul.

Apoi a extras o carte voluminoasă, viu colorată, intitulată *Cele mai bune 100 de locuri de vizitat din lume.*

Ne-am aşezat turceşte pe podea, iar el mi-a întins mie cartea.

—Nici gând, tovarăşe, i-am zis. Ştiu că o carte e o călătorie imaginară, dar nu cred că am chef pentru aşa ceva astăzi.

—Ia-o, totuşi, a insistat el. Închide ochii şi deschide la o pagină la întâmplare. Mi se părea ceva ridicol, dacă mă gândeam la tot ce se întâmplase în viețile noastre, însă chipul lui îmi spunea că vorbeşte serios. Făcându-i pe plac, am închis ochii şi am ales o pagină pe la mijloc. Am deschis cartea acolo.

—Mitchell, Dakota de Sud? m-am mirat. Dar, amintindu-mi că mă aflu într-o bibliotecă, mi-am coborât tonul. Dintre toate locurile din lume, ăsta intră în primele o sută?

Dimitri zâmbea din nou, şi mi-am dat seama că uitasem cât de mult îmi lipsise zâmbetul lui.

—Citeşte, m-a îndemnat.

— „Situat la o oră şi jumătate distanță față de Sioux Falls, Mitchell găzduieşte Palatul Porumbului.” L-am privit neîncrezătoare. *Palatul Porumbului?*

S-a tras degrabă lângă mine, aplecându-se să privească ilustrațiile.

—Mi-am închipuit c-ar putea să fie făcut din pănuşi de porumh, a remarcat.

De fapt, ilustrațiile înfățişau ceea ce semăna a stil arhitectonic est-european — sau chiar rusesc — cu turnulețe şi cupole în formă de ceapă.

—Şi eu. Apoi, şovăind, am adăugat: Aş merge acolo în vizită. Pariez că au tricouri grozave de vânzare.

—Şi, m-a completat el, cu un licăr viclean în ochi, pariez că acolo nu ne-ar căuta niciun gardian.

N-am mai încercat să-mi ascund râsul, închipuindu-mi cum ar fi să trăim, ca fugari, în Palatul Porumbului, pentru tot restul vieților noastre. Amuzamentul meu ne-a atras o mustrare din partea bibliotecarei, aşa că am tăcut. I-a venit rândul lui Dimitri. Sao Paulo, Brazilia. Apoi, din nou eu: Honolulu, Hawaii. Ne-am tot pasat cartea de la unul la celălalt şi, nu după mult timp, am ajuns amândoi întinşi pe podea, unul lângă celălalt, împărtăşind reacții amestecate în timp ce ne continuam „turul mondial imaginar”. Brațele şi picioarele ni se atingeau, doar un pic.

Dacă în urmă cu patruzeci şi opt de ore mi-ar fi spus cineva că o să stau întinsă pe podeaua unei biblioteci

împreună cu Dimitri, citind o carte de călătorii, aş fi zis că a înnebunit de tot. Aproape la fel de nebunească era conştientizarea faptului că făceam un lucru perfect normal şi firesc împreună cu el. Încă din clipa în care ne cunoscuserăm, în viețile noastre nu existase decât tăinuire şi primejdie. Şi, de fapt, astea încă *erau* tematicile dominante în viețile noastre. Numai că, în orele acestea liniştite, timpul părea să se fi oprit în loc. Eram pe timp de pace. Eram prieteni.

—Florența, Italia, am citit.

Imagini cu sofisticate biserici şi galerii umpleau fila.

—Sydney şi-ar dori să meargă acolo, l-am informat. De fapt, ar vrea să studieze acolo. Dacă Abe ar reuşi să-i aranjeze aşa ceva, cred că ea l-ar sluji pentru tot restul vieții.

—Şi-aşa îi e destul de supusă, a remarcat Dimitri. N-o cunosc prea bine, dar sunt destul de convins că Abe o are cu ceva la mână.

—A scos-o din Rusia şi a adus-o înapoi în S.U.A.

Dimiri a clătinat din cap.

—Trebuie să fie mai mult decât atât. Alchimiştii sunt credincioşi față de ordinul lor. Nu le place de noi. Ea o ascunde — sunt antrenați pentru aşa ceva — însă eu ştiu că fiecare minut petrecut printre Păstrători e pentru ea o tortură. Pentru ca ea să ne ajute şi să-şi trădeze superiorii, trebuie să aibă o datorie foarte importantă față de el.

Am rămas câteva clipe amândoi pe gânduri, întrebându-ne ce misterios aranjament o fi avut tatăl meu cu ea.

—Totuşi, e irelevant, a revenit el. Ea ne ajută, şi asta-i tot ce contează... şi probabil ar fi timpul să ne întoarcem la ea.

Ştiam că are dreptate, dar nu-mi venea să plec. Voiam să mai stau acolo, în iluzia aceea de linişte şi de siguranță, permițându-mi să cred că aş putea cu adevărat să ajung la Parthenon, sau chiar şi în Palatul Porumbului, într-o bună zi. I-am întins din nou cartea.

—Hai, încă una.

Şi-a ales o pagină la întâmplare şi a deschis cartea. Zâmbetul i-a pierit.

—Sankt Petersburg.

Un straniu amestec de sentimente mi s-a învălmăşit în piept. Nostalgie... pentru că oraşul e frumos. Necaz... din cauză că vizita mea acolo fusese întunecată de cumplita misiune pe care mă dusesem s-o îndeplinesc.

Dimitri a fixat îndelung pagina cu privirea, cu melancolia întipărită pe chip. Mi-am dat seama că, în ciuda lejerității cu care vorbise mai devreme, sigur trecea prin senzațiile avute de mine cu privire la Montana: vechile noastre locuri preferate erau, acum, pierdute pentru noi.

L-am înghiontit uşurel.

—Hei, bucură-te de locul în care eşti, ți-aduci aminte? Nu de cele în care nu poți s-ajungi.

Fără tragere de inimă, a închis cartea şi şi-a smuls ochii de pe ea.

—Cum de-ai devenit atât de înțeleaptă? m-a întrebat, în glumă.

—Am avut un profesor bun.

Ne-am zâmbit. Atunci, mi-a trecut ceva prin minte. În tot acest timp, îmi închipuisem că mă ajutase să evadez numai din ordinul Lissei. Dar poate că era ceva mai mult de-atât.

—De-asta ai fugit cu mine? l-am întrebat. Să vezi şi alte locuri din lume?

Momentul lui de surprindere a fost scurt.

—Tu nu ai nevoie de mine ca să fii înțeleaptă, Rose. Te descurci de minune şi singură. Da, în parte a fost şi asta. Poate că până la urmă aş fi fost primit înapoi, dar exista riscul să nu fie aşa. După... după ce-am fost strigoi... S-a împotmolit pentru o clipă în cuvinte, apoi a continuat: Am dobândit o nouă apreciere a vieții. Mi-a trebuit ceva timp. Încă nu sunt cu totul aici. Noi discutăm despre cum să te concentrezi asupra prezentului, nu a viitorului... însă trecutul e cel care mă bântuie. Chipuri. Coşmaruri. Dar, cu cât mă îndepărtez mai mult de moarte, cu atât mai mult îmi doresc să îmbrățişez viața. Mirosul cărților de-aici şi al parfumului tău. Felul în care pătrunde lumina prin fereastra aia. Până şi gustul micului dejun cu Păstrătorii.

—Acum oi fi şi poet.

—Nu, doar încep să înțeleg adevărul. Respect legea şi modul în care funcționează societatea noastră, dar nici prin gând nu-mi trece să risc să-mi irosesc viața în cine ştie ce celulă, după ce abia din regăsit-o. Şi eu am vrut să fug. De-asta te-am ajutat. De-asta, şi...

—Mai ce?

L-am studiat, dorindu-mi cu disperare să nu fi fost atât de priceput să nu-şi dea emoțiile pe față. Îl cunoşteam bine; îl înțelelegeam. Şi totuşi, încă era capabil să ascundă câte ceva de mine.

S-a ridicat în şezut, evitându-mi privirea.

—Nu contează. Hai să ne întoarcem la Sydney şi să vedem dacă a descoperit ceva... cu toate că, oricât de mult mi-ar displăcea s-o spun, mi se pare puțin probabil.

—Ştiu, i-am zis, ridicându-mă şi eu, dar întrebându-mă în continuare ce altceva ar mai fi vrut el să spună. Probabil că a renunțat de mult, am adăugat, şi a început să joace *Minesweeper.*

Ne-am întors spre cafenea, cu o scurtă escală pentru îngheţată. Mâncatul ei din mers s-a dovedit o sarcină destul de dificilă. Soarele se apropia de orizont, pictând totul în portocaliu şi în roşu, însă arşița mai zăbovea. *Bucură-te, Rose,* m-am sfătuit singură. *Culorile. Gustul ciocolatei.* Sigur, mereu îmi plăcuse la nebunie ciocolata. Nu era nevoie să-mi fie viața în joc pentru a savura un desert.

Ajungând la cafenea, am găsit-o pe Sydney aplecată asupra laptopului, cu o gogoaşă abia pe jumătate

mâncată şi cu ceea ce probabil era cea de-a patra ceaşcă de cafea. Ne-am aşezat lângă ea.

—Cum a... hei! Dar tu *chiar* joci *Minesweeperl* am exclamat, încercând să privesc mai cu atenție ecranul, însă ea l-a întors dinspre mine. Era vorba să găseşti vreo legătură cu amanta lui Eric.

—Am găsit-o deja, mi-a răspuns, cu simplitate.

Am schimbat o privire uluită cu Dimitri.

—Dar nu ştiu cât de folositoare o să fie.

—Orice e de folos, am decretat eu. Ce-ai găsit?

—După ce-am încercat să dau de urma tuturor înregistrărilor şi tranzacțiilor bancare — şi, dați-mi voie să vă spun, nu e *nimic* distractiv în asta — am descoperit în sfârşit o mică informație. Contul bancar pe care-l avem acum e unul mai nou. A fost transferat de la o altă bancă în urmă cu vreo cinci ani. Vechiul cont avea ca titular tot o persoană necunoscută, *dar* şi o mențiune privind ruda cea mai apropiată, pentru eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva titularului.

Cu greu mai puteam să respir. Tranzacțiile financiare însemnau o limbă străină pentru mine, însă eram pe cale să obținem ceva palpabil.

—Un nume adevărat?

Sydney a încuviințat din cap.

—Sonya Karp.

DOISPREZECE

LA AUZUL NUMELUI, AM ÎNCREMENIT amândoi, eu şi Dimitri. Sydney, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, ne-a dăruit un zâmbet sec.

—Sş înțeleg că o cunoaşteți?

—Normal, am exclamat. Mi-a fost profesoară. Pe urmă, a înebunit şi s-a prefăcut în strigoi.

Sydney încuviințat iarăşi.

—Ştiu.

Am fşcut ochii şi mai mari.

—Doar nu... doar nu ea o fi cea care a avut o relație cu tatăl Lissei, nu-i aşa?

Of, Doamne. Asta ar fi însemnat una dintre cele mai neaşteptate întorsături din caruselul vieții mele. Nici măcar nu puteam să încep evaluarea consecințelor unei asemenea posibilități.

—Puțin probabil, a răspuns ea. Contul a fost deschis cu mai mulți ani înainte ca ea să fie adăugată ca beneficiar: anume, exact atunci când a împlinit optsprezece ani. Prin urmare, presupunând că deschiderea contului a fost făcută în preajma naşterii copilului, înseamnă că atunci ea ar fi fost mult prea tânără. Sonya e, probabil o rudă.

Uluirea mea de adineauri a lăsat loc entuziasmului, şi vedeam că aceeaşi era şi reacția lui Dimitri.

—Sigur ai documente legate de familia ei, a zis el. Sau, dacă nu ai tu, probabil c-o avea vreun alt moroi. Cine se înrudeşte îndeaproape cu Sonya? Are vreo soră?

Sydney a sctuurat din cap.

—Nu. Totuşi, ar fi o opțiune evidentă. Din nefericire, are alte rude... *grămezi* de rude. Ambii ei părinți provin din familii uriaşe, aşa că are o mulțime de veri. Până şi unele dintre mătuşile ei au vârste potrivite.

—Dar putem să-i căutăm, nu? am insistat, străbătută de un fior de nerăbdare.

Sinceră să fiu, nu mă aşteptasem la o informație atât de importantă. E adevărat, una mică, dar tot era ceva. Dacă Sonya Karp era înrudită cu amanta lui Eric, sigur am putea să depistăm ceva.

—Sunt prea mulți, a repetat Sydney, ridicând din umeri. Adică, mda, am putea. Dar ar lua mult timp până să aflăm istoria vieții fiecăreia, şi chiar şi-atunci — mai ales dacă povestea a fost acoperită îndeajuns — ne-ar fi greu să descoperim dacă vreuna dintre ele este femeia pe care-o căutăm. Sau măcar dacă vreuna dintre ele ştie cine ar putea să fie.

Când s-a hotărât să vorbească şi Dimitri, vocea îi era scăzută şi meditativă.

—Dar există o persoană care ştie precis cine e necunoscuta.

Ne-am întors privirile spre el, atât eu, cât şi Sydney, aştteptând.

—Sonya Karp, a precizat el.

Mi-am azvârlit brațele în sus, disperată.

—Mda, dar cu ea n-avem cum să vorbim. E o cauză pierdută. Mihail Tanner şi-a petrecut mai bine de un an căutând-o, dar n-a putut s-o găsească. Şi dacă el n-a găsit-o, noi nici atât nu putem.

Dimitri şi-a întors capul dinspre mine, privind fix afară pe fereastră, cu ochii lui căprui plini de amărăciune şi cu gândurile, pe moment, departe de noi. Nu înțelegeam prea bine ce se petrecea în mintea lui, însă momentele acelea de pace din bibliotecă — atunci când Dimitri zâmbise şi se lăsase, împreună cu mine să viseze cu ochii deschişi la o viață normală — dispăruseră; şi nu numai momentele. Dispăruse şi acel Dimitri. Îi revenise acea dispoziție încrâncenată, de parcă ar fi purtat din nou pe umeri întreaga greutate a planetei. În cele din urmă, a oftat şi şi-a întors iarăşi ochii spre mine.

—Asta din cauză că Mihail nu avea legăturile potrivite.

—Mihail a fost iubitul ei, i-am atras atenția. Avea mai multă legătură decât oricine altcineva.

Dimitri nu mi-a luat în seamă remarca. În schimb, a redevenit gânditor. Vedeam limpede frământarea din ochii lui, provocată de cine ştie ce război interior. Într-un târziu, se pare că hotărârea a fost luată.

—Telelefonul tău are semnal aici? a întrebat-o pe Sydney.

Răspunsul a fost afirmativ. Sydney s-a căutat prin geantă şi i-a înmânat telefonul ei. Dimitri l-a ținut în mână o clipă, privindu-l de parcă simpla lui atingere ar fi însemnat o tortură supremă. În final, cu un nou oftat, s-a ridicat şi a pornit spre ieşire. Am schimbat o privire întrbătoare cu Sydney, după care l-am urmat amândouă. Ea a mai zăbovit puțin, cât să arunce nişte bani pe masă şi să-şi înşface laptopul. Eu am ajuns afară exact în timp ce Dimitri termina de format un număr şi-şi ducea telefonul la ureche. Sydney ni s-a alăturat şi, o clipă mai târziu, persoana apelată a răspuns.

—Boris? a întrebat Dimitri.

Doar atât am mai înțeles, din cauză că restul a fost o rapidă înşiruire de cuvinte ruseşti. O senzație stranie m-a cuprins în timp ce-l auzeam vorbind. Eram dezorientată, derutată din cauză că nu înțelegeam limba... dar nu numai atât. Mă simțeam înghețată. Pulsul mi-o luase razna, înfricoşat. Vocea aceea... vocea aceea o cunoşteam. Era a lui, şi totuşi nu a lui. Era vocea coşmarurilor mele, o voce a răcelii şi a cruzimii. Dimitri se juca de-a strigoiul.

În fine, că se „juca” ar fi o exprimare mult prea blândă. O descriere mai adecvată ar fi că se prefăcea. Dar, oricum ai descrie-o, era al naibii de convingător.

Am văzut-o pe Sydney încruntându-se lângă mine, dar nu cred că trecea prin ce treceam eu. Ea nu-l

cunoscuse niciodată în chip de strigoi. Ea nu avea amintirile mele oribile. Schimbarea din comportamentul lui sigur era evidentă, însă studiindu-i ei fața, mi-am dat seama că era atentă la conversație. Uitasem că ştie ruseşte.

—Ce zice? am întrebat-o în şoaptă.

Încruntarea i s-a accentuat, fie din cauza conversației, fie a faptului că-i distrăgeam atenția.

—El... vorbeşte ca şi cum ar fi cineva cu care n-a mai discutat de ceva vreme. Dimitri îl acuză pe celălalt că s-a lăsat pe tânjală cât timp a fost el plecat.

A tăcut apoi, continuând să-şi traducă în gând. La un moment dat, tonul lui Dimitri s-a ridicat, furios, făcându-ne să tresărim amândouă. Mi-am întors privirea întrebătoare spre ea.

—S-a enervat din cauză că i s-a pus autoritatea sub semnul întrebării. Nu-mi dau seama, dar acum... celălalt pare că se linguşeşte şi-şi cere scuze.

Aş fi vrut să ştiu fiecare cuvințel, însă ei sigur i-ar fi fost greu să-mi traducă mie şi să asculte, în acelaşi timp. Tonul lui Dimitri a revenit la un nivel normal — deşi era încărcat în continuare de amenințarea aceea cumplită — şi, prin vălmăşagul de cuvinte, am auzit „Sonya Karp” şi „Montana”.

—Întreabă de domnişoara Kar... de Sonya? am murmurat.

Doar nu-mi mai era profesoară de multă vreme. Acum puteam foarte bine să-i spun şi Sonya.

—Mda, a confirmat Sydney, cu ochii încă pe Dimitri. Îi cere — adică, îi ordonă — respectivului să dea de altcineva şi să afle dacă poate s-o găsească pe Sonya. Persoana... Sydney s-a oprit să mai asculte. Persoana despre care întreabă pare să cunoască multă lume din zona în care a fost văzută ea ultima dată.

Ştiam că, în contextul acesta, „persoană” însemna „strigoi”. Dimitri se ridicase rapid în rang printre ei, impunându-şi voința şi puterea asupra altora. Cei mai mulți strigoi acționau solitar, rareori lucrând în grupuri, însă până şi singuraticii ştiau să recunoască pericolul şi când aveau de-a face cu un strigoi mai dominant. Dimitri îşi întrebuința legăturile, exact cum spusese mai devreme. Dacă vreun strigoi ar fi aflat despre transformarea lui — şi ar mai fi şi crezut în realitatea acesteia — n-ar fi putut să transmită prea repede informația, mai ales la cât erau ei de dezorganizați. Aşa, Dimitri era deja nevoit să joace capra, ca să găsească surse care cunoşteau alte surse care puteau fi în măsură să cunoască unde se afla Sonya.

Vocea lui Dimitri a redevenit puternică şi mânioasă, şi — dacă mai era posibil — şi mai sinistră. Dintr-odată, m-am simțit ca prinsă într-o capcană, şi chiar şi Sydney părea acum speriată. Am văzut-o înghițind în sec.

—Îi spune tipului că, dacă nu primeşte răspunsul până mâine seară, o să-l găsească el şi-o să-l sfâşie în bucăți şi... Sydney nu s-a mai obosit să încheie. Făcuse

ochii cât cepele. Foloseşte-ți şi tu imaginația. Ceva destul de oribil.

Atunci, am ajuns la concluzia că puteam să fiu oarecum bucuroasă pentru faptul că nu auzisem întreaga conversație în engleză.

După ce a terminat de vorbit şi i-a dat înapoi telefonul lui Sydney masca răutăcioasă a dispărut de pe fața lui Dimitri. Era, din nou Dimitri al meu, Dimitri dhampirul. Şi totuşi, emana deprimare şi disperare, şi se rezemă moale de peretele cafenelei, cu privirea rătăcind în sus, pe cer. Ştiam ce face. Încerca să se calmeze, să-şi recapete controlul asupra emoțiilor care păreau să se războiască înăuntrul lui. Tocmai făcuse ceva care ne-ar fi putut oferi indiciile necesare... însă cu un preț teribil pentru el. Îmi simțeam degetele zvâcnind. Aş fi vrut să-l cuprind cu un braț liniştitor, sau măcar să-l bat pe umăr, doar cât să ştie că nu e singur. Şi totuşi, m-am abținut, bănuind că nu i-ar plăcea.

În cele din urmă, şi-a întors din nou privirea spre noi. Îşi recăpătase stăpânirea de sine; cel puțin, pe dinafară.

—Am trimis pe cineva să întrebe despre ea, ne-a explicat, obosit. E posibil să nu iasă nimic. Strigoii nu prea sunt genul care să țină baze de date. Dar, din când în când, mai stau cu ochii unul pe altul, fie şi numai din autoconservare. O să aflăm curând dacă e vreun rezultat.

—Păi... uau. Îți mulțumesc, am zis, bâjbâind după cuvinte.

Ştiam că nu avea nevoie de mulțumiri, însă mie mi se păreau necesare.

A încuviințat printr-o înclinare a capului.

—Ar trebui să ne întoarcem la Păstrători... doar dacî nu cumva crezi că aici ar fi un loc sigur.

—Aş prefera să dispar de pe radarul lumii civilizate, a răspuns Sydney, pornind spre camionetă. În plus, îmi vreau înapoi cheile maşinii.

Drumul de întoarcere a părut de zece ori mai lung. Dispoziția lui Dimitri umplea cabina, aproape sufocându-ne cu disperarea lui. Până şi Sydney o simțea. Îl lăsase şi de data asta să coducă şi nu-mi dădeam seama dacă era bine sau rău. Oare drumul avea să-l distragă de la suferințele lui legate de strigoi? Sau torturile sufleteşti l-ar distrage de la condus, făcându-l să ne împotmolească în vreun şanț?

Din fericire, am reuşit să ajungem teferi şi am dat peste doi Păstrători care ne aşteptau în locul pentru parcare, o femeie moroi şi un bărbat uman, ambii cu înfățişări aprige. Încă nu izbuteam să mă eliberez de impresia ciudată a celor două rase pregătite să lupte împreună. M-am întrebat dacă ei doi alcătuiau un cuplu.

Ajungând în tabără, am găsit focul comun arzând strălucitor şi lumea aşezată în jurul lui, unii mâncând, iar alții doar conversând. Aflasem la micul dejun că focul era mereu aprins pentru cei care voiau să țină legătura cu ceilalți, dar că destule familii rămâneau în propriile lor gospodării.

Ne-am întors acasă la Raymond, însă numai Sarah şi Joshua erau acolo. Ea spăla vasele, iar el stătea, neastâmpărat, pe un scaun. Imediat cum m-a văzut la uşă, a ţâşnit în picioare, cu un zâmbet la strălucirea maximă din nou pe chip.

—Rose! Te-ai întors. începeam să ne facem griji... adică, nu nu că vi s-ar fi întâmplat ceva — nici nu era posibil, cu abilitățile voastre — ci că poate v-ați hotărât să ne părăsiți.

—În niciun caz fără maşina noastră, a replicat Sydney, lăsând pe masă cheile camionetei.

Cele ale CR-V-ului aşteptau deja acolo, şi uşurarea i-a inundat fața în timp ce le înşfăca grăbită.

Sarah ne-a oferit ceea ce le mai rămăsese de la masă, dar noi am refuzat, fiindcă ne făcuserăm plinul cu snackuri de la benzinăria din Rubysville.

—Bine, a zis ea, atunci, dacă nu mâncați, puteți să vă duceți să stați cu ceilalți, la foc. S-ar putea ca Jess McHale să cânte astă-seară, dacă reuşesc s-o facă să bea destul; şi, beată sau trează, femeia asta are cea mai minunată voce din câte am auzit în viața mea.

Le-am căutat scurt privirile lui Dimitri şi lui Sydney. Recunosc, eram un pic curioasă să văd cum ştia să petreacă gruparea asta sălbăticită, chiar dacă în realitate clarul de lună şi cântecele folk nu se situau tocmai în fruntea topului distracțiilor mele preferate. Dimitri încă avea acea înfățişare chinuită de pe urma convorbirii telefonice.

Bănuiam că lui i-ar fi plăcut mai degrabă să se izoleze în camera noastră, însă când a auzit-o pe Sydney că vrea să meargă lîngă foc, replica lui a sosit automat: „Merg şi eu.” Mi-am dat seama imediat de ce o făcea. Vremea petrecută ca strigoi îl tortura. Faptul că vorbise cu un strigoi îl tortura. Şi poate — ba nu, sigur — îşi dorea să se ascundă şi să încerce blocarea tuturor acestor sentimente; şi totuşi, el era Dimitri. Iar Dimitri îi proteja pe cei care aveau nevoie de el, şi chiar dacă ascultarea unor cântece în jurul focului nu era tocmai un pericol mortal, tot rămânea o situație semiprimejdioasă pentru un civil cum era Sydney. Or, el nu putea să permită aşa ceva. În plus, ştia că Sydney s-ar fi simțit mai în siguranță dacă ne avea pe amândoi în apropiere.

Am dat să spun că merg şi eu cu ei, însă Joshua mi-a luat-o înainte.

—Mai vrei să-mi vezi grota? A mai rămas puțină lumină afară. Aşa, o s-o vezi mai bine decât dacă ar trebui să folosim o torță.

Uitasem despre conversația cu Joshua de mai devreme şi am fost tentată să-i refuz oferta. Dar atunci, ceva a sclipit în ochii lui Dimitri, ceva dezaprobator. Aşa. El nu voia ca eu să plec împreună cu un tânăr, şi chipeş pe deasupra. Să fi fost vorba despre o legitimă îngrijorare legată de Păstrători? Sau despre gelozie! Nu, sigur nu ultima. Doar stabilisem — şi încă de multe, multe ori — că Dimitri nu-şi dorea o legătură amoroasă cu mine. Ba chiar îi ținuse partea lui Adrian, mai

devreme. Să fi fost un reflex de fost iubit? În Rubysville, îmi închipuisem că eu şi Dimitri am putea să fim prieteni, dar aşa ceva era imposibil dacă el credea că poate să mă controleze pe mine, ca şi viața mea amoroasă. Cunnoscusem fete cu astfel de foşti. Eu nu aveam să fiu ca ele. Aveam dreptul să umblu cu oricine îmi venea chef.

—Sigur, am răspuns, şi Dimitri s-a întunecat la față. Mi-ar plăcea.

Şi am plecat împreună cu Joshua, lăsându-i pe ceilalți în urmă. Ştiam că, parțial, hotărârea mea se datora dorinței de a-mi dovedi independența. Dimitri afirmase că suntem egali; cu toate acestea, luase îngrozitor de multe hotărâri pe parcursul planului de evadare fără să mă consulte pe mine. Era plăcut să mai simt, din când în când, că pot să hotărăsc şi singură; şi, în plus, îmi plăcea de Joshua şi eram oarecum curioasă să aflu mai multe despre modul de viață al celor de-aici. Cred că Sydney n-ar fi vrut ca eu să plec, însă oricum avea Dimitri grijă de ea.

În timp ce mergeam cu Joshua, am trecut pe lângă destui Păstrători care umblau pe-afară. La fel ca mai devreme, destule priviri m-au fixat. În loc să mă ducă pe potecă, spre casa tatălui său, Joshua m-a condus prin jurul micului munte. Avea el dimensiuni respectabile, însă după ce trăisem în apropierea Stâncoşilor, totul din Apalaşi mi se părea „mic”. Bănuiesc că devenisem snoabă în privința munților.

Totuşi, muntele se cam întindea ceva cale, iar noi ne îndepărtam tot mai mult de aşezarea principală a Păstrătorilor. Pădurea se îndesea, iar lumina se împuţina pe măsură ce soarele începea, în sfârşit, să se cufunde la orizont.

—Eu sunt cam la periferie, mi-a explicat Joshua, pe un ton de scuză. Ne tot înmulţim, şi nu e prea mult loc în centrul oraşului.

„Oraş" mi s-a părut un termen cam optimist, dar nu mi-am exprimat impresia cu voce tare. Mda. Categoric, eram o snoabă.

—Grotele, în schimb, a adăugat Joshua, se tot întind, aşa că mai e încă spaţiu.

—Sunt naturale? m-am interesat.

—Unele, da. Altele sunt tuneluri miniere abandonate.

—E destul de drăguţ pe-aici, am apreciat.

Îmi plăceau foioasele. Chiar dacă mă mistuia dorul de Montana, frunzele late de aici contrastau plăcut cu acele de pin.

—Şi, stai puţin, măcar ai parte de intimitate ca lumea, este? L-am întrebat.

—Este, mi-a răspuns, zâmbind. Am crezut c-o să ţi se pară... nu ştiu. Prea rustic. Sau sălbatic. Probabil că aşa ne consideri pe toţi.

Remarca lui m-a uimit. În majoritatea lor, Păstrătorii îşi apăraseră în chip atât de aprig modul de viaţă, încât nici nu-mi trecuse prin gând că ar lua cineva în seamă măcar eventualitatea ca vreunul din afară să-l pună sub

semnul întrebării... sau că vreunuia dintre Păstrători i-ar fi păsat de aşa ceva.

—E doar diferit, am răspuns, cu diplomație. Foarte diferit față de locurile cu care sunt eu obişnuită.

În clipa aceea, m-a fulgerat dorul de prietenii şi de locurile față de care eram acum îndepărtată. De Lissa. De Adrian. De ceilalți prieteni ai noştri. De Curte. De Sf. Vladimir. Mi-am alungat iute sentimentul acesta. N-aveam timp acum să fac pe bosumflata, şi oricum puteam măcar să văd, mai târziu, ce mai făcea Lissa.

—Am fost prin oraşele oamenilor, mi-a explicat Joshua. Şi prin alte locuri în care trăiesc Pătații. Îmi dau seama de ce-ți plac, a mărturisit, puțin ruşinat. Nu mi-ar displăcea să am curent electric.

—Şi-atunci, voi de ce nu vă folosiți de el?

—Ne-am folosi, dac-ar fi posibil. Suntem prea departe, şi oricum nimeni nu ştie de fapt de prezența noastră aici. Oamenii-crin spun că aşa ne ascundem mai bine.

Nu-mi trecuse prin minte simplul fapt că ei îndurau astfel de condiții din cauză că erau forțați, dacă voiau să rămână neştiuți. Chiar m-am întrebat cam câte dintre opțiunile lor se datorau cramponării de aşa-zisa tradiție... şi câte le fuseseră influențatr de Alchimişti.

—Am ajuns, m-a anunțat Joshua, smulgându-mă din cugetările mele.

Mi-a arătat o deschizătură întunecoasă, la nivelul solului. Era suficient de mare încât să poată pătrundă un adult prin ea.

—Drăguț, am zis.

Observasem mai devreme că unele dintre grote erau plasate mai sus în munți şi-i urmărisem pe locatarii lor cățărându-se, fie cu mâinile goale, fie cu ajutorul unor scări artizanale. O intrare lesne accesibilă părea un lux.

Joshua a părut surprins de lauda mea.

—Chiar?

—Chiar.

Ajunseserăm să pierdem cam mult din lumina zilei, aşa că el s-a oprit să aprindă o torță, după care l-am urmat înăuntru. La început, a trebuit să ne aplecăm puțin, dar pe măsură ce pătrundeam mai adânc în grotă, plafonul se extindea treptat, deschizându-se până la urmă într-un spațiu larg, rotund. Podeaua era din pământ bătătorit, iar pereții din piatră, aspri şi colțuroşi. Se vedea că este o grotă naturală, dar sesizam şi eforturile depuse pentru modernizarea ei. Podeaua fusese curățată şi nivelată, iar într-un colț am văzut o grămăjoară de pietre şi de bolovani, dând impresia că fuseseră strânşi ca să se facă loc. Două obiecte de mobilier fuseseră aduse deja: un scaun îngust, din lemn, şi o saltea care arăta capabilă să găzduiască cu greu fie şi o singură persoană.

—Te gândeşti, probabil, că e mică, mi-a zis Joshua.

Era adevărat, însă de fapt era mai mare decât camera mea din căminul de la Sf. Vladimir.

—Păi, mda, dar... adică, tu câți ani ai?

—Optsprezece.

—Ca şi mine, am zis, ceea ce a părut să-l bucure foarte mult. Să ai propria ta, ăăă, grotă, la optsprezece ani, e destul de tare.

Drept e că ar fi fost şi mai tare dac-ar fi avut curent electric, internet şi canalizare, dar nu era musai să aduc toate astea în discuție.

Ochii lui albaştri au început, practic, să strălucească. Nu m-am putut împiedica să remarc ce drăguț contrastau cu tenul lui bronzat. Mi-am alungat imediat gândul. Nu venisem aici ca să-mi găsesc un iubit. Dar, din câte se părea, eram singura care credea asta.

Deodată, Joshua a făcut un pas înainte.

—Ai putea să rămâi, dacă vrei, mi-a zis. Ceilalți Pătați nu te-ar găsi niciodată aici. Am putea să ne căsătorim, iar când am avea copii, am putea să ne construim o căsuță cu etaj, ca a părinților mei, şi...

Cuvântul *căsătorie* m-a determinat să mă retrag spre ieşire, la fel de şocată şi de panicată pe cât aş fi fost în cazul unui atac al strigoilor. Deosebirea era că, înaintea unui astfel de atac, de obicei eram prevenită.

—Hopa, hopa, ia-o mai încet, am exclamat.

Era clar. Nu mă aşteptasem la o cerere în căsătorie.

—Abia ne-am cunoscut! am încercat să argumentez.

Slavă Domnului, el nu s-a apropiat.

—Ştiu, a zis, dar uneori aşa se procedează.

—Ce, căsătoriile între persoane care abia s-au cunoscut? am întrebat, neîncrezătoare.

—Sigur. Mereu se-ntâmplă. Şi, serios vorbind, în timpul ăsta chiar atât de scurt, m-am convins deja că-mi place de tine. Eşti formidabilă. Eşti frumoasă şi e evident că şi o bună luptătoare. Iar atitudinea ta... S-a oprit, clătinând din cap, cu o expresie de adorație. În viața mea n-am văzut aşa ceva, a exclamat.

Aş fi preferat ca el să nu fi fost atât de drăguț şi de simpatic. Când un tip oribil îşi declară adorația, te descurci mai uşor decât cu unul care-ți şi place. Mi-am adus aminte de ce spunea Sydney, cum că eu eram aici o apariție extrem de fierbinte. Din câte se| părea, mai degrabă una pârjolitoare.

—Joshua, zău că-mi place de tine, dar, am adăugat în grabă, zărind cum trăsăturile i se luminează de speranță, sunt prea tânără ca să mă mărit.

Răspunsul meu l-a făcut să se încrunte.

—Dar nu ziceai că ai optsprezece ani?

OK. Vârsta probabil că nu reprezenta pe-aici un argument temeinic. Doar văzusem, în oraşul natal al lui Dimitri, cât de tineri erau unii părinți. Într-un loc precum acesta, probabil că se căsătoreau încă de copii. Am încercat un alt unghi de abordare.

—Nici măcar nu ştiu dacă aş vrea să mă mărit.

Asta nu l-a descumpănit. A clătinat din cap, în semn de înțelegere.

—Inteligent. Am putea la început să trăim împreună, să vedem cum ne înțelegem.

Expresia lui serioasă a dispărut imediat, lăsând locul zâmbetului.

—Dar să ştii că sunt destul de maleabil. O să te las să câştigi la fiecare controversă.

Nu m-am putut abține. Am izbucnit în râs.

—Ei bine, atunci o s-o câştig pe-asta de-acum şi o să-ți spun că pur şi simplu, nu sunt pregătită pentru... nimic din toate astea. În plus, am deja pe cineva.

—Pe Dimitri?

—Nu. Pe altul. A rămas la Curtea Pătaților.

Nici măcar nu-mi venea să cred că spun aşa ceva.

Joshua s-a încruntat iar.

—Şi-atunci, el de ce nu e aici, să te apere?

—Pentru că... nu e genul lui. Şi sunt capabilă să-mi port de grijă şi singură.

Niciodată nu-mi plăcuse ideea că aş avea nevoie de cineva care să mă salveze.

—Şi uite ce e, chiar dacă n-ar fi fost el, oricum o să plec cât de curând. Niciodată n-ar putea să meargă ceva între noi doi.

—Înțeleg. Joshua arăta dezamăgit, dar părea să nu-mi ia în nume rău refuzul. Dar poate, a adăugat el, după ce-o să-ți rezolvi problemele, o să te-ntorci.

Am dlat să-i spun că nu e cazul să mă aştepte şi că ar fi bine să se însoare cu altcineva (cu toate că mi se părea ridicol, la vârsta lui), dar apoi am înțeles c-ar fi fost o

recomandare inutilă. În fanteziile lui Joshua, probabil că el putea să se însoare acum cu altcineva, şi să mă includă mai târziu şi pe mine în harem, ca tatăl lui, cu Sarah şi cu Paulette. Aşa că am replicat cu un simplu „Poate”. Bâjbâind după o schimbare a subiectului, am căutat orice ar fi putut să-i distragă atenția. Privirea mi s-a oprit asupra scaunului şi a modelului cu frunze cioplit pe el.

—E chiar drăguț.

—Mersi, mi-a răspuns, apropiindu-se. Spre uşurarea mea, n-a mai insistat pe subiectul anterior. Şi-a plimbat drăgăstos degetele peste lemnul sculptat ornamental, care părea să fie o împletitură din frunze. Eu l-am făcut, m-a anunțat apoi.

—Zău ? l-am întrebat, sincer surprinsă. E... e minunat.

—Dacă-ți place...

Mâna i s-a pus în mişcare, şi m-am temut că mă aşteaptă o sărutare sau o îmbrățişare. În loc de aşa ceva, şi-a vârât-o în buzunarul cămăşii şi a scos de-acolo o brățară din lemn, frumos sculptată. Era un model simplu, şerpuit, veritabila minune constând în cât era de fin şi de delicat, şi dintr-o singură trăsătură. Lemnul fusese şlefuit până la strălucire.

—Poftim, mi-a zis, întinzându-mi brățara.

—E pentru mine? m-am mirat, trecându-mi degetul peste muchia netezită.

—Dacă vrei s-o primeşti. Am făcut-o azi, cât timp ai fost la oraş. Ca să-ți aducă aminte de mine după ce-o să pleci.

Am ezitat, întrebându-mă dacă nu cumva acceptarea darului ar fi însemnat că-l încurajez. Nu, mi-am răspuns. Îmi exprimasem limpede punctul de vedere asupra căsătoriei adolescentine şi oricum, părea atât de emoționat, încât n-aş fi suportat gândul de a-i răni sentimentele. Mi-am strecurat brățara pe încheietură.

—Sigur c-o să-mi aduc aminte. Mulțumesc.

După fericirea de pe chipul lui, acceptarea brățării compensa refuzul meu de adineauri. Mi-a mai arătat vreo câteva amănunte prin grota lui, după care mi-a urmat propunerea de a ne întoarce la ceilalți din jurul focului. Am auzit ecourile muzicii prinre copaci înainte să ajungem şi, cu toate că nu era câtuşi de puțin genul meu preferat, simțeam ceva călduros şi prietenos în modul de viață al comunității acesteia. Nu fusesem niciodată într-o tabără de vară, dar îmi închipuiam că aşa trebuia să fi fost.

Sydney şi Dimitri stăteau mai pe la marginea grupului. Ei erau tăcuți şi atenți, însă toți ceilalți cântau, băteau din palme şi discutau între ei. Încă o dată, m-a uimit uşurința cu care puteau să se amestece între ei dhampiri, moroi şi oameni. Cupluri mixte se vedeau peste tot, unul dintre ele — o femeie umană şi un moroi — îşi făcea de cap de față cu toată lumea. Din timp în

timp, când o săruta pe gât, el o mai şi muşca, sorbind câte puțin sânge. Am fost nevoită să-mi întorc privirea.

Şi mi-am întors-o spre prietenii mei. Sydney m-a văzut şi s-a arătat uşurată. Expresia feței lui Dimitri era impenetrabilă. Ca de fiecare dată, privirile celorlalți mi-au urmărit mişcările şi, spre surpriza mea, am descifrat o gelozie nedisimulată pe fețele câtorva tipi. Sper că nu-şi închipuiam că mă despuiasem cu Joshua în grotă. Nu prea era imaginea pe care mi-aş fi dorit s-o las în urmă.

—Trebuie să vorbesc cu Sydney, i-am zis, peste toată hărmălaia.

Ajunsesem la concluzia că era cel mai bine să păstrez distanța, înainte să se işte vreun zvon, plus că, într-adevăr, Sydney părea că mă vrea alături de ea. Joshua a încuviințat din cap şi eu m-am întors să plec. Făcusem abia doi paşi, când un pumn s-a repezit drept spre fața mea.

Nu eram pregătită să mă apăr şi abia am mai avut prezența de spirit să-mi întorc capul şi să primesc lovitura în obraz, ca să nu mă trezesc cu nasul rupt. După surprinderea inițială, întreaga mea pregătire şi-a intrat în funcțiune. M-am retras repede din calea atacului şi am adoptat postura pentru luptă. Muzica s-a oprit, şi m-am întors cu fața spre atacator.

Era Angeline.

Luase o poziție asemănătoare cu a mea, cu pumnii încleştați şi privirea tăioasă complet concentrată asupra mea.

—OK, mi-a zis. E vremea să aflăm cât de tare eşti în realitate.

De fapt, era vremea să vină cineva — să zicem, unul dintre părinți — s-o ia de păr de-acolo şi s-o pedepsească pentru că lovea un oaspete. Dar, uimitor lucru, nimeni nu s-a clintit, nimeni n-a încercat s-o împiedice. Nu... totuşi n-a fost chiar aşa. O persoană s-a ridicat. Dimitri a țâşnit în picioare, pregătit să acționeze, încă din clipa în care a văzut că sunt în primejdie. M-am aşteptat să vină şi s-o îndepărteze pe Angeline, însă un grup de Păstrători s-a grăbit spre el, spunându-i ceva neauzit de mine. N-au încercat să-l împiedice fizic, dar ceea ce i-au spus l-a determinat să rămână pe loc. Aş fi întrebat, să aflu şi eu ce-i spuseseră, însă Angeline se repezea deja din nou spre mine. Se pare că eram pe cont propriu.

Angeline era scundă, chiar şi pentru un dhampir, însă întregul ei corp era încărcat de forță. Era şi destul de iute, deşi nu într-atât încât să mă nimerească şi a doua oară. Am eschivat cu eleganță şi-am păstrat distanța, nevrând să trec la ofensivă împotriva fetei acesteia. Probabil că era în stare să provoace vătămări într-o confruntare, însă în stilul ei era ceva neîngrijit... ba nu, mai degrabă rudimentar. Era o bătăuşă, una care se încăierase de multe ori, însă fără să aibă vreo pregătire ca lumea.

—Ai înnebunit? am strigat la ea, ferindu-mă din calea unui nou asalt. Încetează. Nu vreau să te lovesc.

—Sigur, a replicat ea. Asta vrei să creadă toată lumea, este? Dacă nu eşti obligată să te lupți de-a binelea, atunci toți or să creadă în continuare că semnele sunt autentice.

—Dar *sunt* autentice!

Insinuarea cum că mi-aş fi falsificat tatuajele mi-a stârnit mânia, însă am refuzat să mă las atrasă în încăierarea asta ridicolă.

—Dovedeşte, m-a provocat, atacându-mă iar. Dovedeşte că eşti cine pretinzi că ai fi.

Era ca într-un dans, cum mă tot feream de ea. Puteam s-o țin aşa toată noaptea, dar câteva strigăte dezamăgite din mulțime ne-au cerut să „trecem la treabă”.

—N-am nevoie să dovedesc nimic, i-am zis.

—Atunci, înseamnă că e o minciună.

Respirația i se îngreunase deja. Consuma mult mai multă energie decât mine.

—Tot ce faceți voi, Pătații, e o minciună.

—Nu e adevărat, am insistat.

De ce permitea Dimitri să continue chestia asta? L-am zărit cu coada ochiului şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, el *zâmbea.*

Între timp, Angeline îşi continua tirada, tot încercând să mă lovească.

—Toți mințiți. Toți sunteți slabi. Mai ales „regalii” voştri. Ei sunt cei mai prăpădiți.

—Tu nu-i cunoşti absolut deloc. Nu ştii nimic despre ei.

Chiar dacă era în stare să poarte o conversație, vedeam că frustrarea îi sporea permanent. Dacă n-aş fi fost destul de convinsă că m-ar fi lovit pe la spate, aş fi ales calea cea nobilă şi-aş fi plecat pur şi simplu.

—Ştiu destule, a zis. Ştiu că sunt egoişti şi răsfățați şi nu fac nimic pentru ei. Nu le pasă de nimeni altcineva. Toți sunt la fel.

De fapt, eram şi eu de acord cu Angeline în privința unora dintre membrii familiilor regale; cu toate acestea, nu-mi plăcea că generaliza.

—Nu mai vorbi despre lucruri pe care nu le înțelegi, m-am răstit. Nu toți sunt aşa.

—Ba *sunt,* s-a încăpățânat ea, bucuroasă că mă vedea înfuriată. Aş vrea să moară cu toții!

Nu era de ajuns cât să mă împingă la ofensivă, însă comentariul ei mi-a înnegurat gândurile destul cât să-i las o breşă prin garda mea, una mică de tot. Niciodată n-aş fi avut o astfel de scăpare față de un strigoi, însă pe fata asta sălbatică o subestimasem. Piciorul i-a şerpuit, lovindu-mă în genunchi, şi a fost ca şi cum ar fi aruncat un băț de chibrit aprins într-un butoi cu benzină. Totul a explodat.

Atinsă de această lovitură, m-am clătinat uşor, iar ea a profitat de avantaj. Instinctele mele războinice au preluat comanda, şi n-am avut de ales, decât să ripostez înainte ca ea să mă mai lovească iar. Lumea a început să aclame acum că lupta „era pe bune”. Trecusem la ofensivă, încercând s-o pun jos, ceea ce însemna că de-

acum, contactul fizic escalada exponențial. Oricum eram mai bună decât ea, fără urmă de îndoială, dar în încercarea de-a ajunge la Angeline, intram în raza loviturilor ei. A reuşit să mă atingă cu câteva lovituri, niciuna serioasă, până s-o plachez şi s-o trântesc la pământ. Mă aşteptam ca prin asta să pun capăt încăierării, însă ea s-a împins în mine înainte s-o imobilizez pe deplin. Ne-am rostogolit pe jos, şi ea a încercat să-şi adjudece poziția dominantă. Nu puteam să-i permit una ca asta, şi am reuşit să-i administrez un pumn în obraz, mult mai puternic decât cel de mai devreme.

Din nou, am crezut că lupta se sfârşise. Lovitura o desprinsese de mine, aşa că am încercat să mă ridic în picioare, dar atunci afurisita asta mică m-a apucat de păr şi m-a smucit înapoi jos. M-am răsucit şi m-am smuls din mâna ei — deşi sunt destul de comvinsă că i-a rămas ceva păr în pumn — şi de data asta am reuşit s-o țintuiesc de-a binelea, presând-o cu toată forța şi cu toată greutatea mea. Ştiam că o durea, dar n-aveam ce să-i fac. Ea începuse. Şi în plus, încăierarea asta depăşise limitele. Să tragi pe cineva de păr nu însemna altceva decât să joci murdar.

Angeline a mai încercat de vreo câteva ori să se elibereze, dar când a devenit limpede că nu mai poate, în jurul nostru s-au dezlănțuit fluierăturile şi aclamațiile. După doar câteva clipe, expresia întunecată şi furioasă de pe fața Angelinei a dispărut, înlocuită fiind de una

resemnată. Am examinat-o cu prudență, nevrând să-mi las jos garda.

—Foarte bine, a zis ea. Cred că e-n regulă. Dă-i bătaie.

—Hă? Ce să fie în regulă? m-am mirat.

—E în regulă dacă te măriți cu frate-meu.

TREISPREZECE

—NU-I DE RAS!

—Ai dreptate, m-a aprobat Sydney. Nu-i de râs. E de râs cu *lacrimi*.

Eram din nou în casa lui Raymond, în intimitatea camerei noastre. Ne luase o veşnicie până să scăpăm de festivitățile de lângă foc, mai ales după ce aflasem o informație îngrozitoare despre obiceiurile Păstrătorilor. În fine, cel puțin mie mi se păruse îngrozitoare. Aflsem că, dacă voia cineva să ia în căsătorie pe altcineva de pe-aici, potențialul mire şi posibila mireasă trebuiau să se confrunte, fiecare, cu ruda cea mai apropiată de acelaşi sex a fiecăruia dintre ei. Angeline descoperise interesul lui Joshua încă din clipa apariției mele, iar atunci când observase brățara, presupusese că între noi se încheiase cine ştie ce înțelegere. De aceea, cădea în sarcina ei, ca

soră, să se asigure că eram demnă. Încă nu se putea spune că-i plăcea de mine, sau că avea deplină încredere, însă faptul că mă dovedisem o luptătoare capabilă mă ridicase substanțial în ochii ei, permițându-i să consimtă la „logodna" noastră. Fusese nevoie de multe vorbe iscusite ca să-i convingem pe toți — inclusiv pe Joshua — că nu exista nicio logodnă. Dac-ar fi existat, după cum aflasem, Dimitri ar fi trebuit să joace rolul de „rudă" a mea şi să se bată cu Joshua.

—Încetează, am repezit-o.

Dimitri se rezemase de unul dintre pereții încăperii, cu brațele încrucişate la piept, şi privea cum îmi frecam pometele lovit de Angeline. Nu era nici pe departe cea mai gravă vătămare din câte avusesem vreodată, dar sigur a doua zi urma să mă trezesc cu o vânătaie. Pe fața lui juca un mic zâmbet.

—Eu ți-am spus să nu-l încurajezi, am auzit replica lui calmă.

—Mă rog. Nici tu nu ți-ai dat seama ce-o să iasă. Tu doar n-ai vrut ca eu să...

M-am întrerupt, înghițindu-mi cuvintele. Doar nu era să spun ce-mi trecea prin minte: că Dimitri era gelos. Sau posesiv. Sau cine mai ştie cum. Ştiam doar că-l iritase comportamentul meu prietenos față de Joshua... şi că-l amuzase pe cinste revolta mea privitoare la atacul din partea Angelinei. M-am întors brusc spre Sydney, care se distra la fel de mult ca Dimitri. De fapt, sunt

destul de convinsă că n-am mai văzut-o niciodată atât de zâmbitoare.

—*Tu* ştiai despre obiceiul ăsta?

—Nu, a recunoscut ea, dar nici nu m-a surprins. Doar ți-am spus că sunt sălbatici. O mulțime de probleme obişnuite se rezolvă prin astfel de lupte.

—E o tâmpenie, am exclamat, fără să-mi pese că mă văicăream. Mi-am pipăit creştetul, dorindu-mi să fi avut la îndemână o oglindă, ca să văd dacă Angeline îmi smulsese vreo şuviță mai zdravănă. Deşi... n-a fost rea, am adăugat. Necizelată, dar nu e rea deloc. Aşa sunt toți, atât de vânjoşi? Şi oamenii, şi moroii?

—Cam aşa am înțeles.

Am cântărit în minte situația. Eram iritată şi stânjenită de ceea ce se întâmplase, dar trebuia să recunosc că Păstrătorii deveniseră, dintr-odată, mult mai interesanți. Ce ironie, că un grup atât de izolat avea inteligența de a-i învăța pe toți să lupte, indifirent cărei rase îi aparțineau. În timp ce propria-mi civilizație „luminată” refuza încă să predea autoapărarea.

—Şi de-asta nu sunt deranjați de strigoi, am murmurai, amintindu-mi de discuția de la micul dejun.

Nici măcar nu mi-am dat seama ce spusesem, până cănd am observat că zâmbetul lui Dimitri dispare. Şi-a întors fața spre fereastră, întunecându-se brusc.

—Ar fi cazul să-l mai caut pe Boris, să văd ce-a aflat, a zis apoi, întorcându-se spre Sydney. N-o să dureze

mult. Nu e nevoie să mergem toți. N-aş putea să-ți iau maşina, din moment ce nu trebuie să ajung prea departe?

Ridicând din umeri, Sydney a întins mâna după chei. Constataserăm mai devreme că telefonul ei putea să prindă semnal la vreo zece minute de drum dinspre sat. Dimitri avea dreptate. Chiar nu aveam motiv să mergem cu toții, doar pentru o convorbire telefonică rapidă. După lupta mea, eu şi cu Sydney eram destul de liniştite. Nimeni nu avea să se pună cu mine acum. Şi totuşi… nu-mi plăcea ideea ca Dimitri să-şi retrăiască de unul singur zilele petrecute în chip de strigoi.

—Tu tot ar trebui să te duci, i-am zis lui Sydney, improvizând la repezeală. Eu trebuie să văd ce mai e cu Lissa.

Nu era întru totul o invenție. Ceea ce aflaseră prietenii mei de la Joe, încă mă apăsa.

—De obicei, pot să-mi dau seama în acelaşi timp şi de ce se-ntâmplă în jurul meu, i-am explicat, dar ar fi mai bine dacă tu ai fi plecată, mai ales în eventualitatea în care chiar ar apărea Alchimiştii.

Logica mea era deficitară, cu toate că apariția colegilor ei încă era un motiv de îngrijorare.

—Mă indoiesc că ar veni pe întuneric, mi-a atras ea atenția, dar chiar nu-mi doresc să rămân pe-aici dacă doar o să stai să priveşti în gol.

N-a recunoscut-o, iar eu nu era cazul să mai spun ceva, dar bănuiam că, în orice caz, nici să-i conducă altcineva maşina nu-şi dorea.

Dimitri era de părere că venirea ei ar fi inutilă, şi chiar i-a spus-o, dar, după toate aparențele, nu se simțea îndemnat să facă pe şeful cu ea, aşa cum se purta cu mine. În consecință, au plecat amândoi, lăsându-mă singură în cameră. I-am urmărit cu o privire melancolică. În ciuda a cât de enervante mi se păruseră zeflemelele lui de mai devreme, îmi făceam griji pentru el. Văzusem ce efect îi produsese ultima convorbire telefonică şi mi-aş fi dorit să fiu lângă el, ca să-l alin. Dar aveam senzația că nu mi-ar fi permis-o, motiv pentru care socotisem acceptul lui de a fi însoțit de Sydney ca pe o mică victorie.

După plecarea lor, m-am hotărât ca, într-adevăr, să văd ce mai face Lissa. O spusesem mai mult ca pe un pretext, dar, sinceră să fiu, era de preferat alternativei: să mă întorc afară şi să stau la discuții. Nu-mi mai doream să-i aud pe alții felicitându-mă, plus că după cum aveam impresia, Joshua îmi interpretase acel „poate”, ca şi acceptarea brățării, ca pe o veritabilă promisiune. Incă îl consideram zdrobitor de drăguț, dar nu puteam suporta să-i văd privirea plină de adorație.

Aşezându-mă turceşte pe patul Angelinei, mi-am deschis mintea către legătură şi către ceea ce trăia acum Lissa. Mergea pe culoarele unei clădiri pe care la început n-am recunoscut-o. Abia după câteva clipe am reuşit s-o localizez. Era o clădire de la Curte care găzduia un vast spa şi salon de înfrumusețare... dar şi vizuina țigăncii Rhonda. Mi se părea bizar faptul că Lissa se ducea să i

se ghicească viitorul, dar imediat cum i-am zărit însoţitorii, mi-am dat seama că altceva avea ea de gând.

Cu ea erau obişnuiţii suspecţi: Adrian şi Christian. Mi-a tresăltat inima revăzându-l pe Adrian... mai ales după incidentul cu Joshua. Ultimul meu vis indus de spirit fusese prea scurt.

Christian o ţinea de mână pe Lissa în timp ce mergeau, strânsoarea lui fiind caldă şi liniştitoare. Arăta încrezător şi hotărât... deşi nu-i lipsea zâmbetul acela impertinent, tipic pentru el. Lissa era cea agitată, încordându-şi vizibil forţele pentru ceva anume. Îi simţeam temerile legate de misiunea care o aştepta, chiar dacă o considera necesară.

—Aid e? a întrebat ea, oprindu-se în faţa unei uşi.

—Aşa cred, i-a răspuns Christian. Tipa de la recepţie a zis că e uşa roşie.

După o singură clipă de ezitare, Lissa a ciocănit. Nimic. Fie camera era goală, fie bătaia în uşă nu fusese luată în seamă. A ridicat mâna din nou, şi atunci uşa s-a deschis. Ambrose stătea în cadrul ei, uluitor ca întotdeauna, chiar şi îmbrăcat în jeanşi şi un tricou albastru, de purtare. Veşmintele îi îmbrăţişau trupul într-un fel care-i scotea în relief fiecare muşchi. Putea să fi descins direct de pe coperta revistei *GQ*.

—Salut, a rostit, evident surprins.

—Salut, i-a răspuns Lissa. Am putea să stăm de vorbă cu tine? Ambrose şi-a înclinat aproape imperceptibil capul spre încăpere.

—Sunt cam ocupat în clipa de faţă.

Dincolo de el, Lissa zărea o masă pentru masaj, pe care stătea întinsă cu faţa în jos, o femeie moroi. Partea inferioară a corpului era acoperită cu un prosop, însă spinarea îi era goală, sclipind de ulei în lumina slabă. Lumânări parfumate ardeau în încăpere, şi o muzică New Age se auzea derulându-se delicat.

—Uau, a exclamat Adrian. Nu-ţi pierzi vremea, nu-i aşa? N-au aşezat-o în mormânt decât de vreo câteva ore, şi tu deja ai o alta.

Tatiana fusese în sfârşit aşezată pentru odihna veşnică astăzi, imediat înaintea apusului. Înmormântarea se bucurase de mult mai puţin fast decât tentativa iniţială.

Ambrose i-a aruncat o privire tăioasă lui Adrian.

—E o clientă. Asta mi-e meseria. Uiţi că unii dintre noi sunt nevoiţi să muncească dacă vor să-şi câştige existenţa.

—Te rog? a intervenit Lissa, strecurându-se grăbită în faţa lui Adrian. N-o să dureze mult.

Ambrose şi-a plimbat privirea peste chipurile prietenilor mei, după care a oftat şi a rostit peste umăr:

—Lorraine? Eu trebuie să ies puţin. Mă întorc imediat, bine?

—Bine, i-a strigat femeia, întorcându-şi faţa spre el.

Era mai în vârstă decât mă aşteptasem, undeva pe la vreo patruzeci şi cinci de ani. Presupun că, dacă tot trebuia să plăteşti pentru masaj, nu te împiedica nimeni să-ţi alegi un maseur având jumătate din anii tăi.

—Să vii repede, l-a îndemnat ea.

Ambrose i-a expediat un zâmbet orbitor în timp ce închidea uşa după el, zâmbet care a pierit de îndată ce a rămas singur cu prietenii mei.

—Bun, care-i problema? Nu-mi place deloc ce fețe aveți.

Oricât de radicală ar fi fost deviația lui Ambrose față viața unui dhampir normal, el tot avea aceeaşi pregătire ca oricare gardian. Era un bun observator. Întotdeauna era cu ochii în patru după potențialele amenințări.

—Păi, ăăă, voiam să discutăm cu tine despre...

Lissa a avut un moment de ezitare. Să vorbeşti despre investigații şi interogatorii era una. Să le şi desfăşori, era cu totul alta.

—Despre asasinarea Tatianei, a încheiat, până la urmă.

Sprâncenele lui Ambrose au țâşnit în sus.

—Aha. Înțeleg. Nu prea ştiu ce-ar mai fi de spus, în afară de faptul că eu nu cred în vinovăția lui Rose. Nu mi se pare că ati crede nici voi, în ciuda a ceea ce se petrece. Toată lumea vorbeşte despre cât sunteți de şocați şi de necăjiți. Aveți parte de multă compasiune pentru că ați fost înşelați de o „prietenă" atât de periculoasă şi de sinistră.

Lissa a simțit cum se îmbujorează. Prin condamnarea mea publică şi prin lepădarea de prietenia noastră, ea se punea la ai adăpost de necazuri. Fusese sfatul primit de la Abe şi de la Tasha, şi Lissa ştia bine că era unul

sănătos. Şi totuşi, chiar dacă nu era decât o prefăcătorie, ea tot se simțea vinovată. Christian s-a grăbit să-i sară în apărare.

—Las-o în pace. Nu despre asta e vorba.

—Atunci, despre ce e? a întrebat Ambrose.

Lissa a intervenit imediat, îngrijorată că Adrian şi Christian ar putea să-l enerveze pe Ambrose şi să îngreuneze obținerea unor răspunsuri din partea lui.

—Abe Mazur ne-a spus că, în sala de judecată, i-ai spun, sau, ăăă, i-ai făcut ceva lui Rose.

Ambrose a făcut o figură şocată şi am fost nevoită să-l aplaud pentru cât era de convingător.

—I-am făcut ceva? Asta ce mai înseamnă? Mazur are impresia că, nu ştiu cum să zic, m-aş fi putut da la ea de față cu toată lumea aceea?

—Nu ştiu, a recunoscut Lissa. El doar a văzut ceva, atât.

—I-am urat succes, a zis Ambrose, părând încă jignit. E vreo problemă în asta?

—Nu, nu.

Lissa ținuse neapărat să discute cu Ambrose înaintea lui Abe, temându-se că metodele lui Abe ar fi putut cuprinde amenințări şi destulă forță fizică. Dar acum se întreba dacă avea să se descurce chiar atât de bine pe cât îşi închipuise.

—Uite ce e, i-a explicat, noi doar încercăm să aflăm cine a omorât-o în realitate pe regină. Tu ai fost un apropiat de-al ei. Dacă există ceva — *orice* — cu care ai

putea să ne ajuți, noi ți-am fi recunoscători. Avem mare nevoie.

Ambrose i-a privit pe rând, curios. Apoi, a înțeles deodată.

—Voi credeți că eu am fost! Despre asta era vorba! Şi, văzând că niciunul nu spune nimic, a adăugat: Chiar nu-mi vine să cred! Deja mi-au servit-o gardienii... dar şi voi? Am crezut că mă cunoaşteți mai bine.

—Nu te cunoaştem deloc, a replicat Adrian, fără menajamente. Tot ceea ce ştim este că aveai acces din belşug la mătuşa mea. Şi evident, a adăugat, arătându-i spre uşă, nu ți-a trebuit mult până să-ți găseşti alta.

—Ți-a scăpat cumva partea în care spuneam că asta mi-e meseria? Îi fac masaj, şi-atât. Nu orice trebuie să fie sordid şi murdar, l-a repezit Ambrose, clătinând iritat din cap şi trecându-şi degetele prin părul castaniu. Nici relația mea cu Tatiana nu avea în ea nimic murdar. Țineam la ea. Niciodată nu i-aş fi făcut vreun rău.

—Nu afirmă statisticile că majoritatea crimelor se produc între cei apropiați? s-a amestecat Christian.

Lissa i-a privit încruntată, pe el şi pe Adrian.

—Terminați, amândoi. Apoi, întorcând capul spre Ambrose. Nimeni nu te acuză de nimic. Numai că tu erai mult timp prin preajma ei. Şi Rose mi-a zis că legea cu vârsta te-a enervat.

—Mda, prima oară când am auzit despre ea, a răspuns Ambrose. Dar chiar şi-atunci, i-am spus lui Rose că sigur era o greşeală la mijloc... că trebuie să fi fost

vorba despre ceva neştiut de noi. Tatiana nu i-ar fi pus în veci pe dhampiri în primejdie fără un motiv temeinic.

—Cum ar fi, să-şi facă o imagine bună în ochii tuturor familiilor regale îngrozite? spuse Christian.

—Ai grijă, l-a prevenit Adrian.

Lissa nici nu mai ştia ce-o enerva mai tare: faptul că însoțitorii ei se coalizau împotriva lui Ambrose sau că-şi azvârleau reciproc înțepături.

—Nu! a exclamat Ambrose, cu o voce care a răsunat de-a lungul coridorului îngust. Ea n-a vrut să facă aşa ceva. Numai că, dacă n-o făcea, aveau să se petreacă altele, şi mai rele. Unele persoane voiau — şi vor încă — să-i adune pe toți dhampirii care nu doresc să lupte şi să-i oblige. Tatiana a promulgat legea cu vârsta doar ca să-i țină pe loc.

S-a lăsat tăcerea. Eu aflasem deja asta din biletul Tatianei, însă pentru prietenii mei era o veste şocantă. Ambrose a conținuat observând că începea să câştige teren.

—Ea, în realitate, era deschisă față de multe alte opțiuni. Visa să exploreze posibilitățile spiritului. Era de acord ca moroii să învețe să lupte.

Aici, Adrian a avut o reacție. Încă purta pe chip expresia lui sarcastică, dar puteam să-i observ şi uşoarele cute de suferință şi de necaz. Înmormântarea de mai devreme probabil că fusese greu de suportat, iar faptul că alții dezvăluiau informații despre care nu avea habar,

privitoare la o persoană pe care o iubise, sigur era dureros pentru el.

—Ei bine, e clar că nu m-am culcat cu ea, aşa ca tine, a replicat Adrian, dar să ştii că şi eu o cunoşteam destul de bine. Şi n-a suflat niciodată o vorbă despre aşa ceva.

—Nu în public, l-a aprobat Ambrose. Nici măcar în particular. Doar câteva persoane ştiau. Alcătuise un mic grup de moroi care se antrena în taină: bărbaţi şi femei, de vârste diferite. Voia să vadă cât de bine sunt capabili moroii să înveţe. Dacă e posibil ca ei să se apere singuri. Ştia, însă, că lumea s-ar fi supărat, aşa că le-a cerut celor din grup, ca şi instructorului lor, să păstreze tăcerea.

Adrian nu i-a mai răspuns, dar vedeam cum gândurile i se învolburau în minte. Dezvăluirea lui Ambrose nu însemna o veste rea, nu tocmai, însă Adrian tot suferea la gândul că mătuşa lui îi ascunsese aşa ceva. Lissa, între timp, devora noutatea, descompunând şi analizând informaţia pe bucăţele.

—Şi cine erau? Moroii care se antrenau?

—Nu ştiu, a recunoscut Ambrose. Tatiana a păstrat tăcerea despre ei. Iar eu niciodată nu le-am aflat numele, ci doar pe al instructorului lor.

—Care era...? l-a îmboldit Christian.

—-Grant.

Christian şi Lissa au schimbat între ei o privire uluită.

—Grant al meu? a întrebat ea. Cel pe care mi l-a repartizat Tatiana?

—Ambrose a încuviinţat din cap.

—De-asta ți l-a repartizat. Fiindcă avea încredere în el.

Lissa n-a mai spus nimic, însă gândurile i le auzeam cât se poate de limpede şi de răspicat. Fusese încântată şi surprinsă atunci când Grant şi Serena — gardienii care ne luaseră locul, mie şi lui Dimitri — se oferiseră să-i învețe, pe ea şi pe Christian, figurile de bază ale gardienilor. Lissa crezuse că nimerise din întâmplare peste un gardian cu vederi progresiste, fără să-şi dea seama că avea de-a face cu unul dintre pionierii predării tehnicilor de luptă pentru moroi.

O anumită parte a informației era foarte importantă, lucru de care eram sigure amândouă, cu toate că niciuna dintre noi nu reuşea să facă legătura. Lissa a stat să deducă, fără să mai protesteze la întrebările azvârlite de Adrian şi de Christian. Ambrose era încă evident ofensat de interogatoriu, dar le răspundea dr fiecare dată cu o răbdare forțată. Avea alibiuri, iar afecțiunea şi considerația lui față de Tatiana erau neclintite. Lissa îl credea, dar Christian şi Adrian tot mai păreau sceptici.

—Toată lumea a sărit pe mine din cauza morții ei, a afirmat la un moment dat Ambrose, dar nimeni nu i-a pus prea multe întrebări lui Blake.

—Care Blake? s-a interesat Lissa.

—Blake Lazar. Altcineva cu care a fost...

—Încurcată? l-a completat Christian, dându-şi ochii peste cap.

—Cu *ăla*? s-a mirat Adrian, dezgustat. Nici gând. Imposibil să se înjosească într-atât.

Lissa şi-a tot scormonit memoria, căutând printre cunoştinţele ei din familia Lazar, dar n-a reuşit să dea peste numele acesta. Mai ales că erau prea mulţi Lazari.

—Cine e?

—Un idiot, i-a răspuns Adrian. Prin comparaţie cu el, eu sunt un membru marcant al societăţii.

Remarca lui chiar a adus un zâmbet pe faţa lui Ambrose

—De acord cu tine. Numai că e un idiot drăguţel, şi asta-i plăcea Tatianei.

I-am sesizat afecţiunea din voce în clipa în care i-a pronunţai numele.

—Şi cu el se culca? l-a întrebat Lissa.

Adrian a avut o tresărire de durere auzind că se amintea despre viaţa sexuală a stră-mătuşii lui, însă un întreg univers de posibilităţi li se deschidea acum. Mai mulţi amanţi însemna mai mulţi suspecţi.

—Şi tu cum te simţeai în privinţa asta? adăugă Lissa.

Expresia de amuzament a dispărut imediat de pe faţa lui Ambrose. I-a aruncat o privire tăioasă.

—Nu îndeajuns de gelos încât s-o omor, dacă la asta voiai să ajungi. Aveam o înţelegere între noi. Eram apropiaţi — da, „încurcati” — numai că amândoi ne mai vedeam şi cu alţii.

—Ia stai, a intervenit Christian.

Aveam senzația că începuse chiar să se distreze. Sigur, asasinarea Tatianei nu era de glumă, însă era clar că deveneau spectatori la derularea unei telenovele.

—Şi *tu* te culcai cu altele? Zău că mi se pare o chestie încurcată.

Dar nu era valabil şi pentru Lissa. De fapt, devenea din ce în ce mai clar că asasinarea Tatianei era posibil să fi reprezentat o crimă pasională, mai degrabă decât una politică. Aşa cum afirmase şi Abe, cineva care avea acces în dormitorul ei devenea un suspect destul de plauzibil. Dar o femeie, geloasă din cauză că trebuia sa-şi împartă amantul cu Tatiana? Era, poate, motivul cel mai convingător de până acum... dar numai dac-am fi ştiut care să fi fost femeia aceea.

—Cu cine? l-a întrebat Lissa. Cu cine te mai vedeai tu?

—Cu nimeni capabil s-o asasineze, a replicat cu asprime Ambrose. N-am de gând să vă dau nume. Am şi eu dreptul la ceva intimitate... şi ele la fel.

—Nu şi dacă vreuna dintre ele ar fi fost într-atât de geloasă încât să-mi asasineze mătuşa, a mârâit Adrian.

Joshua îl desconsiderase pentru faptul că nu mă „proteja”, însă în clipa aceea, apărându-i onoarea mătuşii sale, Adrian arăta la fel de aprig ca oricare gardian, sau războinic Păstrător. Era, într-un fel, sexy.

—Niciuna dintre ele n-a omorât-o, sunt sigur, a insistat Ambrose. Şi oricât l-aş dispreţui, cred că nici Blake. Nu e destul de inteligent încât să se fi scos basma

curată şi să-i fi înscenat toate astea lui Rose, a explicat Ambrose, după care a făcut un gest spre uşă. Avea dinții încleştați şi câteva cute de iritare îi tulburau frumosul chip. Uite, chiar nu ştiu ce-aş putea să mai spun ca să vă conving, dar acum trebuie să mă duc înapoi. Îmi pare rău dacă vi s-a părut c-aş fi dificil, dar îmi e şi mie destul de greu, bine? Credeți-mă, aş fi fericit dac-ați putea să aflați cine i-a făcut asta.

Un fulger de suferință i-a luminat ochii. Înghițind în sec şi-a lăsat privirea în jos, parcă nevrând ca ei să-şi dea seama chiar cât ținuse el la Tatiana. Când şi-a ridicat-o la loc, expresia îi redevenise îndârjită şi hotărâtă.

—*Vreau* să aflați şi chiar o o să vă ajut cât pot. Dar, vă spun, căutați pe cineva cu un motiv politic. Nu amoros.

Lissa ar mai fi avut încă un milion de întrebări. Ambrose n-avea decât să fie convins că asasinatul nu fusese legat de geloziezie şi de sex, însă ea, nu. Chiar ar fi vrut să afle numele celorlalte amante ale lui, însă nu-şi dorea să întindă prea mult coarda. Pentru o clipă, i-a trecut prin gând să-l constrângă, aşa cum procedase cu Joe. Dar, nu. Nu trebuia să mai treacă iarăşi granița aceea, mai ales în cazul cuiva pe care-l considera prieten. Cel puțin, nu încă.

—Bine, a acceptat, fără tragere de inimă. Îți mulțumim. Mulțumim pentru că ne-ai ajutat.

Ambrose a părut surprins de politețea ei şi trăsăturile i s-au mai îmblânzit.

—Să văd dacă pot să descopăr ceva cu care să vă ajut. Camerele şi bunurile ei sunt sub cheie, dar eu poate c-aş mai reuşi să mă strecor. Vă dau de ştire.

Lissa i-a zâmbit cu o recunoştinţă neprefăcută.

—Mulţumesc. Ar fi minunat.

O atingere pe braţ m-a readus în anosta cămăruţă din Virginia de Vest. Sydney şi Dimitri mă priveau amândoi.

—Rose? i-am auzit vocea lui Dimitri, şi aveam senzaţia că nu era prima dată când încerca să-mi atragă atenţia.

—Salut, i-am răspuns, clipind de vreo câteva ori, cât să mă reinstalez în realitatea de-aici. Te-ai întors. L-ai sunat pe strigoi?

N-a avut vreo reacţie vizibilă la auzul cuvântului, dar ştiam că detesta să-l audă.

—Da. Am dat de persoana de legătură a lui Boris.

Sydney şi-a înfăşurat braţele în jurul trupului.

—O conversaţie dementă. O parte din ea a fost în engleză. Chiar mai înspăimântătoare decât precedenta.

M-am cutremurat fără să vreau, bucurându-mă că nu fusesem martoră.

—Dar ai aflat ceva?

—Boris mi-a dat numele unui strigoi care o cunoaşte pe Sonya şi, probabil, ştie unde locuieşte, mi-a răspuns Dimitri. De fapt, chiar e unul pe care l-am cunoscut. Dar pân-aici au funcţionat discuţiile teleefonice cu strigoii.

Nu putem să luăm legătura cu el... decât dacă-l vizităm personal. Boris avea numai adresa lui.

—Şi unde stă? m-am interesat.

—În Lexington, Kentucky.

—Of, pentru numele lui Dumnezeu, m-am plâns eu. De ce nu în Bahamas? Sau în Palatul Porumbului?

Dimitri a încercat să-şi ascundă zâmbetul. O fi fost el pe socoteala mea, dar dacă-i mai luminase dispoziția, foarte bine.

—Dacă plecăm imediat, putem să ajungem până dimineață. Mi-am rotit privirea în jur.

—Grea alegere. Să părăsim toate astea, în favoarea curentului electric şi a canalizării?

A fost rândul lui Sydney să zâmbească.

—Şi cererile în căsătorie?

—Unde mai pui că, probabil, va trebui să ne batem cu strigoii, a adăugat Dimitri.

Am sărit instantaneu în picioare.

—Când plecăm?

PAISPREZECE

REACȚIILE PĂSTRĂTORILOR FAȚĂ DE PLECAREA noastră au fost amestecate. De obicei, se bucurau să-i vadă plecând pe intruşi, mai ales din

moment ce o aveam şi pe Sydney cu noi. Numai că, după încăierare, mă socoteau un soi de supereroină şi-i încânta ideea măritişului meu cu cineva din „familia” lor. După ce mă văzuseră în acţiune, unele dintre femei începuseră să pună ochii pe Dimitri. Şi n-aveam chef să le privesc cum cochetează cu el; cu atât mai puţin cu cât, în conformitate cu regulile curtoaziei lor, se pare că aş fi fost nevoită să mă bat cu oricare logodnică aspirantă.

Fireşte, nu le-am destăinuit Păstrătorilor care ne era planul exact, dar am pomenit despre probabilitatea unei întâlniri cu strigoii... ceea ce a stârnit o reacţie destul de intensă. În cea mai mare parte, de entuziasm şi de admiraţie copleşită, ridicându-ne şi mai mult reputaţia de aprigi războinici. Chiar şi-aşa, reacţia Angelinei a fost total neaşteptată.

—Ia-mă cu tine, mi-a zis, apucându-mă de braţ, tocmai când porneam pe potecă spre maşină.

—Îmi pare rău, i-am zis, încă afectată de ostilitatea ei de mai devreme. E un lucru pe care trebuie să-l facem singuri.

—Pot să vă ajut! Tu m-ai bătut... dar ai văzut de ce sunt capabilă. Sunt tare. Pot să dobor un strigoi.

Oricât ar fi fost ea de înflăcărată, Angeline habar n-avea ce-ar fi avut de înfruntat dac-ar fi întâlnit cu adevărat un strigoi. Cei câţiva Păstrători care purtau semne *molnija* vorbeau foarte puţin despre astfel de întâlniri, şi cu toată seriozitatea. Ei înţelegeau. Angeline, nu. Ea nu-şi dădea seama nici de faptul că urice novice

din şcoala secundară de la Sf. Vladimir ar fi putut, probabil, s-o înfrângă. E adevărat, avea potențial, în stare brută, însă era mult de muncă.

—Probabil că ai putea, i-am răspuns, nevrând s-o jignesc. Numai că, pur şi simplu, e imposibil să te luăm cu noi.

Puteam s-o mint, oferindu-i un vag „Poate altă dată”, dar din moment ce o astfel de replică îl făcuse pe Joshua să creadă că eram logodiți, m-am hotărât că mai bine nu.

M-aş fi aşteptat la alte laude cu privire la talentul ei de luptătoate. Aflaserăm că era considerată ca fiind printre cei mai buni luptători tineri din comunitate şi, dată fiind înfățişarea ei atrăgătoare, avea şi o mulțime de admiratori. Toate acestea i se cam urcaseră la cap şi-i plăcea să tot vorbească despre cum era ea în stare să învingă pe oricine sau orice. Încă o dată, îmi amintea de Jill. Şi Jill mai avea încă multe de învățat despre ceea ce însemna cu adevărat să te bați, dar tot era nerăbdătoare să se avânte. Totuşi, era mai tăcută şi mai precaută decât Angeline, aşa că următoarea replică a lui Angeline m-a luat pe nepregătite.

—Te rog. Nu e vorba numai despre strigoi! Vreau să văd lumea. Am *nevoie* să mai văd şi altceva, nu doar locurile astea!

Tonul îi devenise acum scăzut, neauzit de ceilalți.

—N-am fost decât în Rubysville, de două ori, şi lumea spune că nu e nimic în comparație cu alte oraşe.

—Nu e, am aprobat-o.

Eu nici măcar nu-l consideram oraş.

—Te rog, a insistat din nou, de data asta vocea chiar tremurându-i. Ia-mă cu tine.

Deodată, mi-a părut rău pentru ea. Şi fratele ei arătase un pic de năzuință spre lumea exterioară, dar nu fusese nimic, prin comparație. Afirmase în glumă că nu l-ar fi deranjat să aibă curent electric, dar ştiam că era destul de fericit şi fără minunățiile lumii externe. În schimb, pentru Angeline, situația era mult mai disperată. Şi eu ştiam cum e să te simți captiv în viață şi regretam pe bună dreptate ceea ce eram nevoită să-i spun.

—Nu pot, Angeline. Trebuie să mergem numai noi. Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

În ochii albaştri i-a apărut un licăr, şi a rupt-o la fugă prin pădure înainte s-o pot vedea plângând. M-am simțit oribil după întâmplarea aceasta şi nu m-am putut împiedica să mă tot gândesc la ea cât timp ne-am luat rămas-bun de la ceilalți. Atât de zăpăcită am fost, încât chiar m-am lăsat îmbrățişată de Joshua.

Întoarcerea la drum a însemnat o uşurare. Mă bucuram să fiu departe de Păstrători şi mă simțeam pregătită să mă avânt în acțiune şi să încep s-o ajut pe Lissa. Lexington era primul nostru pas. Aveam în fața noastră un drum de şase ore cu maşina, iar Sydney, ca de obicei, era neclintită în convingerea că nimeni nu trebuie să-i conducă ei maşina. Protestele mele şi ale lui Dimitri au fost inutile, renunțând amândoi până la urmă când ne-am dat seama că, dacă tot aveam să înfruntăm strigoi

curând, era probabil de preferat să ne odihnim şi să ne conservăm forțele. Adresa lui Donovan — strigoiul care cică o cunoştea pe Sonya — se referea la locul în care putea fi găsit numai noaptea. Asta însemna că, pentru a nu-l rata, eram obligați să ajungem în Lexington înaintea răsăritului, când avea să se ducă în bârlogul lui pentru timpul zilei. Mai însemna şi că urma să ne întâlnim cu strigoi pe întuneric. Convinşi de faptul că nu prea avea ce să se-ntâmple pe drum — în special după ce am ieşit din Virginia de Vest — am căzut de acord cu Dimitri să ațipim un pic, mai ales că niciunul dintre noi nu avusese parte de o noapte întreagă de somn.

Chiar dacă legănatul maşinii era liniştitor, eu am adormit şi m-am trezit întruna, cu un somn agitat. După câteva ore petrecute astfel, m-am transpus pur şi simplu în acea stare ca de transă care mă ducea la Lissa. Era bine şi aşa: am nimerit peste unul dintre cele mai importante evenimente ale moroilor. Procesul nominalizărilor pentru alegerea noului monarh era pe cale să se declanşeze. Însemna doar primul dintr-o mulțime de paşi, şi toată lumea avea emoții, dată fiind raritatea desfăşurării alegerilor monarhice. Era un eveniment la care niciunul dintre prietenii mei nu se aştepta să asiste prea curând în viață şi, dacă luam în considerare întâmplările de dată recentă... ei bine, cu toții aveam un interes special. Era în joc însuşi viitorul moroilor.

Lissa stătea pe marginea scaunului, într-unul dintre saloanele regale pentru baluri, un imens şi vast spaţiu, cu plafoane boltite şi podoabe din aur pretutindeni. Mai fusesem şi altă dată în încăperea asta orbitoare, cu picturile ei murale şi complicatele ornamentele din ipsos. De sus scânteiau candelabrele. Acolo se ţinuse dineul cu ocazia absolvirii, când gardienii numiţi recent îşi etalaseră înfăţişările cele mai atrăgătoare, sperând să-şi atragă repartizări favorabile. Acum, încăperea era aranjată ca o cameră pentru Consiliu, cu o masă lungă într-o parte, înconjurată de douăsprece scaune. Vizavi de masa aceea se aranjaseră rânduri, rânduri de alte scaune: locurile pentru spectatorii care asistau la şedinţa Consiliului. Numai că, de data aceasta, erau cam de patru ori mai multe scaune decât în mod obişnuit, ceea ce explica, probabil, necesitatea alegerii acestui salon. Absolut toate scaunele erau ocupate. De fapt, era chiar lume în picioare, înghesuindu-se pe cât putea de bine. Gardieni cu înfăţişări agitate se tot foiau prin gloată, asigurându-se că nu blochează nimeni ieşirile şi că spectatorii sunt aranjaţi într-un mod care să permită un nivel optim de securitate.

Christian stătea alături de Lissa, iar lângă Christian se aşezase Adrian. Spre plăcuta mea surpriză, prin apropiere aveau locuri şi Eddie şi Mia. Mia era o fată moroi, prietenă de-a noastră, care învăţase şi ea la Sf. Vladimir şi era aproape la fel de împătimită ca Tasha în ideea necesităţii ca moroii să se poată apăra şi singuri.

Iubitul meu tată nu era de văzut pe nicăieri. Niciunul dintre ei nu vorbea. Oricum, conversațiile ar fi fost greu de purtat printre atâtea zumzete şi murmure, iar pe lângă asta, prietenii mei erau mult prea fascinați de ceea ce era pe cale să se petreacă. Aveau atât de multe de văzut şi de trăit, şi niciunul nu-şi închipuise cât de numeroasă putea să fie mulțimea. Abe afirmase că treburile aveau să se mişte repede după înmormântarea Tatianei, şi în mod categoric aşa era.

—Ştii cine sunt eu?

Vocea sonoră i-a atras atenția Lissei, deşi abia se distingea în toată acea zarvă. Şi-a îndreptat privirea pe rândul ei, la câteva locuri mai încolo de Adrian. Doi moroi, bărbat şi femeie, stăteau unul lângă celălalt, privind în sus spre o femeie extrem de nervoasă. Era cu mâinile în şolduri, iar rochia din catifea roz de pe ea părea excentrică prin comparație cu tricourile şi blugii cuplului. De asemenea, eram convinsă că nu avea să se simtă prea bine în ea când avea să iasă de sub efectul aerului condiționat.

Furia îi schimonosea fața.

—Eu sunt Marcella Badica, a declarat. Şi, văzând că nu obținuse nicio reacție din partea perechii, a adăugat: Prințul Badica este fratele meu, iar răposata noastră regină mi-a fost cea de-a treia verişoară de gradul al doilea. Nu mai sunt scaune, şi o persoană ca mine *nu poate* fi lăsată să stea în picioare, rezemată de perete cu tot restul gloatei.

Cei doi au schimbat o privire între ei.

—Bănuiesc c-ar fi fost bine să veniți mai devreme, Lady Badica, i-a zis bărbatul.

Marcella a rămas cu gura căscată de ofensă.

—N-ai auzit cine sunt? Nu-ți cunoşti superiorii? *Insist* să vă cedați locurile!

Cuplul nu părea deloc descumpănit.

—Şedința asta e deschisă participării oricui, iar scaunele n-au fost rezervate nominal, din câte am fost informată, a replicat femeia. Avem tot atât drept asupra locurilor cât aveți şi dumneavoastră.

Marcella şi-a întors privirea ultragiată spre gardianul de lângă ea. El i-a răspuns cu o ridicare din umeri. Misiunea lui era s-o apere de posibilele primejdii. În niciun caz să-i izgonească pe alții de pe scaunele lor, cu atât mai puțin când nu încălcau vreo regulă. Atunci, Marcella a mai scos un „Hm!" semeț, după care s-a întors scurt şi s-a îndepărtat, călcând apăsat, fără îndoială undeva unde să hărțuiască un alt biet suflet nevinovat.

—Chestia asta, a comentat Adrian, o să fie de-a dreptul încântătoare.

Lissa l-a gratulat cu un zâmbet, după care a reînceput să examineze rostul persoanelor din încăpere. Astfel, am devenit conştientă de ceva uluitor. Nu puteam să-mi dau seama precis cine era fiecare, dar îmi era clar că mulțimea nu cuprindea numai familiile regale... aşa cum se întâmpla în cazul majorității şedințelor de Consiliu.

Era acolo „popor" cu grămada, exemplu fiind perechea aşezată în apropierea prietenilor mei. Majoritatea moroilor nu se sinchisea de Curte. Cei care trăiau în lumea largă încercau săsupravieţuiască pe cât puteau de bine, cât timp familiile regale se împăunau la Curte şi făceau legile. Dar nu şi astăzi. Urma să se aleagă noul lor conducător, ceea ce însemna un punct de interes pentru toţi moroii.

Foiala şi haosul au mai continuat o vreme, până când unul dintre gardieni a declarat în sfârşit că sala s-a umplut la întreaga ei capacitate. Cei rămaşi pe-afară au izbucnit în strigăte indignate, reduse însă imediat la tăcere când gardienii au închis uşile, izolând salonul.

La scurt timp după aceea, cei unsprezece membri ai Consiliului şi-au ocupat locurile şi — spre marea mea mirare — pe cel doisprezecelea scaun s-a aşezat tatăl lui Adrian, Nathan Ivashkov. Fusese ales datorită vocii sale remarcabile, cu toate că mă întrebam mereu de ce, în astfel de situaţii, nu puteau să folosească un microfon, pur şi simplu. Probabil, altă tradiţie din vechime. În plus, încăperea avea o acustică excelentă.

Nathan a început să vorbească de îndată ce s-a făcut linişte în sală.

—În absenţa preaiubitei noastre regine...

S-a oprit, lăsându-şi ochii în jos, cu tristeţe, pentru ţinerea unui moment de reculegere înainte de a continua.

Dac-ar fi fost oricine altcineva, poate aş fi bănuit că se preface mai ales după ce-i văzusem atitudinea atât de

servilă faţa de Tatiana. Dar nu era cazul. Nathan îşi iubise înţepata mătuşit la fel de mult ca şi Adrian.

—Şi, ca urmare a acestei teribile tragedii, eu voi fi modruiM»; rul probelor şi alegerilor care vor urma.

—Ce v-am spus eu? a bombănit Adrian, ale cărui sentimente faţă de tatăl său erau făţişe. Încântător!

Nathan a mai mormăit puţin despre importanţa a ceea ce avea să urmeze şi despre câteva alte puncte legate de tradiţia moroilor. Era, totuşi, evident faptul că, la fel ca şi mine, toată lumea prezentă chiar îşi dorea să se treacă mai repede la principalul eveniment: nominalizările. Şi el a părut să-şi dea seama de acelaşi lucru, aşa că a dat zor cu formalităţile. În sfârşit, a ajuns şi la partea importantă.

—Fiecare familie, dacă doreşte, poate că aibă câte un candidat la coroană, care va fi supus la toate încercările prin care au trecut toţi monarhii, încă de la începutul lumii.

Mie mi s-a părut că partea cu „începutul lumii” nu era altceva decât o exagerare temerară şi, probabil, neverificată, dar treaba lor.

—Unica excepţie o reprezintă Ivashkovii, din moment ce succesiunea monarhilor din aceeaşi familie nu este permisă. Pentru acceptarea candidaturii, sunt necesare trei nominalizări din partea unor moroi de sânge regal şi cu vârsta potrivită.

A mai adăugat apoi câte ceva despre ce s-ar întâmpla în eventualitatea în care una şi aceeaşi familie ar

nominaliza mai mult decât un candidat, dar până şi eu ştiam că şansele de a se întâmpla aşa ceva erau inexistente. Fiecare casă regală căuta să obțină maximum de avantaje, iar asta implica o susținere unită a unui singur candidat.

Mulțumit că toată lumea înțelesese, Nathan şi-a înclinat aprobator capul, făcând un gest maiestuos către public.

—Să înceapă nominalizările.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Asta îmi reamintea oarecum de vremea şcolii, când un profesor zicea ceva de genul „Cine vrea să-şi prezinte primul lucrarea?”. Şi toată lumea cam aştepta ca altcineva să ia taurul de coarne, ceea ce, până la urmă, se şi întâmpla.

Un bărbat pe care nu-l cunoşteam s-a ridicat de pe scaun.

—O nominalizez pe prințesa Ariana Szelsky.

Ariana, fiind prințesă, făcea parte din Consiliu şi reprezenta o opțiune aşteptată. A primit propunerea, înclinându-şi cu grație capul spre bărbatul respectiv. Un al doilea, presupun că tot din familia lor, s-a ridicat la rândul lui, oferindu-i cea de-a doua nominalizare. A treia şi ultima a venit din partea unui alt Szelsky... şi unul extrem de neaşteptat. Era fratele Arianei, un globe-trotter aproape niciodată prezent la Curte şi, în acelaşi timp, cel al cărui gardian era mama mea. După toate probabilitățile, Janine Hathaway se afla şi ea în sală, mi-am dat seama. Mi-ar fi plăcut ca Lissa s-o caute cu

privirea şi s-o găsească, însă ea era mult prea concentrată asupra procedurilor. După toate întâmplările prin care trecusem, m-am pomenit deodată cuprinsă de un dor disperat de a-mi vedea mama.

Cele trei nominalizări fiind efectuate, Nathan a declarat:

—Candidatura prinţesei Ariana Szelsky este validată.

A mâzgălit ceva pe foaia de hârtie din faţa lui, cu mişcări pline de înflorituri.

—Continuaţi, a cerut apoi.

Pe urmă, nominalizările s-au succedat cu rapiditate. În majoritate candidaţii erau prinţi şi prinţese, dar mai intraseră în rândul lor şi respectaţi — şi, oricum, de rang înalt — membri ai unor familii regale. Cel cu numele Ozera, Ronald, nu făcea parte din Consiliu şi nici nu era unul pe care să-l cunosc.

—Nu se numără printre candidaţii „ideali" ai mătuşii Tasha a murmurat Christian spre Lissa. Totuşi, ea admite că nu e un idiot.

Nu ştiam prea multe nici despre majoritatea celorlalţi candidaţi. Despre vreo doi, una fiind Ariana Szelsky, aveam o impresie favorabilă. Mai erau şi doi care mereu mi se păruseră îngrozitori. Al zecelea candidat era Rufus Tarus, vărul Daniellei. Ea trecuse prin căsătorie din familia Tarus în rândul Ivashkovilor şi mi s-a părut încântată văzându-şi vărul nominalizat.

—Nu-mi place de el, a zis Adrian, strâmbându-se. Mereu îmi spune că trebuie să fac ceva folositor cu viața mea.

Nathan a înscris numele lui Rufus pe foaia de hârtie pe care apoi a rulat-o ca pe un pergament. Cu toată aparența de cutmă străveche, bănuiam că vreo secretară aflată în public bătea tot ce se spunea acolo pe tastatura unui laptop.

—Ei bine, a declarat Nathan, cu aceasta, se încheie...

—O nominalizez pe prințesa Vasilisa Dragomir.

Lissa şi-a smucit capul spre stânga şi, prin ochii ei, am recunoscut un chip familiar. Tasha Ozera. Se ridicase şi rostise cuvintele cu o voce sonoră şi încrezătoare, rotindu-şi în jur ochii albaştri de gheață, parcă sfidând pe oricine s-o contrazică.

Întreaga sală a încremenit. Nu tu şuşoteli, nu tu foială pe scaune. Doar o tăcere deplină, totală. Judecând după chipurile celor prezenți, candidatul familiei Ozera ocupa locul al doilea în topul uluirii la auzul cuvintelor pronunțate de Tasha. Primul, evident, îl deținea Lissa însăşi.

Nathan a avut nevoie de câteva clipe până să-şi poată pune gura în mişcare.

—Dar nu este...

Deodată, de lângă Lissa, Christian s-a ridicat brusc.

—Susțin nominalizarea.

Şi, înainte ca el măcar să se poată aşeza, Adrian era deja în picioare.

—Confirm nominalizarea.

Toate privirile celor din sală erau acum îndreptate asupra Lissei şi a prietenilor ei, după care, ca una singură, s-au întors Nathan Ivashkov.

—Aceasta, a izbutit el până la urmă să îngaime, nu este o nominalizare legală. Din cauza actualelor regulamente ale Consiliului, familia Dragomir nu este, fapt regretabil, eligibilă pentru înscrierea unui candidat.

Tasha, care nu se temea niciodată să vorbească în fața unei mulțimi, sau să mizeze pe sorți imposibili, a țâşnit din nou de pe scaun. Îmi dădeam seama că abia aşteptase. Se pricepea de minune să țină discursuri şi să arunce provocări la adresa sistemului.

—Nominalizații pentru monarhie nu au nevoie să dețină o poziție în Consiliu, sau de cvorum, ca să candideze pentru tron.

—Nu are nicio noimă, s-a împotrivit Nathan.

Imediat, s-au auzit murmure de încuviințare.

—Mai verifică litera legii, Nate... pardon, Lord Ivashkov.

Da, iată-l, în sfârşit. Tatăl meu, cel plin de tact, intervenise în conversație. Abe era rezemat de un perete, în apropierea uşii, superb înveşmântat într-un costum negru, cu o cămaşă şi o cravată având exact aceeaşi nuanță de verde-smarald. Mama era lângă el, cu un zâmbet aproape imperceptibil pe față. Pentru o clipă, am fost captivată de vederea lor, unul lângă celălalt. Mama: perfecta a virtuților şi manierelor unui gardian. Tata:

veşnic capabil să-şi atingă țelurile, oricât de sucite i-ar fi fost mijloacele. Stânjenită, începeam să înțeleg de unde-mi moştenisem bizara personalitate.

—Pentru cei nominalizați nu există cerințe privitoare la câte persoane au în familie, a continuat Abe, jovial. Singura necesitate constă în trei nominalizări din partea unor persoane din familiile regale, ca să fie confirmați.

—Dar nu fac parte din familia ei! a exclamat Nathan, gesticulând nervos spre locul în care stăteau Christian şi propriul său fiu rătăcitor.

—Nici nu e nevoie, l-a contracarat Abe. Nu trebuie decât să provină dintr-o familie regală. Şi provin. Candidatura e conform legii... atât timp cât prințesa o acceptă.

Toate capetele s-au răsucit acum spre Lissa, ca şi cum abia în clipa asta ar fi observat-o pentru prima dată. Lissa nu-şi clintise niciun muşchi de la începutul acestei întâmplări uluitoare. Era mult prea şocată. Gândurile păreau să i se mişte atât cu încetineală cât şi cu repeziciune. O parte a minții ei nici măcar nu îndrăznea să examineze ceea ce se petrecea în jur. Cealaltă era învolburată de întrebări.

Ce se-ntâmpla, de fapt? Era doar o glumă? Sau, poate, o halucinație indusă de spirit? Oare înnebunise, până la urmă? Visa? Era o farsă? Şi, dacă era aşa, atunci de ce i-o făceau tocmai prietenii ei? De ce i-ar fi făcut ei una ca asta? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai încetează toată lumea să se holbeze la ea?

Lissa ştia să se descurce când era în centrul atenției. Fusese născută şi crescută pentru aşa ceva şi, la fel ca Tasha, ştia să se adreseze mulțimilor şi să facă afirmații cutezătoare... dar atunci când era vorba să le susțină pe-ale altora şi când era pregătită pentru aşa ceva. În această situație, nu era aplicabilă niciuna dintre condițiile acestea. Era, în destul de mare măsură, cam ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat sau pe care şi l-ar fi dorit. Dar aşa, nu se putea hotărî să reacționeze, sau măcar să se gândească la o reacție. Rămânea la locul ei, tăcută şi şocată ca de o explozie.

Deodată, ceva a smuls-o brusc din transa ei. Mâna lui Christian. O apucase, împletindu-şi degetele cu ale ei. O uşoară strângere, şi căldura şi energia transmise de el au readus-o la viață. Şi-a rotit încet privirea prin sală, întâlnindu-le pe ale tuturor celor care o priveau. A văzut hotărârea din ochii Tashei, şiretenia din ai tatălui meu, chiar şi aşteptarea din ai mamei. Aceasta din urmă i s-a părut cea mai uimitoare dintre toate. Cum era posibil ca Janine Hathaway — care întotdeauna făcea doar ceea ce trebuia, şi care cu greu gusta o glumă — să se împace cu toate acestea? Cum era posibil ca oricare dintre prietenii Lissei să se împace cu toate acestea? Ce, n-o iubeau, nu le păsa de ea?

Rose, şi-a zis ea în gând, *ce-aş fi vrut să fii aici şi să-mi spui ce să fac!*

Şi eu. Afurisită legătură, să funcționeze doar într-un singur sens.

Avea încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva pe lume, dar îşi dădea seama că avea încredere şi în toţi aceşti prieteni... în fine, poate cu excepţia lui Abe, dar aşa ceva era de înţeles. Şi, dacă ei făceau toate astea, atunci sigur... *sigur*... aveau un motiv, nu?

Nu?

Nu avea nicio logică pentru ea, şi totuşi Lissa şi-a simţit picioarele mişcându-se, în timp ce se ridica de pe scaun. Şi, cu toată teama şi deruta de care încă era cuprinsă, a constatat că vocea i s-a auzit inexplicabil de limpede şi de încrezătoare, răsunând prin sală.

—Accept nominalizarea.

CINCISPREZECE

NU-MI FACEA PLĂCERE SA CONSTAT că Victor Dashkov avusese dreptate. Dar, of, câtă avusese!

Odată cu declaraţia Lissei, sala, care până atunci îşi ţinuse respiraţia, a explodat deodată. Chiar m-am întrebat dac-o fi existat vreodată o şedinţă de Consiliu paşnică în istoria moroilor, sau printr-o simplă coincidenţă tot nimeream eu peste unele controversate. Ceea ce a urmat astăzi mi-a amintit foarte mult de ziua ăn care fusese aprobat decretul privitor la vârsta la care să fie aruncaţi în luptă dhampirii. Strigăte, certuri, lumea

în picioare... Gardienii, care în mod normal stăteau aliniați pe lângă pereți veghind, se amestecaseră acum prin mulțime, cu înfățişări îngrijorate, pregătindu-se pentru dispute care puteau să treacă dincolo de cuvinte.

Pe cât de repede intrase Lissa în centrul atenției tuturor, pe atât de repede a părut sala să uite de prezența ei. S-a aşezala loc, iar Christian i-a luat din nou mâna într-a lui. Ea i-a strâns-o cu atâta putere, încât mă întrebam dacă nu cumva îi oprea circulația. Privea fix, drept înainte, încă amețită. Mintea nu-i era concentrată la haosul din jurul ei, dar tot ceea ce-i percepeau ochii şi urechile ajungea până la mine. Într-adevăr, singura atenție de care au avut parte prietenii mei a fost când s-a apropiat Daniella să-l certe pe Adrian pentru faptul că nominalizase pe cineva din afara familiei sale. El i-a răspuns printr-o tipică ridicare din umeri, aşa că ea a plecat țâfnoasă, înțelegând — la fel ca mulți dintre noi — că nu avea sens să încerci o discuție rațională cu Adrian.

Ai fi zis că într-o sală în care toată lumea se zbătea în folosul propriei familii, absolut toți ar declara, pe cale de consecință că nominalizarea Lissei nu era valabilă. Cu toate acestea, n-a fost cazul... mai ales deoarece nu toată lumea prezentă *făcea parte* din familiile regale. După cum remarcasem mai devreme, moroi din toată lumea sosiseră să fie martori la evenimentele care aveau să le hotărască viitorul. Şi destui dintre ei o priveau cu interes pe fata din familia Dragomir, pe prințesa aceasta dintr-o

spiță muribundă, desspre care se spunea că era capabilă să înfăptuiască minuni. Nu-i scandau numele în extaz, însă mulți se avântau în focul controversei, susținând că avea tot dreptul din lume să-şi reprezinte familia. Pe undeva, bănuiam şi că unora dintre susținătorii ei „din popor" le plăcea, pur şi simplu, ideea de a pune bețe în roatele planurilor celor din familiile regale. Tânăra pereche care fusese mai adineauri sâcâită de Lady Badica nu era unicul caz de abuz dinin partea „superiorilor".

Dar cel mai surprinzător lucru era că şi unii din familiile regale îi țineau partea Lissei. Oricât de loiali le-ar fi fost propriilor familii, nu toți erau ființe lipsite de inimă, egoiste şi obtuze. Mulți aveau simțul dreptății şi al nedreptății... iar dacă Lissa avea legea de partea ei, atunci avea şi dreptatea. Plus că multora dintre cei cu sânge regal le plăcea de ea şi o respectau. Ariana a fost una dintre persoanele care şi-au ridicat vocea în sprijinul candidaturii Lissei în ciuda concurenței create. Ariana cunoştea bine legile şi, fără îndoială, îşi dădea seama de faptul că portița care-i permitea Lissei să candideze avea să dispară când venea momentul alegerilor. Şi, totuşi, Ariana se ținea tare, ceea ce mă făcea s-o îndrăgesc încă şi mai mult. La adevărata votare, speram ca Ariana să câştige coroana. Era inteligentă şi dreaptă: exact ce le trebuia moroilor.

Fireşte, Ariana nu era singura cunoscătoare a legilor. Şi alții s-au agățat de portița respectivă, argumentând că

nominalizarea unui candidat pentru care nu putea să voteze nimeni era lipsită de sens. În mod normal, aş fi fost de acord cu ei. Controversa se înflăcăra din ce în ce mai mult, în timp ce prietenii mei stăteau tăcuți în mijlocul furtunii. În cele din urmă, problema s-a rezolvat aşa cum ar trebui să se rezolve toate problemele: prin vot. Lissei nefiindu-i încă permisă ocuparea locului în cadrul Consiliului, rămâneau unsprezece membri care să-i hotărască viitorul. Şase dintre ei i-au aprobat candidatura, făcând-o să devină oficială. Putea să candideze. Bănuiesc că unii dintre cei care votaseră în favoarea ei nu-şi doreau în realitate ca Lissa să participe, dar respectul lor față de lege prevalase.

Destui moroi nu dădeau doi bani pe hotărârea Consiliului. Avuseseră grijă să afirme limpede că, după părerea lor, disputa era departe de a fi încheiată, dovedind astfel dreptatea pronosticurilor lui Victor: că bătălia avea să continue, înverşunată ceva vreme, întețindu-se în cazul în care ea chiar trecea testele şi ajungea în etapa votării. Deocamdată, însă, mulțimea s-a risipit, pe chipurile multora citindu-se uşurarea: nu doar pentru că-şi doreau să scape de toate acele urlete, ci şi fiindcă erau nerăbdători să răspândească senzaționalele veşti.

În continuare, Lissa n-a prea vorbit, în timp ce pleca însoțită de prietenii noştri. Trecând pe lângă liota de gură-cască, a rămas un model de regalitate şi de calm, ca şi cum ar fi fost deja proclamată regină. În schimb,

atunci când a scăpat în sfârşit de toate acestea, ajungând în camera ei împreună cu ceilalţi, toate acele sentimente până acum zăgăzuite, îngheţate, au explodat.

—Ce *naiba* a fost în capetele voastre? a urlat ea. Ce mi-aţi făcut?

Pe lângă Adrian, Christian şi Eddie, îşi făcuseră apariţia şi restul conspiratorilor: Tasha, Abe şi mama. Cu toţii au rămas total năuciţi de reacţia Lissei, într-atât, încât niciunul n-a putut să-i răspundă pe moment. Iar Lissa a profitat de tăcerea lor.

—Mi-aţi făcut-o! M-aţi vârât drept în mijlocul unui coşmar politic! Voi credeţi că eu îmi doresc aşa ceva? Chiar credeţi că doresc să fiu regină?

Fireşte, Abe a fost cel dintâi care şi-a revenit.

—Dar n-o să fii regină, i-a zis, pe un ton atipic de liniştit. Cei care folosesc ca argument cealaltă parte a legii au dreptate, nimeni nu poate să şi voteze în realitate pentru tine. Pentru asta ţi-ar trebui o familie.

—Şi-atunci, care-i rostul? a izbucnit ea.

Era furioasă. Avea tot dreptul să fie. Însă toată indignarea, toată mânia asta... erau alimentate de ceva mult mai rău decât situaţia în sine. Spiritul ieşise la iveală, cerându-şi preţul şi determinând-o să se simtă mai supărată decât ar fi fost în mod normal.

—Rostul, a intervenit Tasha, e toată nebunia pe care ai văzut-o adineauri în sala de Consiliu. Cu fiecare discuţie în contradictoriu, cu fiecare ocazie în care mai scoate pe tapet cineva legile de-acum încolo, noi

câştigăm tot mai mult timp ca s-o salvăm pe Rose şi să descoperim cine a ucis-o pe Tatiana.

—Oricine ar fi fost făptaşul, sigur avea anumite interese în privința tronului, i-a explicat Christian, încercând să-i pună o mână pe umăr, însă Lissa s-a smucit. Fie pentru el însuşi, fie pentru cineva cunoscut. Şi, cu cât îi întârziem mai mult desfăşurarea planului cu atât avem mai mult timp să aflăm despre cine e vorba.

Disperată, Lissa şi-a înfipt mâinile în părul ei lung. Am încercat să smulg colacul acela de furie din ea, absorbindu-l în mine. Am reuşit, într-o mică măsură, dar suficient cât să-şi lase mâinile pe lîngă corp. Totuşi, încă era iritată.

—Şi cum aş mai putea să-l caut pe asasin cât timp sunt legată de mâini şi de picioare cu testele alea tâmpite? a cerut ea să afle.

—N-o să-l mai cauți, i-a replicat, simplu, Abe. O să-l căutăm noi.

Lissa a făcut ochii mari.

—Asta n-a fost niciodată în plan! N-am de gând să-mi pierd vremea cu încercările regale, când Rose are nevoie de mine. Vreau s-o ajut!

Era o situație aproape comică. Aproape. Nici eu, nici Lissa nu nu suportam să „stăm degeaba” atunci când credeam că cealaltă parte are nevoie de ajutor. Ne doream să fim în toiul acțiunii, participând activ la tot ce putea să ducă la reglarea situației.

—Dar o ajuți, a insistat Christian şi mâna i-a zvâcnit, dar n-a mai îndrăznit s-o atingă încă o dată. Altfel față de cum te-ai fi aşteptat, dar oricum o să-i fie de ajutor.

Aceleaşi argumente pe care le tot foloseau ceilalți şi cu mine. Şi pe ea o enervau la fel de tare pe cât mă enervaseră pe mine, aşa că am tras cu disperare de valul acela de instabilitate pe care spiritul îl tot trimitea prin ea.

Lissa a mijit ochii, îndreptându-şi privirea acuzatoare sprefețele tuturor, pe rând.

—Cui, Doamne, iartă-mă, i-a trecut prin cap ideea asta ?

O nouă tăcere stânjenită a urmat.

—Lui Rose, i-a răspuns, până la urmă, Adrian.

Răsucindu-se pe călcâie, Lissa i-a aruncat o privire crâncenă.

—Nu-i adevărat! Ea nu mi-ar face una ca asta!

—Ba da, a insistat el. Am stat de vorbă cu ea în vis. A fost ideea ei, şi... e o idee bună.

Chiar nu mi-a plăcut că părea surprins de chestia asta.

—În plus, a adăugat el, şi tu ai cam pus-o într-o situație proastă. Se tot plângea cât de naşpa poate să fie oraşul în care ai trimis-o.

—OK, s-a răstit Lissa, neluând în seamă partea referitoare la văicărelile mele. Presupunând că ar fi adevărat, că Rose şi-ar fi transmis ideea asta „strălucită", atunci de ce nu s-a sinchisit nimeni *să mă anunțe şi pe*

mine? N-ați crezut că o mică prevenire ar putea să fie de folos?

Din nou, parc-aş fi fost eu, plângându-mă că propria-mi evadare fusese ținută în secret față de mine.

—Nu tocmai, a zis Adrian. Ne-am închipuit c-o să reacționezi exact aşa, şi-o să ai timp să-ți plănuieşti un refuz. Am cam riscat mizând pe faptul că, dacă eşti luată pe nepregătite, o să accepți.

—Chiar ați riscat, a replicat ea.

—Dar ne-a ieşit, s-a auzit răspunsul lipsit de menajamente al Tashei. Ştiam c-o s-o faci pentru noi. Şi, fie vorba între noi, a adăugat, făcându-i cu ochiul, eu cred că ai fi o regină nemaipomenită.

Lissa i-a aruncat o privire tăioasă, aşa că am mai încercat o dată să-i absorb ceva din întuneric. M-am concentrat asupra emoțiilor acelora învolburate, închipuindu-mă pe mine cuprinsă de ele, în locul ei. N-am reuşit să absorb totul, însă suficient cât să-i dispară agresivitatea. Furia s-a învăpăiat deodată în mine, orbindu-mă pentru o clipă, dar am reuşit s-o împing într-un cotlon îndepărtat al minții. Dintr-odată, s-a simțit epuizată. Şi eu, la fel.

—Primul test e mâine, a anunțat ea, liniştită. Dacă-l pic, am ieşit din cursă. Şi planul se duce de râpă.

Christian a mai făcut o încercare de a o cuprinde cu brațul, iar de data asta ea nu s-a mai opus.

—N-o să pici, a asigurat-o el.

Lissa n-a mai spus nimic, şi am văzut uşurarea pe chipurile tuturor. Nimeni nu crezuse nici măcar pentru o clipă că ei i-ar fi plăcut ideea, însă păreau convinşi de faptul că nu avea să-şi retragă candidatura; la mai mult de-atât nici nu sperau.

Mama şi Eddie nu scoseseră o vorbă în tot acest timp. După obiceiul gardienilor, rămăseseră deoparte, în umbră, cât timp îşi rezolvau moroii propriile probleme. După ce-a trecut furtuna, a făcut şi mama un pas înainte, însoțit de un gest spre Eddie.

—Unul dintre noi doi o să încerce să fie în permanență lângă tine, a anunțat-o ea.

—Pentru ce? s-a mirat Lissa.

—Fiindcă ştim că există cineva care nu se dă în lături de la orice ca să obțină ceea ce-şi doreşte, i-a explicat Tasha. Iar ei doi şi Mihail sunt singurii gardieni în care putem să avem încredere cu adevărat.

—Eşti sigură? s-a amestecat Abe, aruncându-i Tashei o privire şireată. Mă mir că nu ți-ai adus aici şi atât de specialul „prieten" gardian.

—Ce prieten special? s-a interesat Christian, sesizând imediat insinuarea.

Spre uimirea mea, Tasha s-a îmbujorat.

—Doar un cunoscut de-al meu.

—Care te urmează cu o privire de cățeluş, a completat-o Abe. Cum îl cheamă? Evan?

—Ethan, l-a corectat Tasha.

Mama, părând exasperată de o discuție atât de ridicolă, i-a pus capăt cu promptitudine; cu atât mai bine, din moment ce Christian îmi dădea impresia c-ar mai avea de spus vreo câteva.

—Las-o în pace, l-a repezit ea pe Abe. Nu avem timp pentru aşa ceva. Ethan e un tip de treabă, dar cu cât ştiu mai puțini despre asta, cu atât e mai bine. Şi, din moment ce Mihail are un post permanent, eu şi cu Eddie ne vom ocupa de securitate.

Eram de acord cu tot ce spusese, însă deodată m-a izbit gândul că, pentru implicarea mamei în toată povestea, cineva — Abe, probabil — trebuise s-o pună la curent cu toate activitățile ilegale desfăşurate în ultima vreme.

Fie că el a ştiut să fie extrem de convingător, fie că ea chiar mă iubea foarte mult. Înciudată, am presupus că ambele variante erau adevărate. Atunci când moroii se aflau la Curte, nu mai aveau nevoie ca gardienii lor să-i însoțească peste tot, ceea ce însemna că mama avea, cel mai probabil, să fie liberă de la îndatoririle ei, cât timp Lordul Szelsky mai zăbovea pe-acolo. Cât despre Eddie, el încă nu primise vreo repartiție, ceea ce, de asemenea îi oferea un program flexibil.

Lissa tocmai se pregătea să spună ceva, când o puternică smucitură din propria-mi realitate m-a smuls din mintea ei.

—Scuze, am auzit-o pe Sydney.

Frâna ei bruscă fusese ceea ce mă adusese înapoi.

—Dobitocul ăla mi-a tăiat calea.

Nu fusese vina lui Sydney, dar tot m-am simțit iritată din cauza întreruperii şi am fost tentată să urlu la ea. Inspirând adânc, mi-am reamintit că doar resimțeam efectele secundare ale spiritului şi că nu puteam permite ca ele să-mi inducă un comportament irațional. Aveau să se stingă treptat, ca de fiecare dată; şi totuşi, ceva din mine ştia că nu voi putea să absorb la infinit întunericul din Lissa. Nu voi fi capabilă la infinit să-l stăpânesc.

Acum, că revenisem la mine însămi, am privit afară pe geam, încercând să examinez împrejurimile. Nu mai eram în munți. Ajunseserăm într-o zonă urbană şi, cu toate că traficul nu era câtuşi de puțin unul încărcat (dat fiind şi faptul că ne aflam încă în toiul nopții pentru oameni), categoric vedeam mai multe vehicule pe şosea decât de ceva vreme încoace.

—Unde suntem? am întrebat.

—La periferia Lexingtonului, mi-a răspuns Sydney.

A oprit apoi la o benzinărie din apropiere, atât pentru alimentare, cât şi ca să avem răgaz să introducem adresa lui Donovan în GPS-ul ei. Era la vreo opt kilometri distanță.

—Nu e o zonă prea grozavă a oraşului, din câte am auzit, ne-a zis Dimitri. Donovan conduce un salon de tatuaje, deschis numai noaptea. Mai lucrează vreo doi alți strigoi cu el. Au clienți din rândul petrecăreților, sau puştani beți... genul de persoane care pot să dispară cu uşurință. Genul de persoane preferat al strigoilor.

—Mi se pare că poliția ar putea să observe, până la urmă, că de fiecare dată când se duce cineva să-şi facă un tatuaj, dispare pe urmă, am remarcat eu.

Dimitri hohotit aspru.

—Ei bine, partea „nostimă” e că nu-i ucid pe toți care le vin. Unora chiar le fac tatuajele şi-i lasă să plece. Mai fac şi contrabandă cu droguri pe-acolo.

L-am privit curioasă, în timp ce Sydney se urca înapoi în maşină.

—E clar că ştii multe.

—Am avut grijă să ştiu multe, iar strigoii mai au nevoie şi ei de un acoperiş deasupra capului. De fapt, l-am întâlnit pe Donovan o singură dată şi am luat cea mai mare parte din informații direct de la sursă. Doar că n-am ştiut exact unde lucrează, până acum.

—OK, aşadar, avem informația asta despre el. Ce-o să facem cu ea?

—Să-l ademenim afară. Îi trimitem un „client” care să-i transmită din partea mea că am nevoie să mă întâlnesc cu el. Nu sunt genul de persoană pe care s-o ignore... în fine, adică nu eram... nu contează. Imediat cum îl vedem afară, îl ducem într-un loc pe care-l alegem dinainte.

Am încuviințat.

—Pot să-o fac.

—Nu, m-a contrazis Dimitri. Nu poți.

—De ce? m-am mirat, întrebându-mă dacă nu cumva i se părea ceva prea periculos pentru mine.

—Fiindcă or să-şi dea seama că eşti dhampir încă din clipa în care dau ochii cu tine. Probabil, or să te simtă chiar dinainte, după miros. Niciun strigoi nu are dhampiri care să lucreze pentru ei, numai oameni.

În automobil s-a aşternut o tăcere stingherită.

—Nu! a exclamat Sydney. Eu nu fac una ca asta!

—Nici mie nu-mi place ideea, a zis Dimitri, clătinând din cap, dar nu prea avem de ales. Dac-o să creadă că lucrezi pentru mine n-o să-ți facă nimic.

—Mda? Şi ce-o să se-ntâmple dacă n-o să mă creadă? A vrut ea să ştie.

—Nu prea cred c-o să rişte. Probabil c-o să vină cu tine ca să verifice, cu gândul că, dacă-l minți, poate să te ucidă atunci.

Replica lui n-a făcut-o să se simtă mai bine. Dimpotrivă, a scos un geamăt.

—N-ai cum s-o trimiți pe ea înăuntru, i-am atras atenția. O să-şi dea seama că e Alchimist. Niciun Alchimist n-ar lucra vreodată pentru strigoi.

Surprinzător, Dimitri nu se gândise la asta. Am rămas din nou tăcuți, dar Sydney a fost cea care, în mod neaşteptat, a găsit soluția.

—Când am fost înăuntru, în benzinărie, a rostit ea, tărăgănat, am văzut că aveau, cum să-i zic, un raft cu chestii pentru machiaj. Probabil c-am putea să acoperim cu pudră tatuajul, cel puțin în mare parte.

Zis şi făcut. Singura pudră compactă pe care o avea la vânzare benzinăria nu se potrivea prea grozav cu tenul

ei, însă i-am întins destulă cât să-i ascundă crinul auriu de pe obraz. Ne-am mai ajutat un pic şi pieptănându-i părul peste faţă. Mulţumiţi că obţinuserăm tot ce se putea, am pornit spre salonul lui Donovan.

Era situat, într-adevăr, într-o zonă mai dărăpănată a oraşului. La câteva străzi distanţă de salonul pentru tatuaje am descoperit ceea ce semăna a club de noapte, dar în rest, cartierul părea pustiu. Cu toate acestea, nu m-am lăsat păcălită. Nu era un loc prin care să-ţi doreşti să te plimbi noaptea, de una singură. Scria pe el „tâlharie” cu litere cât casa. Dacă nu mai rău.

Am verificat zona până când a găsit Dimitri un loc care i s-a părut satisfăcător. O alee lăturalnică, la două clădiri distanţă faţă de salon. Într-o parte avea un gard strâmb din sârmă, iar în cealaltă, o clădire scundă, din cărămidă. Dimitri a instruit-o pe Sydney cum să procedeze ca să-i aducă pe strigoi spre noi. Ea a memorat totul, clătinând din cap a încuviinţare, însă puteam să-i disting frica în ochi.

—E cazul să te arăţi fascinată, a învăţat-o el. Oamenii care-i slujesc pe strigoi îi venerează... sunt nerăbdători să le facă pe plac. Din moment ce stau atât de mult timp în preajma strigoilor, nu sunt atât de speriaţi sau de îngroziţi. Tot se tem un pic, normal, dar nu atât cât se vede acum pe faţa ta.

—Chiar nu pot să mă stăpânesc, a mărturisit Sydney, înghiţind în sec.

Îmi era milă de ea. Credința ei nestrămutată era că toți vampirii sunt răi, iar noi o trimiteam într-un cuib al celor de cea mai joasă speță, supunând-o unui risc însemnat. Mai ştiam şi că nu văzuse decât un singur strigoi în viața ei şi, cu toată dădăceala lui Dimitri, vederea mai multora putea s-o paralizeze de groază. Dacă rămânea încremenită în fața lui Donovan, totul putea să se ducă de râpă. Pradă unui impuls, am îmbrățişat-o. Spre mirarea mea, nu s-a împotrivit.

—Hai că poți, am încurajat-o. Eşti o fată puternică... iar lor le e mult prea frică de Dimitri. Bine?

După ce a inspirat adânc de vreo câteva ori, Sydney a făcut un semn de încuviințare. I-am mai adresat amândoi câteva vorbe de îmbărbătare, după care ea a trecut dincolo de colțul clădirii, îndreptându-se spre stradă şi apoi dispărând din vedere. Am aruncat o privire spre Dimitri.

—Poate că tocmai am trimis-o la moarte.

—Ştiu, mi-a răspuns, întunecat la față. Dar acum nu mai e nimic de făcut. Mai bine ți-ai ocupa poziția.

Cu ajutorul lui, am reuşit să mă cațăr pe acoperişul scund al clădiri. N-a fost nimic intim în felul în care m-a săltat în brațe, dar nu mi-am putut stăpâni acea senzație electrizantă pe care mi-o dădea orice atingere a lui, şi nici să remarc cât de uşor conlucram amândoi. De îndată ce m-a văzut plasată în siguranță, Dimitri a pornit spre cealaltă parte a clădirii pe care o ocolise Sydney şi a

rămas la pândă imediat după colț, după care n-am mai avut altceva de făcut decât să aşteptăm.

Era un chin... şi nu doar din cauză că ne aflam în pragul unei confruntări. Nu puteam să-mi iau gândul de la Sydney, de la ceea ce-i ceruserăm să facă. Sarcina mea era să-i apăr de rele pe nevinovați... nu să-i arunc în cuibul răului. Dacă planul nostru dădea greş? Au trecut mai multe minute până când, în sfârşit, am auzit zgomot de paşi şi murmur de voci, în timp ce mă străbătea acel familiar val de greață. Îi scoseserăm pe strigoi din bârlog.

Trei dintre ei au apărut pe după colțul clădirii, cu Sydney în fața lor. La un moment dat, s-au oprit, ocazie cu care l-am dibuit pe Donovan. Era cel mai înalt dintre ei — fusese moroi înainte şi avea părul închis la culoare şi o barbă care-mi amintea de cea a lui Abe. Dimitri mi-l descrisese, ca nu cumva (eventual) să-l ucid. Acoliții lui rămăseseră în spate, vigilenți, în gardă. M-am încordat, ținând strâns țepuşa în mâna dreaptă.

—Belikov? a strigat Donovan, cu o voce aspră. Unde eşti?

—Aici, s-a auzit răspunsul lui Dimitri... cu acea voce rece, îngrozitoare, de strigoi.

Imediat, şi-a făcut apariția de după colțul opus al clădirii, dar menținându-se în umbră.

Recunoscându-l, Donovan a avut o uşoară relaxare... dar chiar şi pe întuneric, adevărata identitate a lui Dimitri tot s-a materializat. Donovan s-a crispat...

sesizând brusc primejdia, chiar dacă era una care-l deruta, sfidând tot ce ştia el. Exact în aceeaşi clipă, unul dintre ciracii lui şi-a smucit capul.

—Dhampiri! a exclamat el.

Nu trăsăturile lui Dimitri îi oferiseră pontul, ci mirosul nostru., şi am răsuflat uşurată, într-o mută mulțumire la adresa Divinității pentru faptul că le luase atât timp până să-şi dea seama.

Atunci, am sărit de pe acoperiş. Nu era o distanță de la care să-ți fie uşor să sari... dar nici una care să-mi aducă moartea. Plus că aterizarea mi-a fost amortizată de un strigoi.

M-am nimerit peste unul dintre tipii lui Donovan, doborându-l la pământ. Mi-am repezit țepuşa spre inima lui, dar avea reflexe repide. Fiind mai uşoară, eram lesne de împins. Mă aşteptasem la aşa ceva, aşa că am reuşit să-mi mențin echilibrul. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Sydney lăsându-se în jos şi îndepărtându-se în grabă, conform instrucțiunilor noastre. O voiam departe de bătălie şi-o învățaserăm să se ducă la maşină şi să se pregătească pentru plecare, pentru eventualitatea în care ar fi ieşit rău.

Evident, cu strigoii era mereu rău. Donovan şi celălalt tip se îndreptaseră amândoi spre Dimitri, considerându-l pericolul cel mai mare. Adversarul meu, judecând după zâmbetul colțuros, nu părea să mă considere câtuşi de puțin un pericol. S-a avântat spre mine, şi eu m-am ferit, dar nu înainte să-i strecor o lovitură cu piciorul care l-a

nimerit în genunchi. Nu mi-a dat impresia că l-ar fi durut, dar tot l-a dezechilibrat. Am mai încercat o dată cu țepușa, însă m-a îmbrâncit din nou, trântindu-mă cu putere pe jos. Cimentul zgrunțuros mi-a răzuit gambele goale, jupuindu-mi pielea. Din cauză că blugii ajunseseră să-mi fie prea murdari şi prea rupți, fusesem obligată să îmbrac o pereche de pantaloni scurți din rucsacul adus de Sydney. N-am luat în seamă durerea, țâşnind imediat înapoi cu o iuțeală la care strigoiul nu se aşteptase. Țepuşa din mâna mea i-a nimerit inima. Lovitura n-a fost atât de puternică pe cât mi-ar fi plăcut, însă de ajuns cât să-l azvârl în spate, ceea ce mi-a permis apoi să împing țepuşa mai adânc şi să-l lichidez. Fără ca măcar să-i aştept prăbuşirea, mi-am smuls țepuşa şi m-am întors spre ceilalți.

Nu ezitasem nicio clipă în lupta pe care tocmai o încheiasem, însă acum, ceea ce am văzut m-a făcut să mă opresc. Fața lui Dimitri. Era... îngrozitoare. Feroce. Avusese o înfățişare asemănătoare atunci când mă apărase, cu ocazia arestării mele: expresia aceea de zeu neîmblânzit al războiului, care spunea că ar fi în stare să dea piept cu iadul întreg. Dar felul în care arăta acum... ei bine, ducea îndârjirea aceea la un nivel cu totul nou. Era ceva personal, mi-am dat seama. Lupta cu strigoii aceia nu ținea doar de găsirea Sonyei şi ajutarea Lissei. Ținea de renaştere, era o tantativă de a-şi distruge trecutul prin distrugerea răului ieşit în cale.

M-am repezit să-l secundez, exact în timp ce-l străpungea cu țepuşa pe celălalt ajutor al lui Donovan. A existat atâta putere în lovitura aceea, mult mai multă decât îi era necesară ca să-l repeadă pe strigoi în zidul din cărămidă şi să-i străpungă inima. Chiar dacă era imposibil, mi-am imaginat țepuşa trecând de cealaltă parte a corpului şi înfigându-se în zid. Dimitri pusese în acea ucidere mai multă concentrare şi mai multă forță decât ai fl fost cazul. Trebuia să reacționeze aşa cum reacționasem eu, să se întoarcă imediat spre următoarea amenințare, din moment ce strigoiul era mort. În loc de asta, Dimitri s-a fixat atât de intens asupra victimei lui, încât n-a observat că Donovan încerca să profite de situație. Spre norocul lui, eram acolo ca să-i țin spatele.

Mi-am repezit trupul într-al lui Donovan, îmbrâncindu-l lângă Dimitri. În acelaşi timp, l-am văzut pe Dimitri scoțându-şi țepuşa din trupul strigoiului mort, pe care apoi l-a izbit încă o dată de perete. Acum, reuşisem să-i captez atenția lui Donovan şi aveam de furcă, evitându-i atacurile fără să-l ucid.

—Dimitri! am urlat. Vino să mă ajuți. Am nevoie de tine!

N-aveam cum să văd ce făcea el, dar în numai câteva secunde era lângă mine. Cu ceea ce a sunat aproape ca un răget, a sărit pe Donovan, cu țepuşa pregătită, doborându-l. Răsuflând uşurată, m-am apropiat să-l ajut la imobilizare. Atunci, am văzut țepuşa lui Dimitri îndreptată spre inima lui Donovan.

—Nu! am strigat, lăsându-mă jos spre caldarâm şi încercând atât să-l țin acolo pe Donovan, cât şi să-i abat brațul lui Dimitri. Avem nevoie de el! Nu-l omorî!

Din expresia lui Dimitri, nu-mi dădeam seama dacă mă auzea. În ochii lui se vedea moartea. Voia să îl omoare pe Donovan. Dorința devenise brusc prioritară.

Ținându-l încă pe Donovan cu o mână, l-am plesnit pe Dimitri peste față cu cealaltă... alegând obrazul în care nu-l izbisem cu pumnul alaltăseară. Nu cred să fi simțit vreo durere cu toată adrenalina care-l potopise, însă palma l-a trezit la realitate.

—Nu-l omorî! i-am repetat.

Comanda mea a izbutit să ajungă până la Dimitri. Din nefericire, lupta dintre noi îi oferise spațiu de manevră lui Donovan, care a încercat să se elibereze, însă atunci, simultan, ne-am aruncat amândoi pe el, țintuindu-l. Asta-mi amintea de situațiile în care înterogasem strigoi în Rusia. Fusese nevoie de un întreg grup de dhampiri ca să înfrâneze un singur strigoi, însă Dimitri părea să aibă o forță supranaturală.

—Când îi interogam, obişnuiam să...

M-am întrerupt, fiindcă Dimitri se hotărâse să-şi întrebuințeze propria metodă de interogare. L-a apucat pe Donovan de umeri şi l-a scuturat energic, făcându-l pe strigoi să se izbească în repetate rânduri cu capul de ciment.

—Unde stă Sonya Karp? a răcnit Dimitri.

—Eu nu..., a început Donovan.

Insă Dimitri nu avea răbdare pentru eschivările strigoiului.

—Unde e? Ştiu că tu o cunoşti!

—Eu...

—Unde stă?

In acea clipă, am văzut pe chipul lui Donovan un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci la un strigoi: frica. Fusesem convinsă că era o stare pe care, pur şi simplu, ei n-o cunoşteau. Sau, dacă da, atunci apărea numai în luptele dintre ei. Doar nu erau să-şi piardă timpul cu frica atunci când aveau de-a face cu prăpădiţii de dhampiri.

Numai că, o, Doamne, lui Donovan îi era frică de Dimitri sinceră să fiu, şi mie.

Ochii aceia roşii se făcuseră mari: mari, disperaţi şi îngroziţi. Când Donovan a bolborosit următoarele lui cuvinte, ceva mi-a spus că erau sincere. Frica nu-l lăsa să mintă. Era prea şocat şi prea surprins de toate astea.

—În Paris, a icnit el. E în Paris!

—Iisuse, am exclamat. *N-avem cum* să ajungem cu maşina în Paris.

Donovan a scuturat din cap (atât cât mai putea, fiind zgâlţâit de Dimitri).

—E un orăşel mic... la o oră de-aici. Acolo e lacul ăla mititel. Nu prea e nimeni pe el. Casă albastră.

Indicaţii vagi. Aveam nevoie de mai mult.

—Ai vreo adre...

Numai că, după toate aparențele, Dimitri nu-mi împărtăşea nevoia de informații suplimentare. Până să-mi termin eu întrebarea, țepuşa lui şi-a făcut apariția... în inima lui Donovan. Strigoiul a scos un țipăt oribil, înfiorător, care s-a stins pe măsură ce-l cuprindea moartea. Am tresărit. Cât avea să mai dureze până să-l audă cineva şi să cheme poliția?

Dimitri şi-a tras țepuşa afară... după care l-a străpuns pe Donovan încă o dată. Şi încă o dată. L-am privit oripilată, nevenindu-mi să cred, paralizată pentru câteva clipe. Apoi, l-am apucat de braț pe Dimitri şi am început să-l scutur, deşi aveam impresia că mai mult efect aş fi obținut zgâlțâind clădirea din spatele meu.

—E mort, Dimitri! E mort! Termină. Te rog.

Pe chipul lui Dimitri era încă zugrăvită acea expresie cumplită, nespus de cumplită: de furie, dar acum marcată şi de puțină disperare. Disperarea care-i spunea că, dacă-l distrugea pe Donovan, poate că reuşea să distrugă tot răul din viața lui.

Nu ştiam ce să mai fac. Trebuia neapărat să plecăm de-acolo. Trebuia s-o aducem pe Sydney, să dezintegreze cadavrele. Timpul trecea, iar eu nu puteam decât să repet aceleaşi cuvinte.

—E mort! Lasă-l. *Te rog.* E mort.

Şi atunci, cumva, nu ştiu cum, cuvintele mele au reuşit să pătrundă până la Dimitri. Mişcările i-au încetinit şi, în cele din urmă, s-au oprit. Mâna în care ținea țepuşa i-a căzut, moale, de-o parte a corpului, în

timp ce fixa cu privirea ceea ce mai rămăsese din Donovan... şi nu era deloc ceva plăcut la vedere. Furia de pe față i-a cedat complet locul deznădejdii... care, la rândul ei, a fost înlocuită de disperare.

L-am tras uşurel de braț.

—Gata. E destul.

—Niciodată nu e destul, Roza, mi-a răspuns, în şoaptă, cu o durere în voce care mă ucidea. Niciodată n-o să fie destul.

—Ba e, deocamdată, i-am zis, trăgându-l spre mine.

Fără să se împotrivească, şi-a lăsat țepuşa să cadă şi şi-a îngropat fața în umărul meu. Mi-am lăsat şi eu țepuşa şi l-am îmbrățişat, trăgându-l şi mai aproape. M-a înfăşurat la rândul lui cu brațele, căutând contactul cu o altă ființă vie, contactul pe care ştiam de mult că şi-l dorea.

—Tu eşti singura, mi-a zis, agățându-se mai strâns de mine. Singura care înțelege. Singura care m-a văzut cum am fost. N-aş putea niciodată să-i explic altcuiva... tu eşti singura. Singura căreia pot să-i spun...

Am închis ochii pentru o clipă, copleşită de vorbele lui. Chiar dacă-i jurase supunere Lissei, asta nu însemna că-i şi dăruise pe deplin inima. De atât timp, noi doi eram într-o perfectă sincrozare, permanent înțelegându-ne unul pe celălalt. Încă era aşa, indiferent dac-am fi fost împreună, indiferent dac-aş fi fost cu Adrian. Dimitri îşi păzise întotdeauna inima şi sentimentele până când mă cunoscuse pe mine. Crezusem că şi le ferecase la loc, dar

din câte se părea, avea încă destulă încredere în mine cat să-mi dezvăluie ce-l măcina pe dinăuntru.

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea întunecată, sinceră.

—E bine, i-am zis. E bine acum. Sunt aici. O să fiu mereu când ai nevoie de mine.

—Îi tot visez, ştii? Pe toți nevinovații pe care i-am ucis, mi-a mărturisit, în timp ce ochii îi fugeau iarăşi spre cadavrul lui Donovan. Mă tot gândesc... poate, dacă distrug suficienți strigoi, coşmarurile mi-ar dispărea. Atunci, aş fi sigur că nu sunt unul dintre ei.

L-am prins cu mâna de bărbie, întorcându-i fața spre mine, cât mai departe de Donovan.

—Nu. Tu simți nevoia să-i distrugi pe strigoi pentru că ei sunt răi. Pentru că asta-i ceea ce facem noi. Dacă vrei să-ți dispară coşmarurile, trebuie să-ți *trăieşti* viața. E singura cale. Puteam să fi murit amândoi acum. N-am murit. Poate c-o să murim mâine. Nu ştiu. Dar ceea ce contează este că suntem vii în clipa asta.

Băteam câmpii deja. Nu-l mai văzusem niciodată pe Dimitri atât de prăbuşit, nu după renaşterea lui. Pretinsese că traiul de strigoi îi distrusese atâtea sentimente. Nu fusese aşa. Erau prezente, mi-am dat seama. Tot ce avusese înainte era încă înăuntrul lui, numai că ieşea doar în mici izbucniri... ca în momentul acesta, de furie şi de disperare. Sau atunci când mă apărase de gardienii veniți să mă aresteze. Vechiul Dimitri nu dispăruse. Doar stătuse încuiat, iar eu nu

ştiusem cum să-l eliberez. Nu se întâmplase aşa datorită a ceea ce făcusem eu. El fusese mereu cel răspunzător de vorbele înțelepte, cu putere de pătrundere. Nu eu. Şi totuşi, acum mă asculta. Îi captasem atenția. Ce-aş putea să spun? Cum aş putea să-i ajung la suflet?

—Ți-aduci aminte ce mi-ai spus mai devreme? l-am întrebat. Când eram în Rubysville? Viața e în detalii. Trebuie să apreciezi detaliile. E singura cale prin care poți să învingi ce ți-au făcut strigoii. Singura cale ca să redevii cel care eşti cu adevărat. Ai zis-o tu însuți: ai fugit împreună cu mine, ca să simți lumea din nou. Să-i simți frumusețea.

Dimitri a dat să-şi întoarcă iar ochii spre Donovan, dar nu l-am lăsat.

—Aici nu e nimic frumos. Doar moarte, şi-atât, a zis.

—Ce spui tu nu poate să fie adevărat, decât dacă permiți *tu* să se adeverescă, am insistat disperată, simțind în continuare presiunea timpului. Găseşte ceva. Ceva frumos. Orice. Orice care să-ți demonstreze că nu eşti de-al lor.

Privirea i se întorsese spre mine, studiindu-mi chipul în tăcere. M-am simțit străbătută de panică. Nu mergea. Nu reuşisem. Dar trebuia neapărat să plecăm de-acolo, indiferent de starea lui. Ştiam că şi el avea să plece. Dacă învățasem ceva, atunci era că instinctele de războinic ale lui Dimitri funcționau încă. Dacă-i spun că se apropie primejdia, reacționează instantaneu, oricâte chinuri interioare ar fi resimțit. Totuşi, nu voiam să fie

aşa. Nu voiam să plece mânat de disperare. Voiam să plece de-aici apropiindu-se cu încă un pas de bărbatul pe care-l ştiam eu. Voiam să rămână cu un coşmar în minus.

Totuşi, era mai presus de priceperea mea. Doar nu eram psihoterapeut. Tocmai mă pregăteam să-i spun că trebuie să plecăm, să-i declanşez reflexele soldăţeşti, când, deodată, a vorbit. Abia şoptit.

—Părul tău...

—Ce?

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva luase foc, sau mai ştiu eu ce. Mi-am pipăit o şuviţă răzleaţă. Nu, nu era nimic, decât că stătea vraişte. Mi-l legasem înaintea luptei, ca să-i împiedic pe strigoi să mă tragă de el, aşa cum făcuse Angeline. Totuşi, o mare parte se desfăcuse în timpul încăierării.

—Părul tău, a repetat Dimitri. Avea ochii mari, aproape fascinaţi. Părul tău e atât de frumos.

Nu eram de aceeaşi părere, cel puţin nu în actuala stare. Dar, desigur, luând în considerare faptul că ne aflam pe o alee întunecoasă, presărată cu cadavre, opţiunile lui erau oarecum limitate.

—Vezi? Nu eşti unul de-al lor. Strigoii nu pot să vadă frumuseţea. Ci doar moartea. Tu ai găsit ceva frumos. Un lucru care ţi se pare frumos.

Şovăielnic, emoţionat, şi-a trecut degetele printre şuviţele pe care mi le pipăisem mai devreme.

—Dar să fie de ajuns?

—Este, deocamdată, l-am asigurat, sărutându-l apăsat pe frunte şi ajutându-l să se ridice. Este, deocamdată.

ŞAISPREZECE

AVÂND ÎN VEDERE FAPTUL CĂ SYDNEY distrugea vadavre în mod regulat, m-a cam surprins cât de şocată a fost de înfăţişările noastre în urma confruntării. Poate că pentru ea strigoii morţi nu erau altceva decât simple obiecte, în schimb, Dimitri şi cu mine eram persoane vii, şi arătam ca naiba.

—Tot ce sper e să nu-mi pătaţi maşina, ne-a zis, după ce a scăpat de cadavre şi am pornit la drum.

Cred că era cea mai bună tentativă de glumă din partea ei, în sforţarea de a-şi masca stânjeneala provocată de vederea veşmintelor noastre rupte şi însângerate.

—Ce facem, mergem la Paris? am întrebat, întorcându-mi privirea spre Dimitri.

—Paris? a repetat Sydney, surprinsă.

—Încă nu, a răspuns Dimitri, lăsându-şi capul pe rezemătoarea banchetei.

Arăta dun nou ca un gardian stăpân pe sine. Toate semnele crizei lui de mai devreme dispăruseră, iar eu nu

aveam nici cea mai mică intenție de a trăda ceva din ceea ce se întâmplase înainte s-o chemăm pe Sydney. Ceva atât de mărunt... şi totuşi, atât de monumental. Şi extrem de intim. Deocamdată, el părea mai degrabă obosit.

—Ar trebui să aşteptăm să se facă ziuă, a zis. Trebuia să-l căutăm acum pe Donovan, dar dacă Sonya are o casă a ei, înseamnă că e acolo tot timpul. Şi e mai sigur s-o căutăm pe lumină.

—De unde ştiți că n-a mințit? a întrebat Sydney.

Conducea fără vreo destinație anume, doar scoțându-ne din cartier cât mai repede cu putință, până nu raporta cineva că auzise urlete şi zgomote de încăierare.

Mi-am amintit de groaza de pe chipul lui Donovan şi m-am cutremurat.

—Eu nu cred c-a mințit.

Sydney n-a mai pus alte întrebări, cu excepția celor legate de direcția în care ar trebui să se îndrepte. Dimitri a propus să găsim un hotel, unde să ne putem spăla şi odihni puțin înaintea misiunii de a doua zi. Din fericire, în Lexington exista o gamă mult mai largă de hoteluri față de ultimul oraş în care fuseserăm. Nu căutam luxul, însă clădirea mare, cu aspect modem, pe care am ales-o făcea parte dintr-un lanț hotelier şi era curată şi elegantă. Sydney s-a ocupat de formalitățile de cazare, după care ne-a condus înăuntru pe o uşă laterală, ca să nu-i speriem pe eventualii oaspeți rămaşi treji în toiul nopții.

Luase o cameră cu două paturi duble. N-a comentat nimeni, dar cred că toți împărtăşeam nevoia de a rămâne împreună după întâlnirea noastră de mai devreme cu strigoii. Dimitri arăta mult mai jalnic decât mine, după halul în care-l mutilase pe Donovan, aşa că l-am trimis întâi pe el la duş.

—Te-ai descurcat grozav am lăudat-o pe Sydney în timp ce aşteptam. Mă aşezasem pe podea (care era mult mai curată decât cea a precedentei camere) ca să nu murdăresc patul. Ai fost cu adevărat curajoasă.

Mi-a răspuns cu un zâmbet strâmb.

—Tipic. Tu iei bătaie, aproape că te şi omoară, dar tot pe mine mă lauzi?

—Hei, dar eu mă ocup tot timpul cu asta. Să intri acolo de una singură, cum ai făcut tu... ei bine, e o chestie destul de tare. Şi n-am luat bătaie chiar *atât* de rău.

Îmi minimalizam rănile, exact cum ar fi făcut şi Dimitri. Sydney, examinându-mă, şi-a dat seama. Picioarele mi se juliseră mai rău decât crezusem: pielea era jupuită şi sângeram în locurile în care căzusem pe ciment. O gleznă mă durea ca urmare a săriturii de pe acoperiş, iar pe restul corpului aveam împrăştiate destule zgârieturi şi vânătăi. Cele mai multe habar n-aveam de unde proveniseră.

Sydney a clătinat din cap.

—Cum de reuşiți voi să nu faceți cangrenă mai des e mai presus de puterile mele de înțelegere.

Totusi, ştiam amândouă cum. Se datora imunităţii naturale cu care mă născusem ca dhampir, luând ce era mai bun din trăsăturile ambelor rase. Şi moroii erau, de fapt, destul de sănătoşi, cu toaze că uneori se alegeau cu maladii unice pentru rasa lor. Victor reprezenta un astfel de exemplu. Suferea de o maladie cronică şi, odinioară, o forţase pe Lissa să-l vindece. Puterile ei magice îi redaseră la acea vreme, sănătatea deplină, însă boala se furişa înapoi, treptat.

M-am dus şi eu la duş după ce a terminat Dimitri, după care Sydney şi-a întrebuinţat pe amândoi trusa de prim-ajutor. După ce ne-a bandajat şi dezinfectat cât să fie satisfăcută, şi-a scos laptopul şi a găsit o hartă a localităţii Paris, din statul Kentucky. Ne-am înghesuit tustrei în faţa ecranului.

—O grămadă de râuri şi râuleţe, a meditat ea cu voce tare, parcurgând harta. Lacuri, nu prea.

—Crezi că ăsta ar fi? am arătat spre o minusculă întindere de apă însemnată cu denumirea de IAZUL APPLEWOOD.

—Posibil. A, uite alt iaz. Şi el ar putea fi suspectul, sau... A! Chiar aici? a întrebat, ciocănind cu unghia ecranul în dreptul unei alte acumulări de apă, un pic mai mare decât cele două iazuri: LACUL MARTIN.

Lăsându-se pe spate, Dimitri şi-a frecat ochii cu mâna, căscând.

—Pare să fie varianta cea mai probabilă. Dacă nu, oricum nu cred că ne-ar lua mult să ajungem cu maşina la celelalte.

—Ăsta ți-era planul? s-a mirat Sydney. Doar să ne plimbăm cu maşina şi să căutăm o casă albastră?

Am schimbat o privire cu Dimitri, după care am ridicat din umeri. Oricât de vitează se arătase Sydney pe parcursul expediției noastre, ştiam bine că, pentru ea, conceptul de „plan” diferea un pic față de al nostru. Planurile ei erau structurate, bine concepute şi aveau o țintă precisă. În plus, şi detalii.

—E un plan mai solid decât majoritatea celor ale noastre, am replicat, în cele din urmă.

Soarele avea să răsară cam peste o oră. Eram nerăbdătoare să pornim în căutarea Sonyei, însă Dimitri a insistat să dormim până la amiază. Şi-a ales un pat, eu şi Sydney urmând să ni-l împărțim pe celălalt. Nu prea eram de părere că aş fi avut într-adevăr nevoie de odihnă, după cum pretindea el, însă organismul nu m-a aprobat. Am adormit aproape instantaneu.

Şi, ca aproape de fiecare dată în ultima vreme, până la urmă am fost atrasă într-un vis indus de spirit. Speram să fie Adrian venit să ducă la sfârşit ultima noastră conversație. În locul lui, în jurul meu s-a materializat încăperea cu harpă şi mobilier tapițat. Oftând, mi-am întors privirea spre frații Dashkov.

„Grozav”, i-am întâmpinat. „încă un apel în conferință. Chiar o să trebuiască să vă blochez numărul."

Victor mi-a răspuns printr-o mică plecăciune.
„Ca totdeauna, o plăcere, Rose.”
Robert, în schimb, nu făcea altceva decât să privească iarăşi în gol. Îmi făcea plăcere să constat că unele lucruri nu se schimbă niciodată.
„Ce vreți?” l-am luat la rost pe Victor.
„Ştii ce vrem. Suntem aici să te ajutăm s-o ajuți pe Vasilisa.”
Nu credeam asta nici pentru o clipă. Victor avea el vreo uneltire în minte, însă speranța mea era că o să-l capturez înainte ca să mai poată provoca vreo pagubă. M-a examinat cu privirea, aşteptând.
„Încă nu l-ai găsit pe celălalt Dragomir?”
Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred.
„Dar n-a trecut decât o zi!" am exclamat, aproape simțind nevoia să refac calculul în minte.
Păreau să fi trecut zece ani. Și totuşi, numai o zi trecuse de când vorbisem ultima oară cu Victor.
„Şi?” m-a îmboldit Victor.
„Şi. Tu cât de tari ne crezi?”
A stat să se gândească.
„Destul de tari.”
„Ei bine, mersi pentru votul de încredere, dar nu e chiar atât de uşor pe cât pare. Şi, la drept vorbind... dacă mă gândesc cât de bine a fost acoperită toată povestea, zău că nu mi se pare deloc uşor.”
„Dar ați găsit ceva?” a insistat Victor.
Nu i-am răspuns.

Un licăr de nerăbdare i s-a aprins în ochi şi a făcut un pas înainte. Eu, promptă, am făcut unul înapoi.

„Ați *găsit* ceva?”

„Poate.”

Încă o dată, resimțeam aceeaşi nehotărâre de rândul trecut. Oare Victor, cu toate intrigile şi manevrele lui, să fi ştiut ceva care să-mi fie de folos? Data trecută, nu-mi oferise nimic, însă acum aveam ceva mai multe informații. Cum se exprimase el? Că, dacă dăm de-un fir, ar putea să-l descâlcească el?

„Rose...”

Victor vorbea cu mine ca şi cum aş fi fost un copil, pe tonul folosit adesea de el față de Robert. Asta m-a făcut să mă încrunt la el.

„Ți-am mai spus-o: n-are importanță câtă încredere ai în mine sau în intențiile mele. Pentru moment, amândoi suntem interesați de atingerea aceluiaşi scop pe termen scurt. Nu lăsa grijile față de viitor să-ți năruiască şansele din prezent.”

Era nostim, fiindcă semăna cu principiul după care mă ghidasem cel mai mult în viață: trăieşte în prezent. Avântă-te pe dată şi lasă grijile privitoare la consecințe pe mai târziu. De data asta, ezitam, încercând să cumpănesc lucrurile înainte să iau o hotărâre. Până la urmă, am ales să-mi asum riscul, sperând încă o dată că Victor ar putea să ne ajute.

„Noi credem că mama... mama fratelui, sau surorii Lissei… se înrudeşte cu Sonya Karp.”

Sprâncenele lui Victor s-au înălțat brusc.

„Ştii despre cine e vorba?” l-am întrebat.

„Normal. S-a transformat în strigoi... cică din cauză că a înnebunit. Dar noi doi ştim că a fost ceva mai complicat decâl atât.”

Am încuviințat, fără tragere de inimă.

„Era utilizatoare a spiritului. Nimeni n-a ştiut.”

Capul lui Robert s-a răsucit cu o asemenea iuțeală, încât aproape că am sărit din loc.

„Cine e utilizatoare a spiritului?”

„Fostă utilizatoare a spiritului”, l-a corectat Victor, trecând instantaneu la tonul liniştitor. „S-a transformat în strigoi ca să scape de efectele secundare.”

Privirea ascuțită şi concentrată pe care o îndreptase Robert spre noi s-a topit la loc într-o visare moleşită.

„Da... mereu ispita asta... ucizi ca să trăieşti, trăieşti ca să ucizi. Nemurirea şi eliberarea din lanțurile astea, dar, o, ce pierdere…”

Erau sporovăieli de nebun, însă aveau o sinistră asemănare cu unele dintre lucrurile pe care le spunea uneori Adrian. Şi nu-mi plăcea deloc asta. Încercând să mă prefac că Robert nici n-ae fi în încăpere, m-am întors la loc spre Victor.

„Ştii ceva despre ea? Cu cine se înrudeşte?”

Mi-a răspuns clătinând din cap.

„Are o familie foarte numeroasă.”

Mi-am azvârlit mâinile în sus, exasperată.

„Ai putea să fii ceva mai puțin inutil? Te tot comporți de parcă ai şti o grămadă de lucruri, dar nu ne spui decât ce am aflat deja. Nu ne ajuți cu nimic!”

„Ajutorul poate să vină sub mai multe forme, Rose. Ați găsit-o pe Sonya?”

„Da”, am zis, după care m-am mai gândit puțin. „De fapt, nu tocmai. Am aflat unde stă. O s-o vizităm mâine şi-o să-i punem întrebări.”

Expresia feței lui Victor grăia cât o întreagă bibliotecă despre cât de ridicolă îi păream.

„Şi sunt convins că ea o să ardă de nerăbdare să vă ajute.”

Am ridicat din umeri.

„Dimitri ştie să fie foarte convingător."

„Am auzit şi eu”, m-a aprobat Victor. „Numai că Sonya Karp nu e o adolescentă impresionabilă.”

Mi-am pregătit pumnul, dar m-am gândit că era posibil ca Robert să-şi fi instalat iar câmpul lui energetic. Victor a părut să nici nu-şi dea seama de furia mea.

„Spune-mi unde sunteți”, mi-a cerut. „O să venim la voi.”

Încă o dilemă. Nu mi se părea că frații puteau să ne ajute cu mare lucru. Şi totuşi, aşa se putea ivi ocazia recapturării lui. În plus, dacă-l aveam prezent în persoană, poate că ar înceta să-mi mai întrerupă visele.

„Suntem în Kentucky”, l-am informat, în cele din urmă. „În Parisul din Kentucky.”

Şi i-am dat şi informația cealaltă, despre casa albastră.

„O să fim acolo mâine”, m-a asigurat Victor.

„Şi-atunci, acum unde sunte...”

Dar, exact la fel ca data trecută, Robert a pus brusc capăt visului, lăsându-mi întrebarea atârnată în aer. Oare în ce mă vârâsem, cu cei doi? Dar, până să mă pot gândi, m-am pomenit furată de un alt vis provocat de spirit. Doamne, Dumnezeule. Chiar că era un dejâ-vu. Toată lumea voia să discute cu mine în vis. Din fericire, ca şi data trecută, cea de-a doua vizită de care aveam parte era a lui Adrian.

Acum eram în salonul în care se întrunise Consiliul. Nu mai erau scaune, nici spectatori, iar zgomotul paşilor mei pe podeaua din lemn de esență tare răsuna cu ecou. Încăperea, care păruse atât de măreață şi autoritară cât fusese întrebuințată, acum dădea o senzație rău-prevestitoare de singurătate.

Adrian stătea în picioare lângă una dintre ferestrele înalte, arcuite, dăruindu-mi unul dintre zâmbetele lui şmechereşti în timp ce-l îmbrățişam. Prin comparație cu cât de murdar şi de sângeros era totul în lumea reală, el părea imaculat şi perfect.

„Ai reuşit”, i-am zis, sărutându-l la repezeală pe buze. „I-ai convins s-o nominalizeze pe Lissa!”

La ultima noastră întrevedere din vis, când îmi dădusem seama că sugestia lui Victor ar fi putut să aibă o oarecare valoare, fusesem nevoită să mă străduiesc din

greu să-l conving pe Adrian că nominalizarea Lissei ar fi o idee bună... cu atât mai mult cu cât eu însămi nu eram convinsă.

„Mda, cu grupul n-a fost deloc greu”, a răspuns, dându-mi impresia că admirația mea îi făcea plăcere, dar întunecându-se la față în timp ce-mi cântărea cuvintele. „Totuşi, ea nu e deloc bucuroasă. Mamă, ce mai perdaf ne-a tras după!”

„Am văzut. Ai dreptate când spui că ei nu-i place... dar a fost mai mult decât atât. A fost şi întunericul adus de spirit. Oparte din el am reuşit să i-l iau, dar... mda, a fost rău.”

Mi-am amintit cum, absorbindu-i furia, am făcut-o să se învăpăieze, pentru scurt timp, în mine. Spiritul nu mă afecta la fel de grav ca pe ea... dar asta era numai ceva temporar. Până la urmă, dacă aveam să absorb destul, de-a lungul anilor, putea să preia controlul. L-am prins de mână pe Adrian şi i-am adresat o privire cât puteam de rugătoare.

„Tu trebuie să ai grijă de ea. Eu o să fac ce pot, dar tu ştii la fel de bine ca mine în ce măsură pot să agite spiritul grijile şi stresul. Mă tem să nu i se întoarcă, la fel ca altădată. Mi-aş fi dorit să fiu acolo, să pot avea grijă de ea. Te rog... ajut-o tu.”

Mi-a îndesat pe după ureche o şuviță pe păr, cu o umbră de îngrijorare în verdele închis al ochilor lui. La început, am crezut că grijile se refereau doar la Lissa.

„O să am”, mi-a promis. „O să fac tot ce pot. Dar, Rose... oare o să mi se-ntâmple şi mie? Aşa o să ajung şi eu? Ca ea, sau ca toți ceilalți?”

La Adrian nu se manifestaseră niciodată efectele secundare extreme din cazul Lissei, în mare măsură deoarece nu-şi întrebuința atât de mult spiritul, şi datorită automedicației intensive cu alcool. Totuşi, nu puteam să ştiu cât avea să-l mai țină. Din ceea ce observasem, doar câteva lucruri erau capabile să amâne nebunia: autodisciplina, tratamentul cu antidepresive, şi legătura cu cineva de umbră. Adrian nu părea interesat de niciuna dintre variantele acestea.

Ciudat lucru, însă momentul lui de vulnerabilitate mi-a amintit de ceea ce tocmai se întâmplase cu Dimitri. Aceşti doi bărbați, amândoi atât de puternici şi de încrezători în felurile lor, aveau, cu toate acestea, nevoie de sprijinul meu. *Tu eşti cea puternică, Rose,* mi-a şoptit o voce în minte.

Adrian şi-a îndreptat privirea în altă parte.

„Uneori... uneori reuşesc să cred că toată nebunia asta e numai imaginară, înțelegi? Eu n-am simțit-o niciodată ca alții, ca Lissa, sau ca bătrânul Vlad. Dar, din când în când...” Tăcu o clipă, apoi continuă. „Nu ştiu. Mă simt atât de aproape, Rose. Atât de aproape de marginea prăpastiei. Ca şi cum, dacă mi-aş îngădui să fac un pas greşit, cât de mic, m-aş prăbuşi în abis şi nu m-aş mai întoarce niciodată. E ca şi cum m-aş pierde.”

Îl mai auzisem şi înainte rostind astfel de lucruri, când bătea câmoii în cine ştie ce bizară direcție tangențială, având logică doar pe jumătate. Niciodată nu se apropiase mai mult decât atât de indiciile că spiritul ar putea să-i tulbure şi lui mintea. Niciodată nu-mi dădusem seama că era conştient de acele momente, sau de ce semnificație puteau să aibă.

Şi-a întors din nou ochii spre mine.

„Atunci când beau... nu-mi mai fac griji pentru asta. Nu mă mai nelinişteşte posibilitatea să înnebunesc. Dar, pe urmă, îmi zic... poate că sunt deja. Poate că sunt, dar nimeni nu reuşeşte să-şi dea seama atunci când sunt beat."

„Tu nu eşti nebun", am afirmat, înflăcărată, trăgându-l spre mine. Îmi plăcea la nebunie căldura lui şi felul în care-i simțeam pielea lipită de a mea. „O să fii bine. Eşti puternic."

M-a sărutat apăsat pe frunte.

„Nu ştiu", mi-a zis. „Am impresia că tu eşti puterea mea."

Era o declarație frumoasă şi romantică, însă ceva din ea mă stânjenea.

„Nu e chiar aşa", am zis, neştiind cum să-mi transpun mai bine sentimentele în cuvinte.

Ştiu că, într-o relație, poți să-l ajuți pe celălalt. Poți să-l întăreşti, poți să-l sprijini. Dar nu poți, în realitate, să faci chiar totul pentru el. N-ai cum să-i rezolvi toate problemele.

„Trebuie s-o găseşti în interiorul...”

Ceasul deşteptător din camera de hotel a început să urle, smulgându-mă din vis şi lăsându-mă dezamăgită, atât din cauză că mă despărţea de Adrian, cât şi pentru că nu putusem să-i spun tot ce-aş fi vrut. Ei bine, acum nu mai aveam ce să fac pentru el. Nu puteam decât să sper c-o să reuşească şi singur.

Ca şi mine, Sydney arăta toropită şi cu ochii cârpiţi. Era normal să fie epuizată, din moment ce întregul ei program de somn — când mai reuşea să doarmă cu adevărat — fusese dat peste cap. În schimb, la mine? Oboseala era psihică. Prea multă lume, mi-am zis. Prea multă lume are nevoie de mine... dar e atât de greu să-i ajut pe toţi!

Evident, Dimitri era în picioare, pregătit pentru plecare, se trezise înaintea noastră. Parcă nici nu existase criza nervi azi-noapte. Am aflat că murea după o cafea, dar ne aşteptase răbdător, nevrând să ne lase adormite şi lipsite de apărare. L-am expediat şi, douăzeci de minute mai târziu, s-a întors cu cafele şi cu o cutie de gogoşi. Mai cumpărase şi un lanţ extrem de rezistent dintr-un magazin cu articole de fierărie de peste drum, „pentru când o s-o găsim pe Sonya”, ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenită.

Între timp, ne pregătiserăm şi noi pentru plecare, şi m-am hohotărât să-mi pun cep întrebărilor. Nu mă înnebuneam de plăcere să mă îmbrac iar în pantaloni scurţi, mai ales cu halul în care-mi erau picioarele, însă

mă simţeam prea nerăbdătoare să ajung la Sonya încât să insist în favoarea unei opriri la mall.

M-am hotărât, în schimb, că venise momentul să-mi pun la curent partenerii de expediţie.

—Aşadar, am început, pe un ton de conversaţie, e posibil ca Victor Dashkov să ni se alăture cât de curând.

A fost meritul lui Sydney că nu ne-a vârât imediat într-un şanţ.

—*Cine?* Tipul care a evadat?

Citeam în ochii lui Dimitri că era tot atât de şocat, însă reuşea să-şi păstreze calmul şi stăpânirea de sine, ca întotdeauna.

—De ce, a început el încet, să ni se alăture Victor Dashkov?

—Păi, e o poveste cam ciudată...

Şi, după o astfel de introducere, le-am oferit o scurtă, dar cuprinzătoare recapitulare, începând cu trecutul lui Robert Doru şi încheind cu recentele vizite din vis ale celor doi fraţi. Am trecut în grabă peste „misterioasa" evadare a lui Victor din urmă cu câteva săptămâni, însă ceva îmi spunea că Dimitri, cu acea neobişnuită abilitate pe care o aveam noi doi de a ne ghici unul celuilalt gândurile, probabil că pusese bucăţelele cap la cap. Atât eu, cât şi Lissa îi spuseserăm lui Dimitri că trecuserăm prin multe până să învăţăm cum să-l readucem, însă niciodată nu-i relataserăm întreaga poveste... omiţând mai ales partea cu scoaterea lui Victor dm închisoare pentru ca el să ne ajute să-i găsim fratele.

—Uite ce e, fie că poate să ne ajute, fie că nu, avem şansa să-l prindem, am adăugat în grabă. Şi asta e bine, nu?

—E o problemă de care o să ne ocupăm... mai târziu, a sosit replica.

Am recunoscut tonul. Dimitri îl folosise de-atâtea ori la Sf. Vladimir. De obicei, însemna că mă aştepta în viitor o discuție între patru ochi, în care să fiu pusă pe jeratic până când ies cu mai multe amănunte.

Kentucky s-a dovedit destul de frumos, în timp ce ne îndreptam spre Paris. Peisajul era vălurit şi înverzit după ieşirea din oraş, şi nu-mi venea greu să-mi imaginez de ce ți-ai putea dori să trăieşti într-o căsuță de pe-acolo. M-am întrebat, într-o doară, dacă nu cumva acesta fusese şi motivul stabilirii Sonyei acolo, dar apoi m-am răzgândit. Tocmai afirmasem față de Dimitri că strigoii nu erau capabili să vadă frumosul. Să mă fi înşelat? Oare pentru ea să conteze un peisaj superb?

Am descoperit răspunsul la întrebarea mea după ce GPS-ul ne-a condus către lacul Martin. Nu se vedeau decât vreo câteva case împrăştiate în jurul lui, iar dintre acestea, una era albastră. Oprind la o distanță prudentă față de casă, Sydney a parcat maşina cât mai la marginea drumului i-a fost cu putință. Era strâmt, mărginit de copaci şi de o iarbă înaltă. Am coborât toți şi am mai mers puțin pe jos, dar tot menținându-ne la distanță.

—Bun. E o casă albastră, a afirmat Sydney, pragmatică. Dar o fi a ei? Nu văd vreo cutie poştală, sau altceva.

Am privit mai atentă curtea. Tufe de trandafiri, pline de boboci roz şi roşii, creşteau în fața verandei. Coşuri pline cu flori albe ale căror nume nu le cunoşteam atârnau de streşini, iar volbura albastră se cățăra pe un spalier. În jurul casei, abia distingeam un gard din lemn. Peste tot pe el se întindeau vrejuri cu flori portocalii, în forma unor trompete.

Atunci, o imagine mi-a fulgerat prin minte, dispărând la fel de iute pe cât venise. Domnişoara Karp, udând ghivecele cu flori din sala ei de clasă, flori care dădeau impresia că ar creşte incredibil de repede şi de înalte. Ca orice adolescentă interesată mai degrabă să fugă de teme, nu mă gândisem prea mult la ele. Abia mai târziu, urmărind-o pe Lissa cum făcea plantele să crească şi să îmbobocească în cadrul experiențelor cu spiritul, am înțeles ce se petrecuse în clasa domnişoarei Karp. Iar acum, chiar şi deposedată de spirit şi posedată de rău, Sonya Karp continua să-şi îngrijească florile.

—Mda, am zis. Chiar e casa ei.

Dimitri s-a apropiat de veranda din față, examinând orice detaliu. Am dat să-l urmez, dar m-am oprit.

—Ce faci? l-am întrebat, cu voce scăzută. Ar putea să te vadă.

—Alea sunt draperii de camuflaj, mi-a explicat, întorcându-se lângă mine. Nu lasă să pătrundă lumina

înăuntru, aşa că nici ea nu poate să vadă nimic. Mai înseamnă şi că e probabil ca ea să-şi petreacă timpul mai mult la parterul casei decât la subsol.

Puteam să-i urmez cu uşurinţă raţionamentul. Anul trecut, când fuseserăm capturaţi de strigoi, ne ţinuseră, pe mine şi pe prietenii mei, într-un subsol. Nu doar că era convenabil pentru strigoii care voiau să evite lumina soarelui, ci şi lăsa mai puţine posibilităţi de ieşire sau de intrare nedorită. Era mai uşor pentru strigoi să-şi ţină prizonierii într-un subsol. Cu cât aveam mai multe uşi şi ferestre, cu atât era mai bine.

—O să cercetez şi pe partea cealaltă, a anunţat Dimitri, pornind spre curtea din spate.

M-am grăbit după el şi l-am prins de braţ.

—Lasă-mă pe mine. Pot să simt orice strigoi... nu-i vorbă că ar putea ea să iasă, dar, în fine, pentru orice eventualitate.

A ezitat puţin, făcându-mă să mă enervez la gândul că nu mă credea în stare. Dar, tocmai atunci, a zis:

—Bine. Dar fii atentă.

Şi mi-am dat seama că doar era îngrijorat pentru mine.

M-am deplasat în jurul casei cât am putut de lin şi de fără zgomot, descoperind în scurt timp că gardul din lemn avea să îngreuneze vederea curţii din spate. Mă temeam că, dacă m-aş fi căţărat pe el, aş fi putut s-o previn pe Sonya în legătură cu prezenţa mea, aşa că am stat să mă gândesc ce e de făcut. Soluţia mi-a venit sub

forma unui bolovan mare care zăcea lângă marginea gardului. L-am tras mai încoace şi m-am suit pe el. Nu-mi ajungea cât să văd perfect dincolo, însă am putut să-mi pun mâinile în vârful gardului şi să mă salt cât să arunc un ochi, cu cât mai puțin zgomot

Parc-aş fi privit Grădina Raiului. Florile din față nu fuseseră decât prologul. Alți trandafiri, magnolii şi meri, irişi, şi un miliard de alte flori necunoscute mie. Curtea din spate a Sonyei era un paradis de culori luxuriante. Am depistat ce era necesar şi m-am grăbit să mă întorc la Dimitri. Sydney aştepta încă lângă maşină.

—O uşă la patio şi două ferestre, am raportat. Toate cu draperii. Mai sunt şi un scaun din lemn pentru verandă, o cazma şi o roabă.

—Vreo furcă?

Din nefericire, nu, dar e un pietroi barosan imediat în afara gardului. Totuşi, ar fi greu de luat înăuntru. Mai bine-l folosim ca să ne ajute la sărit gardul. N-are poartă în gard. Şi-a făcut o adevărată fortăreață.

A clătinat din cap în semn de înțelegere şi, fără să mai continuăm conversația, am ştiut ce era de făcut. Am luat lanțul din maşină şi i l-am încredințat lui Sydney. I-am zis să ne aştepte afară... cu indicația strictă să plece dacă nu ne întoarcem într-o jumătate de oră. Detestam să spun astfel de lucruri — şi chipul lui Sydney îmi arăta că nici ei nu-i plăcea să le-audă — însă era inevitabil. Dacă n-o înfrângeam pe Sonya în intervalul acesta de timp, însemna că nu mai aveam s-o învingem niciodată... şi

nici să mai plecăm vii. Dacă, în schimb, reuşeam s-o supunem, aveam să-i dăm lui Sydney un anumit semnal, ca să vină cu lanțul.

Ochii maro-chihlimbarii ai lui Sydney erau plini de nelinişte în timp ce ne urmăreau întorcându-ne spre spatele casei. Aproape că mi-a venit s-o tachinez pentru faptul că-i păsa de două creaturi malefice ale nopții, însă m-am abținut la timp. Putea ea să-i deteste pe toți ceilalți dhampiri şi moroi din lume, dar la un moment dat, ajunsese să-i placă de Dimitri şi de mine. Iar asta nu era de râs.

Dimitri s-a cățărat pe bolovan şi a cercetat curtea. Mi-a mai murmurat câteva instrucțiuni de ultim moment, după care m-a prins de mâini şi m-a săltat peste gard. Înălțimea lui a contribuit mult la desfăşurarea manevrei cu cât mai multă uşurință şi cât mai puțin zgomot—totuşi, nu chiar deloc. M-a urmat imediat, aterizând alături de mine cu un mic bufnet.

Pe urmă, am țâşnit amândoi înainte, fără zăbavă. Dacă Sonya ne-o fi auzit, n-avea rost să pierdem timpul. Aveam nevoie de orice avantaj posibil. Dimitri a înşfăcat cazmaua şi a repezit-o în geamul uşii: o dată, de două ori. Prima lovitură a fost cam la nivelul capului meu, iar cea de-a doua, mai jos. Sticla s-a crăpat tot mai mult cu fiecare izbitură. Imediat după a doua lovitură, m-am năpustit, trântind roaba în uşă. Ar fi fost mult mai interesant s-o ridic şi s-o arunc în geam, însă era prea masivă ca s-o pot ridica prea sus. În clipa în care roaba a

intrat în contact cu sticla deja slăbită, crăpăturile au cedat, fărâmiţând-o şi creând o deschizătură suficient de mare cât să încăpem amândoi prin ea. Totuşi, am fost nevoiţi amândoi să ne aplecăm; mai ales Dimitri.

Un atac declanşat simultan din ambele părţi ale casei ar fi fost ideal, dar nu părea deloc probabil ca Sonya să se repeadă afară pe uşa din faţă. Greaţa a început să mă cuprindă de îndată ce ne-am apropiat de patio, senzaţia izbindu-mă cu toată forţa în clipa în care am intrat în living. Pătrunseserăm destul de repede, însă nu îndeajuns cât să întrecem cu adevărat în viteză reflexele strigoilor.

Sonya Karp era chiar acolo, pregătită să ne întâmpine, făcând tot posibilul să evite lumina soarelui revărsată în living. Prima dată când îl văzusem pe Dimitri în chip de strigoi, fusesem atât de şocată, încât încremenisem. Momentul meu de paralizie îi permisese să mă captureze, aşa că de data asta m-am încordat mintal, ştiind că aveam să resimt acelaşi şoc la vederea fostei mele profesoare, devenită strigoi. Şi *a fost,* într-adevăr, şocant. Exact ca şi la el, atât de multe dintre trăsăturile Sonyei erau neschimbate: părul castaniu-roşcat şi pomeţii înalţi... însă frumuseţea îi era schimonosită de toate celelalte caracteristici îngrozitoare: pielea albă precum creta, ochii roşii şi expresia aceea de cruzime care părea să le fie comună tuturor strigoilor.

Dacă ne-o fi recunoscut, n-a dat niciun semn, ci s-a aruncat spre Dimitri, mârâind şi arătându-şi colţii. Era o tactică obişnuită pentru strigoi să se ocupe mai întâi de

pericolul cel mai mare, şi mă sâcâia faptul că ei întotdeauna îl considerau astfel pe Dimitri. El îşi îndesase țepuşa la curea, ca să-şi poată lua cazmaua înăuntru cu el. Cazmaua nu putea să omoare un strigoi, dar cu suficientă putere şi elan, categoric era în stare s-o țină pe Sonya la distanță de un braț. Dimitri a lovit-o cu ea în umăr după prima tentativă de asalt, şi chiar dacă n-a doborât-o, oricum a determinat-o să se mai gândească înainte de următoarea încercare de atac. Au început să se rotească în cerc, unul în fața celuilalt, ca lupii pregătiți pentru încăierare, în timp ce ea îşi evalua şansele. Un singur asalt, şi forța ei superioară avea să-l dărâme, cu sau fără cazma.

Toate acestea s-au derulat în doar câteva secunde, iar calculele Sonyei mă lăsaseră în afara ecuației. Mi-am lansat propria şarjă, izbind-o din partea cealaltă, însă ea m-a văzut venind cu coada ochiului şi a ripostat instantaneu, aruncându-mă pe jos, fără să-şi ia pentru vreo clipă ochii de pe Dimitri. Mi-ar fi plăcut să fie cazmaua la mine, ca s-o pot lovi de la o distanță sigură. Tot ce aveam era țepuşa, şi cu ea trebuia să am grijă, din moment ce putea s-o ucidă. Cercetând la repezeală livingul ei bizar de normal, n-am reuşit să descopăr vreo potențială armă.

La un moment dat, Sonya a făcut o fentă, iar Dimitri s-a lăsat păcălit. A reuşit să se redreseze în ultimul moment, în timp ce ea țâşnea în față, vrând să profite de ocazie. L-a îmbrâncit de perete țintuindu-l acolo şi

zburându-i cazmaua din mână. El s-a zbătut încercând să scape, dar mâinile ei i s-au încleştat de gât. Dacă aş încerca s-o trag de pe el, forța mea, adăugată celei a lui Dimitri, putea probabil să-l elibereze. Voiam să fac asta cât mai repede posibil, în orice caz, aşa că m-am hotărât să dau o lovitură de şoc.

Am alergat spre ea, cu țepuşa în mână, şi i-am implantat-o în omoplatul drept, sperând să nu nimeresc prin apropierea inimii. Argintul fermecat, atât de chinuitor pentru pielea strigoilor, a făcut-o urle de durere. Înnebunită, m-a îmbrâncit cu o forță uluitoare până şi pentru un strigoi. Am căzut pe spate, dezechilibrându-mă şi lovindu-mă cu capul de o măsuță. Vederea mi s-a încețoşat puțin, însă instinctul şi adrenalina m-au readus pe picioare.

Atacul meu îi oferise lui Dimitri fracțiunea de secundă de care nevoie. Imediat, a doborât-o pe Sonya la podea şi a înhățat țepuşa înfiptă de mine, potrivind-o la gâtul ei. Sonya a început să țipe şi să se zvârcolească, iar eu m-am apropiat să-l ajut, ştiind cât de greu e să imobilizezi un strigoi.

—Ad-o pe Sydney..a mormăit el. Lanțul...

M-am mişcat cât de repede am putut, deşi prin fața ochilor îmi dănțuiau stele verzi şi umbre. Am descuiat uşa din față şi am deschis-o cu piciorul, în chip de semnal, după care am alergat înapoi la Dimitri. Sonya făcuse progrese însemnate în privința îndepărtării lui. M-am lăsat să cad în genunchi, ajutându-l pe Dimitri s-o

ţină pe loc. În ochii lui apăruse iarăşi acel nesaţ războinic, o expresie care spunea că voia s-o distrugă imediat, pe loc. Dar mai era şi altceva. Ceva care mă făcea să cred că era mai stăpân pe sine, că vorbele pe care i le spusesem pe alee chiar avuseseră impact. Oricum, am ţinut să-l previn.

—Avem nevoie de ea... aminteşte-ţi că avem nevoie de ea.

Mi-a răspuns printr-o uşoară încuviinţare, exact în timp ce-şi făcea apariţia şi Sydney, cărând după ea lanţul. La vederea scenei, a căscat ochii, dar a ezitat doar pentru o clipă, după care s-a grăbit spre noi. *Până la urmă, tot facem noi o luptătoare din ea,* mi-am zis.

Dimitri şi cu mine ne-am îndreptat atenţia spre următoarea etapă a misiunii. Depistaserăm deja cel mai bun loc în care s-o ţinem legată pe Sonya: un fotoliu masiv, greu, extensibil, dintr-un colţ. Ridicând-o — manevră periculoasă, din moment ce continua să se zbată nebuneşte — am aruncat-o pe fotoliu.
Apoi, apăsându-i ţepuşa pe gât, Dimitri a încercat s-o ţină pe loc, iar eu am apucat lanţul.

Nu aveam timp să mă gândesc la vreun sistem anume. Am început doar să-l înfăşor, mai întâi în jurul picioarelor, apoi, cât am putut de bine, în jurul bustului, încercând să-i imobilizez braţele lângă corp. Slavă Domnului, Dimitri cumpărase un lanţ lung, nu glumă, aşa că m-am grăbit nebuneşte să-l înfăşor în jurul fotoliului, făcând tot posibilul s-o fixez acolo.

Când, în sfârşit, s-a terminat şi lanțul, Sonya era imobilizată destul de bine. Era lanțul ceva de care să se poată elibera? Fără îndoială. Dar şi cu o țepuşă din argint la gât? Nu prea lesne. Cu acestea amândouă... ei bine, acum era prizoniera noastră. Mai bine de-atât nici nu puteam să sperăm.

Am schimbat cu Dimitri o privire scurtă, istovită. Mă simțeam amețită, dar m-am luptat să trec peste asta, ştiind că misiunea noastră era departe de a se fi încheiat.

—A sosit vremea întrebărilor, am rostit, îndârjită.

ŞAPTEPREZECE

INTEROGATORIUL N-A DECURS chiar atât de bine.

A, sigur, am lansat amenințări din belşug şi ne-am folosit țepuşele în chip de instrumente pentru tortură, dar nu ne-am ales cu prea mare lucru. Dimitri încă arăta înfricoşător în timp ce se ocupa de Sonya, dar după izbucnirea cu Donovan, avea grijă să nu cadă iarăşi în acea furie turbată. Era mai sănătos pentru el, la urmă, dar nu prea favorabil pentru smulgerea prin înfricoşare a informațiilor de la Sonya. Nu ne era de ajutor nici faptul nu aveam întrebări chiar concrete pe care să i le

adresăm. În principal, era o serie pe care o tot repetam. Ştia că mai există un Dragomir? Era rudă cu mama acestuia? Unde sunt mama şi copilul? Situația s-a înrăutățit şi mai mult când Sonya şi-a dat seama că aveam prea mare nevoie de ea încât s-o ucidem, oricât am fi torturat-o noi cu țepuşa din argint.

Am ținut-o astfel mai mult de o oră, şi începuserăm să ne simțim epuizați. Eu, cel puțin. M-am rezemat de un perete în apropierea Sonyei şi, cu toate că aveam țepuşa pregătită, am constatat că mă bazam pe perete un pic mai mult decât mi-ar fi plăcut să recunosc, în privința rămânerii mele în picioare. O vreme, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Până şi Sonya renunțase la mârâielile ei amenințătoare. Stătea doar şi privea atentă, fără îndoială plănuindu-şi salvarea, închipuindu-şi că o să obosim până atunci. Tăcerea aceea era mai înspăimântătoare decât toate amenințările din lume. Eram obişnuită ca strigoii să se folosească de cuvinte ca să mă intimideze. Niciodată nu-mi trecuse prin minte câtă putere putea să aibă o atitudine tăcută şi o privire amenințătoare.

—Ce-ai pățit la cap, Rose? m-a întrebat Dimitri, observându-mă deodată.

Eram un pic cu gândurile în altă parte; mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama că vorbea cu mine.

—Hă? am îngăimat, împingându-mi spre tâmple şuvițele care-mi acopereau o parte a frunții.

Degetele mi-au rămas lipicioase de sânge, declanşându-mi vagi amintiri despre ciocnirea cu măsuța. Am ridicat din umeri, căutând să-mi ignor senzația de amețeală resimțită.

—N-am nimic, i-am zis.

Dimitri i-a adresat lui Sydney cea mai rapidă privire posibilă.

—Du-te cu ea, pune-o să se-ntindă şi curăță-i rana. N-o lăsa să adoarmă până nu putem să fim siguri că n-a avut o comoție.

—Ba nu, nu se poate, m-am împotrivit. N-o să te las singur cu ea...

—Mă descurc, mi-a zis el. Odihneşte-te, ca să poți să mă ajuți pe urmă. Nu-mi eşti de niciun folos dacă leşini.

Am mai încercat să protestez, dar în clipa în care Sydney m-a apucat, cu blândețe, de braț, clătinătura mea m-a trădat. M-a condus în singurul dormitor din casă, spre marele meu necaz. Mi se părea ceva sinistru să ştiu că stau în patul unui strigoi... chiar dacă era învelit cu o cuvertură cu un motiv floral în albastru şi alb.

—Mamă, am exclamat, lăsându-mi capul pe pernă după ce Sydney mi-a curățat rana de pe frunte.

În ciuda refuzului meu de mai devreme, puțină odihnă mi se părea grozavă.

—Nu pot să mă obişnuiesc, i-am zis lui Sydney cu ciudățenia faptului ca un strigoi să aibă o locuință atât de... normală. Tu cum rezişti?

—Mai bine decât voi, a răspuns ea, înfăşurându-se cu brațele şi examinând stânjenită încăperea. În prezența strigoilor, voi începeți să nu-mi mai păreți atât de răi.

—Ei, măcar a ieşit şi ceva bun din toate astea, am remarcat.

Cu toată gluma ei, ştiam că era îngrozită. Am dat să închid ochii, dar m-am trezit tresărind când Sydney m-a împuns în braț.

—Nu dormi, m-a mustrat ea. Rămâi trează şi vorbeşte cu mine.

N-am nicio comoție, am bombănit. Dar presupun că am putea recapitula planurile prin care s-o facem pe Sonya să vorbească.

Sydney s-a aşezat la picioarele patului, făcând o strâmbătură.

—Nu te supăra, dar eu nu prea cred c-o să cedeze.

—O să cedeze, dac-o să fie obligată să stea câteva zile fără sânge.

Sydney s-a albit la față.

—Câteva zile?

—În fine, cât o să fie nevoie ca să...

Un ghimpe de emoție a zburat până la mine prin legătura cu Lissa, făcându-mă să încremenesc. Sydney a sărit ca arsă, săgetând cu privirea împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat ca un grup de strigoi să năvălească deodată în cameră.

—Ce-ai pățit? a strigat ea.

—Trebuie să mă duc la Lissa.

—Dar n-ai voie să adormi...

—Nu dorm, am replicat, cu brutalitate.

Şi, cu asta, mi-am luat zborul din dormitorul Sonyei, pătrunzând în mintea Lissei.

Călătorea într-un microbuz, împreună cu cinci alte persoane pe care le-am recunoscut imediat ca fiind alți nominalizați pentru alegerea monarhului. Microbuzul avea opt locuri, în el aflându-se un gardian pe post de şofer şi un altul care stătea cu ochii pe Lissa şi pe însoțitorii ei.

—Fiecare va fi lăsat într-un alt loc, la marginea pădurii, şi va fi dotat cu o hartă şi o busolă. Țelul final este să ajungeți la destinația marcată pe hartă şi să aşteptați până se face ziuă, când vom veni să vă luăm.

Lissa şi ceilalți nominalizați s-au privit, după care, aproape ca unul singur, şi-au întors privirile spre geamurile microbuzului. Era aproape amiază, iar soarele se revărsa cu generozitate. „Aşteptarea până se face ziuă” nu avea să fie plăcută, dar nici nu părea o imposibilitate. Cu un gest absent, Lissa şi-a scărpinat un mic pansament de pe braț, dar şi-a dat imediat seama, oprindu-se. I-am descifrat gândurile, aflând despre ce era vorba: un punctuleț minuscul, aproape imperceptibil, tatuat în pielea ei. Era, de fapt, asemănător cu al lui Sydney: sânge şi pământ, amestecate cu constrângere. Oricât de tabu ar fi fost constrângerea printre moroi, aici era o situație specială. Farmecul acestui tatuaj îi

împiedica pe candidați să dezvăluie celorlalți neimplicați în ce constau testele. Acesta era cel dintâi test.

—Pe ce gen de teren ne trimiteți? a întrebat vehement Marcus Lazar. Nu avem cu toții aceeaşi condiție fizică. Nu este corect ca unii dintre noi să beneficieze de avantaje.

Era cu ochii pe Lissa în timp ce vorbea.

—Este mult de mers pe jos, a încuviințat gardianul, cu o expresie serioasă. Dar nimic din ceea ce oricare candidat — de oricare vârstă — n-ar putea să suporte. Şi, sincer să fiu, printre calitățile solicitate unui rege sau unei regine se numără şi un anumit nivel de vigoare fizică. Vârsta aduce odată cu ea înțelepciunea, dar un monarh trebuie să fie şi sănătos. În niciun caz sportiv, a adăugat gardianul, văzând că Marcus deschide gura. Totuşi, n-ar fi bie pentru moroi să aibă un monarh bolnăvicios, care să moară într-un an. E un adevăr aspru, dar adevăr. De asemenea, va trebui să fiți capabili să îndurați situații de disconfort. Dacă nu rezistați o zi în soare, nu puteți să vă descurcați nici cu o şedință de Consiliu.

Bănuiesc că avusese în intenție să fie o glumă, dar era greu să-ți dai seama, din moment ce nu zâmbea.

—Totuşi, nu este o întrecere, a precizat mai departe. Nu vă grăbiți să ajungeți la sosire dacă este necesar să mai zăboviți. Pe hartă sunt marcate locurile în care au fost ascunse anumite obiecte... care vă vor face sarcina

mai suportabilă în cazul în care puteți să descifrați indiciile.

—Putem să ne folosim magia? a întrebat Ariana Szelsky.

Nici ca nu era tânără, dar arăta călită şi pregătită să accepte o încercare a rezistenței.

—Da, puteți, a răspuns, solemn, gardianul.

—Există vreun pericol pe acolo? s-a interesat un alt candidat, Ronald Ozera. În afara soarelui?

—Acesta, a replicat gardianul, pe un ton misterios, este un răspuns pe care va trebui să-l aflați singuri. Dar, oricând veți vrea să ieşiți...

A scos un săculeț cu telefoane mobile şi a dat câte unul fiecăruia. Apoi a împărțit hărți şi busole.

—Sunați la numărul programat şi vom veni să vă luăm. Nimeni n-a mai avut nevoie să ceară precizări despre mesajul ascuns în spatele acestor cuvinte. Apelarea acelui număr însemna să scapi de lunga zi de încercare a rezistenței. Dar mai însemna şi că ai picat testul şi că ieşeai din cursa pentru tron. Lissa şi-a privit în treacăt telefonul, oarecum surprinsă de faptul că avea măcar semnal. Plecaseră cam de o oră de la Curte şi înaintaseră bine în peisajul rural. Un şir de copaci a determinat-o să-şi închipuie că se apropiau de destinația lor.

Aşa. Un test de rezistență fizică. Nu era tocmai la ce se aşteptase. Încercările prin care trecea viitorul monarh erau de multă vreme învăluite în mister, dobândind o

reputație aproape mistică. Testul de față era unul destul de practic, şi Lissa îi înțelegea rațiunile, chiar dacă Marcus, nu. Într-adevăr, nu era o competiție atletică, iar gardianul avusese dreptate afirmând că viitorul monarh ar trebui să posede un anumit nivel de condiție fizică. Aruncând o privire pe dosul hărții, unde erau înşiruite indiciile, Lissa şi-a dat seama că le va fi pus la încercare şi raționamentul. Toate, lucruri extrem de fundamentale... dar esențiale pentru guvernarea unei națiuni.

Microbuzul i-a lăsat, unul câte unul, în diferite puncte de pornire. Cu fiecare candidat coborât, sporea şi neliniştea Lissei. *Nu e niciun motiv de nelinişte,* şi-a zis. *Nu trebuie decât să rezist unei zile însorite.* Ea a fost penultima debarcată, doar Ariana rămând în urma ei. În clipa în care s-a deschis uşa, Ariana a atins-o uşurel pe braț.

—Succes, dragă.

Lissa i-a răspuns cu un zâmbet scurt. Testele acelea poate că însemnau doar un şiretlic din partea Lissei, însă pentru Ariana contau cu adevărat, aşa că Lissa s-a rugat ca mai vârstnica femeie să poată trece cu succes prin ele.

Rămasă singură, după plecarea microbuzului, Lissa a fost cuprinsă de tulburare. Simplul test de rezistență i se părea dintr-o dată mult mai descurajant şi mai dificil. Era pe cont propriu, ceea ce nu i se întâmpla prea frecvent. Fusesem alături de ea în cea mai mare parte a vieții, şi chiar când plecasem, avea prieteni în preajmă.

Dar acum? Nu era decât ea, cu harta şi cu telefonul mobil. Iar telefonul mobil îi era inamic.

S-a dus la marginea pădurii şi s-a oprit să-şi studieze harta. Un stejar desenat mare însemna startul, cu indicația să se pornească spre nord-vest. Cercetând copacii, Lissa a recunoscut trei arțari, un brad şi... un stejar. Îndreptându-se spre el, nu şi a stăpâni un zâmbet. Dacă altcineva avea tot repere botanice şi nu cunoştea plantele şi arborii, putea să-şi ia adio de la candidatură, chiar de la început.

Busola era una clasică. Fără comoditatea GPS-ului aici. Lissa nu se mai folosise niciodată de o astfel de busolă, şi latura mea protectoare ar fi vrut să-i poată sări în ajutor. Totuşi, ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Lissa era inteligentă, aşa că şi-a dat seama lesne cum trebuie să procedeze. Îndreptându-se spre nord-vest, a pătruns în pădure. Cu toate că nu exista vreo potecă delimitată, solul pădurii nu era acoperit de o vegetație excesivă, nici presărat cu prea multe obstacole.

Partea plăcută a faptului că se afla în pădure era că arborii blocau parțial pătrunderea soarelui. Tot nu însemna o vreme ideală pentru moroi, dar era mai bine decât să fii lăsat într-un deşert. Păsările cântau, iar peisajul era luxuriant şi înverzit. Atentă să sesizeze următorul punct de reper, Lissa a încercat să se relaxeze şi să-şi închipuie că nu era decât o drumeție de plăcere.

Şi totuşiuşi... îi era greu, cu atâtea în minte. Abe şi ceilalți prieteni preluaseră acum sarcina cercetărilor şi a

punerii întrebărilor cu privire la crimă. Toţi dormeau în clipa de faţă — era toiul nopţii pentru moroi — însă Lissa nu ştia când avea să se întoarcă şi nu-şi putea stăpâni ciuda faţă de cât timp îi răpea testul acesta. Ba nu, îi *irosea* timpul. Şi-ar fi dorit să-i poată ajuta în mod activ.

Gândurile ei învolburate au fost cât pe ce s-o conducă drept pe lângă următorul ei punct de reper: un copac căzut de-o veşnicie. Era acoperit de muşchi şi o mare parte din lemn putrezise. Pe hartă, o stea îl însemna ca fiind locul unui indiciu. Desfăşfăşurându-şi harta, a citit următoarele:

Cresc *şi scad. Gonesc şi mă târăsc.*
Urmează-*mi glasul, deşi nu grăiesc.*
Niciodata nu plec, dar hoinăresc de zor:
Plutesc pe cer şi-n tină mă strecor.
Am tainiţă ascunsă, deşi nu am avere,
De-mi vei găsi declinul, vei căpăta putere.

Hm.

În clipa aceea, mintea mi-era goală, însă a Lissei funcţiona în viteză. A citit şi recitit versurile, examinând fiecare cuvinţel în parte, precum şi felul în care fiecare afirmaţie contrasta cu precedenta. *Nicicând nu plec.* De-aici trebuie să pornesc, a tras ea concluzia. E ceva permanent. Privind în jur, s-a gândit la copaci, dar apoi i-a scos din ecuaţie. Copacii puteau oricând să fie tăiaţi

şi duşi de-acolo. Atentă să nu rătăcească prea departe de trunchiul căzut, a dat roată zonei, căutând şi altceva. Teoretic, totul era trecător. Dar ce rămânea?

Urmează-mi glasul. Oprindu-se în loc, a închis ochii, absorbind sunetele din jurul ei. În general, păsări. Când şi când, foşnet de frunze. Şi...

Deodată, a deschis ochii şi a pornit iute spre dreapta. Sunetul pe care-l auzise creştea, bolborosind şi susurând. Iată-l. Un mic pârâu curgea prin pădure, cu greu sesizabil. Într-adevăr, părea prea mititel pentru albia săpată în jurul lui.

—Dar pun pariu că, dacă plouă, creşti, a murmurat ea, fără să-i pese că vorbea cu un curs de apă.

Şi-a aruncat din nou privirea asupra indiciilor, şi am simțit cum mintea ei ageră pune totul cap la cap. Pârâul era statornic, dar călătorea. Îşi tot schimba mărimea. Avea glas. Curgea în locuri adânci, se târa pe unde întâlnea obstacole. Iar când se evapora, plutea pe cer. Ajungând acolo, s-a încruntat, încă nedumerită de o parte a ghicitorii.

—Dar unde e declinul? a întrebat cu voce tare.

A mai examinat o dată zona, gândindu-se neliniştită că declinul se putea referi la viața oricărei plante. Privirea i s-a plimbat pe lângă un arțar masiv, după care a revenit brusc la el. La baza arborelui, creştea un mănunchi de ciuperci albe şi maronii, unele dintre ele veştejite şi înnegrite. S-a repezit într-acolo, s-a lăsat în genunchi şi atunci a observat-o: o mică groapă săpată în

pământ, în apropiere. Aplecându-se spre ea, a văzut un licăr de culoare: un săculeț purpuriu, cu şnur.

Triumfătoare, Lissa l-a scos de-acolo şi s-a ridicat. Săculețul era din pânză şi avea un şnur lung, care-i permitea să şi-l atârne de umăr în timp ce mergea. Deschizându-l, a aruncat o privire înăuntru. Acolo, îndesat în căptuşeala pufoasă şi moale, se afla cel mai prețios lucru din lume: o sticlă cu apă. Până acum, Lissa nu-şi dăduse seama cât de înfierbântată şi de deshidratată ajunsese să fie. Candidații fuseseră sfătuiți să poarte încălțăminte rezistentă şi veşminte practice, însă nu li se permisese să-şi ia niciun fel de provizii. Descoperirea sticlei era neprețuită.

Aşezându-se pe trunchiul prăbuşit, şi-a luat un răgaz, grijulie să-şi mai păstreze apă. Deşi harta mai semnala vreo câteva alte indicii şi „recompense", ştia că nu trebuia să conteze neapărat pe alte săculețe la fel de îndatoritoare. Aşa că, după o odihnă de câteva minute, a pus sticla la loc în săculeț şi şi-a atârnat săculețul pe umăr. Harta o îndruma spre vest, aşa că spre vest a pornit.

Arşița o dogorea în timp ce-şi continua drumul, obligând-o să mai facă vreo câteva popasuri (cu economie) pentru hidratare. Îşi tot spunea în sinea ei că nu era o întrecere şi că trebuia s-o ia mai uşor. După vreo alte câteva indicii, şi-a dat seama că harta nu era tocmai la scară, aşa că nu totdeauna era clar cât de lungă putea să fie fiecare etapă a expediției. Dar, chiar şi-aşa,

era încântată ori de câte ori dezlega câte un indiciu, cu toate că recompensele deveniseră tot mai derutante.

U'na dintre ele fusese reprezentată de un mănunchi de bețe aşezat pe o piatră, şi ar fi putut să jure că era o greşeală, dacă n-ar fi fost evident că o persoană civilizată le strânsese într-o legătură, şi le vârâse în sac, alături de o prelată din plastic verde, îngrijit împăturită. Acum, transpirația îi şiroia deja, şi faptul că-şi suflecase mânecile bluzei din bumbac cu guler răsfrânt n-o ajuta prea mult. Popasurile au devenit mai frecvente. Arsurile din cauza soarelui deveniseră un motiv serios de îngrijorare, aşa că pentru ea a însemnat o uriaşă uşurare momentul în care următorul ei indiciu a dus-o spre un flacon cu loțiune protectoare.

După vreo două ore de luptă cu arşița intensă a verii, Lissa a ajuns să se simtă atât de încinsă şi de istovită, încât nu-i mai rămânea destulă energie mentală ca să-şi facă griji pentru că pierdea ce s-ar fi putut petrece la Curte. Tot ceea ce mai conta era să ajungă cu bine la capătul testului. Harta îi mai arăta încă două indicii, ceea ce i se părea un semn promițător. Curând, avea să ajungă la finiş, după care, pur şi simplu, urma să aştepte până venea cineva s-o ia. Deodată, a străfulgerat-o o idee. Prelata. Prelata putea s-o apere de soare, şi-a dat ea seama. Aşadar, până la urmă, tot îi era de folos.

Descoperirea a avut darul s-o înveselească, la fel ca şi următorul premiu obținut: din nou, apă, dar şi o pălărie moale, cu boruri largi, care o ajuta să-şi

adăpostească fața de soare. Din nefericire, pe urmă, ceea ce păruse să fie o etapă scurtă a călătoriei s-a dovedit de două ori mai lungă față de cât se aşteptase. Când, în sfârşit, a ajuns la următorul indiciu, mai mult o interesa să-şi ia o pauză pentru hidratare decât să scoată la iveală cine ştie ce i-or mai fi lăsat acolo gardienii.

Mi-era milă de ea şi îmi doream atât de mult s-o fi putut ajuta. Asta mi-era menirea, s-o protejez. Ea n-ar fi trebuit să fie singură.

Sau da? Nu făcea şi asta parte din test? Într-o lume în care cei din familiile regale erau aproape permanent înconjurați de gardieni, singurătatea aceasta trebuie să fi însemnat un şoc total. Moroii erau viguroşi şi aveau simțuri excelente, însă nu erau făcuți pentru arşiță şi pentru mersul pe terenuri dificile. Eu probabil c-aş fi parcurs traseul în pas alergător. Bine, recunosc, nu sunt convinsă că aş fi avut şi aptitudinile deductive ale Lissei la descifrarea indiciilor.

Cea din urmă recompensă pentru Lissa a constat într-un amnar şi o cremene, cu toate că ea habar n-avea ce puteau să reprezinte. Eu le-am recunoscut instantaneu ca fiind unelte pentru aprins focul, însă nici prin cap nu-mi trecea motivul pentru care ar fi avut nevoie să aprindă un foc într-o zi ca asta. Ridicând din umeri, ea şi-a vârât obiectele în sac şi şi-a continuat drumul.

Şi atunci a început să se răcească. Dar să se răcească, nu glumă.

La început, ea n-a conştientizat-o pe deplin, în principal din cauză că soarele strălucea mai departe, la fel de aprins. Creierul îi spunea că, de fapt, ceea ce simțea era cu neputință, însă pielea ca de găină şi clănțănitul dinților îl contraziceau. Şi-a tras mânecile la loc în jos şi şi-a grăbit pasul, dorindu-şi ca subita răcorire să fi fost măcar însoțită şi de norii care să acopere soarele. Mersul mai iute şi consumul mai mare de energie îi încingeau şi mai tare corpul.

Până când a început ploaia.

S-a pornit ca o bură, preschimbându-se apoi într-o ploaie mocănită şi, în cele din urmă, transformându-se într-o perdea continuă de apă. Părul şi veşmintele i se îmbibaseră deja, făcând ca frigul să devină şi mai insuportabil. Şi totuşi... soarele strălucea şi-acum, lumina lui iritându-i pielea sensibilă, dar fără să compenseze prin căldură.

Era *magie,* a înțeles ea. *Vremea se datora magiei.* Făcea parte din test. Cumva, utilizatori moroi ai magiei aerului şi a apei îşi uniseră forțele, sfidând vremea însorită, caniculară. De-asta avea prelata: s-o adăpostească de soare, dar *şi* de ploaie. S-a gândit dacă s-o scoată din sac şi să se înfăşoare în ea ca într-o pelerină, însă la fel de repede s-a hotărât să aştepte până când ajunge în punctul final. Totuşi, n-avea habar cât de departe putea să fie, de fapt. Douăuzeci de paşi? Douăzeci de kilometri? Umezeala rece o învăluia, intrându-i în piele. Era groaznic.

Telefonul mobil din săculeț însemna biletul ei de ieşire. Abia era după-amiază târzie. Mai avea destul de aşteptat până la încheierea testului. Nu trebuia decât să apeleze un număr... un singur număr, şi scăpa de toată nenorocirea asta, putând să se întoarcă la ceea ce avea de făcut la Curte. *Ba nu.* Scânteia hotărârii i s-a aprins în minte. Acum, provocarea nu mai ținea doar de câştigarea tronului moroilor sau de descoperirea asasinului Tatianei. Era un test pe care trebuia să-l treacă pentru ea însăşi. Dusese până acum o viață lejeră şi ferită, lăsându-se protejată de alții. Acum, trebuia să îndure totul de una singură... şi avea să reuşească.

Hotărârea aceasta a condus-o până la capătul hărții, un luminiş înconjurat de copaci. Doi dintre ei erau mai mărunți şi suficient de apropiați între ei încât să se gândească la întinderea prelatei ca adăpost rezonabil. Cu degetele înghețate, nesigure, a reuşit s-o scoată din sac şi s-o desfăşoare la întreaga ei mărime... care, din fericire, depăşea cu mult ceea ce-şi imaginase. Buna dispoziție începea să-i revină pe măsură ce întindea prelata şi-şi dădea seama cum putea să-şi construiască un acoperiş mititel. Cum a terminat, s-a şi strecurat sub el, bucuroasă că scapă de ploaie.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul că era udă până la piele. Sau că şi pământul era ud... şi noroios. De asemenea, prelata n-o apăra şi de frig. Simțea o undă de amărăciune, amintindu-şi ce spusese gardianul, că în cadrul testului era permisă întrebințarea magiei.

În momentul acela, ei nu i se păruse că magia ar putea fi de folos, însă acum vedea limpede avantajul de a fi utilizator al apei, fiindcă erai capabil să manevrezi ploaia şi s-o îndepărtezi de tine. Sau, şi mai bine: să fii utilizator al focului. I-ar fi plăcut să fi fost Christian cu ea. I-ar fi prins bine căldura lui, magia şi îmbrățişările. Într-o situație de genul acesta, să fii utilizator al spiritului era naşpa rău... în afară de cazul posibil în care s-ar alege cu un şoc hipotermic şi ar avea nevoie să se lecuiască singură (ceea ce niciodată nu-i ieşea la fel de bine ca atunci când îi lecuia pe alții). Nu, a tras ea concluzia. Nu există nici urmă de îndoială: utilizatorii apei şi ai focului erau avantajați în cadrul acestui test.

Şi acela a fost momentul în care i s-a luminat mintea.

Focul!

Şi-a îndreptat spinarea în locul în care se ghemuise. Nu recunoscuse amnarul şi cremenea ca fiind ceea ce erau, însă acum, vagi amintiri despre aprinderea unui foc îi răsăreau în minte. Niciodată nu i se predaseră astfel de cunoştințe, în mod direct, însă era destul de sigură că prin ciocnirea celor două între ele ar obține o scânteie... cu condiția să aibă lemne uscate. Or, totul pe-acolo era îmbibat de ploaie...

Cu excepția legăturii de bețe din sacul ei. Râzând zgomotos le-a dezlegat şi le-a aşezat într-un loc adăpostit de ploaie. După ce le-a aranjat în ceea ce i s-a părut că ar fi un tipar favorabil aprinderii unui foc de tabără, a încercat să-şi dea seama cum trebuie să

procedeze cu amnarul şi cremenea. Din filme, rămăsese cu impresia că era de-ajuns să le ciocneşti între ele, şi gata, săreau scânteile. Prin urmare, aşa a procedat şi ea.

Şi nimic.

După alte trei încercări, entuziasmul ei de adineauri a lăsat locul unei frustrări întunecate de spirit. I-am absorbit-o parțial, având nevoie de ea concentrată. La cea de-a patra încercare, a sărit o scânteie, dar a zburat şi s-a stins; totuşi, era tot ce-i trebuia ei ca să înțeleagă principiul. N-a trecut mult până să obțină cu uşurință scântei, însă fără efect în contact cu lemnul. Sus şi jos: dipoziția ei era ca un montagne-russe, oscilând între speranță şi dezamăgire. *Nu renunța,* aş fi vrut să-i spun, în timp ce-i mai absorbeam din negativism. *Nu ceda.* Aş mai fi vrut eu să-i dau şi o lecție despre aprinderea focului, dar asta ar fi însemnat să-mi depăşesc limitele.

Urmărind-o, am început să înțeleg cât de mult îi subestimasem inteligența. Ştiam că era strălucită, dar întotdeauna mi-o imaginasem ca fiind neajutorată în astfel de situații. Ei, uite că nu era. Era capabilă să judece conjunctura. Scânteia aceea minusculă nu putuse să pătrundă în lemnul bețelor. Avea nevoie de o flacără mai mare. Avea nevoie de ceva care să se poată aprinde de la scânteie. Dar ce? Categoric, nimic din pădurea îmbibată de apă.

Atunci, ochii i-au căzut pe harta care i se ițea din sac. N-a avut decât o clipă de ezitare până să rupă hârtia, sfâşiind-o în bucățele şi îngrămădind-o deasupra

surcelelor. Presupunea că ajunsese la capătul expediției şi nu mai avea nevoie de hartă. Presupunea. Dar acum era prea târziu, aşa că şi-a dus planul mai departe. În primul rând, a rupt o parte din căptuşeala pufoasă a sacului, adăugând bucățelele peste mormanul de hârtii. Pe urmă, a luat din nou amnarul şi cremenea.

A sărit o scânteie care imediat a aprins o bucățică de hârtie. O flacără portocalie s-a iscat, dar s-a stins într-o dâră de fum. A mai încercat o dată, aplecându-se în față şi suflând uşurel peste hârtia pe care aterizase scânteia. Acum, a produs o flacără micuță, care a aprins un petic învecinat şi apoi s-a stins. Adunându-şi curajul, Lissa a mai făcut o ultimă încercare.

—Hai, hai, a bombănit, de parcă ar fi putut constrânge focul să prindă viață.

De data asta, scânteia şi-a nimerit ținta şi a rezistat, prefăcându-se într-o flacără mică, apoi într-una mai mare, care curând i-a mistuit hârtiile. Lissa s-a rugat să aprindă şi vreascurile, fiindcă altfel se termina cu norocul ei. Flacăra a crescut, tot mai mare şi mai strălucitoare, consumând ceea ce mai rămăsese din hârtie şi din pânză... după care s-a răspândit asupra bețelor. Lissa a continuat să sufle uşor, ca s-o întrețină, şi nu mult după aceea focul de tabără ardea din plin.

Focul acesta nu putea să alunge frigul pătrunzător, însă pentru ea, era de parcă ar fi ținut în mâini întreaga căldură a soarelui. Zâmbea, cuprinsă de o mândrie pe care n-o mai simțisem de ceva vreme. În sfârşit, putând

să se relaxeze, şi-a îndreptai privirea spre pădurea scăldată de ploaie şi a observat, în depărtare mici, foarte mici străfulgerări de culoare. Îndrumându-şi spiritul îşi întrebuință puterile magice ca să-şi sporească abilitatea de a vedea aurele. Şi, foarte clar, ascunse departe, foarte departe printre copaci, distingea două aure pline de culori puternice, neabătute. Posesorii lor stăteau nemişcați, tăcuți şi ascunşi. Zâmbetul Lissei s-a lărgit. Erau gardieni. Sau, poate, utilizatorii aerului şi apei, care controlau vremea. Niciunul dintre candidați nu fusese lăsat singur acolo. Ronald Ozera nu avusese de ce să se neliniştească... dar, în definitiv, de unde să ştie el? Numai ea ştia. Ei, poate că spiritul nu era chiar atât de inutil acolo, până la urmă.

Ploaia a început să slăbească în intensitate şi căldura focului a continuat s-o aline. Nu învățase să citească ora după cer, însă cumva, ştia că n-ar mai avea nicio problemă să aştepte venirea zilei, şi atunci...

—Rose?

—O voce m-a rechemat din testul de supraviețuire al Lissei.

—Rose, trezeşte-te, sau... cum vrei să-i zici.

Am deschis ochii, clipind mărunt, după care i-am concentrat asupra chipului lui Sydney, aflat la câțiva centimetri de al meu.

—Ce e? m-am răstit la ea. De ce mă deranjezi?

A tresărit şi s-a smucit înapoi, rămasă pe moment fără grai. Faptul că absorbisem din întunericul Lissei cât timp

fusesem în legătură cu ea nu mă afectase la momentul respectiv, însă acum, conştientă în propriul meu trup, mă simțeam inundată de furie şi de enervare. *Nu e vorba despre tine, nici despre Sydney,* mi-am zis. *E spiritul. Potoleşte-te.* Am inspirat adânc, refuzând să mă las stăpânită de spirit. Eram mai puternică decât el. Cel puțin, aşa speram.

În timp ce mă luptam să-mi alung sentimentele acestea, am privit în jur şi mi-am amintit că eram în dormitorul Sonyei Karp. Toate problemele mele mi-au năvălit înapoi în minte. Aveam o femeie strigoi prizonieră, legată în camera de alături, una pe care cu greu reuşeam s-o ținem, şi care nu părea dispusă să ne ofere prea curînd răspunsurile dorite.

Mi-am întors privirea spre Sydney, care încă mi se părea înfricoşată de mine.

—Scuză-mă... n-am vrut să mă răstesc la tine. Doar că m-am speriat.

A ezitat câteva clipe până să încuviințeze, acceptându-mi scuza. Pe măsură ce teama îi dispărea de pe chip, observam că o mai sâcâia şi altceva.

—Ce nu e bine? am întrebat-o, gândindu-mă că, atât timp cât eram vii, iar Sonya rămânea legată, lucrurile n-aveau cum să stea prea rău, nu?

Sydney a făcut un pas înapoi şi şi-a încrucişat brațele.

—Victor Dashkov şi fratele lui sunt aici.

OPTSPREZECE

AM ȚÂŞNIT DIN PAT, BUCUROASĂ că n-am căzut de-binelea. Tot mă mai durea capul, dar nu mă mai simțeam amețită, ceea ce speram să însemne că într-adevăr evitasem o comoție. O privire îndreptată spre un ceas deşteptător, în timp ce ieşeam din dormitorul Sonyei, m-a informat că zăbovisem în mintea Lissei vreme de câteva ore. Testul ei fusese cu mult mai întins ca durată față de cât îmi dădusem eu seama.

În living, m-a întâmpinat o imagine aproape comică. Victor şi Robert erau acolo, în carne şi oase, examinând detaliile înconjurătoare. Până şi Robert părea să fie prezent cu mintea acolo de astă dată. Numai că, în vreme ce Victor studia totul în felul lui calculat, Robert îşi concentrase atenția asupra Sonyei. Avea ochii bulbucați de uimire. Dimitri, între timp, nu-şi schimbase câtuşi de puțin poziția de lângă Sonya, nici nu-şi îndepărtase țepuşa de gâtul ei. Totuşi, după atitudinea lui şi după privirea vigilentă, era clar că-i privea pe cei doi frați ca pe o nouă amenințare şi că se străduia — sfidând imposibilul — să fie în gardă împotriva tuturor. Mi s-a părut bucuros că mă vede şi că are ceva susținere.

Sonya stătea perfect nemişcată în lanțurile ei, ceea ce nu-mi plăcea absolut deloc. Mă făcea să cred că pune ceva la cale. Ochii roşii i se îngustaseră.

Întreaga situație era încordată şi primejdioasă, însă o mică parte din mine a resimțit o satisfacție infatuată în timp ce-l studiam mai îndeaproape pe Victor. Întâlnirile din vis fuseseră amăgitoare. Exact la fel cum puteam eu să-mi schimb înfățişarea în vis, Victor se făcuse să pară mai puternic şi mai sănătos în cadrul acelor vizite față de cum era în realitate. Vârsta, boala şi viața de fugar îşi luaseră tributul. Umbre întunecate îi încadrau ochii, iar părul încărunțit părea mai rar față de acum o lună. Era tras la față şi arăta obosit, dar ştiam că tot rămânea periculos.

—Aşa, i-am zis, proptindu-mi mâinile în şolduri. Ai reuşit să ne găseşti.

—Există un singur lac în oraş, a replicat Victor. O singură casă albastră. Poate că voi ați avut probleme cu astfel de indicații, dar pentru noi, ceilalți, n-a fost chiar atât de greu.

—Atunei, dacă tot eşti atât de deştept, care ți-e planul? l-am luat la rost.

Încercam să trag de timp, în vreme ce mă gândeam cu disperare care ar putea să fie planul meu. Voiam să-i capturez pe Victor şi pe Robert, dar nu ştiam cum. Din moment ce trebuia să ne împărțim atenția între ei doi şi Sonya, nu mai puteam să fac echipă cu Dimitri. Păcat că nu ne mai rămăsese vreo bucată de lanț. Pe lângă

imobilizarea fizică a fraților, mai trebuia neapărat le împiedicăm şi mâinile, astfel încât să le reducem capacitatea de întrbuințare a puterilor magice.

—Dacă tot eşti *tu* atât de deşteaptă, m-a contrat Victor, presupun că ai obținut deja informația necesară.

—Ea, am zis, gesticulând spre Sonya, n-a prea fost îndatoritoare.

Privirea lui Victor s-a abătut asupra ei.

—Sonya Karp. Te-ai schimbat de când nu te-am mai văzut.

—O să vă ucid pe toți, a mârâit Sonya. Şi-o să vă storc, unul câte unul. În mod normal, aş fi început cu oamenii şi tot aşa până la moroi, dar... Şi-a îndreptat spre Dimitri şi spre mine o privire încărcată de furie. Cred că pe voi doi o să vă las la urmă, şi-o să vă prelungesc chinurile. După o clipă de pauză, a adăugat, aproape comic. Voi m-ați enervat cel mai mult.

—Oare toți strigoii frecventează aceeaşi tabără de pregătire şi învață pe de rost aceleaşi amenințări? Mă mir că nu şi cotcodăceşti, i-am zis, după care m-am întors spre Victor. Ai văzut? Nu e chiar atât de simplu. Am încercat toate metodele. Cu bătaia, cu tortura. Sydney i-a înşirat toate numele rudelor ei. Nicio reacție.

Victor a studiat-o atunci pentru prima dată cu atenție pe Sydney.

—Aşa. Ea e Alchimistul vostru de companie.

Sydney nici nu s-a clintit. Ştiam sigur că-i era frică să stea în fața cuiva care, pe lângă că era vampir, mai era şi

un criminal periculos. Am fost nevoită s-o laud în sinea mea pentru faptul că i-a înfruntat privirea fără să clipească.

—Tânără, a cugetat Victor. Dar, normal că aşa trebuia. Îmi închipui că doar aşa puteați s-o manipulați, atrăgând-o în mica voastră escapadă.

—Sunt aici din proprie voință, i-a replicat Sydney, cu o înfățişare în continuare calmă şi încrezătoare. Nu m-a manipulat nimeni.

—Mda, şantajul lui Abe nu era relevant într-un astfel de moment.

—Uite ce e, dacă țineai neapărat să mă torturezi mai departe cu comentariile tale deloc amuzante, puteai să-mi invadezi visele ca până acum, m-am răstit. Dacă nu ai nimic util cu care să contribui, atunci cară-te de-aici şi lasă-ne să aşteptăm până când foamea o s-o slăbească pe Sonya.

Şi, prin căratul de-acolo, ***voiam să spun:*** *să vă închipuiți ca proştii că plecați nestingheriți, ca să pot eu să vă dau cap în cap şi* ***să vă târăsc*** *înapoi pe mâna gardienilor.*

—Putem să vă ajutăm, a zis Victor, atingându-i uşor brațul lui Robert, care a tresărit, smulgându-şi privirea de la Sonza şi îndreptând-o spre fratele său. Metodele voastre erau menite să eşueze. Dacă vreți răspunsuri, există o singură cale să...

În acea clipă, Sonya a acționat. Dimitri era încă lângă ea, deşi mai era atent cu un ochi şi la noi ceilalți. Şi,

evident, eu fusesem concentrată în totalitate asupra scenei cu Victor. Era, probabil, cea mai bună ocazie la care ar fi putut să spere Sonya.

Cu acea putere demențială a strigoilor, s-a ridicat, încordându-se pe fotoliu. Lanțul o înfăşura peste tot, însă rapiditatea şi forța mişcării au fost suficiente cât să-l rupă în două locuri. Restul continua s-o înconjoare, însă ştiam bine că până şi o singură breşă îi ajungea ca să scape până la urmă. Distras sau nu, Dimitri tot s-a abătut ca fulgerul asupra ei şi, în clipa imediat următoare, l-am imitat şi eu. Sonya se zbătea pe scaun, consumându-şi fiecare fărâmă de energie şi de viteză ca să-şi scuture lanțul de pe ea. Dac-ar fi scăpat, ştiam că ar fi pornit o nouă încleştare aprigă. I-am înlâlnit pentru o fracțiune de secundă privirea lui Dimitri şi am ştiut că gândeam aceleaşi lucruri. Mai întâi, cum aveam s-o mai legăm iarăşi? Poate că am fi reuşit să reparăm lanțul, dar pentru asta ar fi fost nevoie să-l desfăşurăm şi s-o luăm de la capăt cu legatul, misiune vecină cu imposibilul. În acelaşi timp, ştiam amândoi că era posibil să nu mai reuşim s-o doborâm şi a doua oară, iar acum mai aveam pe-aici şi persoane nevinovate, care nu puteau să lupte. În schimb, Sonya le putea întrebuința în folosul ei, cumva.

Tot ce puteam să facem era să n-o lăsăm, pe cât posibil, să se ridice. Fixarea ei pe o suprafață plană, ca podeaua, ar fi fost mult mai uşoară decât pe fotoliul acela mătăhălos. Se tot zgâlțâia în timp ce ea se lupta cu

noi şi noi ne chinuiam să obţinem o poziţie favorabilă. Dimitri avea ţepuşa în mână — eu o lăsasem jos pe-a mea ceva mai devreme — aşa că i-a scrijelit pielea cu ea, oferindu-ne un oarecare avantaj în confruntare. Sonya a scos un urlet înfuriat, şi m-am agăţat de speranţa că poate am reuşi s-o obosim. Probabil că nu. Noi aveam să cedăm primii. Durerea mea de cap era o dovadă suficientă a faptului că nu mă aflam într-o formă de vârf.

Am zărit cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare, care mi-a declanşat o nouă alarmă. Robert Doru se îndrepta spre noi... şi avea în mână o ţepuşă din argint. Priveliştea era atât de bizară şi de neaşteptată, încât am zăbovit să-l alertez pe Dimitri. Când mintea mea leneşă şi-a revenit brusc la viaţă, era prea târziu.

—Nu! am ţipat, văzându-l pe Robert că-şi ridică ţepuşa. N-o omorî!

Atunci, Dimitri a întors capul şi l-a văzut pe Robert, dar nu mai avea ce să facă. Eu şi Dimitri îi creasem ocazia perfectă. O ţineam imobilizată pe Sonya şi, pieptul ei fiind vulnerabil, Robert putea să dea lovitura la fix. Înnebunită, m-am întrebat ce puteam să fac. Dacă-l împiedicam, o eliberam pe Sonya. Dacă nu, era posibil ca el să ne ucidă ultima speranţă de a afla cine...

Prea târziu. Ţepuşa a pătruns cu o forţă care m-a uluit. Lissei îi fusese foarte greu să-l străpungă pe Dimitri, şi presupusesem că ar fi la fel pentru cineva ca Robert, mai bătrân şi cu o aparenţă atât de fragilă. Dar nu. Tot a fost nevoit să-şi folosească ambele mâini, însă

țepuşa a pătruns cu fermitate în pieptul Sonyei, străpungându-i inima.

Sonya a scos un țipăt asurzitor. O lumină strălucitoare, orbitoare, a inundat deodată încăperea, exact în timp ce o forță invizibilă mă azvârlea cât colo. M-am izbit de un perete, dar creierul meu abia dac-a mai înregistrat durerea. Căsuța s-a zguduit toată şi, cu o mână, am încercat să mă prind de ceva şi să mă proptesc. Deşi mi-am închis strâns ochii, tot vedeam stele verzi. Timpul şi-a încetinit curgerea. Bătăile inimii mi s-au rărit.

Apoi... totul s-a oprit. Totul. Lumina. Vibrațiile. Am putut să respir normal. Totul era tăcut şi nemişcat, ca şi cum ceea ce abia se petrecuse n-ar fi fost decât o închipuire de-a mea.

Am clipit, încercând să-mi limpezesc la loc vederea şi să evaluez situația. Am făcut tot posibilul să mă ridic, stângace, în picioare, şi l-am văzut pe Dimitri făcând acelaşi lucru. Părea să fi fost şi el azvârlit, numai că se prinsese de perete ca de un reazem, nu se izbise de el. Robert zăcea lat pe podea, iar Victor tocmai se repezea să-l ajute. Sydney nu făcea altceva decât să stea încremenită, ca o statuie.

Şi Sonya?

—Incredibil, am şoptit.

Sonya era încă pe fotoliu şi, după cum stătea, trântită pe spate, era evident că fusese şi ea izbită de aceeaşi forță ca noi toți. Lanțul era încă în jurul ei, însă ea

încetase să se mai zbată. În poală îi rămăsese țepuşa din argint care, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese în mâinile lui Robert. Sonya reuşise să-şi strecoare o mână afară din lanț, doar cât să poată mângâia cu degetele suprafața țepuşei. Ochii i se măriseră de uimire... ochi de un albastru adânc, azuriu.

Robert o readusese la viață pe Sonya Karp. Ea nu mai era strigoi.

Atunci când Lissa îl salvase pe Dimitri, simțisem puterea magiei prin intermediul legăturii, care-mi oferise deplina şi copleşitoarea trăire a întregii fapte. Iar acum, fiind martoră la aşa ceva, fără să beneficiez de cunoştințele oferite direct de Lissa, tot mi se părea la fel de incredibil. Continuam să caut ceva — *orice* — care să-mi poată furniza fie şi cel mai mic indiciu despre existența ei anterioară.

Nu exista niciunul. Tenul ei păstra paloarea caracteristică moroilor, însă era plin de căldura vieții, având şi o foarte slabă nuanță de culoare: nu ca strigoii, complet văduviți de pigment. Ochii îi erau injectați de sânge, dar asta se datora lacrimilor care se îngrămădeau să țâşnească. Nici urmă de cercuri roşii în jurul irişilor. Iar în expresia ochilor acelora... nici urmă de cruzime sau răutate. Nu erau ochii cuiva care abia adineauri amenința c-o să ne omoare pe toți. În ei nu se vedea decât şoc, şi teamă, şi derută. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea.

O minune. Încă o minune. După ce-o văzusem pe Lissa că-l readuce la viață pe Dimitri, o anume parte din mine crezuse, în secret, că nu voi mai fi niciodată martoră la un astfel de eveniment. Aşa se întâmpla cu miracolele. Aveai parte de unul singur într-o viață. Pretutindeni, se discutase o grămadă despre întrebuințarea spiritului pentru salvarea strigoilor, însă discuțiile se domoliseră atunci când o altă dramă — ca asasinarea unei regine — căpătase primordialitate la Curte. Faptul că existau extrem de puțini utilizatori ai spiritului contribuise, de asemenea, la scăderea popularității unei astfel de idei, oricine cunoscând ce greutăți ar întâmpina un moroi care voia să străpungă cu țepuşa un strigoi. Dacă gardienii antrenați mureau luptându-se cu strigoii, cum ar putea un moroi să-şi împlânte cum trebuie țepuşa într-un astfel de adversar. Ei bine, aici era răspunsul: putea, dacă strigoiul era imobilizat. Un moroi putea să-i înfigă țepuşa cu ambele mâini, mai ales dacă era ajutat de gardieni. Perspectivele iscate îmi provocau amețeală. Magia lui Robert era puternică, însă el, ca persoană, era bătrân şi şubred. Şi totuşi, dacă el reuşise, atunci ar putea să facă asta oricare utilizator al spiritului? El făcuse ca totul să pară aproape uşor. Oare şi Adrian ar fi fost capabil de aşa ceva? Oare Lissa putea să repete minunea?

Un miracol. Sonya Karp era un miracol viu, însuflețit.

Şi, dintr-odată, ea a început să urle.

Totul a debutat ca un soi de vaiet scăzut, însă sporindu-şi repede volumul. Zgomotul m-a trezit brusc din meditație, dar n-am ştiut precis cum trebuie să reacționez. Dimitri, în schimb, a ştiut. Şi-a lăsat țepuşa să-i cadă din mână şi s-a repezit lângă Sonya, începând s-o elibereze de lanțuri. A tresărit la atingerea lui, însă sforțările ei nu mai erau acum încărcate de acea forță supranaturală a unui monstru mort-viu în căutarea răzbunării. Erau gesturile cuiva disperat, îngrozitor de înfricoşat.

O înfăşurasem destul de bine cu lanțul acela, însă Dimitri i l-a înlăturat în câteva secunde. După ce a eliberat-o, s-a aşezat pe fotoliu şi a tras-o spre el, lăsând-o să-şi îngroape fața la pieptul lui şi să hohotească de plâns. Am înghițit în sec. Şi Dimitri plânsese când fusese preschimbat la loc. Neaşteptata imagine a unui copil nou-născut mi-a fulgerat prin minte. Oare plânsul să fi fost reacția naturală a oricui se năştea — sau, în cazul acesta, renăştea — pe lume?

O mişcare bruscă mi-a captat atenția. Sydney făcuse ochii mari şi chiar se îndrepta spre Dimitri... cu gândul să-l oprească.

—Ce faci? a strigat ea. N-o elibera!

Dimitri n-a luat-o în seamă, iar eu m-am grăbit s-o prind şi s-o trag înpoi.

—Nu-i nimic, nu-i nimic, i-am zis, străduindu-mă s-o liniştesc.

Sydney era factorul cel mai stabil din întreaga noastră operațiune. Nu puteam să o las să-şi iasă din fire.

—Nu mai e strigoi, i-am zis. Uite. Priveşte-o bine. E din nou moroi.

Sydney a clătinat încetişor din cap.

—Nu se poate. Adineauri am văzut-o.

—Aşa s-a întâmplat şi cu Dimitri. Exact la fel. Despre el nu crezi c-ar fi strigoi, nu? Doar ai încredere în el.

I-am dat drumul, şi ea a rămas pe loc, dar cu o expresie de îngrijorare pe față.

Coborându-mi privirea spre cei doi frați, mi-am dat seama că situația lor era posibil să fie mai gravă decât crezusem. Robert, deşi nu era strigoi, arăta la fel de palid ca unul. Ochii îi erau goi, iar din gura întredeschisă i se prelingea o dâră de salivă. Asta m-a făcut să-mi reevaluez observația de mai devreme, despre cât de uşoară făcuse Robert să pară recuperarea unui strigoi. O străpunsese cu țepuşa ca un profesionist, dar era clar că existau şi vreo câteva efecte secundare. Victor încerca să-şi sprijine fratele, murmurându-i cuvinte de alinare şi de încurajare. Iar pe chipul lui Victor... ei bine, acolo se aşternuse o expresie de compătimire şi de teamă pe care n-o mai văzusem vreodată la el. Creierul meu nu era capababil s-o lege pe de-a-ntregul de bine definita imagine de ticălos pe care mi-o formasem despre el. Acum, dădea impresia c-ar fi o persoană adevărată.

Ridicându-şi privirea spre mine, şi-a strâmbat buzele într-un zâmbet amar.

—Ce, ți-ai epuizat înțepăturile spirituale? Ar trebui să fii fericită. Noi v-am dat ce vă doreați. Ai nevoie de răspunsuri de la Sonya Karp? Du-te să le primeşti, m-a îndemnat, făcându-mi cu capul spre ea. E clar că le-ai obținut cu un preț considerabil.

—Nu! a exclamat atunci Dimitri. O ținea încă pe Sonya la pieptul lui, însă expresia feței i-a devenit dură la auzul cuvintelor lui Victor. Ce, eşti nebun? l-a apostrofat. N-ai văzut ce s-a întâmplat?

Victor şi-a arcuit o sprânceană.

—Da. Am observat.

—Ea nu e în starea necesară ca să dea vreun răspuns! E sub şoc. Las-o în pace.

—Nu te mai comporta de parcă *ea* ar fi cea care suferă aici, s-a răstit Victor.

Intorcându-se spre Robert, l-a ajutat să se ridice şi să se ducă spre canapea. Robert cu greu putea să se mişte, fiindcă picioarele îi tremurau, cedându-i de-a binelea în timp ce se aşeza. Victor l-a cuprins cu un braț.

—O să fii bine, l-a încurajat. Totul e bine.

—O să fie? l-am întrebat, neconvinsă.

Robert nu părea câtuşi de puțin să fie într-o formă prea grozavă. Gândurile mele de mai devreme, cu privire la utilizatorii spiritului şi salvarea strigoilor, mi se păreau din ce în ce mai nerealiste.

—El... el a mai făcut-o şi altă dată, şi şi-a revenit, nu? l-am întrebat. Iar Lissa se simte perfect.

—Robert era atunci mult mai tânăr... cum e acum Vasilisa, a replicat Victor, mângâindu-şi fratele pe umăr. Şi nu poți să spui c-ar fi un simplu act de magie. Să reuşeşti până şi o singură dată e ceva monumental. Dar de două ori? Ei bine, ştim amândoi cum lucrează spiritul, şi o astfel de reuşită îşi cere tributul, atât asupra trupului cât şi a minții. Robert a făcut un imens sacrificiu pentru voi,

Bănuiesc că aşa şi era.

—Îți mulțumim, Robert, i-am zis.

Cuvintele mi-au ajuns cu destulă şovăială pe buze. Totuşi Robert n-a dat impresia că le-ar fi auzit.

Dimitri s-a ridicat, săltând-o cu uşurință în brațe pe Sonya. Ea încă plângea, însă hohotele scăzuseră mult în intensitate între timp.

—Are nevoie de odihnă, a rostit, pe un ton arțăgos. Credeți-mă, habar n-aveți ce se petrece în clipa asta înăuntrul ei.

—O, te cred, am zis.

—Sunteți idioți, s-a răstit Victor. Amândoi.

Mare minune că privirea furioasă a lui Dimitri nu l-a țintuit pe Victor de podea.

—Deocamdată, nici vorbă de interogatorii.

Am încuviințat, arătându-mi aprobarea, fiindcă nu ştiam ce altceva aş fi putut să fac. Atunci când Lissa îl transformase pe Dimitri, adoptase o atitudine

asemănătoare, la fel de înverşunată şi de protectoare. Chiar dacă nu el fusese cel care-o preschimbase pe Sonya, era singurul dintre cei de-aici care ştia prin ce putea ea să treacă. Ştiam că adaptarea lui fusese anevoioasă, şi că efectele inițiale ale refacerii lui îi provocaseră dezorientare. Asta, fără să mai punem la socoteală depresia ulterioară.

A trecut repede pe lângă noi toți, ducând-o pe Sonya în dormitorul ei. Sydney i-a urmărit din ochi, după care a aruncat o privire spre canapea, unde Victor încă stătea cu brațul pe după umerii fratelui său. Fata Alchimist mi-a căutat privirea, cu o expresie de mirare pe chip.

—Am auzit... dar nu mi-a venit să cred.

— Câteodată, i-am mărturisit, nici mie nu-mi vine încă. Asta contrazice toate regulile universului.

Spre surprinderea mea, ea şi-a pipăit micuța cruce din aur de la gât.

—Unele dintre reguli sunt mai mari decât însuşi universul.

Victor s-a ridicat de pe canapea, părând satisfăcut de faptul că Robert se odihnea acum. M-am încordat brusc. Lăsând deoparte minunile, el tot un criminal rămânea, şi încă unul pe care intenționam să-l prind. Făcând un pas spre mine, mi s-a adresat pe un scăzut.

—Îmi cer scuze că vă întrerup cursul de metafizică elementară, dar trebuie să fii atentă la mine, mi-a zis. Ai grijă, Rose. Ai foarte mare grijă. Atât de multe sunt

acum în sarcina ta. Nu-i permite lupului tău preferat să te împiedice să afli ce ştie Sonya.

—Totuşi, el are dreptate, am exclamat. S-au scurs abia cinci minute! Prin ce-a trecut ea... prin ce-au trecut amândoi... în fine, sunt chestii cam importante. Literalmente, din cele care-ți schimbă viața. Şi el a trebuit să se refacă şi să se adapteze, ca să fie salvat. Cum se reface, o să ne ajute şi ea.

—Eşti convinsă? m-a întrebat, mijind ochii spre mine. Oare ea crede c-a fost salvată? Ai uitat un lucru: Belikov a fost transformat împotriva voinței lui. Ea, nu.

—Ce-ce tot spui? Că ea o să-ncerce să redevină strigoi?

—Spun, a replicat Victor, ridicând din umeri, că ar fi bine să vă obțineți răspunsurile cât mai repede. Şi să n-o lăsați singură.

Cu acestea, Victor ne-a întors spatele, plecând spre bucătărie. S-a întors repede, aducând un pahar cu apă. Robert a băut-o cu lăcomie, după care s-a cufundat într-un somn greu. Oftând, m-am rezemat de un perete, lângă Sydney, total epuizată. Încă aveam dureri de pe urma luptei de mai devreme.

—Şi-acum? s-a interesat Sydney.

—Nu ştiu, i-am răspuns, clătinând din cap. Aşteptăm, aşa cred.

Dimitri s-a întors puțin mai târziu, aruncând o scurta privire spre Robert.

—Şi ea doarme, m-a informat. Transformarea... e dificilă.

Îi vedeam bine licărul chinuit din ochi şi m-am întrebat care dintre amintiri l-o mai tortura acum. Amintirea momentului în care fusese transformat? Aceea a perioadei petrecuta în chip de strigoi?

—Nu cred c-ar fi bine s-o lăsăm singură pe Sonya, am zis şi, cu coada ochiului, am observat zâmbetul superior al lui Victor. Ar trebui să stea cineva cu ea, pentru eventualitatea în care s-ar trezi. N-o să ştie ce se-ntâmplă cu ea.

Dimitri nu mi-a răspuns timp de câteva secunde, cercetându-mă cu privirea. Mă cunoştea îndeajuns de bine încât să simtă că poate mai aveam şi altceva în minte. Din fericire, n-a reuşit să găsească vreo fisură în logica mea.

—Ai dreptate. Te-ar deranja să stai cu ea? a întrebat-o pe Sydney.

Mi-am scormonit mintea după un argument. Nu, nu. Nu. Dacă într-adevăr Sonya s-ar fi întors împotriva noastră, ne trebuia altcineva care s-o păzească... şi cineva capabil să se lupte cu ea. Sydney, ghicindu-mi probabil gândurile, m-a scutit de o minciună faţă de Dimitri... sau de mărturisirea adevăratului meu motiv de îngrijorare.

—Ea nu mă cunoaşte. Ar putea să iasă mai rău când se trezeşte. Şi, în plus...

Pe chipul lui Sydney a apărut acea expresie dezgustată în care excelau Alchimiştii.

—În plus, nu mă simt prea în largul meu cu cineva care, acum cinci minute, era un monstru.

—Dar ea nu mai e strigoi, a exclamat el. E categoric, fără îndoială, din nou moroi!

Până şi eu am fost un pic înfricoşată de duritatea din vocea lui, însă reacția vehementă nu m-a surprins în totalitate. Avusesem mult de furcă până să-i convingă pe ceilalți că se transformase la loc.

—Ştiu că e greu de crezut, a reluat, îmblânzindu-şi un pic trăsăturile, dar ea chiar s-a schimbat.

—Atunci, stau eu cu ea, m-am oferit.

—Nu, nu, a refuzat Dimitri, scuturând din cap. Sydney are dreptate într-o privință: e posibil ca Sonya să fie dezorientată. E bine să fie acolo cineva care înțelege ce s-a petrecut.

Am dat să-l contrazic, cu argumentul că eu eram singura pe care o cunoştea Sonya cu adevărat, dar m-am gândit apoi că era mai bine să rămân cu cei doi frați. Păreau inofensivi acum, dar nu puteam să am încredere în ei. Din câte se părea, nici Dimtri. A înaintat câțiva paşi şi s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi la ureche.

—Fii cu ochii pe ei, m-a sfătuit. Robert e dărâmat acum, dar e posibil să-şi revină mult mai repede decât credem.

—Ştiu.

A dat să plece, dar şi-a mai întors o dată privirea spre mine. Figura lui poruncitoare se îndulcise, transformându-se în ceva meditativ, temător.

—Rose?

—Mda?

—Aşa... aşa a fost şi cu mine când m-a transformat Lissa?

—Mai mult sau mai puțin.

—Nu mi-am dat seama... a fost...

Se lupta să-şi caute cuvintele. Total necaracteristic pentru el.

—Felul în care lumina aia a inundat camera, felul în care s-a schimbat ea... Când am văzut cum răsare viața din moarte a fost...

—Frumos?

A încuviințat.

—O astfel de viață... nu poți... nu, nu poți s-o iroseşti.

—Nu, l-am aprobat. Nu poți.

Atunci, am văzut ceva mişcându-se în el. Ceva mărunt, la fel ca pe alee, dar am ştiut că se descotorosise de o nouă parte a traumei provocate de existența ca strigoi.

N-a mai spus nimic, şi l-am urmărit cu privirea în timp ce înainta pe coridor. Neavând altceva mai bun de făcut, Sydney s-a aşezat turceşte pe podea, cu o carte în poală. N-a deschis-o, fiindcă gândurile îi rătăceau, clar, cine ştie pe unde. Între timp, Victor s-a lăsat pe spătarul fotoliului, pe care l-a întins ca pe o canapea. Nu arăta la

fel de rău ca Robert, dar semnele epuizării se vădeau la amândoi frații. Bun. Cu cât erau mai mult timp scoşi din uz, cu atât mai bine. Mi-am adus un scaun din bucătărie, ca să pot să stau jos şi să supraveghez încăperea. Totul era paşnic.

Mă simțeam ca o dădacă, şi presupun că asta cam şi eram. Fusese o zi lungă, şi noaptea a întunecat curând ferestrele. Asta m-a îngrijorat. De unde puteam să ştiu dacă nu cumva Sonya o fi avut ceva prieteni strigoi, care să-i vină în vizită? Faptul că Donovan o cunoştea ne arăta cu certitudine că ea nu era tocmai o proscrisă din rândurile lor. Gândul acesta mi-a sporit vigilența, dar în acelaşi timp eram şi istovită. Cei doi frați dormeau deja. Sydney, într-o încercare de a-şi respecta orarul uman, şi-a găsit până la urmă o pernă şi o pătură, încovrigându-se pe patul improvizat de pe podea.

Cât despre mine? Eu mă situam cam pe la jumătatea drumului dintre orarul uman şi cel vampiric. Şi aveam senzația că şi pentru Dimitri era valabil acelaşi lucru. În realitate, noi urmam un orar de genul faci-ce-trebuie, în care somnul prelungit nu reprezenta o opțiune.

Un zumzet de emoție şi de uimire mi-a zbâmâit deodată prin intermediul legăturii mele cu Lissa. Nu simțeam vreo primejdie sau vreo amenințare, însă curiozitatea m-a hotărât să verific oricum ce mai făcea ea. Chiar dacă mintea îmi pătrundea într-a ei, ştiam că trupul avea să-mi rămână vigilent, şi voiam să ştiu cum decursese pentru ea restul testului.

Splendid, normal. Se întorsese cu microbuzul la Curte, epuizată, dar mândră de ea. Şi nu era singura. Toţi ceilalţi însoţitori ai ei aveau înfăţişări asemănătoare... toţi, în afară de Ava Drozdov. Ea fusese singura care cedase şi-şi folosise telefonul mobil, cerând ajutor. Pe Lissa a mirat-o faptul că tocmai ea clacase. După văicărelile lui de la început, Marcus Lazar dăduse impresia că ar fi cel mai probabil să abandoneze. Dar nu, bătrânul reuşise cumva, ceea ce însemna că avea să meargă mai departe cu testele pentru monarhie. Ava refuza contactul vizual cu oricine altcineva, preferând să privească, deprimată, pe geam, în timp ce se îndreptau spre Curte. Avea să-şi menţină locul din Consiliu, dar şansa de a deveni regină se dusese.

Lissei îi părea rău pentru ea, însă nu-şi permitea să-şi irosească prea multe griji pentru altcineva. Aşa erau testele, aşa erau determinaţi candidaţii cei mai potriviţi. Şi, în plus, Lissa îşi avea propriile probleme. Faptul că stătuse afară pe timpul zilei contravenise orarului vampiric, căruia i se conforma în mod normal. Acum, nu-şi dorea decât să ajungă înapoi la Curte, să se ducă în camera ei şi să doarmă câteva ore. Îşi dorea să fie lăsată în pace.

Numai că, în loc de aşa ceva, s-a trezit că o aştepta o întreagă gloată.

NOUĂSPREZECE

MICROBUZELE AU PARCAT INTR-O zonă a Curții ceva mai retrasă, aşa că imaginea suprafeței ticsite de moroi plini de nerăbdare a însemnat un şoc pe cinste pentru Lissa. Gardienii se mişcau ca fantomele prin mulțime, exact ca în şedința cu nominalizările, menținând pe cât posibil ordinea. Numai că mulțimea tot stătea în drum în timp ce microbuzele încercau să ajungă la garaje, şi numeroase fețe se întindeau să privească pe geamuri, încercând să prindă măcar o imagine fugară a candidaților la coroană.

Lissa se holba şocată la mulțime, aproape temându-se să coboare. Ariana i-a adresat un zâmbet liniştitor.

—E ceva normal. Toți vor să ştie cine a reuşit şi cine nu. Mai ales ei vor să ştie.

Şi şi-a înclinat capul spre partea din față a microbuzului. Încordându-şi privirea prin parbriz, Lissa i-a observat pe ceilalți candidați. Din cauză că traseul din pădure nu putea fi conceput pentru mai multe persoane, grupul fusese împărțit în două serii. Candidații rămaşi aveau să treacă mâine prin acelaşi test şi, fără îndoială, erau curioşi să afle care dintre rivalii lor trecuseră astăzi.

Lissa era familiarizată cu ordinea şi cu buna-cuviinţă din mediul regal, aşa că o uimea să-i vadă acum cuprinşi de o asemenea nerăbdare şi agitaţie. Şi, desigur, moroii „din popor" sosiţi la Curte se amestecaseră şi ei în mulţime. Toată lumea se împingea, fiecare lungindu-şi gâtul peste umărul celorlalţi, ca să afle ce se întâmplase. Se strigau numele unora dintre candidaţi, şi aproape că m-am mirat că nu se vedeau pancarte şi nu se intonau cântece.

Lissa şi însoţitorii ei au coborât din microbuz, întâmpinaţi de valul de ovaţii care a străbătut întreaga mulţime. Destul de repede a devenit cât se poate de clar cine trecuse şi cine nu. Asta a provocat o rumoare şi mai aprinsă în rândul privitorilor. Lissa a rămas pe loc, ca înrădăcinată, privind în jur şi simţindu-se rătîcită. Una era să discute, în mod raţional, cu prietenii ei, argumentele în favoarea candidaturii ei la tron. Şi cu totul alta însemna să fie arucată în ceea ce semnificau, într-adevăr, alegerile.

Ea îşi limitase concentrarea la câteva subiecte: siguranţa mea, descoperirea criminalului şi trecerea cu bine a testelor. Acum, privind mulţimea adunată acolo, înţelegea că procesul electoral era mai important decât ea, mai important decât orice şi-ar fi putut imagina. Pentru cei din faţa ei, nu era o glumă. Nu era o şmecherie menită să sucească legile pe toate părţile şi să tragă de timp. Vieţile lor erau miza simbolică. Moroii şi dhampirii trăiau în mai multe ţări diferite, supunându-se

legilor acestora, însă însă se supuneau şi acestei guvernări, care-şi desfăşura activitatea la Curte. O guvernare extinsă în întreaga lume şi afectându-i pe toți dhampirii şi moroii care alegeau să rămână în societatea noastră. Da, exista dreptul la vot, însă viitorul nostru era conturat de rege sau de regină.

Gardienii însărcinați cu paza mulțimii le-au făcut în sfârşit semn rudelor că pot să-şi croiască drum spre candidații lor. Lissa nu avea pe nimeni. Atât Janine, cât şi Eddie — în ciuda afirmațiilor precedente — se treziseră că primesc misiuni temporare care îi împiedicau să se afle non-stop alături de Lissa, şi se ştie că nu avea nici rude care să vină pentru ea. Rămasă la voia întâmplării, se simțea amețită în mijlocul acelui haos, încă năucită de momentul ei de strălucire. Sentimente contradictorii se luptau în ea. Faptil că îi înşela pe toți o făcea să se simtă nedemnă, şi-ar fi renunțat acum la candidatură. În acelaşi timp, îi apăruse deodată dorința de a se arăta demnă de aceste alegeri. Voia să rămână cu capul sus şi să treacă de teste cu mândrie, chiar dacă o făcea din alte motive.

În sfârşit, o mână energică a prins-o de braț. Era a lui Christian.

—Hai. Să ieşim odată de-aici. Trăgând-o după el, şi-a croit drum cu coatele printre gură-cască. Hei, a strigat spre doi gardieni rămaşi mai spre marginea mulțimii. Se poate o mână de ajutor pentru prințesă?

Era pentru prima dată când îl vedeam comportându-se ca un membru al unei familii regale, uzând de autoritatea rangului său. Pentru mine, era sarcasticul şi cinicul Christian. Numai că, în societatea moroilor, după împlinirea vârstei de optsprezece ani trebuia practic să i se adresezi numindu-l Lordul Ozera. Uitasem de asta. Cei doi gardieni, nu. S-au grăbit imediat s-o încadreze pe Lissa, ajutându-l pe Christian să străpungă mulțimea. Pentru Lissa, chipurile celor din jur nu erau altceva decât o ceață, iar zarva, un vuiet înfundat. Şi totuşi, din când în când, câte ceva mai ajungea până la ea. Scandările numelui ei. Afirmații despre întoarcerea dragonului, simbolul familiei Dragomir. *Se întâmplă cu adevărat,* îşi tot repeta în sinea ei. *Se întâmplă cu adevărat.*

Gardienii au condus-o, cu obişnuita lor eficiență, prin mulțime, traversând domeniile Curții până la clădirea în care locuia. De îndată ce au văzut-o în siguranță, s-au retras, iar ea le-a mulțumit cu grație, pentru ajutor. Dar când a ajuns, împreună cu Christian, în camera ei, s-a lăsat să cadă pe pat, năucită.

—Of, Doamne, a exclamat. Ce nebunie!

—La ce anume te referi? s-a interesat Christian, zâmbind. La primirea ta? Sau la testul în sine? Arăți de parcă... în fine, nici nu ştiu precis *ce* ai făcut.

Lissa a încercat să se examineze la repezeală. Pe drumul de întoarcere îi dăduseră prosoape uscate, însă veşmintele tot umede îi erau şi se boțeau pe măsură ce se

uscau. Pantofii şi blugii erau pline de noroi, şi nici măcar nu voia să se gândească la cum putea să-i arate părul.

—Păi, am...

Numai că vorbele i-au rămas lipite pe buze... şi nu din cauză că, dintr-odată, s-ar fi hotărât să nu-i răspundă.

—Nu pot să spun, a murmurat atunci. Chiar funcționează. Farmecul nu-mi dă voie.

—Ce farmec? s-a mirat el.

Suflecându-şi mâneca, Lissa şi-a ridicat pansamentul, arătându-i minusculul punct tatuat de pe brațul ei.

—Un farmec de constrângere, ca să nu pot să vorbesc despre test. Cum au şi Alchimiştii.

—Uau, a exclamat el, cu adevărat impresionat. Niciodată n-am crezut că au, într-adevăr, efect.

—Cred că au. E foarte ciudat. Vreau să vorbesc despre asta, dar, pur şi simplu... nu pot.

—Nu-i nimic, i-a zis el, îndepărtându-i de pe față o şuviiță de păr umed. Ai trecut. Numai asta are importanță. Numai la asta trebuie să te concentrezi.

—Singurul lucru la care aş vrea să mă concentrez în clipit de față e un duş... ceea ce poate să pară caraghios dacă mă gândesc cât de leoarcă sunt.

Cu toate acestea, nu s-a urnit, rămânând să fixeze cu privirea peretele din fața ei.

—Hei, a interpelat-o Christian cu blândețe. Ce ai? Te-a speriat mulțimea?

Lissa şi-a întors din nou fața spre el.

—Nu, asta-i problema. Adică, mda, m-a cam intimidate. Dar tocmai am înțeles că... nu ştiu. Am înțeles că particip la un proces de o importanță majoră, unul care se desfăşoară încă...

—De la începuturile lumii? a completat-o glumeț Christian citând aberanta afirmație a lui Nathan.

—Aproape, i-a răspuns ea, cu un mic zâmbet care s-a stins curând. Aşa ceva trece dincolo de tradiție, Christian. Alegerile sunt parte integrantă a societății noastre. Înrădăcinată. Putem noi să discutăm despre modificarea legii cu vârsta, sau despre luptă, sau despre orice-am vrea, dar asta e ceva străvechi. Şi cu bătaie lungă. Îi vezi pe cei de-afară? Nu toți sunt americani. Au venit şi din alte țări. Câteodată, uit că, deşi Curtea e aici, ea îi guvernează pe moroii de pretutindeni. Ce se-ntâmplă aici afectează lumea întreagă.

—Unde vrei să ajungi cu asta? a vrut el să ştie.

Lissa era cufundată în propriile gânduri, aşa că nu putea să-l vadă pe Christian la fel de obiectiv pe cât îl vedeam eu. El o cunoştea hine. O înțelegea şi o iubea. Între ei doi exista o sincronizare asemănătoare celei dintre mine şi Dimitri. Uneori, totuşi, gândurile Lissei se îndreptau în direcții pe care el nu putea să le ghicească. Nu recunoscuse niciodată asta, însă eu ştiam că se numără printre motivele pentru care o iubea atât: acela că, spre deosebire de mine, cunoscută de toată lumea ca având o fire năvalnică, Lissa păruse totdeauna imaginea calmului şi a rațiunii. Dar, dintr-odată, făcea câte ceva

total neaşteptat. Iar lui, astfel de momente îi produceau încântare... deşi câteodată îl şi înspăimîntau, fiindcă niciodată nu-şi dădea seama cu precizie ce rol juca spiritul în acțiunile ei. Iar acum era unul dintre aceste momente. Christian ştia că alegerile o stresau şi, ca şi mine, era conştient de faptul că puteau să aducă tot ce era mai rău.

—Am de gând să iau testele astea la modul cel mai serios, l-a înştiințat ea. Ar fi... ar fi ruşinos să nu. Şi o insultă la adresa societății noastre. Țelul meu suprem e să aflu cine i-a înscenat totul lui Rose, dar până atunci, ştii ce-o să fac? O să trec testele ca o persoană care intenționează să ajungă regină.

Christian a ezitat înainte să spună ceva, lucru rar pentru el.

—Tu *vrei* să fii regină?

Replica lui a smuls-o brusc pe Lissa din filosofările ei visătoare despre tradiție şi onoare.

—Nu! Sigur că nu. Am optsprezece ani. Nici măcar să beau alcool n-am voie.

—Dar asta nu te-a împiedicat niciodată să bei, i-a atras el atenția, redevenind aproape cel obişnuit.

—Eu vorbesc serios! Vreau să merg la facultate. Vreau s-o aduc înapoi pe Rose. *Nu* vreau să guvernez peste națiunea moroilor.

O privire şireată i-a luminat lui Christian ochii albaştri.

—Ştii ce, mătuşa Tasha tot spune în glumă despre tine că ai fi de fapt o regină mai bună decât celelalte, numai că, uneori... nu prea cred că glumeşte.

Gemând, Lissa s-a întins pe spate pe pat.

—Îmi e dragă, dar ar trebui să cam stăm cu ochii pe ea. Dacă într-adevăr există cineva capabil să schimbe legea aia, atunci ea ar fi, cu toți prietenii ei activişti.

—Ei bine, nu-ți face griji. Problema cu „prietenii ei activişti” e că au atâtea pentru care să protesteze, încât nu reuşesc de obicei să se ocupe toți de acelaşi lucru în acelaşi timp, i-a explicat Christian, întinzându-se lângă ea şi trăgând-o spre el. Dar, dacă vrei să-mi ştii părerea, şi eu cred c-ai fi o regină formidabilă, prințesă Dragomir.

—O să te murdăreşti, l-a prevenit ea.

—Sunt deja. A, vrei să spui, de la hainele tale? a întrebat-o, cuprinzând-o în brațe, fără să-i pese de cât era de udă şi de înnămolită. Mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei ascunzându-mă într-un pod plin de praf şi având exact o singură cămaşă de purtare. Chiar crezi că ar putea să-mi pese de tricoul ăsta?

Ea a izbucnit în râs şi l-a sărutat, eliberându-şi pentru un minut mintea de griji şi savurându-i doar gustul buzelor. Gândindu-mă că erau într-un pat, m-am întrebat dacă nu cumva sosise vremea să mă retrag. Numai că, după câteva secunde, s-a retras oftând mulțumită.

—Ştii ceva, uneori am impresia că te iubesc.

—Uneori? a întrebat el, prefăcându-se ofensat.

—Tot timpul, s-a grăbit ea să-l liniştească, răvăşindu-i părul. Dar trebuie să te mențin cu picioarele pe pământ.

—Consideră-mă menținut.

Şi-a apropiat din nou buzele de ale ei, oprindu-se însă la auzul unei bătăi în uşă. Ea s-a tras înapoi din acea aproape-sărutare, însă niciunul dintre ei nu s-a desprins şi din îmbrățişare.

—Nu răspunde, i-a zis Christian.

Lissa a privit încruntată spre living. Desprinzându-se uşurel din brațele lui, s-a ridicat şi a pornit spre uşă. Când a ajuns la câțiva paşi de ea, a clătinat din cap, în semn de confirmare.

—E Adrian, a anunțat ea.

—Un motiv în plus să nu răspunzi, a insistat Christian.

Fără să-l ia în seamă, Lissa a deschis uşa şi, aşa cum era de aşteptat, în pragul ei a apărut nonşalantul meu iubit. Din spatele Lissei, l-am auzit pe Christian pronunțând sacadat:

—Cel. Mai. Prost. Moment. Posibil.

Adrian a studiat-o mai întâi pe Lissa, după care şi-a îndreptat privirea spre Christian, răşchirat pe pat în cealaltă parte a apartamentului.

—Hm, a bombănit el, intrând. Prin urmare, aşa vreți să rezolvați voi problema familiei. Mici Dragomiri. Bună idee.

Ridicându-se, Christian s-a apropiat agale de el.

—Mda, exact cum ai spus. Ceea ce înseamnă că perturbi problemele oficiale ale Consiliului.

Adrian avea o vestimentaţie neprotocolară pentru el, blugi şi un tricou negru, deşi le făcea să pară produse de firmă. De fapt, probabil că şi erau. Doamne, cât de dor îmi era de el! îmi era dor de ei toţi.

—Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Lissa.

În timp ce Christian părea să ia sosirea lui Adrian ca pe o ofensă personală, Lissa ştia că Adrian n-ar fi fost acolo fără un motiv întemeiat... mai ales atât de devreme pentru orarul moroilor. Cu toate că avea pe chip obişnuitul lui zâmbet leneş, în aura lui se întrezărea un licăr de agitaţie şi de nerăbdare. Avea veşti.

—L-am prins, a anunţat el. L-am prins în capcană.

—Pe cine? s-a interesat Lissa, nedumerită.

—Pe idiotul ăla de Blake Lazar.

—Cum adică, l-ai prins în capcană? l-a întrebat Christian, la fel de perplex ca şi Lissa. Ai întins o capcană pentru urşi pe terenul de tenis, sau ce?

—Aş fi vrut eu. E colo, la Săgeata Aprinsă. Tocmai am mai dat un rând, aşa că ar trebui să-l găsim acolo încă dacă ne grăbim. El crede c-am ieşit la o ţigară.

Judecând după miresmele care-l învăluiau pe Adrian, Lissa avea senzaţia că el chiar ieşise la o ţigară. Şi, probabil, nu stătuse nici pe uscat.

—Ai fost într-un bar atât de devreme?

Adrian a ridicat din umeri.

—Pentru oameni, nu e devreme.

—Dar tu nu eşti...

—Ei, las-o, verişoară, a protestat Adrian.

Aura lui nu avea culorile estompate ale cuiva complet beat dar, da, categoric dăduse pe gât câteva pahare.

—Dacă drăguțul de Ambrose a avut dreptate cu privire la mătuşa Tatiana, atunci individul ăsta poate să ne spună numele altor femei geloase.

—Şi-atunci, de ce nu l-ai întrebat şi singur? a replicat Christian.

—Pentru că să pun eu întrebări despre viața sexuală a mătuşii mele ar fi ceva scârbos şi nelalocul lui, a explicat Adrian. În timp ce Blake ar fi mai mult decât fericit să discute cu fermecătoarea noastră prințesă, aici prezentă.

Lissa şi-ar fi dorit amarnic să fi rămas în pat, dar gândul că ar putea să afle ceva de folos pentru mine i-a aprins un nou rezervor de energie.

—OK, dar dă-mi voie măcar să-mi găsesc altceva de îmbrăcat şi să mă pieptăn.

În timp ce ea se schimba în dormitor, l-a auzit pe Adrian spunându-i lui Christian:

—Ştii ceva, tricoul tău arată cam jegos. Cred c-ar trebui să faci un pic mai multe eforturi, dacă tot umbli cu o prințesă.

După aproximativ un sfert de oră, tripleta era în drum, traversând terenurile Curții, spre un bar ascuns în incinta unei clădiri administrative. Mai fusesem acolo şi, la început, mă gândisem că era un loc cam ciudat pentru un bar. Dar, după ce, recent, fusesem pedepsită cu

corvoada îndosarierii actelor, ajunsesem la concluzia că şi eu, dac-ar fi trebuit să-mi câştig existența ca funcționară într-un birou, mi-aş fi dorit probabil să am la îndemână şi o sursă rapidă de alcool.

Barul era slab luminat, atât pentru atmosferă, cât şi pentru confortul moroilor. Lăsând deoparte gluma lui Adrian, era întradevăr devreme pentru moroi, şi în local nu se aflau decât vreo doi clienți. Adrian i-a făcut un mic gest barmaniței, unul despre care am presupus că reprezenta o comandă, fiindcă femeia s-a întors imediat şi a început să pregătească o băutură.

—Hei, Ivashkov! Pe unde-ai umblat?

Cineva striga spre Lissa şi prietenii ei şi, după câteva clipe, ea a descoperit un tip stând singur la o masă dintr-un colț. În timp ce Adrian îi conducea într-acolo, ea a remarcat că era un tânăr cam de vârsta lui Adrian, cu păr negru creț şi ochi strălucitori, bleu-verzui, cam în nuanța cravatei purtate recent de Abe. Era de parcă ar fi luat cineva culorile uluitoare ale ochilor lui Adrian şi-ai lui Christian şi le-ar fi amestecat între ele. Avea un corp suplu şi musculos, ca şi un ten atât de închis cât era posibil pentru un moroi... şi, chiar şi având un iubit, Lissa nu se putea împiedica să-l admire cât e de atrăgător.

—Ca să aduc o companie mai arătoasă, i-a răspuns Adrian, trăgându-şi un scaun.

Moroiul i-a observat abia atunci pe însoțitorii lui Adrian şi a sărit ca ars. I-a luat mâna Lissei, s-a aplecat peste ea şi a sărutat-o.

—Prințesă Dragomir. Ce onoare să vă cunosc, în sfârşit. Văzându-vă din depărtare, am considerat că sunteți frumoasă. Dar de aproape? De-a dreptul divină.

—Vi-l prezint, a rostit Adrian, pe un ton măreț, pe Blake Lazar.

—Încântată de cunoştință, a răspuns ea.

Blake i-a adresat un zâmbet strălucitor.

—Pot să-ți spun Vasilisa?

—Poți să-mi spui Lissa.

—Şi poți să-ți iei mâna de pe ea acum, a intervenit Christian.

Blake şi-a întors privirea spre el, mai zăbovind câteva secunde până să-i elibereze mâna Lissei... şi părând foarte mândru pentru aceste secunde suplimentare.

—Şi pe tine te-am mai văzut. Ozera. Crispin, nu?

—Christian, l-a corectat Lissa.

—Exact, a încuviințat Blake, trăgând un scaun şi jucând încă rolul gentlemanului desăvârşit. Te rog, i-a zis Lissei, stai cu noi. Nu l-a invitat şi pe Christian, care s-a dat peste cap ca să stea lângă Lissa. Ce bei? a întrebat-o. Fac eu cinste.

—Nimic, a răspuns Lissa.

Barmanița şi-a făcut tocmai atunci apariția, aducând un pahar pentru Adrian şi un altul pentru Blake.

—Niciodată nu e prea devreme. Întreabă-l pe Ivashkov. Tu începi să bei de cum te rostogoleşti jos din pat, aşa e?

—Am o sticlă cu scotch chiar pe noptieră, a replicat Adrian, menţinându-şi încă tonul uşuratic.

Lissa s-a concentrat asupra aurei lui. Avea acel auriu strălucitor propriu tuturor utilizatorilor spiritului, dar uşor întinat de alcool. Mai avea şi o foarte slabă nuanţă de roşu: nu de furie adevărată, ci, categoric, de iritare. Lissa şi-a amintit că nici Adrian şi nici Ambrose nu aveau o părere prea bună despre Blake ăsta.

—Şi, ce vă aduce pe-aici, pe tine şi pe Christopher? a întrebat Blake, golind un pahar cu un lichid în nuanţa chihlimbarului, aşezându-l alături de băutura abia primită.

—C*hristian,* l-a corectat Christian.

—Mai devreme, vorbeam despre mătuşa mea, i-a amintit Adrian.

Încă o dată, reuşea să pară cât se poate de comunicativ, dar oricât de mult şi-ar fi dorit el să-mi dovedească nevinovăţia, era evident că scormonirea detaliilor crimei a cărei victimă fusese Tatiana îl deranja.

Zâmbetul lui Blake şi-a mai pierdut un pic din strălucire.

—Cât de deprimant. Pentru amândoi.

Remarca era adresată Lissei şi lui Adrian. Christian parcă nici n-ar fi existat.

—Îmi pare rău şi pentru faza cu Hathaway, a adăugat el, doar pentru Lissa. Am auzit cât ai fost de supărată. Cine-ar fi prevăzut aşa ceva?

Lissa a dedus că se referea la cât se supărată şi de jignită se prefăcuse ea că ar fi din cauza mea.

—Ei bine, i-a răspuns, cu amărăciune, presupun că aşa e când nu te pricepi să-i citeşti pe ceilalți. Am avut sub ochi un milion de indicii. Pur şi simplu, nu le-am dat atenție.

—Şi tu cred că eşti supărat, a zis Christian. Am auzit că erai destul de apropiat de regină.

Rânjetul lui Blake a revenit la locul lui.

—Mda... ne cam cunoşteam reciproc destul de bine. O să-mi lipsească. Oricât de rece li s-ar fi părut unora, credeți-mă, ştia să se distreze, a comentat Blake, întorcându-şi privirea spre Adrian. Tu probabil că ştiai asta.

—Nu şi în felul în care-l ştiai tu, a replicat Adrian, oprindu-se să soarbă din pahar.

Bănuiesc că avea nevoie să bea ca să-şi înfrâneze replicile tăioase şi, sinceră să fiu, nu i-o luam în nume de rău. Ba chiar îi admiram autocontrolul. Dac-aş fi fost în locul lui, de mult i-aş fi ars un pumn lui Blake.

—Tu, sau Ambrose, a reluat Adrian.

Frumosul zâmbet al lui Blake s-a transformat într-o încruntare în toată legea.

—Cine? Ăla? Care se prostituează pentru sânge? Nu merita să stea în fața reginei. Nu pot să cred că-l mai lasă măcar să stea la Curte.

—El, de fapt, crede că *tu* ai asasinat-o pe regină, a zis Lissa adăugând apoi în grabă: Ceea ce e ridicol, din moment ce toate dovezile o indică pe Rose ca fiind autoarea.

Nu erau tocmai cuvintele lui Ambrose, însă ea voia să vadă dacă putea să-i provoace o reacție. Şi a putut.

—*Ce* crede?

—Da. Categoric, nici urmă de zâmbet acum. Şi, fără el, Blake deodată nu mai părea la fel de chipeş ca mai devreme.

—Ce jigodie mincinoasă! Am un alibi, şi el ştie. E întors pe dos doar fiindcă ea mă prefera pe mine.

—Şi-atunci, de ce-l mai ținea şi pe el? s-a mirat Christian cu un chip aproape îngeresc. Ce, tu nu-i erai de-ajuns?

Blake l-a fixat cu o privire mânioasă, după care şi-a golit noul pahar aproape dintr-o singură înghițitură. Ca prin farmec, a apărut barmanița cu un altul. Blake i-a mulțumit printr-o înclinare a capului, înainte de a continua.

—O, ba-i eram mai mult decât de ajuns. Mai mult decât de ajuns şi pentru o duzină de femei, numai că *eu* nu mă prosteam cu alte amantlâcuri, ca el.

Expresia feței lui Adrian devenea tot mai chinuită odată cu fiecare referire la viața sexuală a Tatianei. Şi totuşi, îşi juca mai departe rolul.

—Presupun că vorbeşti despre celelalte fetițe ale lui Ambrose, nu?

—Î-hî. Numai că „fetițe" mi se pare un termen cam exagerat. Toate erau mai bătrâne şi, sincer să fiu, cred că-l şi plăteau. Nu că mama ta ar fi avut nevoie să plătească pe cineva, a adăugat Blake. Vreau să zic, e chiar destul de cu vino-ncoace. Dar, ştii, ea chiar nu putea să fie cu el în vreun fel adevărat.

Toți au avut nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama la ce făcea aluzie Blake. Adrian s-a prins primul.

—Ce-ai *spus*?

—Au! Blake părea pătruns de o surprindere legitimă, însă era greu să-ți dai seama dacă se prefăcea sau nu. Credeam că ştii. Maică-ta şi Ambrose... mă rog, cine-ar putea să-i găsească vreo vină? Cu unul ca taică-tău? Totuşi, între noi doi fie vorba, eu cred că putea să-şi găsească altul mai bun.

Şi din tonul lui Blake se înțelegea precis care considera el că ar fi fost altul mai bun pentru Daniella.

Sub ochii Lissei, aura lui Adrian s-a aprins în văpăi roşii.

—Javra naibii! a exclamat el. Nu era genul care să se ia la bătaie, însă există un început pentru orice... iar Blake tocmai trecuse un hotar destul de grav. Mama nu l-a înşelat pe tata, s-a răstit Adrian. Şi, chiar dac-ar fi

făcut-o... sunt al naibii de sigur că n-ar fi trebuit să plătească pentru asta.

Blake n-a părut descumpănit, dar poate că situația ar fi fost cu totul alta dacă Adrian l-ar fi lovit într-adevăr. Aşa, Lissa i-a pus o mână pe umăr şi l-a strâns cu blândețe.

—Uşurel, i-a murmurat.

Şi am simțit o firavă furnicătură a unei constrângeri la calm trecând dinspre ea spre el. Adrian a recunoscut-o imediat şi şi-a tras brațul, aruncându-i o privire care-i spunea că nu-i aprecia deloc „ajutorul".

—Credeam că nu-ți place de taică-tău, a zis Blake, neavând câtuşi de puțin habar de faptul că noutățile aduse de el *ar putea* fi deranjante. Şi, la urma urmei, nu te oțărî la mine. Nu eu m-am culcat cu ea. Eu nu fac decât să spun ce-am auzit. Şi, cum ziceam, dacă vrei să-ncepi să arunci cu acuzații la nimereală, atunci uită-te după unul ca Ambrose.

Lissa s-a grăbit să intervină, împiedicându-l pe Adrian să mai spună ceva.

—Câte femei? Ştii cumva cu cine mai avea el relații?

—Încă trei, a răspuns Blake, numărând pe degete. Marta Drozdov şi Mirabel Conta. Stai. Astea ar fi două. Mă gândeam că şi Daniella; ar fi trei. Dar atunci, înseamnă patru, cu regina. Mda, patru.

Pe Lissa n-o interesau cunoştințele aritmetice deficitare ale lui Blake, cu toate că aşa ceva venea în sprijinul etichetei de „idiot" pe care i-o atribuise anterior

Adrian. Marta Drozdov era o femeie cu sânge regal cu o reputație destul de proastă, care alesese să călătorească prin lume la bătrânețe. După estimările Lissei, Marta lipsea din S.U.A. în cea mai mare parte a anului, necum să mai fie prezentă la Curte. Nu părea să fie suficient de capabilă s-o asasineze pe Tatiana. Cât despre Mirabel Conta... şi ea avea o reputație, dar din cu totul alt motiv. Era cunoscută pentru faptul că se culcase cu jumătate dintre bărbații de la Curte, fie însurați, fie nu. Lissa n-o cunoştea prea bine, însă ştia că Mirabel nu se arătase niciodată peste măsură de interesată de vreun tip, oricare ar fi fost el.

—Faptul că se culca şi cu alte femei n-ar fi însemnat tocmai un motiv ca el s-o omoare pe regină, i-a atras atenția Lissa.

—Nu, a aprobat-o Blake. Cum spuneam, e evident că Hathaway aia a fost. Al naibii păcat, a adăugat, după o scurtă întrerupere. Era destul de sexy şi asta. Doamne, ce corp! Dar, oricum, dacă Ambrose ar fi ucis-o, ar fi făcut-o din cauză că era gelos pe mine, fiindcă Tatiana mă prefera. Nu din cauza tuturor celorlalte femei cărora le-o trăgea.

—Dar de ce nu te-ar fi omorât Ambrose pe tine? a întrebat Christian. Ar fi fost mai logic.

Blake n-a mai avut ocazia să-i răspundă, fiindcă Adrian rămăsese încă fixat pe subiectul anterior, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

—Mama nu s-a culcat cu nimeni. Ea nici măcar cu tata nu se culcă.

—Hei, dar i-am văzut eu, a insistat Blake, în felul lui nonşalant. Erau călare unul peste celălalt. Ți-am spus cumva cât de sexy ți-e...

—Inventează, l-a prevenit Lissa. Nu ne ajută cu nimic.

Adrian şi-a strâns cu putere paharul în mână.

—Nimic din toate astea nu ne ajută!

Era clar că lucrurile nu decurgeau aşa cum sperase el atunci când îi chemase pe Lissa şi pe Christian din camera ei.

—Iar eu n-am de gând să mai stau să-i ascult porcăriile ăstuia!

Şi-a dat pe gât paharul şi a țâşnit de pe scaun, întorcându-se brusc spre ieşire. În drum, a azvârlit ceva bani pe tejgheaua barului.

—Bietul băiat, a comentat Blake, revenit la obişnuita lui atitudine calmă şi arogantă. A trecut prin multe, cu mătuşă-sa, cu maică-sa, başca iubita asasină. Iată de ce, la urma urmei, nu poți să ai încredere în femei, a decretat, făcându-i Lissei cu ochiul. Persoanele de față se exclud, fireşte.

Lissa se simțea la fel de dezgustată ca şi Adrian, iar o scurtă privire îndreptată pe chipul prevestitor de furtună al lui Christian îi arăta că şi el avea acelaşi sentiment. Era vremea să plece, înainte să-i tragă cineva într-adevăr un pumn lui Blake.

—Ei, ne-a făcut plăcere să discutăm cu tine, dar acum trebuie plecăm.

Blake i-a adresat o privire de cățeluş.

—Dar abia ați venit! Speram c-o să ajungem să ne cunoaştem mai bine.

Era de la sine înțeles la ce se referea.

—A, da, şi pe Kreskin aş fi vrut să-l cunosc.

Christian nici nu şi-a mai bătut capul să-l corecteze de data asta, ci doar a luat-o de mână pe Lissa.

—Trebuie să plecăm.

—Mda, l-a susținut Lissa.

Blake a ridicat din umeri şi a făcut semn să i se mai aducă un pahar.

—Ei bine, oricând veți vrea să cunoaşteți cu adevărat lumea, căutați-mă pe mine.

Christian şi Lissa au pornit spre ieşire, în timp ce el bombănea:

—Chiar sper ca ultima parte să fi fost pentru tine, nu pentru mine.

—Asta nu-i o lume pe care să vreau s-o cunosc, a replicat Lissa, strâmbându-se.

Ajunşi afară, a privit în jur, vrând să vadă dacă Adrian mai zăbovise. Nici gând. Plecase, şi nu i-o lua în nume de rău.

—Acum văd, a continuat ea, de ce nu-l agreează nici Ambrose, nici Adrian. E de-a dreptul...

—Jigodie? a sugerat Christian, în timp ce coteau spre clădirea în care locuia Lissa.

—Cam aşa ceva.

—Îndeajuns cât să comită o crimă?

—Sincer? Nu, a răspuns Lissa, oftând. Cam sunt de aceeaşi părere cu Ambrose... Nu cred că Blake ar fi suficient de inteligent pentru un asasinat. Sau că mobilul ar fi într-adevăr acesta. Nu pot să-mi dau seama doar după aură dacă minte cineva sau nu. Însă a lui nu mi-a dezvăluit nimic exagerat de necinstit. Tu ai zis-o în glumă, dar dacă e să comită cineva o crimă din gelozie, de ce n-ar vrea rivalii să se ucidă între ei? Ar fi mult mai uşor.

—Amândoi aveau acces la Tatiana, i-a reamintit Christian.

—Ştiu. Dar dacă aici s*unt* implicate dragostea şi sexul... pare mai probabil să fi fost vorba despre cineva gelos pe regină. O femeie.

O lungă tăcere, încărcată de înțelesuri, s-a aşternut între ei, niciunul nevrând să spună cu voce tare ceea ce gândeau amândoi. Până la urmă, Christian a fost cel care a spart tăcerea.

—Cum ar fi, să zicem, Daniella Ivashkov?

—Nu pot să cred aşa ceva, a răspuns Lissa, scuturând din cap. Nu pare să fie genul.

—Criminalii niciodată nu par să fie genul. Aşa şi reuşesc să scape.

—Ce, ai studiat criminologia, sau ce?

—Nu, a replicat el. Cum ajunseseră la intrarea în clădire, i-a deschis uşa Lissei. Doar pun cap la cap unele

fapte. Ştim că mama lui Adrian n-a agreat-o niciodată pe Tatiana, din motive de personalitate. Acum, aflăm că-şi împărțeau acelaşi amant.

—Dar ea are un alibi, a insistat Lissa, inflexibilă.

—Toată lumea are câte un alibi, i-a amintit el. Şi, după cum am aflat, aşa ceva poate să fie şi cumpărat. Daniella a plătit deja pentru unul.

—Mie tot nu-mi vine să cred. Nu şi fără alte dovezi. Ambrose spunea că mai degrabă un motiv politic decât personal.

—Nici Ambrose nu e exclus de pe listă.

Ajunseseră în dreptul camerei Lissei.

—E mai greu decât aş fi crezut, a oftat ea.

Au intrat, şi Christian a cuprins-o în brațe.

—Ştiu. Dar o să reuşim împreună. O să ne dăm noi seama ce s-a petrecut. Dar... poate c-ar fi mai bine ca unele lucruri să le păstrăm doar pentru noi. Poate că exagerez aici, dar cred c-ar fi mai bine să nu-i spunem niciodată, dar niciodată, lui Adrian că mama lui ar fi avut un motiv excelent de a-i asasina mătuşa.

—A, crezi?

Şi-a lăsat capul pe pieptul lui, căscând.

—E vremea să faci nani, a hotărât Christian, conducând-o spre pat.

—Dar tot aş avea nevoie de un duş.

—Mai întâi, somnul. Duşul, pe urmă, i-a zis el, desfăcând aşternuturile. Mă culc şi eu cu tine.

—Te culci, sau *te culci*? l-a întrebat ea, laconică, în timp ce se strecura mulțumită în pat.

—Mă culc ca să dorm. Tu ai nevoie de somn. S-a întins lângă ea, înghesuindu-se şi lăsându-şi capul pe umărul ei. Normal după, dacă vei vrea să trecem la vreo problemă oficială a Consiliului...

—Îți jur că, dacă spui cumva „mici Dragomiri”, te trimit să dormi pe coridor.

Eram convinsă că va urma o replică marcă înregistrată Christian, însă o altă bătaie în uşă i-a retezat orice posilulitate. Şi-a ridicat privirea, exasperat.

—Nu răspunde. De data asta, pe bune.

Însă Lissa nu se putea stăpâni. Desprinzându-se din îmbrățişarea lui, a coborât din pat.

—Nu e Adrian...

—Atunci, probabil că nu e nici important, a zis Christian.

—N-avem de unde să ştim.

Şi Lissa s-a dus să deschidă uşa, în pragul căreia a mama.

Janine Hathaway a pătruns în cameră cu tot atât de puțin formalism ca şi Adrian, dar studiind cu o privire ascuțită orice detaliu, în căutarea posibilelor pericole.

—Scuză-mă c-am lipsit, i-a zis Lissei. Eu şi cu Eddie am vrut să punem la punct un sistem de alternanță, dar ne-am trezit amândoi chemați la datorie mai devreme. A aruncat o privire spre patul în neorânduială, cu tot cu Christian în el, însă fiind cine era, a ajuns la o concluzie

pragmatică, nu la una romantică. Taman la timp. Mi-am închipuit c-o să vrei să dormi după test. N-ai grijă eu o să stau de pază şi-o să mă asigur că nu se-ntâmplă nimic.

Christian şi Lissa au schimbat între ei o privire încărcată de regrete.

—Mersi, a răspuns Lissa.

DOUĂZECI

—AR TREBUI SĂ DORMI PUȚIN.

Vocea lui Sydney aproape că m-a făcut să-mi sar din propria piele, ca dovadă că, până şi când mă aflam în mintea Lissei, eram capabilă să-mi mențin vigilența. M-am întors în întunecosul living al Sonyei. Cu excepția lui Sydney, peste tot era linişte şi pace.

—Arăți ca un zombi, a adăugat ea. Şi n-o spun deloc în glumă.

—Trebuie să stau de pază, i-am zis.

—Stau eu. Tu dormi.

—Tu nu eşti antrenată, ca mine, i-am atras atenția. E posibil să-ți scape ceva.

—Nici măcar mie n-ar putea să-mi scape un strigoi care ar bate uşă, mi-a replicat. Uite ce e, ştiu că voi

sunteți tari. Nu e nevoie să mă convingi. Dar am senzația că lucrurile or să se complice şi nu vreau să-mi leşini în cine ştie ce moment crucial. Dacă adormi acum, poți să-l înlocuieşti mai târziu pe Dimitri.

Numai referirea la Dimitri m-a făcut să cedez. Până la urmă, *trebuia* să ne înlocuim unul pe celălalt. Aşa că, fără tragere de inimă, m-am târât până în patul improvizat de Sydney pe podea, dându-i din mers tot felul de indicații pe care cred că ea le-a primit rostogolindu-şi ochii în orbite. Am adormit aproape instantaneu, după care m-am trezit la fel de repede când am auzit zgomotul unei uşi închizându-se.

Imediat m-am ridicat în capul oaselor, aşteptându-mă să văd strigoi dând buzna pe uşă. În loc de aşa ceva, am văzut soarele strecurându-se înăuntru prin ferestre şi pe Sydney privindu-mă amuzată. În living, Robert stătea pe canapea, frecându-se la ochi. Victor nu mai era. M-am întors, alarmată, spre Sydney.

—E în baie, m-a informat ea, anticipându-mi întrebarea.

Prin urmare, acela fusese sunetul auzit de mine. Am răsuflat uşurată şi m-am ridicat în picioare, surprinsă cât de mult mă încărcaseră cu energie doar câteva ore de somn. Măcar dac-aş fl avut ceva de mâncare, aş fi putut să fiu gata pentru orice. Sonya nu avea nimic, desigur, dar m-am mulțumit cu un pahar de apă din bucătărie. Cum stăteam acolo şi beam, am constatat că frații Dashkov se făcuseră comozi, ca la ei acasă: hainele

agățate în cuier, cheile maşinii pe masă. Pe acestea din urmă le-am înhățat fără zgomot şi am strigat-o pe Sydney.

A intrat, iar eu i-am strecurat cheile, străduindu-mă să evit orice zăngănit.

—Tot te mai pricepi la maşini? am murmurat.

Printr-o singură şi intensă privire, mi-a transmis că era o întrebare ridicolă şi jignitoare.

—OK. Ai putea să dai o fugă pentru aprovizionare? O să ne trebuiască mâncare. Şi, poate, în drumul tău, ai încerca să, ăăă, să vezi dacă nu cumva maşina lor are probleme la motor, sau mai ştiu eu ce? Orice i-ar putea ține pe loc. Dar nu ceva bătător la ochi, de genul cauciucurilor tăiate.

—Simplu, m-a asigurat, vârându-şi cheile în buzunar. Ai ceva preferințe alimentare?

Am stat puțin să mă gândesc.

—Orice cu zahăr. Şi cafea pentru Dimitri.

—Cafeaua se subînțelege, a răspuns ea.

Atunci, a intrat Victor în bucătărie, expresia feței lui, tipic nepăsătoare, făcându-mă să cred că nu auzise ce instrucțiuni îi dădusem lui Sydney cu privire la sabotarea maşinii lor.

—Sydney se duce să ia mâncare, i-am zis, sperând să-i atrag atenția ca să nu observe lipsa cheilor. Aveți nevoie de ceva?

—Un hrănitor ar fi grozav, dar, făcând abstracție de aşa ceva, Robert are o preferință specială pentru

Cheerios. Din cele cu mere şi scorţişoară. Apoi, zâmbind spre Sydney: N-am crezul c-o să trăiesc şi ziua în care să văd un Alchimist transformându-se în fata cu aprovizionarea. Fermecător.

Sydney a deschis gura, fără îndoială având pregătit un răspuns muşcător, dar eu m-am grăbit să scutur din cap.

—Du-te, am zorit-o.

Ea a plecat, iar Victor s-a întors să stea cu Robert. Convinsă de faptul că n-aveau unde să plece în plină zi şi fără maşină, m-am hotărât că e timpul să văd ce face Dimitri. Spre mirarea mea, Sonza era trează. Stătea turceşte pe pat împreună cu el, discutând în şoaptă. Avea părul răvăşit, atât de pe urma somnului, cât şi ca rezultat al încăierării, dar în rest, nu se vedeau tăieturi sau vânătăi. Cu Dimitri fusese la fel după transformarea lui, scăpând de arsuri groaznice. Puterea de refacere proprie strigoilor îi vindecase toate rănile. Cu picioarele mele julite şi pseudocomoţia, parcă mi-aş fi dorit să mă transforme şi pe mine cineva în strigoi.

Sonya şi-a întors capul dinspre Dimitri în timp ce intram. Un şir de emoţii i-a traversat chipul. Teamă. Uimire. Recunoaştere.

—Rose?

Era destulă şovăială în felul în care îmi pronunţase prenumele, ca şi cum s-ar fi temut să nu aibă o halucinaţie. M-am forţat să zâmbesc.

—Mă bucur să te revăd, i-am zis, având grijă să nu adaug: Acum, că nu încerci să-mi sorbi toată viața din mine.

Şi-a coborât privirea spre mâinile ei, studiindu-şi degetele de parcă ar fi fost fermecate, minunate. Fireşte, după ce fusese un monstru, poate că recăpătarea „vechilor ei mâini" chiar i se părea o minune. În ziua de după transformarea lui, Dimitri nu păruse chiar atât de fragil, însă categoric se aflase sub stare de şoc. Tot atunci îi debutase şi depresia. La ea, cum o fi? Nu cumva îşi dorea să se transforme la loc în strigoi, aşa cum insinuase Victor?

Nu ştiam ce să spun. Totul era atât de straniu şi de stânjenitor.

—Sydney s-a dus să ia de mâncare, l-am informat, stângace, pe Dimitri. A stat ea trează azi-noapte, ca să pot să dorm şi eu.

—Ştiu, mi-a răspuns, cu un mic zâmbet. Am trecut şi eu o dată, să văd ce faci.

Am simțit cum mă înroşesc, oarecum jenată de faptul că fusesem surprinsă într-un moment de slăbiciune.

—Poți să te odihneşti şi tu, i-am zis. Mănânci ceva, şi-o să stau eu cu ochii pe toate. Ştiu din sursă sigură că Victor o să aibă probleme la maşină. Şi că Robert se dă în vânt după Cheerios, aşa că, dacă vrei şi tu, n-ai noroc. Nu mi se pare genul care să împartă ceva

Zâmbetul lui Dimitri s-a lărgit. Sonya a ridicat deodată capul.

—Mai e un utilizator al spiritului aici, a zis ea, pe un ton extrem de agitat. Îl simt. Mi-aduc aminte de el, a insistat, plimbându-şi privirea de la Dimitri la mine şi înapoi. Nu e bine Nu suntem în siguranță. Noi n-ar trebui să fim în preajma voastră.

—Totul e bine, a asigurat-o Dimitri, cu o voce foarte blândă

Era un ton rar întâlnit la el, dar eu îl mai auzisem. Îl întrebuințase şi cu mine, în câteva dintre momentele mele de maximă disperare.

—Nu-ți face griji, i-a mai zis.

Sonya a clătinat din cap.

—Nu. Voi nu înțelegeți. Noi... suntem capabili de lucruri îngrozitoare. Față de noi înşine, față de alții. De-asta m-am transformat, ca să opresc toată nebunia. Şi am oprit-o, numai că... a fost mai rău. Într-un fel. Ceea ce am făcut...

Iată-le, aceleaşi remuşcări care-l bântuiseră şi pe Dimitri. Aproape temându-mă că el va începe să-i spună că nici pentru ea nu există mântuire, am intervenit:

—Nu erai tu. Erai stăpânită de altceva.

Sonya şi-a îngropat fața în palme.

—Dar eu am făcut alegerea. Eu. Eu am provocat întâmplarea.

—Spiritul a fost, i-am zis. E greu să te lupți cu el. Aşa cum ai spus, te poate împinge spre fapte îngrozitoare. Tu nu gândeai limpede. Lissa se luptă mereu cu aceleaşi lucruri.

—Vasilisa?

Sonya şi-a ridicat ochii şi a rămas privind în gol. Cred că-şi scormonea printre amintiri. De fapt, cu toată incoerența ei de acum, nu mi se părea că ar fi tot atât de instabilă pe cât fusese imediat înainte de transformarea ei în strigoi. Noi aflaserăm că farmecele de tămăduire pot să atenueze nebunia adusă de spirit, şi cred că transformarea înfăptuită de Robert mai luminase parțial întunericul din ea, deocamdată.

—Da, sigur, a continuat ea. Şi Vasilisa îl are. Cuprinsă de panică, s-a întors spre mine. Ai ajutat-o? Ai scos-o de-acolo?

—Da, i-am răspuns, străduindu-mă să imit blândețea lui Dimitri.

Eu şi Lissa fugiserăm de la Sf. Vladimir pentru o vreme, în parte din cauza avertismentelor Sonyei.

—Am plecat, după care ne-am întors şi... ăăă... am reuşit să oprim ceea ce o hăituia.

Nu mi s-a părut nimerit ca Sonya să afle că, de fapt, ce — sau, mai degrabă, cine — o hăituise pe Lissa se afla acum chiar în livingul ei. În schimb, am făcut un pas înainte.

—Şi tu ai putea s-o ajuți pe Lissa, am început. Avem nevoie să aflăm dacă...

—Nu, m-a întrerupt Dimitri, de data asta fără nicio urmă de blândețe în privirea pe care mi-a aruncat-o. Nu încă.

—Dar...

—Nu încă.

I-am ripostat cu o privire supărată, dar n-am mai zis nimic. Eram întru totul de acord să-i lăsăm Sonyei timpul necesar pentru refacere, dar nu puteam nici să aşteptăm o veşnicie. Vremea trecea, iar noi aveam nevoie să aflăm ce ştia Sonya. Simțeam că Dimitri ar fi fost capabil să ne fi dat o astfel de informație imediat după transformarea lui. Normal, el nu fusese instabil psihic înaintee, aşa că avea un oarecare avantaj. Şi totuşi. Doar nu puteam să ne jucăm la infinit de-a menajul în comun prin Kentucky.

—Pot să-mi văd florile? a întrebat Sonya. Pot să ies să-mi văd florile?

Am schimbat o privire cu Dimitri.

—Sigur că da, a răspuns el.

Am pornit cu toții spre uşă, şi atunci m-am găsit eu să-i pun întrebarea:

—De ce-ai mai cultivat flori când erai... aşa cum erai?

A zăbovit puțin până să-mi răspundă:

—Eu mereu am cultivat flori.

—Ştiu. Mi-aduc aminte. Erau superbe. Şi cele de-aici sunt superbe. De-asta... adică, ți-ai dorit să ai o grădină frumoasă, chiar dacă erai strigoi?

Întrebarea a prins-o pe neaşteptate şi mi s-a părut că a descumpănit-o chiar. Tocmai mă pregăteam să-mi iau gândul că voi primi răspuns, când ea, într-un târziu, a zis:

—Nu. Niciodată nu m-am gândit la *frumusețe.* Era... nu ştiu. Ceva de făcut. Totdeauna am cultivat flori. Trebuia să văd dacă mai sunt în stare. A fost... ca un fel de verificare a capacităților mele, cred.

I-am întâlnit din nou privirea lui Dimitri. Aşa, prin urmare. Frumusețea nu făcea parte din lumea ei. Era exact aşa cum îi spusesem. Strigoii erau de o aroganță notorie, şi se pare că florile nu fuseseră decât o demonstrație a aptitudinilor. Cultivarea lor fusese pentru ea şi un tabiet familiar, ceea ce mi-a amintit de cum citea Dimitri romane western chiar şi când era strigoi. Chiar dacă faptul de a fi strigoi îi priva de simțul binelui şi de cel al moralității, vechile deprinderi şi hobby-uri persistau.

Am condus-o prin living, întrerupând o conversație dintre Victor şi Robert. Atât Sonya, cât şi Robert au încremenit, măsurându-se reciproc din priviri. Victor ne-a adresat unul dintre zâmbetele lui cunoscătoare.

Toată lumea trează şi activă. Ați aflat deja ce ne trebuie?

Dimitri l-a săgetat cu o privire asemănătoare celei căpătate de mine când încercasem să trec la interogatoriu.

—Nu încă.

Sonya şi-a smuls cu greu privirea de pe Robert şi s-a îndreptat repede spre uşa de la patio, oprindu-se când ne-a observat cârpeala de mântuială.

—Mi-ați spart uşa, a exclamat.

—Pagube colaterale, am replicat eu.

Şi, cu coada ochiului, mi s-a părut că-l văd pe Dimitri dându-şi ochii peste cap.

Neavând nevoie să fie condusă, Sonya a deschis uşa şi a păşit afară. Deodată, icnind uşor, s-a oprit pe loc şi şi-a ridicat privirea spre cer. Era unul perfect, albastru, fără pic de nor, iar soarele trecuse deja de orizont, scăldând totul într-o lumină aurie. Am ieşit şi eu, dorind să simt căldura soarelui pe piele. Ceva din răcoarea nopții mai zăbovea, dar era clar că ne aştepta o zi fierbinte.

Au ieşit şi ceilalți, fără ca Sonya să-şi dea seama. Îşi ridicase brațele, ca şi cum s-ar fi gândit că ar putea să prindă soarele în mâini.

— Cât e de frumos, a murmurat. În sfârşit, şi-a mutat privirea, întâlnind-o pe-a mea. Nu-i aşa? Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?

—E frumos, am aprobat-o.

Dintr-un oarecare motiv, mă simțeam atât bucuroasă, cât şi întristată.

Sonya a început să se plimbe prin grădină, examinând fiecare plantă şi fiecare floare. Le atingea petalele, le inhala miresmele.

—Atât de altfel..., îşi tot repeta. Atât de altfel, la soare...

Vreo câteva flori i-au captat în mod special atenția.

—Cele de colo nu se deschid noaptea! Le vezi? Le vezi culorile? Poți să le simți mirosul?

Întrebările nu păreau să-i fie adresate cuiva anume. Am urmărit-o cu toții, parcă hipnotizați. În cele din urmă, s-a aşezat pe un scaun din patio, privind fericită în jur, rătăcită în acea supraîncărcare a simțurilor... în toată această frumusețe care-i fusese interzisă ca strigoi. Când a devenit evident faptul că ea nu avea să plece nicăieri, cel puțin pentru o vreme, m-am întors spre Dimitri şi i-am repetat sfatul lui Sydney, cum că ar fi rândul lui să doarmă cât timp aşteptam să-şi revină Sonya. Spre mirarea mea, el chiar a fost de acord.

—Inteligent. Imediat cum va fi capabilă Sonya să vorbească va trebui să ne punem în mişcare. Sydney, a adăugat el, zâmbind, începe să devină un creier al strategiei.

—Hei, nu uita că nu ea e la comandă aici, l-am apostrofat în glumă. Nu-i decât un soldat.

—Corect, a aprobat el, mângâindu-mi uşor obrazul cu degetele. Scuze, căpitane.

—Generale, l-am corectat, cu respirația tăiată de scurta atingere.

După ce şi-a luat rămas-bun de la Sonya, pe un ton la fel de blând, a dispărut în casă. Ea a clătinat din cap în semn de încuviințare, dar nu-mi dau seama dacă l-a şi auzit, în realitate. Victor şi Robert şi-au adus două scaune din bucătărie şi s-au aşezat la umbră. Eu mi-am ales un loc pe pământ. Nimeni n-a scos o vorbă. Nu era chiar cea mai bizară situație din viața mea, dar în mod cert era destul de ciudată.

Sydney s-a întors ceva mai târziu cu cumpărăturile, aşa că am părăsit grupul pentru scurtă vreme, ca să aflu ce-a făcut. Cheile lui Victor zăceau la locul lor, pe masă, ceea ce am interpretat ca fiind un semn bun. Sydney a început să scoată tot felul de alimente, întinzându-mi o cutie cu douăsprezece gogoşi.

—Sper să-ți ajungă, a comentat ea.

M-am strâmbat la remarca ei, dar oricum am luat gogoşile.

—Când termini, vino şi tu afară, i-am zis. Parc-ar fi picnicul damnaților. Numai că... lipseşte grătarul.

Mi s-a părut nedumerită, dar când ni s-a alăturat, după câteva minute, cred c-a înțeles la ce mă referisem. Robert îşi luase cu el un castron cu Cheerios, însă nici Sydney, nici Victor nu mâncau. I-am dat Sonyei o gogoaşă, primul lucru care i-a abătut atenția de la grădină. A ținut-o în mâini, răsucind-o pe toate părțile.

—Nu ştiu dacă pot. Nu ştiu dacă sunt în stare să mănânc.

—Ba sigur că poți, i-am zis, amintindu-mi cu câtă nesiguranță privise şi Dimitri mâncarea. Sunt cu glazură de ciocolată. Foarte bune.

A luat o muşcătură minusculă, de încercare. A mestecat-o de un miliard de ori până să înghită, în sfârşit. A închis ochii pentru câteva clipe, suspinând.

— Câtă dulceață...

Încetul cu încetul, a continuat să mănânce, cu alte înghițituri microscopice. I-a luat o veşnicie până să termine jumătate de gogoaşă, iar atunci s-a oprit. Eu deja răsesem trei gogoşi, iar nerăbdarea de a realiza ceva îmi sporea neîncetat. În parte, vinovată era acea încă persistentă iritabilitate provocată de spirit, dar şi permanentul meu neastâmpăr la gândul s-o ajut pe Lissa.

—Sonya, am rostit, pe un ton agreabil, pe deplin conştientă de cât se va supăra Dimitri pe mine din cauză că-i nesocotisem dispozițiile. Noi am vrut să vorbim cu tine despre ceva anume.

—Mm-hmm, a încuviințat ea, urmărind cu privirea albinele care se roteau deasupra caprifoiului.

—Ai cumva o rudă... pe cineva care, ăăă, a născut un copil acum ceva vreme?

—Sigur, a răspuns ea.

O albină şi-a luat zborul de pe caprifoi, poposind pe un trandafir şi, privirea Sonyei n-a încetat s-o urmărească nici măcar pentru o clipă.

— O mulțime, a adăugat.

—Logic, Rosemarie, a remarcat Victor. Foarte logic.

Mi-am muşcat buza, ştiind că o răbufnire ar fi tulburat-o pe Sonya. Şi, probabil, şi pe Robert.

—E vorba despre un copil ținut secret, i-am zis. Iar tu erai beneficiara unui cont bancar pentru întreținerea copilului... un cont alimentat de Eric Dragomir.

Capul Sonyei s-a răsucit brusc spre mine, şi în ochii ei albaştri nu mai era acum nici urmă de reverie absentă. Au trecut câteva secunde până să vorbească. Iar tonul îi devenise rece şi dur; nu unul de strigoi, dar categoric de *retrage-te.*

—Nu. Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

—Minte, a intervenit Robert.

—N-aveam nevoie de puteri magice ca să-mi dau seama şi eu, a replicat Sydney, pufnind în batjocură.

I-am ignorat pe amândoi.

—Sonya, noi ştim că tu ştii, şi e cu adevărat foarte important să găsim pruncul... ăăă... copilul. Persoana aceea.

Încercaserăm să ghicim vârsta posibilă, dar nu eram sută la sută siguri.

—Mai devreme ai spus că-ți faci griji pentru Lissa. Asta ar ajuta-o. Ea *are nevoie* să afle. Trebuie să afle că mai are pe cineva în familie.

Sonya şi-a întors din nou privirea spre albine, dar ştiam că de-acum nu le mai urmărea.

—Nu ştiu nimic, a repetat.

Se simțea un tremur în vocea ei, şi ceva îmi spunea că poate n-ar fi trebuit să forțez nota, în definitiv. Nu puteam să-mi dau seama dacă-i era teamă, sau dacă ajunsese în pragul unei crize de furie.

—Şi-atunci, de ce erai trecută ca beneficiar al contului?

Victor fusese cel care întrebase.

—Nu ştiu nimic, s-a încăpățânat ea, cu o voce care ar fi putut să formeze țurțuri pe arborii ornamentali. Nimic!

—Termină cu minciunile, s-a răstit Victor. Ştii ceva, şi-o să ne spui şi nouă.

—Hei! am exclamat. Ia taci. Tu n-ai dreptul să pui întrebări aici.

—Tu nu dai impresia că te-ai descurca prea grozav.

—Am zis să taci, da?

Am întors din nou capul spre Sonya, înlocuindu-mi privirea fioroasă cu una zâmbitoare.

—Te rog, am zis. Lissa are necazuri. Asta ar ajuta-o. Mi s-a părut mie, sau ai zis că ai vrea s-o ajuți?

—Am jurat...

Vocea Sonyei devenise atât de scăzută, încât de-abia am putut s-o aud.

—Ce-ai jurat? am întrebat-o.

Răbdare, răbdare. Trebuia să-mi păstrez calmul. Nu-mi permiteam să risc o cădere nervoasă.

A închis ochii, strângându-şi cu putere pleoapele, şi şi-a înfipt mâna în păr cu violență, aproape ca un copil pe cale să declanşeze o scenă.

—Am jurat să nu spun... Am jurat să nu-i spun nimănui...

Îmi venea să mă reped la ea şi s-o zgâlțâi. *Răbdare, răbdare,* mi-am repetat singură. *N-o necăji.*

—Nu te-am fi rugat să-ți încâlci jurământul dacă n-ar fi fost important. Poate... poate dacă iei legătura cu persoana aceea... (Oare cui să-i fi jurat? Amantei lui Eric?) Şi s-o întrebi dacă e bine să ne spui?

—Of, pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Victor, iritat. E o prostie şi nu ne duce nicăieri. Apoi, întorcându-şi privirea spre fratele lui. Robert?

Robert nu făcuse mai nimic până acum, însă la comanda lui Victor s-a aplecat în față.

—Sonya?

Încă evident tulburată, ea s-a întors să-l privească... şi fața i-a devenit imobilă.

—Spune-ne ce avem nevoie să aflăm, a cerut Robert şi vocea lui nu ora atât blândă, cât calmă şi liniştitoare, dar cu o uşoară notă sinistră. Spune-ne cine şi unde e copilul. Spune-ne cine e mama.

De data asta, chiar am sărit în picioare. Robert îşi folosea forța de constrângere împotriva ei, ca să obțină răspunsurile. Ochii Sonyei au rămas fixați asupra lui, însă a început să tremure din tot corpul. Buzele i s-au întredeschis, dar fără ca vreun sunet să iasă printre ele. Un vălmăşag de gânduri a început să mi se învârtească prin minte. Constrângerea ne-ar obține ceea ce ne trebuia, însă ceva îmi spunea că nu e bine...

Sonya mi-a întrerupt meditația. A țâşnit în picioare aproape la fel de repede ca mine. Îl fixa şi acum cu privirea pe Roberl, dar nu în acel mod transfigurat, hipnotizat. Destrămase constrângerea, iar acum... acum era enervată. Trăsăturile ei, speriate şi fragile, mai devreme, erau acum pline cu furie. Eu nu dispuneam de simțiri magice, dar după cât stătusem alături de Lissa, învățasem să recunosc izbucnirile de furie ale spiritului atunci când le întâlneam. Iar Sonya era ca o bombă pregătită să explodeze.

—Cum îndrăzneşti..., a şuierat ea. Cum *îndrăzneşti* să mă constrângi?

Plantele şi vițele din preajma lui Robert au prins brusc viață, crescând până la înălțimi imposibile. S-au întins, încolăcindu-se în jurul picioarelor scaunului, şi au tras. Scaunul s-a răsturnat cu tot cu Robert. Victor s-a repezit să-şi ajute fratele, însă Robert deja începea să se ocupe de situație. Revenindu-şi remarcabil de repede, şi-a mijit ochii spre Sonya, iar ea a zburat îndărăt, în gardul din lemn. Utilizatorii aerului reuşeau uneori şmecheria asta, însă acum nu aerul era cel care-o arunca în spate. Era abilitatea telechinetică a spiritului. Se pare că Robert o avea şi în interiorul viselor. Ce drăguț.

Mai văzusem şi altă dată utilizatori ai spiritului confruntându-se între ei, atunci când Avery Lazar şi Lissa se luptaseră una cu cealaltă. Nu fusese deloc plăcut, mai ales din momenl ce se petrecuse şi altceva decât acest fenomen psihic exterior. Avery chiar

pătrunsese în mintea Lissei... şi într-a mea. Încă nu le cunoşteam întreaga capacitate, nici a lui Robert, nici a Sonyei, însă din ştiam că n-avea cum să se termine cu bine.

—Dimitri! am urlat, țâşnind spre Sonya.

Nu ştiam precis ce aveam să fac, însă mi se părea cel mai sănătos s-o plachez. Din câte observasem, întrebuințarea spiritului presupunea în foarte mare măsură contactul vizual cu ținta.

Şi, după cum mă aşteptam, când am reuşit s-o pun la pământ, s-a luptat cu ceva mai puțină tragere de inimă, e drept, dar în principal s-a străduit să-şi mențină privirea spre Robert. Brusc, el a scos un țipăt alarmat, coborându-şi privirea îngrozită spre propriul corp. Sonya îi implanta vedenii în minte. Expresia lui a devenit dură. Sigur şi-a dat seama că nu era decât o iluzie, aşa că, după câteva clipe şi-a ridicat din nou privirea, rupând farmecul la fel cum se smulsese ea mai devreme de sub efectul forței lui de constrângere.

În momentul acela, Dimitri a năvălit pe uşă, tocmai când Robert azvârlea, prin puterea minții, un scaun spre Sonya. Evident, eu fiind deasupra ei, scaunul m-a lovit *pe mine* în spinare. Dimitri a dedus destul de repede ce se petrecea, aşa că a dat fuga spre Robert, încercând să adopte aceeaşi tactică folosită de mine. Victor, crezând poate că pe fratele lui îl amenința o primejdie fizică, a încercat să-l tragă pe Dimitri într-o parte, însă eforturile lui nu puteau să fie decât zadarnice. Alte vrejuri au

început să se întindă spre Robert, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că imobilizarea Sonyei nu era chiar atât de folositoare.

—Du-l în casă! am urlat spre Dimitri. Îndepărtează-l de ea! Dimitri deja se gândise la asta şi începuse să-l târască pe Robert spre uşă. Chiar şi cu intervențiile lui Victor, Dimitri era destul de puternic încât să-l poată lua pe Robert de-acolo şi să-l ducă înăuntru. Imediat cum ținta ei nu s-a mai văzut, toată energia parcă s-a scurs afară din Sonya. N-a mai încercat să mi se împotrivească şi s-a prăbuşit pe jos. Am oftat uşurată, fiindcă mă temusem că ar putea să se întoarcă împotriva mea după plecarea Robert. Prudentă, menținându-mă încă în gardă, am ajutat-o să se ridice în şezut. S-a lăsat pe mine, moale ca o păpuşă de cârpe, şi a început să-mi plângă pe umăr. Încă o cădere nervoasă.

Pe urmă, totul s-a rezumat la limitarea pagubelor. Ca să-i țină despărțiți pe cei doi utilizatori ai spiritului, Dimitri l-a dus pe Robert în dormitor şi l-a lăsat pe Victor să stea cu el. Robert părea la fel de epuizat ca şi Sonya, iar Dimitri considera că eram destul de în siguranță dacă-i lăsa pe cei doi frați singuri. Sonya s-a prăbuşit pe canapea şi, după ce am încercat, şi eu, şi Dimitri s-o calmăm, ne-am îndepărtat, lăsând-o pe Sydney s-o țină de mînă pe femeia moroi.

L-am pus la curent pe Dimitri, pe scurt, cu tot ce se întâmplase. Pe fața lui se aştemea tot mai multă neîncredere pe măsură ce-i povesteam.

—Doar ți-am zis că nu era momentul! a exclamat el. Ce-a fost în capul tău? E încă prea slăbită!

—Asta numeşti tu slăbită? Şi, ia stai, mă descurcam perfect. Abia când s-au amestecat Victor şi Robert s-a dus naibii totul.

Dimitri a făcut un pas spre mine, radiind de furie.

—Ei n-ar fi trebuit implicați niciodată. Tot tu, iarăşi comportându-te iresponsabil, avântându-te prosteşte, fără să te gândeşti la consecințe.

Asta m-a făcut să mă simt ofensată.

—Hei, eu încercam să avansez cumva. Dacă să fii responsabil înseamnă să stai degeaba şi să faci şedințe de terapie, atunci mă bucur că m-am avântat de partea cealaltă. Mie nu mi-e frică să intru în horă.

—Habar n-ai ce vorbeşti acolo, a mârâit el.

Acum eram foarte aproape unul de celălalt, abia mai rămânând un pic de spațiu între noi, cum ne angrenasem în această confruntare a voințelor.

—Cu asta poate că ne-ai tras înapoi, a argumentat el.

—Ba v-am tras *înainte.* Am aflat că ea ştie despre Eric Dragomir. Problema e că a jurat să nu spună nimănui despre existența copilului.

—Da, am jurat, s-a amestecat Sonya.

Ne-am întors simultan, atât eu, cât şi Dimitri, dându-ne seama abia acum că toată cearta noastră fusese pe deplin vizibilă şi audibilă pentru Sonya şi Sydney.

—Am jurat, a repetat ea, cu o voce foarte slabă şi scăzută, parcă implorându-ne.

Sydney i-a strâns uşurel mâna.

—Ştim. Nu-i nimic. E bine să-ți ții jurămintele. Te înțeleg.

Sonya a privit-o cu recunoştință.

—Mulțumesc. Mulțumesc.

—Totuşi, a reluat Sydney, precaută, am auzit că ții la Lissa Dragomir.

—Nu pot, a întrerupt-o Sonya, redevenind temătoare.

—Ştiu, ştiu. Dar dac-ar exista o cale prin care s-o ajuți, fără să-ți încalci jurământul? Sonya a făcut ochii mari. Dimitri mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am ridicat din umeri şi mi-am întors şi eu ochii spre Sydney. Dacă m-ar fi întrebat cineva cine ar fi capabilă să trateze mai bine cu o femeie nebună care până mai adineauri fusese un monstru mort-viu, Sydney Sage ar fi reprezentat ultima mea opțiune posibilă.

Sonya s-a încruntat, concentrându-şi întreaga atenție spre Sydney

—Ce-ce vrei să spui?

—Păi... ce anume ai jurat, mai precis? Că n-o să spui nimănui că Eric Dragomir avea o amantă şi un copil cu ea?

Sonya a înclinat din cap a încuviințare.

—Şi că n-o să spui cine sunt?

O nouă încuviințare din partea Sonyei.

Sydney i-a dăruit atunci cel mai cald şi prietenos zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe fața unui Alchimist.

—Ai jurat să nu spui nimănui unde se află?

Sonya a dat din cap în semn afirmativ, iar zâmbetul lui Sydney s-a ofilit un pic. Apoi, s-a luminat din nou la față.

—Ai jurat că n-o să *conduci* pe nimeni spre locul în care stau?

Sonya a ezitat, fără îndoială răsucind în minte pe toate părțile fiecare cuvințel. Apoi, a scuturat încet din cap.

—Nu.

—Aşadar... ai putea să ne conduci acolo. Dar fără să ne spui de fapt unde sunt. Aşa, n-o să-ți încalci jurământul.

Era cea mai întortocheată şi mai ridicolă demonstrație logică din câte auzisem de ceva vreme încoace. Una care ar fi putut să-mi aparțină mie.

—Poate..., a zis Sonya, încă nesigură.

—Nu-ți încalci jurământul, a repetat Sydney. Şi o ajuți foarte, foarte mult pe Lissa.

Atunci, am făcut şi eu un pas înainte şi am spus:

—L-ai ajuta şi pe Mihail, în acelaşi timp.

Sonya a rămas cu gura căscată auzind numele fostei sale iubiri.

—Pe Mihail? Îl cunoşti pe Mihail?

—E prieten cu mine. E prieten şi cu Lissa.

Am fost gata-gata să spun că, dac-o să-l găsim pe vlăstarul secret al lui Eric Dragomir, o s-o putem duce pe Sonya la Mihail. Dar, amintindu-mi cât de nedemn se

simţise Dimitri, m-am hotărât că deocamdată e de preferat să evit o astfel de tactică. Nu ştiam cum ar fi reacţionat Sonya dacă şi-ar fi întâlnit iubitul.

—Şi el vrea s-o ajute pe Lissa, i-am zis, în schimb. Dar nu poate. Niciunul dintre noi nu poate. Nu avem suficiente informaţii.

—Mihail...

Sonya şi-a lăsat din nou ochii în jos, privindu-şi mâinile, în timp ce mici lacrimi începeau să i se scurgă pe obraji.

N-o să-ţi încalci jurământul, a insistat Sydney. Parc-ar fi fost un utilizator al spiritului, apelând la forţa de constrângere. Nu trebuie decât să ne conduci, şi-atât. Asta şi-ar dori Mihail şi Lissa. Aşa e drept.

Nu ştiu care dintre argumente a convins-o cel mai mult pe Sonya. Poate că partea referitoare la Mihail. Sau poate gândul de a face ceea ce e „drept”. Poate că, la fel ca Dimitri, Sonya îşi dorea să-şi răscumpere crimele comise cât timp fusese strigoi şi vedea în asta o şansă. Ridicându-şi ochii, a înghiţit în sec şi mi-a întâlnit privirea.

—O să vă conduc, a şoptit.

—Plecăm într-o nouă călătorie cu maşina, a declarat Sydney. Pregătiţi-vă.

Eu şi Dimitri eram încă unul lângă celălalt, iar supărarea dintre noi începea să se risipească. Sydney părea mândră de ea şi se străduia în continuare s-o aline pe cât posibil pe Sonya.

Dimitri m-a privit cu un mic zâmbet care a devenit uşor crispat când şi-a dat seama cât eram de aproape. Totuşi, n-aş putea să afirm cu certitudine că aşa ar fi fost. Chipul lui trăda prea puțin. Cât despre mine, eram cât se poate de conştientă de apropiere şi mă simțeam ca drogată de trupul lui, de mirosul lui. Fir-ar să fie. De ce trebuia mereu ca orice confruntare cu el să-i mărească atracția? Deodată, şi-a înclinat uşor capul în direcția lui Sydney, iar zâmbetul i-a revenit.

—N-ai avut dreptate. Ea este, într-adevăr, noul general.

I-am întors zâmbetul, sperând să nu-şi fi dat seama de reacția trupului meu față de o apropiere atât de mare.

—Poate. Dar nu-i nimic. Încă poți să fii colonel.

Şi-a arcuit o sprânceană a mirare.

—Da? Ce-ai făcut, te-ai degradat singură? Colonelul vine imediat după general. Şi-atunci, tu ce mai eşti?

Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos la iveală, triumfătoare cheile de la CR-V, pe care le şterpelisem atunci când intraserăm înapoi în casă.

—Şoferul, i-am răspuns.

DOUĂZECI ŞI UNU

DAR N-AM MAI AJUNS SĂ CONDUC.

Şi nici „generalul" Sydney, spre marea ei supărare, cu toate că Dimitri s-a străduit să-i explice la repezeală de ce era mai bine aşa.

Totul a început atunci când Victor a descoperit că maşina lui avea „pană de motor”. N-a fost deloc bucuros. N-a lansat vreo acuzație, dar cred că toată lumea — până şi Sonya şi Robert — putea să ghicească faptul că o astfel de defecțiune nu reprezenta o simplă coincidență. Asta însemna că trebuia să ne înghesuim toți în CR-V, autoturism care nu fusese proiectat să cuprindă atâtea persoane... motiv pentru care Dimitri venise cu o idee inovatoare de repartizare a locurilor. Evident, unul dintre „locuri” s-a dovedit până la urmă că era portbagajul din spate. Avea dimensiuni convenabile, însă când Sydney a aflat că tocmai acela era locul *ei,* l-a acuzat pe Dimitri că, după ce a jignit-o luându-i cheile, i-a pus capac cu noua ofensă.

N-am vrut să-i spun asta, dar plasarea ei în spate însemna o opțiune rezonabilă. Repartizarea gândită de Dimitri fusese configurată pentru minimizarea pericolelor din maşină. Dimitri s-a aşezat la volan, pe Robert l-a instalat în dreapta lui, iar pe mine pe bancheta din spate, între Victor şi Sonya. Asta însemna că aveam câte un gardian pe fiecare rând, că-i despărțeam pe cei doi frați şi că-i țineam separat şi pe utilizatorii spiritului. Când i-am argumentat că pot să fac schimb de locuri cu

el şi să beneficiem de aceeaşi siguranță, Dimitri mi-a demonstrat că n-ar fi deloc sigur ca eu să stau la volan, în eventualitatea în care aş fi fost nevoită să trec brusc în mintea Lissei. Era un punct de vedere corect.

Cât despre Sydney... ei bine, ea nu reprezenta nicio ameninţare, nicio forță combativă, aşa că am încărcat-o în portbagaj. Şi, pentru că tot a venit vorba despre încărcătură...

—Acum ar fi *cazul* să ne debarasăm de Victor şi de Robert, i-am murmurat lui Dimitri, în timp ce îndesam în portbagaj provizii şi firavele noastre boccele (reducându-i şi mai mult spaţiul lui Sydney, spre şi mai marea ei supărare). Au făcut ce ne trebuia. Să-i păstrăm cu noi ar fi periculos. A venit timpul să-i dăm pe mâinile gardienilor.

Cei doi frați voiau să meargă mai departe cu noi, dorindu-şi să ştie şi ei cine era copilul nelegitim al lui Eric Dragomir. Noi acceptaserăm... dar nu din generozitate. Ci pentru că, pur şi simplu, încă nu ne permiteam să-i scăpăm din ochi.

—De acord, mi-a răspuns Dimitri, încreţindu-şi uşor fruntea. Numai că n-avem la dispoziţie vreo posibilitate acum. Nu încă. Nu putem să-i lăsăm legaţi la marginea drumului. Nu m-ar mira să se elibereze şi apoi să facă autostopul. Şi nici nu putem să-i denunţăm chiar noi, din motive evidente.

Mi-am vârât sacul înăuntru şi m-am rezemat de bara de protecţie.

—Ar putea să-i denunțe Sydney.

Dimitri m-a aprobat printr-o scurtă înclinare a capului.

—Ar fi, probabil, cea mai bună variantă pentru noi... dar nici n-aş vrea să ne despărțim de ea până când nu ajungem la... în fine, unde-om ajunge. Am putea să avem nevoie de ajutorul ei.

—Aşa că, am concluzionat, oftând, îi târâm după noi.

—Mă tem că da, mi-a zis, privindu-mă circumspect. Ştii ce, când or să fie în arest, sunt destule şanse ca ei doi să le trântească autorităților o poveste pe cinste despre noi.

—Mda, am încuviințat, fiindcă şi mie îmi trecuse prin minte posibilitatea asta. Dar cred că e o problemă pe care s-o lăsăm pe mai târziu. Acum, să ne ocupăm de problemele imediate.

Spre mirarea mea, Dimitri mi-a zâmbit. M-aş fi aşteptat la cine ştie ce observație prudentă, înțeleaptă.

—Ei bine, asta a fost totdeauna strategia noastră, nu? a replicat.

I-am răspuns tot cu un zâmbet, care a avut însă viață scurtă, fiindcă ne-am aşternut la drum. Slavă Domnului, Victor nu era în obişnuita lui dispoziție de palavragiu enervant... ceea ceea ce bănuiam că era rezultatul unei slăbiciuni tot mai accentuate din lipsa sângelui. Probabil că Sonya şi Robert se simțeau la fel. Avea să fie o problemă dacă nu găseam un hrănitor curând, lucru pe care nu ştiam cum am putea să-l realizăm. Impresia mea

era că Sydney nu-şi dăduse seama de nimic din toate astea, ceea ce era cu atât mai bine. Şi eu, să fi fost un om obişnuit şi să mă fi aflat în mijlocul unui grup de vampiri flămânzi, sigur nu m-aş fi simțit în apele mele. Probabil că ea era mai la adăpost sechestrată în portbagaj, izolată de toți ceilalți.

Indicațiile Sonyei erau vagi, limitându-se la strictul necesar. Ne oferea numai informații de ultim moment, prevenindu-ne deseori că trebuie să virăm abia în clipa în care ajungeam exact în intersecție. După ce a studiat o hartă, i-a spus lui Dimitri să se îndrepte spre nord, pe interstatala **75**. Când am întrebat-o cât putea să dureze drumul, răspunsul ei a fost:

—Nu prea mult. Câteva ore. Poate mai mult.

Şi, cu această misterioasă informație, s-a instalat la locul ei, fără să mai spună şi altceva. Avea o înfățişare chinuita, gânditoare, şi am încercat să-mi imaginez cum se simțea. Cu doar o zi în urmă fusese strigoi. Oare încă analiza ce se petrecuse? Oare vedea chipurile victimelor sale, aşa cum le văzuse Dimitri? Oare era torturată de vinovăție? Îşi dorea cumva să redevină strigoi?

Oricum, am lăsat-o în pace. Nu era momentul acum pentru terapie de recuperare. M-am făcut şi eu comodă, pregătindu-mă să mă arăt răbdătoare. Deodată, însă, o mică furnicătură a străbătut până la mine prin legătură, atrăgându-mi concentrarea spre interior. Lissa se trezise. Clipind mirată, am verificat ceasul de la bordul maşinii. Pentru oameni, era după-amiază. Moroii de la Curte

trebuiau să doarmă de mult la ora asta. Dar, nu, ceva anume o trezise.

Doi gardieni îi apăruseră la uşă, cu chipurile impasibile.

—Trebuie să veniți cu noi, i-a zis unul dintre ei. E vremea pentru următorul test.

Vestea a copleşit-o de uimire pe Lissa. Ştiuse că următorul test avea să fie „curând”, dar nu mai aflase alte amănunte de când se întorsese după testul de rezistență. Şi expediția aceea se desfăşurase în timpul nopții moroilor, însă cel puțin atunci fusese prevenită în prealabil. Eddie era în camera ei, în apropiere, după ce-o înlocuise pe mama în postul de protector al Lissei cu câteva ore în urmă. Christian era în pat, ridicat în capul oaselor, căscând. Nu ajunseseră la chestii înfierbântate, însă Lissa prefera să-l aibă alături. Giugiuleala cu iubitul ei cât timp se afla şi Eddie în cameră i se părea la fel de stânjenitoare ca atunci când era mama acolo. Şi n-aveam cum s-o contrazic.

—Pot să mă schimb? a întrebat ea.

—Dar repede, i-a răspuns gardianul.

Lissa a înhățat primele haine care i-au căzut în mână şi s-a grăbit spre baie, simțindu-se dezorientată şi emoționată. Când s-a întors, Christian deja îşi trăsese blugii pe el şi-şi căuta tricoul. Între timp, Eddie îi măsura cu privirea pe gardieni, şi puteam să ghicesc ce-i umbla prin cap, fiindcă şi eu aş fi gândit la fel. Convocarea avea aerul uneia oficiale, însă nu-i cunoştea

pe gardienii din fața lui aşa că nu putea să aibă deplină încredere în ei.

—Pot s-o însoțesc? a întrebat.

—Numai până la intrarea în spațiul rezervat testului, i-a răspuns cel de-al doilea gardian.

—Dar eu? a încercat şi Christian.

—Numai până la intrarea în spațiul rezervat testului. Răspunsurile gardianului m-au mirat, dar până la urmă mi-am dat seama că era, probabil, ceva obişnuit pentru candidații la monarhie să meargă la teste cu alai... până şi la cele sosite pe neaşteptate, în toiul nopții. Sau, poate că nu atât de pe neaşteptate. Terenurile Curții erau practic pustii, însă atunci când grupul din care făcea parte Lissa a ajuns la destinație — o mică şi îndepărtată aripă a unei vechi clădiri din cărămidă — a treibuit să treacă pe lângă mai multe alte grupuri de moroi presărate pe coridoare. Din câte se părea, se dusese vorba.

Cei strânşi acolo s-au dat deoparte, respectuoşi. Unii — probabil, susținători ai altor familii — i-au adresat căutături încruntate. În schimb, foarte mulți dintre ceilalți i-au zâmbit, proclamând prin strigăte „întoarcerea dragonului”. Câțiva chiar i-au atins în treacăt brațele, parcă vrând să primească de la ea putere sau noroc. Mulțimea era considerabil mai puțin numeroasă față de cea care o întâmpinase după primul test. Acest fapt i-a mai alinat îngrijorarea, dar nu i-a strămutat hotărârea de mai devreme referitoare la luarea în serios a testelor. Chipurile privitorilor străluceau de

admirație şi de curiozitate, întrebându-se dacă avea să fie următoarea lor cârmuitoare.

O uşă din capătul coridorului a însemnat sfârşitul călătoriei. Nici Christian, nici Eddie nu mai aveau nevoie să li se spună că numai până acolo aveau voie să meargă. Înainte de a-l urma înăuntru pe unul dintre gardieni, Lissa le-a aruncat o privire peste umăr, căutând sprijin pe chipurile celor dragi.

După eroica aventură a celui dintâi test, Lissa se aşteptase la ceva la fel de intimidant. În loc de asta, a dat peste o femei, moroi bătrână, aşezată comod pe un fotoliu, într-o încăpere mai mult goală. Avea mâinile împreunate în poală, ținând în ele un obiect înfăşurat într-o bucată de pânză. Femeia fredona încetişor, părând foarte satisfăcută. Şi, când am spus că era bătrână, am vrut să spun *foarte bătrână*. Moroii puteau să trăiască şi peste o sută de ani, dar nu cu mult, iar femeia aceasta era clar că trecuse de respectiva bornă. Chipul ei palid era un veritabil labirint de zbârcituri, iar părul cărunt i se rărise, reducându-se la câteva mănunchiuri.

A întâmpinat-o cu un zâmbet pe Lissa, făcându-i semn spre un scaun din apropiere. Lângă el, era o masă, pe care se afla o carafă din sticlă, cu apă. Gardienii le-au lăsat apoi singure pe cele două femei.

Lissa şi-a rotit privirea prin jur. Nu exista vreo altă mobilă, dar se vedea o uşă, simplă, în partea opusă celei prin care intrase. S-a aşezat, întorcându-şi fața spre bătrână.

—Bună, a zis, străduindu-se să-şi păstreze vocea cât mai fermă. Eu sunt Vasilisa Dragomir.

Zâmbetul femeii s-a lărgit, dezvelindu-i dantura îngălbenită. Unul dintre colți îi lipsea.

—Întotdeauna atât de manierați, cei din familia voastră, a rostit ea, cu un glas răguşit. Cei mai mulți intră şi cer să trecem imediat la lucrurile serioase. Totuşi, mi-aduc aminte de bunicul tău. Şi el a fost la fel de politicos pe timpul testelor.

—L-ați cunoscut pe bunicul? s-a mirat Lissa.

Bunicul ei murise când era foarte, foarte mică. Abia apoi a sesizat altceva din cuvintele femeii.

—El a candidat pentru tron?

Bătrâna a încuviințat din cap.

—A trecut toate testele, şi cred c-ar fi câştigat alegerile dacă nu s-ar fi retras în ultimul moment. Pe urmă, a fost de ales între Tatiana Ivashkov şi Jacob Tarus. Foarte strâns, rezultatul. Familia Tarus a rămas şi-acum cu ciuda.

Lissa nu auzise vreodată ceva din toate astea.

—Şi de ce s-a retras bunicul?

Pentru că tocmai se născuse fratele tău. Frederick s-a decis că era necesar să-şi consacre energia tânărului său nepot, şi nu unei națiuni.

Lissa îl înțelegea. Câți Dragomiri să fi fost pe-atunci? Bunicul, tatăl ei şi Andre... şi mama ei, dar ea era o Dragomir numai prin căsătorie. Eric Dragomir nu avusese nici frați, nici surori. Lissa ştia prea puține

despre bunicul ei, însă s-a gândit că, să fi fost în locul lui, şi ea ar fi ales să-şi petreacă timpul împreună cu fiul şi cu nepotul, în loc să asculte nesfârşitele discursuri pe care fusese obligată Tatiana să le suporte.

Mintea Lissei rătăcea, iar bătrâna o urmărea cu atenție.

—Şi... acesta e testul? a întrebat Lissa, văzând că tăcerea se prelungeşte peste măsură. E, cum să zic, ca un interviu?

Femeia a clătinat din cap.

—Nu. Acesta este.

Şi-a despachetat obiectul din poală. Era o cupă: un pocal, sau un potir, nu ştiu precis cum îi zicea. Totuşi, era frumos, făcut dintr-un argint care părea să degaje propria sa lumină. Pe marginile lui erau presărate rubine sângerii, sclipind la fiecare mişcare a cupei. Femeia l-a privit cu mândrie.

—E vechi de mai bine de o mie de ani, şi încă sclipeşte.

Luând carafa de pe masă, a umplut potirul cu apă, în timp ce eu şi Lissa încercam să-i desluşim cuvintele. O mie de ani? Nu eram nicidecum expertă în metale, dar până şi eu ştiam că argintul ar fi trebuit să-şi piardă luciul într-un timp atât de îndelungat. Apoi, femeia i-a întins Lissei cupa.

—Bea din ea. Şi când vrei să încetezi, spune „stop”.

Lissa a întins mâna spre cupă, mai derutată ca oricând de neobişnuitele instrucțiuni primite. Ce-ar fi trebuit ea

să înceteze? Băutul apei? Dar, imediat cum a atins metalul cu degetele, a înțeles. Mă rog, oarecum. O străbătuse o furnicătură, una pe care o cunoştea prea bine.

—E fermecat, a zis.

Bătrâna a încuviințat.

—Impregnat cu toate cele patru elemente şi cu un farmec de mult uitat.

Fermecat şi cu spirit, a completat-o în gând Lissa. Şi asta probabil că se uitase, dar era ceva care-i întindea nervii la maximum. Farmecele magiei elementelor aveau efecte diferite. Farmecele cu pământ — ca, de exemplu, tatuajul care-i fusese făcut — erau

deseori legate de constrângeri minore. Toate patru combinate într-o ţepuşă sau în dispozitivele de pază produceau o explozie unitară de viaţă care-i înfrângea pe morţii vii. În schimb, spiritul... ei bine, ea învăţase repede că farmecele spiritului acopereau o mare varietate de efecte imprevizibile. Apa, fără îndoială, activa farmecul, însă Lissa avea senzaţia că spiritul urma să joace rolul-cheie. Chiar dacă avea în sânge o astfel de putere, tot o înspăimânta. Farmecul impregnat în cupa aceasta era unul complex, cu mult mai presus de abilităţile ei, şi se temea de ce avea să producă. Bătrâna o privea fără să clipească.

Lissa n-a mai ezitat decât o clipă. Apoi, a băut.

Lumea s-a înceţoşat, dispărând, apoi materializându-se la loc, dar în ceva cu totul diferit. Am recunoscut amândouă ce era: un vis indus de spirit.

Acum, nu se mai afla pe un scaun, în camera aceea simplă. Se găsea afară, şi vântul îi spulbera părul lung, biciuindu-i faţa cu el. Şi l-a dat deoparte cât a putut de bine. Erau şi alţii în jurul ei, toţi îmbrăcaţi în negru, şi curând a recunoscut biserica şi cimitirul Curţii. Lissa însăşi era înveşmântată în negru, cu un palton lung din lână pe deasupra, care s-o apere de frig. Erau adunaţi în jurul unui mormânt, lângă care stătea un preot, straiele cinului său oferind singura pată de culoare într-o zi atât de cenuşie.

Lissa a mai făcut câțiva paşi, încercând să vadă ce nume era înscris pe piatra de mormânt. Descoperirea m-a şocat mai mult pe mine decât pe ea: ROSEMARIE HATHAWAY.

Numele meu era cioplit în granit cu litere complicate, regeşti. Dedesubtul numelui se vedea steaua bătăliei, semnificând că ucisesem mai mulți strigoi decât ar fi putut să numere cineva. Bravo mie. Mai jos, trei rânduri de text, în rusă, în română şi în engleză. Nu mai aveam nevoie de traducerea engleză ca să înțeleg ce scria, fiindcă era formula standard pentru mormintele gardienilor: „Serviciu Etern”.

Preotul a rostit cuvintele tradiționale pentru înmormântări, dăruindu-mi binecuvântările unei religii în care nu eram convinsă că aş crede. Dar asta ocupa ultimul loc pe scara ciudățeniilor, dat fiind faptul că asistam la propria-mi înmormântare. După ce a terminat el, Alberta i-a luat locul. Proslăvirea realizărilor decedatului era, de asemenea, ceva normal la înmormântarea unui gardian... iar Alberta avea destule de spus despre ale mele. Să fi fost acolo, m-aş fi simțit mişcată până la lacrimi. A încheiat descriindu-mi cea din urmă bătălie şi cum murisem apărând-o pe Lissa.

Chestia asta, de fapt, nu mi s-a mai părut atât de ciudată. Adică, să nu mă înțelegeți greşit. Totul era complet demențial. Dar, la drept vorbind, dacă tot îmi urmăream propria inmoemântare, era logic să fi murit apărând-o pe ea.

Lissa nu-mi împărtăşea sentimentele. Vestea fusese pentru ea ca o palmă peste faţă. Dintr-odată, a devenit conştientă de prezenţa unei oribile senzaţii de gol în piept, ca şi cum o parte din ea ar fi murit. Legătura funcţiona într-un singur sens; cu toate astea, Robert jura că pierderea partenerului său de legătură îi provocase chinuri cumplite. Lissa o înţelegea şi ea acum, groaznică durere a singurătăţii. Îi lipsea un lucru despre care nici măcar nu ştiuse să-l fi avut. Lacrimile îi umpleau ochii.

E doar un vis, îşispunea. *Nimic mai mult.* Totuşi, ea niciodată nu avusese vreun astfel de vis provocat de spirit. Experienţele ei se petrecusera mereu numai cu Adrian, iar visele i se păruseră de nivelul unor convorbiri telefonice.

După ce participanţii la înmormântare au început să se risipească, părăsind cimitirul, Lissa a simţit o mână atingându-i umărul. Era a lui Christian. I s-a aruncat în braţe, recunoscătoare, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească hohotele de plâns. Christian îi dădea impresia de realitate, de soliditate. De siguranţă.

„Cum de s-a-ntâmplat?” l-a întrebat. „Cum de-a putut să se-ntâmple?”

Christian i-a dat drumul din braţe, privind-o cu ochii lui albaştri precum cristalul, mai serioşi şi mai îndureraţi decât îi văzusem vreodată.

„Ştii cum. Strigoii ăia încercau să te omoare pe tine. Ea s-a sacrificat, ca să te salveze pe tine.”

Lissa nu-şi amintea aşa ceva, dar nu mai avea importanţă.

„Nu pot... nu pot să cred că e adevărat."

Pustietatea aceea chinuitoare sporea înăuntrul ei.

„Mai am şi alte veşti rele", a zis Christian.

Lissa a făcut ochii mari de uimire.

„Ce-ar putea să fie mai rău de-atât?"

„Plec."

„Pleci... cum? De la Curte?"

„Da. Părăsesc totul", i-a explicat, în timp ce tristețea i se adâncea pe față. „Te părăsesc şi pe tine."

Lissa a rămas aproape cu gura căscată.

„Dar... ce nu e bine? Ce-am făcut?"

„Nimic", i-a răspuns el, strângându-i uşor mâna şi apoi dându-i drumul să cadă. „Te iubesc. Şi-o să te iubesc toată viața. Tu eşti cine eşti. Eşti ultima din neamul Dragomir. Mereu o să fie câte ceva care să te ia de lângă mine... Iar eu n-aş face decât să-ți stau în drum. Tu trebuie să-ți reclădeşti familia. Şi eu nu sunt cel de care ai nevoie."

„Ba sigur că eşti! Tu eşti *singurul*! Singurul cu care vreau să-mi clădesc viitorul."

„Spui asta acum, dar mai aşteaptă. Ai şi variante mai bune. Ai auzit guma lui Adrian, cu *micii Dragomiri*? Peste câțiva ani, când o să fii pregătită să ai copii, or să-ți trebuiască o grămadă. Dragomirii au nevoie să redevină o forță. În timp ce eu... Nu sunt de ajuns de responsabil încât să mă descurc cu aşa ceva."

„Ai fi un tată grozav”, a insistat ea.

„Mda”, a replicat el, în zeflemea, „şi pentru tine aş fi un bun de mare preț: uite-o pe prințesa care s-a măritat cu tipul provenit din familia de strigoi.”

„Puțin îmi pasă de toate astea, şi tu o ştii!” S-a agățat de tricoul lui, silindu-l să-şi întoarcă fața spre ea. „Te iubesc. Vreau să faci parte din viața mea. Nimic din toate astea n-are sens. Te sperie ? Asta era? Te sperie povara numelui meu de familie?”

Christian i-a ocolit privirea.

„Hai să spunem doar că nu e un nume uşor de purtat.”

Lissa a început să-l zgâlțâie.

„Nu te cred! Tu nu te sperii de nimic! Tu nu dai niciodată înapoi.”

„Uite că dau acum înapoi”, a replicat el, desprinzându-se cu blândețe de ea. „Zău că te iubesc. De-asta o şi fac. E mai bine aşa”

„Dar nu poți...” Lissa a făcut un gest spre mormântul meu, însă Christian începuse deja să se îndepărteze. „Nu poți! Ea s-a dus. Dacă te duci şi tu, n-o să mai am pe nimeni...”

Dar Christian *dispăruse* deja, pierzându-se într-o ceață care, cu trei minute mai devreme, nu fusese acolo. Iar Lissa a rămas doar cu mormântul meu drept companie. Şi, pentru prima oară în viață, era cu adevărat şi cu desăvârşire singură. Se simțise singură atunci când îi murise toată familia, însă eu îi fusesem ancoră, mereu

în umbra ei, mereu apărând-o. Când apăruse Christian, îi alungase şi el singurătatea, umplându-i sufletul de iubire.

Dar acum... acum ne pierduse pe amândoi. Îşi pierduse familia. Golul acela interior amenința s-o înghită, şi nu era vorba numai despre pierderea legăturii. Să fii singur e groaznic, grogroaznic de rău. N-ai la cine să dai fuga, n-ai cui să-ți mărturiseşti secretele, n-ai pe nimeni căruia să-i pese de ce ți se-ntâmplă. Fusese singură în pădure, dar era nimic pe lângă ce simțea acum. Absolut nimic.

Privind în jur, îşi dorea să se poată scufunda în mormântul meu, punând capăt chinurilor. Ba nu... ia stai. *Spune „stop”* , o învățase bătrâna. Doar atât trebuia să facă, şi scăpa de chinurile astea. Doar era un vis provocat de spirit, nu? Drept e că părea mai veridic şi mai devastator decât oricare altul cunoscut de ea; şi totuşi, până la urmă, toți cei care visau se trezeau. Un singur cuvânt, şi toate astea n-ar mai fi decât un coşmar care se destramă.

Privind în jur prin Curtea pustie, a fost cât pe ce să pronunțe cuvântul. Dar... oare ea chiar îşi dorea să se sfârşească totul? Jurase că va lupta până la capăt în testele acestea. Să abandoneze din cauza unui vis? Un vis despre ce însemna să fie singură? Părea un lucru atât de neînsemnat, însă adevărul acela rece a izbit-o din nou. *Eu n-am mai fost niciodată singură.* Nu ştia cum ar fi putut să se desurce pe cont propriu; pe urmă, însă, şi-a dat seama că, dacă n-ar fi un vis — şi, bunule

Dumnezeu, cât de adevărat părea — în viață nu exista niciun „stop" cu puteri magice. Dacă nu putea să suporte singurătatea într-un vis, nu va putea s-o suporte niciodată pe trezie. Şi, oricât de mult ar fi înspăimântat-o, s-a hotărât să nu se dea înapoi din fața acestei singurătăți. Ceva o atrăgea spre ceață, aşa că a pornit spre ea... singură.

Ceața ar fi trebuit s-o ducă în grădina bisericii. În loc de asta, lumea s-a materializat încă o dată, şi ea s-a trezit într-o şedință a Consiliului. Era una deschisă publicului, cu mulți moroi ca spectatori. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla în mod obişnuit, Lissa nu stătea în public. Stătea la masa Consiliului, cu cele treisprezece scaune ale ei. Ea stătea pe scaunul familiei Dragomir. Locul din mijloc, cel al monarhului, era ocupat de Ariana Szelsky. *Categoric e un vis* a remarcat o voce ascunsă din interiorul ei. Lissa avea un loc în Consiliu şi Ariana era regină. Prea frumos ca să fie adevărat.

Ca de fiecare dată, Consiliul era adâncit într-o controversă înfiebântată, iar subiectul, unul familiar: decretul cu vârsta. Unii membri ai Consiliului argumentau că era o hotărâre imorală. Alții veneau cu contraargumentul că primejdia reprezentată de strigoi era prea mare. La vremuri disperate se cereau măsuri disperate, ziceau aceia.

Ariana şi-a îndreptat privirea peste masă, spre Lissa.

„Care ar fi părerea familiei Dragomir?”

Ariana nu era nici blândă, cum fusese în microbuz, nici ostilă, ca Tatiana. Ariana era neutră, o regină care conducea o de şedinţă de Consiliu şi aduna toate informaţiile necesare. Toate perechile de ochi din încăpere s-au întors atunci spre Lissa.

Dintr-un motiv oarecare, toate ideile coerente îi zburaseră din minte. îşi simţea limba îngreunată în gură. Ce părere avea? Care era opinia ei cu privire la decretul cu vârsta? Se străduia cu disperare să pescuiască un răspuns.

„Eu... eu cred că e rău.”

Leo Szelsky, care probabil ocupase locul cuvenit familiei după ce Ariana devenise regină, a pufnit dezgustat.

„Ai putea să dezvolţi ideea, prinţesă?”

Lissa a înghiţit în sec.

„Coborârea limitei de vârstă pentru numirea gardienilor nu este o cale de a ne apăra. Avem nevoie... avem nevoie să ne apărăm şi singuri.”

Cuvintele i-au fost întâmpinate cu şi mai mult dispreţ şi consternare.

„Şi, rogu-te, ne spui”, a intervenit Howard Zeklos, „cum plănuieşti să rezolvi problema aceasta? Care ţi-este propunerea? Antrenamente obligatorii pentru toate vârstele? Declanşarea unui program în şcoli?”

Încă o dată, Lissa bâjbâia în căutarea cuvintelor. Care să fi fost planul? Ea şi cu Tasha îl discutaseră în nenumărate rânduri, conturând tocmai strategia acestei probleme, a modului de implementare a pregătirii. Tasha o bătuse practic la cap cu toate acele amănunte, sperând că Lissa îşi va face vocea auzită. Şi iat-o acum, reprezentându-şi familia în cadrul Consiliului, având şansa de a schimba situația existentă şi de a le îmbunătăți viața moroilor. Tot ce trebuia să facă era să explice. Atât de multă lume se bizuia pe ea, atât de mulți erau cei care aşteptau să audă cuvintele în care ea credea cu atât de multă pasiune. Dar care să fi fost cuvintele acelea? De ce nu şi le putea aminti? Probabil că zăbovise exagerat de mult cu răspunsul, fiindcă Howard şi-a zvârlit mâinile în sus, în semn de dezgust.

„Am ştiut eu. Am fost de-a dreptul idioți lăsând o fetiță să pătrundă în Consiliu. Ea nu poate contribui cu nimic util. Dragomirii nu mai sunt. S-au stins odată cu ea, iar noi trebuie să acceptăm adevărul acesta.”

S-au nu atins odată cu ea. Povara de a fi cea din urmă din neamul ei o apăsase pe Lissa încă din clipa în care un doctor o anunțase că părinții şi fratele ei muriseră. Cea din urmă dintr-un neam care le conferise autoritate moroilor şi din care proveniseră câțiva dintre cei mai măreți monarhi, regi sau regine. Ea îşi jurase, în repetate rânduri, că nu-şi va dezamăgi înaintaşii, că va avea grijă să readucă mândria familiei sale. Iar acum, totul se năruia.

Până şi Ariana, pe care Lissa o considerase sprijinitoarea ei, arăta dezamăgită. Publicul a început să strige în batjocură, reînnoind apelul la înlăturarea din Consiliu a copilei cu limba legată. Urlau la ea să plece. După care, încă şi mai rău: „Dragonul e mort! Dragonul e mort!”

Lissa se pregătea să încerce încă o dată să-şi țină discursul, când ceva a făcut-o să-şi întoarcă privirea în spate. Acolo, pe un perete atârnau blazoanele celor douăsprezece familii. Un bărbat apăruse ca din pământ şi acum desprindea efigia Dragomirilor, cu dragonul ei şi cu inscripția în limba română. Moralul Lissei se prăbuşea tot mai mult, pe măsură ce strigătele celor din sală creşteau în intensitate şi umilința sporea. S-a ridicat, vrând să fugă de-acolo şi să se ascundă de ruşine. Totuşi, în loc de asta, picioarele au purtat-o spre peretele cu blazoane. Cu mai multă forță decât s-ar fi crezut capabilă, a smuls efigia cu dragonul din mâinile bărbatului.

„Nu!” a urlat ea, după care şi-a întors privirea spre public, ridicând blazonul, sfidând pe oricine să vină să i-l ia, sau să-i nege dreptul la locul cuvenit din Consiliu. „Este. Al. Meu. M-ați auzit? *Este al meu!”*

Nu avea să ştie niciodată dac-o auziseră, fiindcă au dispărut brusc, exact cum se întâmplase cu cimitirul. S-a aşternut tăcerea. Era acum într-unul dintre cabinetele medicale pentru consultații de la Sf. Vladimir. Amănuntele familiare erau neobişnuit de reconfortante:

chiuveta, cu săpunul ei portocaliu, dulapurile şi sertarele îngrijit etichetate, până şi afişele informative pentru sănătate de pe pereți. ELEVI: PRACTICAȚI SEXUL PROTEJAT!

La fel de bine-venită era şi apariția medicului intern al şcolii, doctorița Olendzki. Doctorița nu era singură. În preajma Lissei — care stătea pe marginea unui pat pentru consultații — se aflau două persoane: un psihoterapeut, pe numele ei Deirdre, şi... eu. Să mă văd pe mine însămi mi s-a părut o tâmpenie, dar după povestea cu înmormântarea, cam începusem să mă obişnuiesc cu toate astea.

Un surprinzător amalgam de sentimente o străbătea pe Lissa, sentimente pe care nu putea să le controleze. Fericire că ne vede. Disperare față de viață. Derută. Suspiciune. Nu părea să-şi poată reține vreo emoție, sau vreun gând. Era o senzație extrem de diferită față de cea din Consiliu, când doar nu fusese capabilă să se explice. Mintea îi fusese în ordine: doar că-şi pierduse firul ideilor. Aici, nu mai exista vreun fir. Exista doar o harababură mentală.

„Înțelegi ce-ți spun?” o întreba doctorița Olendzki.

Lissa bănuia că femeia îi mai pusese deja întrebarea aceasta.

„E mai presus de ce am putea să controlăm noi. Tratamentul medicamentos nu mai are efect.”

„Crede-mă, noi nu vrem ca tu să-ți fad rău singură. Însă acum ceilalți sunt în pericol... în fine, înțelegi de ce trebuie să luăm măsuri.”

Asta era Deirdre. Mereu mi se păruse o încrezută, mai ales din cauză că metoda ei terapeutică ținea de răspunderea la întrebări

cu alte întrebări. Acum, nici urmă de şiretenie. Deirdre era de o sinceritate implacabilă.

Nimic din vorbele lor nu avea sens pentru Lissa, însă partea cu *să-ți faci* r*ău singură* a declanşat ceva în ea. Şi-a coborât privirea spre propriile brațe. Erau goale şi... brăzdate de tăieturi. Tăieturi pe care obişnuia să şi le facă atunci când presiunea spiritului devenea prea apăsătoare. Fuseseră unica ei supapă de refulare, un soi oribil de eliberare. Studiindu-le acum, Lissa a observat că tăieturile erau mai mari şi mai adânci decât înainte. Tăieturi de genul celor care dansau pe pragul suicidului. Atunci, şi-a ridicat nou privirea.

„Cui... cui i-am făcut rău?”

„Nu-ți aminteşti?” a întrebat-o doctorița Olendzki.

Lissa a scuturat din cap, plimbându-şi privirea disperată de la un chip la altul, căutând răspunsuri. Ochii i s-au oprit asupra mea, iar fața mi-era la fel de întunecată şi de sumbră ca a lui Deirdre.

„E OK, Liss”, i-am zis. „Totul o să fie OK.”

Nu m-a surprins. Fireşte, era ceea ce aş fi zis eu. Mereu aş fi vrut s-o liniştesc pe Lissa. Mereu aş fi avut grijă de ea.

„N-are importanță”, a zis Deirdre, cu o voce delicată şi mângâietoare. „Important este ca nimeni altcineva să nu mai fie rănit vreodată. Tu nu vrei să răneşti pe nimeni, nu-i aşa?”

Normal că Lissa nu voia, însă mintea ei tulburată a alunecat în altă parte.

„Nu mai vorbi ca şi cum aş fi copil!”

Strigătul ei a umplut încăperea.

„N-am vrut”, a zis Deirdre, etalonul răbdării. „Noi nu vrem decât să te ajutăm. Noi vrem ca tu să fii în siguranță.”

Paranoia s-a ridicat în prim-planul emoțiilor Lissei. Nicăieri nu era în siguranță. Doar de atâta lucru era sigură... dar în rest, nimic. Poate, doar, de ceva legat de un vis. Un vis, un vis...

„Vor putea să aibă grijă de tine acolo, la Tarasov”, i-a explicat doctorița Olendzki. „Se vor asigura c-o să te simți comod."

„La Tarasov?”am strigat şi eu, şi Lissa, la unison.

Această cealaltă Rose şi-a încleştat pumnii, aruncând priviri furioase. Încă o dată, o reacție tipică pentru mine.

„Ea *n-are* ce să caute acolo”, a mârâit cealaltă Rose.

„Tu crezi că noi vrem să facem aşa ceva?” m-a întrebat Deirdre. Era pentru prima oară când îi vedeam cu adevărat fațada aceea calmă sfărâmându-se. „Nu vrem. Numai că spiritul... efectele lui... nu avem de ales...”

Imagini ale expediției noastre la Tarasov s-au perindat fulgerător prin mintea Lissei. Coridoarele acelea reci, atât de reci. Gemetele. Celulele minuscule. Şi-a amintit cum văzuse pavilionul de psihiatrie, acea secție în care erau ținuți la izolare, sub cheie alți utilizatori ai spiritului. Închişi pe termen nedeterminat „Nu!” a strigat ea, sărind de pe patul pentru consultații. „Nu mă trimiteți la Tarasov!”

Şi-a rotit privirea în căutarea unei posibilități de scăpare. Cele două femei se interpuseseră între ea şi uşă. Lissa n-avea cum să fugă. Ce farmec ar fi putut să întrebuințeze? Sigur exista ceva. Mintea ei a invocat spiritul, scormonind parcă după un farmec.

Cealaltă Rose a prins-o de braț, probabil din cauză că resimțise vânzoleala spiritului şi voia s-o oprească pe Lissa.

„Mai există şi altă cale”, le-a zis alter egoul meu lui Deirdre şi doctoriței Olendzki. „Pot să-l absorb eu din ea. Pot să absorb totul din ea, aşa cum a făcut şi Anna pentru Sfântul Vladimir. Pot să-i înlătur întunericul şi instabilitatea. Lissa ar putea să redevină sănătoasă la minte.”

Toată lumea s-a holbat la mine. Mă rog, la cealaltă „mine”.

„Dar, în acest caz, răul ar fi în tine, am dreptate?” m-a întrebat doctorița Olendzki. „N-ar dispărea.”

„Nu-mi pasă”, am replicat, încăpățânată. „Mă duc eu la Tarasov. N-o trimiteți pe ea. Pot să fac asta, atât timp cât ea are nevoie s-o fac.”

Lissa mă urmărea cu privirea, cu greu venindu-i să creadă ce auzea. Printre gândurile ei haotice şi-a făcut loc bucuria. *Da! Mă salvez.* N-o să mai înnebunească. N-o să mai fie trimisă la Tarasov... Şi, deodată, undeva în vălmăşagul amintirilor ei...

„Anna s-a sinucis”, a murmurat ea. Contactul ei cu realitatea era încă fragil, însă gândul acela o trezise în suficientă măsură încât să domolească, pentru moment, vârtejul din mintea ei. „A înnebunit din cauză că l-a ajutat pe Sfântul Vladimir.”

Celălalt eu al meu a refuzat s-o privească în ochi pe Lissa.

„Nu e decât o legendă. Iau eu întunericul. Trimiteți-mă pe mine.”

Lissa nu mai ştia ce să facă sau ce să creadă. Nu voia să fie trimisă la Tarasov. Închisoarea aceea îi dădea coşmaruri. Şi iată-mă, oferindu-i şansa scăpării, oferindu-mă s-o salvez, ca de fiecare dată. Lissa ar fi vrut. Voia să fie salvată. Nu voia să înnebunească, la fel ca toți ceilalți utilizatori ai spiritului. Dacă-mi accepta oferta, avea să fie liberă.

Şi totuşi... pe muchie de cuțit sau nu, ținea prea mult la mine. Făcusem prea multe sacrificii pentru ea. Cum ar putea să mă lase să fac una ca asta? Ce prietenă ar mai fi ea, să mă condamne la o astfel de viață? Tarasov o

înspăimânta pe Lissa. Viața într-o cuşcă o înspăimânta pe Lissa. Dar gândul ca eu să înfrunt aşa ceva o înspăimânta chiar şi mai mult.

Nu exista deznodământ fericit aici. Şi-ar fi dorit ca totul să dispară pur şi simplu. Poate dacă doar închidea ochii... ia stai! Îşi amintea din nou. Visul. Era într-un vis indus de spirit. Tot ce avea de făcut era să se trezească.

Spune „stop".

Era mai uşor de data asta. Pronunțarea acelui cuvânt era drumul cel mai scurt spre ieşire, soluția perfectă. Fără Tarasov, pentru niciuna dintre noi, corect? Apoi, a simțit cum presiunea exercitată asupra minții ei slăbeşte, iar sentimentele acelea haotice încremenesc pe loc. A făcut ochii mari, înțelegând că eu deja începusem să-i absorb întunericul. Cuvântul *„stop"* i-a pierit din memorie.

„Nu!” a strigat.

Spiritul s-a învăpăiat în ea, înălțând un zid în interiorul legăturii, blocându-mi accesul la ea.

„Ce faci?” a întrebat-o cealaltă ipostază a mea.

„Te salvez”, mi-a răspuns Lissa. „Mă salvez pe mine însămi.”

S-a întors spre doctorița Olendzki şi spre Deirdre. „Înțeleg ce aveți de făcut. E bine aşa. Duceți-mă la Tarasov. Duceți-mă undeva unde să nu mai pot face rău nimănui.”

La Tarasov. Locul în care adevăratele coşmaruri se plimbau pe coridoare. Şi-a încordat forțele, în timp ce

imaginea cabinetului se ştergea treptat, şi s-a pregătit pentru următoarea etapă a visului: o celulă rece din piatră, cu lanțuri pe pereți şi lumea văitându-se pe culoare...

Dar când lumea s-a reconstituit la loc, nici urmă de Tarasov. Doar o încăpere aproape goală, în care se aflau o femeie bătrână şi un potir din argint. Lissa şi-a rotit privirea în jur. Inima îi gonea nebuneşte şi pierduse noțiunea timpului. Ceea ce văzuse durase o veşnicie. Şi totuşi, în acelaşi timp, i se părea că trecuseră doar câteva secunde de când conversase cu bătrâna.

—Ce... ce-a fost asta? a întrebat Lissa.

Avea gura uscată şi tare mult ar fi vrut să bea puțină apă... însă pocalul era acum gol.

—Temerile tale, i-a explicat bătrâna, cu sclipiri în ochi. Toate temerile tale, frumos înşirate la rând.

Lissa a aşezat potirul pe masă, cu mâini tremurătoare.

A fost groaznic. A fost spiritul, dar... n-a semănat cu nimic din ce-am văzut până acum. Mi-a invadat mintea, mi-a jefuit-o.

Totul părea atât de real... în unele momente, chiar am crezut că e real.

—Dar nu l-ai făcut să înceteze.

Lissa s-a încruntat, amintindu-şi cât de aproape fusese.

—Nu.

Bătrâna i-a zâmbit, fără să mai spună şi altceva.

—Am... am terminat? a întrebat-o Lissa, derutată. Pot să plec?

Bătrâna i-a făcut un semn aprobator. Ridicându-se, Lissa şi-a plimbat privirea între cele două uşi, cea prin care intrase şi cealaltă simplă, din fund. Încă sub efectul şocului, Lissa s-a întors instinctiv spre uşa prin care venise. Chiar n-ar fi vrut să-i mai vadă iar pe cei aliniați de-a lungul coridorului, însă şi-a jurat că-şi va pune o mască perfectă de prințesă. În plus, cei de acolo nu reprezentau decât o fracțiune nesemnificativă în comparație cu grupul care o întâmpinase după primul test. Dar paşii i s-au oprit în clipa în care bătrâna a vorbit iarăşi, arătându-i spre fundul încăperii.

—Nu. Aceea e pentru cei care nu reuşesc. Tu ieşi pe uşa cealaltă

Întorcându-se, Lissa a pornit spre uşa cea simplă. Părea că dă spre exterior, ceea ce, probabil, era cu atât mai bine. Linişte şi pace. Simțea că ar fi trebuit să-i mai spună ceva bătrânei, dar nu ştia anume. Aşa că a apăsat pe clanță şi a ieşit...

... drept în brațele unei mulțimi care ovaționa dragonul.

DOUĂZECI ŞI DOI

—EŞTI TERIBIL DE FERICITA.

Clipind, m-am trezit privită cu atenție de Sonya. Motorul automobilului gonind pe suprafața netedă a interstatalei 75 zumzăia în jurul nostru, exteriorul dezvăluind prea puțin, în afara câmpiilor şi copacilor din Midwest. Sonya nu părea câtuşi de puțin nebuna înfricoşătoare de la şcoală, sau chiar de la ea de-acasă. În mare măsură, părea doar încă împrăştiată şi derutată, ceea ce era de aşteptat. Am ezitat până să-i răspund, dar până la urmă am ajuns la concluzia că n-aş avea niciun motiv să mă abțin.

—Lissa a trecut cel de-al doilea test pentru monarhie

—Normal că l-a trecut, a replicat Victor.

Privea afară pe geam, cu spatele spre mine. Tonul lui dădea de înțeles că nu făceam decât să-i irosesc timpul spunând un lucru de la sine înțeles.

—E teafără? s-a interesat Dimitri. N-a pățit nimic?

Altădată, întrebările lui ar fi aprins în mine scânteia geloziei.

Acum, nu reprezentau decât un semn al preocupării noastre comune față de binele Lissei.

—E bine, am răspuns, întrebându-mă în sinea mea dacă este întru totul adevărat.

Nu suferise vreo vătămare fizică, dar după tot ceea ce văzuse... în fine, aşa ceva sigur lăsa cicatrice, de un cu totul alt gen. Şi uşa din spate însemnase o surpriză destul de mare. Când văzuse o mică mulțime la prima uşă, îşi

închipuise că doar puțină lume se trezise la ora aceea târzie ca să-i vadă pe candidați. Dar nu. Se dovedise că toată lumea aştepta pur şi simplu la ieşirea din spate, ca să-i vadă pe învingători. Fidelă jurământului ei, Lissa nu s-a lăsat descumpănită. A ieşit cu capul sus, zâmbindu-le privitorilor şi admiratorilor, ca şi cum ar fi fost deja posesoarea coroanei.

Începuse să mi se facă somn, însă zâmbetul provocat de triumful Lissei mi-a zăbovit mult timp pe buze. E ceva istovitor istovitor într-o porțiune de autostradă aparent nesfârşită, necunoscută. Victor închisese deja ochii şi-şi rezemase capul de geam. N-am reuşit s-o văd pe Sydney când mi-am întors capul, ceea ce însemna că se hotărâse şi ea să tragă un pui de somn, sau doar se întinsese. Am căscat, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să-mi asum riscul de a adormi. Dimitri chiar insistase când plecasem din casa Sonyei, ştiind că mi-ar prinde bine ceva mai mult decât cele două ore pe care mi le oferise Sydney.

Mi-am răsturnat capul pe rezemătoare şi am închis ochii, adormind instantaneu. Întunericul acelui somn mi-a cam dat senzația unui vis provocat de spirit, şi am simțit că-mi sare inima din cauza panicii, dar, totodată, şi de bucurie. După ce trăisem testul odată cu Lissa, visele induse de spirit îmi dădeau deodată o senizație sinistră. În acelaşi timp, puteam să am şansa revederii lui Adrian. Şi... aşa a fost.

Numai că ne-am făcut apariția într-un decor total neaşteptat: în grădina Sonyei. Am privit uimită cerul albastru şi senin şi florile acelea strălucitoare, cât pe ce să-l trec cu vederea pe Adrian. Purta un pulover din caşmir, verde-închis, care-l făcea să se confunde cu peisajul. Pentru mine, era mai formidabil decât toate celelalte minuni ale grădinii.

„Adrian!"

M-am repezit spre el şi Adrian m-a ridicat cu uşurință, învârtindu-mă prin aer. După ce m-a pus din nou pe picioare, a examinat grădina, clătinând aprobator din cap.

„Ar trebui să te las mai des pe tine să alegi locul. Ai gusturi nume. Evident, din moment ce umbli cu mine, e un lucru deja ştiut."

„Cum adică, «să aleg eu locul»?" l-am întrebat, înlănțuindu-mi mâinile pe după gâtul lui.

A ridicat din umeri.

„Când am tatonat şi am simțit că dormi, am invocat visul, dar n-am avut chef să mă gândesc şi la un loc anume. Aşa că l-am lăsat în seama subconştientului tău." Oarecum iritat, şi-a ciupit puloverul cu două degete. „Totuşi, mi se pare că nu sunt îmbrăcat pentru această ocazie", a zis.

Puloverul a început să pâlpâie, fiind imediat înlocuit de un tricou gri-deschis, cu un model abstract în față.

„E mai bine?" mi-a cerut părerea.

„Mult mai bine."

Zâmbind, m-a sărutat pe creştet.

„Mi-a fost dor de tine, micuțule dhampir. Tu poți să ne spionezi pe Lissa şi pe noi, ceilalți, oricând vrei, dar cel mai bun lucru pe care pot eu să-l obțin sunt visele astea şi, sincer să fiu, nu pot să-mi dau seama după ce orar funcționezi acum.”

Mi-am dat seama că, datorită „spionajului” meu, ştiam mai multe decât el despre ceea ce tocmai se petrecuse la Curte.

„Lissa a luat şi al doilea test”, i-am zis.

Mda. Expresia feței lui îmi confirma supoziția. El nu ştiuse despre test, probabil din cauză că dormea.

„Când?”

„Chiar adineauri. A fost foarte greu, dar l-a trecut.”

„Spre marea ei încântare, sunt convins. Şi totuşi... asta ne ajută în continuare să câştigăm timp, ca să-ți înlăturăm acuzațiile ți să te aducem din nou acasă. Totuşi, dac-aş fi în locul tău, nu sunt sigur că mi-aş dori să mă întorc”, a remarcat, privind din nou grădina. „Virginia de Vest arată cu mult mai bine față de cum imaginat.”

Am izbucnit în râs.

„Dar nu e Virginia de Vest... care oricum nu e chiar rea, apropo. E la Sonya Karp...”

Am înghețat, nevenindu-mi să cred ce-mi ieşise pe gură. Eram atât de fericită că-l văd, atât de în largul meu... încât îmi permisesem să fac o gafă. Chipul lui Adrian a devenit extrem, extrem de serios.

„Ai spus cumva Sonya Karp?”

Mai multe variante mi-au trecut prin minte. Să mint ar fi fost cel mai uşor. Puteam să pretind că e un loc în care fusesem mai demult, ca de exemplu unul în care ne dusese ea, într-o excursie la ea acasă. Totuşi, era ceva destul de cusut cu ață albă. Plus că, din câte bănuiam, expresia feței mele urla a vinovăție. Mă prinsese. O minciună, oricât de drăguță, n-ar fi putut să-l păcălească pe Adrian.

„Da”, am recunoscut, până la urmă.

„Rose. Sonya Karp e strigoi.

„Nu mai e.”

Adrian a oftat din rărunchi.

„Ştiam eu că statul tău la adăpost e prea frumos ca să fie adevărat. Ce s-a întâmplat?”

„Ăăă... Robert Doru a transformat-o la loc.”

„Robert.”

Buza lui Adrian s-a răsfrânt a dispreț. Cei doi utilizatori ai spiritului, adică el şi cu Robert, nu se înțeleseseră prea bine între ei.

„Şi doar pentru că am senzația că pătrundem în plin pe Teritoriul Nebuniei — ceea ce înseamnă ceva, venind din partea mea — să risc, ghicind că şi Victor Dashkov e cu voi.”

Am încuviințat, dorindu-mi cu disperare să fiu trezită de cineva şi să scap de interogatoriul lui Adrian. Fir-ar să fie. Cum fusese posibil să-mi scape chiar în halul ăsta?

Adrian mi-a dat drumul din braţe şi a început să se plimbe, descriind mici cercuri.

„OK, să recapitulăm. Tu, Belikov, Alchimistul, Sonya Karp, Victor Dashkov şi Robert Doru vă pierdeţi vremea cu toţii împreună prin Virginia de Vest.”

„Nu”, am zis.

„Nu?”

„Nu, adică, ăăă, nu suntem în Virginia de Vest.”

„Rose!” a exclamat Adrian, oprindu-se din patrulat şi întorcându-se cu paşi apăsaţi spre mine. „Atunci, unde naiba eşti? Bătrânul tău, Lissa... toată lumea te crede teafără şi nevătămată.”

„Sunt”, am replicat, semeaţă. „Doar că nu în Virginia de Vest.”

„Atunci, unde?”

„Nu pot... nu pot să-ţi spun.” Doamne, cât detestam să-i spun asta şi să văd expresia pe care i-o provoacă! „În parte, din motive de siguranţă. Şi, în parte, fiindcă... mă rog... nici nu ştiu, de fapt.”

„Nu poţi să faci una ca asta”, a exclamat, prinzându-mă de mâini. „Nu poţi să fugi după cine ştie ce toană nebunească şi de data asta. Nu înţelegi? Ăştia te omoară pe loc dacă te prind.”

„Dar nu e o toană nebunească! Urmărim ceva important. Ceva care o să ne ajute pe toţi.”

„Ceva despre care nu poţi să-mi spui nimic”, a ghicit el.

„E mai bine să nu fii implicat”, i-am zis, strângându-i mâinile cu putere. „E mai bine dacă nu cunoşti amănuntele.”

„Şi, între timp, pot să dorm liniştit, ştiind că ai în spate o echipă de elită.”

„Adrian, te rog! Te rog, ai doar încredere în mine. Crede-mă că am un motiv întemeiat”, l-am implorat eu.

„Cred că tu *crezi* că ai avea un motiv întemeiat”, mi-a zis, lăsându-mi mâinile libere. „Dar pur şi simplu nu poate să-mi treacă prin minte vreunul care să justifice faptul că-ți rişti viața.”

„Cu asta mă ocup eu”, i-am zis, eu însămi mirată de seriozitatea tonului. „Unele lucruri merită riscul.”

Tot felul de paraziți mi-au tulburat imaginea, ca la un televizor dereglat. Lumea din jurul meu a început să-şi estompeze contururile.

„Ce se-ntâmplă?” l-am întrebat.

El s-a încruntat.

„Cineva, sau ceva, mă trezeşte. Probabil mama, venita pentru a suta oară să vadă ce fac.”

M-am întins spre el, dar deja dispăruse aproape de tot.

„Adrian! Te rog, să nu afle nimeni! *Nimeni.”*

Nu ştiu dacă mi-a auzit sau nu rugămintea, fiindcă visul s-a risipit complet. M-am trezit în maşină. Reacția mea imediată a fost să trag o înjurătură, dar n-am vrut să trădez idioțenia comisă. Întorcându-mi capul, aproape c-

am sărit cât colo de pe banchetă când am văzut-o pe Sonya privindu-mă concentrată.

—Ai avut un vis indus de spirit, mi-a zis ea.

—De unde ştii?

—După aură.

—Chestia cu aurele mi se părea super, am comentat, strâmbându-mă, dar acum chiar începe să devină sâcâitoare.

A râs încetişor, pentru prima oară de când fusese readusă la normal.

—Sunt surse foarte bune de informații, dacă te pricepi să le descifrezi. Ai fost cu Vasilisa?

—Nu. Cu iubitul meu. Şi el e utilizator al spiritului.

A făcut ochii mari, mirată.

—Cu el erai adineauri?

—Mda. De ce? Ce e în neregulă?

S-a încruntat, părând nedumerită. Câteva clipe mai târziu, şi-a ridicat privirea spre locurile din față, pe care stăteau Dimitri şi Robert, apoi m-a examinat cu o privire pătrunzătoare care mi-a trimis fiori reci pe şira spinării.

—Nimic, mi-a răspuns. Nimic nu e în neregulă.

M-am simțit nevoită să pufnesc la faza asta.

—Ei, doar mi s-a părut clar că...

—Acolo! a exclamat Sonya, întorcându-şi brusc fața dinspre mine, aplecându-se în față şi arătând ceva. Ia-o pe ieşirea de-acolo.

Aproape că şi trecuserăm de „ieşirea de-acolo”, Dimitri fiind obligat să apeleze la o manevră fantezistă

— cam în genul celei de când fugiserăm de gardieni în Pennsylvania — ca să n-o rateze.

Maşina s-a smucit şi s-a clătinat, şi am auzit-o pe Sydney scâncind în spatele meu.

—Un pic mai multă promptitudine data viitoare n-ar strica, i-a atras atenția Dimitri, dar Sonya nu-l mai asculta.

Privirea îi era total absorbită de drumul pe care pătrunseserăm. Ajungând la un semafor, am remarcat un panou de întâmpinare: BUN VENIT ÎN ANN ARBOR, MICHIGAN. Scânteia de vitalitate pe care o observasem la Sonya cu câteva clipe mai devreme dispăruse. Revenise la starea ei de încordare, aproape robotică. În ciuda inteligentei abordări a lui Sydney, Sonya tot părea stânjenită de călătoria aceasta. Tot se mai simțea vinovată şi sperjură.

—Am ajuns? am întrebat, nerăbdătoare. Și cât am mers?

Abia dacă fusesem atentă la drum. În prima lui parte, rămăsesem trează, dar tot restul fusese ca o ceață, prin care-i văzusem doar pe Lissa şi pe Adrian.

—Şase ore, mi-a răspuns Dimitri.

—Ia-o la stânga la al doilea semafor, l-a îndrumai Sonza. Acum, dreapta, după colț.

Tensiunea se acumula în interiorul maşinii. Acum, toată lumea era trează, iar eu îmi simțeam inima bătând din ce în ce mai repede pe măsură ce ne afundam în suburbie. Care o fi casa? Suntem aproape? O fi una

dintre astea? Drumul fusese parcurs rapid, însă dădea impresia că s-ar întinde la nesfârşit. Am răsuflat cu toții uşurați după ce Sonya ne-a arătat, deodată, locul.

—Acolo.

Dimitri a intrat pe aleea din fața unei case drăguțe din cărămidă, cu un gazon perfect tuns.

—Ştii cumva dacă rudele tale locuiesc tot aici? am întrebat-o pe Sonya.

Nu mi-a răspuns în niciun fel, şi mi-am dat seama că ajunsesem înapoi pe teritoriul jurământului. Ora închiderii.

Halal progres.

—Bănuiesc că n-avem decât o cale prin care să aflăm răspunsul, am zis, desfăcându-mi centura de siguranță. Planul a rămas acelaşi?

Ceva mai devreme, discutasem cu Dimitri despre cine ar trebui să meargă şi cine să rămână afară dacă Sonya ne ducea acolo unde trebuia. Să-i lăsăm pe cei doi frați în maşină era la mintea covoşului. Problema era cine să-i păzească, şi ne-am hotărât ca Dimitri să fie acela, iar eu şi cu Sydney să mergem împreună cu Sonya, să-i cunoaştem rudele... pe care le aştepta, fără îndoială, o vizită dintre cele mai şocante.

—Acelaşi, m-a aprobat Dimitri. Du-te tu. Pari mai puțin periculoasă.

—Hei!

Mi-a răspuns cu un zâmbet.

—Am zis că „pari”.

Totuşi, raționamentul lui era logic. Chiar şi când era relaxat, Dimitri avea în el ceva care degaja forță şi intimida. Trei femei care să sune la uşă i-ar înfricoşa oricum mai puțin pe oamenii aceia... cu atât mai mult dacă întâmplarea făcea ca rudele Sonyei să se fi mutat între timp. Ce naiba, de unde puteam să ştiu că nu ne condusese, intenționat, spre o altă casă?

—Ai grijă, m-a sfătuit Dimitri, în timp ce coboram din maşină.

—Şi tu, i-am replicat.

Şi, prin asta, mi-am mai atras un zâmbet, unul ceva mai cald şi mai profund.

Senzațiile pe care le-a stârnit în mine au zburat în timp ce parcurgeam, împreună cu Sydney şi cu Sonya, aleea. Am simțit cum mi se strânge pieptul. Asta era. Sau nu? Oare aveam să ajungem la punctul final al expediției noastre? Oare aveam într-adevăr să-l găsim pe ultimul Dragomir, împotriva tuturor sorților? Sau fusesem jucată pe degete încă de la început?

Nu numai eu eram cuprinsă de agitație. Le simțeam şi pe Sydney şi pe Sonya vibrând de încordare. Am ajuns pe treapta de sus. Inspirând adânc, am apăsat pe butonul soneriei.

După câteva secunde, ne-a deschis un bărbat... şi moroi, pe deasupra. Semn promițător.

Ne-a privit pe rând fețele, întrebându-se fără îndoiala ce puteau să caute la uşa lui trei feluri de femei: o

reprezentanta a moroilor, una a dhampirilor şi alta a oamenilor. Părea începuiul unei glume proaste.

—Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat.

Dintr-odată, am rămas fără cuvinte. Planul nostru acoperise părțile importante: descoperirea amantei lui Eric Dragomir şi a copilului lor din flori. Ceea ce aveam să spunem odată ajunşi acolo nu mai era la fel de clar. Am aşteptat să ia cuvântul una dintre însoțitoarele mele, dar n-a mai fost nevoie. Capul bărbatului s-a răsucit brusc dinspre mine, tresărind surprins.

—Sonya? a întrebat, cu răsuflarea tăiată. Tu eşti?

După care am auzit o voce feminină tânără strigând din spatele lui:

—Hei, cine e acolo?

Cineva s-a strecurat pe lângă el, cineva înalt şi subțire, cineva cunoscut. Mi s-a tăiat şi mie respirația la vederea valurilor de păr rebel, şaten-deschis, şi a ochilor de un verde deschis... ochi care ar fi trebuit să-mi dea un indiciu cu mult timp înainte. Nu eram capabilă să vorbesc.

—Rose, a exclamat Jill Mastrano. Ce cauți aici?

DOUĂZECI ŞI TREI

CELE CÂTEVA SECUNDE DE TĂCERE care au urmat păreau se întindă la infinit. Toată lumea era derutată, dar fiecare din motive total diferite. Surprinderea inițială a lui Jill fusese amestecată cu entuziasm, dar după ce și-a tot mutat privirea de pe un chip pe altul, zâmbetul i s-a șters, și s-a tot șters, până când a ajuns să arate și ea la fel de buimăcită ca noi toți.

—Ce se-ntâmplă acolo? a întrebat o nouă voce.

După câteva clipe, Emily Mastrano și-a făcut apariția alături de fiica ei. Ne-a aruncat o privire curioasă, mie și lui Sydney, după care i s-a tăiat respirația când a observat cine era cel de-al treilea membru al grupului nostru.

—Sonya! a exclamat, smucind-o pe Jill înapoi, cu fața invadată de panică.

Emily nu avea rapiditatea unui gardian, însă i-am admirat viteza de reacție.

—Emily...? rosti Sonya cu o voce foarte firavă, gata să se frângă. Eu... eu sunt... eu, cea *adevărată*...

Emily tocmai încerca să-l tragă și pe bărbat în casă, oprindu-se însă în clipa în care a văzut-o mai bine pe Sonya. La fel ca toată lumea, Emily era nevoită să recunoască evidența. Sonya nu mai avea nicio trăsătură specifică strigoilor. Plus că umbla pe-afară în plină zi. Ezitând, a deschis gura să spună ceva, dar buzele nu prea-i erau capabile să scoată vreun sunet. Până la urmă, s-a întors spre mine.

—Rose... ce se petrece?

M-a surprins faptul că mă privea ca pe o autoritate, atât din cauză că ne întâlniserăm o singură dată până acum, cât şi pentru că, sinceră să fiu, nici eu nu ştiam precis ce se petrece. Mi-au trebuit vreo câteva încercări până să-mi regăsesc graiul.

—Eu cred... eu cred c-ar trebui să mergem înăuntru.

Privirea lui Emily s-a oprit din nou asupra Sonyei. Jill tot încerca să-şi facă loc, ca să vadă şi ea despre ce era vorba, însa Emily bloca uşa în continuare, încă neconvinsă întru totul că ar fi în siguranță. Şi nu puteam să i-o iau în nume de rău. Până la urmă şi-a înclinat încet capul în semn de aprobare şi s-a dat deoparte făcându-ne loc.

Sydney tot trăgea cu coada ochiului spre maşina în care rămăseseră să aştepte Victor, Robert şi Dimitri.

—Cu ei ce facem? m-a întrebat.

Am ezitat să-i răspund. Îmi doream ca Dimitri să fie cu mine atunci când avea să cadă bomba, însă poate că Emily n-ar fi fost în stare să îndure decât câte o lovitură, pe rând. Moroii nu aveau nevoie să se învârtească prin cercurile regale ca să ştie cine e Victor Dashkov, sau cum arată el. Expediția noastră în Las Vegas ne-o dovedise. Aşa că am clătinat din cap spre Sydney.

—Pot să mai aştepte.

Ne-am instalat în livingul casei, ocazie cu care am aflat că tipul care ne deschisese uşa era soțul lui Emily, John Mastrano. Emily a făcut gesturile obişnuite unei gazde, oferindu-ne de băur, ca şi cum ar fi fost o vizită

perfect obişnuită, însă expresia de pe fața ei confirma faptul că se afla încă în stare de şoc. Ne întindea paharele cu apă cu mişcări de robot, atât de palidă, încât puteai foarte bine s-o iei drept strigoi.

De îndată ce s-a aşezat şi Emily, John şi-a lăsat mâna pe a ei. Pe noi ne privea în continuare cu precauție, însă față de ea era tot numai afecțiune şi preocupare.

—Ce se întâmplă? A întrebat-o el.

În ochii lui Emily se vedea încă amețeala.

—Păi... nu ştiu. Vară-mea e aici... dar nu înțeleg cum... Şi-a plimbat din nou privirea de la mine la Sydney, apoi la Sonya. Cum e posibil? a întrebat, cu vocea tremurătoare.

—Lissa a făcut-o, nu-i aşa? s-a repezit Jill, care fără îndoială cunoştea sordida istorie a rudei sale. Era şi ea şocată, lucru lesne de înțeles — şi un pic emoționată — însă entuziasmul începea să revină. Am auzit întâmplarea cu Dimitri. E adevărat, nu? Lissa poate să vindece pe strigoi. L-a salvat pe el. A salvat-o...

S-a întors spre Sonya, entuziasmul scăzându-i un pic. Mă întreb ce soi de poveşti o fi auzit ea despre Sonya.

—Te-a salvat şi pe tine.

—N-a fost Lissa, i-am zis. A fost... ăăă... alt utilizator al spiritului.

Jill s-a luminat la față.

—Adrian?

Uitasem că Adrian îi picase cu tronc.

—Nu... altcineva. N-are nicio importanță, am adăugat în grabă. Sonya... în fine, e din nou moroi. Totuşi, e dezorientată. Încă nu e întru totul ea însăşi.

Sonya îşi sorbea verişoara din priviri, însă acum s-a întors la mine, cu un zâmbet crispat, înțelegător, pe față.

—Pot să vorbesc şi eu pentru mine, Rose.

—Scuză-mă, i-am zis.

Emily s-a întors spre Sydney, încruntată. Li se făcuseră prezentările, dar nimic mai mult.

—Tu de ce eşti aici? a întrebat-o. Emily nu mai trebuia să spună ce gândea în realitate. Voia doar să ştie ce putea să caute acolo o liință *umană.* Eşti hrănitoare? a vrut ea să afle.

—Nu! a exclamat Sydney, sărind de pe locul ei de lângă mine, de pe micuța canapea.

Niciodată n-o mai văzusem atât de încărcată de furie scandalizată şi de dezgust.

—Mai spune o dată, şi plec imediat! Sunt Alchimist.

Replica ei a fost întâmpinată cu priviri nedumerite. Am tras-o la loc lângă mine.

—Uşurel, fato. Nu prea cred că ei ştiu ce sunt Alchimiştii.

Sinceră să fiu, mă bucuram în secret. Când descoperisem pentru prima dată existența Alchimiştilor, mă simțisem ca şi cum aş fi fost ultima persoană din lume care afla despre asta. Era plăcut să văd că şi alții erau la fel de neştiutori pe cât fusesem eu. Ca să simplific lucrurile, deocamdată, i-am explicat lui Emily:

—Sydney ne ajută.

Lacrimile i-au umplut lui Emily ochii albaştri, după ce şi-a întors din nou fața spre verişoara ei. Emily Mastrano era una dintre cele mai uluitoare femei din câte cunoscusem vreodată. Pînă şi lacrimile erau frumoase la ea.

—Eşti chiar tu, nu-i aşa? Mi te-au readus. O, Doamne, a exclamat, ridicându-se şi apropiindu-se de verişoara ei, pentru o strânsă îmbrățişare. Cât de dor mi-a fost de tine! Nu-mi vine să cred că e adevărat.

Şi mie aproape că-mi venea să plâng, dar mi-am reamintit singură, cu toată asprimea, că venisem aici cu o misiune. Ştiam cât de uluitor avea să fie. Tocmai întorseserăm pe dos întreaga lume a familiei Mastrano... şi eu eram pe cale să complic şi mai mult lucrurile. Detestam gândul acesta. Mi-aş fi dorit ca ei să aibă timpul necesar ca să se adapteze, ca să sărbătorească minunea întoarcerii Sonyei. Cu toate acestea, ceasul de la Curte — şi cel care îmi măsura viața — ticăia fără milă.

—V-am adus-o..., am zis, în cele din urmă. Dar mai şi un alt motiv pentru prezența noastră aici.

Nu ştiu precis ce anume transmisese tonul vocii mele, dar am văzut-o pe Emily că devine brusc rigidă şi se retrage din dreptul Sonyei, aşezându-se la loc lângă soțul ei. Cumva, în clipa aceea, cred că-şi dăduse perfect seama de ce veniserăm. Vedeam în ochii ei că se temea: ca şi cum ar fi aşteptat cu groaza-n suflet o astfel de

vizită, ani de-a rândul, ca şi cum şi-ar fi imaginat-o de sute de ori.

Am mers mai departe.

—Noi ştim... noi ştim despre povestea cu Eric Dragomir.

—Nu, m-a oprit Emily, cu un neobişnuit amestec de asprime şi de disperare în voce.

Încăpăţânarea ei era remarcabil de asemănătoare cu refuzul iniţial al Sonyei de a ne ajuta.

—Nu. Nu facem aşa ceva, a declarat ea.

Din clipa în care o văzusem pe Jill, din clipa în care recunoscut ochii aceia, ştiusem că am nimerit unde trebuia. Cuvintele lui Emily — şi, mai important, lipsa unei tăgăduiri — îmi confirmau intuiţia.

—Trebuie, am zis. E o problemă gravă.

Emily s-a întors spre Sonya.

—Ai jurat! Ai jurat că n-o să spui!

—N-am spus, a negat Sonya, cu toate că pe chip îi persistau îndoielile.

—N-a spus, am confirmat, cu fermitate, sperând să le liniştesc pe amândouă. E greu de explicat... dar ea şi-a respectat jurământul.

—Nu, a repetat Emily. Aşa ceva nu se poate. Nu se poate să vorbim despre aşa ceva.

—Ce... ce se-ntâmplă? a intervenit John, cu scântei mânioase în ochi.

Nu-i plăcea să vadă că un grup de străini îi necăjeşte soţia.

Eu m-am adresat tot lui Emily.

—*Trebuie* să vorbim despre asta. Vă rugăm. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Avem nevoie de ajutorul *tău,* am repetat, de astă dată spre Jill.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Jill.

Scânteia entuziastă de mai devreme dispăruse, stinsă de reacția mamei sale.

—E vorba despre...

M-am întrerupt brusc. Mă avântasem în toate astea, pregătită să-i găsesc Lissei fratele sau sora — acum ştiam, era sora ei — dând prea puțină atenție consecințelor. Ar fi trebuit să ştiu că era un secret pentru toată lumea... inclusiv pentru copilul respectiv Nu mă gândisem ce şoc ar putea să fie pentru ea. Şi nu era vorba despre o străină oarecare. Ci despre *Jill.* Jill. Prietena mea. Fata care ne era tuturor ca o soră mai mică, fata de care aveam grijă toți. Ce aveam să-i fac eu acum? Întorcându-mi privirea spre John, mi-am dat seama că situația era încă şi mai rea. Oare Jill credea că el e tatăl ei? Întreaga familie avea să fie zguduită din temelii... iar eu eram de vină.

—Nu! a strigat Emily, sărind din nou în picioare. Ieşiți de-aici! Cu toții! Nu vreau să vă mai văd!

—Doamnă Mastrano..., am început. Nu puteți să vă prefaceți că n-ar fi adevărat. Trebuie să înfruntați realitatea.

—*Nu!* a insistat ea, arătând spre uşă. Afară! Ieşiți din casa mea, sau... sau chem poliția! Sau pe gardieni! Tu...

Deodată, fiindcă şocul iniţial al vederii Sonyei se mai estompase, şi-a dat seama. Victor nu era singurul criminal de care trebuiau să se păzească moroii.

—Tu eşti o evadată! O criminală!

—Ba nu! a intervenit Jill, aplecându-se în faţă. Ţi-am mai spus, mami. Ţi-am mai spus că a fost o greşeală...

—Afară, a repetat Emily.

—Dacă ne izgoniţi, tot nu schimbaţi adevărul, i-am atras atenţia, forţându-mă să-mi păstrez calmul.

—E cineva amabil să-mi spună şi mie ce *naiba* se-ntâmplă aici? s-a repezit din nou John, roşu la faţă, înfuriat şi pregătit să-şi apere familia. Dacă nu primesc un răspuns în treizeci de secunde, chem eu poliţia *şi* gardienii.

Mi-am îndreptat privirea spre Jill, dar n-am putut să vorbesc. Nu ştiam cum să spun ceea ce trebuia, cel puţin nu fără să par lipsită de tact. Sydney, în schimb, nu-şi făcea atâtea probleme.

El nu e tatăl tău, a rostit, fără menajamente, arătând spre John.

S-a aşternut o tăcere de scurtă durată. Jill părea aproape dezamăgită, ca şi cum ar fi sperat să audă veşti mai palpitante.

—Asta ştiu. E tatăl meu vitreg. Sau, în fine, tata, din punctul meu de vedere.

Emily s-a lăsat să cadă la loc pe canapea, îngropându-şi faţa între palme. Dădea impresia că plânge, însă eram destul de convinsă că putea să sară dintr-o clipă în alta şi

să cheme autoritățile. Trebuia să rezolvăm repede problema, indiferent cât de dureros ar fi.

—Aşa. Nu el e tatăl tău biologic, i-am zis lui Jill, fixând-o cu o privire stăruitoare.

Ochii. Cum de nu-i observasem ochii?

—Tatăl tău adevărat a fost Eric Dragomir.

Emily a scos un sunet slab, îndurerat.

—Nu, m-a implorat. Te rog, nu face asta.

Furia lui John s-a topit la loc în nedumerirea care părea să fie la mare modă în camera asta.

—*Ce?* a exclamat el.

—Asta... nu, a zis Jill, clătinând încet din cap. Asta nu se poate. Tatăl meu a fost... a fost doar unul care ne-a părăsit.

Într-un fel, cred că nici nu era departe de adevăr.

—Eric Dragomir a fost, i-am zis. Tu faci parte din familia lor. Eşti soră cu Lissa. Eşti...

Uluirea m-a copleşit şi mi-am dat seama că trebuia s-o privesc pe Jill în cu totul alt fel de-acum.

—Eşti de neam regal.

Jill era permanent plină de energie şi de optimism, trecând prin viață cu speranță naivă şi cu farmec. Acum, însă, fața îi era întunecată şi gravă, făcând-o să pară mai matură față de cei cincisprezece ani ai ei.

—Nu. E doar o glumă. Tatăl meu a fost om din popor. Eu nu sunt... nu. Rose, termină!

—Emily!

Am tresărit auzind vocea Sonyei, mirată că s-a hotărât să vorbească. Dar şi mai mult m-a surprins înfăţişarea ei. Autoritară. Serioasă. Hotărâtă. Sonya era mai tânără decât Emily cu... cât? Cu vreo zece ani, dacă era să-mi dau cu presupusul. Cu toate acestea, Sonya îşi fixa verişoara cu o privire care o făcea pe Emily să pară o fetiță neascultătoare.

—Emily, e timpul să renunți la ascunzişuri. Trebuie să-i spui. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-i spui lui John. Nu poți să mai ții totul îngropat.

Emily şi-a ridicat capul şi-a privit-o pe Sonya în ochi.

—Nu pot să spun... Tu ştii ce s-ar întâmpla... Nu pot să-i fac ei una ca asta.

—Nimeni dintre noi nu ştie ce se va întâmpla, a replicat Sonya. Dar situația se va înrăutăți dacă nu preiei controlul chiar acum.

După o tăcere prelungită, Emily şi-a abătut în sfârşit privirea, coborând-o spre podea. Tristețea, nespusa tristețe de pe fața ei îmi frângea inima. Şi nu doar mie.

—Mami? a întrebat-o Jill, cu o voce tremurată. Care-i problema? Totul nu e decât o confuzie generală, aşa-i?

Suspinând, Emily şi-a ridicat ochii spre fiica ei.

—Nu. Eşti fiica lui Eric Dragomir. Rose a spus adevărul.

John a scos un mic sunet sugrumat, dar nu şi-a întrerupt soția. Ea i-a strâns din nou mâna.

—Ce v-am spus amândurora, de-a lungul anilor... a fost adevărat. În cea mai mare parte. N-am avut decât o

scurtă... relație. Nu tocmai una ieftină. Dar scurtă. Oprindu-se, şi-a întors privirea, de data aceasta spre John şi expresia feței i s-a mai îndulcit. Ți-am spus...

El a făcut un semn aprobator din cap:

— Iar eu ți-am spus *ție* că trecutul nu mă interesează. N-a afectat niciodată sentimentele mele față de tine, față de Jill. Dar nu mi-am imaginat...

—Nici eu, a încuviințat ea. Nici măcar n-am ştiut cine e când l-am întâlnit prima dată. Era pe când locuiam în Las Vegas şi am avut primul meu serviciu, ca dansatoare într-un show, la Witching Hour.

Am făcut ochii mari. Nimeni n-a părut să observe. *Witching Hour.* Fusesem împreună cu prietenii mei în cazinoul acela, căutându-l pe Robert, şi un tip de-acolo făcuse o glumă referitoare la cât de interesat ar fi fost tatăl Lissei de dansatoare. Ştiam că Emily lucra acum într-o companie de balet din Detroit; era şi motivul pentru care locuia în Michigan. N-aş fi ghicit în ruptul capului că debutase într-un show din Las Vegas, ca dansatoare îmbrăcată în pene şi paiete. Dar de ce nu? Doar trebuia să înceapă de undeva, iar statura ei înaltă şi grațioasă îi permitea să abordeze orice tip de dans.

—Ura atât de drăguț... şi-atât de trist, a continuat Emily. Tocmai îi murise tatăl, şi venise să-şi cam înece amarul. Înțelegeam cum era posibil ca un deces să-l distrugă într-o asemenea măsură, dar acum... în fine, acum înțeleg cu *adevărat.* Era o nouă pierdere pentru familia lui. Efectivul le scădea drastic. Emily şi-a încrețit

fruntea, gânditoare, apoi a ridicat din umeri. Era de treabă, şi cred că-şi iubea cu adevărat soția. Numai că era într-o dispoziție întunecată, deprimată. Nu cred că s-a folosit de mine. Ținea la mine, deşi mă îndoiesc că tot ce s-a întâmplat între noi s-ar fi întâmplat în alte circumstanțe. În orice caz, m-am împăcat cu modul în care s-a sfârşit relația şi am fost mulțumită să-mi duc viața mai departe... până când a apărut Jill. Am luat legătura cu Eric, fiindcă am considerat că trebuie să ştie... deşi i-am dat de înțeles cât se poate de limpede că nu aştept nimic din partea lui. Şi, în momentul acela, ştiind cine era, chiar nu *voiam* nimic. Dacă i-aş fi permis, cred că el te-ar fi recunoscut ca fiică a lui, ar fi avut un rol în viața ta, a precizat Emily, acum cu ochii pe Jill. Numai că eu văzusem cum arăta lumea aceea. Viața de la Curte e alcătuită numai din politică şi din minciuni şi din trădări. Până la urmă, singurul lucru pe care l-am acceptat de la el au fost banii. Nici asta n-aş fi vrut. N-am vrut să am senzația că l-aş şantaja... dar am *vrut* să-ți asigur viitorul.

Atunci, m-a luat gura pe dinainte.

—Dar nu mi se pare că v-ați şi folosit de banii aceia.

Mi-am regretat vorbele de îndată ce le-am rostit. Casa lor era cât se poate de drăguță, nici vorbă de sărăcie lucie. Dar nici nu se potrivea cu fondurile pe care le văzusem circulând prin conturile acelea bancare.

—Nici nu m-am folosit, a confirmat Emily. O parte îi am la îndemână, pentru situații de urgență, normal, dar

majoritatea e la loc sigur, pentru Jill, pentru viitorul ei. Să facă tot ce vrea cu ei.

—Cum adică? a întrebat Jill, îngrozită. Despre ce bani tot vorbiți?

—Eşti moştenitoare, i-am explicat. *Şi* de neam regal.

—Nu sunt nimic din toate astea, a replicat ea.

Acum era chiar disperată, privindu-ne pe rând pe toți. Îmi amintea de o căprioară, gata s-o rupă la fugă.

—E o neînțelegere, a insistat ea. Toți sunteți victimele unei neînțelegeri.

Ridicându-se, Emily s-a apropiat de scaunul lui Jill, îngenunchind pe podea în fața lui şi prinzându-şi fiica de mâini.

—Tot ce-ai auzit e adevărat. Şi-mi pare rău că a trebuit să afli aşa. Dar asta nu schimbă nimic. Viețile noastre n-or să se schimbe. O să trăim exact la fel ca înainte.

O întreagă varietate de sentimente s-a perindat pe chipul lui Jill — predominând teama şi deruta — dar până la urmă fata s-a aplecat şi şi-a lăsat capul pe umărul mamei sale, acceptând adevărul.

—OK, a zis.

Era un moment mişcător şi, încă o dată, îmi venea sâ plâng.

Avusesem şi eu parte de suficiente drame de familie şi de probleme cu părinții. Ca şi înainte, mi-aş fi dorit ca familia Mastrano să-şi păstreze acest moment... dar nu era posibil.

—Nu se poate, le-am zis. Nu puteți să continuați ca până acum. Jill... Jill trebuie să meargă la Curte.

Emily s-a smucit de lângă Jill şi m-a fixat cu privirea. Cu doar o secundă mai devreme, chipul îi fusese plin de mâhnire şi de nefericire. Acum, vedeam pe el furie înverşunată şi ferocitate. Peste albastrul ochilor ei se întinsese furtuna, şi mă priveau tăios.

—*Nu.* Ea nu merge acolo. Nu va merge niciodată acolo.

Jill mai fusese în vizită la Curte, numai că atât eu, cât şi Emily ştiam că nu era vorba despre vreo excursie de plăcere. Jill trebuia să meargă acolo sub adevărata ei identitate. Mă rog, poate că *adevărata* nu era tocmai termenul potrivit. Uzurparea calităților de membru al unei familii regale nu-i stătea în fire, cel puțin deocamdată. Era aceeaşi care fusese întotdeauna, însă numele i se schimbase. Iar schimbarea aceasta trebuia să fie adusă la cunoştința publică, fapt care avea să zguduie din temelii Curtea moroilor.

—Trebuie, am insistat. Curtea devine din ce în ce mai coruptă, iar familia Dragomir trebuie să-şi joace rolul în îndreptarea situației. Lissa nu are nicio putere de una singură, pentru că nu întruneşte cvorumul necesar unei familii. Toate celelalte familii regale... nu fac decât s-o calce în picioare. Vor să promoveze cu forța legi care nu ne avantajează pe nimeni dintre noi.

Emily era în continuare îngenuncheată lângă scaun, parcă stând s-o apere cu propriul trup pe Jill de cuvintele mele.

—Şi exact ăsta e motivul pentru care Jill n-o să meargă la Curte. E şi motivul pentru care nu i-am permis lui Eric s-o recunoască. Nu vreau ca Jill să fie implicată. Locul acela înseamnă otravă. Asasinarea Tatianei o dovedeşte.

Întrerupându-se, Emily mi-a aruncat o privire tăioasă, amintindu-mi de faptul că eu eram suspectul principal. Se pare că nu reuşiserăm încă să trecem peste asta.

—Toți cei din familiile astea regale... sunt plini de vicii. Nu vreau ca şi Jill să ajungă aşa. N-o s-o *las* să se transforme în cineva ca ei.

—Nu toți din familiile regale sunt aşa, am contrazis-o. Lissa nu e aşa. Ea se străduieşte să schimbe sistemul.

Emily mi-a zâmbit cu amărăciune.

—Şi tu ce părere crezi că au ceilalți despre reforma ei? Sunt sigură că există destui din familiile regale care sunt fericiți s-o vadă redusă la tăcere... cărora nu le-ar plăcea să-i vadă familia renăscând. Ți-am mai spus: Eric a fost un om bun. Uneori, nu cred că doar printr-o coincidență le-a pierit familia.

Am rămas cu gura căscată.

—E absurd, am exclamat.

Numai că, dintr-odată, nu mai eram atât de sigură.

—Aşa să fie? Emily era cu ochii pe mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Ce crezi c-ar face ei dac-ar ieşi în

față încă un Dragomir? Cei care i se împotrivesc Vasilisei? Ce crezi că ar face dacă o singură persoană ar sta între ei şi puterea familiei Dragomir?

Consecințele la care se referea ea erau şocante... şi totuşi, ştiam că nu şi imposibile. Aruncând o privire spre Jill, am avut o senzație de gol, de prăbuşire, în stomac. Oare la aşa ceva aveam s-o supun? Pe dulcea, pe nevinovata de Jill... Pe Jill, care-şi dorea să trăiască aventuri ieşite din comun, dar care abia era în stare să schimbe două vorbe cu un băiat fără să se înroşească. Dorința ei de a învăța să se lupte se datora pe jumătate impulsului juvenil şi pe jumătate instinctului care-i cerea să-şi apere neamul. Pătrunderea ei în lumea regală putea şi ea, practic, să-i fie de folos neamului ei... deşi într-un fel la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Iar asta însemna să pătrundă în atmosfera tenebroasă şi sinistră care domina uneori Curtea.

Emily părea să-mi interpreteze tăcerea ca o aprobare. Un amestec de triumf şi de uşurare i-a luminat fața, dispărând însă în clipa în care, deodată, Jill s-a hotărât să vorbească.

—Merg.

Toate privirile s-au întors spre ea, uluite. Până acum, o privisem cu milă, gândindu-mă la ea ca la o victimă. Acum, mă uimea înfățişarea ei curajoasă şi hotărâtă. Exista încă o nuanță de teama şi de şoc însă avea în ea o tărie de oțel cum nu mai văzusem vreodată.

—Ce? a exclamat Emily.

—Merg, a repetat Jill, cu o voce mai sigură. O s-o ajut pe Lissa şi... şi familia Dragomir. Mă întorc la Curte cu Rose.

M-am gândit că n-avea rost pe moment să amintesc despre nenumăratele dificultăți pe care le-ar întâmpina orice încercare a mea de a mă apropia, măcar, de Curte. Sinceră să fiu, ajunsesem într-un punct în care-mi interpretam partitura după ureche, cu toate că mă simțeam uşurată văzând furia lui Emily abătându-se de la mine.

—Ba nu mergi nicăieri! Nu te las nici să te apropii de aşa ceva.

—Nu poți să alegi în numele meu! a strigat Jill. Nu mai sunt copil.

—Dar nid adult, fără discuție, a ripostat Emily.

Cele două s-au lansat într-un tir încrucişat al argumentelor şi, foarte curând, a intrat şi John în luptă, în tabăra soției sale. În toiul acestei ciorovăieli de familie, Sydney s-a aplecat spre mine şi mi-a murmurat:

—Pun pariu că nu ți-a trecut nidodată prin cap că partea mai dificilă a misiunii de descoperire a „salvatoarei" tale va fi să-i convingi mama s-o lase afară după ora stingerii.

Ghinionul era că gluma ei cam avea un sâmbure de adevăr. Noi aveam mare nevoie de Jill, iar eu clar nu mă gândisem la o astfel de complicație. Dacă Emily avea să refuze? Categoric, păstrarea secretului cu privire la descendența lui Jill fusese un capitol cu privire la care ea

se arătase neclintită un timp destul de lung: să zicem, cincisprezece ani. Aveam eu o senzație că Jill nu s-ar da în lături să fugă de-acasă şi să se ducă la Curte, dacă se ajungea la aşa ceva. Iar eu nu m-aş da în lături s-o ajut.

Încă o dată, Sonya a intervenit pe neaşteptate în discuție.

—Emily, n-ai auzit ce ți-am spus? Totul se va întâmpla, până la urmă, cu sau fără consimțământul tău. Dacă n-o laşi pe Jill să plece acum, o să plece ea săptămâna viitoare. Sau la anul. Sau peste cinci ani. Ideea e că, orice-ai face, tot la *asta* se ajunge.

Emily s-a lăsat să cadă lângă scaun, cu o expresie disperată.

—Nu. Nu vreau să fie aşa.

Chipul frumos al Sonyei s-a adumbrit de amărăciune.

—Viața, din nefericire, nu pare să țină seama de ce vrem noi. Fă-o acum, cât mai poți într-adevăr s-o salvezi de la un dezastru.

—Te rog, mami, a insistat Jill.

Ochii ei ca jadul, ochii neamului Dragomir, o priveau cu afecțiune pe Emily. Ştiam că Jill ar putea, într-adevăr, să n-o asculte şi să fugă de-acasă... dar nu voia, cel puțin dacă nu era nevoită.

Emily a rămas cu privirea ațintită în gol, ochii ei umbriți de gene lungi fiind acum pustii, înfrânți. Şi, cu toate că ea stătea în calea planurilor mele, ştiam că o face dintr-o dragoste şi o preocupare pe deplin legitime... trăsături care probabil îl atrăseseră pe Eric spre ea.

—OK, a rostit, până la urmă, oftând. Jill poate să meargă... dar merg şi eu. Ea n-o să înfrunte un astfel de loc fără mine.

—Sau fără mine, a adăugat John.

Încă părea buimăcit, însă era hotărât să-şi sprijine soția şi fiica vitregă. Jill i-a privit pe amândoi cu recunoştință, amintindu-mi încă o dată că tocmai adusesem neliniştea într-o familie liniştită. Nu intrase în planurile mele posibilitatea ca Emily şi John să vină cu noi, dar nu puteam să le-o iau în nume de rău, şi nici nu vedeam ce rău ar putea să producă. Oricum am fi avut nevoie de Emily ca să le spună tuturor despre Eric.

—Vă mulțumesc, le-am zis. Vă mulțumesc foarte mull

John m-a fixat cu privirea.

—Încă n-am rezolvat problema prezenței unei evadate în casa noastră.

—Dar nu Rose a fost vinovata! strigă Jill, pe care n-o părăsise încă înflăcărarea. A fost o înscenare, a argumentat ea.

—Aşa e, am confirmat, însă înainte să rostesc următoarele cuvinte am avut un moment de ezitare. Probabil, am adăugat, pusă la cale de persoanele care i se opun Lissei.

Emily s-a albit la față, însă simțeam nevoia să fiu sinceră, chiar dacă prin asta îi confirmam temerile. A respirat de câteva ori adânc, ca să se calmeze.

—Te cred. Cred că n-ai făcut-o tu. Nu ştiu de ce... dar te cred. Oprindu-se, aproape că mi-a zâmbit. Ba nu, chiar ştiu de ce. Din cauza a ceea ce am spus adineauri, despre viperele alea de la Curte. Alea sunt persoanele capabile de astfel de fapte. Nu tu.

—Eşti sigură? a întrebat-o John, stingherit. Încurcătura asta cu Jill ne-ajunge şi fără să adăpostim un criminal în casă.

—Sunt convinsă, i-a răspuns Emily. Sonya şi Jill au încredere aîn Rose, aşa că am şi eu. Sunteți toate bine-venite să rămâneți aici peste noapte, din moment ce nu prea avem cum să plecăm spre Curte chiar acum.

Am deschis gura să spun că fără discuție ar trebui să plecăm imediat, numai că Sydney mi-a tras un ghiont scurt.

—Vă mulțumim, doamnă Mastrano, a zis ea, făcând apel la întreaga ei diplomație de Alchimist. Ar fi grozav.

Mi-am stăpânit cu greu încruntarea. Timpul mă presa în continuare, dar ştiam că familia Mastrano avea dreptul să-şi facă unele pregătiri. Probabil că şi să călătorim pe timp de zi era preferabil. O verificare sumară a hărții din mintea mea mă făcuse să cred că am putea parcurge întreaga distanță până la Curte într-o singură zi. Am încuviințat, aprobând-o pe Sydney şi resemnându-mă cu ideea unui popas de-o noapte în casa Mastrano.

—Mulțumim. Vă suntem recunoscătoare.

Deodată, mi-am dat seama de ceva, amintindu-mi de cuvintele lui John. *Încurcătura asta cu Jill ne-ajunge şi*

fără să adăpostim un criminal în casă. I-am adresat lui Emily un zâmbet cât am putut de convingător şi de liniştitor.

—Ăăă... mai avem cu noi câțiva prieteni, care au rămas să ne astepte în maşină...

DOUĂZECI ŞI PATRU

DAT FIIND ANTAGONISMUL manifestat între ei mai devreme, am fost un pic surprinsă când Sonya şi Robert şi-au unit puterile, creând o imagine iluzorie a fraților Dashkov. Înfățişările le-au fost ascunse şi, cu ajutorul unor nume false, familia Mastrano a presupus că nu erau decât doi membri ai anturajului nostru din ce în ce mai bizar. Cu tot necazul şi harababura pe care le aduseserăm deja în casa lor, două persoane în plus păreau să reprezinte cel mai mărunt dintre motivele de îngrijorare ale celor trei Mastrano.

Rolul de gazde bune în tradiția moroilor nu s-a limitat doar la pregătirea cinei. Emily a reuşit să facă rost şi de un hrănitor: un soi de „livrare de sânge la domiciliu”. În mod normal, moroii care viețuiau în afara zonelor supravegheate, amestecându-se printre oameni, aveau acces în secret la hrănitori care locuiau în apropiere. De

obicei, aceşti hrănitori aveau un fel de supraveghetor, un moroi care câştiga bani pentru această funcție. Era ceva obişnuit ca moroii să apară pur şi simplu acasă la „proprietarul” hrănitorului, însă în cazul de față, Emily aranjase ca hrănitorul să fie adus la domiciliul ei.

O făcea din curtoazie, un gest pe care l-ar fi făcut pentru oricare oaspeți moroi... chiar şi pentru aducătorii unor veşti a căror primire îi umpluse de groază o mare parte din viață. Prea putin ştia chiar cât de disperată era nevoia de sânge în cazul moroilor pe care-i aduseserăm cu noi. Nu mă deranja ca Victor şi Robert să sufere o oarecare slăbiciune, însă Sonya categoric avea nevoie de sânge dacă era să-şi continue refacerea.

Şi, într-adevăr, atunci când şi-au făcut apariția hrănitoarea şi supraveghetorul ei, Sonya a fost prima la rând. Eu şi Dimitri am fost nevoiți să aşteptăm la etaj, nevăzuți. Iluzia provocată de Sonya şi de Robert prin întrebuințarea spiritului nu se putea întinde mai mult de-atât, şi ascunderea identităților lui Robert şi lui Victor față de moroiul venit cu hrănitoarea era imperioasă. Ar fi fost prea mult să ne ascundă şi pe mine şi pe Dimitri şi, luând în considerare statutul nostru de cele mai căutate persoane, era esențial să nu ne asumăm vreun risc.

Faptul că-i lăsam nesupravegheați pe cei doi frați ne neliniştea, pe mine şi pe Dimitri, însă ei păreau mult prea disperați dopă sânge încât să încerce vreo figură. Oricum, voiam şi noi să ne punem un pic în ordine, din moment ce nu mai avuseserăm vreme pentru duş de

dimineață. Am dat cu banul şi a ieşit că pot să merg eu prima. Numai că, după ce mi-am terminat duşul, scotocind printre veşminte, am descoperit că-mi epuizasem stocul de „echipament sport”, rămânând doar cu rochia pe care mi-o adăugase Sydney în rucsac. M-am strâmbat, dar m-am gândit că, pînă la urmă, nu pățeam nimic dacă mă îmbrăcam în rochie pentru o seară. Nu aveam mare lucru de făcut, decât să aşteptăm plecarea de mâine, şi poate că Emily avea să-mi permită să spăl câte ceva înainte de plecare. După ce mi-am aranjat cât de cât podoaba capilară cu uscătorul, m-am simțit în fine din nou ca o persoană civilizată.

Sydney şi cu mine primiserăm una dintre camerele pentru oaspeți, pe care urma s-o împărțim, iar cei doi frați aveau s-o împartă pe cealaltă. Sonya fusese repartizată în camera lui Jill, iar lui Dimitri i se oferise canapeaua. Nu m-am îndoit nici măcar pentru o clipă de faptul că el avea să stea la pândă prin hol după ce adormeau gazdele, şi că la un moment dat trebuia să-l schimb în postul de veghe. Deocamdată, el era încă la duş, aşa că m-am strecurat pe coridor şi am aruncat o privire spre parter, pe deasupra balustradei. Cei trei Mastrano, Sonya şi cei doi frați erau cu toții strânşi împreună cu hrănitoarea şi cu supraveghetorul ei. Nimic nu părea să fie în neregulă. Liniştită, m-am întors în camera mea şi m-am hotărât să-mi folosesc timpul liber pentru o vizită în mintea Lissei.

După ce entuziasmul inițial datorat trecerii testului s-a mai stins, o simțisem liniştindu-se şi am presupus că se bucura de somnul atât de necesar. Şi totuşi, nu. Îi luase pe Christian şi pe Eddie, şi plecaseră să-l viziteze pe Adrian, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că ea îl trezise din visul în care-l întâlnisem în timp ce eram în maşină. O scurtă verificare a amintirilor ei cele mai recente mi-au oferit un rezumat a ceea ce s-a petrecut din clipa în care el m-a părăsit, ducându-se cu paşi împleticiți să deschidă uşa.

—Ce s-a întâmplat? i-a luat el la rost, privindu-i pe rând. Tocmai visam frumos.

—Am nevoie de tine, l-a anunțat Lissa.

—Asta e o chestie pe care o tot aud din partea femeilor, a replicat Adrian.

Christian a scos un sunet de parcă ar fi vomat, însă pe buzele lui Eddie am văzut fluturând un zâmbet aproape imperceptibil, cu toată atitudinea lui de gardian dur.

—Eu vorbesc serios, a insistat ea. Tocmai am primit un mesaj de la Ambrose. Are să ne spună ceva important şi... nu ştiu. Încă nu-mi dau seama ce rol a jucat el în toată povestea. Vreau să mai am un punct de vedere în privința lui. Vreau să am şi părerea ta.

—Asta, a zis Adrian, *nu* e o chestie pe care s-o tot aud.

—Tu doar grăbeşte-te să te îmbraci, da? i-a spus, poruncitor Christian.

Sinceră să fiu, era o minune să mai doarmă cineva, dacă mă gândesc cât de des eram smulşi cu toții din brațele somnului. Chiar şi-aşa, Adrian s-a îmbrăcat la repezeală şi, în ciuda comentariilor lui uşuratice, ştiam că era interesat de orice avea legătură cu disculparea mea. Ceea ce nu ştiam sigur era dacă avea de gând să-i spună cuiva despre încurcătura în care mă vârâsem, după ce-mi scăpase porumbelul şi-i dezvăluisem câte ceva din adevăratele mele activități.

Prietenii mei s-au îndreptat grăbiți spre aceeaşi clădire pe care o mai vizitaseră recent, cea în care locuia şi muncea Ambrose. Curtea se trezise la viață, şi lumea umbla de colo-colo, mulți vrând fără îndoială, să afle cum decursese cel de-al doilea test pentru candidații la monarhie. De fapt, vreo câteva persoane, zărind-o pe Lissa, au strigat-o bucuroşi, felicitând-o.

—Am mai trecut printr-o probă în noaptea asta, l-a informat Lissa pe Adrian, după ce tocmai o felicitase cineva. Una neaşteptată.

Adrian a avut un moment de ezitare, şi am aşteptat să-l aud spunând că aflase deja de la mine. Mai aşteptam să le transmită şi şocantele veşti despre unde şi cu cine umblam în prezent.

— Cum a fost? a întrebat-o el, în loc de toate astea.

—Am trecut, i-a răspuns Lissa. Altceva nu mai contează.

Nu-i venea să-i povestească despre lumea care o ovaționase, despre cei care n-o susțineau numai din

cauza legii, ci datorită faptului că ei credeau cu adevărat în ea. Tasha, Mia şi câțiva prieteni din şcoală, care-i făcuseră o surpriză, fuseseră printre spectatori, zâmbindu-i. Până şi Daniella, sosită să-i aştepte rândul lui Rufus, o felicitase cam înciudată, părând să se mire că reuşise. Întreaga experiență avusese un aer suprarealist, şi Lissa nu-şi dorise decât să scape mai repede.

Eddie fusese chemat în ajutorul altor gardieni, cu toate protestele lui cum că trebuia s-o însoțească pe Lissa. Aşa că Tasha şi Christian fuseseră nevoiți s-o conducă singuri pe Lissa acasă. Mă rog, aproape singuri. Li se mai alăturase un gardian, pe numele lui Ethan Moore, cel pe tema căruia o tachinase Abe pe Tasha. Abe mai exagera în unele privințe, însă de data asta avusese dreptate. Ethan părea la fel de dur ca oricare alt gardian, numai că atitudinea lui războinică se domolea ori de câte ori îşi îndrepta privirea spre Tasha. O adora de-a binelea. Era clar că şi ei îi plăcea de el, şi tot cocheta cu el pe drum... spre considerabila stânjeneală a lui Christian. Mie mi se părea simpatic. Mulți tipi probabil că nu se apropiau de Tasha din cauza cicatricelor ei. Îmi făcea plăcere să văd c-o aprecia cineva pentru caracterul ei, indiferent cât l-ar fi dezgustat pe Christian gândul că mătuşa lui umbla cu un *bărbat.* Şi, de fapt, chiar mă distra să-l văd pe Christian atât de evident deranjat. Bine îi făcea.

Ethan şi Tasha au plecat imediat cum au văzut-o pe Lissa în siguranța camerei sale. După câteva minute, şi-a făcut apariția şi Eddie, bombănind ceva la adresa celor care-l întârziaseră cu nu ştiu ce „porcărie de misiune", când ştiau că are altceva mai bun făcut. Se pare că făcuse atât tărăboi, încât până la urmă îl lăsaseră să plece, iar el se grăbise să ajungă la Lissa. Reuşise să apară cu doar zece minute înainte de sosirea biletului de la Ambrose, ceea ce însemna o sincronizare norocoasă. Eddie probabil că s-ar fi dat de ceasul morții dac-ar fi ajuns în camera ei şi-ar fi văzut că nu era acolo. S-ar fi gândit că, în lipsa lui, strigoii i-or fi răpit protejata.

Aceasta a fost înşiruirea evenimentelor care au condus spre ceea ce se întâmpla acum: Lissa şi cu cei trei însoțitori ai ei, mergând să se întâlnească în taină cu Ambrose.

—Ați ajuns devreme, i-a întâmpinat el, deschizându-le înainte ca Lissa să poată ciocăni a doua oară.

Acum, erau chiar în camera lui Ambrose, nu într-un salon sofisticat pentru clienți. Semăna cu o cameră de cămin... numai că una foarte drăguță. Mult mai drăguță decât oricare dintre cele pe care le suportasem eu.

Lissa se concentrase pe deplin asupra lui Ambrose, aşa că nu l-a observat pe Eddie examinând la repezeală camera cu coada ochiului. M-am bucurat că-şi vedea de treabă în modul cel mai serios şi am dedus că nu avea încredere în Ambrose... sau în oricine care nu făcea parte din cercul nostru restrâns de prieteni.

—Ce s-a întâmplat? s-a interesat Lissa, de îndată ce Ambrose a închis uşa. De ce ne-ai chemat atât de urgent?

—Pentru că vreau să vedeți ceva, a răspuns el şi a arătat spre pat, unde se afla o stivă de hârtii, din care el a luat-o pe cea de deasupra. Vă amintiți când v-am spus că au pus sub cheie bunule Tatianei? Ei bine, acum le inventariază şi le iau de-acolo. Adrian s-a foit, stânjenit: din nou, un amănunt observat numai de mine.

—Ea avea un seif în care-şi ținea documentele importante; pe cele secrete, evident. Şi...

—Şi? l-a îmboldit Lissa.

—Şi n-am vrut să le găsească altcineva, a continuat Ambrose. Nu ştiam ce e cu multe dintre ele, dar dacă ea voia să rămână secrete... Pur şi simplu, am simțit că aşa ar trebui să rămână. Ştiam combinația, aşa că... le-am furat.

Pr față îi strălucea vinovăția, însă nu una ucigaşă. Era vinovăția cuiva culpabil de furt.

Lissa şi-a îndreptat privirea nerăbdătoare spre teancul de documente.

—Şi?

—Niciunul dintre ele nu are vreo legătură cu ceea ce căutați voi... poate cu o singură excepție, a adăugat, întinzându-i Lissei o foaie de hârtie.

Adrian şi Christian s-au înghesuit lângă ea.

Scumpa mea Tatiana,

Sunt puţin surprinsă văzând modul în care s-au desfăşurat aceste din urmă evenimente. Credeam că avem o înţelegere în privinţa faptului că siguranţa poporului nostru necesită mai mult decât simpla producere a unor promoţii de gardieni mai tineri. I-am lăsat pe preamulţi dintre ei să se irosească, în mod special pe femei. Dacă te-ai preocupa să le forţezi întoarcerea — şi ştii bine la ce mă refer — efectivele gardienilor ar spori considerabil. Actuala lege este total inadecvată, mai ales după ce am văzut cum a eşuat experimentul tău cu „pregătirea”.

La fel de consternată sunt să aud că iei în considerare eliberarea lui Dimitri Belikov de sub pază. Nu înţeleg cu exactitate ce s-a întâmplat, dar nu poţi să te încrezi în aparenţe. E posibil să laşi în libertate un monstru — sau, în cel mai bun caz, un spion — chiar în mijlocul nostru, unul care ar trebui ţinut sub o pază mult mai strictă decât este în prezent. De fapt, permanentul sprijin pe care-l acorzi studierii spiritului produce oricum tulburări, conducând, fără îndoială, şi spre această situaţie nefirească. Eu consider că există o raţiune pentru care elementul acesta ne-a rămas străin atât de multă vreme: înaintaşii noştri i-au sesizat pericolele, aşa că l-au curmat. Avery Lazar constituie dovada în acest sens, iar copilul tău minune, Vasilisa Dragomir, îi va urma cu certitudine exemplul. Încurajând-o pe Vasilisa, încurajezi degradarea neamului Dragomir, un neam căruia ar trebui să i se

permită dispariția în cărțile de istorie cu onoare, şi nu purtând ruşinosul stigmat a demenței. Prin sprijinul pe care i-l acorzi ei este posibil să-ț supui propriul strănepot unor mari riscuri, ceea ce niciuna dintre noi n-ar dori să se întâmple.

Îmi pare rău că sunt nevoită să te împovărez cu atâtea reproşuri. Nutresc cea mai înaltă stimă şi nu am decât respect față de modulîn care ai guvernat, cu atâta pricepere, poporul nostru pe parcursul unei perioade atât de îndelungate. Sunt convinsă că vei ajunge curând să adopți deciziile corespunzătoare... cu toate că mă îngrijorează posibilitatea ca alții să nu-mi împărtăşească încrederea față de tine. Sus-numitele persoane ar putea încerca să-şi asume personal rezolvarea problemelor, şi mă tem de ce ar putea să urmeze.

Scrisoarea era dactilografiată şi nu avea semnătură. Pentru câteva clipe, Lissa n-a reuşit s-o analizeze ca întreg. Era total absorbită de partea cu dispariția neamului Dragomir, purtând un ruşinos stigmat. Se nimerise mult prea aproape de viziunea avută de ea în timpul testului.

Christian a fost cel care a readus-o la realitate. —Aşa, a zis el. S-ar părea că Tatiana avea duşmani. Dar bănuiesc că în etapa asta era deja ceva evident.

—De la cine e? s-a interesat Adrian.

Era întunecat la faţă, furios ca urmare a ameninţărilor foarte vag voalate la adresa mătuşii sale.

—Nu ştiu, i-a răspuns Ambrose. E exact aşa cum am găsit-o eu. Poate că nici măcar ea nu ştia cine a fost expeditoarea.

Lissa l-a aprobat, clătinând din cap.

—Are, categoric, un aer de anonimat... şi totuşi, în acelaşi timp, |H* wnzaţia că era o persoană pe care Tatiana o cunoştea bine.

Adrian i-a aruncat o privire bănuitoare lui Ambrose.

—De unde ştim că n-ai scris-o chiar tu, ca să te scoţi din cauză?

—Adrian, a exclamat Lissa, pe un ton mustrător.

N-o spusese cu voce tare, dar spera să-l împingă pe Adrian să cerceteze aura lui Ambrose, poate găsea ceva din ce nu putea ea să detecteze.

—E o nebunie, şi-a dat cu părerea Christian, ciocănind cu degetul foaia de hârtie. Partea despre luarea dhampirilor cu arcanul şi obligarea lor să devină gardieni. La ce crezi că se referă... cu „acţiunile” despre care ar fi ştiut Tatiana?

Eu ştiam, fiindcă fusesem informată despre multe dintre acestea. Constrângerea, afirmase Tatiana în biletul ei.

—Nu ştiu precis, a zis Lissa, recitind scrisoarea doar pentru ea. Dar partea cu „experimentul”? Crezi că e vorba despre şedinţele de antrenament pe care le ţinea Grant cu moroii?

—Aşa am crezut şi eu, a confirmat Ambrose. Dar nu sunt sigur.

—Putem să vedem şi restul? a întrebat Adrian, gesticulând spre stiva de hârtii.

Nu-mi dădeam seama dacă dispoziția lui bănuitoare se datora unei legitime neîncrederi față de Ambrose, sau era doar rezultatul supărării provocate de asasinarea mătuşii lui.

Ambrose le-a încredințat documentele, dar după ce le-a parcurs, Lissa i-a dat dreptate: nu era nimic util în ele. În majoritatea lor, reprezentau corespondență juridică şi personală. Atunci, Lissei i-a trecut prin minte — ca şi mie — că era posibil cu Ambrose să nu le fi arătat chiar tot ce găsise. Numai că, deocamdată, nu avea cum să dovedească aşa ceva. Înăbuşindu-şi un căscat, i-a mulțumit şi a plecat împreună cu ceilalți.

Sperase să poată dormi, însă mintea ei nu se mai putea opri din analiza tuturor posibilităților care decurgeau din scrisoare. Dacă era una autentică.

—Scrisoarea dovedeşte faptul că exista cineva cu mult mai multe motive de supărare împotriva Tatianei decât ar fi avui Rose, a remarcat Christian, în timp ce-şi urmau drumul întortocheat pe palierul lui Ambrose, spre ieşirea din clădire. Mătuşă-mea Tasha zicea odată că furia întemeiată pe motive calculate e mult mai periculoasă decât furia întemeiată pe ura oarbă.

—Mătuşă-ta e un filosof în toată legea, a replicat Adrian, plictisit. Numai că tot ce avem noi deocamdată e irelevant.

Ambrose fusese de acord ca scrisoarea să rămână la Lissa, iar ea o împăturise şi şi-o strecurase în buzunarul blugilor.

—Sunt curioasă să văd ce-ar avea Tasha de zis despre asta. Şi Abe, a adăugat, oftând apoi. Păcat că Grant nu mai trăieşte. Era un tip de treabă... şi poate c-ar fi înțeles mai multe din asta.

Tocmai ajunseseră la o ieşire lăturalnică de la parter, iar Eddie le-a deschis uşa. În timp ce ieşeau, Christian a întors capul sprv Lissa.

—Cât de apropiați erau Grant şi Serena...?

Eddie s-a pus în mişcare cu o fracțiune de secundă înainte ca Lissa să sesizeze problema, dar, desigur, Eddie deja era cu ochii în patru după probleme. Un bărbat — un moroi, de fapt — aştepta printre copacii din curtea care despărțea clădirea lui Ambrose de cea învecinată. Nu era tocmai un loc izolat, dar suficient de îndepărtat față de aleile principale încât să rămană cel mai adesea pustiu.

Bărbatul înainta, şi a rămas nedumerit când l-a observat pe Eddie repezindu-se spre el. Eu puteam să analizez situația într-un mod care nu-i era Lissei la îndemână. Judecând după unghiul de deplasare şi după mişcările tipului, se îndrepta spre Lissa... cu un cuțit în mână. Lissa a încremenit de spaimă, reacție aşteptată din

partea cuiva nepregătit să reacționeze în astfel de situații. Dar după ce Christian a tras-o brusc înapoi, ea şi-a revenit la viață şi s-a retras repede, împreună cu el şi cu Adrian.

Atacatorul şi Eddie au fost în impas pentru câteva momente, fiecare încercând să-l doboare pe celălalt. Am auzit-o pe Lissa urlând după ajutor, însă atenția mea se concentra exclusiv asupra combatanților. Tipul părea destul de puternic pentru un moroi, iar manevrele lui dădeau de înțeles că fusese antrenat să se lupte. Mă îndoiam, totuşi, că s-ar fi antrenat încă din şcoala elementară, şi nici c-ar fi avut muşchii unui dhampir.

Cum era de aşteptat, Eddie i-a străpuns garda şi l-a trântit la pământ pe individ, după care a încercat să-i imobilizeze mâna dreaptă şi să scoată cuțitul din ecuație. Moroi sau nu, tipul chiar era destul de exersat în mânuirea lamei, mai ales după ce eu (şi, probabil, şi Eddie) am remarcat cicatricele şi ceea ce semăna cu un deget îndoit la mâna lui stângă. Tipul probabil că mersese până foarte departe ca să-şi ascută reflexele mâinii cu cuțitul. Chiar şi ținut sol, tot a reuşit să şerpuiască în sus cu lama, țintind fără ezitare spre gâtul lui Eddie. Dar Eddie era mult prea iute ca să-i permită aşa ceva, aşa că i-a blocat lovitura cu brațul, primind în el tăietura lamei.

Parada lui Eddie i-a oferit moroiului un pic mai mult spațiu de mişcare, aşa că el s-a încordat, azvârlindu-l deoparte pe prietenul nostru. Fără să piardă o clipă —

zău că era impresionant tipul — moroiul s-a avântat din nou spre Eddie. Nu putea să existe vreo îndoială în privința intențiilor lui. N-avea de gând să se oprească. Venise să ucidă. Lama căuta sânge. Gardienii ştiau cum să imobilizeze şi să ia prizonieri, dar mai fuseserăm pregătiți şi pentru cazuri în care lucrurile evoluau prea repede şi se ajungea la situații de noi-sau-ei, şi atunci... în fine, aveam grijă să fie ei. Eddie era mai rapid decât potrivnicul său şi era mânat de instinctele care ne fuseseră inoculate ani de-a rândul: să-i oprim pe cei care încearcă să ne ucidă. Eddie nu avea vreo armă de foc, nici cuțit, doar era la Curte. Aşa că, atunci când tipul s-a aruncat pentru a doua oară asupra lui, cu cuțitul îndreptat tot spre gâtul lui, Eddie şi-a folosit unica armă rămasă cu care putea fi sigur că-şi salvează viața.

Țepuşa. L-a străpuns cu țepuşa pe moroi.

Dimitri comentase odată în glumă că nu trebuia neapărat să fii strigoi ca să te rănească o țepuşă care-ți străpunge inima. Şi, hai să fim serioşi, o țepuşă care-ți trece prin inimă nu te răneşte, în realitate. Te ucide. Tatiana era o astfel de dovadă. Cuțitul individului chiar a ajuns la gâtul lui Eddie... dar apoi a căzut, fără ca măcar să străpungă pielea. Ochii i s-au făcut mari de şoc şi de durere, după care n-au mai văzut nimic. A murit. Eddie s-a lăsat înapoi pe călcâie, privindu-şi fix victima cu acel nesaț alimentat de adrenalina care urma oricărei situații. Un strigăt i-a atras deodată atenția, şi a sărit în picioare, pregătit pentru următoarea amenințare.

Ceea ce a văzut a fost un grup de gardieni, care răspunsese la strigătele de ajutor de mai devreme ale Lissei. Au cuprins dintr-o singură privire întreaga scenă şi au acţionat imediat în conformitate cu concluziile spre care îi conducea pregătirea lor. Aveau un moroi mort şi pe cineva care ţinea în mână o armă însângerată. Aşa că gardienii s-au avântat asupra lui Eddie, aruncându-l într-un perete şi smulgându-i ţepuşa din mână. Lissa le tot striga că înţeleseseră greşit, că Eddie îi salvase viaţa şi că...

—Rose!

Vocea frenetică a lui Dimitri m-a smucit înapoi în casa Mastrano. Stăteam pe pat, iar el îngenunchease în faţa mea, cu chipul plin de teamă, apucându-mă de umeri.

—Rose, ce-ai păţit? Eşti bine?

—Nu!

L-am împins deoparte şi am pornit spre uşă.

—Trebuie... trebuie să mă întorc la Curte. Acum, Lissa e în pericol. Are nevoie de mine.

—Rose. *Roza.* Mai uşor.

M-a prins de braţ, şi nu exista scăpare dintr-o mână ca a lui. M-a întors cu faţa spre el. Avea încă părul ud după duş, şi mirosul curat al săpunului şi al pielii umede ne învăluiau.

—Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

I-am recapitulat la iuţeală ce-am văzut.

— Cineva a încercat s-o omoare, Dimitri! Şi eu n-am fost acolo!

—Dar a fost Eddie, a replicat Dimitri, liniştit. Ea n-are nimic. E în viață.

Mi-a dat drumul, şi eu m-am rezemat, istovită, de perete. Inima îmi bătea nebuneşte, şi chiar dacă prietenii mei erau teferi, nu reuşeam să-mi alung panica.

—Iar acum el are necazuri. Gardienii ăia erau foarte supărați...

—Numai din cauză că nu ştiau întreaga poveste. Au văzut un cadavru şi o armă, atât. De îndată ce strâng datele şi mărturiile, totul o să fie bine. Eddie a salvat un moroi. E datoria lui.

—Dar a omorât un alt moroi pentru asta, i-am atras atenția. Nu avem voie să facem aşa ceva.

Suna ca o afirmație a evidenței — şi chiar una prostească — dar ştiam că Dimitri înțelegea la ce mă refer. Scopul gardienilor e să-i protejeze pe moroi. *Ei au întâietate.* Uciderea vreunuia era ceva inimaginabil. Dar, în definitiv, era valabil şi pentru ei când încercau să se ucidă reciproc.

—N-a fost o situație normală, a afirmat Dimitri.

Mi-am lăsat capul pe spate.

—Ştiu, ştiu. Doar că nu pot să suport gândul c-o las fără apărare. Îmi doresc atât de mult să mă întorc la ea şi s-o apăr. Imediat.

Mâine mi se părea la o distanță de mulți ani.

—Şi dac-o să se mai întâmple?

—Sunt alții acolo care s-o apere, m-a asigurat Dimitri, apropiindu-se de mine, şi m-am mirat văzându-i un zâmbet pe buze, date fiind întâmplările sumbre. Crede-mă, şi eu vreau s-o apăr dar ne-am risca viețile degeaba dacă am pleca imediat. Mai stai puțin, şi măcar o să-ți rişti viața pentru ceva important.

Panica mi-a mai dispărut parțial.

—Iar Jill e importantă, nu?

—Foarte.

Mi-am îndreptat spinarea. O parte din creierul meu încerca să mă liniştească după atacul asupra Lissei, cealaltă analizând între timp toate realizările noastre de aici.

—Am reuşit, am zis, simțind cum un zâmbet începea să mi se întindă, lent, pe buze. Împotriva oricărei logici... cumva i-am descoperit Lissei sora neştiută. Îți dai seama ce-nseamnă asta? Lissa poate acum să-şi recapete toate drepturile cuvenite. Nn mai au cum să-i tăgăduiască nimic. Ce naiba, ar *putea* să fie şi regină dacă vrea. Iar Jill... Aici, am ezitat puțin. Ei bine, ea aparține unei străvechi familii regale. Asta ar trebui să fie ceva bun, nu?

—Cred că depinde de Jill, mi-a răspuns Dimitri. Şi de efectele ulterioare întregii poveşti.

Sentimentul de vinovăție pentru faptul că i-aş putea distruge viața lui Jill mi-a revenit, făcându-mă să-mi cobor ochii.

—Hei, nu-i nimic, mi-a zis el, ridicându-mi bărbia înapoi, iar în ochii lui căprui se vedeau căldura şi afecțiunea. Ai făcut ceea ce trebuia, mi-a argumentat el. Nimeni altcineva n-ar fi încercat ceva atât de imposibil. Numai Rose Hathaway. Ai riscat totul ca s-o găseşti pe Jill. Ți-ai riscat viața, încălcând dispozițiile lui Abe... şi ți-a ieşit. A meritat totul.

—Sper să fie şi Adrian de aceeaşi părere, am rostit, gânditoare. El crede că plecând din „locuința noastră sigură” am făcut cea mai mare prostie din viața mea.

Mâna lui Dimitri a căzut brusc.

—I-ai povestit despre toate astea?

—Nu şi despre Jill. Dar accidental i-am zis că nu mai suntem în Virginia de Vest. Totuşi, el a păstrat secretul, m-am grăbit să adaug. Nu mai ştie nimeni.

—Asta pot s-o cred, a zis Dimitri, cu toate că-şi mai pierduse ceva din căldura de adineauri, atât de efemeră! El... el pare să-ți fie destul de loial, a remarcat.

— Chiar e. Am totală încredere în el.

—Şi te face fericită?

Tonul lui Dimitri nu era unul aspru, însă avea în el o intensitate care-l aducea pe aceeaşi treaptă cu un interogatoriu polițienesc.

M-am gândit la timpul petrecut cu Adrian: la glumele noastre, la petrecerile, la jocurile şi, fireşte, la sărutările noastre.

—Mda. Mă face. Mă distrez cu el. Adică, e el enervant uneori — bine, în destule situații — dar nu te lăsa indus în eroare de toate viciile lui. Nu e un tip rău.

—Ştiu că nu e, m-a aprobat Dimitri. E bun. Nu e uşor de observat pentru oricine, dar eu pot. Încă încearcă să se adune, dar e pe drumul cel bun. Am văzut, cu ocazia evadării. Şi după...

Cuvintele parcă i-au rămas pe limbă pentru o clipă.

—După Siberia, el a fost alături de tine? Te-a ajutat?

Am încuviințat, nedumerită de toate aceste întrebări. Şi s-a dovedit că nu reprezentau decât încălzirea pentru cea mare.

—Îl iubeşti?

Existau doar câteva, foarte puține, persoane pe lume care puteau să-mi pună astfel de întrebări nebunesc de intime fără să se aleagă cu cel puțin un pumn. Dimitri se număra printre ele. Între noi nu existau ziduri, însă relația noastră complicată făcea ca subiectul să pară suprarealist. Cum aş putea să-i descriu iubirea față de altcineva unui bărbat pe care l-am iubit? *Unui bărbat pe care-l iubeam încă,* mi-a şoptit o voce în cap. Poate. Probabil. Încă o dată, mi-am amintit mie însămi că era firesc să port în mine reminiscențe ale sentimentelor față de Dimitri. Până la urmă, aveau să se stingă. *Trebuiau* să se stingă, la fel ca ale lui. El însemna trecutul. Adrian era viitorul.

—Mda, am zis, după o pauză mai lungă decât ar fi trebuit, probabil. Îl... îl iubesc.

—Bun. Mă bucur.

Chestia e că, după față, Dimitri nu părea chiar atât de bucuros, în timp ce privea, absent, afară, pe fereastră. Deruta mi-a sporit. Să se fi supărat? În ultima vreme, cuvintele lui parcă nu prea se mai potriveau cu faptele.

M-am apropiat de el.

—E vreo problemă?

—Niciuna. Doar am vrut să ştiu sigur că eşti bine. Că eşti fericită.

Şi-a întors din nou fața spre mine, compunându-şi un zâmbet forțat. Spusese adevărul... dar nu tot adevărul.

—Lucrurile s-au schimbat, asta-i tot. Şi m-au făcut să-mi mai revizuiesc părerile. Încă de când cu Donovan... şi pe urmă cu Sonya... e ciudat. Am crezut că totul s-a schimbat în noaptea în care m-a salvat Lissa. Dar n-a fost aşa. Mai era atât de mult, atât de mult de vindecat față de cât crezusem eu... Era cât pe ce să alunece într-o dispoziție meditativă, dar s-a recules repede şi a continuat. În fiecare zi îmi dau seama de câte ceva nou. De câte o nouă senzație pe care uitasem s-o simt. Câte o revelație, despre ceva care-mi scăpase cu totul. Câte o frumusețe pe care n-o observasem.

—Hei, faza de pe alee cu părul meu *nu* intră pe lista asta, bine? l-am tachinat eu. Erai în stare de şoc.

Zâmbetul lui forțat s-a transformat într-unul natural.

—Nu, Roza. *Era* frumos. Şi-acum e frumos.

—Rochia asta te induce în eroare, am zis, încercând o glumă.

În realitate, mă simțeam amețită sub privirea lui.

Ochii aceia întunecați, atât de întunecați, mă priveau... mă priveau *cu adevărat,* cred eu, pentru prima dată de când intrase în cameră. O expresie amestecată i-a traversat chipul, una din care nu înțelegeam nimic. Puteam să disting emoțiile conținute în ea, dar nu şi ce anume le provocase. Adorație. Uimire. Tristețe. Regret.

—Ce-i? l-am întrebat, stânjenită. De ce mă priveşti aşa?

A clătinat din cap, iar zâmbetul i-a devenit acum melancolic.

—Pentru că, uneori, cineva e posibil să se lase într-atât de captivat de amănunte, încât să nu observe întregul. Nu e vorba doar despre rochie, sau despre păr. E vorba despre *tine.* Eşti frumoasă. Atât de frumoasă, încât simt că mă doare.

Am simțit o ciudată tulburare în piept. Fluturi, stop cardiac... greu de spus ce anume. Şi totuşi, în acea clipă, nu mă mai aflam în camera pentru oaspeți a casei Mastrano.

Mai rostise şi altă dată cuvintele acestea, sau unele foarte apropiate ca înțeles. *Atât de frumoasă, încât simt că mă doare.* Era atunci, în baraca de la Sf. Vladimir, prima şi singura dată când făcusem dragoste. Şi atunci mă privise într-un fel foarte asemănător celui de-acum, însă cu mai puțină tristețe. Dar, chiar şi-aşa, auzind din nou cuvintele acestea, o uşă pe care-o ținusem încuiată în inima mea s-a deschis cu violență şi pe ea au năvălit

afară toate sentimentele şi trăirile şi simțul de uniune pe care-l împărtăşisem mereu. Privindu-l, doar cât ține o bătaie de inimă, m-am simțit străbătută de o senzație supranaturală, de parcă l-aş fi cunoscut de când e lumea. De parcă am fi fost legați... dar nu aşa cum eram legată de Lissa, printr-o legătură creată cu forța.

—Hei, ați... oh! Sydney s-a oprit în pragul uşii pe jumătate deschise şi a făcut, cu promptitudine, doi paşi înapoi. Scuze. Eu... adică...

Şi eu, şi Dimitri am făcut imediat câte un pas în spate. Mă simțeam încălzită, tremuram, şi abia acum am observat cât de aproape fuseserăm unul de celălalt. Nici măcar nu-mi aminteam când mă apropiasem, dar fuseserăm despărțiți doar de o respirație. Ce se-ntâmplase? Fusese ca o transă. Ca un vis.

Înghițind în sec, m-am străduit să-mi încetinesc bătăile inimii.

—Nicio problemă. Care-i treaba?

Sydney ne-a privit, când pe unul, când pe celălalt, încă arătând stânjenită. Chiar dacă viața ei amoroasă era inexistentă, îşi dădea până şi ea seama peste ce nimerise. Bine că măcar unul dintre noi îşi dădea seama.

—Eu... adică... eu am vrut doar să mai stau pe-aici, cu voi. Nu pot să suport chestia *aia* de jos.

Am încercat să zâmbesc, încă total dezorientată de sentimentele mele. De ce mă privea Dimitri aşa? De ce spusese toate astea? Doar nu era posibil ca el încă să mă

vrea. Doar spusese că nu. Doar îmi ceruse să-l las în pace.

—Sigur. Noi doar... stăteam de vorbă, i-am răspuns.

Evident, ea nu m-a crezut. M-am străduit şi mai mult s-o conving... şi să mă conving pe mine însămi.

—Vorbeam despre Jill. Ai vreo idee despre cum am putea s-o ducem la Curte... având în vedere faptul că toți suntem scoşi în afara legii?

Poate că n-o fi fost Sydney expertă în relațiile intime, însă în problemele de perspicacitate reprezentau un teritoriu familiar pentru ea. S-a destins dintr-odată, concentrându-şi atenția spre dezlegarea problemei noastre.

—Ei bine, putem oricum s-o rugăm pe mama ei...

Un zgomot puternic venit dinspre parter a întrerupt-o cu brutalitate. Simultan, eu şi Dimitri am țâşnit spre uşă, pregătiți să înfruntăm orice încurcătură ar fi putut provoca Victor şi Robert. Am frânat brusc amândoi în capul scării, auzind strigătele care le cereau tuturor să se arunce la podea.

—Gardienii, a zis Dimitri. E o descindere a gardienilor.

DOUĂZECI ŞI CINCI

DEJA AUZEAM PAŞII BUBUIND prin casă şi ştiam că eram la câteva secunde distanță de momentul în care armata de gardieni de jos avea să se îndrepte spre etaj. Am bătut tustrei în retragere şi, spre surprinderea mea, Sydney a fost cea care a acționat prima.

—Ieşiți voi. Eu o să-i țin pe loc.

Ținutul pe loc probabil că avea să însemne ca ea să le stea în cale pentru un moment, până ca ei s-o împingă deoparte, dar cele câteva secunde câştigate puteau să cântărească enorm. Şi totuşi, nu suportam gândul că aveam s-o părăsim acolo. În schimb, Dimitri nu avea astfel de rezerve, mai ales când s-au auzit zgomotele paşilor pe scară.

—Hai! a strigat, apucându-mă de braț.

Am parcurs în goană coridorul, până spre dormitorul cel mai îndepărtat, cel repartizat lui Victor şi lui Robert. Imediat înainte să intrăm, i-am urlat lui Sydney:

—Du-o pe Jill la Curte!

Nu ştiu dacă m-o fi auzit, fiindcă, după câte se părea, gardienii ajunseseră deja la ea. Dimitri a deschis imediat singura şi larga fereastră a dormitorului şi şi-a întors spre mine privirea plină de înțelesuri. Ca de obicei, nu aveam nevoie să comunicăm şi prin vorbe.

A sărit el primul, fără îndoială vrând să ia asupra lui în totalitate eventualele primejdii care ne-ar fi aşteptat jos. L-am urmat imediat. Am sărit pe acoperişul parterului, m-am lăsat să alunec pe el, apoi am făcut

saltul cel mare, până la sol. Dimitri m-a prins de braț, echilibrându-mi aterizarea... dar nu înainte ca una dintre gleznele mele să se sucească uşor. Era aceeaşi care îndurase greul săriturii de pe acoperiş când cu Donovan, şi am tresărit săgetată de durere, o durere pe care însă am ignorant-o cu promptitudine.

Mai multe siluete întunecate s-au repezit spre noi, răsărind dintre umbrele serii, din tot felul de ascunzişuri ale curții din spatele casei. Evident. Gardienii nu dădeau buzna pe uşă şi gata. Aveau grijă să-şi împânzească perimetrul. Intrând în ritmul nostru firesc, eu şi Dimitri ne-am aşezat spate-n spate, pregătiți să ne înfruntăm atacatorii. Ca de obicei, era greu să-i scoatem din luptă pe adversari fără să-i omorâm. Greu, dar necesar, dacă reuşeam să ne descurcăm. Nu voiam să-i omor pe ai mei, dhampiri care nu-şi făceau decât datoria de a aresta doi fugari. Nici rochia mea lungă nu mă avantaja câtuşi de puțin. Îmi tot prindeam picioarele în materialul ei.

—Ceilalți or să fie afară dintr-o clipă în alta, a mormăit Dimitri, în timp ce trântea la pământ un gardian. Trebuie s-o luăm din loc... uite colo. Poarta aia.

N-am putut să-i răspund, dar l-am urmat spre o portiță din gard, apărându-ne în continuare. Abia reuşiserăm să scoatem din luptă brigada din curte, când alți gardieni au început să se reverse afară din casă. Ne-am strecurat pe poartă, ieşind pe liniştita stradă învecinată cu o latură a casei Mastrano, şi am fugit. Curând a devenit clar, totuşi, că mi-era cu neputință să

țin pasul cu Dimitri. Mintea mea n-avea decât să ignore durerea, însă trupul nu putea să-mi oblige glezna vătămată să funcționeze cum se cuvenea.

Fără să piardă o clipă, Dimitri şi-a strecurat un braț în jurul meu, ajutându-mă să alerg şi luându-mi greutatea de pe glezna luxată. Am ieşit de pe stradă, tăind-o prin vreo câteva curți, astfel încât gardienilor să le fie mai greu — dar nu imposibil — să ne depisteze.

Nu putem să fugim mai repede ca ei, am zis. Eu te încetinesc. Trebuie să...

—*Nu-mi* spune să te las, m-a întrerupt. Suntem amândoi în asta.

Vâj, văj. Un ghiveci cu flori de lângă noi a explodat deodată, într-un nor de țărână şi lut.

—Trag în noi, am exclamat, nevenindu-mi să cred. Ăştia chiar trag în noi!

După atâta pregătire pentru lupta corp la corp, să foloseşti arme de foc mi se părea ca şi cum ai trişa. Dar când venea vorba să vânezi asasina unei regine şi pe complicele ei? Aici nu mai putea fi vorba despre onoare. Ci doar despre rezultate.

Încă un glonț a şuierat, primejdios de aproape.

—Cu surdină, a remarcat Dimitri. Chiar şi-aşa, sunt prudenți. Nu vor ca tot cartierul să aibă impresia că ar fi atacat. Trebuie să găsim un adăpost. Repede.

Chiar dacă ne strecuram literalmente printre gloanțe, glezna mea nu putea să mai reziste mult.

Dimitri a mai cotit o dată scurt, afundându-ne complet în curțile din spate ale caselor suburbiei. Nu puteam să văd în spate, dar auzeam strigăte care-mi dădeau de înțeles că nu scăpasem încă.

—Acolo, a zis deodată Dimitri.

În fața noastră se vedea o casă întunecoasă, cu un patio spațios din sticlă, amintindu-mi de cel al Sonyei. Uşa, tot din sticlă, era deschisă, deşi o alta, cu plasă, bloca intrarea. Dimitri a încercat zăvorul. Încuiat. Totuşi, o uşă din plasă nu prea avea cum să ne țină în loc, nu pe noi. Sărmană familie încrezătoare... Dimitri şi-a scos țepuşa şi a făcut o despicătură lungă, verticală, prin care ne-am grăbit să ne strecurăm înăuntru. Imediat, m-a smucit într-o parte, să nu fiu văzută. Ducându-şi un deget la buze, m-a ținut aproape de trupul lui, făcându-mă să mă topesc la căldura lui.

După doar câteva secunde, i-am văzut pe gardieni apărând şi cercetând curțile. Unii şi-au continuat drumul, vrând să vadă dacă nu cumva fugiserăm mai departe. Alții au mai rămas să investigheze locurile care puteau să constituie ascunzători. Seara devenea din ce în ce mai întunecoasă. Am aruncat o privire spre uşa din plasă. Tăietura fusese una curată, nu o gaură care să se vadă de la distanță, dar tot putea să fie observată de urmăritorii noştri.

Sesizând şi el acelaşi lucru, Dimitri s-a strecurat prudent în living, făcând tot posibilul să evite ferestrele şi locurile în care ar fi putut să-l vadă cineva. Am tăiat-o

apoi prin bucătărie şi am găsit o uşă dând spre garaj. Acolo aştepta un Ford Mustang roşu.

—O familie cu două maşini, a murmurat el. Asta şi speram.

—Sau poate c-or fi ieşit să se plimbe pe jos, şi-or să revină văzând o echipă SWAT întorcându-le cartierul pe dos, am replicat în şoaptă.

—Gardienii nu se lasă văzuți, a precizat el.

Am început să căutăm locurile mai potrivite unde-ar fi putut să țină cheile. Până la urmă, am găsit o legătură agățată pe o margine a unui dulap, şi am cules-o imediat.

—Ale mele sunt, l-am anunțat.

Din moment ce cheile erau la mine, Dimitri cred că m-ar fi putut lăsa să mă urc la volan. Totuşi, din cauza gleznei mele drepte, am fost nevoită să i le azvârl lui. Ciudat simț al umorului mai avea şi universul ăsta!

—Oare ar putea să ne descopere în asta? am întrebat, în timp ce Dimitri deschidea uşa garajului şi pornea în marşarier. E, hm, un pic mai bătătoare la ochi decât obişnuitul nostru tipar al maşinilor furate.

Era, în acelaşi timp, o maşină minunată. Lui Sydney, turbată după maşini cum era, i-ar fi plăcut la nebunie. Mi-am muşcat buza, încă simțindu-mă vinovată pentru faptul c-o lăsasem acolo. Deocamdată, însă, m-am străduit să-mi alung astfel de gânduri.

—Cam e, m-a aprobat Dimitri. Dar mai circulă şi alte maşini pe stradă. O parte din gardieni probabil scotocesc încă prin curți. Iar alții stau să păzească familia

Mastrano. Doar n-au un efectiv nelimitat. N-au cum să supravegheze totul în acelaşi timp, deşi sunt convins că se străduiesc.

Chiar şi-aşa, mi-am ținut respirația până când am ieşit din cvartal. De două ori, am avut impresia că zăresc siluete furişate pe marginea drumului, însă Dimitri avea dreptate: n-aveau cum să verifice chiar toate maşinile, într-un cartier suburban atât de aglomerat. Plus că întunericul ne ascundea fețele.

Dimitri ținuse minte drumul pe care veniserăm, fiindcă, după vreo câteva cotituri, am ajuns la şosea. Ştiam că el n-avea în gând vreo destinație oarecare, decât *departe de-aici*. Neavând vreun indiciu evident că am fi urmăriți, mi-am schimbat în sfârşit poziția şi mi-am întins piciorul care-mi zvâcnea de durere. În piept aveam acea senzație nebuloasă, de plutire, specifică momentelor în care eşti alimentat de prea multă adrenalină.

—Ne-au denunțat, aşa e? l-am întrebat. Victor şi Robert ne-au pârât şi pe urmă au şters-o. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe ei.

—Nu ştiu, mi-a răspuns Dimitri. E posibil. I-am văzut imediat înainte să vin la tine, şi totul părea să fie normal. Au vrut să vină cu noi ca s-o găsim pe Jill, dar ştiau că nu e decât o problemă de timp până să-i denunțăm autorităților. Nu m-ar mira să-şi fi făcut între timp un plan de evadare. Poate că s-au folosit de prezența

hrănitoarei ca o diversiune, ca să-i cheme pe gardieni şi să debaraseze de noi.

—Mama mă-sii, am oftat, dându-mi părul pe spate şi dorindu-mi să fi avut un elastic cu care să-l prind într-o coadă. Trebuia să fi scăpat noi de *ei,* cât am avut ocazia. Şi-acum, ce-o să se-ntâmple?

Dimitri a rămas tăcut vreo câteva secunde.

—Familia Mastrano o să fie interogată... minuțios. De fapt, toată lumea o să fie. Pe Sonya or s-o închidă, pentru investigații, cum au făcut cu mine, iar pe Sydney or s-o facă pachet şi or s-o expedieze înapoi la Alchimişti.

—Şi acolo ce-ar putea să-i facă?

—Nu ştiu. Dar bănuiesc că ajutorul dat de ea unor vampui fugari n-o să le pice prea bine superiorilor.

—Mama mă-sii, am repetat; totul se dusese de râpă. Şi noi ce-o să facem?

—Aşternem ceva distanță între noi şi gardienii ăia. Ne ascundem undeva. Îți îngrijim glezna.

L-am privit lung.

—Uau. Ai planuri pregătite pentru orice.

—Nu tocmai, mi-a răspuns, încrețindu-şi uşor fruntea. Asta e partea mai uşoară. Ce se-ntâmplă *după,* asta-i partea mai grea.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Avea dreptate, Presupunând că familia Mastrano n-ar fi fost acuzată de autoritățile moroilor de favorizarea infractorilor, nu mai era nimeni care s-o forțeze pe Emily să recunoască

descendenţa lui Jill. Dacă Sydney era trimisă cu forţa înapoi la ai ei... ei bine, nici ea n-avea ce să facă. Trebuia să-i spun altcuiva, mi-am dat seama. Data viitoare când intru în legătură cu Adrian, trebuie să-i divulg adevărul, astfel încât să poată măcar prietenii mei să acţioneze cumva în problema cu Jill. Nu mai puteam să ţinem totul secret.

Dimitri a cotit pe următoarea ieşire de pe autostradă, determinându-mă să mă reconectez la realitate.

—Hotel? l-am întrebat.

—Nu tocmai, a zis el.

Eram într-o zonă aglomerată, comercială, nu departe de Ann Arbor, m-am gândit. Una dintre suburbiile Detroitului. Tot felul de restaurante şi de magazine se înşiruiau de-o parte şi cealaltă a drumului, şi el s-a îndreptat spre un supermagazin cu program non-stop, care se lăuda că are „de toate”. După ce a parcat, a deschis portiera.

—Stai aici.

—Dar...

Dimitri mi-a adresat o privire plină de semnificaţii, făcându-mă să las privirea în jos. Ieşisem mai şifonată din bătălie decât îmi dădusem seama, şi rochia îmi era sfâşiată. Aspectul meu zdrenţăros ar fi atras atenţia, ca şi şchiopătatul. Am încuviinţat, iar el a plecat.

Aşteptându-l, am stat să sucesc pe toate feţele problemele noastre, certându-mă singură pentru faptul că nu găsisem o cale de a-i denunţa pe cei doi fraţi imediat

după ce Robert reuşise s-o transforme pe Sonya. Fusesem pregătită pentru o eventuală trădare din partea lor, dar numai sub forma unui oarecare atac prin intermediul magiei. Nu mă aşteptasem la ceva atât de simplu ca un telefon dat gardienilor.

Dimitri, ca întotdeauna eficient la cumpărături, s-a întors repede cu două sacoşe voluminoase şi cu ceva atârnat de umăr. A aruncat totul pe bancheta din spate, şi eu m-am întors să mă uit, curioasă.

—Ce-i asta?

Era ceva lung şi cilindric, înfăşurat în pânză.

—Un cort.

—Şi ce ne trebuie... M-am întrerupt, cu un geamăt. Nu mergem la hotel, nu-i aşa?

—Am fi mai greu de găsit într-un camping. În special maşina ar fi greu de găsit. Încă n-avem cum să scăpăm de ea, mai ales cu piciorul tău.

—Bieții oameni, am zis. Sper că asigurarea lor la maşină acoperă şi furtul.

Revenind pe autostradă, am părăsit curând aglomerația urbană, şi n-a trecut mult până să zărim panourile de reclamă pentru campinguri şi parcuri de rulote. Dimitri a oprit într-un loc numit La Pinii Liniştiți. După o scurtă negociere cu funcționarul de la recepție, a scos la iveală câteva bancnote noi. Încă un motiv pentru care nu puteam să mergem la un hotel, am înțeles atunci. Pentru majoritatea aveai nevoie de un card de credit, şi

toate erau la Sydney (cu nume false, fireşte). Acum eram nevoiţi să trăim din numerar.

Recepţionerul ne-a îndrumat pe o potecă din pietriş care ducea spre un loc aflat în capătul opus al campingului. Era destul de aglomerat, mai multe familii aflate în vacanţă poposind acolo, dar nimeni nu ne-a acordat prea multă atenţie. Dimitri a avut grijă să parcheze cât mai aproape de un pâlc de copaci, ca să ascundă pe cât posibil maşina şi plăcuţele ei de înmatriculare. Cu toate protestele mele, nu m-a lăsat să-l ajut la ridicarea cortului, pretinzând că se descurca mai repede fără mine şi atrăgându-mi atenţia că nu trebuie să stau în picioare. Am mai protestat, dar numai până când a început să asambleze cortul. Atunci, l-am urmărit cu gura căscată de cât de repede punea totul la locul lui. Nici măcar de instrucţiuni n-a avut nevoie. Cred că stabilise un soi de record.

Cortul era mic, dar trainic, lăsându-ne loc cât să stăm jos sau să ne întindem, deşi el cam trebuia să se cocoşeze când stătea aşezat. Ajunşi înăuntru, i-am inventariat achiziţiile. O mare parte era reprezentată de cele necesare pentru primul ajutor. Mai era şi o lanternă, pe care a agăţat-o de sus, ca pe o lampă improvizată.

—Dă-mi să-ţi văd glezna, mi-a poruncit.

Mi-am întins piciorul şi el mi-a ridicat fusta până la genunchi cu degete uşoare. M-a străbătut un frison, simultan cu senzaţia de dejâ-vu. Părea să fie ceva cu care mă întâlneam foarte des în ultima vreme. Mi-am amintit

de toate dățile când mă ajutase să-mi lecuiesc diferite alte vătămări. Parc-am fi fost iar înapoi, în sala de sport de la Sf. Vladimir. Mi-a încercat cu blândețe mobilitatea gleznei, pipăind şi apăsând câte puțin. Degetele lui nu încetau niciodată să mă uimească. Erau capabile să frângă gâtul unui bărbat, dar şi să panseze o rană, sau să alunece, senzuale, pe pielea mea.

—Nu cred să fie ceva rupt, a apreciat în cele din urmă. Şi-a luat mâinile de pe piciorul meu, şi am remarcat abia acum cât de cald îmi fusese în timp ce mă atinsese el. Doar scrântit, a adăugat.

—Cam aşa ceva se-ntâmplă când sari întruna de pe acoperişuri, am zis eu.

Glumele reprezentau vechiul meu paravan în spatele căruia îmi ascundeam stânjeneala.

—Ştii ceva, chestia asta n-am exersat-o niciodată în antrenamentele noastre, am adăugat.

Mi-a răspuns printr-un zâmbet şi a scos feşile, înfăşurându-mi glezna până când a considerat că pansamentul e îndeajuns de solid şi de stabil. Pe urmă, a scos...

—O pungă cu mazăre congelată?

Ridicând din umeri, Dimitri mi-a aşezat punga pe gleznă. Răceala m-a făcut instantaneu să mă simt mai bine.

—Mai simplu decât să cumpăr o pungă întreagă cu gheață.

—Inventiv mai eşti, Belikov. Ce-ai mai ascuns pe-aici?

Am constatat că sacoşele mai conțineau pături şi ceva de mâncare. I-am dăruit un zâmbet uriaş când am văzut că mie îmi cumpărase chipsuri cu smântână şi un baton de ciocolată. Îmi plăcea la nebunie faptul că ținea minte astfel de detalii mărunte referitoare la mine. Dar zâmbetul mi s-a şters degrabă când mi-a răsărit în minte o altă întrebare.

—N-ai cumpărat şi haine, aşa e?

—Haine? s-a mirat, de parc-ar fi fost un cuvânt total străin.

I-am arătat rochia mea zdrențuită.

—Nu pot să mai stau mult cu asta. Ce-o să fac? Să-mi improvizez o togă dintr-o pătură? Tipic pentru bărbați, să nu se gândească niciodată la chestii de-astea.

—Eu m-am gândit la răni şi la supraviețuire. Hainele noi sunt un lux. Nu o necesitate.

—Chiar şi dusterul tău? am întrebat, şireată.

Dimitri a încremenit pentru o clipă, după care a scăpat o înjurătură. Nu avusese nevoie să stea cu haina pe el acasă la familia Mastrano — sincer vorbind, n-ar fi avut nevoie nici afară — aşa că o lăsase acolo când izbucnise lupta.

—Nu-ți face probleme, tovarăşe, l-am persiflat. Mai au destule acolo de unde ți-a cumpărat-o.

A aşternut păturile pe jos şi s-a lungit pe ele. Avea o înfățişare atât de necăjită, încât mi se părea aproape

comică. Descinderi, gloanțe, criminali... nicio problemă. Lipsa unui duster? Criză în toată legea.

—O să-ți facem rost de altul, l-am consolat. Adică, ştii tu, după ce-o găsim pe Jill, îmi dovedesc nevinovăția şi salvăm lumea.

—A, doar atât? a întrebat el, şi amândoi am izbucnit în râs.

Dar când m-am întins şi eu lângă el, am redevenit serioşi.

—Şi, ce facem? l-am întrebat.

Era întrebarea serii.

—Dormim, mi-a răspuns, stingând lanterna. Mâine, o să luăm cumva legătura cu Abe, sau cu Tasha, sau cu... cineva. Îi lăsăm pe ei să se ocupe de tot şi s-o ducă pe Jill acolo unde trebuie.

M-am mirat cât de firavă mi-a sunat vocea când am vorbit din nou.

—Simt că am dat-o în bară. Eram atât de bucuroasă acolo! Credeam că am reuşit imposibilul, dar m-am bucurat degeaba. Toată munca asta, degeaba.

—Degeaba? a repetat, uluit. Ceea ce am făcut noi... e ceva uriaş. Ai descoperit-o pe sora Lissei. Ai descoperit încă un Dragomir. Cred că tu încă nu înțelegi cu adevărat importanța descoperirii. Noi n-am avut aproape nimic de la care să plecăm, dar tu tot ai insistat şi ai reuşit.

—Şi l-am pierdut pe Victor Dashkov. Încă o dată.

—Ei bine, problema la el e că nu poate să stea ascuns prea mult timp. E unul dintre cei care vor să dețină în permanența controlul. O să facă el, până la urmă, o mişcare, iar când o face... îl prindem noi.

Zâmbetul mi-a reapărut pe buze, deşi ştiam că el nu putea să-l vadă.

—Şi eu, care credeam că rolul optimistului îmi aparține... —E contagios, a replicat el. Apoi, spre surprinderea mea, mi-a găsit mâna pe întuneric şi mi-a înlănțuit degetele. Te-ai descurcat bine, Roza. Foarte bine. Şi-acum, dormi.

Nu ne-am mai atins şi altfel, însă în mâna lui se concentrase toată căldura din lume. Nu era nici pe departe un moment perfect, cum fusese cel din bibliotecă, însă conexiunea noastră familiară şi înțelegerea dintre noi erau mai intense ca oricând, şi era bine. Normal. Firesc. Nu voiam să dorm. Nu voiam decât să stau acolo şi să savurez faptul de a fi cu el. Asta nu însemna că înşel, am decretat, cu gândul la Adrian. Ci doar că mă bucur de apropierea aceasta.

Şi totuşi, somnul era esențial. Ne-am stabilit un program în care să facem amândoi de veghe, cu schimbul. El avea să stea treaz acum, cât timp mă odihneam eu, şi aveam senzația că dacă eu nu puteam să dorm, nici el nu urma să doarmă după ce va veni momentul schimbului. Am închis ochii, dar de data asta nu bătăile inimii trebuia să mi le încetinesc. Ci mintea, ca o roată cu hamsterul alergând în ea fără să ajungă

undeva, încercând să-şi dea seama ce e de făcut pe mai departe. *Doar să ajungă Jill la Curte. Doar să ajungă Jill la Curte.* Asta-i tot ce avea importanță. O să luăm legătura cu cineva care să poată da de Jill. Între timp, eu şi Dimitri o să stăm ascunşi, aşteptând ca totul să se rezolve de la sine, cât de curând...

„Slavă Domnului."

M-am răsucit brusc, fără ca măcar să-mi dau seama că mă cufundasem într-un vis indus de spirit. Eram din nou în grădina Sonyei, cu tot soarele şi culorile ei, iar ea stătea pe un scaun, părând nerăbdătoare.

„Mi-era teamă c-o să stai toată noaptea trează, păzindu-ți pielea", a continuat ea.

„Aşa aş fi făcut, dac-ar fi fost după mine", i-am răspuns, apropiindu-mă agale de ea.

Nu era tocmai persoana pe care m-aş fi aşteptat s-o întâlnesc în vis, dar bine măcar că intram în contact cu lumea exterioară. Aici, purtam o rochie în alb şi negru, dar, spre deosebire de cea din realitate, era curată şi întreagă.

„Dimitri crede că suntem într-un loc sigur... cu toate că el acum treaz, de pază, evident."

„Evident", a repetat ea, cu un licăr amuzat în ochi, dar care n-a ținut mult.

„Unde eşti?" am întrebat-o. „Te-au arestat cumva gardienii?"

„N-au mai ajuns", a replicat, pe un ton de automulțumire. „Voi erați prioritatea lor, şi puțină

constrângere i-a ajutat să nu mă recunoască. Am şters-o... deşi nu mi-a venit deloc uşor s-o las pe Emily.”

O înțelegeam, dar entuziasmul provocat de vestea că Sonya scăpase era prea mare. În sfârşit, o veste bună.

„Atunci, poți s-o duci pe Jill la Curte. Doar eşti liberă.”

Sonya m-a privit de parcă tocmai aş fi vorbit franțuzeşte.

„N-am cum să ajung la Jill.”

M-am încruntat, nedumerită.

„De ce, e păzită prea strict?”

„Rose”, mi-a răspuns Sonya, „Jill nu e la gardieni. Victor şi Robert au răpit-o.”

DOUĂZECI ŞI ŞASE

„CE-AU FĂCUT?” AM STRIGAT, şi păsările cântătoare din vis au tăcut brusc. „Au luat-o cu *ei?* De-asta i-au chemat pe gardieni?”

Sonya a rămas calmă, cu toate că s-a încruntat uşor.

„Nu Victor şi Robert i-au chemat pe gardieni. De ce-ar fi făcut-o?”

„Pentru că... pentru că voiau să se descotorosească de Dimitri şi de mine...”

„Poate”, a acceptat Sonya. „Dar nu cât timp mai erau şi ei în casă. Victor e la fel de căutat ca şi tine. Numai magia lui Robert a putut să-i scape.”

„Atunci, cine...”

Dar răspunsul mi-a venit de la sine, smulgându-mi un geamăt.

John şi Emily Trebuia să-mi dau seama că n-o să fie chiar atât de simplu. Prea repede au acceptat prezența unor fugari căutați în casa lor.”

„Eu, de fapt, cred c-a fost John. Emily chiar părea să creadă că eşti nevinovată... chiar dacă nu-i făcea plăcere motivul venirii tale. Mai bănuiesc că-şi făcea griji ca nu cumva chemarea gardienilor să atragă şi mai mult atenția asupra identității lui Jill. Nu m-ar mira dacă John i-ar fi chemat fără ca măcar s-o prevină. Probabil, s-a gândit că le face tuturor un serviciu.”

„Şi, în loc de asta, şi-a pierdut fiica vitregă. Dar de ce-ar fi luat-o pe ea Victor şi Robert? Şi, în definitiv, cum naiba au reuşit doi bărâni să ia cu forța o adolescentă?”

„Probabil că sunt mai puternici decât par”, mi-a răspuns Sonya, ridicând din umeri. „La fel de probabil e să fi avut un rol şi forța de constrângere. Cât despre de ce au luat-o... Greu de spus. Dar Victor îşi doreşte putere şi să dețină controlul. Faptul c-o are la el pe odrasla

secretă a lui Dragomir e o metodă bună prin care să-şi asigure toate astea.”

M-am prăbuşit cu spinarea de trunchiul unui copac.

„N-o să reuşim niciodată s-o ducem la Curte”, am spus

„Nu trebuie decât s-o găsim”, m-a liniştit Sonya. „Ceea ce ar trebui să reuşesc de îndată ce-o să adoarmă.”

„Mda, iar pătrunderea în visele altora”, am zis, speranța începând să mi se reaprindă. „Ar trebui s-o cauți chiar acum. Să afli...”

„Am încercat. Nu doarme. Şi sunt gata să pun pariu că ei o țin trează tocmai din motivul acesta, ca să poată aşterne ceva distanță între noi. Totuşi, o să mai încerc.”

Nu era ce mi-aş fi dorit, dar la mai mult n-aveam cum să sper în clipa de față.

„Şi ce s-a ales de Sydney şi de familia Mastrano?”

„I-au bombardat cu întrebări”, mi-a răspuns Sonya, şi fața i se lungi.

Ştiam că şi ei îi părea rău pentru faptul că-şi abandonase verişoara, exact cum regretam eu c-o părăsisem pe Sydney. Am atins-o cu blândețe pe braț.

„Lasă că e bine. O să fie bine. Ceea ce ai făcut a fost de folos pentru Jill.”

Sonya a încuviințat.

„Cum mai ținem legătura? Nu pot să aştept mereu să adormi.”

Am tăcut. Excelentă întrebare.

„Poate reuşim să facem rost de un telefon mobil, chiar azi... Dumnezeu mi-e martor că tare ne-ar fi trebuit unul. Şi, în definitiv... ce-ar fi să vii tu la noi? De fapt, unde eşti?”

M-am întrebat în sinea mea dacă nu cumva comiteam o greşeală invitând-o să ni se alăture. Dimitri şi cu mine ne străduiserăm din greu să ne găsim o ascunzătoare secretă, iar întâlnirea noastră cu gardienii fusese şi-aşa un pic mai apropiată decât mi-ar fi plăcut. Lăsând deoparte problemele evidente — închisoarea, execuția, etcetera — capturarea noastră ne-ar scoate complet din misiunea de a o ajuta pe Lissa. Cu toate acestea, eram destul de convinsă că Sonya ne era aliată şi, în faza actuală, era posibil să reprezinte unica noastră legătură cu Jill.

Îmi asumasem un risc asemănător dezvăluindu-i lui Victor locul în care ne aflam. Şi, cu toate că, practic, ne ajutase, ajutorul acesta fusese, în mod evident, cu dus şi-ntors. Chiar şi-aşa, i-am destăinuit Sonyei numele campingului în care ne aflam şi i-am oferit toate îndrumările posibile. Mi-a spus c-o să vină — nu ştiu cum, dar bănuiesc că avea ea destule resurse — şi că va tot încerca, între timp, să dea de Jill.

„Sonya...”

Am ezitat până să vorbesc, ştiind bine că ar fi fost de preferat s-o las să pună capăt visului. Doar aveam probleme importante, mult mai grave decât ceea ce mă

pregăteam s-o întreb. Plus că intram pe un teritoriu intim.

„Ce-ai vrut să spui atunci, în maşină... când ți-am zis că m-am întâlnit în vis cu iubitul meu? Păreai surprinsă.”

Sonya m-a studiat îndelung, ochii aceia albaştri pătrunzând în mine mai mult decât mi-ar fi plăcut. Uneori, mi se părea că eram mai în siguranță cu ea când o apuca nebunia.

„Aurele spun multe, Rose, şi eu mă pricep destul de bine să le descifrez. Mult mai bine, probabil, decât prietenii tăi. Un vis provocat de spirit îți învăluie propria aură în auriu, şi aşa am ştiut despre ce era vorba. Aura personală e unică pentru fiecare, deşi fluctuează în funcție de sentimente şi de suflet. Când cineva e îndrăgostit, ea o arată. Aura acelei persoane străluceşte. În timp ce visai tu, şi aura ta era strălucitoare. Culorile erau strălucitoare... dar nu cum m-aş fi aşteptat în cazul unui iubit. Fireşte, nu toate relațiile sunt la fel. Poți să te afli în etape diferite. N-aş fi luat în seamă, numai că...”

„Numai că?”

„Numai că, atunci când eşti cu Dimitri, aura ta e ca soarele. La fel şi a lui.”

Mi-a zâmbit, văzându-mă că fac ochii mari, holbându-mă năucită la ea, în tăcere.

„Te surprinde ceea ce ți-am spus?”

„Păi... adică, între noi s-a terminat totul. Am fost împreună dar după transformarea lui, el nu m-a mai vrut. Iar eu mi-am continuat viața.”

Continuarea asta a vieții se pare că însemna să ne ținem de mână şi să petrecem momente apropiate, înfierbântate.

„De-asta şi sunt cu Adrian. Sunt fericită cu Adrian”, am zis.

Numai că ultima afirmație suna aproape ca una de apărare. Pe cine încercam eu să conving? Pe ea, sau pe mine însămi?

„Comportamentul şi sentimentele rareori se suprapun”, mi-a zis ea, pe un ton extrem de asemănător celui al lui Dimitri când făcea pe filosoful Zen. „Nu mi-o lua în nume de rău, dar cred că ai unele probleme de rezolvat.”

Grozav. Şedință de terapie ținută de o femeie nebună.

„OK, să presupunem că ar fi ceva în toate astea. Eu n-am renunțat cu adevărat la Dimitri decât acum vreo două săptămâni. E *posibil* ca, probabil, să-mi rămas ceva sentimente.”

Posibil? Mi-am amintit cât de acut eram conştientă de prezența lui fizică ori de câte ori eram împreună în maşină, de armonia lipsită de griji din bibliotecă, de cât de bine mă simțeam colaborând cu el în felul acela al nostru, amândoi atât de hotărâți şi aproape niciodată înşelându-ne în privința intențiilor celuilalt. Şi, nu mai departe de acum câteva ore, în camera pentru oaspeți...

Sonya a avut îndrăzneala să râdă.

„Posibil? După numai două săptămâni? Rose, tu eşti înțeleaptă din atâtea puncte de vedere... dar atât de necoaptă în altele...”

Detestam să fiu judecată după vârsta mea, dar nu aveam vreme pentru crize temperamentale.

„OK, fie. Eu încă mai am unele sentimente. Dar nu şi el. Tu nu l-ai văzut după transformare. A fost oribil. Era deprimat. Zicea că vrea să mă evite cu orice preț, că nu mai era capabil să iubească pe cineva. Abia de când cu nebunia asta a evadării a început să se comporte ca Dimitri cel de altădată.”

„Am discutat cu el despre asta”, mi-a zis, înfățişarea serioasă revenindu-i. „Despre depresie. Îl înțeleg. După ce-am fost strigoi... şi-am făcut ce-am făcut... nu ne mai simțim demni să trăim. Nu avem în noi decât vinovăție, şi întuneric, şi amintirile zdrobitoare ale relelor comise”, a încheiat, cutremurându-se.

„Dar tu... tu ai reacționat altfel decât el. Adică, e adevărat că pari atât de tristă uneori, dar alteori... e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tu deja ai revenit la ceea ce erai. În cea mai mare parte. Şi-atunci, de ce e o diferență atât de mare între voi doi?”

„A, vinovăția încă nu mi-a dispărut, te asigur. După ce m-a transformat Robert...”

Am simțit din plin veninul în clipa în care i-a rostit numele.

„În fine, nu voiam să mai plec din casa mea, din patul meu. Mă uram pe mine însămi pentru ce-am făcut. Îmi

doream să fi murit atunci când m-a străpuns cu țepuşa. Dar apoi Dimitri a vorbit cu mine... Mi-a explicat că vinovăția era inevitabilă. Şi însuşi faptul c-o resimt dovedeşte că nu mai sunt strigoi. Dar mi-a mai spus că asta nu poate să mă împiedice să îmbrățişez din nou viața. Mi-a fost oferită o a doua şansă, şi lui, şi mie. Şi asta nu e de lepîdat. Mi-a mai spus că i-a trebuit ceva timp până să-şi dea seama de asta, şi că nu vrea să fac şi eu aceleaşi greşeli. Mi-a spus că trebuie să îmbrățişez viața, cu frumusețile ei, şi cu persoanele pe care le iubesc, până nu e prea târziu... chiar dacă o să-mi fie greu. Eliberarea de trecutul de strigoi... e ca o povară, care mă apasă permanent. Mi-a jurat că n-o să se mai lase stăpânit de trecutul acela — ceea ce, crede-mă, e o intenție nobilă, dar şi foarte greu de dus la îndeplinire — şi că n-o să permită ca viața să-i treacă fără rost. A pierdut deja pentru totdeauna unele lucruri, dar la celelalte refuză să renunțe.”

„A zis el toate astea? Eu... eu nici măcar nu sunt sigură că-mi dau seama ce înseamnă, nici măcar jumătate din ele.”

Mi-a spus că trebuie să îmbrățişez viața, cu frumusețile ei, şi cu persoanele pe care le iubesc, până nu e prea târziu.

„Câteodată, nici eu. Cum ți-am spus, e mai simplu de zis decât de făcut. Totuşi, cred că el m-a ajutat să-mi revin mult mai repede față de cât aş fi reuşit singură. Îi sunt recunoscătoare. Cât despre voi, şi aurele voastre...”

Micul ei zâmbet i-a revenit pe chip.

„Ei bine, aici trebuie să vă dați seama şi singuri. Nu cred în suflete-pereche, nu tocmai. Mi se pare ridicol să-ți închipui că există pentru tine o singură persoană pe lume. Dar dacă «sufletul tău pereche» trăieşte în Zimbabwe? Dar dacă moare de tânăr? La fel de ridicolă mi se pare ideea cu «două suflete care devin unul singur». Tu trebuie să-ți păstrezi personalitatea. În schimb, cred în sincronizarea dintre suflete, în suflete care se oglindesc unul în celălalt. Şi văd în aure sincronizarea asta. Şi văd tot ce ți-am spus în aura lui şi într-a ta. Numai tu poți să hotărăşti ce faci cu informația pe care ți-am dat-o... dac-o să crezi măcar în ea."

„Mda, nu zău", am bombănit.

Mi-a dat impresia că vrea să pună capăt visului, dar deodată s-a oprit şi a îndreptat spre mine o privire pătrunzătoare.

„Mai e un lucru de care ar trebui să ai grijă, Rose. Aurele voastre se potrivesc, dar nu sunt identice. A lui Dimitri e străpunsă de fâşii de întuneric, rămăşițe ale traumei lui. Întunericul din ea se estompează puțin câte puțin, de la o zi la alta. Şi a ta poartă întuneric în ea... numai că la tine nu dispare."

M-am cutremurat.

„Lissa. E întunericul pe care-l iau de la ea, nu?"

„Da. Nu ştiu prea multe despre legături, dar ceea ce faci tu — chiar dacă pe ea o ajută — e foarte periculos. Spiritul ne sfâşie, fără discuție, dar într-un fel... eu cred

că noi, utilizatorii spiritului, suntem un pic mai bine construiți pentru aşa ceva. Nu că ar fi ceva vizibil totdeauna”, a adăugat, crispându-se. „În schimb, tu? Nu e cazul. Şi, dacă absorbi prea mult, nu ştiu ce-o să se întâmple. Mi-e teamă c-o să se acumuleze, şi-o să se tot acumuleze. Mi-e teamă că n-o să fie nevoie decât de o scânteie — de un catalizator — ca să-l facă să explodeze în tine.”

„Şi-atunci, ce-o să fie?” am întrebat-o în şoaptă.

A clătinat încet din cap.

„Nu ştiu.”

Şi cu asta, visul s-a estompat.

M-am cufundat la loc într-un somn fără vise, însă organismul meu — de parcă ar fi ştiut că era vremea să-mi iau schimbul în primire — s-a trezit de unul singur după câteva ore. Întunericul nopții m-a înconjurat iar, şi de undeva, foarte de aproape, auzeam răsuflarea regulată, statornică, a lui Dimitri şi-i simțeam căldura. Întreaga discuție purtată cu Sonya mi-a revenit în minte. Prea multe, prea multe lucruri. Nici nu ştiam de unde să încep să le analizez. Şi, nu, nu ştiam dacă aş putea să le cred, nu şi după tot ce văzusem în viața reală. *Comportamentul şi sentimentele rareori se suprapun.* Inspirând adânc, m-am străduit să fiu gardian, nu o fată cu tulburări emoționale.

—Ți-a venit rândul la somn, tovarăşe.

Vocea lui a plutit spre mine ca lumina prin întuneric, moale şi scăzută.

—Poți să te mai odihneşti dacă simți nevoia.

— Nu, îmi ajunge, i-am zis. Şi, aminteşte-ți, nu eşti tu...

— Ştiu, ştiu, m-a întrerupt, chicotind. Nu sunt eu generalul.

O, Doamne! Am ajuns să ne spunem fiecare poanta la gluma celuilalt. *Cred în sincronizarea dintre suflete.* Atrăgându-mi atenția mie însămi cu toată asprimea că vizita Sonyei nu avusese de fapt ca subiect viața mea amoroasă, i-am povestit lui Dimitri restul visului, descriindu-i trădarea lui John şi răpirea lui Jill.

— Oare... oare am făcut bine spunându-i Sonyei unde suntem?

Au trecut câteva clipe până să-mi răspundă.

— Da. Ai dreptate că avem nevoie de ajutorul ei... şi ea poate s-o găsească pe Jill. Problema e că şi Victor şi Robert ştiu sigur asta, a adăugat, oftând. Şi ai dreptate că e mai bine să fiu odihnit pentru ce-o să urmeze.

Aşa că, în stilul lui atât de eficient, n-a mai zis nimic. Foarte curând, respirația i s-a auzit altfel, semn că se cufundase în somn. Mă uimea cum putea să adoarmă cu atât de puțin efort. Sigur, era ceva deprins în cadrul pregătirii de gardian: dormi atunci când ai posibilitatea, pentru că n-ai de unde să ştii când o să se mai ivească. Era un truc care niciodată nu-mi reuşise. Privind în gol pe întuneric, mi-am ascuțit toate simțurile, cu urechile ciulite după orice sunet care ar putea să anunțe primejdia.

Chiar dacă nu aveam eu talentul adormitului instantaneu, *eram* capabilă să-mi menţin vigilenţa în stare de trezie şi, simultan, s-o vizitez pe Lissa. Povestea cu Jill şi fuga noastră îmi ocupaseră întreaga zi de azi, însă evenimentele de la Curte tot mă apăsau cu putere. Cineva încercase s-o *omoare* pe Lissa, iar un grup de gardieni îl luase pe sus pe Eddie.

Când am privit prin ochii ei, nu m-am mirat să-i găsesc pe aproape toţi prietenii mei laolaltă. Erau într-o încăpere cu aspect auster, intimidant, asemănătoare celei în care fusese interogată referitor la evadarea mea... numai că era mai spaţioasă. Şi nu fără motiv. Era ticsită de tot felul de lume. Adrian şi Christian erau lângă Lissa, şi nu aveam nevoie să descifrez aure ca să-mi dau seama că erau la fel de stânjeniţi ca şi ea. Hans stătea în picioare de cealaltă parte a unei mese, sprijinit cu palmele de ea în timp ce se apleca în faţă şi privea chiorâş spre toată lumea. Vizavi de Lissa, lângă peretele din partea cealaltă, Eddie stătea pe un scaun, cu chipul împietrit şi câte un gardian de-o parte şi de cealaltă a lui. Amândoi paznicii erau încordaţi, pregătiţi să treacă la acţiune. Îl considerau pe Eddie un pericol, mi-am dat seama, ceea ce mi se părea ridicol. Şi totuşi, Hans părea să le împărtăşească opinia.

Tocmai împungea cu degetul o fotografie de pe masă. Apropiindu-se, Lissa a văzut că-l înfăţişa pe tipul care o atacase... o fotografie făcută după moartea lui. Avea

ochii închişi şi tenul palid... dar trăsăturile feței se vedeau în detaliu, aşa inerte cum erau.

—Ai omorât un moroi! a exclamat Hans.

Se pare că nimerisem exact în toiul conversației.

—Cum să nu fie o problemă? Ai fost pregătit ca să-i aperi!

—Ceea ce am şi făcut, a replicat Eddie. Era atât de calm şi de serios, încât ceva din mine reuşea încă să invoce simțul umorului şi să remarce că parc-ar fi fost Dimitri junior. Am apărat-o pe ea, a replicat Eddie. Ce diferență este între o primejdie venită din partea unui moroi şi dintr-a unui strigoi?

—Nu avem nicio dovadă pentru niciunul dintre amănuntele atacului, a mârâit Hans.

—Aveți trei martori oculari! s-a răstit Christian. Vreți să spuneți că declarațiile noastre n-au nicio valoare?

—Vreau să spun că sunteți prieteni cu el, ceea ce vă pune sub semnul întrebării declarațiile. Aş fi preferat să fi fost un gardian prin preajmă, ca să le pot verifica.

De data asta, Lissa a fost cea care şi-a ieşit din pepeni.

—Ați avut! Eddie a fost acolo.

—Şi nu era altă posibilitate s-o aperi *fără* să-l omori? a întrebat Hans.

Eddie nu i-a răspuns imediat, şi ştiam că analizează în modul cel mai serios întrebarea, gândindu-se dacă într-adevăr era posibil să fi acționat greşit. În cele din urmă, a scuturat din cap.

—Dacă nu l-aş fi omorât eu, m-ar fi omorât el.

Hans a oftat, cu o privire obosită. Mie îmi venea uşor să mă înfurii pe el în clipa asta, dar trebuia să-mi amintesc că nu-şi făcea decât datoria.

—Şi nimeni dintre voi, a întrebat el, ridicând fotografia, *nimeni* dintre voi nu l-a văzut niciodată pe bărbatul din fotografie?

Lissa a mai examinat o dată poza, stăpânindu-şi un fior. Nu, nu-l recunoscuse nici pe parcursul atacului şi nu-l recunoştea nici acum. Chiar nu era absolut nimic remarcabil la el: nicio trăsătură aparte pe care s-o poți scoate în evidență. Ceilalți prieteni ai noştri au clătinat din cap, însă fruntea Lissei s-a încrețit deodată.

—Da? s-a repezit Hans, prinzând imediat din zbor aproape insesizabila schimbare de fizionomie.

—Eu nu-l cunosc..., a rostit ea, lent.

Conversația cu Joe, îngrijitorul, îi răsărise brusc în minte

Cum arăta tipul? îl întrebase ea pe Joe.

Obişnuit. Banal. În afara mâinii.

A mai fixat o clipă cu privirea fotografia, în care abia încăpuse o mână plină de cicatrice şi cu vreo două degete îndoite. Şi eu le observasem în timpul încăierării. Apoi şi-a ridicat ochii spre Hans.

—Eu nu-l cunosc, a repetat. Dar cred că ştiu pe cineva care-l cunoaşte. Un îngrijitor... mă rog, un fost îngrijitor. Cel care a depus mărturie cu privire la Rose. Cred că el l-a mai văzut înainte. Între ei era o relație de

afaceri interesantă. Mihail voia să se asigure că n-o să plece de la Curte.

Adrian nu părea deloc bucuros de faptul că se aducea vorba despre Joe, dat fiind că era posibil ca mama lui să fie acuzată de mituire.

—O să le fie greu să scoată ceva de la el, spuse el.

Hans l-a privit cu ochii mijiți.

—A, dacă ştie ceva, îl facem noi să spună.

A făcut un semn scurt spre uşă şi unul dintre gardienii de lângă Eddie a pornit imediat.

—Găseşte-l pe individ. Şi spune-le „oaspeților" noştri să intre. Făcând un semn de încuviințare, gardianul a ieşit din încăpere.

—Ce fel de oaspeți? s-a interesat Lissa.

—Ei bine, a replicat Hans, e interesant că ai amintit despre Hathaway. Pentru că tocmai avem veşti despre ea.

Lissa a încremenit, ca fulgerată de panică. *Au găsit-o pe Rose. Dar cum?* Doar Abe o asigurase că eram la adăpost, în oraşul acela din Virginia de Vest.

—Ea şi cu Belikov au fost depistați în apropiere de Detroit, de unde au răpit o fată.

—Ei n-ar fi... Lissa s-a întrerupt. Detroit ați spus?

Multă stăpânire de sine i-a mai trebuit ca să nu arunce priviri întrebătoare spre Christian şi spre Adrian.

Hans a încuviințat şi, cu toate că voia să dea impresia că doar transmite o informație, ştiam că-i urmărea pe

prietenii mei, aşteptând cine ştie ce reacție compromițătoare.

—Mai erau câteva persoane cu ei. Unii au reuşit să scape, dar pe una am prins-o.

—Pe cine au răpit? s-a interesat Christian.

Nici uimirea lui nu era prefăcută. Şi el crezuse că stăm deoparte, la adăpost.

—Mastrano, a răspuns Hans. Mastrano şi nu mai ştiu cum.

—*Jill* Mastrano? s-a repezit Lissa.

—Ispita? a sărit şi Adrian.

Era clar că Hans nu putea să fie la curent cu porecla, dar n-a mai avut ocazia să pună întrebări pe tema ei, fiindcă tocmai atunci s-a deschis uşa. Pe ea au intrat trei gardieni şi, împreună cu ei... Sydney.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

AŞ FI RAMAS CU GURA CASCATA dac-aş fi fost acolo, atât din cauza şocului provocat de vederea lui Sydney, cât şi de apariția unei ființe umane pe domeniile Curții. A mai multora, de fapt, fiindcă mai erau alți doi cu ea, un bărbat şi o femeie. Bărbatul era tânăr, doar cu puțin mai matur decât Sydney, cu părul şaten-închis şi

ochii căprui. Femeia era mai în vârstă şi avea acea înfăţişare dură, încercată de vreme, pe care obişnuiam s-o asociez cu Alberta. Avea tenul închis la culoare, dar tot puteam să văd tatuajul auriu pe care-l purta, ca şi ceilalţi oameni prezenţi. Cu toţii Alchimişti.

Şi era evident că Alchimiştii aceştia nu erau deloc bucuroşi. Femeia mai vârstnică avea o atitudine stăpână pe sine, însă ochii care-i săgetau în toate părţile arătau clar că şi-ar fi dorit să fie altundeva... oriunde altundeva. Sydney şi celălalt tip nu-şi ascundeau deloc teama. S-o fi obişnuit ea, Sydney, cu mine şi cu Dimitri, însă acum tocmai păşise, împreună cu colegii ei, într-un cuib al răului, cel puţin din punctul lor de vedere.

Şi Alchimiştii nu erau singurii care se simţeau incomodaţi. De îndată ce intraseră, gardienii nu l-au mai considerat pe Eddie ca fiind principalul pericol din încăpere. Toţi erau cu ochii pe oameni, cercetându-i de parcă i-ar fi crezut strigoi. În schimb, prietenii mei păreau mai degrabă curioşi decât temători. Eu şi cu Lissa trăiserăm o vreme printre oameni, însă Christian şi Adrian avuseseră prea puţine contacte cu ei, dacă le lăsam deoparte pe cele cu hrănitorii. Vederea Alchimiştilor pe „terenul nostru” adăuga încă un element de stranietate întregii poveşti.

Eu sigur că eram uimită văzând-o atât de curând acolo pe Sydney. Sau... să fi fost chiar atât de curând? Trecuseră vreo câteva ore de când fugiserăm din casa lui Jill. Nu destul timp cât să ajungi la Curte cu maşina, dar

categoric mai mult decât suficient pentru un zbor. Sydney nu-şi schimbase hainele faţă de ultima dată când o văzusem, şi sub ochi avea cearcăne. Îmi dădea senzaţia că n-o slăbiseră nicio clipă cu tirul întrebărilor încă de când o prinseseră. Misterul era altul: ce rost avea să-i aducă pe Alchimişti acolo, la o discuţie despre faptul că Eddie omorâse un moroi necunoscut? Erau două subiecte cu totul şi cu totul diferite.

Lissa gândea la fel.

—Cine sunt oamenii aceştia? l-a întrebat pe Hans, deşi îşi cam dădea destul de bine seama cine era Sydney.

I-o descrisesem destul. La rândul ei, Sydney a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare şi bănuiesc că i-a dedus şi ea identitatea.

—Alchimişti, i-a răspuns Hans, morocănos. Ştiţi ce înseamnă asta?

Lissa şi ceilalţi prieteni ai mei au făcut semne afirmative.

—Şi ce-au ei de-a face cu Eddie şi cu tipul care m-a atacat? a întrebat ea.

—Poate că au. Poate că nu, a replicat Hans, ridicând din umeri. Dar ceea ce ştiu este că se petrece ceva ciudat, ceva în care sunteţi toţi implicaţi, şi trebuie să-mi dau seama ce anume. Ea — a continuat Hans, arătând spre Sydney — era împreună cu Hathaway în Detroit, şi încă îmi vine foarte greu să cred că *niciunul* dintre voi nu ştia nimic despre asta.

Adrian şi-a încrucişat brațele pe piept şi s-a rezemat de perete, ca o perfectă întruchipare a indiferenței.

—N-aveți decât să credeți ce vreți, dar eu nu cunosc pe *niciunul* dintre oamenii aceştia, a spus el. Alchimiştii nu cumva ne urăsc? Şi-atunci, ce caută aici?

Adrian, culmea ironiei, era singurul dintre prietenii mei care ştiuse că nu mai eram în Virginia de Vest, însă n-ai fi putui să-ți dai seama în veci după atitudinea lui.

—Pentru că avem de-a face cu o asasină fugară şi trebuie să-i interogăm complicea în persoană, s-a auzit răspunsul aspru al lui Hans.

Lissei îi stătea pe limbă o negare a vinovăției mele, însă cea mai vârstnică dintre Alchimişti a sărit prima cu gura.

—Nu aveți nicio dovadă că domnişoara Sage i-ar fi fost „complice" criminalei pe care o căutați. Şi încă sunt de părere că e ridicol să nu ne lăsați să ne desfăşurăm *propriile* interogatorii şi să nu vă băgați.

—În oricare altă situație, aşa am fi procedat, domnişoară Stanton, i-a replicat Hans, şi între ei doi parcă se înălța un zid din gheață. Numai că situația de față, a continuat el, după cum vă puteți imagina, este un pic mai gravă decât majoritatea. Regina noastră a fost asasinată.

Tensiunea escalada încă şi mai mult între gardieni şi Alchimişti. Relația lor profesională nu era tocmai una fericita, din câte-mi dădeam seama. În acelaşi timp, mi-a trecut prin minte că, şi dacă superiorii lui Sydney ar fi

considerat-o vinovată de vreo infracțiune, tot n-ar fi recunoscut-o de față cu ai mei... ceea ce însemna că paranoia lui Hans nu era chiar total neîntemeiată. Văzând că niciunul dintre Alchimişti nu-i răspunse, Hans a interpretat tăcerea ca pe o aprobare şi a început s-o ia la întrebări pe Sydney.

—Îi cunoşti pe aceştia trei? A arătat spre prietenii mei, iar Sydney a scuturat din cap. Ai comunicat vreodată cu ei?

—Nu.

El a aşteptat puțin, ca şi cum ar fi sperat că ea o să-şi schimbe răspunsul. N-a fost aşa.

—Atunci, cum ai ajuns să fii implicată cu Hathaway?

Ea l-a studiat încordată, cu teamă în ochii căprui. Nu ştiu dacă neapărat provocată de el. Într-adevăr, avea multe motive de agitație în prezent, cum ar fi faptul că se găsea acolo, sau eventuala pedeapsă pe care ar fi putut să i-o aplice Alchimiştii. Pe urmă, desigur, mai era şi Abe. Practic, el reprezenta motivul pentru care ajunsese ea în toată această încurcătură. Tot ce trebuia să facă era să-l denunțe, să spună că el o şantajase. Asta o salva pe moment... dar îi atrăgea mânia lui. Aşa că a înghițit în sec şi s-a forțat să adopte o atitudine sfidătoare.

—Am cunoscut-o pe Rose în Siberia.

—Bine, bine, a zis Hans. Dar cum de-ai ajuns s-o ajuți să evadeze de-aici?

—N-am nicio legătură cu evadarea ei de-aici! a exclamat Sydney. (Era pe jumătate adevărat, presupun.)

Ea a luat legătura cu mine acum câteva zile şi mi-a cerut ajutorul ca să ajungă la o casă de lângă Detroit. Afirma că e nevinovată şi că asta ar ajuta-o s-o dovedească.

—Alchimiştii aflaseră între timp că e o evadată, a precizat Hans. Toată lumea avea ordin s-o caute. Ai fi putut s-o denunți.

—Când am cunoscut-o pe Rose, nu mi s-a părut capabilă de crimă... vreau să zic, în afara uciderii strigoilor. Ceea ce nu e câtuşi de puțin o crimă, în realitate, a adăugat ea, amestecând în propoziție puțin dispreț de Alchimist — drăguță nuanță. Aşa că, atunci când mi-a spus că e nevinovată şi că poate s-o dovedească, m-am hotărât s-o ajut. Am condus-o cu maşina.

—Deja am întrebat-o noi despre asta, a intervenit, iritată, Stanton. Şi deja v-am spus că am întrebat-o. Ceea ce a făcut ea a fost o nesăbuință: o rătăcire naivă a discernământului. Este o problemă de care trebuie să ne ocupăm noi, nu voi. Voi bateți-vă capul cu demonii voştri asasini.

Vorbise cu uşurință, ca şi cum ar fi urmat s-o ia pe Sydney acasă şi s-o pedepsească la fel ca pe un copil neascultător. Mă îndoiesc că avea să fie atât de simplu.

—Cine erau persoanele care o însoțeau? a întrebat Hans, neluând-o în seamă pe Stanton.

Disprețul lui Sydney s-a intensificat.

—Unul dintre ei era individul acela... Dimitri Belikov. Cel despre care credeți c-ar fi fost „lecuit”.

Ceilalți nu ştiu cine erau. Doi bărbați şi o femeie. Nu ne-au făcut niciodată prezentările.

Era o minciună bine ticluită, prefăcutul ei dezgust la adresa lui Dimitri mascându-i cunoştințele despre ceilalți însoțitori ai noştri.

Lissa, nerăbdătoare, s-a aplecat în față, luându-i-o înainte lui Hans.

—Şi ce era în Detroit? Cum avea de gând Rose să-şi dovedească nevinovăția? Şi, mai ales, de ce cu Jill?

Hans nu s-a arătat prea bucuros de întrerupere, dar ştiam că era şi el curios să afle ce era cu Jill şi cu Detroitul. N-a zis nimic, sperând poate că va scăpa cineva vreo informație-cheie. Sydney, cu toate acestea, şi-a jucat în continuare rolul distant şi rece.

—N-am idee. Nici fata aceea, Jill, nu părea să ştie ceva. Rose mi-a zis doar că trebuie să ajungem la ea, aşa că am ajutat-o.

—Cum, aşa, orbeşte? a intervenit Hans. Chiar te aştepți să cred că ai avut încredere în ea uite-aşa?

—Mi-e...

Sydney şi-a muşcat buza, înghițindu-şi cuvântul care bănuiesc că era „prietenă”, şi a revenit la atitudinea profesională.

—Mi-a dat impresia că e credibilă, şi mi-am închipuit că ar însemna o risipă inutilă de resurse dacă Alchimiştii v-ar fi ajutat să hăituiți o persoană acuzată pe nedrept. Dacă ajungeam la concluzia că ea e vinovata, puteam s-o denunț oricând. Şi m-am mai gândit... m-am gândit că,

dacă rezolvam eu cazul acesta, puteam să capăt prețuire şi să fiu promovată.

Ei, asta era o minciună bună, foarte bună. O fată ambițioasă, căutând să avanseze în carieră printr-un tertip? Foarte bună. În fine, nu pentru toată lumea, fiindcă Hans a clătinat din cap.

—Eu tot nu vă cred, pe niciunul.

Celălalt Alchimist a făcut un pas înainte, determinându-i pe toți gardienii din încăpere să se încordeze, pregătiți să sară pe el.

—Dacă ea spune că aşa s-a întâmplat, atunci aşa s-a întâmplat.

Avea aceeaşi înverşunare şi neîncredere pe care le manifestase şi Stanton, dar la el părea să mai fie şi altceva. Un soi de atitudine protectoare față de Sydney, cu caracter personal, nu doar profesional. Şi Lissa şi-a dat seama de asta.

—Uşurel, Ian, a zis Stanton, fără să-şi ia ochii de la Hans.

Stăpânirea ei de sine îmi amintea tot mai mult de Alberta. N-avea cum să se simtă în largul ei într-o încăpere plină de gardieni, însă n-o arăta.

—N-are importanță dacă o credeți sau nu. Esențialul e acelaşi: domnişoara Sage v-a răspuns la întrebări. Am terminat.

—Părinții lui Jill ştiu ceva? a întrebat Lissa.

Era încă şocată de toată această evoluție a situației — nu mai pomenesc şi despre faptul că plecasem din

adăpostul oraşului meu de munte — însă ocazia aceasta misterioasă de a-mi dovedi nevinovăția era prea importantă. N-o putea lăsa să-i scape.

Sydney s-a întors spre Lissa şi practic am putut să citesc gândurile fetei Alchimist. Ştia cât de apropiate eram, eu şi Lissa, şi ar fi vrut să-i dea o veste cât de cât liniştitoare. Totuşi, Sydney n-avea cum să facă aşa ceva de față cu atâtea persoane. Mai era conştientă şi de faptul că eu însămi nu-i spusesem Lissei nimic despre Jill.

—Nu, i-a răspuns ea. Noi doar ne-am dus acolo, şi Rose i-a zis lui Jill că trebuie să vină cu ea. Domnul şi doamna Mastrano n-au ştiut motivul. Şi pe urmă... şi pe urmă Rose a luat-o cu ea. Sau Jill s-a dus de bunăvoie. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Totul s-a transformat în haos.

Nici Alchimiştii, nici gardienii n-au pus sub semnul întrebării faptul că eu aş fi luat-o pe Jill, ceea ce mă făcea să cred că era varianta obținută — şi acceptată — atât din partea părinților lui Jill, cât şi dintr-a lui Sydney. Avea în ea suficient adevăr încât să fie plauzibilă... şi să explice dispariția lui Jill. Nu aducea vorba, totuşi, despre secretul Dragomirilor, asupra căruia Emily era probabil, mai mult decât bucuroasă să păstreze tăcerea deocamdată.

—Iată, a zis Stanton. Exact ce v-am spus şi mai devreme. Acum, trebuie să plecăm.

Şi s-a întors spre uşă, însă gardienii i-au barat calea.

—Imposibil, a zis Hans. Este o problemă de maximă importanță, iar domnişoara Sage reprezintă singura legătură de care dispunem cu un asasinat... un asasinat regal. Şi cu o răpire.

Stanton a pufnit disprețuitoare, amintindu-mi de ce-mi spusese odinioară Sydney, că Alchimiştii considerau ridicol sistemul monarhic al moroilor.

—Nu mi se pare că v-ar mai putea fi de folos şi cu altceva. Dar nu vă faceți probleme: o reținem noi. Dacă mai aveți întrebări, contactați-ne.

—Inacceptabil, a decretat Hans. Ea rămâne aici.

Ian, celălalt Alchimist, s-a alăturat şi el discuției în contradictoriu, plasându-se protector în fața lui Sydney.

—În niciun caz n-o să lăsăm aici pe cineva de-al nostru!

Încă o dată, am avut senzația aceea neobişnuită legată de el. Un îndrăgostit, asta era. Era îndrăgostit de ea şi trata afacerea şi altfel decât doar profesional. Stanton i-a aruncat o privire prin care-i spunea că rezolvă ea problema. El a tăcut.

—Atunci, puteți să rămâneți toți, a zis Hans. Pentru mine e totuna. O să vă repartizăm camere.

—*Aşa ceva* e inacceptabil!

De aici, ea şi cu Hans s-au lansat într-o controversă încinsă.

Nu cred că s-ar fi ajuns la lovituri, însă i-am văzut pe ceilalți gardieni apropiindu-se puțin, ca măsură de precauție.

Privirea lui Ian tot săgeta de la Stanton la Sydney şi înapoi, însă el nu s-a mai amestecat în tămbălău. La un moment dat i-au căzut ochii pe masa de care se sprijinea Hans şi, deodată, l-am văzut tresărind la vederea fotografiei. N-a fost decât o scurtă oprire, o dilatare aproape imperceptibilă a pupilelor... şi totuşi, Lissa a observat-o.

A inaintat cu un pas spre Ian şi spre Sydney. Unul dintre gardieni a zărit mişcarea, dar a considerat-o pe Lissa neprimejdioasă, aşa că s-a întors la supravegherea lui Stanton.

—Îl cunoşti, a murmurat Lissa, menținându-şi tonul sub cel al vociferărilor celor doi.

În realitate, a fost un ton un pic cam prea scăzut, fiindcă Sydney şi Ian au privit-o fără să înțeleagă. Urechile lor nu erau capabile să audă ceea ce-ar fi auzit un moroi sau un dhampir.

Lissa a privit stânjenită în jur, nevrând să atragă atenția. Şi-a mai ridicat puțin volumul.

—Îl cunoşti. Pe tipul din fotografie.

Ian a privit-o fix, pe chip apărându-i o nuanță de mirare, dar şi una de prudență. Fără îndoială, avea aceeaşi atitudine de respingere față de vampiri, însă cuvintele ei îl prinseseră pe picior greşit . Şi, chiar dacă ea era tot o creatură malefică a nopții, măcar era una foarte frumoasă.

—lan, a rostit încetişor Sydney. Ce e?

Era o nuanţă insistentă în vocea ei, una care apăsa în chip nepotrivit asupra dragostei lui, după părerea mea. Ian a deschis ochii să spună ceva, dar tocmai atunci „conversaţia" dintre ceilalţi s-a sfârşit. Sydney a redevenit centrul atenţiei, iar Ian şi-a întors privirea de la Lissa.

Compromisul la care ajunseseră Stanton şi Hans exact asta era: un compromis. Niciunul nu era mulţumit de el. Era un orăşel la mai puţin de patruzeci şi cinci de minute distanţă faţă de Curte, iar Alchimiştii urmau să stea acolo... cu câţiva gardieni pe cap. Îmi suna ca un arest la domiciliu, iar expresia feţei lui Stanton părea să mă aprobe. Cred că nu consimţise decât pentru că era vorba despre un oraş al oamenilor. Şi, până să le permită tuturor să plece, Hans a ţinut să-i mai întrebe pentru ultima oară pe prietenii mei, studiindu-le cu atenţie feţele tuturor:

—Şi niciunul dintre voi — *niciunul* dintre voi — n-a cunoscut-o pe fata aceasta Alchimist, sau n-a fost în legătură cu ea? Sau n-a ştiut despre relaţia dintre ea şi Hathaway?

Încă o dată, Lissa şi ceilalţi au răspuns negativ şi, încă o dată Hans n-a avut de ales decât să le accepte, înciudat, răspunsurile. Toată lumea a pornit spre uşă, însă Hans n-a vrut să-l lase şi pe Eddie să plece.

—Tu nu, Castile. Tu mai rămâi până stabilim şi alte probleme.

Lissa şi-a ieşit din sărite.

—Ce? Dar el...

—Nu-ți face probleme, a întrerupt-o Eddie, cu un mic zâmbet. Totul o să iasă bine. Tu doar ai grijă de tine.

Lissa a ezitat, deşi Christian o tot trăgea de braț să plece. Deşi totul arăta că Eddie îi apărase viața Lissei, rămânea valabil faptul că omorâse un moroi. Iar aşa ceva nu se trata cu uşurință. Gardienii trebuiau să fie sută la sută convinşi că el nu avusese încotro, înainte să-i dea drumul. Zărindu-i înfățişarea hotărâtă şi calmă, Lissa şi-a dat seama că el era pregătit să se descurce cu orice-ar fi urmat.

—Îți mulțumesc, i-a zis, trecând pe lângă el. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

El i-a răspuns doar printr-o uşoară înclinare a capului, iar Lissa a ieşit pe coridor... pomenindu-se în mijlocul unui alt haos.

—Unde sunt? Insist să... ah!

Prietenii mei şi Alchimiştii se îndreptau spre ieşire, escortați de un grup de gardieni. Între timp, cineva pătrunsese pe coridor şi fusese oprit şi somat de gardieni. Abe.

În mai puțin de o secundă, a înmagazinat toate detaliile bizarei scene, trecând cu privirea peste Sydney şi ceilalți Alchimişti, ca şi cum nu i-ar fi văzut în viața lui. Prin ochii Lissei, am văzut-o pe Sydney albindu-se la față, dar nimeni altcineva n-a mai observat. Abe i-a zâmbit Lissei şi s-a strecurat lângă ea.

—Iată-te. Te cheamă la ultimul test pentru monarhie.

—Şi te-au trimis tocmai pe tine? l-a întrebat Christian, sceptic.

—Păi, m-am oferit voluntar, a replicat Abe. Am auzit că aici era ceva, hm, palpitant. Crime, fanatici religioşi umani, interogatorii. Chestii care-mi trezesc interesul, nu ştii?

Lissa şi-a dat ochii peste cap, dar n-a zis nimic până când întregul grup a ieşit din clădire. Alchimiştii şi nedorita lor escortă au pornit într-o direcție, în timp ce Lissa şi ceilalți prieteni ai noştri în alta. Lissa tare ar fi vrut să privească spre Sydney şi Ian — şi eu, la rândul meu — dar ştia că e mai bine să-şi continue drumul şi să-i urmeze exemplul lui Abe, mai ales din moment ce unii dintre gardieni păreau să nu fie cu ochii numai pe Alchimişti.

De îndată ce grupul prietenilor mei a ajuns la o distanță suficient de mare față de autorități, zâmbetul prietenos al lui Abe a dispărut şi el a tăbărât pe Lissa şi pe ceilalți.

—Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit tot felul de poveşti tâmpite. Cineva spunea chiar că ai murit.

—N-am fost departe, i-a răspuns Lissa, după care i-a povestit despre atentat, exprimându-şi temerile cu privire la Eddie.

—N-o să pățească nimic, a replicat Abe, cu un gest indiferent. În cel mai rău caz, se alege cu o pată la dosar.

Lissa s-a simțit uşurată de siguranța lui Abe, însă eu tot mă connsideram vinovată. Din cauza mea, dosarul lui

Eddie era deja pătat. Reputația lui impecabilă se deteriora de la o zi la alta.

—Aia era Sydney Sage, a zis Lissa. Credeam că sunt toți în Virginia de Vest. Ea de ce nu e cu Rose?

—Asta, a răspuns Abe, întunecându-se la față, e o întrebare excelentă.

—Pentru că, se pare, s-au dus în Detroit s-o răpească pe Jill Mastrano. Ceea ce mi se pare ciudat. Dar nu cel mai nebunesc lucru pe care cred că ar putea să-l facă Rose.

Mersi pentru susținere.

Abe a beneficiat de o istorisire pe scurt a acestei noi evoluții a situației, cel puțin cât ştiau prietenii mei din ea... şi ceea ce însemna doar o frântură din toată povestea. Abe a înțeles imediat că fusese tras pe sfoară şi, după furia de pe chipul lui, era evident că nu-i făcea plăcere să fie ținut în neştiință. *Bine-ai venit în club, moşule,* i-am zis în gând, cu o uşoară satisfacție. Nu uitasem nimeni nu-mi suflase o vorbă despre planul evadării mele. Dar satisfacția mi-a fost de scurtă durată, fiindcă mă îngrijora ceea ce putea să i se întâmple lui Sydney, acum că şi Abe era furios pe ea.

—Fata asta m-a mințit, a mârâit el. În fiecare zi, raporta despre câtă linişte şi plictiseală e în Virginia de Vest. Mă întreb dac-or fi ajuns măcar în oraşul ăla. *Trebuie* să mă duc să stau de vorbă cu ea.

—Mult succes, i-a urat Adrian, scoțând o țigară şi aprinzând-o.

Se pare că, în lipsa mea, contractul de curtare, pe care-l ticluise în glumă şi unde promitea că-şi va „reduce drastic” viciile, nu era respectat.

—Nu cred că te-ar lăsa ciracii ei, sau gardienii, nici măcar să te apropii de ea, adăugă el.

—A, ajung eu la ea, nicio grijă, a zis Abe. Are o grămada de răspunsuri de dat. Dacă le-a ascuns faţă de ceilalţi idioţi, bravo ei. Dar *mie o* să-mi răspundă.

Deodată, scânteia unei idei i s-a aprins Lissei în minte.

—Trebuie să vorbeşti cu Ian. Tipul de la Alchimişti. El îl cunoaşte pe ăla din fotografie... ăăă, adică, pe-ăla omorât de Eddie.

—Eşti sigură? a întrebat-o Abe.

—Da, a intervenit Adrian, surprinzându-i pe toţi. Categoric Ian a avut o reacţie. Şi mai e şi îndrăgostit de Sydney aia.

—Am observat şi eu, a zis Lissa.

—Ea pare cam băţoasă, a remarcat Adrian, încruntându-se. Dar poate că aşa o fi la ei.

—Faptul că e îndrăgostit ar putea chiar să ne fie de folos, a remarcat Abe, gânditor. Voi, femeile, habar n-aveţi ce putere exercitaţi. L-aţi văzut pe gardianul cu care umblă mătuşă-ta? Pe Ethan Moore?

—Da, a gemut Christian. Nu-mi mai aduce aminte.

—Tasha e, totuşi, destul de atrăgătoare, a remarcat Adrian.

—Şi poanta ta, destul de proastă, a ripostat Christian.

—Hai, nu te mai înfoia, l-a potolit Abe. Ethan face parte din garda palatului. A fost acolo în noaptea crimei... ceea ce-ar putea să ne fie de foarte mare folos, dacă ea reuşeşte să-i întreţină interesul.

Christian a clătinat neîncrezător din cap.

—Cei din gardă au depus deja mărturie. N-o să mai aibă importanţă. Lui Ethan i se spune ce trebuie să ştie.

—Eu nu sunt chiar atât de sigur, l-a contrazis Abe. Se întâmplă mereu tot felul de lucruri care nu apar în consemnările oficiale, şi sunt încredinţat că tuturor celor din gardă li s-a făcut instructajul, cu ordine stricte cu privire la ce să dezvăluie şi ce nu. Şi e posibil ca mătuşa ta să aibă suficient farmec cât să afle ceva folositor pentru noi. Abe a oftat, arătând încă nemulţumit de brusca răsturnare a planurilor lui atât de bine puse la punct. Măcar dac-ar fi fost şi Sydney îndeajuns de fermecătoare încât să se scoată din interogatoriul lor, ca să pot s-o interoghez *eu.* Acum, trebuie să trec peste toţi Alchimiştii şi gardienii ăia ca să ajung la ea şi să-mi dau seama unde-o fi Rose. A, şi tu chiar trebuie să te duci să-ţi dai testul, prinţesă.

—Credeam că era doar un pretext ca să ajungi la mine, s-a mirat Lissa.

—Nu, chiar te-au chemat.

Şi i-a dat toate instrucţiunile despre cum să ajungă. Era în clădirea în care dăduse cel de-al doilea test.

—Duceţi-vă toţi, după care luaţi un gardian care să vă conducă înapoi. Nu părăsiţi camera până nu apar Janine

sau Tad. (Tad era unul dintre oamenii de încredere ai lui Abe.) Gata cu atentatele-surpriză.

Lissa ar fi vrut să protesteze, afirmând că nici prin gând nu-i trecea să rămână în arest la domiciliu, dar s-a hotărât să-i facă damblaua lui Abe, deocamdată. El a plecat grăbit, încă emanând agitație, iar Lissa şi băieții au pornit spre locul testului.

—Mamă, dar şucărit mai e, a remarcat Adrian.

—Şi poți să i-o iei în nume de rău? l-a întrebat Christian. Tocmai şi-a pierdut calitatea de membru în clubul geniilor răului. Planul lui strălucit s-a dus de râpă, iar acum a dispărut şi fiică-sa când el o credea într-un loc sigur.

Adrian s-a cufundat într-o tăcere ironică.

—Sper să fie bine, a suspinat Lissa, cu un nod în stomac. Şi, Dumnezeule, ce legătură poate să aibă *Jill* cu toate astea?

Nimeni nu avea ce să-i răspundă la asta. Când au ajuns la locul testului, Lissa a găsit o situație aproape identică față de precedenta. O mulțime de spectatori înşirați pe coridor. Gardieni care blocau intrarea. Mai mulți ca oricând erau cei care-i aclamau numele în timp ce se apropia, unii fiind moroi „din popor”, iar alții, din familiile regale ale căror candidați ieşiseră din cursă. Câțiva dintre nominalizați nu trecuseră testul temerilor, aşa că fiimiliile lor îşi schimbaseră preferințele.

Din nou, Lissa a fost invitată să intre singură. Inima a început să-i bată cu putere când a văzut-o pe aceeaşi

bătrână. Oare avea să îndure şi alte viziuni cumplite? Nu vedea potirul pe nicăieri, dar asta nu însemna o garanție sigură. Nu era niciun scaun în plus, aşa că s-a oprit pur şi simplu în picioare în fața bătrânei.

—Bună ziua, a rostit ea, respectuoasă. Mă bucur să vă revăd.

Bătrâna i-a zâmbit, arătându-şi lipsurile din dantură.

—Mă cam îndoiesc, dar ai spus-o într-un chip foarte convingător. Ai politica în sânge.

—Vă... mulțumesc..., a răspuns Lissa, neştiind sigur dacă fusese un compliment sau nu. Ce doriți să fac în acest test?

—Doar să asculți. Atâta tot. E unul simplu.

Numai că licărul din ochii femeii o făcea pe Lissa să creadă că n-o să fie chiar atât de simplu.

—Tot ce trebuie să faci este să-mi răspunzi la o întrebare. Răspunzi corect, şi ai ajuns la vot. Şi ce distractiv o să fie acolo.

Bătrâna părea să fi rostit aceste din urmă cuvinte mai degrabă pentru ea decât pentru Lissa.

—Bine, a zis Lissa, tulburată. Sunt gata.

Femeia a măsurat-o cu privirea şi a dat impresia că i-a plăcut ceea ce-a văzut.

—Iată, atunci: ce trebuie să posede o regină ca să-şi guverneze cu adevărat poporul?

Mintea Lissei s-a golit complet pentru moment, după care un întreg vălmăşag de cuvinte i-a umplut-o. *Integritate? Înțelepciune? Judec*ată?

—Nu, nu, nu-mi răspunde, i-a zis bătrâna, urmărind-o cu atenție. Nu încă. Ai răgaz până mâine, la aceeaşi oră, ca să te gândeşti. Întoarce-te cu răspunsul corect, şi ai trecut testele. Şi... — făcându-i cu ochiul — este de la sine înțeles că n-o să discuți cu nimeni despre asta.

Lissa a încuviințat, frecându-şi uşor micul punct tatuat pe braț. N-o s-o ajute nimeni cu acest răspuns. Ieşind din cameră, şi-a tot răsucit întrebarea în minte. Erau prea multe răspunsuri la o astfel de întrebare, şi-a zis. Şi oricare dintre ele putea...

O mişcare din viața mea reală m-a smuls instantaneu din mintea ei. Aproape că mă aşteptam s-o văd pe Sonya năvălind în cort, dar nu, nu asta fusese ceea ce-mi atrăsese atenția. Fusese o mişcare mult mai măruntă... şi infinit mai intensă.

Dimitri era în brațele mele.

DOUĂZECI ŞI OPT

MI S-A TĂIAT RESPIRAȚIA. Aveam fiecare pătura lui, dar chiar şi în miezul verii, temperatura scăzuse vertiginos pe timpul nopții. Dimitri, în somnul lui, se rostogolise peste mine, adunând toate păturile grămadă şi lăsându-şi capul pe pieptul meu. Trupul îi era

lipit de al meu, cald şi familiar, şi chiar s-a cuibărit şi mai aproape.

Era mai istovit decât îmi dădusem eu seama dacă făcea aşa ceva în somn. La urma urmei, el era genul de tip care dormea cu un ochi deschis. Acum, însă, îşi lăsase jos garda, trupul lui căutând inconştient... ce? Doar căldura? Pe mine? Fir-ar să fie. De ce-i mai pusesem Sonyei întrebarea aia? De ce nu putusem să-mi joc mai departe rolul meu uşor de iubită a lui Adrian şi de prietenă a lui Dimitri? Fiindcă, sinceră să fiu, nu mă descurcam prea bine în prezent cu niciuna dintre astea.

Prudentă, temătoare, m-am mişcat uşurel, ca să-l pot cuprinde pe Dimitri cu un braț şi să-l trag mai aproape. Ştiam că era un risc, că puteam să-l trezesc şi să destram vraja. Dar n-a fost aşa. Dacă s-a întâmplat ceva, atunci a fost că el a părut să se relaxeze şi mai mult. Simțindu-l aşa... ținându-l în brațe... un întreg roi de emoții se învolbura în mine. Aceeaşi durere pe care-o simțisem de când îl pierdusem îmi ardea încă pieptul. În acelaşi timp, felul în care-l țineam îmi dădea impresia că mi-ar umple acel gol dureros, ca şi cum acea parte lipsă din mine s-ar fi pus acum la loc. Nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi lipseşte. Îmi blocasem toate aceste sentimente, până când cuvintele Sonyei îmi zguduiseră fragila mea nouă acceptare a vieții.

Nici nu mai ştiu cât timp am stat aşa cu Dimitri. Oricum, destul de mult, fiindcă soarele răsărind a început să lumineze pânza transparentă a cortului. Era

exact atâta lumină câtă îmi trebuia ca să-l văd acum pe Dimitri, să-i zăresc trăsăturile fin cizelate ale feței, şi moliciunea părului, cum stătea întins, lipit de mine. Îmi doream atât de tare să ating părul acela, să văd dacă-l simt la fel ca înainte. Era, fireşte, un sentiment prostesc. Părul lui n-avea cum să fie altfel. Şi totuşi... imboldul acela era acolo, şi până la urmă i-am cedat, plimbându-mi cu mişcări blânde degetele peste câteva şuvițe răzlețe. Erau delicate şi mătăsoase, şi chiar şi-acea intimă atingere mi-a stârnit fiori reci. Iar pe el l-a trezit.

A deschis ochii, instantaneu alarmat. M-aş fi aşteptat să sară ca ars de lângă mine, dar în loc de-aşa ceva, el doar a evaluat situația şi nu s-a clintit. Mi-am lăsat mâna acolo unde era, continuând să-i mângâi părul. Privirile ni s-au înlănțuit, transmițând nenumărate lucruri. Într-o clipă ca asta, nu mai eram în cort, împreună cu el, ca doi fugari ferindu-se de toți cei care-i priveau ca pe doi răufăcători. Nu mai exista vreun criminal de descoperit, nu mai exista traumă de învins. Nu eram decât eu şi cu el, şi sentimentele aprinse între noi de atâta timp.

Când s-a mişcat, n-a făcut-o ca să se retragă. În loc de asta, şi-a înălțat capul, să privească în jos, spre mine. Doar câțiva centimetri ne despărțeau, şi ochii îi trădau gândurile. Îşi dorea să mă sărute... şi mi-o doream şi eu. S-a aplecat spre mine, cu o mână pe obrazul meu. M-am pregătit să-i întâlnesc buzele — aveam nevoie de ele — şi, când colo, el a încremenit. S-a tras înapoi şi s-a ridicat în şezut, răsuflând frustrat şi întorcându-şi

privirea de la mine. M-am ridicat şi eu în capul oaselor, respirând scurt şi agitat.

—Ce-ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Şi-a întors din nou privirea spre mine.

—Alege. Ai destule variante.

Mi-am trecut un deget peste buze. Atât de aproape. Atât, atât de aproape.

—Ştiu... ştiu că lucrurile s-au schimbat. Ştiu că n-ai avut dreptate. Ştiu că poți din nou să iubeşti.

Masca îi reapăruse deja pe chip în timp ce-şi formula răspunsul.

—Aici nu e vorba despre iubire.

Tot ce se întâmplase în acest ultim minut mi s-a derulat din nou în minte: legătura aceea desăvârşită, felul în care mă privise şi-mi făcuse inima să tresalte. Ce naiba, Sonya susținea chiar că între noi exista un soi de legătură mistică.

—Dacă nu despre iubire e vorba, atunci despre ce? m-am mirat eu.

—Despre ceea ce e bine, a replicat, liniştit.

Ceea ce e bine? Binele şi răul fuseseră subiecte perpetue la Sf. Vladimir. Eu nu aveam optsprezece ani. El îmi era profesor. Era vorba să fim gardienii Lissei şi trebuia să-i consacrăm întreaga noastră atenție. Toate aceste argumente în favoarea ideii că trebuie să menținem distanța între noi doi fuseseră valabile atunci. Dar între timp picaseră de mult de pe tapet.

I-aş mai fi pus şi alte întrebări... dacă n-ar fi râcâit cineva la uşa cortului nostru.

Am țâşnit amândoi în picioare, depărtându-ne şi întinzându-ne după țepuşele lângă care dormiserăm. Faptul că-mi înşfăcam țepuşa ținea doar de instinct, fiindcă ştiam că nu avea cum să fie strigoi persoana de-afară. Numai că, în ultimul timp, strigoii reprezentaseră cea mai măruntă dintre grijile noastre.

Rose? Dimitri?

Vocea abia se auzea... dar era una bine cunoscută. Destinzându-mă uşor, am desfăcut fermoarul de la intrarea în cort şi în fața ochilor noştri a apărut Sonya, îngenuncheată dinaintea lui. La fel ca noi, avea pe ea aceleaşi veşminte ca atunci când o văzusem ultima dată, iar părul castaniu îi era răvăşit. Altfel părea să fi scăpat nevătămată de urmăritorii ei. M-am grăbit să-i fac loc să intre.

—Confortabil, a apreciat ea, rotindu-şi privirea în jur. V-ați ales cel mai îndepărtat loc din tot campingul. Mi-a luat o veşnicie până să găsesc maşina pe care mi-ai descris-o.

—Cum ai ajuns aici? m-am interesat.

Mi-a făcut ştrengăreşte cu ochiul.

—Nu numai voi vă pricepeți să furați maşini. Sau, în cazul meu, să-i faceți pe oameni să le ofere cu împrumut „de bunăvoie".

—Te-a urmărit cineva? a întrebat-o Dimitri. Era din nou seriozitatea întruchipată, fără să trădeze prin cel mai

mic semn ceea ce se petrecuse doar cu câteva clipe mai devreme.

—Nu, din câte mi-am dat seama, a răspuns ea, aşezându-se turceşte. Vreo doi gardieni m-au urmărit prin cartier, dar mi-au pierdut repede urma. În general, erau interesați doar de voi doi.

—Îmi imaginez, am bombănit. Mare păcat că Victor o ştersese deja: putea să fi căpătat el prioritate.

—Da, dar el n-a omorât nicio regină, a replicat ea, întristată.

Până la urmă, tot trebuise să-i spunem de ce era căutat Victor şi că el fusese cel pe care-l simțise Sonya că o pândeşte pe Lissa când eram la Sf. Vladimir.

—Dar vestea cea bună, a continuat ea, este că ştiu unde sunt ei acum.

—Unde? am întrebat la unison şi eu, şi Dimitri.

Un mic zâmbet cunoscător i-a apărut pe buze la auzul întrebării.

—În vestul statului Michigan, a răspuns. Au pornit în direcția Curții.

—Naiba să-i ia, am bombănit.

Eu şi Dimitri ne îndreptaserăm din Ann Arbor spre sud-est, tăind-o prin suburbiile Detroitului şi trecând de puțin în Ohio. Aleseserăm direcția greşită.

—Dar pe Jill ai văzut-o? E bine? am adăugat.

Sonya a făcut semn că da.

—Foarte bine. Speriată, dar în rest, foarte bine. Mi-a descris suficiente puncte de reper ca să fiu convinsă că

am putea să le găsim motelul. Am întâlnit-o în vis acum vreo două ore; trebuiau şi ei să se odihnească. Victor nu se simțea bine. E posibil să fie şi-acum acolo.

—Atunci, e cazul să plecăm imediat, a hotărât Dimitri, instantaneu gata pentru acțiune. Cât timp or să fie în mers, înseamnă că Jill e trează şi nu se poate lua legătura cu ea.

Ne-am strâns cortul şi lucrurile cu o iuțeală uluitoare. Glezna nu mă mai durea prea rău, dar era încă umflată. Sesizându-mi şchiopătatul, Sonya a cerut să ne oprim puțin înainte de a ne sui în maşina ei.

—Stați puțin.

S-a lăsat în genunchi în fața mea, examinându-mi glezna umflată, lesne de zărit prin rupturile rochiei. Inspirând adânc, mi-a pus palmele pe ea şi un flux electric mi-a săgetat prin gambă, urmat de valuri de căldură şi de răceală. Când a terminat şi s-a ridicat la loc, durerea şi umflătura îmi dispăruseră, ca şi zgârieturile de pe picioare. Probabil că şi rănile de la cap. Utilizatorii spiritului mă vindecau atât de frecvent, încât ai fi crezut că mă obişnuisem cu asta, dar tot era ceva oarecum năucitor.

—Mulțumesc, i-am zis. Dar n-ar fi trebuit să faci asta... n-ar fi trebuit să-ți iroseşti puterile magice...

—Avem nevoie de tine în perfectă stare, mi-a zis ea şi privinrea i s-a abătut de la mine, fixându-se asupra copacilor. Iar magia... ei bine, e greu să stai departe de aşa ceva.

Într-adevăr, aşa era, şi mă simțeam vinovată pentru faptul că şi-o folosise cu mine... apropiindu-se astfel cu încă un pas de nebunie. Transformând-o la loc, Robert îi lecuise într-o oarecare măsură şi mintea, şi ea ar fi trebuit să profite de asta. Totuşi, n-aveam vreme să-i țin predici, iar expresia feței lui Dimitri îmi spunea că şi el era de părere că trebuie să-mi revin în formă.

Am pornit spre locul în care ne spusese Sonya că s-ar afla Jill, iar de data asta, indicațiile ei au fost cât mai precise cu putință. Gata cu informațiile vagi, gata cu jurămintele care s-o lege. Ne-am oprit o singură dată ca să „procurăm" o maşină şi să facem rost de o hartă. Informațiile pe care le culesese Sonya de la Jill ne-au condus într-un oraş numit Sturgis. Deşi era în jumătatea vestică a statului Michigan, se situa spre sud... ceea ce însemna că distanța nu era chiar atât de mare pe cât ne aşteptaserăm. Chiar şi aşa, Dimitri tot a condus în permanență cu cel puțin douăzeci şi cinci de kilometri pe oră peste viteza legală.

—Acolo, a anunțat Sonya, în timp ce rulam prin centrul oraşului Sturgis... care nu prea semăna a centru.

Eram aproape de un motel cu înfățişare modestă, de pe o stradă lăturalnică.

—Exact cum mi l-a descris. Motelul Sunshine, a spus Sonya

Dimitri a intrat în spațiul de parcare din spatele clădirii şi am rămas tustrei pe loc, examinând motelul, care nu arăta atât de vesel pe cât îi era numele. Bănuiam

că şi însoțitorii mei încercau, ca şi mine, să-şi dea seama cum ar fi mai bine să abordăm problema. Visul lui Jill ne adusese aici, dar Sonya nu mai avea vreo altă informație care să ne ajute la găsirea camerei... asta dacă ei ar mai fi fost acolo. În mod cert nu se înscriseseră cu numele adevărate. Tocmai mă pregăteam să propun să trecem, pur şi simplu, pe lângă fiecare uşă, în speranța că Sonya ar putea să-l simtă pe Robert, când ea ne-a arătat deodată ceva.

—Iată-le maşina, a exclamat. Sunt aici.

Aşa era. Vedeam limpede Honda CR-V cu care ajunseserăm acasă la Jill. Asta zic şi eu karma. Îi şterpelisem cheile lui Victor, iar el ne întorsese serviciul, luându-le pe ale noastre. Nimeni dintre noi nu se gândise, în tot haosul întâmplărilor, la vehiculul cu care-şi luaseră tălpăşița.

—Neglijenți, a murmurat Dimitri, îngustându-şi gânditor ochii. Ar fi trebuit să-şi schimbe maşina.

—Asta-i a lui Sydney, i-am atras eu atenția. Practic, nu e furată, aşa că nu apare pe vreuna dintre listele poliției. În plus, îmi spune că Victor şi Robert nu sunt profesionişti la pornitul maşinilor din două fire, ca *alții* pe care-i cunosc eu.

În definitiv, lăsaserăm în urma noastră un întreg şir de maşini furate de-a lungul Midwestului.

Dimitri m-a aprobat dând din cap, ca şi cum i-aş fi făcui, de fapt, un compliment.

—Oricare ar fi motivul, e clar că ne ajută.

—Şi cum facem să-i găsim? a întrebat Sonya.

Am dat să propun ideea cu aura, dar m-am răzgândit. Şi Robert ar fi simțit-o pe Sonya în acelaşi timp, beneficiind astfel de o înştiințare de ultim moment. Plus că, dacă-i găseam pe cei doi frați, foarte probabil avea să se declanşeze o luptă. Iar aşa ceva, în incinta motelului, ar fi atras atenția. În schimb, parcarea era amplasată în spatele clădirii, departe de strada principală.

—Aşteptăm, am zis. Şi-aşa, e mare minune că au făcut un popas atât de lung. Dacă au un dram de judecată, or să plece cât de curând.

—De acord, m-a susținut Dimitri, întâlnindu-mi privirea.

Suflete sincronizate. Amintirea acelui aproape-sărut mi-a revenit în minte, făcându-mă să-mi întorc capul, temându-mă de ce-ar putea să-mi trădeze fața.

—Parcarea e şi uşor de supravegheat, a argumentat el. Nu prea e loc pentru fugă.

Era adevărat. Într-o parte era mărginită de motel, iar în cealaltă, de un zid din beton. Nici prea multe clădiri nu erau prin preajmă.

Dimitri a mutat maşina noastră în cel mai îndepărtat loc pe care l-a găsit, unul care ne oferea o vizibilitate perfectă asupra parcării şi a ieşirii din motel... dar care ne şi ascundea pe jumătate. Ne-am gândit la început să rămânem în maşină, dar pe urmă eu şi Dimitri am ajuns la concluzia că era mai bine să aşteptăm afară, fiindcă

aveam mai multă libertate de mişcare. Am lăsat-o pe Sonya înăuntru. În definitiv, nu era războiul ei.

Cum stăteam aşa, ascunsă împreună cu Dimitri după automobil, la umbra unui arțar frunzos, am devenit acut conştientă de apropierea lui şi de postura sa aprigă de războinic. Oricât i-ar fi simnțit el lipsa dusterului, eram nevoită să recunosc că-mi plăcea imaginea lui fără haină.

—Bănuiesc, am rostit încetişor, că n-o să vorbim despre azi-dimineață, nu?

Ochii lui Dimitri fixau atât de intens CR-V-ul, încât parcă încerca să-i facă pe Jill şi pe cei doi frați să se materializeze înăuntrul lui. Pe mine, însă, nu mă păcălea. Nu făcea decât să-mi evite privirea.

—N-avem despre ce să vorbim.

—Ştiam că asta o să spui. De fapt, aveam de dat cu banul între asta şi „nu ştiu despre ce vorbeşti”.

Dimitri nu mi-a răspuns decât printr-un oftat.

—Şi totuşi, am urmat eu, *avem* ceva despre care să vorbim. Cum ar fi despre momentul în care ai fost cât pe ce să mă săruți. Şi ce-ai vrut să spui prin „ceea ce e bine”?

Tăcere.

—Ai vrut să mă săruți! am exclamat. Îmi venea greu să-mi păstrez tonul scăzut. Am văzut clar, am insistat.

—Simplul fapt că am vrea ceva nu înseamnă şi că aşa trebuie.

—Dar ceea ce am zis eu... e adevărat, nu? Tu *eşti* capabil să iubeşti, nu? Acum îmi dau seama că, imediat după transformare, tu chiar ai crezut că n-ai putea. Şi probabil că nici nu puteai. Dar lucrurile s-au schimbat. Redevii tu însuți.

Dimitri mi-a aruncat o privire piezişă.

—Da. Lucrurile s-au schimbat... însă unele nu.

—OK, domnule Enigmă. Dar asta nu explică partea cu „ceea ce e bine”.

Iritarea i-a umbrit trăsăturile.

—Rose, am făcut o grămadă de lucruri rele, iar pe multe n-am cum să le mai îndrept vreodată sau să mi le răscumpăr. Singura mea variantă acum, dacă vreau să-mi recapăt viața, este să merg înainte, să opresc răul şi să fac ceea ce e bine. Şi ceea ce *nu e* bine este să-i iau femeia altui bărbat, a unuia pe care-l simpatizez şi-l respect. Fur maşini. Dau buzna în casele altora. Dar există şi granițe pe care *n-o* să le trec, indiferent cât aş...

Deschiderea uşii din spatele motelului ne-a smuls din discuția noastră, captându-ne întreaga atenție. Nu e de mirare că viața mea amoroasă era atât de dată peste cap, dacă toate momentele mele mai profunde şi mai intime erau mereu întrerupte de situații pe muchie de cuțit. Şi, la urma urmei, nici nu mai avea importanță, din moment ce niciodată, în vecii vecilor, nu m-aş fi aşteptat la o astfel de declarație: *Ceea ce* nu *e bine este să-i iau femeia altui bărbat, a unuia pe care-l simpatizez şi-l respect.*

Noile întâmplări au căpătat prioritate. Victor a ieşit din clădire, încadrat de-o parte şi de cealaltă de Robert şi de Jill. Aproape că mă aşteptasem s-o văd legată, şi mă surprindea faptul că îi însoţea atât de liniştită. Prea liniştită, mi-am dat seama imediat. Nu era ceva firesc. În mişcările ei era ceva aproape de robot: fusese constrânsă la docilitate.

—Forța de constrângere, a comentat încet Dimitri, dându-şi şi el seama de acelaşi lucru. Tu ia-l pe Victor. Eu mă ocup de Robert.

Am încuviințat.

—Jill o s-o rupă la fugă imediat cum dispare constrângerea. Aşa sper.

Nu m-ar fi mirat din partea ei să se alăture încăierării, dar aşa ceva ar fi adus mai mult rău decât bine. Aveam să aflăm răspunsul cât de curând.

Din fericire, nu era nimeni altcineva prin preajm. Era încă destul de devreme. Am țâşnit şi eu şi Dimitri din ascunzătoarea noastră, traversând în câteva clipe spațiul parcării. Doi dhampiri sănătoşi puteau să întreacă la fugă doi moroi bătrâni la orice oră. Şi, oricât de abili ar fi fost ei, cei doi frați nu se aşteptaseră la apariția noastră.

Cu coada ochiului, l-am putut zări pentru o fracțiune de secundă pe Dimitri comutându-se la ipostaza lui de zeu al războiului, aprig şi de neoprit. Apoi mi-am concentrat întreaga atenție asupra lui Victor, aruncându-mi toată greutatea pe el şi doborându-l la sol. S-a izbit cu

putere de asfalt, iar eu l-am imobilizat imediat, după care i-am repezit un pumn în nasul pe care i l-am umplut de sânge.

—Bine lucrat, a icnit el.

—Nici nu ştii de când aşteptam să fac asta, i-am răspuns printre dinți.

Cu toată durerea şi sângele, Victor a zâmbit.

—Sigur că da. Eu tot credeam că Belikov era sălbaticul, dar în realitate tu erai, nu-i aşa? Tu eşti animalul necontrolat, care nu e capabil să judece mai presus de bătaie şi de omor.

L-am apucat de cămaşă şi m-am aplecat spre el.

—Eu? Nu eu sunt cea care a torturat-o pe Lissa pentru propriile interese. Nu eu sunt cea care şi-a transformat propria fată în strigoi. Şi sunt al naibii de sigură că nici cea care şi-a folosit forța de constrângere ca să răpească o fată de cincisprezece ani!

Spre dezgustul meu, şi-a păstrat acelaşi zâmbet înnebunitor.

—Ea e prețioasă, Rose. Foarte, foarte prețioasă. Habar n-ai cât de prețioasă poate să fie.

—Ea nu e un obiect pe care să-l manipulezi tu! am țipat. Ea e... aaa!

Pământul a început deodată să se zgâlțâie sub mine: un cutremur în miniatură, cu epicentrul în dreptul nostru. Asfaltul s-a cabrat, oferindu-i lui Victor un punct de sprijin, astfel încât să mă arunc de pe el. N-a fost un brânci prea energic, şi mi-aş fi recăpătat lesne echilibrul

dacă nu s-ar fi unduit solul în jurul meu, rostogolindu-se ca valurile oceanului, încercând să mă doboare. Victor îşi întrebuința magia pământului, controlând suprafața pe care ne aflam. Strigăte slabe de mirare m-au informat că şi ceilalți resimțeau un pic din el, însă magia era în mod clar îndreptată împotriva mea.

Totuşi, nu fără un preț de plătit. Victor era bătrân: un bătrân pe care tocmai îl trântisem pe asfalt şi-l lovisem cu pumnul. Durerea şi epuizarea fizică îl copleşeau, iar respirația lui anevoioasă îmi spunea că exercitarea unei magii atât de puternice — era un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată la vreun utilizator al pământului — îi consuma şi ultimul dram de energie rămasă.

Un singur pumn zdravăn. Atât îmi trebuia. Un singur pumn zdravăn l-ar fi pus jos şi l-ar fi scos din luptă. Numai că *eu* eram cea pusă jos. Literalmente. Oricât m-aş fi străduit, micul meu cutremur personal mă biruia, doborându-mă în genunchi. Eram şi acum în rochia aia tâmpită, ceea ce însemna că picioarele mele abia vindecate aveau să se umple din nou de julituri. Şi, de îndată ce am căzut, asfaltul s-a ridicat în jurul meu. Mi-am dat seama că Victor avea să mă prindă în captivitate, creând în jurul meu o carceră din piatră. Or, aşa ceva nu puteam să-i permit.

—Toți muşchii ăia, degeaba, a icnit Victor, în timp ce transpirația îi şiroia pe față. Nu-ți folosesc la nimic, până la urmă. Adevărata putere e în minte. În şiretenie. Controlând-o pe Jillian o controlez pe Vasilisa. Prin

Vasilisa, îi controlez pe Dragomiri, iar de la ei... pe toți moroii. Asta înseamnă puterea. *Asta* înseamnă forța.

Cea mai mare parte a tiradei lui îngâmfate a trecut pe lângă mine. Numai că tot a rămas ceva: *Controlând-o pe Jillian, o controlez pe Vasilisa.* Pe Lissa. Nu puteam să-i permit să-i facă ei vreun rău. Nu puteam să-i permit să se folosească de ea. De fapt, nu puteam să-i permit să se folosească nici de Jill. Lissa îmi dăruise un *chotki,* ceva între o brățară şi un rozariu. Era o moştenire a Dragomirilor, încredințată celor care apărau familia. Asta era datoria mea: să-i apăr pe toți Dragomirii. Străvechea mantră a gardienilor mi-a răsunat în minte: *Ei au prioritate.*

Cu o îndemânare pe care nu ştiam că aş avea-o, m-am apucat de asfaltul tremurător şi am încercat să mă ridic din nou în picioare. Am şi reuşit, dansând practic în parcarea aceea. Şi, în timp ce-l fixam cu privirea pe Victor, am simțit acel lucru asupra căruia mă avertizase Sonya: catalizatorul. Scânteia menită să aprindă întunericul pe care-l adunasem şi-l tot adunasem din Lissa. Privindu-l pe el, am văzut tot răul din viața mea concentrat într-o singură persoană. Să fi fost întru totul adevărat? Nu, nu tocmai. Însă el îi făcuse rău celei mai bune prietene a mea: aproape c-o omorâse. Se jucase cu mine şi cu Dimitri, complicând ceea ce deja era o relație foarte încurcată. Acum, încerca să-i manipuleze pe alții. Când avea să se sfârşească? Oare când aveau să înceteze relele lui? Vederea mi s-a încețoşat de pete roşii şi negre.

Am auzit o voce strigându-mă pe nume: a Sonyei, cred. Doar că, în momentul acela, pentru mine nu mai exista altceva pe lume în afara lui Victor şi a urii mele faţă de el.

M-am aruncat asupra lui, alimentată de furie şi de adrenalină, sărind în afara epicentrului acelui cutremur care ameninţa să mă înghită. Încă o dată, am sărit pe el, dar n-am mai atins solul. Ne schimbaserăm puţin poziţia, aşa că, în loc să ne trântim pe asfalt, ne-am izbit de peretele din beton... cu exact aceeaşi forţă cu care aş fi aruncat un strigoi. Capul lui Victor s-a îndoit pe spate în momentul impactului. Am auzit un pârâit neobişnuit, după care Victor s-a prelins pe jos. M-am lăsat imediat lângă el, apucându-l de braţe şi zgâlţâindu-l.

—Ridică-te! am ţipat. Ridică-te şi luptă-te cu mine!

Dar, indiferent cât l-aş fi zguduit eu sau cât aş fi urlat, Victor tot nu putea să stea pe picioare. Tot nu putea să se mişte singur.

Două braţe m-au înşfăcat, străduindu-se zadarnic să mă smulgă de pe el.

—Rose... Rose! Gata. *Încetează.*

N-am luat în seamă vocea, n-am luat în seamă braţele. Eram toată numai furie şi energie, simţind dorinţa — ba nu, *nevoia* — ca Victor să mă înfrunte, o dată pentru totdeauna. Brusc, m-a învăluit o senzaţie stranie, de parcă mi s-ar fi plimbat vârfurile degetelor cuiva pe piele. *Dă-i drumul.* N-aş fi vrut s-o fac, dar, pentru o fracţiune de secundă, mi s-a părut că ar fi o idee

rezonabilă. Mi-am slăbit puțin strânsoarea, suficient pentru ca brațele acelea să mă smucească de pe el. Şi, uite-aşa, m-am trezit brusc din amețeală şi mi-am dat seama ce se petrecuse. Cea care mă trăsese fusese Sonya, şi ea îşi folosise o fărâmiță din puterea de constrângere, doar aşa reuşind să mă ia de-acolo şi să mă facă să-i dau drumul lui Victor. Puterea ei era suficient de mare încât să nu aibă nevoie de contactul vizual. M-a ținut în continuare în stăpânirea ei, chiar dacă ştia, fără îndoială, că asta însemna risipă de efort.

—Trebuie să-l opresc, am zis, zvârcolindu-mă în strânsoarea ei. Trebuie să-l fac să plătească.

Şi m-am întins din nou spre el.

Sonya a renunțat la constrângerea fizică, apelând în schimb la cuvinte.

—Rose, a plătit! E *mort.* Nu-ți dai seama? E mort. Victor e mort.

Nu, nu-mi dădusem seama; cel puțin, nu de la început. Tot ce vedeam era obsesia mea oarbă, nevoia mea de a ajunge la Victor. Dar atunci, cuvintele ei au pătruns până la mine. Când l-am înşfăcat pe Victor, i-am simțit moliciunea trupului. I-am văzut ochii care priveau, inexpresivi, spre... nimic. Sentimentul acela nebunesc, învolburat, din mine s-a stins treptat, lăsând locul şocului. Strânsoarea mi-a slăbit în timp ce mă holbam la el şi înțelegeam cu adevărat ce-mi spusese ea.

Înțelegeam ce făcusem.

Apoi, am auzit un sunet îngrozitor. Un vaiet scăzut a răzbătut prin zidul îngheţat al ororii din mintea mea. Mi-am întors privirea, alarmată, şi l-am văzut pe Dimitri, împreună cu Robert. Robert avea braţele imobilizate la spate şi Dimitri îl ţinea fără pic de efort, chiar dacă moroiul făcea tot ce-i stătea în puteri — fără succes — ca să se elibereze. Jill era în apropiere, privindu-ne pe toţi stingherită, tulburată şi înfricoşată.

—Victor! Victor!

Strigătele lui Robert erau sugrumate de hohotele plânsului şi la fel de inutile ca eforturile mele de a-l face pe Victor să stea pe picioare. Mi-am întors privirea spre cadavrul din faţa mea, cu greu venindu-mi să cred ceea ce făcusem. Avusesem impresia că gardienii fuseseră smintiţi reacţionând astfel faţă de faptul că Eddie omorâse un moroi, însă acum începeam să înţeleg. Una era să ucizi un monstru, cum erau strigoii. Insă viaţa cuiva, chiar şi a cuiva care...

—Ia-l de-aici!

Sonya era atât de aproape de mine, încât neaşteptata ei exclamaţie m-a făcut să tresar. Şi ea îngenunchease, însă acum sărise în picioare, întorcându-se spre Dimitri.

—Du-l de-aici! Cât poţi de departe!

Dimitri a părut mirat, însă energia din tonul ei poruncitor l-a pus imediat în mişcare. A început să-l târască după el pe Robert, îndepărtându-l. După câteva clipe, s-a răzgândit şi şi l-a săltat pur pur şi simplu pe umăr, cărându-l astfel mai repede. M-aş fi aşteptat să

aud țipete de protest, însă Robert amuțise. Era cu ochii spre cadavrul lui Victor: o privire atât de pătrunzătoare, încât părea capabilă să sfredelească o gaură prin cineva. Sonya, nelăsându-se pradă aceloraşi imagini fanteziste ca ale mele, s-a aruncat între cei doi frați, lăsându-se din nou jos şi acoperind trupul lui Victor cu al ei.

—Scoate-l de-aici! a strigat din nou. Încearcă să-l readucă la viață pe Victor! Şi ar deveni atins de umbră!

Eu eram încă derutată şi tulburată, încă îngrozită de ceea ce făcusem, însă primejdia din afirmația ei m-a izbit cu toată puterea. Nu trebuia să-i permitem lui Robert să-l readucă la viață pe Victor. Cei doi frați erau şi-aşa destul de primejdioşi şi fără să fie legați pe plan spiritual. Nu trebuia să-i permitem lui Victor să

invoce fantomele, aşa cum puteam eu să fac. Victor trebuia să rămână mort.

—N-are nevoie să atingă corpul? am întrebat.

—Ca să finalizeze legătura, da. Însă în clipa asta foloseşte un volum imens de spirit, rechemându-i sufletul lui Victor şi făcându-l să rămână în preajmă, mi-a explicat ea.

După ce Dimitri şi Robert nu s-au mai văzut, Sonya mi-a cerut s-o ajut la îndepărtarea cadavrului. Făcuserăm prea mult zgomot şi era chiar de mirare că nu ieşise nimeni încă. Jill ni s-a alăturat şi l-am mutat fără ca eu să-mi dau seama cu adevărat ce fac. Sonya a găsit cheile CR-V-ului asupra lui Victor şi a rabatat bancheta din spate, ca să mărească spațiul portbagajului. Ne-am înghesuit înăuntru, fiind nevoie să stăm toate trei ghemuite, ca să nu fim văzute. După puțin timp, am auzit voci, semn că lumea venise să vadă ce s-a întâmplat. Nu ştiu cât timp au zăbovit în parcare, ci doar că, din fericire, nu le-a trecut prin cap să caute şi prin maşini. Vreți să fiu sinceră? De-abia dacă mai aveam vreo câteva gânduri coerente. Furia aceea turbată îmi trecuse, însă mintea îmi era vraişte.

Se pare că nu mai eram în stare să mă agăț de nimic concret. Mă simțeam bolnavă şi nu făceam altceva decât să urmez ordinele Sonyei: să stau ghemuită şi, pe cât posibil, să nu privesc spre cadavrul lui Victor.

Chiar şi după ce nu s-au mai auzit vocile, ea ne-a mai ținut acolo, în maşină. În cele din urmă, a răsuflat adânc şi şi-a îndreptat atenția spre mine.

—Rose?

N-am răspuns imediat.

—Rose?

—Mda? am rostit, cu o voce frântă.

În schimb, vocea ei era liniştitoare şi mieroasă. Simțeam iarăşi furnicături pe piele, însoțite de nevoia de a-i face pe plac.

—Vreau ca tu să te uiți la cei morți. Deschide-ți ochii pentru ei.

La morți? Nu. Îmi simțeam mintea şi-aşa scăpată de sub control, dar mai aveam destulă rațiune cât să-mi dau seama că aducerea fantomelor aici ar fi o idee proastă.

—Nu pot.

—Ba poți, mi-a zis. Te ajut eu. Te rog.

Nu puteam să mă împotrivesc constrângerii. Extinzându-mi simțurile, mi-am îndepărtat zidurile de care mă înconjuram. Erau zidurile care blocau accesul spre mine al celor din lumea morților, al fantomelor care mă urmăreau pretutindeni. În câteva clipe, în fața mea au apărut tot felul de chipuri translucide, unele semănând cu fețe normale, iar altele cumplite, înfiorătoare. Aveau gurile deschise, vrând să vorbească, dar fiindu-le cu neputință.

—Ce vezi? m-a întrebat Sonya.

—Spirite, i-am răspuns în şoaptă.

—Pe Victor îl vezi?

Mi-am încordat privirea spre roiul de fețe, căutând vreuna cunoscută.

—Nu.

—Alungă-le la loc, a zis ea. Ridică-ți înapoi zidurile.

Am încercat să fac aşa cum îmi spunea, dar mi-era greu. Nu aveam voință suficientă. M-am simțit încurajată din afară şi mi-am dat seama că Sonya încă-şi exercita constrângerea asupra mea. Ea nu putea să facă să dispară fantomele, însă simțindu-i sprijinul şi hotărârea, m-am întărit. Am reuşit să-i alung pe decedații lipsiți de tihnă.

—Înseamnă că s-a dus, a zis Sonya. Ori a fost mistuit complet de lumea morților, ori rătăceşte, ca un spirit neodihnit. Oricum ar fi, e clar că toate firele care-l mai legau de viață s-au rupt. Nu mai poate să se întoarcă. Du-te să-l iei pe Dimitri, i-a zis apoi lui Jill.

—Dar nu ştiu unde e, a replicat Jill, nedumerită.

Sonya i-a zâmbit, dar nu şi cu ochii.

—Pe-aproape, sunt convinsă. Şi e atent la toate. Plimbă-te în jurul motelului, al cvartalului, pe unde vrei. O să te găsească el.

Şi Jill s-a dus, fără să mai fie nevoie de constrângere. După plecarea ei, mi-am îngropat fața în palme.

—O, Doamne. O, Doamne. Tot timpul, n-am vrut s-o recunosc, dar aşa e: *sunt* o criminală.

—Nu te gândi acum la asta, m-a sfătuit Sonya.

Atitudinea ei, de persoană care prelua controlul, era aproape reconfortantă. Aproape. Era mai uşor să asculţi ordine decât să te descurci pe cont propriu.

—Lasă pe mai târziu vinovăţia, a continuat ea. Deocamdată trebuie să ne debarasăm de cadavru.

Descoperindu-mi ochii, m-am silit să privesc spre Victor. Un val de greaţă mi s-a ridicat până-n gât, iar senzaţiile acelea nebuneşti au început să se învârtească şi mai necontrolat. Am izbucnit într-un râs aspru.

—Da. Cadavrul. Mi-ar fi plăcut să fie Sydney aici. Dar noi nu avem nicio poţiune magică. Şi soarele n-o să-l distrugă. Ciudat nu? Strigoii sunt mai greu de ucis... mai greu de ucis, mai uşor de înlăturat.

Am râs din nou, fiindcă în vorbăria mea incoerentă era ceva familiar... da, eram ca Adrian, într-unul dintre momentele acelea bizare ale lui. Sau ca Lissa, când spiritul o împingea spre marginea prăpastiei.

—Asta e, nu? am întrebat-o pe Sonya. Torentul... torentul despre care m-ai prevenit. Lissa a scăpat de spirit, dar el m-a învins până la urmă... exact ca pe Anna... exact ca în vis... o, Doamne. Ăsta e un vis, nu-i aşa? Dar nu pot să mă trezesc...

Sonya mă privea fix, cu ochii ei albaştri măriţi de... de ce? De teamă? De batjocură? De alarmă? S-a întins spre mine şi m-a luat de mână.

—Rămâi cu mine, Rose. Îl alungăm noi.

O uşoară bătaie în geam ne-a făcut pe amândouă să tresărim după care Sonya le-a deschis lui Dimitri şi lui Jill.

—Robert unde e? s-a interesat ea.

Dimitri a aruncat o privire în jos, spre Victor, după care a întors prompt capul.

—Inconştient, ascuns într-un tufiş, după colț.

—Încântător, a apreciat Sonya. Crezi că e înțelept? Să-l lăsăm aici?

—Mi-am închipuit că n-ar fi înțelept să fiu văzut cărând în brațe un tip fără simțire, a răspuns el, ridicând din umeri. Şi, la drept vorbind... da, cred că ar trebui să-l lăsăm aici. O să se trezească. El nu e un fugar căutat. Şi, fără Victor, e... mă rog, nu inofensiv. Dar mai puțin dăunător. Oricum, nu putem să-l cărăm după noi întruna.

Am izbucnit iarăşi în râs, în acel râs care până şi mie mi se părea dezechilibrat, isteric.

—E inconştient. Normal. Normal. Tu poți să faci asta. Tu poți să faci ce e bine. Eu, nu. Mi-am coborât privirea spre Victor. „Un animal”, a zis el. Avea dreptate. Incapabil de o judecată superioară...

M-am cuprins singură cu brațele, înfigându-mi unghiile în carne cu atâta putere, încât a țâşnit sângele. *Durerea fizică face să plece durerea mentală.* Nu aşa spunea mereu Lissa?

Dimitri m-a privit fix, după care a întors capul spre Sonya.

—Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, stăruitor.

Îl văzusem de-atâtea ori riscându-şi viaţa, dar niciodată, până acum, nu arătase cu adevărat înfricoşat.

—Spiritul, i-a răspuns Sonya. L-a tot absorbit, şi iar l-a absorbit, atât de mult timp... şi a reuşit să-l înfrâneze. Cu toate acestea, el a stat la pândă. Mereu, la pândă... S-a încruntat puţin, dându-şi poate seama că începea să vorbească la fel ca mine. Atunci, s-a întors spre Jill şi a întrebat-o: E din argint?

Jill şi-a lăsat ochii spre medalionul în formă de inimă pe care-l purta la gât.

—Aşa cred.

—Poţi să mi-l dai?

Jill şi-a desfăcut închizătoarea lănţişorului şi i l-a înmânat. Ţinându-l între palme, Sonya şi-a închis ochii pentru o clipă, ţuguindu-şi buzele. După ce şi i-a deschis, mi-a întins mie medalionul.

—Pune-ţi-l.

Doar atingându-l, am simţit o furnicătură stranie.

—Inima... Mi-am îndreptat privirea spre Dimitri, în timp ce-mi închideam lănţişorul. Ţi-aduci aminte? „Unde e inima?" ai întrebat. Şi uite-o. Uite...

M-am întrerupt. Lumea, dintr-odată, a devenit mai clară. Gândurile mele învălmăşite au început, încetul cu încetul, să revină la locul lor, alcătuind o oarecare aparenţă de normalitate. I-am fixat cu privirea pe însoţitorii mei — pe cei vii — abia acum văzându-i cu adevărat. Mi-am dus degetele spre medalion, atingându-l.

—E un farmec de lecuire.

Sonya a încuviinţat.

—Nu ştiam dac-o să aibă efect şi asupra minţii. Nu cred să fie o rezolvare permanentă... dar, cu ajutorul lui, şi al voinţei tale, o să fii bine o vreme.

Am încercat să nu dau prea mare atenţie acestor din urmă cuvinte. *O vreme.* În schimb, am încercat să înţeleg ceva din lumea care mă înconjura. Sau ce era cu cadavrul din faţa mea.

—Ce-am făcut? am întrebat în şoaptă.

Jill m-a cuprins cu un braţ, însă Dimitri a fost cel care mi-a răspuns.

—Ceea ce trebuia.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

ÎNTÂMPLĂRILE CARE AU URMAT au trecut ca prin ceaţă. Oricât ar fi ţinut Sonya în frâu efectele spiritului, n-avea nicio importanţă. încă eram sub stare de şoc, încă nu eram capabilă să gândesc. M-au instalat pe scaunul din faţă, cât mai departe cu putinţă de Victor. Dimitri ne-a dus undeva — n-am prea fost atentă încotro — unde el şi Sonya s-au descotorosit de cadavru. Nu mi-

au spus ce-au făcut, ci doar că „s-au ocupat de el”. Iar eu n-am cerut amănunte.

Pe urmă, ne-am întors, îndreptându-ne spre Curte. Sonya şi Dimitri s-au întrecut lansând variante despre ceea ce era de făcut când aveam să ajungem. Dat fiind faptul că nimeni nu reuşise încă să-mi dovedească nevinovăția, planul actual era ca Sonya s-o însoțească pe Jill la Curte. Jill a întrebat dacă ar putea să-şi sune părinții, ca să-i anunțe că era teafără, însă Dimitri a fost de părere că ar fi însemnat un risc pentru siguranța noastră. Sonya a promis c-o să încerce să ia legătura cu Emily în vis, ceea ce a făcut-o pe Jill să se simtă mai bine.

M-am împăcat cu drumul încercând s-o vizitez pe Lissa. Concentrându-mă la ea, mă mai îndepărtam de acel oribil sentiment de vinovăție şi de pustietatea pe care le simțeam, de oroarea a ceea ce-i făcusem lui Victor. Când eram cu Lissa, nu mai eram eu şi în clipa asta era cea mai mare dorință a mea. Nu voiam să fiu eu.

Numai că lucrurile nu stăteau tocmai perfect nici pentru ea. Ca de fiecare dată, mai multe probleme o împovărau. Se simțea aproape — atât, atât de aproape — de descoperirea persoanei care o asasinase pe Tatiana. Răspunsul părea să-i fie la îndemână, dacă măcar putea să se mai apropie doar puțin. Gardienii îl săltaseră pe Joe, îngrijitorul, şi, după destulă persuasiune — aveau ei metodele lor, care nu solicitau constrângeri magice — el recunoscuse că-l văzuse pe moroiul cu mâna strâmbă în

clădirea mea în noaptea crimei. Toate stăruințele n-au fost suficiente să-l determine pe Joe să recunoască faptul că fusese mituit: nici de individ, nici de Daniella. N-a mers cu mărturisirile decât până la faptul că, poate, fusese „un pic pe lângă” cu precizarea momentelor din noaptea aceea. Iar asta nu însemna, în niciun caz, o dovadă îndeajuns de importantă ca să mă disculpe.

Lissa mai avea şi scrisoarea luată de la Ambrose, cea în care Tatiana fusese subtil amenințată. Expeditoarea se opunea legii cu vârsta, considerând-o prea moale, dezaproba faptul că Tatiana încuraja utilizarea spiritului şi-şi exprima resentimentele privitoare la şedințele secrete de antrenament. Chiar dacă tonul scrisorii era de o politețe impecabilă, era clar că autoarea îi purta o serioasă pică reginei. Iar acest adevăr venea în sprijinul teoriei cu mobilul politic.

Evident, existau însă şi destule motive personale pentru comiterea crimei. Sordida încurcătură cu Ambrose, Blake şi femeile implicate îi desemna pe fiecare dintre ei ca posibil asasin. Prezența pe listă a Daniellei Ivashkov însemna un permanent motiv de stres pentru Lissa, care nu îndrăznea să sufle o vorbă față de Adrian. Consolarea era că mituirea de care se făcea vinovată Daniella avusese ca scop scoaterea din cauză a lui Adrian... nu în întărirea învinuirii mele. Moroiul necunoscut plusase la mita aceea. E clar că, dacă ea ar fi fost asasinul Tatianei, Daniella ar fi trebuit să plătească pentru ambele minciuni ale lui Joe.

Şi, evident, asupra minţii Lissei apăsa şi acel ultim test. Ghicitoarea. Acea ghicitoare care părea să aibă atât de multe răspunsuri... şi, cu toate acestea, absolut niciunul. *Ce trebuie să posede o regină, ca să-şi guverneze cu adevărat poporul?* Într-un fel era mai greu decât celelalte teste. Acelea avuseseră o componentă palpabilă, ca să spunem aşa. Acesta, în schimb? Nu mai era vorba decât despre propria-i inteligenţă. Nu despre aprinderea unui foc. Nu despre temeri cu care să te confrunţi.

Detesta şi faptul că lua ghicitoarea atât de în serios. Nu mai avea nevoie s-o streseze şi asta, pe lângă toate celelalte întâmplări curente. Viaţa ar fi fost mai simplă dacă ar fi tratat în continuare testele doar ca pe un truc prin care câştigam timp. Curtea se umplea din ce în ce mai mult de cei sosiţi să asiste la alegeri, şi tot mai mulţi dintre aceştia — spre marea ei mirare — îi închinau ei susţinerea. Cu greu mai putea să facă un pas pe undeva fără ca lumea să strige despre „dragon”, sau despre „renaşterea Alexandrei”. Se împrăştiase şi vestea despre atentat, ceea ce părea să-i fi îndârjit chiar şi mai mult suporterii.

Dar, desigur, Lissa întâmpina încă şi destulă opoziţie. Cel mai important argument împotriva ei era acelaşi vechi obstacol legal: ea nu avea să fie eligibilă la vremea votului propriu-zis. Un alt obstacol în calea ei era vârsta. Era prea tânără, susţineau adversarii ei. Cine şi-ar dori un copil pe tron? Însă admiratorii Lissei nici nu voiau să

audă. Aminteau fără încetare de domnia tinerei Alexandra şi de minunile înfăptuite de Lissa prin vindecările ei. Vârsta nu era relevantă. Moroii au nevoie de sânge tânăr, strigau ei. În acelaşi timp, cereau ca legea electorală să fie modificată.

Deloc surprinzător, oponenții ei nu uitau să invoce faptul că ea era legată de cea care a asasinat-o pe regină. Aş fi crezut că asta ar reprezenta cea mai mare problemă împotriva candidaturii ei, însă Lissa fusese atât de convingătoare cu privire la cât de mult o şocasem şi o trădasem, încât mulți considerau că alegerea ei ca regină chiar ar fi putut să îndrepte răul comis de mine. Ea se mai folosise şi de câte puțină constrângere ori de câte ori se pusese subiectul pe tapet, ceea ce contribuise mult la crearea impresiei celorlalți cum că ea se disociase acum total față de mine.

—M-am săturat până peste cap de toate astea, îi spunea lui Christian, în camera ei.

Se gândise că-şi poate găsi scăparea doar acolo, iar acum stătea întinsă în pat, în brațele lui. Mama era acolo, de gardă.

—Chestia asta cu regina a fost o idee oribilă, s-a plâns Lissa.

Christian i-a mângâiat părul.

—Nu-i aşa. Abe zice că alegerile or să se amâne din cauza tulburărilor create. Şi, oricât te-ai văicări tu, ştiu că eşti mândră că ai reuşit până acum.

Aşa şi era. Testul cu potirul redusese la jumătate numărul candidaţilor. Mai rămăseseră doar cinci. Ariana Szelsky era printre ei, ca şi vărul Daniellei, Rufus Tarus. Lissa era a treia, iar Marcus Lazar şi Marie Conta întregeau grupul. Ronald Ozera nu reuşise să treacă.

Atunci, a luat cuvântul mama.

—N-am văzut aşa ceva de când mă ştiu: e incredibil cât de mulţi te sprijină. Consiliul şi toţi ceilalţi din familiile regale nu au nicio obligaţie de a modifica legea. Dar vocea mulţimii e foarte puternică... şi din câştigarea simpatiei „celor din popor" ar putea să aibă de câştigat unii din familiile regale. Susţinerea dreptului tău la candidatură s-ar reflecta în mod sigur foarte bine asupra câtorva familii ieşite din graţii. Tot ceea ce-i împiedică este gândul că tu ai putea chiar să câştigi. Aşa că nu fac decât să se certe întruna.

Lissa a încremenit.

—Să câştig... dar asta n-ar fi posibil, în realitate, nu-i aşa? Ariana e ca şi învingătoare, corect?

Victoria ei nu făcuse niciodată parte din planul acesta nebunesc, iar acum, rămânând atât de puţini candidaţi, presiunea aducerii Arianei pe tron devenea chiar şi mai mare. Cel puţin din punctul de vedere al Lissei, ceilalţi candidaţi nu vădeau vreun semn promiţător pentru îmbunătăţirea vieţii moroilor. Ariana *trebuia* să fie câştigătoarea.

—Eu aşa aş zice, a răspuns Janine, şi în vocea ei se simţea mândria, dată fiind apropierea atât de mare faţă

de familia Szelsky. Ariana e extrem de inteligentă şi de competentă, şi majoritatea lumii ştie asta. O să-i trateze cu dreptate pe dhampiri... cu mult mai multă decât unii dintre ceilalți candidați. Deja a vorbit în favoarea schimbării legii cu vârsta.

Lissei i s-a strâns stomacul la gândul că ar fi putut să apară legi şi mai rele care să-i oprime pe dhampiri.

—Doamne, sper să câştige ea. Nu se poate să mai iasă rău şi altceva.

O bătaie în uşă a făcut ca maică-mea să treacă instantaneu în desăvârşita ipostază a gardianului, dar numai până când Lissa a anunțat:

—E Adrian.

—Mă rog, a bombănit Christian, cel puțin a nimerit ceva mai bine decât de obicei.

Şi, într-adevăr, iubitul meu şi-a făcut intrarea în cameră, învăluit în de-acum obişnuitele lui arome de tutun şi de alcool. Drept e că viciile lui reprezentau cea mai neînsemnată dintre preocupările mele, dar tot mă sâcâia gândul că avea nevoie de prezența mea personală ca să-l forțeze la o bună purtare. Asta-mi amintea de visul în care-mi spusese că eu sunt puterea lui.

—Toată lumea sus, a comandat el, părând extrem de încântat de sine. Avem de făcut o vizită.

Lissa s-a ridicat în capul oaselor, nedumerită.

—Despre ce tot vorbeşti?

—*N-am* de gând să-mi mai pierd vremea cu Blake Lazar, l-a avertizat Christian.

—Suntem doi, l-a asigurat Adrian. Dar am pe altcineva mai bun. Şi mai atrăgător. Vă amintiți când v-ați întrebat cât de apropiată o fi fost Serena de Grant? Ei bine, se pare că puteți s-o întrebați personal. Am găsit-o. Şi, da, n-aveți pentru ce.

O uşoară încruntare i-a încrețit fruntea mamei.

—Ultima oară când am auzit despre ea, Serena fusese trimisă să predea la o şcoală. Una de pe Coasta de Est, cred.

După atacul strigoilor, în care Grant şi alți câțiva fuseseră omorâți, gardienii se hotărâseră s-o retragă pentru o vreme pe Serena din serviciul activ de bodyguard. Ea fusese singura supraviețuitoare dintre gardieni.

—Aşa e, dar fiind vară, au chemat-o înapoi, să ajute la ținerea sub control a mulțimii venite pentru alegeri. Acum lucrează la porțile principale.

Lissa şi Christian au schimbat o privire între ei.

—Trebuie să stăm de vorbă cu ea, s-a entuziasmat Lissa. Ea s-ar putea să ştie pe cine învăța Grant în secret să lupte.

—Dar asta nu înseamnă că vreunul dintre ei ar fi asasinat-o pe Tatiana, le-a atras atenția mama.

Lissa a încuviințat.

—Nu, dar o legătură există, dacă ne luăm după scrisoarea pe care ne-a dat-o Ambrose. Ea e acolo acum? La porți?

—Mda, a confirmat Adrian. Şi probabil că nici să-i dăm de băut n-o să fie nevoie.

—Atunci, hai să mergem, a hotărât Lissa, sărind din pat şi căutându-şi pantofii.

—Eşti sigură? a întrebat-o Christian. Ştii ce te-aşteaptă.

Lissa a ezitat. Era „noaptea” târziu pentru moroi, dar asta nu însemna că toată lumea ar fi fost în pat; cu atât mai puțin la porți, în ultima vreme permanent asaltate de lume. Totuşi, disculparea mea era mult prea importantă, a concluzionat Lissa.

—Mda. Hai să mergem.

Cu mama în avangardă, prietenii mei şi-au croit drum spre intrarea în domeniile Curții. („Poarta” inventată de Abe fusese, între timp, zidită la loc.) Curtea era înconjurată de ziduri înalte din piatră, multicolore, ceea ce contribuia şi mai mult la conturarea, în rândul oamenilor, a impresiei că era, de fapt, o şcoală pentru elite. Porțile din fier forjat ale intrării erau deschise, însă un grup de gardieni bloca drumul care pătrundea pe terenurile Curții. În mod normal, ar fi fost nevoie doar de doi gardieni care să ocupe ghereta de la poartă. Efectivele suplimentare erau atât pentru afluxul mult mai mare al maşinilor, ale căror ocupanți trebuiau supuşi întrebărilor de rigoare, cât şi pentru ținerea sub control a mulțimii. Spectatorii stăteau aliniați pe ambele margini ale drumului, urmărind sosirea maşinilor, de parcă ar fi fost pe covorul roşu la o premieră. Janine ştia un drum

ocolit, datorită căruia puteau să evite ceva lume... dar nu pe toată.

—Nu-ți fie frică, a sfătuit-o Christian pe Lissa, în timp ce treceau pe lângă un grup mai zgomotos decât altele, care o observase. Eşti candidată la tron. Comportă-te ca atare. O meriți. Eşti cea din urmă dintre Dragomiri. O fiică de neam regal.

Lissa i-a aruncat o scurtă privire uimită, mirată de înflăcărarea din vocea lui... şi de faptul că el, clar, credea în ceea ce spunea. Îndreptându-şi spinarea, şi-a întors fața spre fanii ei, zâmbind şi făcându-le cu mâna, ceea ce i-a entuziasmat şi mai şi. *Ia totul în serios*, şi-a amintit sieşi. *Nu ne face istoria de ruşine.*

Până la urmă, să-şi facă loc prin mulțime până la poartă s-a dovedit o treabă mai simplă decât obținerea câtorva minute de singurătate cu Serena. Gardienii erau copleşiți şi insistau ca Serena să rămână pentru trierea nou-sosiților, însă mama a purtat o scurtă conversație cu gardianul aflat la comandă. A ținut să-i reamintească importanța persoanei Lissei şi s-a oferit să-i țină locul Serenei pentru câteva minute.

Serena se vindecase de multă vreme de urmările atacului strigoilor. Era de vârsta mea, blondă şi drăguță. S-a arătat vizibil surprinsă de vederea fostei ei protejate.

—Prințesă, a salutat-o ea, păstrând formalitățile. Cu ce vă pot fi de folos?

Lissa a tras-o deoparte din mănunchiul de gardieni ocupați să stea de vorbă cu şoferii moroi aliniați la poartă.

—Poți să-mi spui Lissa. Ştii asta. În definitiv, m-ai învățat să înjunghii pernele.

Serena i-a răspuns cu un mic zâmbet.

—Vremurile s-au schimbat. E posibil să fiți viitoarea noastră regină.

—Puțin probabil, a răspuns Lissa, strâmbându-se. *Cu atât mai puțin cu cât habar n-am cum să dezleg ghicitoarea,* a completat în sinea ei. Dar să ştii că eu chiar am nevoie să mă ajuți cu ceva. Tu şi cu Grant v-ați petrecut mult timp împreună... ți-a pomenit vreodată despre faptul că-i antrena pe moroi din ordinul Tatianei? Că ținea, cum să zic, şedințe secrete de pregătire pentru luptă?

Chipul Serenei a trădat imediat răspunsul, dar ea şi-a abătut privirea.

—N-am voie să vorbesc despre aşa ceva. Iar el nici măcar n-avea voie să-mi spună.

Lissa a prins-o de braț pe tânăra gardian, entuziasmată, făcând-o să tresară.

—Trebuie să-mi spui ce ştii. Orice. Pe cine antrena... cum li se părea lor... cine reuşea. *Orice.*

Serena s-a albit la față.

—Nu *pot,* a şoptit ea. Totul se petrecea în secret. Din ordinul reginei.

—Mătuşa mea a murit, a intervenit, brutal, Adrian. Şi tu însăți ai spus că e posibil să stai de vorbă cu viitoarea regină.

Asta i-a atras o privire furioasă din partea Lissei.

Serena a mai şovăit puțin, după care a tras aer adânc în piept.

—Pot să alcătuiesc o listă cu nume. Totuşi, e posibil să nu mi le amintesc chiar pe toate. Şi habar n-am cât de bine se descurcau... ci doar că multora le displăcea. Grant avea impresia că Tatiana îi alesese în mod intenționat pe cei mai puțin dispuşi.

—Mulțumesc, i-a zis Lissa, strângându-i mâna. Îți mulțumesc foarte mult.

Serena încă părea cuprinsă de suferință la gândul că avea să trădeze informația secretă. *Ei au prioritate* nu funcționa chiar totdeauna când loialitatea ți-era împărțită.

—Totuşi, o să trebuiască să v-o dau mai târziu. Acum au nevoie de mine aici.

Şi Serena s-a întors la postul ei, trimițând-o pe mama înapoi la Lissa. Cât despre mine, m-am întors în propria realitate, în maşina care tocmai se oprise. Am clipit ca să-mi limpezesc vederea şi să examinez împrejurimile. Alt hotel. Deja trebuia să primim statutul de clienți de bază.

—Care-i treaba?

—Facem popas, m-a informat Dimitri. Tu ai nevoie de odihnă.

—Ba nu, n-am. Trebuie să mergem mai departe spre Curte. Trebuie s-o ducem acolo pe Jill la timp pentru alegeri.

Scopul nostru inițial, atunci când porniserăm s-o căutăm pe Jill, era să-i redăm Lissei dreptul de vot. Între timp, ne trecuse prin minte că, dacă participarea Lissei dădea peste cap alegerile, surprinzătoarea apariție a surorii ei foarte probabil avea să creeze la fel de multă senzație şi neîncredere. Un test genetic urma să înlăture orice îndoieli şi să-i confere Lissei puterea votului, însă confuzia inițială era menită să ne dăruiască şi mai mult din timpul de care aveam atât de amarnică nevoie pentru descoperi rea asasinului. Cu toate dovezile aleatorii pe care le tot scoteau la iveală prietenii mei, tot nu aveau vreo ipoteză consistentă cu privire la un posibil vinovat.

Dimitri mi-a aruncat o privire la modul *nu mă minți tu pe mine.*

—Tocmai ai vizitat-o pe Lissa. Alegerile sunt chiar acum?

—Nu, am recunoscut.

—Atunci, te odihneşti.

—Dar mă simt *bine,* m-am răstit.

Totuşi, cretinii n-au vrut să mă asculte. Cu cazarea au fost complicații, fiindcă niciunul dintre noi nu avea card de credit, iar politica hotelului nu accepta plata în numerar. Sonya şi-a exercitat forța de constrângere, determinându-l pe recepționer să creadă că, dimpotrivă,

asta era politica hotelului, şi n-a trecut mult până să primim două camere învecinate.

—Lasă-mă să vorbesc cu ea între patru ochi, i-a murmurat Dimitri Sonyei. Mă descurc eu.

—Ai grijă, l-a prevenit Sonya. E încă fragilă.

—Hei, voi de colo, eu sunt aici! am exclamat.

Sonya a luat-o de braț pe Jill şi a condus-o în una dintre camere.

—Haide să comandăm ceva la room-service.

Dimitri a deschis cealaltă uşă şi m-a privit, aşteptând. Oftând, am intrat şi m-am aşezat pe pat, încrucişându-mi brațele la piept. Camera era de o sută de ori mai frumoasă decât cea din Virginia de Vest.

—Putem să comandăm şi *noi* ceva?

El şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în fața mea, la doar câțiva paşi distanță.

—Mai întâi trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Victor.

—N-avem despre ce să vorbim, am replicat, deprimată.

Sentimentele întunecate pe care mi le-am tot alungat în fundul minții pe timpul drumului m-au copleşit dintr-odată. M-au înăbuşit. Mă simțeam mai afectată de claustrofobie decât în celulă. Vinovăția era o închisoare în sine.

—Într-adevăr, sunt o criminală, aşa cum susține toată lumea. N-are importanță cum era Victor. L-am ucis cu sânge-rece.

—N-a prea fost sânge-rece.

—Pe naiba că n-a fost! am strigat, simțind cum din ochi încep să-mi țâşnească lacrimile. Planul era să-i imobilizăm, pe el şi pe Robert, ca s-o putem elibera pe Jill. Să-i *imobilizăm.* Victor nu însemna un pericol pentru mine. Era un boşorog, pentru numele lui Dumnezeu!

—Părea să însemne un pericol, m-a contrazis Dimitri, al cărui calm era invers proporțional cu isteria mea crescândă, ca de obicei. Îşi folosea magia, a argumentat el.

Am clătinat din cap, ascunzându-mi fața între palme.

—Nu putea să mă omoare. Probabil că nici măcar nu era în stare s-o mai țină mult aşa. Puteam să aştept până obosea, sau să scap. Şi, ce naiba, chiar am scăpat! Numai că, în loc să-l capturez, am dat cu el într-un zid din beton! Nu era un adversar pe măsura mea. Era un bătrân. Am omorât un *bătrân.* Da, poate că era un bătrân intrigant şi depravat, dar nu voiam să moară. Voiam să ajungă la loc după gratii. Voiam să-şi petreacă tot restul vieții închis, trăind laolaltă cu crimele lui. *Trăind,* Dimitri.

Părea ciudat că simțeam aşa ceva, dacă mă gândesc cât de mult îl uram pe Victor. Dar era adevărul: nu fusese o luptă dreaptă. Acționasem fără să gândesc. Pregătirea mea se referise mereu la apărare şi la anihilarea monştrilor. Despre onoare nu fusese vorba

niciodată, însă, brusc, pentru mine căpăta o însemnătate considerabilă.

—N-a fost nici pic de onoare în ce i-am făcut lui.

—Sonya spune că n-a fost vina ta.

Vocea lui Dimitri era tot blândă, ceea ce, într-un fel, mă făcea să mă simt şi mai rău. Mi-aş fi dorit să mă certe, să-mi confirme vinovăția pe care o resimțeam. Mi-aş fi dorit să fie instructorul meu, cel care mă tot critica.

—Ea zice că n-a fost decât o izbucnire violentă a spiritului, a continuat el.

—A fost... M-am întrerupt, amintindu-mi pe cât puteam de bine toate acele imagini încețoşate ale înfruntării. Apoi am continuat: Până atunci, nu înțelesesem niciodată cu adevărat prin ce-a trecut Lissa în cele mai grele momente ale ei. Doar l-am privit pe Victor... şi am văzut în el tot răul din lume... un rău pe care trebuia să-l opresc. Da, era un tip rău, dar nu merita aşa ceva. N-a avut nici cea mai mică şansă.

Onoarea, *mă tot gândeam.* Ce onoare putea să fie în asta?

—N-ai fost atentă la ce-am spus, Rose. N-a fost vina ta. Spiritul are o magie extrem de puternică, pe care noi abia dacă putem s-o înțelegem. Iar latura lui întunecată... ei bine, despre ea ştim că e capabilă de lucruri îngrozitoare. De lucruri care nu pot fi controlate.

Mi-am ridicat privirea spre a lui.

—Ar fi trebuit să fiu mai puternică.

Iată-l — gândul care stătea în spatele întregii mele vinovății, în spatele tuturor acelor sentimente oribile.

—Ar fi trebuit să fiu mai puternică. Am fost slabă.

Cuvintele liniştitoare din partea lui Dimitri nu s-au grăbit să apară.

—Nu eşti invincibilă, mi-a zis, într-un târziu. Nimeni nu se aşteaptă să fii.

—Dar *eu,* da. Ceea ce am făcut... M-am oprit să-mi înghit nodul din gât. Ceea ce am făcut a fost de neiertat.

Dimitri a căscat ochii, şocat.

—Asta... asta-i o nebunie, Rose. Nu poți să te pedepseşti pentru o faptă asupra căreia n-ai avut nicio putere.

—Mda? Atunci, tu de ce tot...

M-am întrerupt iarăşi, pentru că eram pe cale să-l acuz pe Dimitri că se pedepsea. Doar că... nu mai era cazul. Se simțea vinovat pentru faptele lui ca strigoi? Eram convinsă că da. Şi Sonya o recunoscuse. Dar, la un moment dat, pe parcursul călătoriei noastre, el începuse să-şi recapete controlul asupra propriei vieți, puțin câte puțin. Ea mi-o spusese, dar abia acum înțelesesem cu adevărat.

—Când? l-am întrebat. Când ți-ai dat seama că poți să trăieşti mai departe... chiar după toată vinovăția pe care o simțeai?

—Nu ştiu sigur.

Dacă întrebarea mea l-o fi surprins, a ştiut s-o ascundă. Privirea lui era înlănțuită de a mea, dar nu tocmai concentrată spre mine. Misterul acela îi ocupa gândurile.

—De fapt, s-a întâmplat pe bucățele. La început, când au venit la mine Lissa şi Abe, cerându-mi să te scot din arest, am fost gata s-o fac, pentru că mi-o cerea ea. Pe urmă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât înțelegeam că era şi ceva personal. Nu puteam suport gândul că tu stai încuiată într-o celulă, izolată de lume

Nu era drept. Nimeni nu ar trebui să trăiască aşa; şi deodată am înțeles că eu eram în aceeaşi situație... dar prin propria alegere. Mă izolam de lume, cu vinovăția şi cu autoflagelarea mea. Mi se oferise o a doua şansă la viață, iar eu o aruncam.

Eram încă tulburată, încă plină de furie şi de necaz, însă istorisirea lui mă obliga să stau liniştită şi să-l ascult, transfigurată. Rar aveai ocazia să-l auzi deschizându-şi inima.

—M-ai auzit şi altă dată vorbind despre asta, a continuat. Despre scopul meu, de a aprecia micile detalii ale vieții. Şi, pe cât înaintam în expediția noastră, pe atât mai mult îmi aminteam cine sunt. Nu doar un luptător. Să lupți nu e greu. *Motivul* pentru care luptăm contează de fapt, iar în noaptea aceea, pe alee, cu Donovan... S-a cutremurat, amintindu-şi. Acela a fost momentul în care aş fi putut să trec granița, devenind unul care luptă doar

ca să omoare, fără noimă... dar tu m-ai tras înapoi, Rose. Acela a fost momentul de cotitură. Tu m-ai salvat... întocmai cum m-a salvat Lissa, cu țepuşa. Am ştiut atunci că, dacă voiam să las în urmă ceea ce fusesem ca strigoi, trebuia să mă lupt ca să fiu ceea ce *nu sunt* ei. Trebuie să îmbrățişez ceea ce resping ei: frumusețea, iubirea, onoarea.

În momentul acela, în mine erau două persoane. Una se simțea copleşită de bucurie. Auzindu-l vorbind astfel, înțelegând că se luptă cu demonii din el şi că se apropie de victorie... ei bine, aproape că mi-a venit să sar în sus de bucurie. Asta-mi dorisem de atâta vreme pentru el. Numai că, în acelaşi timp, cuvintele lui înălțătoare nu făceau decât să-mi amintească de cât de jos mă prăbuşisem. Aşa că suferința şi autocompătimirea au pus din nou stăpânire pe mine.

—Atunci, ar trebui să înțelegi, am rostit, cu amărăciune. Tocmai ai spus-o: onoarea. Contează. O ştim amândoi. Eu mi-am pierdut-o pe a mea. Mi-am pierdut-o acolo, în parcare, când am omorât un nevinovat.

—În timp ce eu am omorât sute, a replicat el, fără menajamente. Persoane mult mai nevinovate decât Victor Dashkov.

—Nu e acelaşi lucru! N-ai avut încotro! am strigat, fiindcă sentimentele îmi ieşeau din nou la suprafață, explodând de-a binelea. De ce tot repetăm întruna aceleaşi lucruri?

—Pentru că ție nu-ți intră în cap! Nici *tu* n-ai avut încotro, mi-a răspuns, şi am observat că răbdarea lui începea să cedeze. N-ai decât să te simți vinovată. N-ai decât să jeleşti ce s-a întâmplat. Dar mergi mai departe! Nu te lăsa distrusă de asta. Iartă-te.

Am țâşnit în picioare, prinzându-l pe nepregătite. M-am aplecat spre el, ca să fim față în față.

—Să mă iert? Asta vrei? Tocmai *tu!*

Părea că nu-şi mai găseşte cuvintele. Cred că era ceva legat de apropierea mea. N-a izbutit decât o înclinare a capului.

—Atunci, spune-mi ceva. Susții că ai trecut peste vinovăție, că te-ai hotărât să te bucuri de viață şi aşa mai departe. Dar, în sufletul tău, chiar te-ai iertat *pe tine însuți,* cu-adevărat? Ți-am spus mai de mult că te iert pentru tot ce-a fost în Siberia, dar tu? Tu te-ai iertat?

—Adineauri ți-am spus...

—Nu, nu e acelaşi lucru. Tu îmi ceri să mă iert şi să merg mai departe cu viața. În schimb, tu nu faci asta. Eşti un ipocrit, tovarăşe. Ori suntem amândoi vinovați, ori suntem amândoi nevinovați. Alege.

S-a ridicat şi el, privindu-mă de la impunătoarea lui înălțime.

—Nu e chiar atât de simplu.

Mi-am încrucişat brațele pe piept, refuzând să mă las intimidată.

—Ba *e* chiar atât de simplu. Suntem la fel! Până şi Sony a zis-o. Mereu am fost la fel, iar acum amândoi ne

comportăm fel de prosteşte. Ne credem situați la standarde mai înalte decât tot restul lumii.

Dimitri s-a încruntat.

—Eu... Sonya? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

—Ea zice că aurele noastre se potrivesc. Zice că ne luminăm unul în prezența celuilalt. Zice că asta înseamnă că tu încă mă iubeşti, şi că sufletele noastre sunt sincronizate, şi că... Am oftat şi i-am întors spatele, începând să mă plimb aiurea prin cameră. Nu ştiu. N-ar fi trebuit să pomenesc despre asta. N-ar trebui să ne lăsăm păcăliți de chestia cu aurele, mai ales când vine din partea utilizatorilor spiritului, care sunt deja pe jumătate nebuni.

M-am dus la fereastră şi mi-am rezemat fruntea de geamul rece, încercând să mă hotărăsc asupra a ceea ce aveam de făcut. *Să mă iert.* Dar puteam? În fața mea se întindea un orăşel, dar nu mai ştiam unde mă aflu. Sub ochii mei, maşinile şi oamenii erau în mişcare, suflete libere, trăindu-şi viețile. Am inspirat adânc. Imaginea lui Victor zăcând pe asfalt avea să mă urmărească multă, multă vreme. Comisesem o faptă oribilă, chiar dacă avusesem intenții bune, însă toată lumea avea dreptate: nu fusesem eu însămi. Dar oare asta schimba ceea ce sentâmplase? Putea să-l aducă înapoi pe Victor? Nu. Şi, sinceră să fiu, nu ştiam cum aş putea să trec peste ceea ce făcusem, cum să-mi alung imaginile însângerate din minte. Ştiam doar că trebuie să merg mai departe.

—Dacă mă las înfrântă de asta, am murmurat, dacă nu fac nimic... abia atunci comit răul cel mai mare. Mai mult bine fac dacă supraviețuiesc. Dacă lupt în continuare şi-i apăr pe alții.

—Ce tot spui? a întrebat Dimitri.

—Spun... că mă iert. Asta nu face ca totul să devină perfect, dar e un început, am remarcat, urmărind cu degetul o crăpătură minusculă de pe suprafața geamului. Cine ştie? Poate că izbucnirea mea din parcare a mai evacuat ceva din întunericul pe care Sonya zice că l-aş avea în aură. Oricât aş fi de sceptică, trebuie să-i recunosc unele merite. A avut dreptate spunând că eram pe muchie de cuțit, că tot ce-mi trebuia era doar o scânteie.

—A mai avut dreptate şi cu altceva, a zis Dimitri, după o lungă tăcere.

Eram cu spatele la el, însă în vocea lui era o intonație ciudată care m-a făcut să mă întorc.

—Cu ce? l-am întrebat.

—Că încă te iubesc.

Şi, cu această unică propoziție, întreg universul s-a schimbat.

Scurgerea timpului a încetinit până la o singură bătaie de inimă. Întreaga lume s-a concentrat în ochii lui, în vocea lui. Nu, aşa ceva nu se întâmpla. Nu era adevărat. Nimic din toate astea nu putea să fie adevărat. Mă simțeam ca într-un vis indus de spirit. M-am împotrivit tentației de a închide ochii, ca să văd dacă o să mă

trezesc după câteva clipe. Nu. Oricât ar fi părut totul de incredibil, nu era un vis. Era în realitate. Era în viață. Era în carne şi oase.

—De... de când? am izbutit, până la urmă, să-l întreb.

—De... dintotdeauna, mi-a zis, tonul lui dându-mi de înțeles că răspunsul i se părea evident. Am negat asta după ce am fost readus. Nu mai aveam loc în inimă pentru altceva în afară de vinovăție. În special, mă simțeam vinovat față de tine... pentru ce ți-am făcut... aşa că te-am respins. Mi-am ridicat un zid, ca tu să fii în siguranță. Mi-a mers pentru o vreme... până când inima a început, în sfârşit, să accepte şi alte emoții. Şi totul s-a întors. Toate sentimentele față de tine. Nu plecaseră niciodată: doar se ascunseseră de mine, aşteptând momentul când aveam să fiu pregătit. Şi, încă o dată îți spun... aleea aia a fost punctul de răscruce. Te-am privit... ți-am văzut bunătatea, speranța şi încrederea. Ele sunt cele care te fac să fii frumoasă. Atât, atât de frumoasă.

—Aşadar, nu era părul, am zis, neştiind cum de mai eram măcar în stare să glumesc într-un astfel de moment.

—Ba nu, m-a contrazis, cu blândețe. Şi părul tău era frumos. Totul din tine. Erai uluitoare când te-am cunoscut şi, nu ştiu cum, inexplicabil, ai devenit şi mai şi. Mereu ai fost numai energie pură, neprelucrată, iar acum poți s-o controlezi. Eşti cea mai uluitoare femeie din câte am cunoscut, şi mă bucur că am avut în viața

mea dragostea față de tine. Şi regret că am pierdut-o, a adăugat, căzând pe gânduri. Aş fi dat orice — *orice* — din lumea asta să mă fi putut întoarce în trecut şi să modific istoria. Să alerg în brațele tale imediat cum m-a readus Lissa. Să am o viață împreună cu tine. Acum, sigur, e prea târziu, dar m-am împăcat cu ideea.

—De ce... de ce e prea târziu?

O umbră de tristețe a apărut în ochii lui Dimitri.

—Din cauza lui Adrian. Din cauză că ai mers mai departe. Nu, ascultă, mi-a zis, retezându-mi protestele. Ai avut dreptate s-o faci, după cum m-am purtat cu tine. Şi, mai mult decât orice, vreau ca tu să fii fericită după ce-o să-ți dovedim nevinovăția şi-o să-i obținem recunoaşterea lui Jill. Tu însăți ai zis că Adrian te face fericită. Tu ai spus că-l iubeşti.

—Dar... adineauri ai spus că mă iubeşti. Că vrei să fii cu mine, am argumentat, însă cuvintele mele mi se păreau stângace, nedemne de elocința lui.

—Şi ți-am mai spus şi că n-am de gând să umblu după iubita altuia. Vrei să vorbeşti despre onoare? Iat-o, în forma ei cea mai pură.

Am pornit spre el, cu fiecare pas escaladând tensiunea dintre noi. Dimitri susținea întruna că momentul de pe alee însemnase momentul lui de răscruce. Iar pentru mine? Era chiar *acum.* Stăteam pe marginea unei prăpăstii, aşteptând un pas care să-mi schimbe viața. În ultima săptămână, mă descurcasem de minune detaşându-mă de orice implicație intimă cu Dimitri. Şi

totuşi... reuşisem? În definitiv, ce *e* dragostea în realitate? Flori, ciocolată şi poezii? Sau e altceva? N-o fi capacitatea de a spune poanta la gluma celuilalt? N-o fi încrederea absolută că e cineva acolo, în spatele tău? N-o fi să cunoşti pe cineva atât de bine, încât să te înțeleagă instantaneu, să ştie de ce-ai făcut ceea ce ai făcut... şi să-ți împărtăşească toate crezurile?

Toată săptămâna, pretinsesem că iubirea mea față de Dimitri se stinge. În realitate, crescuse tot mai mult. Nici măcar nu-mi dădusem seama. Restabilisem vechile noastre raporturi, întărisem legătura cu el. Reafirmasem că, dintre toate ființele din lume — inclusiv Lissa, chiar — Dimitri era unicul care mă *înțelegea* cu adevărat.

Fusesem sinceră: îl iubeam pe Adrian. Îmi venea greu să-mi imaginez viața fără el, însă celelalte cuvinte ale mele, din casa Mastrano, mă dăduseră de gol: *Mă distrez cu el.* Acum, e normal să te distrezi împreună cu persoana iubită, dar nu acesta ar treibui să fie primul lucru care să-ți vină în minte. Ar fi fost cazul să spun: *Ne dăruim forță reciproc.* Sau: *El mă face să-mi doresc să fiu mai bună.* Poate, şi mai important: *El mă înțelege perfect.*

Numai că nimic din toate acestea nu era adevărat, aşa că nu le zisesem. Îl căutasem pe Adrian pentru comoditate. Familiaritatea şi umorul lui reprezentau o parte importantă a lumii mele. Şi, dacă el ar fi fost în vreo primejdie? Mi-aş fi dat viața pentru el exact cum aş fi făcut-o pentru Lissa. Şi totuşi, nu-l inspiram, acesta

era adevărul. El se străduia. El chiar îşi dorea să fie mai bun, dar în perioada aceasta a vieții lui, țelurile țineau mai degrabă de impresionarea celorlalți... de impresionarea mea. Nu era pentru el. Nu-l făcea să fie rău, sau slab, ci făcea din mine cârja lui. Avea să treacă peste asta, eram convinsă. Până la urmă, avea să devină el însuşi şi să ajungă un bărbat formidabil, numai că nu atinsese încă punctul acela al descoperirii sinelui. Eu, da.

Acum, stăteam în fața lui Dimitri, privindu-l din nou în ochii lui întunecați, în ochii pe care-i iubeam atât de mult. I-am pus mâinile pe piept, simțindu-i bătăile puternice şi regulate ale inimii... poate un pic mai iuți decât ar fi fost normal. Căldura mi s-a întins, din vârfurile degetelor, prin tot trupul. M-a prins de încheieturi, dar nu m-a îndepărtat. Trăsăturile superbului său chip păreau încordate, semn că purta cine ştie ce bătălie interioară, dar acum, că ştiam... acum, că ştiam sigur... îi citeam în ochi iubirea pentru mine. Iubire, amestecată cu dorință. Era atât, atât de limpede...

—Trebuia să-mi fi spus, l-am mustrat. Trebuia să-mi fi spus asta de mult. Te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc. Tu trebuie s-o ştii.

I s-a tăiat respirația când am spus *te iubesc,* şi vedeam cum lupta lui interioară pentru recăpătarea stăpânirii de sine se transforma într-un război total.

—N-ar fi schimbat nimic. Nu şi cât timp e implicat Adrian, mi-a zis el.

Degetele din jurul încheieturii mele s-au strâns puțin, ca şi cum chiar ar fi vrut să mă îndepărteze de data asta. Dar n-a făcut-o.

—Vorbesc serios, a continuat el. N-o să fiu eu acela, Rose. N-o să fiu cel care să-i ia femeia altcuiva. Şi acum, te rog. Las-o aşa. Nu-mi îngreuna şi mai mult situația.

Nu i-am luat cererea în seamă. Dacă voia să plece de lângă mine, putea s-o facă. Mi-am răsfirat degetele, atingându-i tot mai mult din piept, sorbind senzația acelei atingeri calde care-mi lipsise atât de multă vreme.

—Nu sunt a lui, i-am zis, cu glas scăzut, împingându-mă mai aproape de el şi lăsându-mi capul pe spate, astfel încât să-i pot vedea limpede chipul.

Atâtea emoții, atâtea conflicte, în timp ce inima lui încerca să distingă binele de rău. Stând aşa lipită de el, mă simțeam ca... o completare. Sonya afirmase că niciun cuplu nu poate avea o aură comună, sau un suflet comun, dar că ale noastre nu erau menite să stea despărțite. Se potriveau ca două piese dintr-un puzzle, două persoane distincte alcătuind împreună ceva mai măreț decât luate separat.

—Nu-i aparțin nimănui. Sunt singura care alege pentru mine.

—Şi eşti cu Adrian, a adăugat Dimitri.

—Dar sunt sortită să fiu cu tine.

Şi asta a fost. Orice pretenție de stăpânire sau de rațiune s-a topit din amândoi. Zidurile s-au năruit, şi tot

ce ne reținuserăm unul față de celălalt a năvălit afară. M-am întins spre el, trăgându-l spre mine pentru un sărut... un sărut la care el, de data asta, n-a mai renunțat. Un sărut căruia nu i-am mai pus capăt printr-un pumn. Brațele lui m-au cuprins şi m-au ridicat pe pat, o mână alunecându-mi foarte curând spre şold şi mai jos, pe pulpă, deja pe jumătate goală, mulțumită sărmanei mele rochii jerpelite.

Toți nervii din trup mi-au luat foc, şi am simțit dorința aceea revenind în el... şi crescând încă. După ce fusese în lumea morților, părea să aprecieze şi mai mult iubirea. Nu doar atât, avea *nevoie* de ea. Avea nevoie de viață. Avea nevoie de mine: nu numai fizic, ci la fel cum îmi țipau mie mereu inima şi sufletul după el. Ce-a urmat, după ce hainele au zburat de pe noi şi ne-am unit trupurile, a fost ceva mai mult decât poftă carnală — chiar dacă a fost, din plin, şi din aceea.

Să fiu cu el după atâta timp, după tot ce înduraserăm... era ca şi cum m-aş fi întors acasă. Ca şi cum aş fi ajuns, în sfârşit, unde — şi cu cine — îmi era locul. Lumea mea, inima mea se sfărâmaseră când l-am pierdut. Dar acum, când mă privea, când buzele lui îmi rosteau numele şi mi se plimbau pe piele... ştiam că toate frânturile acelea puteau să se lipească la loc. Şi mai ştiam, cu o certitudine absolută, că aşteptarea momentului acestuia — a momentului când aveam să facem dragoste pentru a doua oară — fusese ceea ce era

bine să fac. Cu oricine altcineva, oricând altcândva... ar fi fost rău.

Când am terminat, parcă încă nu puteam să fim îndeajuns de aproape. Ne strângeam unul pe celălalt, cu brațele şi cu picioarele încolăcite, ca şi cum am fi crezut că reducerea distanței, acum, ar fi compensat depărtarea aşternută între noi atâta amar de vreme.

Am închis ochii, cu toate simțurile inundate de el, şi am suspinat, visătoare.

—Mă bucur că ai cedat. Mă bucur că autocontrolul tău nu e la fel de puternic ca al meu.

Asta l-a făcut să râdă, şi i-am simțit râsul huruindu-i prin l-irpt.

—Roza, autocontrolul meu e de zece ori mai puternic decât al tău.

Am deschis ochii, mişcându-mă puțin ca să privesc într-ai lui. I-am dat părul pe spate şi am zâmbit, convinsă că inima avea să mi se umfle, şi-o să mi se tot umfle, până când n-o să mai rămână nimic din mine.

—A, da? Nu e tocmai impresia pe care am avut-o adineauri.

—Aşteaptă să vezi tu data viitoare, m-a amenințat el. O să te fac să-ți pierzi controlul în câteva secunde.

Replica lui cerea pur şi simplu una dintre înțepăturile spirituale şi usturătoare marca Rose Hathaway. În acelaşi timp, îmi făcea sângele să-mi clocotească în vine, motiv pentru care amândoi ne-am mirat când eu am rostit, brusc:

—Poate n-o să mai fie o dată viitoare.

Degetele lui Dimitri, care tocmai îmi trasau contururile umărului, au încremenit.

—Cum? De ce?

—Mai avem câte ceva de făcut până data viitoare.

—Adrian, a ghicit el.

Am încuviinţat din cap.

—Iar asta e problema *mea,* aşa că lasă-ţi deoparte gândurile onorabile. Trebuie să-l privesc în ochi şi să-mi asum răspunderea pentru asta. Iar tu... Nu-mi venea să cred că eram pe cale să spun aşa ceva. Nu-mi venea să cred că o şi gândeam. Tu încă trebuie să te ierţi, dacă tot e să fim împreună.

Expresia lui de nedumerire s-a transformat în suferinţă.

—Rose...

—Vorbesc serios, am zis, susţinându-i privirea fără să clipesc. *Tu* trebuie să te ierţi. Cu adevărat. Toţi ceilalţi te-au iertat. Dacă nu poţi, atunci nu poţi nici să mergi mai departe. Nu *putem.*

Era una dintre cele mai mari cacealmale din viaţa mea. Altădată, aş fi dat fuga la el fără discuţie, neluând în seamă toate problemele noastre, copleşită doar de bucuria de a fi cu el. Acum… după toate cele prin care trecusem, eram alta. Îl iubeam. Îl iubeam atât de mult, şi-l doream. Dar tocmai din cauza intensităţii acestei iubiri trebuia să fac asta. Dacă era să fim împreună, atunci să fie aşa cum trebuie. Era minunat să faci dragoste, însă nu

şi un leac miraculos pentru orice. Fir-ar să fie. La un moment dat, nu ştiu când, găsisem judecata sănătoasă. Da, aveam încă de gând să dau ochii cu Adrian. Iar dacă Dimitri nu se conforma cu ce-i cerusem, chiar aveam să-l părăsesc. I-aş pierde pe amândoi, dar era de preferat să fiu singură şi să mă pot respecta pe mine însămi, decât implicată într-o relaţie nepotrivită.

—Nu ştiu, mi-a răspuns Dimitri, în sfârşit. Nu ştiu dacă pot… dacă sunt pregătit.

—Atunci, hotărăşte-te cât mai repede, i-am zis. Nu trebuie chiar în clipa asta, dar, până la urmă...

N-am mai insistat asupra subiectului. Deocamdată, aveam s-o las aşa cum a picat, deşi ştiam că el avea să reţină şi să sesizeze importanţa. Ştiam şi că aveam dreptate să mă arăt neclintită. El n-avea cum să fie fericit cu mine dacă nu era fericit cu el însuşi. Şi atunci mi-am dat seama, după felul în care îmi susţineam cauza şi nevoile, că rolurile noastre de profesor şi elevă se duseseră pentru totdeauna. Acum eram cu adevărat egali.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi l-am simţit cum se destinde. Ne-am bucurat de plăcerea clipei, chiar dacă numai pentru scurt timp. Sonya spusese că avem nevoie de „odihnă”, ceea ce mă făcea să cred că mai aveam încă de petrecut ceva timp pe-aici, până când ceasul care ticăia să ne mâne din nou spre Curte. Cum stăteam în continuare lipită de Dimitri, m-am pomenit că, într-adevăr, mi se face somn. Eram epuizată de pe urma încăierării... care, îmi dădeam seama, luase o întorsătură

extrem de neaşteptată. Sentimentele mele de vinovăție şi de disperare față de ceea ce se întâmplase cu Victor, ca şi explozia provocată de spirit, îşi ceruseră şi ele tributul, cu tot medalionul vindecător pe care-l purtam încă la gât. Şi, da, mi-am spus cu un mic zâmbet, eram pur şi simplu epuizată după ceea ce tocmai făcusem cu Dimitri. Era destul de plăcut să-mi folosesc trupul şi pentru ceva din care să nu rezulte vătămări grave, măcar o dată.

Am adormit în îmbrățişarea lui, întunericul înfăşurându-mă la fel de cald ca brațele. Atât de simplu ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să fie un somn odihnitor, tihnit, fericit. Dar, ca de obicei, nu aveam eu norocul ăsta.

Un vis indus de spirit m-a smuls din profunzimile învăluitoare ale somnului şi, pentru o fracțiune de secundă, am crezut că poate Robert Doru se hotărâse să vină la mine, căutându-şi răzbunarea pentru moartea fratelui său.

Totuşi, nu. Nici vorbă de vreun Dashkov răzbunător. În loc de aşa ceva, m-am pomenit privind într-o pereche de ochi verzi ca smaraldele.

Era Adrian.

TREIZECI

N-AM DAT FUGA ÎN BRAȚELE LUI, ca de obicei. Cum aş fi putut? După ce făcusem? Nu. Nu puteam să mă mai prefac. Încă nu ştiam prea sigur ce ne rezerva viitorul, mie şi lui Dimitri, cel puțin până-mi răspundea el la ultimatum. Ştiam, totuşi, că va trebui să-i redau libertatea lui Adrian. Sentimentele mele față de el erau încă puternice, şi mă întrebam dacă exista măcar o posibilitate, oricât de îndepărtată, ca noi doi să rămânem prieteni. Oricum ar fi fost, n-aveam cum să-l mai încurajez după ce mă culcasem cu Dimitri. Nu fusese o crimă, e adevărat, dar categoric fusese ceva dezonorant.

Şi totuşi... îmi dădeam bine seama că nu puteam să-i spun lui Adrian nimic din toate astea acum. Nu puteam s-o rup cu el într-un vis. Era aproape la fel de nepotrivit ca o despărțire printr-un bilețel. În plus, aveam senzația că... în fine, probabil o să mai am nevoie de ajutorul lui. Halal onoare! *Curând,* mi-am jurat. *Curând o să-i spun.*

Nu mi-a dat impresia că ar lua în seamă absența îmbrățişării. În schimb, a observat altceva.

„Uau."

Eram, dintre toate locurile din lumea asta, tocmai în biblioteca de la Sf. Vladimir, şi l-am privit nedumerită peste mesele pentru studiu întinse înaintea noastră.

„Uau ce?”

„E... aura ta. E... uluitoare. Străluceşte. Adică, ea străluceşte mereu, dar azi... în fine, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu mă aşteptam, după toate câte s-au întâmplat.”

M-am foit, stânjenită. Dacă în mod normal mă aprindeam în preajma lui Dimitri, oare ce Dumnezeu putea să se-ntâmple cu aura mea după ce am făcut dragoste cu el?

„După toate câte s-au întâmplat?” am repetat, deviind subiectul.

Chicotind, s-a apropiat de mine. O mână a pipăit instinctiv după țigări, dar s-a oprit şi apoi a căzut moale pe lângă corp.

„Ei, haide-acum! Toată lumea vorbeşte despre asta. Despre cum ați răpit-o, tu şi cu Belikov pe Ispita — apropo, care-i treaba cu asta? — şi cum ați obligat-o pe fata aia Alchimist să vă ajute. Sunt ştirile cele mai fierbinți de pe-aici. În fine, în afara alegerilor. Se apropie ultimul test.”

„Aşa e”, am murmurat.

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când primise Lissa ghicitoarea. Îi mai rămăsese foarte puțin timp şi, din câte ştiam eu, ea tot nu avea un răspuns.

„Şi de fapt, de ce dormi în plină zi?” s-a mirat el. „Nu mă aşteptam să dau de tine. Mi-am închipuit că funcționezi după orarul uman.”

„A... a fost o noapte grea, cu fuga de un batalion întreg de gardieni, şi toate alea.”

Adrian m-a luat de mână, încruntându-se uşor când şi-a dat seama că nu-i răspund la strânsoare. Dar încruntarea s-a risipit repede, lăsând locul zâmbetului său indolent.

„Ei bine, eu mi-aş face mai multe griji în legătură cu bătrânul tău decât cu ei. S-a făcut *foc* din cauză că n-ai rămas la cutie. Şi că nu reuşeşte să ajungă la Alchimişti. Şi, crede-mă, a tot încercat.”

Aproape că mi-a venit să râd, numai că nici acesta nu era un deznodământ pe care să mi-l fi dorit.

„Prin urmare, nu e chiar atât de atotputernic”, am remarcat, oftând. „Asta-i ceea ce ne trebuie. Sydney. Sau, în fine, tipul care e cu ea. Cel care se zice c-ar şti ceva.”

M-am întors cu gândul la întâmplarea aceea, revăzând expresia de recunoaştere de pe fața lui Ian. *El îl cunoaşte pe tipul care a atacat-o pe Lissa şi l-a mituit pe Joe.*

„De el avem nevoie.”

„Din ce-am prins din zbor", mi-a zis Adrian, „gardienii doar cam ard gazul prin hotel, preocupându-se mai ales să nu plece Alchimiştii. Însă tot îi controlează pe cei care intră. N-or să ne lase pe niciunul dintre noi — şi nici pe alți Alchimişti — să intre. Mai sunt şi destui oameni cazați acolo, şi bănuiesc că Abe a încercat să se deghizeze... dar nu i-a mers.”

Bietul Zmeu.

„Ar trebui să aibă mai multă încredere în gardieni. Ei n-or să lase pe nimeni să intre sau să iasă, în afară de ai lor.”

Propriile-mi cuvinte m-au făcut să mă opresc brusc.

„Asta e...”

Adrian m-a privit bănuitor.

„O, nu. Cunosc privirea asta. O nouă nebunie e pe cale să se întâmple.”

L-am prins de mână, acum împinsă de entuziasm mai degrabă decât de dragoste.

„Du-te la Mihail. Zi-i să ne întâlnim...”

N-am mai ştiut ce să spun mai departe. Mai văzusem oraşul în care stăteau acum Alchimiştii. Fiind cel mai apropiat faţă de Curte, trecusem deseori cu maşina prin el. Mi-am scormonii creierul, încercând să găsesc vreun amănunt.

„La restaurantul cu firma roşie. E în capătul mai îndepărtat. Îşi face mereu reclamă pentru bufetul lui.”

„Uşor de zis, greu de făcut, micuţule dhampir. Ei se folosc de toţi gardienii de la Curte ca să ţină alegerile sub control. Dacă Lissa n-ar fi fost atacată, nici pe mama ta n-ar fi lăsat-o să stea cu ea. Nu cred că Mihail ar putea să scape.”

„Găseşte el o metodă”, am replicat, încrezătoare. „Spune-i că asta e... e cheia rezolvării crimei. Răspunsul. E foarte inventiv.”

Adrian mi s-a părut sceptic, dar îi era greu să-mi refuze ceva.

„Când?”

Într-adevăr, când? Era aproape amiază şi nu prea fusesem atentă unde anume poposiserăm. Cât ne-ar lua ca să ajungem la Curte? Din câte ştiam eu despre alegeri, cei care treceau şi de ultimul test trebuiau să țină discursuri la începutul zilei moroilor, teoretic, pe urmă se trecea direct la vot... numai că, dacă planul nostru dădea rezultate, implicarea Lissei avea să prelungească procesul electoral zile în şir. Cu condiția să treacă testul.

„La miezul nopții”, i-am răspuns.

Dacă ghiceam eu corect, Curtea avea să fie total absorbită de spectacolul alegerilor, ceea ce-i dădea lui Mihail mai multe şanse de scăpare. Cel puțin, aşa speram.

„O să-i transmiți?” l-am întrebat pe Adrian.

„Pentru tine, orice”, a replicat Adrian, dăruindu-mi o plecăciune galantă. „Cu toate că mie mi se pare încă primejdios pentru tine să te implici direct în aşa ceva.”

„Trebuie s-o fac personal”, i-am zis. „Nu mai pot să mă ascund.”

A încuviințat, ca şi cum ar fi înțeles. Dar nu eram prea sigură c-ar fi fost aşa.

„Îți mulțumesc”, i-am zis. „Îți mulțumesc foarte mult pentru tot. Şi-acum, du-te.”

Adrian mi-a zâmbit strâmb.

„Mamă, dar ştiu că nu stai pe gânduri când e să-l alungi pe unul din pat, hm?”

Am tresărit, gluma nimerind puțin cam prea aproape de țintă.

„Vreau ca Mihail să fie pregătit din timp. Şi mai am nevoie să urmăresc ultimul test al Lissei.”

Cu asta, i-am readus seriozitatea lui Adrian.

„Are vreo şansă?” s-a interesat. „O să treacă?”

„Nu ştiu”, am recunoscut. „E greu de tot.”

„OK. Să vedem ce putem să facem”, a conchis, dându-mi o mică sărutare, iar buzele mele i-au răspuns mecanic, fără să implice şi inima. „Şi, Rose?” mi-a mai zis. „Vorbeam serios. Ai grijă. O să fii groaznic de aproape de Curte. Ca să nu mai pomenesc de gaşca de gardieni care te are în fruntea listei cu cei mai căutați criminali şi, probabil, o să-ncerce să te omoare.”

„Ştiu”, am zis, preferând să nu-i atrag atenția că nu putea să fie vorba de niciun „probabil”.

Cu asta, el a dispărut, iar eu m-am trezit. Ciudat lucru, ceea ce am găsit în propria mea lume semăna mai mult a vis decât ceea ce fusese cu Adrian. Eram încă în pat cu Dimitri, cuibăriți în aşternuturi, încă încolăciți unul de celălalt. Dormea, cu acea înfățişare paşnică rară pentru el, şi *aproape* îmi dădea impresia că zâmbeşte. Pentru o fracțiune de secundă, m-am gândit dacă să-l trezesc şi să-l anunț că era timpul să pornim la drum. O privire îndreptată spre ceas mi-a înăbuşit, din fericire, gândul acesta. Mai aveam timp, plus că se apropia ora

testului. Trebuia să ajung la Lissa, şi aveam încredere că Sonya ar veni să ne trezească dacă dormeam cumva prea mult.

Cum era de aşteptat, estimasem bine cu privire la test. l.issa tocmai traversa peluzele Curții, mergând de parcă s-ar fi dus la o înmormântare. Soarele, florile şi păsările nici nu existau pentru ea. Nici măcar alaiul ei nu prea reuşea s-o înveselească. Era cu Christian, cu mama mea şi cu Tasha.

—Nu pot, a zis ea, privind drept înainte, spre clădirea care avea să-i hotărască destinul. Nu pot să trec de testul ăsta.

Tatuajul o împiedica să divulge vreo altă informație.

—Eşti inteligentă. Strălucită, a încurajat-o Christian, ținând-o de după mijloc, şi, într-un astfel de moment, îl adoram pentru încrederea care i-o arăta. Poți să treci, i-a zis el.

—Tu nu înțelegi, a replicat ea, oftând.

Nu găsise vreun răspuns pentru şaradă, ceea ce însemna că planul nostru era în pericol... ca şi dorința ei de a se dovedi vrednică.

—Măcar o dată în viață, înțelege şi el, a intervenit Tasha, cu o uşoară tentă zeflemitoare în voce. Ştiu că poți. *Trebuie* să poți. Ne bazăm atât de mult pe asta.

Încrederea ei n-o făcea pe Lissa să se simtă mai bine. Dacă avea un efect, atunci acela era că sporea presiunea asupra ei. Avea să eşueze, exact cum îi arătase visul cu

şedința de Consiliu, provocată de potir. Nici acolo nu găsise răspunsul.

—Lissa!

Strigătul i-a făcut să se oprească şi, întorcându-se, Lissa a văzut-o pe Serena alergând spre ea, acoperind repede cu picioarele ei lungi, atletice, distanța dintre ele.

—Bună, Serena, i-a zis Lissa. Nu putem să stăm. Testul...

—Ştiu, ştiu.

Serena era îmbujorată la față, dar nu de efort, ci din cauza neliniştii. I-a întins grăbită o foaie de hârtie.

—Ți-am făcut lista. Atâtea nume câte mi-am putut aminti.

—Ce listă? s-a mirat Tasha.

—Cu moroii pe care i-a pus regina să se antreneze, ca să vadă cât de bine sunt în stare să învețe să se lupte.

Sprâncenele Tashei s-au înălțat în semn de surprindere. Nu fusese de față când discutaseră data trecută.

—Tatiana antrena moroi pentru luptă? N-am auzit niciodată despre aşa ceva.

Aveam senzația că i-ar fi plăcut să se numere şi ea printre instructori.

—Cei mai mulți n-au ştiut, a încuviințat Lissa, despăturind foaia de hârtie. A fost strict secret.

Ceilalți s-au înghesuit în jurul ei să citească numele, înşirate cu caligrafia îngrijită a Serenei. Christian a lăsat să-i scape un fluierat uşor.

—Poate c-o fi fost Tatiana deschisă față de ideea autoapărării, dar numai pentru anumite persoane.

—Da, l-a aprobat Tasha. Asta e, categoric, lista vedetelor de prima mână.

Toate erau nume din familiile regale. Tatiana nu-i introdusese în experimentul ei pe cei „din popor”. Aici era elita elitelor, cu toate că, după cum remarcase Ambrose, Tatiana făcuse tot posibilul să aleagă o mare varietate din punctul de vedere al vârstei şi al sexului.

—Camille Conta? s-a mirat Lissa. N-aş fi crezut. Mereu a fost foarte slabă la orele de sport.

—Şi iată o altă verişoară de-a noastră, a adăugat Christian, arătând locul în care era înscris numele *Lia Ozera.* Şi-a întors privirea spre Tasha, căreia încă nu-i venea să creadă. Ştiai ceva, a întrebat-o.

—Nu, nici n-aş fi ghicit.

—Şi jumătate dintre candidați, a cugetat cu voce tare Lissa. Rufus Tarus, Ava Drozdov şi Ellis Badica. Mare păcat că ei… o, Doamne! Mama lui Adrian?

Da, scria clar: Daniella Ivashkov.

—Hopa, a exclamat Christian.

Cam asta era şi reacția mea.

—Sunt destul de convins că Adrian n-a ştiut nimic despre asta, a adăugat el.

—Şi ea e partizana luptei pentru moroi? a întrebat mama, surprinsă şi ea.

Lissa a clătinat din cap.

—Nu. Din câte ştiu eu despre ea, e categoric în favoarea lăsării întregii apărări în seama dhampirilor.

Niciunul dintre noi nu şi-o putea imagina pe frumoasa şi cuviincioasa Daniella Ivashkov luptându-se.

—Ea şi-aşa o ura pe Tatiana, a remarcat Tasha. Sunt convinsă că asta a contribuit într-un mod încântător la evoluția relației dintre ele. Astea două se ciorovăiau mereu în spatele uşilor închise.

S-a aşternut o tăcere stânjenită.

Lissa şi-a ridicat privirea spre Serena.

—Cei de pe listă o întâlneau frecvent pe Tatiana? Aveau intrare la ea?

—Da, i-a răspuns, stingherită, Serena. Din ce spunea Grant, Tatiana urmărea fiecare şedință de antrenament. După moartea lui... ea a început să-i examineze individual pe elevi, să vadă cât de bine învățaseră. După o scurtă ezitare, a adăugat: Cred... cred că e posibil să se fi întâlnit cu unii dintre ei şi în noaptea în care a fost omorâtă.

—Făcuseră destule progrese încât să învețe cum se mânuieşte țepuşa? s-a interesat Lissa.

—Da, i-a răspuns Serena, însoțindu-şi cuvântul cu o grimasă. Unii mai mult, alții mai puțin.

Lissa a studiat din nou numele, simțind că-i vine rău. Atâtea ocazii. Atâtea mobiluri. Oare să fi fost aici răspunsul, pe bucata asta de hârtie? Oare numele criminalului să fi fost chiar sub ochii ei? Serena spusese data trecută că Tatiana îi alesese în mod intenționat pe

cei mai refractari față de antrenamente, probabil ca să vadă dacă şi îndărătnicii erau în stare să învețe. Oare să fi mers prea departe cu cineva? În mod special, un nume îi tot apărea Lissei în minte.

—Îmi pare rău că vă întrerup, a intervenit mama.

Tonul şi alura ei arătau că nu mai era timp să facă pe detectivii: era momentul să se întoarcă la lucrurile serioase.

—Trebuie să plecăm, a zis ea, ca să nu ajungi prea târziu.

Dându-şi seama că mama avea dreptate, Lissa şi-a vârât foaia de hârtie în buzunar. Întârzierea la test era egală cu eşecul. I-a mulțumit Serenei, asigurând-o că făcuse ceea ce era bine. Apoi, prietenii mei s-au pus repede în mişcare, simțind presiunea timpului, în timp ce se zoreau spre clădirea în care se ținea testul.

—Fir-ar să fie, a bombănit Lissa, într-unul dintre rarele ei momente când înjura. Nu prea cred că bătrâna doamnă ar tolera o cât de mică întârziere.

—Nimic, a rostit ea încetişor. O regină nu trebuie să posede nimic ca să guverneze, fiindcă trebuie să-i dăruiască poporului ei tot ce are. Chiar şi viața.

După cum se întindea zâmbetul ştirb al Ekaterinei, Lissa a ştiut că răspunsese corect.

—Felicitări, draga mea. Ai reuşit să ajungi până la votul de mâine. Sper că ți-ai pregătit un discurs cu care să-ți câştigi Consiliul de partea ta. Va trebui să-l rosteşti de dimineață.

Lissa s-a clătinat uşor, neştiind sigur ce-ar putea să spună acum, darămite într-un discurs oficial. Ekaterina a părut să-şi dea seama prin ce şoc trecea Lissa, iar zâmbetul care dăduse mereu impresia că ar fi unul răutăcios a devenit blând.

—O să fie bine. Ai reuşit până acum. Discursul e partea cea mai simplă. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Toți Dragomirii dinaintea ta ar fi fost mândri.

Cuvintele ei au fost cât pe ce să-i aducă lacrimi în ochi Lissei, care a clătinat din cap.

—Nu ştiu ce să spun. Ştim cu toții că eu nu sunt o candidata adevărată. A fost doar... în fine, un fel de teatru. Cumva, nu-i venea greu s-o recunoască în fața Ekaterinei. Ariana e cea care merită coroana, a adăugat ea.

Ochii bătrâni ai Ekaterinei au sfredelit-o, iar zâmbetul acela s-a şters.

—Înseamnă că n-ai auzit. Nu, normal că n-aveai cum să auzi, la cât de repede s-au întâmplat toate.

—Ce să aud?

O expresie înduioşată a traversat fața Ekaterinei şi, ulterior, aveam să mă întreb dacă toată această compasiune se datora mesajului pe care avea să-l transmită, sau reacției Lissei.

—Ariana Szelsky n-a trecut testul... n-a putut să dezlege enigma...

—Rose, Rose.

Dimitri mă zgâlțâia, şi am avut nevoie de câteva secunde ca să fac tranziția de la şocata Lissa până la buimăcita Rose.

—Trebuie să..., a început el.

—O, Doamne, l-am întrerupt. N-o să-ți vină să *crezi* ce-am văzut acum.

A înțepenit brusc.

—Lissa e bine?

—Mda, foarte bine, dar...

—Atunci, ne batem capul cu asta mai târziu. Acum, însă, trebuie să plecăm.

Abia atunci am observat că el era complet îmbrăcat, în timp ce eu eram încă goală.

—Ce se-ntâmplă?

—A trecut Sonya pe-aici şi... nu-ți face probleme.

Expresia mea şocată care sigur îmi apăruse pe față îl făcuse să zâmbească.

—M-am îmbrăcat eu şi n-am lăsat-o să intre. Totuşi, mi-a zis că au sunat de la recepție. Au început să-şi dea seama că au operat o cazare neobişnuită. Aşa că trebuie să dispărem de-aici.

La miezul nopții. Trebuia să ne întâlnim cu Mihail la miezul nopții şi să obținem ultima piesă din puzzle-ul care ne apăsa pe toți.

—Nicio problemă, am zis, azvârlind păturile de pe mine.

Imediat, am simțit privirea lui Dimitri oprindu-se pe trupul meu şi am rămas oarecum surprinsă de cât de

admirativă şi flămândă era. Nu ştiu de ce, chiar şi după ce făcuserăm dragoste, m-aş cam fi aşteptat ca el să se detaşeze şi să-şi afişeze masca de gardian... mai ales ținând seama de necesitatea subită a plecării.

—Ai văzut ceva care să-ți placă? l-am întrebat, ca un ecou a ceea ce-i spusesem demult, când mă prinsese într-o poziție compromițătoare la şcoală.

—O mulțime, mi-a răspuns.

Emoția pe care o vedeam arzând în ochii aceia era prea de tot pentru mine. Mi-am abătut privirea, iar inima a început să-mi bată cu putere în timp ce-mi trăgeam hainele pe mine.

—Nu uita, i-am zis încetişor. Nu uita...

N-am mai încheiat, dar nu era nevoie.

—Ştiu, Roza. N-am uitat.

Mi-am strecurat picioarele în pantofi, dorindu-mi să fi fost mai slabă şi să fi trecut peste ultimatum. Cu toate acestea, nu puteam Indiferent de tot ce se petrecuse între noi, atât verbal, cât şi fizic, indiferent cât de aproape era finalul nostru de basm frumos... nu exista viitor până când el nu putea să se ierte pe sine.

Sonya şi Jill erau gata şi ne aşteptau deja când am ieşit din cameră, şi ceva îmi spunea că Sonya ştia ce se întâmplase între mine şi Dimitri. Blestemate aure! Sau poate că nici nu era nevoie de puteri magice ca să observi astfel de lucruri. Poate că era vorba doar despre lumina aceea care persista firesc pe chipul cuiva.

—Am nevoie să faci un farmec, i-am zis Sonyei de îndată ce ne-am aşternut la drum. Şi trebuie să poposim în Greenston.

—În Greenston? s-a mirat Dimitri. Pentru ce?

—Acolo sunt ținuți Alchimiştii.

Deja începusem să pun piesele cap la cap. Cine o ura pe Tatiana... atât din cauza personalității ei, cât şi a faptului că-l avea pe Ambrose? Cine-i purta pică pentru dorința ei ca moroii să se lupte cu strigoii? Cine se temea din cauză că ea încuraja spiritul şi efectele sale periculoase asupra utilizatorilor lui, cum ar fi, să zicem, Adrian? Cine-şi dorea să vadă pe tron o altă familie, care să sprijine noile crezuri? Şi cine s-ar fi bucurat să mă ştie închisă şi scoasa din peisaj? Am inspirat adânc, cu greu venindu-mi să cred ceea ce eram pe cale să spun.

—Şi acolo e locul în care o să găsim dovada că Daniella Ivashkov a asasinat-o pe Tatiana.

TREIZECI ŞI UNU

N-AM FOST EU SINGURA care a ajuns la concluzia asta năucitoare. Când s-a trezit Curtea moroilor, la câteva ore după ce porniserăm la drum, şi

Lissa punea piesele cap la cap în camera ei, în timp ce-şi pregătea discursul preelectoral.

Se gândise la toate argumentele pe care le enumerasem eu, plus alte câteva: cum ar fi, la cât de disperată se arătase Daniella ca nu cumva şi Adrian să fie implicat odată cu mine, situație în care, neîndoios, ar fi ieşit la lumină un plan minuțios ticluit. Mai era şi oferta Daniellei, ca vărul ei avocat, Damon Tarus, să mă apere la proces. Oare chiar m-ar fi ajutat? Sau nu cumva Damon ar fi lucrat, cu subtilitate, la şubrezirea apărării mele? Poate că amestecul grosolan al lui Abe fusese o binecuvântare pentru mine.

Inima îi bătea repede şi cu putere în timp ce-şi răsucea părul într-un coc. Prefera să şi-l lase liber, dar se gândise că, pentru evenimentul care urma, ar fi cazul să-şi compună o înfățişare mai demnă. Rochia ei era din mătase, de un ivoriu mat, cu mâneci lungi şi volane, lungă cam până la genunchi. Unii poate ar fi fost de părere că o astfel de culoare o făcea să arate ca o mireasă, dar când am văzut-o în oglindă, am ştiut că nimeni n-ar fi putut face o astfel de greşeală. Era luminoasă. Strălucitoare. Maiestuoasă.

—Nu se poate să fie adevărat, a zis ea, în timp ce-şi completa toaleta cu cerceii cu perle care-i aparținuseră mamei ei.

Le împărtăşise teoria ei lui Christian şi Janinei, care erau acum cu ea, şi sperase pe jumătate ca ei să-i spună că e nebună. Nu-i spuseseră.

—Pare logic, a remarcat Christian, fără pic din sarcasmul lui obişnuit.

—Doar că deocamdată nu prea există o dovadă solidă, a adăugat mama, mereu practică. Doar grămezi de chestii indirecte.

—Mătuşa Tasha vorbeşte cu Ethan, să afle dacă Daniella a fost cumva acolo în noaptea crimei, a zis Christian, strâmbându-se uşor, încă deloc bucuros să ştie că mătuşa lui are un iubit. Daniella nu apărea pe listele oficiale, însă mătuşa Tasha e obsedată că unele consemnări e posibil să fi fost modificate.

—Nu m-ar mira. Dar, chiar şi-aşa, plasarea Daniellei acolo la momentul potrivit ar fi un început de probă, nu o dovadă solidă.

Zău că mama ar fi trebuit să se facă avocat. Ea şi cu Abe ar fi putut să-şi deschidă împreună un birou de avocatură.

—Tot atâtea dovezi au şi împotriva lui Rose! a exclamat Lissa.

—Dacă laşi deoparte ţepuşa, i-a amintit Janine. Şi lumea e mai dispusă să dea crezare unor dovezi sumare care s-o acuze pe Rose, decât pe Lady Daniella Ivashkov.

Lissa a oftat, ştiind că avea dreptate.

—Măcar dac-ar reuşi Abe să stea de vorbă cu Alchimiştii. Avem nevoie de ceea ce ştiu ei.

—O s-o facă, a replicat mama, încrezătoare. Doar că-i ia ceva timp.

—Dar noi n-avem timp! a explodat Lissa.

Dramatica întorsătură a evenimentelor îi oferea spiritului o frumoasă ocazie de a-şi ridica hidosul cap, şi, ca întotdeauna am încercat să absorb întunericul din Lissa. Ai fi zis că mi-am învățat lecția după întâmplarea cu Victor, dar, ce să-i faci, vechile deprinderi se uită cu greu. *Ei au prioritate.*

—Marie Conta şi Rufus Tarus sunt singurii candidați rămaşi! a continuat ea. Dac-o să câştige el, Daniella o să capete multă influență. Şi-atunci, n-o să-i mai dovedim niciodată nevinovăția lui Rose.

Eşecul Arianei la ultimul test se abătuse ca o uriaşă lovitură asupra tuturor, zdrobind un viitor pe care Lissa îl crezuse dăltuit în piatră. Fără Ariana, deznodământul nu arăta deloc plăcut. Marie Conta nu era printre preferatele Lissei, dar simțea că ar fi o mai bună conducătoare decât Rufus. Din nefericire, familia Conta cam tăcuse în domeniul politicii în ultimii ani, fapt care o lăsase cu mai puțini aliați şi prieteni. Balanța se apleca periculos în favoarea lui Rufus. Era frustrant. Dacă reuşeam s-o ducem pe Jill acolo, atunci ar putea să voteze şi Lissa, iar într-un Consiliu din douăsprezece persoane, până şi un singur vot putea să fie decisiv.

—Avem timp, a replicat mama, calmă. N-o să fie niciun vot astăzi, după controversele pe care o să le provoci. Şi, cu fiecare zi de amânare a alegerilor, avem încă o şansă de a ne consolida situația. Suntem aproape. Putem s-o facem.

—Dar nu putem să-i spunem lui Adrian despre asta, i-a prevenit Lissa, pornind spre uşă, fiindcă venise vremea plecării.

Tipicul rânjet superior a revenit pe fața lui Christian.

—Asta, a zis el, e o problemă asupra căreia putem să fim cu toții de acord.

Sofisticatul salon de bal — încă o dată transformat în sală de Consiliu, din motive de spațiu — arăta ca la un concert de rock. Înăuntru, lumea se bătea pentru locuri. Unii, dându-şi seama că ar fi inutil, se instalaseră în afara clădirii, pe jos, ca la un picnic. Din fericire, cineva avusese strălucita idee de a amplasa un sistem de sonorizare, cu difuzoare în exterior, astfel încât cei care nu reuşiseră să intre să poată totuşi asculta dezbaterile. Gardienii îşi croiau drum prin mulțime, încercând să țină haosul în frâu... mai ales la sosirea candidaților.

Marie Conta şi-a făcut apariția imediat înaintea Lissei, şi chiar dacă era candidata cea mai slab cotată, tot s-au auzit urlete şi izbucniri entuziaste în rândul mulțimii. În grabă — şi cu brutalitate, când era necesar — gardienii au împins gloata deoparte, astfel încât ea să poată trece. O astfel de atenție trebuie să fi fost înspăimântătoare, însă Mărie n-o arăta. Înainta mândră, zâmbindu-le deopotrivă susținătorilor şi nesusținătorilor. Atât eu, cât şi Lissa ne-am amintit cuvintele lui Christian: *Eşti candidata la tron. Comportă-te ca atare. O meriți. Eşti cea din urmă dintre Dragomiri. O fiică de neam regal.*

Şi exact aşa s-a şi comportat. Era vorba şi de altceva, pe lângă imboldurile lui Christian. Acum, că trecuse de toate cele trei teste, solemnitatea străvechii festivități spre care se îndrepta continua să sporească. Lissa a pătruns în clădire, cu capul sus. N-aveam cum să-i văd tot corpul, dar recunoşteam senzația mersului ei grațios, demn. Mulțimea i-l adora, şi mi-a trecut prin mine că publicul acesta era şi mai zgomotos datorită faptului că, în majoritate, nu provenea din familii regale. Cei strânşi afară erau moroi de rând, cei care ajunseseră cu adevărat s-o iubească. „Urmaşa Alexandrei!” „Aduceți dragonul înapoi!” Iar pentru unii era de ajuns să-i strige numele, adăugând epitete împrumutate de la eroina unei vechi legende ruseşti cu acelaşi nume: „Viteaza Vasilisa!” „Frumoasa Vasilisa!”

Ştiam că nimeni nu-i ghicea temerile interioare. Se pricepea atât de bine să şi le-ascundă. Christian şi mama, care la început o încadraseră, au rămas în urmă ca la un semn, lăsând-o pe Lissa să meargă cu câțiva paşi înainte. Poziția şi autoritatea Lissei nu puteau fi puse la îndoială. Fiecare pas îl făcea cu încredere, amintindu-şi că şi bunicul ei mersese pe acelaşi drum. A încercat să-i dăruiască mulțimii un zâmbet care era atât demn, cât şi sincer. Probabil că a dat roade, fiindcă mulțimea a înnebunit şi mai rău. Iar când s-a oprit să comenteze stindardul înfățişând un dragon pe care-l pictase un tip pentru susținerea ei, artistul a fost cât pe ce să leşine

pentru că o personalitate ca ea îl observase şi-l complimentase.

—E ceva fără precedent, a remarcat mama, după ce au ajuns să intre cu bine. Niciodată n-a mai fost atât popor. În mod sigur nu la ultimele alegeri.

—De ce sunt atât de mulți de data asta? a întrebat-o Lissa, încercând să-şi readucă respirația sub control.

—Pentru că s-a iscat atâta senzație, cu asasinatul şi cu felul în care ai tulburat tu legile. Pentru asta şi... în fine, pentru modul în care le-ai câştigat inimile tuturor ne-regalilor de-afară. Şi dhampirilor, de asemenea. Avem emblema dragonului într-una dintre camerele noastre pentru cafea, ştiai? Cred că până şi unii dintre cei din familiile regale te iubesc, deşi poate asta s-ar datora numai ciudei față de cine ştie ce altă familie cu care ar fi în dispută. Dar, sincer? Dac-ar fi după toată lumea asta, şi nu numai după Consiliu — şi, mă rog, dacă tu ai îndeplini condițiile de eligibilitate — eu cred că ai câştiga.

Deşi s-a strâmbat, Lissa a adăugat apoi, cam cu jumătate de glas:

—Vrei să fiu şi eu sinceră? Cred că ar *trebui* să ne alegem conducătorii prin vot popular. Fiecare moroi ar trebui să voteze, nu doar o mână de familii de elită.

—Ai grijă, prințesă, a glumit Christian, petrecându-şi brațul pe după al ei. E genul de afirmații care ar putea declanşa o nouă revoluție. Câte una, pe rând, bine?

Mulțimea din salonul de bal nu era atât de înnebunită pe cât se arătase cea de-afară... dar era destul de aproape. De data aceasta, gardienii erau pregătiți pentru un număr atât de mare de spectatori şi se asiguraseră că mențin totul sub un strict control încă de la bun început. Țineau o evidență riguroasă a tuturor persoanelor cărora li se permitea accesul în sală şi puneau capăt oricărei gâlcevi între cei din familiile regale şi ceilalți. Dar tot era o privelişte de natură să intimideze, iar Lissa simțea nevoia să-şi amintească în permanență că, jucând acest rol, mă ajuta pe mine. Pentru mine, era în stare să îndure orice, chiar şi spectacolul acesta public. De astă dată, din fericire, au dus-o destul de repede în partea din față a sălii, unde fuseseră amplasate trei scaune pentru candidați, cu fața spre mulțime. Rufus şi Marie se aşezaseră deja, discutând cu voce scăzută cu câțiva aleşi membri ai familiilor. În jurul lor se postaseră gardieni. Lissa, evident, era singură, însă, când a văzut-o pe Tasha apropiindu-se, le-a făcut semn gardienilor din preajmă să-i permită să treacă.

Tasha s-a ghemuit lângă Lissa, vorbind încet şi stând cu un ochi prudent pe Rufus, care discuta cu cineva.

—Veşti rele. Mă rog, depinde din ce unghi le priveşti. Ethan zice că Daniella a fost acolo în noaptea aia. Ea şi Tatiana s-au întâlnit, singure. El nu şi-a dat seama că n-a fost trecută în registru. Altcineva a făcut însemnările, în numele tuturor gardienilor de serviciu, dar el jură că a văzut-o pe Daniella cu ochii lui.

Lissa s-a crispat. Sperase, în adâncul sufletului — ba chiar se rugase — să fi comis o eroare, fiindcă era imposibil ca mama lui Adrian să fi fost făptaşa. Şi-a înclinat repede capul, în semn că înțelesese.

—Îmi pare rău, i-a mai zis Tasha. Ştiu că-ți plăcea de ea.

—Cred că mai mult mă îngrijorează Adrian. Nu ştiu cum o să îndure el toate astea.

—Greu, a replicat Tasha, fără menajamente. După tot ce înfruntase ea de pe urma părinților lui Christian, ştia mai bine decât oricine ce însemna să fii trădat de cineva din propria familie. Dar o să reziste el, a asigurat-o apoi. Şi, imediat cum o să putem scoate la lumină toate dovezile, o să-i avem pe Dimitri şi pe Rose înapoi.

Cuvintele acestea au umplut-o de speranță pe Lissa, dându-i putere.

—Mi-e atât de dor de ea, a mărturisit. Mi-aş fi dorit să fie deja aici.

Tasha i-a zâmbit compătimitor şi a bătut-o pe umăr.

—Foarte curând. Or să se-ntoarcă foarte curând. Tu doar să treci de asta. Poți s-o faci. Poți să schimbi totul.

Lissa nu era atât de convinsă, însă Tasha s-a grăbit să se alăture „prietenilor ei activişti" şi a fost înlocuită de... Daniella.

Venise să discute cu Rufus, oferindu-i sprijin şi dragoste familială. Lissa nici nu suporta s-o privească, simțindu-se şi mai rău când Daniella i s-a adresat.

—Nu ştiu sigur cum ai ajuns să fii amestecată în toată povestea, draga mea, dar mult noroc.

Zâmbetul Daniellei părea sincer, însă nu exista nicio îndoială în privința candidatului pe care îl sprijinea. Deodată, expresia ei amabilă a lăsat locul îngrijorării.

—L-ai văzut cumva pe Adrian? Eram sigură c-o să-l găsesc aici. Ştiu că gardienii l-ar fi lăsat să intre.

Excelentă întrebare. Lissa nu-l mai văzuse cam de o zi.

—Nu, nu l-am văzut. Poate că doar întârzie. îşi aranjează părul, sau mai ştiu eu ce.

Să sperăm că nu mai era leşinat pe undeva.

Daniella a oftat.

—Sper şi eu.

Şi a plecat, ocupându-şi locul din public. Din nou, tatăl lui Adrian era cel care conducea şedința şi, după câteva încercări nereuşite, în sală s-a aşternut tăcerea.

—În ultima săptămână, a început Nathan, vorbind într-un microfon, mulți candidați merituoşi au dat testele cerute pentru guvernarea poporului nostru. În fața noastră se află cei trei rămaşi: Rufus Tarus, Marie Conta şi Vasilisa Dragomir.

Tonul lui Nathan a sunat nemulțumit la pronunțarea ultimului nume, însă, deocamdată, legea îi permitea Lissei să-şi țină discursul. Abia după aceea avea să-şi intre în rol inconsistența legii şi întreg iadul să se dezlănțuie.

—Aceştia trei au demonstrat că au capacitatea de a domni şi, ca o ultimă acțiune din partea lor, înainte ca noi să votăm, fiecare va vorbi despre planurile sale în favoarea poporului nostru.

Rufus s-a ridicat primul, transmițând exact genul de mesaj la care mă aşteptasem. Miza pe temerile moroilor, promițând forme extreme de protecție... majoritatea acestora implicându-i pe dhampiri, dar fără să intre în prea multe detalii.

—Siguranța noastră trebuie să fie principala preocupare, a proclamat el. Cu orice preț. Va fi greu? Da. Vor fi sacrificii? Da. Dar nu merită aşa ceva copiii noştri? Nu ne pasă de ei?

Aducerea în discuție a copiilor era ceva pur şi simplu josnic, după părerea mea. Bine măcar că-i lăsase pe cățeluşi în pace.

De asemenea, a folosit şi trucuri politicianiste murdare, defăimându-şi rivalii. Marie a fost blamată în principal pentru lipsa de activitate a familiei sale. În schimb, Lissa reprezenta o țintа grozavă. A tot bătut câmpii pe seama vârstei ei, pe primejdiile utilizării spiritului, ca şi pe faptul că însăşi prezența ei acolo constituia, în primul rând, o violare a legii.

Discursul ținut de Marie a fost mult mai gândit şi amănunțit. A expus într-un mod foarte explicit planuri de rezolvare pentru tot felul de probleme, în majoritatea lor rezonabile. Nu eram de acord cu tot ceea ce spusese, însă mi-era clar că e competentă şi că nu se coboară

până la ponegrirea contracandidaților. Din nefericire, nu avea nici pe departe carisma lui Rufus, şi tristul adevăr era că aşa ceva putea să conteze enorm. Monotona ei încheiere i-a rezumat nu numai discursul, ci şi personalitatea.

—Acestea sunt motivele pentru care ar trebui să fiu regină. Sper că v-a plăcut discursul şi că veți vota pentru mine când va sosi momentul. Vă mulțumesc.

Şi s-a aşezat brusc.

A sosit, în fine, şi rândul Lissei. Stând în fața microfonului, şi-a văzut deodată cu ochii visul din potir, când se bâlbâise în fața Consiliului. Dar nu, aici era în realitate. N-avea să dea greş. Avea să meargă mai departe.

—Suntem un popor în război, a început ea, cu o voce răsunătoare şi limpede. Suntem atacați permanent... dar nu numai de strigoi. Ci şi de ai noştri. Suntem divizați. Ne luptăm între noi. Familie contra familie. Regali contra ne-regali. Moroi contra dhampiri. *Evident* că strigoii ne decimează. Ei, măcar, sunt uniți în spatele unui țel: să ucidă.

Dac-aş fi fost eu acolo, în public, sigur m-aş fi aplecat în față, cu gura căscată. Aşa, erau destui care făceau asta în locul meu. Cuvintele ei erau alerte. Şocante. Şi absolut captivante.

—Suntem un singur popor, a continuat ea. Moroi şi dhampri deopotrivă.

Mda, şi aici s-au mai tăiat câteva respirații.

—Şi, chiar dacă e imposibil ca fiecărei persoane să i se facă pe voie, nimeni nu va obţine nimic dacă nu ne vom uni şi nu vom găsi calea de a ne întâlni la mijloc... chiar dacă asta implică opţiuni dificile.

Şi atunci, într-un stil extraordinar, a explicat cum se putea proceda. E adevărat, n-avea timp să ofere detalii de fineţe pentru absolut toate problemele lumii noastre, însă le-a atins pe foarte multe dintre cele importante. Şi a reuşit s-o facă într-un mod în care nu ofensa *prea* rău pe nimeni. La urma urmei, avea dreptate afirmând că nu li se putea face pe voie tuturor. În continuare, a vorbit despre dhampiri, care reprezentau cei mai buni războinici ai noştri... şi despre faptul că ar fi şi mai buni dacă ar avea o voce mai puternică în favoarea lor. A spus că şi cei care nu făceau parte din familiile regale aveau nevoie ca vocea să li se audă mai puternic... dar nu cu preţul pierderii preamăritelor spiţe regale care ne defineau poporul. În cele din urmă, abordând problema pregătirii moroilor pentru autoapărare, i-a accentuat într-adevăr importanţa... dar nu ca pe ceva obligatoriu şi nu ca pe unica metodă pe care ar fi necesar s-o explorăm.

Da, avea câte ceva pentru fiecare, şi se exprima superb şi carismatic. Era genul de discurs care putea determina poporul s-o urmeze oriunde. Şi a încheiat cu:

—Noi totdeauna am îmbinat vechiul cu noul. Ne-am păstrat magia, alături de tehnologie. Ne desfăşurăm aceste şedinţe cu pergamente şi... cu aşa ceva, a adăugat, zâmbind şi ciocănind microfonul cu degetul. Astfel am

reuşit să supravieţuim. Ne păstrăm rădăcinile trecutului şi ne îmbrăţişăm prezentul. Luăm din toate ceea ce este mai bun şi devenim mai puternici. Astfel am supravieţuit. Astfel *vom* supravieţui.

Încheierea ei a fost urmată de tăcere... şi deodată au pornit ovaţiile. De fapt, am auzit mai întâi vuietul celor de afară, de pe gazon, înainte să înceapă şi înăuntru. Persoane despre care aş fi jurat că-i sprijină pe alţii erau practic în lacrimi, şi nu uitasem că majoritatea celor pe care-i văzusem în încăperea aceasta era alcătuită din membrii familiilor regale. Lissa însăşi ar fi vrut să izbucnească în lacrimi, însă şi-a păstrat cu mult curaj rangul. Când, în sfârşit, s-a aşezat la loc, iar mulţimea s-a liniştit, Nathan şi-a reluat rolul.

—Da, a zis el. A fost un discurs foarte drăguţ, unul pe care l-am savurat cu toţii. Acum, însă, a sosit momentul în care Consiliul va vota noul nostru conducător şi — potrivit legii — numai doi candidaţi sunt eligibili pentru această demnitate: Rufus Tarus şi Marie Conta.

Doi moroi, câte unul pentru familia Tarus şi, respectiv, Conta s-au apropiat, alăturându-li-se candidaţilor. Privirea lui Nathan s-a oprit asupra Lissei, care se ridicase odată cu ceilalţi, însă rămăsese singură.

—În conformitate cu legile electorale — legi în vigoare încă de la începuturile lumii — fiecare candidat trebuie să se prezinte în faţa Consiliului însoţit de cineva din neamul său, astfel încât să demonstreze puterea şi unitatea familiei. Ai o astfel de persoană?

Lissa l-a privit în ochi fără să clipească.

—Nu, Lord Ivashkov.

—Atunci, mă tem că rolul tău din acest joc s-a terminat, prinţesă Dragomir, a rostit el, zâmbind. Poţi să stai jos.

Da. Acesta a fost momentul în care s-a dezlănţuit întreg iadul

Auzisem de-atâtea ori expresia: „Şi mulţimea a înnebunit!” Acum, o vedeam cu ochii mei. În bună parte a timpului, nici măcar nu puteam să-mi dau seama cine striga şi în sprijinul a ce. Se contraziceau în grupuri, şi unu la unu. Vreo doi moroi în blugi provocau oricare persoană bine îmbrăcată peste care dădeau, acţionând conform iraţionalei presupuneri că oricine purta veşminte frumoase era dintr-o familie regală şi că toţi cei din familiile regale o urau pe Lissa. Devotamentul lor faţă de ea era admirabil, înfiorător, dar admirabil. Un grup provenit din familia Tarus stătea faţă-n faţă cu altul din familia Conta, arătând de parcă s-ar fi pregătit fie pentru o bătălie între bande, fie pentru un concurs de dans. Era una dintre cele mai bizare împerecheri dintre toate, din moment ce tocmai aceste două familii erau singurele care ar fi trebuit să se afle într-un perfect consens în toate privinţele.

Şi tot aşa au ţinut-o. Toată lumea se contrazicea pe tema posibilităţii ca Lissa să fie eligibilă pentru vot. Se contraziceau pe tema convocării unei sesiuni menite să modifice legile chiar atunci, pe loc. Unii se contraziceau

cu privire la lucruri de care nu mai auzisem în viața mea. Un val de gardieni năpustindu-se spre uşă m-a făcut să cred că mulțimea de afară încerca să intre. Mama făcea parte din acest sistem defensiv, şi am ştiut că avusese dreptate: nu avea să se țină nicio votare azi, cu toată anarhia asta. Erau obligați să închidă şedința şi să mai încerce o dată şi mâine.

Lissa fixa mulțimea cu privirea, simțindu-se ca paralizată, incapabilă să țină pasul cu toată această agitație. Deodată, stomacul i-a tresăltat în clipa în care prin minte i-a trecut un gând. În tot acest timp, ea jurase că va respecta demnitatea tradițiilor electorale. Cu toate acestea, tocmai din cauza ei situația era acum... oricum, numai demnă nu. Totul era din vina ei. Şi atunci, privirea i s-a oprit asupra unei persoane aşezate într-un colț mai ascuns, departe de vacarm. Era Ekaterina Zeklos. Bătrâna fostă regină i-a întâlnit privirea Lissei... şi i-a făcut cu ochiul.

Am şters-o din sala aceea, nemaiavând nevoie să văd nimic din certurile lor. M-am întors la călătoria cu automobilul, cu un nou gând în minte. Cuvintele Lissei îmi arseseră sufletul. Îmi tulburaseră inima. Şi, chiar dacă îşi ținuse discursul doar ca să le întindă o momeală, pusese pasiune în aceste cuvinte: un crez arzător. Dac-ar fi fost regină, s-ar fi ținut de aceste cuvinte.

Şi acela a fost momentul în care am ştiut. Ea *va fi* regină.

Am hotărât, acolo şi atunci, că voi face să fie aşa. N-o s-o aducem pe Jill la Curte doar ca să-i oferim Lissei locul din Consiliu şi dreptul de vot. Jill îi va dărui Lissei statutul care le va permite moroilor să voteze *pentru ea.* Şi Lissa va câştiga.

Fireşte, mi-am păstrat pentru mine gândurile acestea.

—Asta numesc eu o înfăţişare periculoasă, a zis Dimitri, aruncându-mi o scurtă privire, după care şi-a întors ochii spre drum.

—Ce înfăţişare? am întrebat, nevinovată.

—Cea care spune că tocmai ţi-a venit o idee.

—Nu mi-a venit doar o idee. Mi-a venit o idee *grozavă.*

Astfel de glume o făceau de obicei pe Jill să râdă, dar când m-am întors spre bancheta din spate, unde stătea ea, am constatat că nu prea găsea motive de amuzament.

—Hei, eşti bine? am întrebat-o.

Ochii aceia ca jadul s-au concentrat asupra mea.

—Nu ştiu sigur. S-au întâmplat cam multe. Şi nu prea pot să-mi dau seama ce-o să se-ntâmple mai departe. Mă simt... ca un fel de obiect care urmează să fie folosit în planul de bază al cuiva. Ca un pion.

Am simţit o strângere de inimă de vinovăţie. Victor mereu ne folosea de alţii în jocurile lui. Oare nu procedam şi eu la fel? Ba nu. Eu ţineam la Jill.

—Tu nu eşti un obiect, nici un pion, i-am zis. Dar eşti foarte, foarte importantă şi, datorită ţie, multe lucruri foarte bune se vor întâmpla.

—Totuşi, n-o să fie chiar atât de simplu, nu? a remarcat ea înțeleaptă în ciuda vârstei. Situațiile se înrăutățesc înainte să se îmbunătățească, nu-i aşa?

Nu mă simțeam în stare s-o mint.

—Mda. Dar apoi o s-ajungi să iei legătura cu mama ta... şi, în fine, cum ți-am spus, se vor întâmpla lucruri bune. Gardienii mereu spun „Ei au prioritate” atunci când vine vorba despre moroi. Nu e exact acelaşi lucru pentru tine, dar făcând asta... adică...

Mi-a adresat un zâmbet care nu părea prea bucuros.

—Mda, m-am prins. E pentru un bine general, corect?

Sonya îşi petrecuse cea mai mare parte a drumului de până acum lucrând la un farmec pentru mine, cu ajutorul unei brățări din argint pe care o cumpăraserăm de la un magazin cu cadouri de la marginea şoselei. Arăta cam de prost-gust, dar era din argint veritabil, şi asta conta. Când mai aveam cam o jumătate de oră până în Greenston, a considerat că e gata şi mi-a întins brățara. Mi-am strecurat-o la încheietură şi i-am privit pe ceilalți.

—Ei?

—Eu nu văd nimic, mi-a zis Sonya, dar, dacă stau să mă gândesc, nici n-aş avea cum.

Jill şi-a mijit ochii spre mine.

—Pari un pic încețoşată... ca şi cum ar trebui să clipesc de câteva ori până să te văd.

—Aşa zic şi eu, a confirmat Dimitri.

Sonya a fost mulțumită.

—Aşa trebuie să arate cineva în ochii celor care ştiu că i s-a făcut un farmec. Sper că toți ceilalți gardieni or să vadă o cu totul altă față.

Era o variantă a ceea ce făcuse Lissa atunci când îl scoseserăm pe Victor din închisoare. Diferența era că aici fusese nevoie de ceva mai puțină magie, fiindcă Sonya nu trebuise decât să-mi modifice puțin trăsăturile, nefiind necesar să-mi ascundă şi originea de dhampir. În acelaşi timp, avea şi mai multă experiență decât Lissa.

Restaurantul pe care-l alesesem în Greenston era de mult închis când am ajuns noi, pe la unsprezece şi jumătate. Parcarea era aproape întunecată, dar tot am reuşit să disting o maşină într-un colț din fundul ei. Tot ceea ce puteam să sper era ca Mihail să fi ajuns mai devreme... şi nu o trupă de şoc a gardienilor.

Dar, după ce am parcat în apropiere, am observat că, într-adevăr, Mihail era cel care cobora din ea... împreună cu Adrian.

A zâmbit văzându-mă, bucuros că-mi făcea o surpriză. Pe bune, ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, după ce i-am cerut să-i transmită mesajul lui Mihail. Adrian sigur găsea el cum să vină. Stomacul mi s-a întors pe dos. Nu, nu. Nu asta. N-aveam timp să mă ocup de problemele mele amoroase. Nu acum. Nici măcar nu ştiam ce-aş putea să-i spun lui Adrian. Din fericire, nici n-am mai avut ocazia să vorbesc.

Mihail s-a îndreptat cu paşi mari spre noi, cu acea eficiența a gardienilor, pregătit să afle ce misiune aveam

în minte. S-a oprit brusc când a văzut-o pe Sonya coborând din maşină. La fel şi ea. Au rămas amândoi încremeniți, cu ochii mai mari decât părea posibil din punct de vedere fizic. Am ştiut atunci că noi, ceilalți, încetaserăm să mai existăm, la fel ca şi planurile noastre, misiunile şi... în fine, lumea întreagă. În momentul acela, doar ei doi mai existau.

Deodată, Sonya a scos un strigăt sugrumat, după care s-a repezit spre el. Asta l-a smuls pe Mihail din visare, tocmai la timp cu s-o cuprindă în brațe. Sonya a început să plângă, şi am văzut lacrimi şi pe chipul lui. Dându-i deoparte părul căzut pe față, i-a cuprins obrajii cu palmele, privind-o cu nesaț şi repetând, iar şi iar.

Eşti tu... eşti tu... eşti tu...

Sonya a încercat să-şi şteargă ochii, dar degeaba.

Mihail... îmi pare rău... îmi pare atât de rău...

Nu contează, a oprit-o el, sărutând-o şi apoi retrăgându-se doar cât s-o poată privi în ochi. Nu contează. Nimic nu mai con tează, decât că suntem din nou împreună.

Asta a făcut-o să plângă şi mai tare. Şi-a îngropat fața la pieptul lui, iar brațele lui Mihail au strâns-o cu şi mai multă ardoare.

Noi, ceilalți, rămăseserăm la fel de încremeniți pe cât fuseseră, puțin mai devreme, cei doi îndrăgostiți. Mi se părea nepotrivit să asistăm la aşa ceva. Era prea intim: noi n-ar fi trebuit să fim acolo. Şi totuşi... în acelaşi timp, nu-mi ieşea din minte gândul că exact aşa îmi

închipuisem eu că ar arăta reîntâlnirea mea cu Dimitri după ce-l readusese Lissa la viață. Iubire. Iertare. Acceptare.

I-am întâlnit pentru scurt timp privirea lui Dimitri, şi simțul acela supranatural mi-a spus că el îşi amintea acum cuvintele mele: *Trebuie să te ierți. Dacă nu poți, atunci nu poți nici să mergi mai departe. Nu putem.* Mi-am întors ochii de la el, privind din nou fericitul cuplu, ca nu cumva el să-mi observe sfâşierea interioară. Doamne, cât îmi doream şi eu ceea ce aveau Mihail şi Sonya! Un final fericit. Iertarea trecutului. Un viitor luminos înainte.

Jill s-a smiorcăit lângă mine, şi am cuprins-o cu un braț. Micul sunet parcă l-a adus pe Mihail din nou în lumea noastră. Încă ținând-o pe Sonya în brațe, şi-a îndreptat privirea spre mine.

—Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru asta. Orice ai nevoie. Absolut orice...

—Stai, stai, l-am întrerupt, de teamă că aş putea să mă sufoc. Abia izbutisem să-mi alung, clipind, lacrimile trădătoare. Mă bucur... mă bucur c-am reuşit, şi, mă rog... de fapt n-am fost deloc eu...

—Totuşi... Mihail şi-a coborât privirea spre Sonya, care-i zâmbea printre lacrimi. Tu mi-ai redat lumea.

—Sunt atât de fericită pentru tine... şi vreau să ai parte de fericirea asta, să te bucuri de ea chiar acum. Dar am nevoie să-mi faci un serviciu. Un ultim serviciu.

Sonya şi Mihail au schimbat între ei o privire cunoscătoare. N-ai fi ghicit în ruptul capului că fuseseră despărțiți vreme de trei ani. Ea a făcut un semn de încuviințare, iar el şi-a întors privirea spre mine.

—Mi-am închipuit că de-asta m-a adus el aici, a zis, înclinându-şi capul în direcția lui Adrian.

—Am nevoie să mă strecori în hotelul în care stau Alchimiştii.

Micul zâmbet de pe fața lui Mihail a pierit instantaneu.

—Rose... nu pot să te strecor nicăieri. Simplul fapt că eşti atât de aproape de Curte e şi-aşa destul de periculos.

Atunci, mi-am scos brățara din buzunar.

—Mă deghizez. N-or să ştie că eu sunt. Există vreun motiv pentru care ai avea nevoie să vorbeşti cu Alchimiştii?

O ținea în continuare pe Sonya în brațe, dar ochii i s-au înnegurat, în timp ce se gândea.

—Sunt gardieni în apropierea camerelor lor. Am putea, probabil, să ne dăm drept cei veniți să-i schimbe.

Dimitri a clătinat aprobator din cap.

—Dacă e prea mare diferența față de ora la care au programat schimbul, s-ar cam ridica vreo câteva sprâncene... dar să sperăm că veți avea timp suficient cât să intrați şi să aflați ce trebuie. Probabil că gardienii se preocupă mai mult să nu le iasă Alchimiştii decât să nu-i lase să intre la ei pe alți gardieni.

—Absolut, a confirmat Mihail. Aşadar, tu şi cu mine, Rose?

—Îhî, am zis. Cu cât mai puțini, cu atât mai bine. Destui câți să-i luăm la întrebări pe Sydney şi pe Ian. Presupun că toți ceilalți ne aşteaptă aici, nu?

—Eu nu plec nicăieri, a anunțat Sonya, sărutându-l pe obraz.

Adrian se apropiase agale între timp, iar acum tocmai trimitea un pumn uşor, frățesc, în brațul lui Jill.

—Iar eu o să stau să aflu cum Dumnezeu ai ajuns implicată în toate astea, Ispită.

Jill a reuşit să-şi aducă pe buze un zâmbet pentru el. Adrian îi căzuse cu tronc destul de rău, şi era doar o dovadă a stresului prin care trecea faptul că nu se înroşise şi nu i se înmuiaseră genunchii. Au început să converseze între ei, iar Dimitri mi-a făcut semn să merg cu el în spatele maşinii, unde să nu fim văzuți.

—E periculos, mi-a spus, încet. Dacă farmecul îşi pierde efeclul, probabil că nu mai ajungi să ieşi din hotelul ăla.

Mai era şi un *vie* nerostit ca încheiere a frazei lui.

—N-o să şi-l piardă. Sonya e foarte pricepută. În plus, dacă e să fim prinşi, poate c-or să mă ducă înapoi la Curte, în loc să mă omoare. Închipuie-ți cât ar întârzia *asta* alegerile.

—Rose, eu vorbesc serios.

—Ştiu, ştiu, am zis, prinzându-l de mână. O să fie uşor. În mai puţin de o oră o să fim intraţi şi ieşiţi, dar dacă nu...

Doamne, cât detestam continuările sumbre!

—Dacă nu ieşim, atunci trimite-o pe Jill la Curte cu Adrian, iar tu şi cu Sonya ascundeţi-vă undeva, până când... nu ştiu.

—Nu-ţi face tu griji pentru noi, a replicat. Ai grijă doar de tine.

S-a aplecat şi m-a sărutat apăsat pe frunte.

—Micuţule dhampir, ai...

Adrian ocolise tacticos maşina, apărând tocmai la timp ca să fie martor la acel mic sărut. Mi-am lăsat mâna să cadă dintr-a lui Dimitri. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă, dar în momentul acela, ochii lui Adrian... ei bine, am văzut cum întreaga lui lume se năruieşte. M-am simţit mai rău decât ar fi fost dacă ne-ar fi înconjurat o hoardă de strigoi. M-am simţit mai rea decât un strigoi. *Onoarea,* m-am gândit. Pe bune: gardienii ar fi trebuit să ne predea şi aşa ceva. Fiindcă eu n-o învăţasem.

—Hai mai repede, m-a îmboldit Mihail, apropiindu-se la rândul lui, neştiind ce dramă tocmai explodase lângă el. Sonya mi-a zis că voi sunteţi într-o cursă contra cronometru şi cu ceva de la Curte.

Mi-am înghiţit nodul din gât, smulgându-mi privirea de pe Adrian. Inima mi se zvârcolea în piept.

—Mda...

—Du-te, m-a îndemnat Dimitri.

—Ține minte, i-am murmurat. Discuția cu el e responsabilitatea mea. Nu a ta.

L-am urmat pe Mihail spre maşina lui, în timp ce-mi strecuram la încheietură brățara fermecată. Înainte să mă urc, am aruncat o privire iute înapoi. Jill şi Sonya vorbeau între ele. Dimitri stătea singur, iar Adrian îşi scotea o țigară, cu spatele spre ceilalți.

—Sunt o javră, am rostit, necăjită, în timp ce Mihail pornea motorul.

Nu era un termen prea elocvent, dar îmi rezuma în mare măsură sentimentele.

Mihail n-a reacționat, probabil pentru că nu era ceva relevant pentru misiunea noastră. Ori asta, ori era încă prea pătruns de renaşterea propriei vieți amoroase. Norocosul de el.

N-a durat mult până să ajungem la hotel. Erau gardieni postați în jurul lui, ascunşi astfel încât să nu le atragă atenția oamenilor. Niciunul dintre ei nu ne-a împiedicat să intrăm. Unul chiar l-a recunoscut pe Mihail şi l-a salutat cu un semn din cap. Toți mă priveau ca şi cum... în fine, ca şi cum nu m-ar cunoaşte. Ceea ce era bine. Fiind atât de mulți gardieni chemați în ajutor la Curte, te aşteptai să tot întâlneşti fețe noi, iar a mea nu semăna cu a lui Rose Hathaway. Prin urmare, nu interesa pe nimeni.

—În ce camere sunt? l-a întrebat Mihail pe un gardian care stătea în holul de la recepție. Ne-au trimis să-i schimbăm.

Atitudinea lui Mihail era perfectă, de tip sigur pe sine, suficient pentru ca gardianului — chiar dacă i-a produs un pic de mirare — să i se pară că era ceva normal.

—Numai voi doi? Sunt patru acolo, sus.

Aici am salvat eu situația.

—Au nevoie de mai mulți la Curte. Situația începe să scape de sub control, aşa că nu mai repartizează decât doi aici.

—Probabil că nici n-ar trebui mai mulți, a încuviințat gardianul. Etajul al treilea.

—Repede ai mai gândit-o, m-a lăudat Mihail în lift.

—Asta n-a fost nimic. M-am scos eu cu vorba din altele mult mai rele.

Camerele erau uşor de dibuit, fiindcă în fața lor stătea un gardian. *Ceilalți sunt înăuntru,* mi-am dat seama, întrebându-mă dacă asta ar putea să ridice o problemă. Totuşi, cu aceeaşi atitudine autoritară, Mihail l-a anunțat pe gardian că el şi ceilalți fuseseră rechemați la Curte. Gardianul şi-a chemat imediat colegii — câte unul pentru fiecare dintre camerele Alchimiştilor, cu toate că nu puteam să ne dăm seama cine unde stătea — şi, împreună, ne-au făcut un scurt raport înainte de plecare, informându-ne inclusiv cine şi în ce cameră stătea.

După plecarea lor, Mihail şi-a întors privirea întrebătoare spre mine.

—Sydney, i-am răspuns.

Primiserăm cartelele pentru deschiderea uşilor, aşa că am pornit direct spre camera lui Sydney. Am găsit-o stând turceşte pe pat, citind o carte şi arătând deznădăjduită. A oftat la vederea noastră.

—Ei, acum ce mai e?

Mi-am scos brățara, lăsându-mi iluzoria imagine să dispară.

Nici tu gură căscată, nici tu sprâncene ridicate din partea lui Sydney. Doar o privire de cunoscătoare.

—Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai venit să mă eliberezi? m-a intrebat, cu speranță în glas.

—Hm, nu tocmai, am zis. Detestam gândul că Sydney avea să fie pedepsită, dar scoaterea ei de acolo nu făcea deocamdată parte din plan. Avem nevoie să vorbim cu Ian, şi probabil că ar fi mai bine să fii şi tu de față. El ştie ceva important. Ceva de care avem nevoie.

Aici, da, m-am ales cu o sprânceană ridicată. Apoi, mi-a arătat spre uşă.

—Ei nu ne lasă să vorbim între noi.

—Ei nu mai sunt acolo, i-am replicat, cu un aer infatuat.

Sydney a clătinat din cap, melancolică.

—Rose, tu chiar mă înspăimânți uneori. Doar că nu din motivele pentru care aş fi crezut inițial. Hai. E alături, dar să ştii că nu-l faci prea uşor să vorbească.

—Aici o să mă ajuți tu, i-am zis, în timp ce ieşeam pe coridor şi-mi strecuram brățara la loc pe mână. E complet topit după tine. O să te-ajute dacă-i ceri tu.

Aşa cum bănuisem, Sydney habar n-avea de faptul că Ian era îndrăgostit de ea.

—Ce? Ba nu e...

Totuşi, a închis gura, fiindcă tocmai intram în camera lui Ian. Stătea la televizor, dar a sărit ca ars când ne-a văzut.

—Sydney! Eşti bine?

I-am aruncat lui Sydney o privire plină de semnificații.

Ea mi-a răspuns cu una suferindă, după care şi-a concentrat atenția asupra lui Ian.

—Ea are nevoie s-o ajuți cu ceva. Cu o informație.

Ian şi-a întors spre mine privirea, care imediat a devenii una rece.

—V-am răspuns de sute de ori la toate întrebările.

—Nu chiar la toate, i-am zis. Când ai fost la Curte, ai văzut o fotografie pe o masă. A unui mort. Cine era?

Buzele lui Ian s-au strâns într-o linie subțire.

—Nu ştiu.

—Am văzut... ăăă, adică, ştiu că l-ai recunoscut, l-am contrezis. Ai avut o reacție.

—Sinceră să fiu, şi eu am văzut, a recunoscut Sydney.

Tonul lui a devenit rugător.

—*Haide,* Sydney, nu mai trebuie să-i ajutăm şi mai mult. Toată povestea asta cu hotelul-închisoare e şi-aşa destul de neplăcută. M-am săturat de jocurile lor.

Nu puteam să-l învinuiesc pentru asta, zău că nu, dar aveam prea mare nevoie de el. I-am adresat o privire imploratoare lui Sydney, prin care-i spuneam că numai ea ne putea scoate din impas.

Şi-a întors şi ea fața spre Ian.

—Care-i treaba cu tipul din poză? E ceva... e ceva prea neplăcut? Ceva secret?

—Nu, i-a răspuns el, ridicând din umeri. Doar că nu mai vreau să-i ajut pe ei. E irelevant.

—Nu vrei s-o faci pentru mine? a insistat ea, cu dulceață în glas. Dacă te rog? Ar putea să mă ajute să scap de necazuri.

Sydney nu era o maestră a cochetăriei, dar cred că doar faptul de a se fi apropiat de aşa ceva l-a năucit pe Ian. După câteva secunde de ezitare, şi-a întors privirea spre mine şi spre Mihail, apoi din nou spre ea. Sydney i-a zâmbit.

Ian s-a dat bătut.

—Aşa e cum am spus. Nu ştiu cine e tipul. Doar că a venit intr-o zi, împreună cu o femeie moroi, la sediul din St. Louis.

—Ia stai, am zis, dezorientată. Moroii vin la sediile voastre?

—Uneori, mi-a răspuns Sydney. La fel cum şi noi venim la ale voastre. Unele întâlniri au loc față în față. Totuşi, noi nu obişnuim să-i ținem prizonieri pe ai voştri.

—Cred că era bodyguardul ei, sau cam aşa ceva, a continuat Ian. Ea venise cu treabă acolo. El doar o urma şi-şi ținea gura.

—Un bodyguard moroi?

—Nu e nimic neobişnuit pentru cei care nu primesc gardieni, mi-a explicat Mihail. Abe Mazur e o dovadă. El îşi are propria armată.

—Eu i-aş zice mai degrabă mafie, am bombănit.

Lăsând deoparte gluma, începeam să fiu derutată. Cu tot disprețul larg răspândit manifestat față de ideea de a învăța să lupte, uneori moroii erau nevoiți să-şi angajeze gărzi de corp chiar din rândurile moroilor, doar din cauză că nu puteau obține un gardian. Pentru cineva ca Daniella Ivashkov n-ar fi existat o astfel de problemă. De fapt, eram destul de convinsă că ar fi primit dreptul la doi gardieni dacă ar fi trecut dincolo de granițele protectoare... iar ea îşi exprimase clar convingerea că moroii nu trebuie să lupte. De ce-ar fi călătorit ea cu un moroi ca gardă de corp când putea să aibă gardieni mult mai bine pregătiți? N-avea nicio logică. Şi totuşi... dacă eşti capabilă să asasinezi o regină, probabil că obişnuieşti să faci tot felul de lucruri mai puțin ortodoxe. Care nu trebuie neapărat să aibă logică.

—Cine era? l-am întrebat. Femeia.

—Nici pe ea n-o cunosc, mi-a răspuns Ian. De fapt, doar am trecut pe lângă ei, în timp ce se duceau spre ceva. Spre o întâlnire, poate.

—Ți-aduci aminte cum arăta?

Ceva. Ne trebuia *ceva.* Planul nostru era pe punctul de a se duce de râpă, dar dacă Ian ar fi putut s-o identifice pe Daniella, totul era rezolvat.

—Sigur, a zis el. E uşor de recunoscut.

Tăcerea care a urmat începea să mă enerveze.

—Ei? am insistat. Cum arăta?

Şi el mi-a răspuns.

Iar descrierea nu era cea la care mă aşteptasem.

TREIZECI ŞI DOI

SYDNEY ŞI PRIETENII EI nu s-au bucurat deloc aflând că nu aveam să-i luăm cu noi.

—Aş fi vrut, i-am zis ei, încă ameţită de ceea ce aflasem de la Ian. Dar şi-aşa ne-a fost destul de greu nouă să intrăm şi să ieşim! Dacă facem un singur pas afară împreună cu voi, ne saltă pe toţi. În plus, curând n-or să mai fie probleme. De îndată ce le spunem tuturor celor de la Curte ce-am aflat şi-mi dovedesc nevinovăţia, gardienii n-or să mai aibă nevoie de voi.

—Nu din cauza gardienilor îmi fac eu griji, mi-a răspuns.

Folosea tonul acela blazat al ei, însă îi zăream justificatul licăr de spaimă din ochi... ceea ce m-a făcut

să mă întreb la cine se referea. La Alchimişti? Sau la altcineva?

—Sydney, am început, ezitând, chiar dacă ştiam că eu şi Mihail trebuia să plecăm cât mai repede de-acolo. De fapt, ce-a lăcut Abe pentru tine? Trebuie să fie vorba despre ceva mai mult decât transferul.

Sydney mi-a răspuns cu un mic zâmbet trist:

—N-are importanță, Rose. Mă descurc eu, orice-ar fi. Acum, du-te, bine? Du-te să-ți ajuți prietenii.

Aş fi vrut să spun mai multe... să aflu mai multe. Însă chipul lui Mihail îmi spunea că este de aceeaşi părere cu ea, aşa că, după un scurt rămas-bun, am plecat amândoi. Când am ajuns unde ne aşteptau ceilalți în parcare, am constatat că situația nu se prea schimbase. Dimitri tot patrula, fără îndoială neliniştit de faptul că rămăsese în afara acțiunii. Jill stătea lângă Sonya, căutând parcă protecția femeii mai mature, iar Adrian era la distanță față de toți, abia învrednicindu-ne cu o privire când a văzut maşina lui Mihail.

Totuşi, când le-am destăinuit celor din grupul meu ce aflasem a avut o reacție şi Adrian.

—Imposibil. Nu pot să cred aşa ceva, a exclamat, stingând m piciorul țigara. Prietenii tăi Alchimişti s-au înşelat.

Nici mie nu-mi prea venea să cred, totuşi n-aveam nici un motiv să mă gândesc că Ian ar fi putut să mintă. Şi, sincer voi bind, dacă Adrian suporta cu greu vestea asta, cine mai ştir i < părere ar fi avut dacă-i

mărturiseam care fusese suspecta no.m tră anterioară. Am fixat cu privirea întunericul nopții, strădum du-mă să mă împac cu ideea că tocmai acea persoană o asasin.IM* pe Tatiana şi-mi înscenase mie totul, ca să mă scoată vinov.il.l Trădarea era cumplită.

—Iată şi motivele..., am zis, fără tragere de inimă.

Imediat cum mi-o descrisese Ian pe acea persoană văzută de el, o duzină de mobiluri ale crimei îmi răsăriseră în minte.

—Şi *sunt,* într-adevăr, politice, am adăugat. Ambrose a avut dreptate.

—Faptul că Ian a identificat-o constituie o dovadă solidă a remarcat Dimitri, la fel de şocat ca noi toți. Dar mai există o mulțime de goluri, de piese care nu se potrivesc în puzzle.

—Mda, l-am aprobat, fiindcă mai ales una dintre ele nu-mi dădea pace. Cum ar fi, am zis cu voce tare, de ce mi s-a înscenat tocmai mie.

Nimeni n-a avut un răspuns la aşa ceva.

—Trebuie să ne întoarcem la Curte, ne-a atras atenția, până la urmă, Mihail. Altfel, or să mă dea dispărut.

I-am dăruit lui Jill un zâmbet care speram să arate încurajator.

—Iar pentru tine a venit momentul să-ți faci intrarea în societate.

—Nu ştiu care din două ar fi nebunia mai mare, a comentat Adrian. Identitatea criminalului, sau că Ispita e o Dragomir.

Cuvintele lui, faţă de mine, erau reci, însă privirea pe care şi-o îndrepta spre ea avea multă blândeţe. Oricât de nebuneşti ar fi fost veştile, lui Adrian nu-i fusese chiar atât de greu să creadă în obârşia lui Jill. Era îndeajuns de imoral încât să accepte ideea infidelităţii lui Eric, iar ochii aceia trădători pecetluiseră capitolul. Am impresia că lucrurile aflate de la Ian îl făceau pe Adrian să sufere mai mult decât lăsa să se vadă. Aflarea veştii că persoana răspunzătoare de asasinarea mătuşii sale era una cunoscută de el sigur îi intensifica durerea. Iar descoperirea relaţiei dintre mine şi Dimitri nu putea, nici ea, să-i îmbunătăţească starea de spirit.

Spre marele necaz al lui Mihail, Sonya s-a oferit să rămână pe loc, astfel încât noi ceilalţi să putem pleca la Curte. N-aveam cum să luăm ambele maşini, iar într-a lui nu încăpeau decât cinci persoane. Ea se considera cea mai puţin utilă în această misiune.

După nenumărate îmbrăţişări, sărutări şi lacrimi, i-a promis lui Mihail că se vor revedea de îndată ce se vor descurca toate iţele. Speram şi eu să fie aşa.

Farmecul creat de ea avea să-mi ascundă chipul suficient cât să trec de poartă. Cu Jill, însă, problema avea să fie mai delicată. Răpirea ei era ştirea la ordinea zilei pentru moroi, iar dac-o recunoştea vreunul dintre gardienii de la poartă, o oprea imediat acolo. Riscam, mizând pe faptul că paznicii vor fi prea tracasaţi încât s-o observe, cum ne-ar fi remarcat pe mine sau pe Dimitri. Ceea ce însemna că Dimitri devenea prioritar pentru

deghizat... fiind nevoie de ajutorul lui Adrian. Şi, chiar dacă Adrian nu era atât de exersat ca Sonya în privința creării iluziilor, se pricepea destul cât să-i modifice înfățişarea lui Dimitri pentru ochii celorlalți. Era ceva asemănător cu felul în care-şi întrebuințase spiritul pe durata evadării mele. Întrebarea era dacă Adrian ar fi, până la urmă, dispus să facă asta pentru noi. Nu suflase o vorbă față de nimeni despre ce văzuse petrecându-se între mine şi Dimitri, însă ceilalți sigur simțiseră creşterea bruscă a tensiunii.

—Ne trebuie ca s-o ajutăm pe Lissa, i-am spus când el n-a reacționat la solicitare. Timpul se scurge. Te rog. Te rog, ajută-ne.

Nu m-aş fi dat îndărăt nici să mă milogesc de el, dacă asta voia.

Din fericire, n-a fost cazul. Inspirând adânc, Adrian a închis ochii pentru scurt timp. Eram convinsă că şi-ar fi dorit în clipa aceea ceva mai tare decât țigările. În cele din urmă, ne-a făcut un semn de încuviințare.

—Să mergem, a zis.

I-am lăsat Sonyei cheile celei de-a doua maşini, şi ea a rămas acolo, urmărindu-ne plecarea cu ochi strălucitori. Dimitri, Mihail şi cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte a drumului analizându-ne datele colectate. Femeia descrisă de Ian nu putea să fi făcut tot ce-i atribuiserăm noi criminalului.

Eu stăteam pe bancheta din spate, cu Adrian şi cu Jill, aplecându-mă în față şi enumerând pe degete.

—Mobil? Da. Posibilitate? Da. Mituirea lui Joe? Da. Acces în camerele Tatianei...

M-am încruntat, amintindu-mi deodată de ceea ce auzisem cât timp fusesem în mintea Lissei.

—Da, am zis.

Afirmația mi-a atras o privire surprinsă din partea lui Dimitri.

—Chiar? Asta era o chestie pe care nu reuşeam s-o înțeleg

—Sunt destul de convinsă că ştiu cum a procedat, am replicat eu. În schimb, scrisoarea anonimă trimisă Tatianei n-are niciun sens. Ca să nu mai vorbesc despre ascunderea surorii Lissei... sau tentativa de asasinat împotriva ei.

Sau încercarea de a mă scoate pe mine țap ispăşitor.

—E posibil să avem de-a face cu mai multe persoane, nu doar cu una, şi-a dat cu părerea Dimitri.

—Cum, ca o conspirație? l-am întrebat, uluită.

A scuturat din cap.

—Nu, adică, să-i fi purtat şi *altcineva* pică reginei. Dar nu cineva care să meargă într-atât de departe încât s-o omoare. Două persoane, două răfuieli. Probabil, fără să ştie una de cealaltă. Noi n-am făcut decât să amestecăm dovezile între ele.

Am rămas tăcută, întorcându-i cuvintele pe toate fețele. Păreau logice, şi sesizasem nuanța că, prin *altcineva,* se referea la Daniella. Avuseserăm dreptate cu privire la motivele pentru care ei îi displăcea Tatiana:

antrenamentele, legea cu vârsta care nu i se părea îndeajuns de dură, încurajarea spiritului... Şi totuşi, nu erau motive suficiente pentru o crimă. O scrisoare furioasă, mituirea cuiva pentru siguranța propriului fiu? Da, acestea erau acțiuni de genul celor pe care le-ar fi întreprins Lady Daniella Ivashkov. Nu străpungerea cuiva cu țepuşa.

În tăcerea care a urmat, am auzit o conversație între Jill şi Adrian, care discutau încetişor între ei cât timp noi ceilalți ne puneam la cale strategia.

—Şi ce fac? l-a întrebat Jill, cu o voce firavă.

Răspunsul lui a venit iute şi pe un ton hotărât.

—Te comporți ca o persoană care merită să fie acolo. Nu te laşi intimidată de ei.

—Dar Lissa? Ea ce-o să creadă despre mine?

Adrian n-a avut decât o clipă de ezitare.

—N-are importanță. Tu doar comportă-te cum ți-am spus.

Am simțit un gol în stomac auzindu-l cum dă sfaturi atât de sincere, de binevoitoare. Grosolan, încrezut, frivol... da, i se potriveau toate astea. Însă avea inimă bună. Inima pe care tocmai am frânt-o. Ştiam că nu mă înşel în privința potențialului său. Adrian era un tip grozav. Era capabil de fapte grozave. Nu puteam decât să sper că nu-l împinsesem înapoi prin ceea ce-i făcusem. Bine măcar că nu mai trebuia să-i spun că mama lui era o criminală... dar, oricum.

Am tăcut cu toții când am ajuns la poartă. Automobilele aşteptau şi acum la rând, şi agitația noastră sporea pe măsură ce ne târâm înainte. O scurtă incursiune în gândurile Lissei m-a informat că nu pierduserăm nimic referitor la Consiliu. Haosul era, în destul de mare măsură, acelaşi ca până acum, cu toate că înfăţişarea exasperată a lui Nathan mă făcea să cred că, foarte curînd avea să anunțe încheierea şedinței şi continuarea pentru a doua zi. Nu ştiam sigur dacă ar fi fost un lucru bun sau rău.

Gardienii l-au recunoscut, fireşte, pe Mihail şi, cu toate că nu-şi pierduseră vigilența, instinctul lor inițial nu-i făcea să-l bănuiască de fapte necurate. El le-a explicat ceva destul de vag, cum că fusese trimis să ia pe cineva. Gardianul care cerceta maşina a trecut cu privirea peste Dimitri, peste mine şi — slavă Domnului — peste Jill. Adrian, personaj bine cunoscut, ne-a atras un respect sporit. După obligatoria verificare a portbagajului, am fost lăsați să intrăm.

—Of, Doamne. A mers, am răsuflat, în timp ce Mihail ducea spre parcarea rezervată gardienilor.

—Şi-acum? s-a interesat Jill.

—Acum, reconstituim familia Dragomir şi denunțăm un criminal, i-am răspuns.

—A, numai atât?

Sarcasmul lui Adrian era de-a dreptul palpabil.

—Ştiți, ne-a atras atenția Mihail, că din clipa în care iluziile înfăţişărilor voastre încetează, gardienii or să

sară pe voi doi şi-or să vă arunce la loc în închisoare. Sau mai rău.

Am schimbat o privire cu Dimitri.

—Ştim, am zis, încercând să nu iau în seamă amintirile acelei experiențe teribile, dătătoare de claustrofobie. Dar dacă totul iese cum trebuie... n-o să trebuiască să rămânem prea mult acolo. Se vor folosi de ce-am descoperit noi şi, până la urmă, ne vor elibera.

Tonul îmi suna mai optimist față de cât eram în realitate.

Imediat după ce am parcat maşina, grupul nostru s-a îndreptat spre clădirea cu salonul de bal, care putea fi văzută de la kilometri distanță, cu câtă lume se adunase în jurul ei. Ce ciudat.

Nu cu mult timp în urmă, parcursesem acelaşi drum, împreună cu aproape aceleaşi persoane, grăbindu-mă să *plec* de la Curte. Şi atunci fuseserăm deghizați cu ajutorul spiritului şi căutaserăm scăparea. Acum, ne îndreptam cu bună ştiință spre primejdie. Eram convinsă că, dacă reuşeam să ajung acolo nedepistată şi să-mi anunț veştile, totul avea să-mi iasă. Farmecul făcut de Sonya funcționase perfect atunci când fusesem să-i vizitez pe Alchimişti. Nu aveam motive să-l pun la îndoială, însă teama tot era ascunsă undeva, în străfundurile minții mele: dar dacă înceta să-şi facă efectul? Dacă deghizarea îmi eşua şi eram descoperită înainte ca măcar să pătrund în clădire? Oare m-ar fi arestat? Sau, pur şi simplu, ar fi tras mai întâi?

Accesul spectatorilor pe uşi era blocat, însă gardienilor le era permis, aşa că încă o dată Mihail a reuşit să ne strecoare cu vorbe dulci... folosindu-se de morocănosul Adrian drept pretext. Nu prea aveai cum să-l refuzi pe strănepotul răposatei regine şi, la tot acel haos de dinăuntru, apariția unor gardieni noi — impresie pe care le-o ofeream eu şi Dimitri — era bine-venită. Adrian a ținut-o cu brațul pe după umeri pe Jill în timp ce intrau, aşa că gardienii au lăsat-o şi pe ea să treacă.

Ne-am strecurat în sală, total neobservați. Eu văzusem cearta prin ochii Lissei, dar acum era ceva complet diferit, văzut la fața locului. Mai zgomotoasă. Mai stridentă. Am schimbat câteva priviri între noi. Mă pregătisem sufleteşte pentru o măreață confruntare cu publicul — ce naiba, n-ar fi fost pentru prima oară — însă aşa ceva era o grea încercare până şi pentru aptitudinile mele.

—Avem nevoie de cineva care să atragă atenția sălii, am zis. De cineva care nu se teme să se dea în spectacol... adică, în afara mea, evident.

—Mihail? Unde-ai fost?

Ne-am întors şi l-am văzut pe Abe drept în fața noastră.

—Ei, pentru că vorbeam despre lup, am exclamat. Exact ce ne trebuia.

Abe m-a privit cu atenție şi s-a încruntat. Farmecele puteau fi străpunse cu vederea de cei care ştiau despre întrebuințarea lor asupra unei persoane. Ele aveau, de

asemenea, o eficiență mai redusă atunci când ceilalți cunoşteau foarte bine persoana în cauză. Magia Sonyei era prea puternică pentru ca Abe să poată trece prin ea de-a binelea, însă tot putea să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

—Ce se-ntâmplă? a cerut el să ştie.

—Chestiile obişnuite, moşule, i-am replicat, voioasă. Primejdii, planuri demente... ştii tu, treburile normale din familia noastră.

A mijit din nou ochii, încă neputând să vadă bine prin farmec. Probabil că-i apăream ca prin ceață.

—Rose? Tu eşti? Unde-ai umblat?

—Avem nevoie să atragem atenția sălii, i-am zis, în timp ce mă întrebam dacă aşa era când părinții îşi certau copiii pentru c-au trecut de ora permisă, căci Abe avea o mutră extrem de dezaprobatoare. Am găsit modalitatea de rezolvare a întregii controverse, l-am anunțat apoi.

—În fine, a comentat pe un ton sec Adrian, sau cel puțin am găsit modalitatea de a porni una nouă.

—Am avut încredere în tine la audierea mea, i-am zis lui Abe. Nu poți să ai şi tu acum încredere în mine?

Pe fața lui Abe a apărut o expresie vicleană.

—Se pare că n-ai avut destulă încredere încât să rămâi la adăpost, în Virginia de Vest.

—Chițibuşuri, am replicat. Te rog. Avem nevoie de asta.

—Şi suntem în criză de timp, a adăugat Dimitri.

Abe l-a studiat şi pe el.

—Dă-mi voie să ghicesc. Belikov?

În vocea tatălui meu era o oarecare nesiguranță: Adrian făcuse treabă bună cu menținerea iluziei în cazul lui Dimitri, însă Abe era îndeajuns de inteligent încât să deducă identitatea celui care putea să fie cu mine.

—Tată, trebuie să ne grăbim. Avem numele criminalului... şi i-am găsit Lissei...

Cum era posibil să-i explic?

—I-am găsit şansa de a-şi schimba viața.

Nu prea multe lucruri erau capabile să-l uimească pe Abe, însă faptul că pronunțasem cu atâta seriozitate cuvântul „tată" chiar l-a uluit. Scrutând încăperea, şi-a oprit ochii asupra cuiva şi şi-a smucit uşor capul. Câteva secunde mai târziu, a apărut mama, croindu-şi drum prin mulțime spre noi. Grozav. El o cheamă; ea vine. Erau îngrozitor de apropiați în ultima vreme. Ceea ce mă făcea să sper că Lissa va rămâne singura care să aibă parte de o surioară-surpriză.

—Ei cine sunt? a întrebat mama.

—Ghici, i-a răspuns Abe, fără ironie. Cine-ar putea să fie atât de nesăbuit încât să pătrundă ilegal la Curte după ce-a evadat din ea?

Mama a făcut ochii mari.

—Cum...?

—Nu e timp, a oprit-o Abe.

Privirea tăioasă pe care a obținut-o la schimb m-a informat că mamei nu-i plăcea să fie întreruptă. Poate că, la urma urmei, rămâneam singură la părinți.

—Am senzația, i-a explicat el, că jumătate dintre gardienii din sala asta or să dea năvală peste noi cât de curând. Eşti pregătită pentru asta?

Sărmana mea mamă, atât de respectuoasă față de lege, a părut îndurerată, înțelegând ce i se cerea.

—Da, a zis.

—Şi eu, a susținut-o Mihail.

Abe ne-a studiat pe toți.

—Presupun c-au existat şi situații mai disperate.

A pornit spre locul în care Nathan Ivashkov stătea sprijinit de tribuna lui. Arăta istovit şi înfrânt... şi total dezorientat în privința a cum ar fi trebuit să procedeze cu harababura din fața lui. La apropierea noastră, candidații la tron ne-au privit curioşi, şi am simțit o bruscă tresărire de surpriză prin legătura cu Lissa. Ea era capabilă să vadă dincolo de farmecele spiritului. Am simțit cum i se taie respirația la vederea noastră. Teama, şocul, dar şi uşurarea o străbăteau, rând pe rând. Şi deruta, fireşte. Se bucura atât de mult să ne vadă, încât a uitat complet de alegeri şi a dat să se ridice la apropierea noastră. Am scuturat repede din cap spre ea, îndemnând-o să nu ne dea de gol, şi, după un moment de ezitare, s-a aşezat la loc. Era îngrijorată şi nedumerită... dar avea încredere în mine.

Nathan s-a trezit la viață când ne-a văzut, mai ales când Abe l-a împins pur şi simplu deoparte şi a înşfăcat microfonul.

—Hei, ce tot...

Mă aşteptam ca Abe să le urle tuturor să tacă naibii, sau cam aşa ceva. Desigur, Nathan tot încercase asta de o bună bucată de vreme, dar fără niciun rezultat. Motiv pentru care am fost deslul de şocată — ca toți ceilalți — când Abe şi-a dus două degete la gură şi a scos cel mai asurzitor şuierat din câte am auzit vreodată. Un fluierat ca ăsta, printr-un microfon? Mda. Mă dureau urechile. Trebuie să fi fost şi mai rău pentru moroi, iar stridenta microfonie n-a îmbunătățit cu nimic situația.

În sală s-a aşternut destulă tăcere cât să poată fi el auzit.

—Acum, că v-a venit mintea la cap să vă țineți gurile, a rostit Abe, avem... câte ceva de spus.

Îşi folosea tonul lui stăpân pe sine, de eu-sunt-buricul-pământului, dar ştiam că mergea foarte mult pe încredere de data asta.

—Terminați repede, a murmurat, întinzând microfonul spre noi.

L-am luat eu şi mi-am dres glasul.

—Suntem aici ca să, ăăă, punem capăt controversei acesteia o dată pentru totdeauna.

S-au auzit mormăieli, şi m-am grăbit să ridic tonul înainte ca vulcanul sălii să erupă iarăşi.

—Legile pot să rămână aşa cum sunt. Vasilisa Dragomir e îndreptățită la votul ei din Consiliu... şi eligibilă pentru postura de candidat cu drepturi depline la tron. Mai există cineva în familia ei. Ea nu este singurul Dragomir rămas în viață.

Au izbucnit murmure şi şuşoteli, dar asta nu era nimic faţă de vuietul de mai adineauri: cel mai probabil, fiindcă moroii adorau intrigile şi simţeau nevoia să afle cum se va derula totul. Cu coada ochiului, i-am văzut pe gardieni alcătuind un cerc foarte larg în jurul nostru. Preocuparea lor se îndrepta spre siguranţă, nu spre scandal.

I-am făcut semn lui Jill să înainteze. Pentru o clipă, ea a încremenit şi m-am întrebat dacă-şi mai aducea aminte de sfaturile lui Adrian din maşină. A venit alături de mine, atât de palidă, încât m-am temut c-o să leşine. Aproape că-mi venea şi mie să leşin. Tensiunea şi presiunea erau copleşitoare. Nu. Ajunsesem deja prea departe ca să mai dau înapoi.

—V-o prezint pe Jillian Mastrano Dragomir. Este fiica nelegitimă a lui Eric Dragomir... dar *tot* fiica lui este, aşa că face parte în mod oficial din neam.

Detestam folosirea termenului de *nelegitimă,* însă, în acest caz, era o precizare necesară.

În fracţiunea de secundă de tăcere care a urmat, Jill s-a grăbit să se aplece spre mine şi spre microfon.

—*Sunt* o Dragomir, a rostit ea limpede, cu toate că-i tremurau mâinile. Familia noastră îşi întruneşte cvorumul, iar so-sora mea are toate drepturile.

Simţeam cum se pregăteşte o nouă explozie, şi Abe a sărit între mine şi Jill, înhăţând microfonul.

—Pentru cei care nu cred, un test ADN va înlătura orice dubii cu privire la descendenţa ei.

Eram obligată să-i admir cutezanța lui Abe. Nu erau nici şaizeci de secunde de când aflase informația şi deja o apăra cu toată siguranța, ca şi cum el personal ar fi efectuat testele necesare în propriul său laborator genetic de acasă. Încă o dovadă de încredere... şi un avantaj pe care nu putea să-l rateze. Bătrânul meu adora tainele.

Vestea a declanşat reacția la care mă aşteptasem. De îndată ce publicul a procesat informația, s-a iscat un val de comentarii strigate.

—Eric Dragomir n-a mai avut alți copii, nelegitimi sau nu!

—E o şarlatanie!

—Arătați-ne dovada! Unde vă sunt testele?

—Păi... el cam era genul care să flirteze...

—Da, a mai *avut* o fată.

Cea din urmă replică a redus mulțimea la tăcere, fiindcă a fost rostită cu autoritate şi deoarece a venit din partea Daniellei Ivashkov. Se ridicase în picioare şi, chiar fără microfon, avea o voce capabilă să răzbată printr-o încăpere. Era, în acelaşi timp, şi o persoană îndeajuns de importantă în societatea noastră încât să atragă atenția. Multora dintre membrii familiilor regale le intrase practic, în reflex s-o asculte. În sala acum tăcută, Daniella a vorbit mai departe.

—Eric Dragomir a avut într-adevăr o fiică nelegitimă, cu o femeie numită Emily Mastrano: o dansatoare, dacă-mi amintesc bine. A vrut să rămână un secret şi a avut nevoie să se înfăptuiască anumite lucruri — lucruri pe

care n-ar fi putut să le facă personal — care să-l ajute în acest scop. Eu am fost printre cele câteva persoane care l-au ajutat.

Un zâmbet atipic de amar i-a ridicat colțurile buzelor.

—Şi, sinceră să fiu, nu m-ar fi deranjat să rămână secret pe mai departe.

Alte piese se lipeau la locul lor în puzzle-ul din mintea mea. Acum ştiam cine pătrunsese în arhivele Alchimiştilor. Şi de ce.

În tăcerea sălii, nici eu n-am mai avut nevoie de microfon ca să-i dau replica.

—Îndeajuns cât să faceți să dispară anumite documente.

Daniella şi-a întors spre mine zâmbetul acela.

—Da.

—Pentru că, dacă dispăreau Dragomirii, era posibil să dispară şi spiritul. Iar Adrian ar fi fost în siguranță. Spiritul atrăgea prea multă atenție cu prea mare rapiditate, şi aveați nevoie să scăpați de orice dovadă legată de Jill ca să-i distrugeți credibilitatea Vasilisei.

Expresia Daniellei îmi confirma presupunerile. Trebuia s-o las aşa, însă tipica mea curiozitate nu mi-a permis.

—Şi-atunci, de ce recunoaşteți acum?

—Pentru că aveți dreptate, a răspuns Daniella, ridicând din umeri. Un singur test ADN, şi adevărul va fi demonstrat.

Am auzit icnete de uluire din partea celor care-i luau cuvântul drept literă de Evanghelie şi se întrebau ce-o mai însemna şi asta. Alţii încă refuzau să creadă şi afişau mutre dispreţuitoare. Daniella, fără îndoială dezamăgită de faptul că adevărul ieşise la iveală, părea chiar şi-aşa resemnată şi dispusă să-l accepte. Totuşi, zâmbetul i-a pierit curând, şi anume când a încercat să mă studieze mai îndeaproape.

—Ceea ce aş vrea să ştiu este: cine Dumnezeu *eşti?*

O bună parte a publicului părea să-şi dorească, de asemenea, acelaşi lucru. Am şovăit. Deghizarea obţinută cu ajutorul farmecului creat de Sonya mă adusese destul de departe, până aici. Obţinusem o fragilă acceptare a lui Jill şi a familiei Dragomir. Dacă lăsam sistemul să-şi urmeze cursul, şi dacă Lissa câştiga, aşa cum îmi doream eu acum... aveam de partea mea o regină care să mă ajute să-mi dovedesc nevinovăţia.

Totuşi, fixând cu privirea mulţimea — plină de persoane pe care le cunoscusem şi respectasem, dar care tot mă condamnaseră, fără să-şi pună întrebări — am simţit cum se aprinde mânia înlăuntrul meu. Indusă de spirit sau nu, nu mai avea importanţă. Încă mă simţeam ofensată de uşurinţa cu care mă acuzaseră şi mă aruncaseră la gunoi. Nu voiam ca toată povestea să se rezolve în cine ştie ce birou liniştit al gardienilor. Voiam să-i înfrunt.

Voiam ca ei să ştie că sunt nevinovată... cel puţin, de asasinarea reginei.

Şi aşa că, depăşindu-mi propriile recorduri de comportament periculos şi nechibzuit, mi-am smuls de la încheietură brăţara Sonyei.

—Sunt Rose Hathaway.

TREIZECI ŞI TREI

ŢIPETELE ŞI URLETELE DIN PUBLIC m-au informat că deghizarea mea dispăruse.

Multe priviri s-au îndreptat, în acelaşi timp, spre Dimitri. Adrian renunţase şi el la farmec, din moment ce eu mă lepădasem de al meu. Şi, aşa cum ne aşteptaserăm, gardienii care-şi ocupaseră treptat poziţii în jurul nostru s-au năpustit înainte, înarmaţi cu pistoale. Eu tot eram de părere că asta însemna să trişezi. Din fericire, mama şi Mihail s-au postat repede în faţa noastră, ca să blocheze trecerea atacatorilor şi să împiedice orice focuri de armă.

—Nu, m-am răstit la Dimitri, despre care ştiam că probabil se pregăteşte să se alăture celor doi apărători ai noştri.

Era de o importanţă capitală ca noi doi să rămânem perfect nemişcaţi, ca să nu fim consideraţi o ameninţare.

Am mers chiar până într-acolo încât să-mi ridic brațele şi — fără tragere de inimă, bănuiam — Dimitri mi-a urmat exemplul.

—Aşteptați, am strigat. Mai întâi, ascultați-ne, vă rugăm.

Cercul gardienilor era strâns, fără spărturi. Eram destul de convinsă că numai mama şi Mihail îi mai împiedicau să ne împuşte pe loc. Gardienii întotdeauna evită, pe cât posibil, să se lupte cu alți gardieni. Doi apărători erau uşor de doborât, totuşi, iar gardienii aceştia nu aveau să aştepte la infinit. Deodată, Jill şi Abe au înaintat, ocupându-şi poziții alături de noi. Încă două paveze. L-am văzut pe unul dintre amenințătorii gardieni strâmbându-se. Prezența civililor complica lucrurile. Adrian nu se clintise, însă faptul că fusese prins în interiorul cercului tot făcea din el un obstacol.

—Puteți să ne săltați pe urmă, dacă vreți, am zis. N-o să ne împotrivim. Dar trebuie să ne lăsați să vorbim mai întâi. Ştim cine a asasinat-o pe regină.

—Da, şi noi, a replicat unul dintre gardieni. Şi-acum, voi ceilalți... retrageți-vă până nu pățiți ceva. Aceştia sunt fugari periculoşi.

—Au dreptul să vorbească, a intervenit Abe. Au dovezi.

Încă o dată, forța nota, arătându-se încrezător cu privire la lucruri despre care habar n-avea. Miza totul pe mine. Începea să-mi placă de el. Era oarecum spre nenorocul nostru că dovada de care dispuneam nu era

sută la sută solidă, precum sperasem, dar, aşa cum spusesem mai devreme... chițibuşuri.

—Lăsați-i să vorbească.

Era o voce nouă, dar una pe care o ştiam atât de bine. Lissa tocmai îşi făcea loc printre doi dintre gardieni. Ei îşi mențინuseră poziția strânsă, imediata lor preocupare fiind să nu le scăpăm Asta i-a permis ei să se strecoare... dar numai până când unul dintre ei a prins-o de braț şi a împiedicat-o să ajungă la noi.

—Au ajuns până aici. Au spus adevărul despre... Jill...

Mamă, dar ştiu că *nu-i* venea deloc uşor să spună asta şi să-şi mențină fața inexpresivă, dat fiind faptul că încă nu se împăcase pe deplin cu ideea. Moartea mea iminentă era, probabil, singurul lucru capabil s-o distragă de la cutremurătoarea experiență a aflării că are o soră. Şi ea mergea mult pe încredere aici, convinsă că spuneam adevărul.

—Îi aveți la îndemână. N-au cum să plece de-aici. Lăsați-i doar să vorbească. Am şi eu dovezi în sprijinul afirmației lor.

—Mai bine te-ai abține să le dezvălui, Liss, i-am zis, cu voce scăzută.

Lissa credea încă în faptul că Daniella ar fi fost autoarea crimei, şi n-avea să se bucure la auzul adevărului. Mi-a adresai o privire nedumerită, dar n-a protestat.

—Haideți să-i auzim, a rostit unul dintre gardieni... şi nu unul oarecare, ci Hans. După o evadare ca a lor, chiar mi-ar plăcea să aflu ce i-a adus înapoi.

Hans ne ajuta?

—Totuşi, a continuat el, sunt convins că voi doi veți înțelege necesitatea de a vă imobiliza înainte de marea voastră dezvăluire.

Mi-am întors privirea spre Dimitri, care era deja cu fața spre mine. Ştiusem amândoi în ce ne vâram şi, sincer vorbind, era un scenariu mai favorabil față de cel pe care-l întrevăzuserăm.

—OK, a zis Dimitri, aruncând o privire spre nobilii noştri protectori. E OK. Lăsați-i să treacă.

Mama şi ceilalți nu s-au urnit din prima clipă.

—Haideți, i-am îndemnat. Să nu ajungeți colegi de celulă cu noi.

Eram aproape convinsă că nebunii ăştia adorabili n-or să mă asculte. Totuşi, Mihail s-a retras primul, apoi şi ceilalți, practic sincronizați. Iuți ca fulgerul, gardienii i-au înhățat, îndepărtându-i. Eu şi Dimitri am rămas nemişcați, şi patru gardieni s-au îndreptat spre noi, doi pentru Dimitri şi doi pentru mine. Adrian se retrăsese odată cu ceilalți, însă Lissa rămăsese încă la câțiva paşi distanță față de noi, punându-şi toată încrederea în mine.

—Dați-i bătaie, ne-a îndemnat Hans, care mă ținea strâns de brațul drept.

I-am căutat privirea Lissei, detestând ceea ce trebuia să spun. Dar nu. Nu ea era cea pentru care-mi făceam

griji că va suferi cel mai mult. Căutând cu privirea prin public, l-am descoperit pe Christian, care, lesne de înțeles, urmărea drama cu aviditate. Am fost nevoită să-mi întorc privirea de la el şi să înfrunt mulțimea ca pe un întreg, refuzând să văd chipuri individuale. Ci doar o ceață.

—N-am omorât-o eu pe Tatiana Ivashkov, am început, iar mai multe persoane au mormăit a îndoială. N-am agreat-o. Dar n-am omorât-o.

Privirea mi s-a întors spre Hans.

—L-ați interogat pe îngrijitorul care a depus mărturie despre ce făceam eu în perioada comiterii crimei, corect? Şi l-ați identificat pe cel care a atacat-o pe Lissa ca fiind unul şi acelaşi cu persoana care l-a plătit să mintă în legătură cu locul în care mă găseam.

Aflasem de la Mihail că Joe recunoscuse, până la urmă, că primise bani de la misteriosul moroi, de îndată ce gardienii îl încolțiseră arătându-i fotografia.

Hans s-a încruntat, a ezitat, după care mi-a făcut semn să vorbesc mai departe.

—Nu există niciun fel de consemnare a existenței lui... cel puțin, nu în documentele gardienilor. Totuşi, Alchimiştii ştiu cine era. L-au văzut la unul dintre sediile lor... jucând rolul de bodyguard al cuiva.

Privirea mi-a căzut pe Ethan Moore, postat împreună cu alți gardieni lângă uşă.

—Bodyguardul unei persoane care a fost lăsată să intre la Tatiana în noaptea morții ei: Tasha Ozera.

N-a mai fost nevoie de vociferări din sală de data asta, fiindcă Tasha le-a ţinut locul cu vârf şi-ndesat. A ţâşnit ca un arc de pe scaunul ei de lângă Christian.

—Ce Dumnezeu spui acolo, Rose? a strigat ea. Ţi-ai ieşit din minţi?

Cât timp stătusem acolo sfidătoare, pregătită să înfrunt mulţimea şi să pretind dreptate, fusesem încărcată de triumf şi de putere. Acum... acum eram doar tristă, privind în ochi o persoană în care avusesem totdeauna încredere, o persoană care-mi întorcea o privire atât de şocată şi de ofensată.

—Mi-aş fi dorit să fie aşa... dar acesta e adevărul. Amândouă îl ştim la fel de bine. Tu ai omorât-o pe Tatiana.

Neîncrederea Tashei a sporit, nuanţată acum de ceva furie, cu toate că încă părea să-mi acorde prezumţia de nevinovăţie.

—Eu niciodată, *niciodată* n-am crezut că ai fi omorât-o tu... şi m-am luptat pentru tine din cauza asta. De ce faci aşa ceva? Mizezi pe pata adusă de strigoi familiei noastre? Credeam că tu eşti mai presus de astfel de prejudecăţi.

Am înghiţit în sec. Crezusem că obţinerea dovezilor avea să fie partea cea mai dificilă. Nu fusese nimic în comparaţie cu dezvăluirea lor.

—Ceea ce afirm eu nu are nimic de-a face cu strigoii. Aproape că mi-aş dori să fi avut. Tu o urai pe Tatiana

pentru legea cu vârsta şi pentru refuzul de a-i lăsa pe moroi să lupte.

Încă o amintire mi-a revenit în minte, a clipei în care Tasha aflase despre şedințele secrete de antrenament. Fusese îngrozită de ceea ce bănuiam acum că ar fi fost vinovăția provocată de gândul că o judecase greşit pe regină.

Mulțimea era fascinată şi năucită, însă o singură persoană şi-a revenit la viață: un Ozera pe care nu-l cunoşteam, dar care, după toate aparențele, avea bine întipărită în minte ideea solidarității de familie. Se ridicase în picioare, încrucişându-şi brațele pe piept într-o atitudine sfidătoare.

—Jumătate din persoanele de la Curte o urau pe Tatiana pentru legea asta. Şi tu, printre ele.

—Da, numai că eu nu mi-am pus bodyguardul să mituiască un martor, sau s-o atace pe Liss... pe prințesa Dragomir. Şi nu te preface că nu-l cunoşti, am avertizat-o. A fost bodyguardul tău. Ați fost văzuți împreună.

Descrierea pe care i-o făcuse Ian, atunci când vizitase sediul din St. Louis, fusese perfect de clară: părul negru şi lung, ochii bleu-pal, şi cicatrice pe o parte a feței.

—Rose, nici măcar nu-mi vine să cred că se-ntâmplă aşa ceva, dar dacă James — aşa îl chema — a făcut tot ceea ce spui tu, atunci a acționat pe cont propriu. Mereu a avut idei radicale. Ştiam asta când l-am angajat pentru protecția în exterior, dar niciodată nu l-am crezut capabil de crimă.

Şi-a rotit privirea în jur, căutând pe cineva cu autoritate, şi s-a hotărât până la urmă în favoarea Consiliului.

—Eu mereu am crezut în nevinovăția lui Rose. Dacă James este cel răspunzător pentru asta, atunci o să fiu bucuroasă să vă spun tot ce ştiu, ca s-o disculp pe Rose.

Ce uşor, ce uşor... Misteriosul moroi — James — fusese aproape peste tot unde fusese şi Tasha. În plus, fusese depistat în situații îndoielnice, la care ea nu participase: cum ar fi mituirea lui Joe şi atentatul împotriva Lissei. Puteam s-o salvez pe Tasha şi să dau toată vina doar pe el. Doar era deja mort. Eu şi cu Tasha puteam să rămânem prietene. Doar ea acționase în virtutea unui principiu, corect? Ce era rău în asta?

S-a ridicat şi Christian de lângă ea, privindu-mă ca pe o străină.

—Rose, cum poți să spui aşa ceva? Doar o *cunoşti.* Ştii că n-ar face una ca asta. Încetează cu scenele şi lasă-ne să ne dăm seama cum ar fi putut James ăla s-o asasineze pe regină.

Ce uşor, ce uşor... Mortul e de vină.

—James n-ar fi putut s-o străpungă pe Tatiana cu țepuşa, am zis. Avea o mână vătămată. Un moroi are nevoie de ambele mâini ca să străpungă cu țepuşa pe cineva. Am văzut asta de două ori întâmplându-se. Şi pun pariu că, dacă ați putea să obțineți un răspuns direct de la Ethan Moore...

Mi-am îndreptat privirea spre gardianul care devenise între timp palid. Probabil era în stare să se arunce în luptă şi să omoare fără ezitare. Dar o astfel de cercetare atentă? Şi posibilele interogatorii din partea şefilor? Nu cred c-ar fi rezistat. Era, probabil, şi motivul pentru care putuse Tasha să-l manipuleze.

—James n-a fost acolo în noaptea morții Tatianei, aşa e? Şi cred că nici Daniella Ivashkov n-a fost, în ciuda a ceea ce i s-a spus mai devreme prințesei Dragomir. În schimb, Tasha a fost. A fost în camerele reginei... iar tu n-ai raportat.

Ethan părea gata s-o rupă la fugă, însă şansele lui de scăpare erau cam la fel de mari ca ale mele sau ale lui Dimitri. A clătinat încet din cap.

—Tasha n-ar omorî pe nimeni, a zis.

Nu era tocmai confirmarea prezenței Tashei, aşa cum îmi doream... dar pe-aproape. Gardienii aveau să scoată mai multe de la el ulterior.

—Rose! Christian se enervase deja, iar vederea lui, atât de ofensat, mă durea mai rău până şi decât expresia Tashei. Încetează! s-a răstit el.

Lissa a făcut câțiva paşi şovăielnici înainte. Simțeam din gândurile ei că nici ea n-ar fi vrut să creadă ce spuneam... şi totuşi, avea încredere în mine. I-a venit o idee controversată.

—Ştiu că nu e bine... dar dac-am folosi constrângerea asupra suspecților...

—Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! a sărit Tasha, întorcându-şi privirea tăioasă spre Lissa. Nu te amesteca. Aici se joacă viitorul tău. Un viitor pe care ai putea să-l faci să fie măreț, şi să înfăptuieşti ceea ce-i este necesar poporului nostru.

—Un viitor pe care tu ai putea să-l manipulezi, am intervenit, înțelegând deodată. Lissa crede în multe dintre reformele în care crezi şi tu... şi ți-ai închipuit că ai putea s-o convingi şi de cele în care nu crede. Mai ales dacă e împreună cu nepotul tău. De-asta te-ai luptat cu atâta îndârjire pentru schimbarea legii cvorumului. Ți-ai dorit ca ea să fie regină.

Christian a dat să facă un pas înainte, dar Tasha l-a oprit, punându-i o mână pe umăr. În schimb, asta nu l-a împiedicat să vorbească.

—Asta-i o idioțenie. Dacă voia ca Lissa să fie regină, de ce l-ar mai fi pus pe James ăla s-o atace?

Şi pentru mine era un mister, unul dintre golurile pe care încă nu reuşisem să le umplu cu deducțiile. În schimb, Dimitri reuşise.

Conştient de prezența celor doi care-l păzeau, s-a tras mai aproape de mine.

—Pentru că nimeni nu trebuia să moară.

Vocea joasă, răsunătoare, a lui Dimitri s-a auzit minunat, cu acustica sălii. N-avea nevoie de microfon în timp ce-şi îndrepta cuvintele spre Tasha.

—Nu te-ai aşteptat să fie un gardian cu ea.

Avea dreptate, acum îmi dădeam seama. Eddie fusese chemat în noaptea aceea sub un pretext bizar şi reuşise să se întoarcă în ultima clipă ca s-o poată însoţi pe Lissa la Ambrose.

—James urma, probabil, a continuat Dimitri, să mimeze un atentat, după care să fugă... destul cât să genereze simpatie şi mai mult sprijin pentru Vasilisa. Ceea ce, cu siguranţă, s-a întâmplat doar că atrăgând consecinţe ceva mai severe.

Expresia ofensată a Tashei s-a transformat atunci într-o alta pe care n-am reuşit din prima clipă s-o descifrez în totalitate. Păruse ofensată la acuzaţiile mele, însă din partea lui Dimitri... era ceva mai mult. Părea justificat lezată. Zdrobită. Cunoşteam expresia aceea. O văzusem pe chipul lui Adrian, acum vreo două ore.

—Dimka, nu şi tu, a zis ea.

Prin ochii Lissei, am văzut cum aura Tashei îşi schimbă culorile, mai aprinse, mai strălucitoare, în timp ce-l privea pe Dimitri. Puteam să văd exact ce-mi explicase Sonya, cum înfăţişa aura afecţiunea.

—Şi de-asta a căzut totul pe mine, am murmurat încetişor.

Nu m-a auzit nimeni, cu excepţia lui Dimitri şi a gardienilor noştri.

—Hmm? m-a întrebat Dimitri.

Nu i-am răspuns, doar am clătinat din cap. În tot acest timp, Tasha continuase să-l iubească pe Dimitri. Ştiusem asta anul trecut, când ea chiar îi propusese să se cupleze

şi să aibă copii... şansă de care nu se bucurau prea mulți dhampiri bărbați. El o refuzase, şi crezusem că ea acceptase să rămână doar prieteni. Nu fusese aşa.

Ea îl iubea încă. Atunci când Lissa dezvăluise relația mea cu Dimitri față de Hans, Tasha o ştia deja. Dar de cât timp? Nu eram sigură. Era însă evident că ştiuse înainte s-o omoare pe Tatiana, şi aruncarea crimei în cârca mea făcea ca Tasha să rămână curată şi liberă, redeschizându-i *şi* porțile spre Dimitri.

N-avea niciun rost să scot pe tapet motivele ei personale pentru care aruncase vina pe mine. Asasinarea Tatianei era adevărata problemă în joc. Aşa că doar mi-am întors privirea spre Hans.

—Puteți să mă arestați, n-am nimic împotrivă. Dar nu credeți că aveți destule motive să-i luați şi pe ea... şi pe Ethan?

Chipul lui Hans era impenetrabil. Sentimentele lui față de mine cunoscuseră suişuri şi coborâşuri, încă din ziua în care ne cunoscuserăm. Uneori, eram o răzvrătită fără niciun viitor. Alteori, aveam potențial de conducător. Crezuse că eu comisesem crima, şi totuşi îmi permisese să mă adresez mulțimii. Nici pe prietenii mei nu-i prea agrea. Cum avea să reacționeze el acum?

Şi-a ridicat ochii de pe chipul meu şi i-a îndreptat spre locul în care mai mulți gardieni fuseseră postați în public, pregătiți pentru orice acțiune. Le-a făcut un scurt semn cu capul.

—Luați-o pe Lady Ozera. Şi pe Moore. O să-i interogăm.

Dat fiind faptul că Tasha stătea printre alte persoane, s-a iscat un pic de teamă şi de panică în clipa în care patru gardieni au pornit spre ea. Evitau pe cât posibil să le aducă vreo vătămare celorlalți spectatori, însă îmbrânceli şi înghionteli au fost destule.

Ceea ce a reprezentat o totală surpriză a fost ardoarea cu care s-a împotrivit Tasha. Era antrenată, mi-am amintit. Nu la fel ca gardienii, dar destul cât să se lase greu prinsă. Era în stare să dea cu picioarele şi cu pumnii — şi să străpungă reginele cu țepuşa — şi chiar a izbutit să-l doboare pe unul dintre gardieni.

Putea chiar să încerce să scape de-acolo, mi-am dat seama... cu toate că n-am crezut nici măcar pentru o clipă că ar reuşi. Era prea mare aglomerația, prea mult haos. Mai mulți gardieni se îndreptau spre locul învălmăşelii. Moroii îngroziți căutau să se

îndepărteze. Toți păreau să le stea în cale altora. Deodată, un *poc* răsunător a reverberat prin sală. Un foc de armă. Cei mai mulți dintre moroi s-au aruncat la podea, deşi gardienii tot soseau. Ținând în mână o armă pe care o smulsese probabil de la gardianul doborât, Tasha a înhățat cu mâna rămasă liberă primul moroi ieşit în cale. Şi, aşa să m-ajute Dumnezeu, s-a întâmplat să fie Mia Rinaldi**.** Ea stătuse lângă Christian. Cred că Tasha nici măcar nu observase pe cine-şi alesese ca ostatic.

—Nu mişcaţi! a urlat Tasha spre gardienii care o înconjurau. Gura armei era la tâmpla Miei, şi am simţit că mi se opreşte inima în loc. Cum de escaladase situaţia până într-un asemenea punct? Aşa ceva nu prevăzusem. Misiunea mea trebuia să fie curată şi frumoasă. O demaşti pe Tasha. O arestează. Rezolvat.

Gardienii au încremenit, nu atât din cauza comenzii ei, cât mai degrabă vrând să evalueze cum să trateze ameninţarea totală. Între timp, Tasha a început să-şi facă loc, încet — foarte încet spre ieşire, trăgând-o pe Mia după ea. Înaintarea ei era lentă şi greoaie, din cauza tuturor scaunelor şi persoanelor din drumul ei. Încetineala le-a oferit răgaz gardienilor să rezolve urâta dilemă. *Ei au prioritate.* Viaţa Miei — o viaţă de moroi — era în pericol. Gardienii nu voiau ca Mia să fie omorâtă, însă nici nu puteau să-i permită unei femei moroi războinice şi înarmate să plece liberă. Problema e că Tasha nu era singura femeie moroi războinic din încăpere. Probabil că făcuse cea mai proastă alegere posibila în privinţa ostaticului, şi puteam să-mi dau seama după licărul din ochii Miei că nu avea de gând să se lase luată cu una, cu două. Şi Lissa a înţeles acelaşi lucru. Una dintre ele, sau chiar amândouă, urma să fie omorâtă, iar Lissa nu putea să permită aşa ceva. Dacă măcar ar putea să-i atragă privirea Tashei, ar constrânge-o să se predea.

Nu, nu, nu, m-am împotrivit, în gând. N-aveam nevoie de încă o prietenă implicată.

Atât eu, cât şi Lissa am văzut-o pe Mia încordându-se să scape din strânsoarea Tashei. Lissa şi-a dat seama că trebuia să acţioneze imediat. Am simţit-o prin legătură. Îi simţeam gândurile, hotărârea, până şi felul în care i se mişcau muşchii şi nervii corpului, înaintând ca să-i atragă atenţia Tashei. Le simţeam pe toate atât de clar, încât parcă am fi avut unul şi acelaşi trup. Ştiam încotro se va mişca Lissa chiar înaintea ei.

—Tasha, te rog, nu...

Lissa a ţâşnit în faţă, strigătul ei rugător întrerupându-se în clipa în care Mia şi-a repezit piciorul în spate, lovind-o pe Tasha şi eliberându-se, apoi lăsându-se în jos din calea armei. Tasha, surprinsă din două direcţii, avea încă arma ridicată. Fiindcă rămăsese fără Mia, şi totul se întâmpla atât de repede, Tasha a tras disperată două focuri spre primul pericol care se apropia de ea... şi acela nu era reprezentat de gardienii înaintând cu iuţeală. Ci de subţiratica siluetă albă care strigase la ea.

Sau, mă rog, în ea ar fi tras. Cum spuneam, ştiam precis unde avea să pună piciorul Lissa şi ce urma să facă. Şi în aceste preţioase secunde de dinainte ca ea să acţioneze, m-am smuls din mâinile paznicilor mei şi m-am azvârlit în faţa Lissei. Cineva a sărit după mine, dar era prea târziu. Asta s-a întâmplat când s-a descărcat arma Tashei. Am simţit o muşcătură şi o arsură în piept, după care n-a mai fost nimic, decât durere... o durere atât de totală şi de intensă, încât aproape că depăşea puterea de înţelegere.

Am simțit cum cad, am simțit cum mă prinde Lissa şi strigă ceva... poate spre mine, poate spre altcineva. Era atâta zarvă în sală, încât nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu Tasha. Nu eram decât eu şi durerea căreia mintea mea se străduia să-i blocheze accesul. Lumea părea să devină din ce în ce mai tăcută. Am văzut-o pe Lissa coborându-şi privirea spre mine, strigându-mi ceva neauzit. Era frumoasă. Strălucitoare. Încoronată de lumină... dar mai era şi întunericul, care o învăluia. Iar în întunericul acela, zăream fețele... fantomele şi spiritele care mă urmau permanent. Iată-le, tot mai consistente, apropiindu-se. Chemându-mă.

O armă de foc. Fusesem doborâtă de o armă de foc. Practic, era comic. *Trişori,* mi-am zis. Îmi petrecusem întreaga viață concentrându-mă asupra luptei corp la corp, învățând să mă feresc de colți şi de mâini puternice, capabile să-mi frângă gâtul. O armă de foc? Era atât de... în fine, de uşor. Trebuia să mă simt jignită? Nu ştiam. Conta? Nici asta nu ştiam. Tot ce ştiam în momentul acela era că aveam să mor, indiferent de toate.

Vederea mi se încețoşa, întunericul şi fantomele se apropiau şi, jur, parcă-l auzeam pe Robert şoptindu-mi la ureche: *Lumea morților n-o să-ți mai dea o a doua şansă.*

Chiar înainte ca lumina să dispară complet, am văzut chipul lui Dimitri apărând lângă al Lissei. Am hotărât atunci că, din moment ce ambele persoane pe care le iubeam mai mult pe lume erau în siguranță, puteam să

plec de pe lumea asta. Morții puteau, în sfârşit, să mă aibă printre ei. Şi îmi împlinisem menirea, nu? De protejare. Asta făcusem. O salvasem pe Lissa, exact cum jurasem c-o s-o fac mereu. Muream în luptă. Nu cu programare pe calendar.

Fața Lissei strălucea de lacrimi, şi speram ca a mea să-i transmită cât de mult o iubesc. Cu ultima scânteie de viață rămasă, am încercat să vorbesc, am încercat să-i dau de ştire lui Dimitri că-l iubesc şi pe el, şi că el trebuie s-o protejeze de-acum încolo. Nu cred că a înțeles, dar cuvintele acelei mantra a gardienilor au alcătuit ultimul meu gând conştient.

Ei au prioritate.

TREIZECI ŞI PATRU

NU M-AM TREZIT ÎN lumea morților.

Nu m-am trezit nici măcar într-un spital, sau în vreun alt tip de centru medical... ceea ce, credeți-mă, mi s-a întâmplat de destule ori. Nu, m-am trezit înconjurată de lux, într-un dormitor imens, cu mobilier poleit. Să fi fost în Rai? Probabil că nu, ținând seama de comportamentul meu. Patul cu baldachin avea o cuvertură roşie-aurie suficient de groasă încât să poată fi luată ea însăşi drept

o saltea. Mai multe lumânări pâlpâiau pe o măsuță de lângă peretele opus, umplând camera de mireasma iasomiei. Habar n-aveam unde sunt, sau cum de-am ajuns acolo, însă atunci când ultimele mele amintiri, de durere şi de întuneric, au început să-mi joace prin minte, am decis că simplul fapt că mai respiram era şi-aşa destul de bun.

—Se trezeşte Frumoasa Adormită.

Vocea aia... vocea aia minunată, ca mierea, cu accentul ei catifelat... M-a învăluit, şi odată cu ea a sosit şi imposibilul adevăr, cu întregul lui impact: eram vie. Eram vie. Şi Dimitri era acolo.

Nu puteam să-l văd, dar am simțit un zâmbet apărându-mi pe buze.

—Tu cine eşti, infirmiera mea?

L-am auzit ridicându-se de pe un scaun şi venind spre mine. Vederea lui, cum stătea aşa, în picioare, deasupra mea, mi-a adus aminte cât de înalt era în realitate. Mă privea de acolo, de sus, zâmbind şi el: unul dintre zâmbetele acelea pline, rarități pentru el. Se spălase şi se schimbase de când îl văzusem ultima dată, îşi legase frumos părul castaniu la ceafă, dar nu se bărbierise de vreo două zile. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar m-a țâțâit înapoi.

—Nu, nu, trebuie să stai întinsă.

Durerea din piept îmi spunea că are dreptate. Chiar dacă mintea mi-era trează, restul trupului se simțea epuizat. Habar n-aveam cât timp să fi trecut, însă ceva

mă informa că organismul meu purtase o bătălie: nu cu vreun strigoi sau cu orice altceva de acest gen, ci cu el însuşi. O bătălie pentru supravieţuire.

—Atunci, apropie-te, i-am zis. Vreau să te văd.

A stat să se gândească pentru o clipă, după care şi-a azvârlii pantofii din picioare. Întorcându-mă pe o parte — ceea ce m-a făcut să tresar de durere — am reuşit să-i fac puţin loc aproape de marginea patului. S-a suit, încovrigându-se lângă mine. Feţele noastre se odihneau pe aceeaşi pernă, doar la câţiva centimei distanţă una de cealaltă, în timp ce ne priveam.

—E mai bine? m-a întrebat.

—Mult.

Cu degetele lui lungi şi graţioase, mi-a îndepărtat părul care-mi căzuse pe faţă, trasându-mi apoi contururile pometului.

—Cum te simţi?

—Moartă de foame.

Râzând încetişor, şi-a strecurat mâna în josul spinării mele, lăsând-o acolo ca un fel de semiîmbrăţişare.

—Normal. Cred că n-au reuşit să bage în tine decât supă până acum. Mă rog, şi perfuzia de ceva mai devreme. Probabil ai o criză de hipoglicemie.

M-am crispat. Nu-mi plăceau acele şi nici tuburile, şi m-am bucurat că nu fusesem trează să le mai şi văd. (Acele pentru tatuat erau o cu totul altă problemă.)

—Cât timp am fost... plecată?

—Câteva zile.

—Câteva zile...

M-a străbătut un nou fior, şi el mi-a tras mai sus păturile, crezând că mi-e frig.

—N-ar trebui să mai fiu vie, am şoptit.

Astfel de împuşcături... erau prea rapide, nimeriseră prea aproape de inimă. Sau în inimă? Mi-am dus o mână la piept. Nu mi-am dat seama precis unde fusesem nimerită. Mă durea peste tot.

—O, Doamne! M-a lecuit Lissa, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să consume atât de mult spirit! Nu, nu trebuia să facă asta. Nu putea să-şi permită. Numai că... dacă era aşa, de ce mai simțeam durere? Dacă m-ar fi lecuit ea, ar fi dispărut cu totul.

—Nu, nu te-a vindecat ea.

—Nu? Mi-am încrețit fruntea, nereuşind să analizez informația. Cum altfel aş fi putut să rămân în viață? In minte mi-a venit un răspuns surprinzător şi am întrebat: Atunci... Adrian? Dar el nu... după cum m-am purtat cu el... nu. Nu putea să...

—Ce, crezi că el te-ar fi lăsat să mori?

Nu i-am răspuns. Chiar dacă gloanțele dispăruseră de mult, gândul la Adrian tot îmi dădea dureri — la figurat — de inimă.

—Indiferent de cum s-ar simți el... Dimitri a avut un moment de ezitare, căci, în definitiv, era un subiect delicat. În fine, a reluat apoi, el nu te-ar fi lăsat să mori. Chiar a vrut să te vindece. Dar n-a făcut-o nici el.

M-am simțit vinovată pentru faptul că-l subestimasem atât pe Adrian. Dimitri avea dreptate. Adrian nu m-ar fi abandonat niciodată din răzbunare; totuşi, îmi epuizam cu rapiditate variantele posibile.

—Atunci, cine? Sonya?

—Nimeni, mi-a răspuns, simplu. Sau, mă rog, tu, bănuiesc.

—Eu... ce?

—Lumea se mai vindecă din când în când şi fără ajutorul magiei, Rose, a replicat el, cu o notă amuzată în voce, deşi îşi menținea seriozitatea pe față. Iar rănile tale... au fost destul de grave. Nimeni n-a crezut c-o să scapi cu viață. Ai intrat în operație, după care noi toți n-am făcut decât să aşteptăm.

—Dar de ce... M-am simțit peste măsură de arogantă din cauza următoarei mele întrebări. De ce *nu* m-au vindecat ei, Adrian sau Lissa?

—O, au vrut, crede-mă. Dar în urma întâmplării, în tot haosul... Curtea a intrat în carantină. I-au luat pe amândoi şi i-au pus sub pază straşnică înainte să poată ei să facă vreo încercare. Nimeni nu i-a lăsat să se apropie de tine, cel puțin cât timp încă au mai crezut că ai putea să fii o criminală. Aveau nevoie să fie siguri mai întâi cu Tasha, chiar dacă propriile ei fapte au fost destul de incriminante.

Mi-a trebuie ceva până să accept ideea că medicina modernă şi rezistența organismului meu fuseseră cele care mă vindecaseră. Ajunsesem să mă obişnuiesc în

prea mare măsură cu spiritul. Altceva nu mi se mai părea posibil. În timp ce încercam să mă obişnuiesc cu conceptul, mi-au venit în minte şi celelalte afirmații ale lui Dimitri.

—Tasha... mai trăieşte?

Expresia lui de tristețe se adânci.

—Da. Au prins-o imediat după ce te-a împuşcat pe tine, înainte ca oricine altcineva să mai fie rănit. Au închis-o, şi-au tot apărut şi alte dovezi.

—Denunțarea ei a fost unul dintre cele mai grele lucruri din câte am făcut vreodată, i-am zis. Mai uşor mi-a venit să mă lupt cu strigoii.

—Ştiu. Şi mie mi-a fost greu să văd, mi-a fost greu să cred, a zis Dimitri, cu o privire îndepărtată care-mi amintea că el o cunoscuse de mai multă vreme decât pe mine. Totuşi, a continuat el, ea şi-a făcut alegerea, şi toate acuzațiile împotriva ta au fost retrase. Acum eşti o femeie liberă. Mai mult. O eroină. Abe se tot laudă că totul a fost numai datorită lui.

Ultima remarcă mi-a readus zâmbetul pe buze.

—Normal. Probabil c-o să primesc cât de curând o factură de la el.

Mă simțeam amețită, atât de bucurie, cât şi de uimire. *O femeie liberă.* Fusesem împovărată de acuzații şi de o condamnare la moarte parcă ani întregi, iar acum... acum, totul dispăruse.

Dimitri a râs, şi eu mi-am dorit să fi putut rămâne aşa pentru totdeauna, doar noi doi, tandri şi nepăziți. Mă

rog... poate nu chiar aşa. Nu m-ar fi deranjat să-mi dispară durerea şi pansamentele groase pe care le simţeam pe piept. Noi doi avuseserăm parte de atât de puţine momente de intimitate, momente în care să ne putem relaxa cu adevărat şi să recunoaştem deschis că ne iubeam. Lucrurile abia începuseră să se dreagă între noi, în sfârşit... şi cât pe ce să fie prea târziu. Sau poate că tot era.

—Şi-acum? l-am întrebat.

—Nu ştiu sigur, a zis, lăsându-şi obrazul pe fruntea mea. Pur şi simplu, sunt atât de bucuros... atât de bucuros că trăieşti. De prea multe ori a fost cât pe ce să te pierd. Când te-am văzut acolo, pe podea, şi era atâta vânzoleală, şi atâta confuzie... M-am simţit îngrozitor de neputincios. Mi-am dat seama că ai avut dreptate. Ne irosim vieţile cu vinovăţia şi cu autoflagelarea. Când m-ai privit atunci, în ultimele clipe... am văzut. Într-adevăr, mă iubeai.

—Te-ai îndoit?

Intenţia mea fusese să sune a glumă, însă cuvintele mi-au ieşit pe un ton ofensat. Poate că aşa mă şi simţeam, un pic. Doar îi spusesem că-l iubesc de-atâtea şi atâtea ori.

—Nu. Am vrut să spun că am ştiut atunci nu doar că mă iubeşti. Am înţeles că, într-adevăr, m-ai iertat.

—N-aveam nimic de iertat, nu tocmai.

Şi pe-asta i-o mai spusesem.

—Eu am crezut tot timpul că aveai, a replicat, retrăgându-se doar cât să mă poată privi din nou. Şi asta era ceea ce mă reținea, mi-a zis. Orice mi-ai fi spus, eu, pur şi simplu, nu puteam să cred... nu puteam să cred că mi-ai ierta tot ce ți-am făcut acolo, în Siberia, sau aici, după ce m-a vindecat Lissa. Am crezut că te amăgeşti singură.

—Mda. N-ar fi fost prima dată când aş fi făcut aşa ceva. Dar nu, de data asta, nu.

—Ştiu, şi odată cu revelația asta... în acea fracțiune de secundă în care am ştiut că m-ai iertat şi că, într-adevăr, aveam toată dragostea ta, am fost în sfârşit capabil să mă iert şi eu. Toate poverile, toate lucrurile care mă legau de trecut... s-au dus. Era de parcă...

—Zburai? Te simțeai liber?

—Da. Numai că... venea prea târziu. Poate să-ți sune a sminteală, dar în timp ce te priveam, cu toate gândurile astea întâlnindu-mi-se în cap, era de parcă... de parcă aş fi văzut gheara morții întinzându-se spre tine. Şi eu nu puteam să fac nimic. Eram neputincios. Nu puteam să te ajut.

—Ba m-ai ajutat, i-am zis. Ultimele imagini pe care le-am mai văzut înainte să mi se întunece totul au fost chipul tău şi al Lissei (Mă rog, dacă făceam abstracție de chipurile alea scheletice, dar o astfel de referire ar fi ucis romantismul momentului.) Nu ştiu cum de i-am supraviețuit împuşcăturii, împotriva tuturor şanselor... dar sunt foarte convinsă că dragostea voastră — a

amâmdurora — mi-a dat puterea să mă lupt până la capăt. Eram obligată să mă întorc la voi doi. Dumnezeu ştie de câte belele ați fi dat fără mine.

Dimitri n-a mai găsit ce să spună la faza asta, dar mi-a răspuns, în schimb, apropiindu-şi gura de a mea. Ne-am sărutat, uşor la început, iar plăcerea momentului mi-a întrecut orice durere. Dar abia începuse să crească în intensitate, când el s-a retras.

—Hei, ce înseamnă asta? am protestat.

—Eşti încă în refacere, m-a mustrat el. Poți să-ți închipui tu că ți-ai revenit la normal, dar nu e aşa.

—*Asta* înseamnă normalul pentru mine. Şi, ştii ce, am crezut că, după toate chestiile astea cu eliberarea, şi descoperirea de sine şi exprimarea iubirii dintre noi, am putea să terminăm odată cu toată înțelepciunea asta de maestru Zen şi rahaturile de sfaturi practice.

Tirada mi-a atras un zâmbet cu toată gura.

—Roza, aşa ceva n-ai să vezi. Asta-i situația, accepți sau nu.

L-am sărutat apăsat pe buze.

—Dacă asta înseamnă să te am pe tine, accept.

Aş fi vrut să-l sărut din nou şi să-i dovedesc cine are, de fapt, mai mult autocontrol, dar afurisita aia de chestie numită realitate mi-a invadat mintea.

—Dimitri... serios acum, ce-o să se-ntâmple cu noi?

—Viața, mi-a răspuns, pe un ton lejer. Merge mai departe. Noi mergem mai departe. Suntem gardieni. Ne apărăm şi, poate, ne schimbăm lumea.

—Nu, zău, am replicat. Dar ce e cu chestiile astea, cu „noi”, şi cu „gardieni”? Eram convinsă că s-a terminat cu carierele noastre.

—Mmm, a murmurat el, prinzându-mi fața între palme şi făcându-mă să cred că ar putea să încerce o nouă sărutare — şi chiar speram să fie aşa. Odată cu iertarea, mi-a explicat, ne-am primit înapoi şi statutul de gardieni.

—Chiar şi tu? Acum te cred că nu eşti strigoi? m-am mirat.

A încuviințat.

—Hm. Chiar dacă reuşeam să-mi dovedesc nevinovăția, tot nu vedeam un viitor mai bun decât să ne pună la munca de birou, cât mai aproape unul de celălalt.

Dimitri s-a tras mai aproape de mine, cu ochii scânteind, semn că urma dezvăluirea unui secret.

—E şi mai bine: eşti gardianul Lissei.

—Ce? am strigat, gata să mă îndepărtez. E imposibil. Ei n-ar...

—Ba, au. Ea o să mai aibă şi alți gardieni, aşa că şi-au închipuit, probabil, că nu-i nimic dacă te lasă şi pe tine să te învârteşti pe-acolo, măcar aşa să te mai țină şi pe tine cineva în frâu, m-a tachinat el.

—Şi tu nu... Am simțit cum mi se formează un bulgăre în stomac, amintindu-mi de o problemă care ne torturase mai demult. Tu nu eşti printre gardienii ei, aşa e?

Mereu fusese pentru noi un motiv de îngrijorare, conflictul acesta de interese. Mi-l doream lângă mine. Totdeauna. Dar cum am mai putea să avem grijă de Lissa şi să punem pe primul lor siguranța ei dacă ne făceam griji unul pentru celălalt? Trecutul se întorcea să ne chinuiască mai departe.

—Nu, mi-a răspuns. Am primit o cu totul altă repartiție.

—Aha.

Dintr-un anume motiv, şi vestea asta mă întrista puțin, chiar dacă ştiam că e alegerea cea mai înțeleaptă.

—Sunt gardianul lui Christian.

De data asta, chiar m-am ridicat în capul oaselor, cu toate ordinele medicilor. Cusăturile din piept amenințau să-mi plesnească, dar n-am luat în seamă usturimea.

—Dar asta... asta practic înseamnă acelaşi lucru!

S-a ridicat şi Dimitri în şezut, părând să-mi savureze şocul, ceea ce zău că era o dovadă de cruzime, că doar fusesem cât pe ce să mor, şi aşa mai departe.

—Oarecum, mi-a zis. Numai că ei n-or să fie împreună chiar tot timpul, mai ales când ea o să plece la Lehigh. El nu merge, dar or să se tot viziteze unul pe celălalt. Şi când se vizitează ei, ne vedem şi noi. E un aranjament bun. Şi, în plus..., a adăugat, redevenind serios. Cred că le-ai dovedit tuturor că eşti dispusă pui viața ei pe primul loc.

Am clătinat din cap.

—Mda, dar în tine n-a tras nimeni. Numai în ea.

Vorbisem pe un ton lejer, dar asta m-a determinat să-mi pun întrebarea: oare ce-aş face dacă ar fi amândoi în primejdie? *Ai încredere în el,* m-a sfătuit o voce care mi-a răsunat în cap. *Ai încredere că ştie să-şi poarte singur de grijă. Şi el va face la fel cu tine.*

Mi-am întors privirea spre el, amintindu-mi că zărisem cu coada ochiului o umbră, atunci, în salonul de bal.

—Tu m-ai urmat când am sărit în fața Lissei, nu? Spre cine săreai? Spre mine, sau spre ea?

M-a studiat timp de câteva secunde care mi s-au părut nespus de lungi. Ar fi putut să mintă. Ar fi putut să aleagă răspunsul cel mai facil, spunându-mi că avusese de gând să ne împingă pe amândouă din calea glonțului... dacă măcar ar fi fost posibil aşa ceva, ceea ce nu-mi aminteam. Dar Dimitri n-a mințit.

—Nu ştiu, Roza. Nu ştiu.

Am oftat.

—N-o să ne fie uşor.

—Niciodată nu e, a replicat el, trăgându-mă în brațele lui.

Mi-am rezemat capul de pieptul lui şi am închis ochii. Nu, n-o să fie uşor, dar o să merite efortul. Cât timp o să fim împreună, o să merite.

Am rămas aşa mult timp, până când o discretă bătaie în uşa pe jumătate deschisă ne-a făcut să ne despărțim. Lissa era în prag.

—Scuzați-mă, a zis, cu chipul strălucind de bucurie la vederea mea. Trebuia să puneți ceva în uşă. Nu mi-am dat seama că se înfierbântă lucrurile pe-aici.

—E inevitabil, am explicat, pe un ton frivol, prinzându-l de mână pe Dimitri. Lucrurile mereu se înfierbântă când e el pe-aici.

Dimitri arăta scandalizat. Nu se reținuse niciodată când eram în pat împreună, însă firea lui rezervată nu-i permitea nici măcar să facă vreo aluzie despre astfel de lucruri față de alții. Era o răutate din partea mea, dar am râs şi l-am sărutat pe obraz.

—O, ce-o să ne mai distrăm, am zis. Acum, că totul a ieşit la lumină.

—Mda, a zis el. M-am ales cu o privire „distractivă" alaltăieri de la tatăl tău.

I-a aruncat Lissei o privire rapidă, semnificativă, după care s-a ridicat. Aplecându-se înapoi, m-a sărutat pe creştetul capului.

—Eu ar fi cazul să plec şi să vă las să vorbiți.

—Te mai întorci? l-am întrebat, în timp ce se îndrepta spic uşă.

S-a oprit şi mi-a zâmbit, iar ochii aceia întunecați mi-au răspuns la întrebare, dar şi la multe altele.

—Evident.

Lissa i-a luat atunci locul, aşezându-se pe marginea patului. M-a îmbrățişat cu gingăşie, fără îndoială cu grijă față de rănile mele. M-a certat apoi pentru că mă ridicasem, dar nu-mi păsa. Fericirea mă inunda în valuri.

Mă bucuram atât de mult că ea era bine, mă simţeam atât de uşurată, şi...

Şi habar n-aveam cum se simţea ea.

Legătura dispăruse. Şi nu ca atunci, înaintea evadării mele când îşi ridicase zidul acela. Acum, pur şi simplu, nu mai era nimic între noi. Eu eram doar cu mine însămi, complet şi cu ddesăvârşire singură, exact cum fusesem cu ani în urmă. Am făcut ochii mari şi ea a început să râdă.

—Chiar mă întrebam când o să observi, mi-a zis.

—Cum... cum e posibil?

Parcă eram îngheţată, amorţită. Legătura. Legătura *nu mai era.* Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi fost amputat un braţ.

—Şi tu de unde ştii?

—Parţial, din instinct..., mi-a răspuns, încreţindu-şi fruntea. Dar Adrian a şi văzut-o. A văzut că aurele noastre nu mai sunt conectate între ele.

—Dar cum? Cum a fost posibil?

Vocea îmi suna înnebunită, disperată. Imposibil să fi dispărut legătura. Imposibil.

—Nu sunt întru totul sigură, a recunoscut ea, şi încruntarea i s-a accentuat. Am discutat mult despre asta cu Sonya şi cu, hm, cu Adrian. Am ajuns la concluzia că, prima dată când te-am readus eu, numai spiritul a fost cel care nu te-a lăsat să ajungi pe tărâmul morţilor şi te-a ţinut legată de mine. De data asta... ai fost iar la un pas de moarte. Sau poate chiar ai murit, pentru o clipă.

Numai că tu şi organismul tău v-ați luptat să vă întoarceți. *Tu* ai fost cea care s-a salvat, fără niciun ajutor din partea spiritului. Şi, din moment ce s-a întâmplat aşa... Lissa a ridicat din umeri. Cum ți-am spus, facem doar presupuneri. Dar Sonya e de părere că, din moment ce propria ta putere te-a smuls din moarte, n-ai mai avut nevoie de vreun alt ajutor. Ai făcut-o prin forțele proprii. Şi, în clipa în care te-ai eliberat de spirit, te-ai eliberat şi de mine. N-ai mai avut nevoie de vreo legătură care să te țină printre cei vii.

Era o nebunie. Era imposibil.

—Dar dacă... dacă spui că am evadat din lumea morților, doar nu înseamnă că sunt, cum să zic, nemuritoare, sau mai ştiu eu ce, nu?

Lissa a izbucnit din nou în râs.

—Nu, de asta suntem sigure. Sonya mi-a explicat, mi-a zis că orice e viu poate să moară şi, cât timp ai o aură, înseamnă că eşti viu. Strigoii sunt nemuritori, dar nu au viață, aşa că n-au nici aură, şi...

Lumea începuse să se învârtească în jurul meu.

—Gata, te cred pe cuvânt. Cred că poate chiar am nevoie să mă întind.

—Ar fi, probabil, o idee bună.

M-am întins uşurel pe spate. Având disperată nevoie de ceva care să mă distragă de la ceea ce tocmai aflasem — fiindcă mi se părea încă ireal, încă imposibil de prelucrat — mi-am studiat împrejurimile. Luxoasa cameră era mai mare decât îmi dădusem seama la

început. Se întindea şi se tot întindea, ramificându-se în alte încăperi. Era o suită de camere. Poate un apartament. Distingeam un living cu mobilier îmbrăcat în piele şi un televizor cu ecran plat.

—Unde suntem?

—În aripa pentru locuit a palatului, mi-a răspuns.

—În aripa pentru locuit a *palatului*? Cum de-am ajuns aici?

—Tu cum crezi? m-a întrebat, sec.

—Păi...

Gura mi s-a încleştat pentru câteva clipe. Nu aveam nevoie de legătură ca să-mi dau seama ce se întâmplase. Încă o imposibilitate devenise posibilă cât timp fusesem eu scoasă din circuit.

—Rahat! S-au ținut alegerile, nu? Şi te-au ales regină, din moment ce a fost şi Jill acolo, ca să-ți reprezinte familia.

A clătinat din cap, aproape râzând.

—Reacția mea a fost un pic mai tare decât „rahat”, Rose. Ai cumva idee ce-ai făcut?

Părea îngrijorată, stresată şi total copleşită. Aş fi vrut să fiu serioasă şi reconfortantă, de dragul ei... dar simțeam cum pe față mi se întinde un rânjet bleg. Lissa a scos un geamăt.

—Tu te bucuri.

—Liss, tu eşti născută pentru asta! Eşti mai bună decât oricare alt candidat.

—Rose! a strigat ea. Candidatura mea trebuia să fie doar o diversiune. N-am decât *optsprezece* ani.

—Atât avea şi Alexandra.

Lissa a clătinat, exasperată, din cap.

—Sunt sătulă până-n gât să tot aud despre ea! A trăit acum câteva secole, ştii? Cred că pe-atunci se murea la treizeci de ani. Aşa că, practic, era de vârstă medie.

I-am luat mâna într-a mea.

—Tu o să fii o regină grozavă. N-are importanță ce vârstă ai. Şi doar n-o să trebuiască să convoci întruniri şi să analizezi codurile de legi de una singură, să ştii. Adică, *eu* sigur n-o să fac nimic din astea, dar mai sunt şi alte persoane, mai inteligente. Ariana Szelsky n-a luat ultimul test, dar ştii c-o să te-ajute dacă-i ceri. Ea face încă parte din Consiliu, şi mai sunt şi alții pe care ai putea să te bazezi. Nu trebuie decât să-i găsim. Eu cred în tine.

Oftând, Lissa şi-a lăsat privirea în jos, părul acoperindu-i fața ca o cortină.

—Ştiu. Şi o parte din mine e entuziasmată la gândul că aşa redau onoarea familiei mele. Cred că asta e ceea ce m-a salvat de la o totală prăbuşire nervoasă. N-am vrut să fiu regină, dar dacă sunt obligată... atunci, o s-o fac cum trebuie. Mă simt de parcă... de parcă aş avea toată lumea la degetul mic, de parcă aş putea să fac atât de mult bine... Dar îmi e şi frică să n-o dau în bară. Şi-a ridicat scurt privirea. Şi nici nu renunț la restul vieții mele. Cred c-o să fiu prima regină la facultate.

—Super, i-am zis. Poți să discuți pe messenger cu Consiliul, din campus. Poate le şi porunceşti unora să-ți facă ei temele.

Se pare că ei gluma nu i s-a părut la fel de amuzantă pe cât o considerasem eu.

—Întorcându-mă *la familia* mea, Rose... de cât timp ştiai despre Jill?

Fir-ar să fie. Ştiam că, până la urmă, o să vină şi partea asta a conversației.

—Nu de prea mult. N-am vrut să te stresăm cu asta până nu ştiam dacă e adevărat, am adăugat în grabă.

—Nu pot să cred... Pur şi simplu, nu pot să cred, a repetat, scuturând din cap.

Trebuia să mă orientez după tonul ei, nu după legătură. Era atât de ciudat, încât parcă mi-aş fi pierdut unul dintre simțurile de bază. Văzul. Auzul.

—Eşti supărată?

—Normal că sunt! Cum de poate să te surprindă?

—Mi-am închipuit c-o să te bucuri...

—Să mă bucur aflând că tata a înşelat-o pe mama? Să mă bucur că am o soră pe care abia o cunosc? Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar... E atât de bizar, a continuat ea, oftând din nou. Aproape şi mai bizar decât faptul c-am devenit dintr-odată regină. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să cred despre tatăl meu. Şi sunt al naibii de sigură că nu ştiu ce să fac cu ea.

—Iubeşte-i pe amândoi, am sfătuit-o, cu afecțiune în glas. Ei sunt familia ta. Jill e o tipă grozavă, să ştii. Încearcă s-o cunoşti. Fii entuziasmată.

—Nu ştiu dacă pot. Cred că tu o să-mi fii mai soră decât ar putea ea să-mi fie vreodată, a răspuns Lissa, cu privirea pierdută în gol. Şi tocmai ea... atât de mult timp am fost convinsă că era ceva între ea şi Christian...

—Ei bine, din toate grijile de pe lumea asta, iată una pe care poți s-o uiți, pentru că nu e nimic adevărat.

Şi totuşi, în comentariul ei mi s-a părut că simt ceva sumbru şi trist.

—Ce mai face Christian?

Şi-a întors din nou fața spre mine, cu ochii plini de durere.

—Îi e foarte greu. Şi mie mi-e. O tot vizitează. Pe Tasha. Detestă ceea ce a făcut ea, dar... în fine, tot ruda lui e. Suferă, dar încearcă s-o ascundă. Îl ştii cum e.

—Mda, am zis.

Christian îşi petrecuse o bună parte din viață mascându-şi sentimentele întunecate cu impertinență şi sarcasm. Era un profesionist când venea vorba să-i păcălească pe alții în privința adevăratelor lui sentimente.

—Ştiu c-o să-şi revină, cu timpul... Sper doar să-i pot fi alături suficient timp. Se-ntâmplă atât de multe. Facultatea, faptul că sunt regină... şi totdeauna, totdeauna, spiritul e prezent, apăsându-mă. Înăbuşindu-mă.

Un fulger de alarmă m-a străbătut brusc. Şi de panică. Panică provocată de ceva mult mai rău decât că nu ştiam ce simte Lissa, sau unde e. Spiritul. Mi-era teamă de spirit... şi de faptul că nu puteam să mă lupt eu cu el, pentru ea.

—Întunericul... Eu n-o să pot să-l mai absorb. Ce-o să ne facem?

Un zâmbet strâmb i-a fluturat pe buze.

—Vrei să spui, ce-o să fac eu. E problema mea acum, Rose. Aşa cum ar fi trebuit să fie mereu.

—Dar, nu... nu poți. Sfântul Vladimir...

—Nu e una şi aceeaşi persoană cu mine. Şi tu poți să mă aperi de unele lucruri, dar nu chiar de toate.

—Nu, nu, am insistat, scuturând încăpățânată din cap. Nu te las să înfrunți singură spiritul.

—Nu sunt tocmai singură. Am discutat cu Sonya. Ea e foarte pricepută la farmecele pentru vindecare şi crede că ar exista o metodă prin care să-mi mențin echilibrul.

—Oksana spunea acelaşi lucru, mi-am amintit, dar fără să mă simt prea liniştită.

—Şi... oricând mai există şi antidepresivele. Nu-mi place să le iau, dar acum sunt regină. Am răspunderi. O să fac ce-o să trebuiască. O regină renunță la orice, nu?

—Aşa cred, i-am zis. Totuşi, nu-mi puteam stăpâni frica, sentimentul de inutilitate. Doar că-mi fac atâtea griji pentru tine, i-am zis, şi nu mai ştiu cum să te ajut acum.

—Ți-am mai spus: nu trebuie. Eu o să-mi apăr mintea. Datoria ta e să-mi aperi trupul, corect? Şi Dimitri va fi şi el prin preajmă. Totul o să fie OK.

Conversația cu Dimitri mi-a revenit în minte. *Spre cine săreai? Spre mine sau spre ea?* I-am dăruit cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

—Mda. Totul o să fie OK.

—Nici nu ştii cât mă bucur că te-ai întors, Rose, mi-a zis, strângându-mi mâna. Tu o să fii întotdeauna o parte din mine, orice-ar fi. Şi, sinceră să fiu... mă cam bucur că nu poți să-mi mai vezi viața sexuală de-acum înainte.

—Aici suntem două, am asigurat-o, râzând.

Gata cu legătura. Gata cu conexiunea magică. Avea să fie ciudat, dar, de fapt... chiar aveam nevoie de ea? În viața reală, între două persoane se formau legături de alte feluri. Legături prin iubire, sau prin loialitate. Da, aveam să trecem şi peste asta.

—Oricum, o să fiu mereu lângă tine, să ştii. Pentru orice ai nevoie.

—Ştiu, mi-a răspuns. Şi, la drept vorbind... am acum nevoie de tine pentru ceva...

—Zi, am îndemnat-o.

Şi mi-a zis.

TREIZECI ŞI CINCI

MI-AŞ FI DORIT CA LISSA SĂ FI AVUT „nevoie” ca eu să dobor o armată de strigoi. M-aş fi simţit mai comod decât cu ceea ce avea ea acum nevoie: să mă întâlnesc cu Jill şi să discutăm despre încoronare. Lissa voia să fiu acolo ca un sprijin, ca un fel de intermediar. Încă nu eram în stare să merg prea bine, aşa că am mai aşteptat o zi. Oricum, Lissa mi s-a părut să se bucure pentru amânare.

Jill ne aştepta într-o cameră mică pe care nu mă aşteptasem s-o mai văd vreodată: salonaşul în care mă ocărâse Tatiana din cauză că umblam după Adrian. Fusese o experienţă destul de bizară la vremea aceea, fiindcă între mine şi Adrian nu exista de fapt nicio relaţie pe-atunci. Acum, după tot ce se întâmplase între mine şi el, mi se mai părea doar ceva... straniu. Derutant. Încă nu ştiam ce se mai întâmplase cu el după arestarea Tashei.

Intrând acolo, m-am mai simţit şi cumplit de... singură. Nu, nu singură. Neinformată. Vulnerabilă. Jill stătea pe un fotoliu, cu mâinile împreunate în poală. Privea drept înainte, cu o înfăţişare impenetrabilă. Lângă mine, Lissa avea trăsăturile la fel de neutre. Se simţea... ei bine, tocmai asta era. Nu ştiam. *Nu ştiam.* Adică, puteam să-mi dau seama că era stânjenită, dar nu-mi

apăreau gânduri în minte care să-mi ofere vreun indiciu. N-aveam nimic concret. Încă o dată, am fost nevoită să-mi amintesc mie însămi că tot restul lumii funcționa aşa. Funcționai de unul singur. Făceai tot posibilul să te descurci în situațiile ciudate şi fără cunoaşterea magică a gândurilor altei persoane. Niciodată nu-mi dădusem seama cât de mult luasem drept ceva firesc cunoaşterea gândurilor fie şi ale unei singure persoane.

Unicul lucru pe care-l ştiam sigur era că atât Lissa, cât şi |ill erau înspăimântate una de cealaltă... dar nu şi de mine. De-asl.i şi eram aici.

—Salut, Jill, am zis, zâmbind. Ce mai faci?

Smulgându-se din cine ştie ce gânduri îi ocupau mintea, Jill a sărit imediat în picioare de pe fotoliu. Mi s-a părut ciudat, dar abia pe urmă am priceput rostul. Lissa. Te ridicai când intra regina în cameră.

—E OK, i-a zis Lissa, împleticindu-se puțin în cuvinte. Stai jos.

S-a aşezat şi ea, față-n față cu Jill. Era fotoliul cel mai mare din încăpere: cel pe care stătea totdeauna Tatiana.

Jill a ezitat pentru o clipă, după care şi-a mutat privirea înapoi spre mine. Probabil că i-am oferit ceva încurajări, fiindcă s-a întors la locul ei. Eu m-am aşezat pe cel de lângă Lissa, tresărind când o mică durere mi-a strâns pieptul. Grija pentru mine i-a distras pe moment atenția lui Jill de la Lissa.

—Cum te simți? Eşti bine? Dar ai voie măcar să cobori din pat?

Simpatica ei fire vorbăreață. Mă bucuram s-o văd iarăşi.

—Perfect, am mințit-o. Sunt ca nouă.

—Am fost neliniştită. Când am văzut ce s-a întâmplat. Adică, era atâta sânge, şi atâta nebunie, şi nimeni nu ştia dacă scapi... Nu ştiu, a zis Jill, încruntându-se. Totul a fost atât de înfricoşător. Mă bucur foarte mult că eşti bine.

Mi-am păstrat zâmbetul la locul lui, sperând s-o liniştesc. S-a aşternut apoi tăcerea. În încăpere, tensiunea creştea. În situații de natură politică, Lissa era experta, mereu capabilă să netezească asperitățile cu cuvintele potrivite. Eu eram cea care lua cuvântul în cazul scenelor incomode, spunând lucruri care-i şocau pe ceilalți. Lucruri pe care nimeni nu voia să le audă. Situația de față părea dintre cele care solicitau diplomația ei, însă ştiam că în sarcina mea cădea preluarea frâielor.

—Jill, am zis, am vrea să ştim dacă eşti dispusă să, în fine, să participi la ceremonia de încoronare.

Privirea lui Jill a zburat scurt spre Lissa — încă împietrită la față — şi s-a întors iar la mine.

—Ce înseamnă să „particip", mai precis? Ce trebuie să fac?

—Nu e nimic greu, am asigurat-o. Doar anumite formalități îndeplinite de obicei de membrii familiei. Chestii care țin de ceremonial. Cum ai făcut când s-a votat.

Nu văzusem asta, însă din câte ştiam Jill trebuise doar să stea alături de Lissa, ca să demonstreze forța familiei. Un lucru atât de mărunt ca să pui în mişcare o lege.

—În general, e vorba să fii prezentă şi să ai o înfățişare sărbătorească.

—Ei bine, a gândit cu voce tare Jill, e tocmai ceea ce am şi făcut cel mai mult săptămâna asta.

—Eu am făcut-o în cea mai mare parte a vieții, a intervenit Lissa.

Jill mi s-a părut uimită. Încă o dată, mă simțeam dezorientată fără legătură. Tonul Lissei nu clarificase semnificația afirmației sale. Să fi fost o provocare la adresa lui Jill, cum că fata nu înfruntase nici pe departe ceea ce avusese de îndurat Lissa? Sau se voia să fie o manifestare de înțelegere față de lipsa de experiență a lui Jill?

—O să... o să te obişnuieşti, am zis. Cu timpul.

Jill a scuturat din cap, cu un mic zâmbet amar pe față.

—Nu ştiu ce să zic.

Nici eu nu ştiam. Nu ştiam sigur cum te comporți într-o situație de genul celei în care fusese aruncată ea. Am parcurs la repezeală în minte o listă cu alte şi alte nimicuri amabile pe care le-aş fi putut rosti, însă Lissa a trecut, în sfârşit, la conducerea discuției.

—Ştiu cât e de ciudat, a zis.

A privit cu hotărâre în ochii verzi ai lui Jill: unica trăsătură comună a celor două surori, am stabilit în gând.

Jill avea construcția unei Emily în devenire. Lissa purta în ea o combinație a trăsăturilor ambilor părinți.

—Şi pentru mine e ciudat, a asigurat-o ea. Nici eu nu ştiu ce să fac.

—Tu ce vrei? a întrebat-o încet Jill.

Mi-am dat seama care era adevărata întrebare. Jill voia să ştie dacă Lissa o voia pe ea. Lissa fusese distrusă de moartea fratelui ei... însă o soră vitregă apărută din senin nu putea să-i țină locul lui Andre. Am încercat să-mi imaginez cum m-aş fi simțit dac-aş fi fost în locul uneia sau alteia dintre fete. Am încercat, dar n-am reuşit.

—Nu ştiu, a mărturisit Lissa. Nu ştiu ce vreau.

Jill a încuviințat, lăsându-şi ochii în jos, dar nu înainte să-i zăresc sentimentul fluturându-i pe chip. Dezamăgire... şi totuşi, răspunsul Lissei nu fusese întru totul neaşteptat.

Fata a trecut la cea de-a doua întrebare în ordinea importanței.

—Tu vrei... tu *vrei* ca eu să fiu la ceremonie?

Întrebarea a rămas să plutească prin aer. Bine gândită. Era motivul pentru care veniserăm aici, dar Lissa chiar voia aşa ceva? Studiind-o, încă nu eram singură. Nu ştiam dacă nu cumva ea doar respecta protocolul, încercând s-o determine pe Jill să joace un rol aşteptat printre familiile regale. În cazul de față, nu aveam vreo lege care să spună că Jill avea ceva de făcut neapărat. Ea, pur şi simplu, trebuia să existe.

—Da, a răspuns Lissa, în sfârşit.

Am simţit adevărul în tonul ei şi mi s-a ridicat o greutate de pe inimă. Lissa n-o voia pe Jill doar de dragul imaginii. O parte din Lissa şi-o dorea pe Jill în viaţa ei... cu toate că va fi greu să se ajungă la aşa ceva. Şi totuşi, era un început, şi Jill părea că-şi dă seama.

—OK, a zis ea. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Atunci mi-a trecut prin minte că tinereţea şi nervozitatea lui Jill erau amăgitoare. Exista în ea scânteia curajului, ca şi cea a îndrăznelii, scântei care sigur — după cum simţeam — aveau să se înteţească. Ea chiar era o Dragomir.

Lissa a părut uşurată, dar cred că datorită minusculului pas înainte făcut spre sora ei. Nu avea nimic de-a face cu încoronarea.

—O să-ţi explice altcineva. Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu sigur ce trebuie să faci. Dar Rose are dreptate. N-o să fie greu.

Jill a răspuns printr-un simplu semn de încuviinţare cu capul.

—Mulţumesc, a zis Lissa. S-a ridicat şi, odată cu ea, ne-am ridicat şi eu şi Jill. Să... să ştii că-ţi sunt cu adevărat recunoscătoare.

Stânjeneala a revenit în atmosferă în timp ce stăteam acolo, toate trei. Ar fi fost un moment bun pentru o îmbrăţişare între surori, dar chiar dacă amândouă păreau încântate de progresul relaţiei, niciuna nu era pregătită pentru aşa ceva. Când o privea pe Jill, Lissa îşi vedea încă tatăl cu altă femeie. Când o privea pe Lissa, Jill îşi

vedea viața complet întoarsă pe dos: o viață altădată sfioasă şi retrasă, acum etalată astfel încât să caşte ochii la ea întreaga lume. Soarta n-aveam cum să i-o schimb, dar s-o îmbrățişez, da. Nepăsându-mi de cusăturile mele, am cuprins-o în brațe pe fata mai tânără.

—Mulțumesc, am zis, ca un ecou al Lissei. Totul o să iasă bine. O să vezi.

Jill a încuviințat din nou şi, nemaiavând altceva de discutat, eu şi Lissa am pornit spre uşă. Vocea lui Jill ne-a făcut să ne oprim.

—Hei... dar ce-o să se-ntâmple după încoronare? Cu mine? Cu noi?

Am privit-o repede pe Lissa. Încă o întrebare bună. Lissa şi-a întors fața spre Jill, dar tot fără s-o privească în ochi, deocamdată.

—O să... o să ajungem să ne cunoaştem mai bine. O să ne meargă mai bine.

Zâmbetul care a apărut pe fața lui Jill era unul autentic: mic, dar autentic.

—OK, a zis.

Da, era şi speranță în zâmbetul acela. Speranță şi uşurare.

—Mi-ar plăcea, a adăugat.

Cât despre mine, a trebuit să-mi ascund încruntarea. Se pare că şi fără legătură funcționa ceva, fiindcă puteam să afirm, cu toată încrederea, că Lissa nu spunea chiar întregul adevăr. Ce anume nu-i spunea lui Jill? Într-adevăr, Lissa îşi *dorea* ca situația să se amelioreze,

de asta eram sigură, chiar dacă ea nu ştia precis cum. Dar mai era ceva... un lucru mărunt pe care Lissa nu ni-l dezvăluia niciuneia dintre noi, ceva care mă făcea să mă gândesc că Lissa nu credea, de fapt, în posibilitatea îmbunătățirii stării de fapt.

Ca din senin, un straniu ecou al vorbelor lui Victor Dashkov mi-a răsunat prin minte, apropo de Jill. *Dacă i-a mai rămas vreun pic de rațiune, Vasilisa o s-o trimită de-acolo.*

Nu ştiu de ce mi-am amintit aşa ceva, dar ştiu că m-a străbătut un fior de gheață. Cele două surori reuşiseră să-şi compună câte un zâmbet, aşa că m-am grăbit să le urmez exemplul, nevrând ca vreuna dintre ele să-mi ghicească preocupările. Pe urmă eu şi Lissa am plecat, îndreptându-ne spre camera mea. Mica mea ieşire fusese mai obositoare decât m-aş fi aşteptat şi, oricât aş fi detestat s-o recunosc, abia aşteptam să mă întind la loc.

Când am ajuns în camera mea, tot nu eram hotărâtă dacă s-o întreb pe Lissa despre Jill sau să aştept părerea lui Dimitri. Şi n-a mai trebuit să iau vreo hotărâre, fiindcă am găsit acolo un vizitator neaşteptat: pe Adrian.

Stătea pe patul meu, cu capul dat pe spate, ca şi cum ar fi fost complet absorbit de studierea tavanului. Dar ştiam eu mai bine. El îşi dăduse din timp seama că ne apropiem... sau, cel puțin, că se apropie Lissa.

Ne-am oprit în prag, şi el, în sfârşit, şi-a întors fața spre noi. Părea să nu fi dormit de ceva vreme. Umbre întunecate i se vedeau sub ochi, iar trăsăturile frumoase

îi erau înăsprite de cutele extenuării. Dacă era o extenuare mentală, sau una fizică, nu puteam să-mi dau seama. Oricum, zâmbetul lui leneş era acelaşi din totdeauna.

—Maiestatea Voastră, a rostit, cu un aer măreț.

—Termină, l-a certat Lissa. Ar trebui să ştii mai bine.

—Eu niciodată n-am ştiut mai bine, a ripostat el. *Tu* ar trebui să ştii asta.

Am văzut un început de zâmbet pe fața Lissei; apoi, însă, ea m-a privit şi a redevenit serioasă, dându-şi seama că nu prea putea să fie un moment de genul hai-să-râdem-cu-Adrian.

—Bine, a zis, jenată, fără să semene absolut deloc a regină. Eu am câte ceva de făcut.

Avea s-o şteargă, mi-am dat seama. Eu o însoțisem la discuția de familie, însă ea voia să mă abandoneze acum. Totuşi, era bine şi-aşa. Conversația asta cu Adrian era inevitabilă, şi mi-o făcusem cu mâna mea. Trebuia să-i pun capăt prin forțe proprii, exact cum îi spusesem lui Dimitri.

—Da, sunt convinsă că ai, am replicat.

Pe chip i-a apărut o umbră de ezitare, ca şi cum ar fi stat, deodată, să se mai gândească. Se simțea vinovată. Îşi făcea griji pentru mine şi voia să-mi fie alături. I-am atins uşor brațul.

—E OK, Liss, i-am zis. O să fiu OK. Du-te.

Ca răspuns, mi-a strâns mâna, dorindu-mi noroc cu ochii. Şi-a luat rămas-bun de la Adrian şi a plecat, închizând uşa după ea.

Acum, era doar între mine şi el.

A rămas aşezat pe patul meu, privindu-mă cu atenție. Îşi păstra şi acum zâmbetul pe care i-l oferise Lissei, de parcă n-ar fi fost mare scofală ce se petrecea. Dar eu ştiam mai bine, aşa că n-am încercat deloc să-mi ascund sentimentele. Statul în picioare mă obosea, aşa că m-am aşezat pe un fotoliu din apropiere, întrebându-mă tulburată ce puteam să spun.

—Adrian...

—Hai să-ncepem cu asta, micuțule dhampir, a rostit el, jovial. A fost şi înainte să pleci de la Curte?

Mi-au trebuit câteva clipe până să mă adaptez la stilul conversațional abrupt al lui Adrian. Mă întreba dacă-mi reluasem relația cu Dimitri înainte de arestarea mea. Am clătinat încetişor din cap.

—Nu. Eram cu tine. Numai cu tine.

Drept e că sentimentele mele fuseseră vraişte, însă intențiile erau ferme.

—Bun. Tot e ceva, a zis el.

Câte ceva din aerul agreabil afişat până acum începea să dispară. Atunci, am simțit mirosul, chiar dacă foarte slab: alcool şi tutun.

—Prefer să se fi reaprins scântei din focul bătăliei, sau expediției, sau ce-o fi fost, decât să mă fi înşelat chiar sub nasul meu.

Am scuturat iarăşi din cap, de data asta cu mai multă hotărâre.

—Nu, jur. N-am... nu s-a întâmplat nimic atunci... până...

M-am oprit, neştiind cum să-mi formulez continuarea.

—Mai târziu? a încercat el să ghicească. Şi asta ar însemna că e bine?

—Nu! Sigur că nu. Am...

Fir-ar să fie. O zbârcisem. Numai faptul că nu-l înşelasem pe Adrian cât timp fusesem la Curte nu însemna că *nu* l-aş fi înşelat prin ceea ce-am făcut mai târziu. Poți s-o formulezi oricum vrei, dar hai să privim adevărul în față: când te culci cu un alt tip într-o cameră de hotel înseamnă în cam mare măsură că-ți înşeli iubitul, dacă ai aşa ceva. N-avea importanță dacă tipul respectiv era sau nu dragostea vieții tale.

—Îmi pare rău, am zis, şi era lucrul cel mai simplu şi mai potrivit din câte aş fi putut să spun. Îmi pare rău. N-a fost bine ce-am făcut. N-am vrut să se-ntâmple. Am crezut... chiar am crezul că între mine şi el se terminase. Eram cu tine. Îmi doream să fiu cu tine. Şi deodată, mi-am dat seama că...

—Nu, nu... opreşte-te.

Adrian a ridicat o mână, vocea devenindu-i acum încordată, în timp ce fațada calmă continua să i se năruiască.

—Crede-mă, chiar *nu* vreau să aud despre marea revelație avută de tine, cum că voi doi ați fost dintotdeauna destinați să fiți împreună, sau ce-o mai fi fost.

Am rămas tăcută, din cauză că, mă rog, cam de genul acesta îmi fusese revelația.

Adrian şi-a trecut o mână prin păr.

—Nu, serios, eu sunt de vină. Totul era acolo. De o sută de ori a fost acolo. Cât de des am observat? Am ştiut. Se tot întâmpla, îmi tot spuneai, iar şi iar, că ai terminat-o cu el, iar eu te credeam... indiferent de ce-mi vedeau ochii. Indiferent de ce-mi spunea inima. Eu. Sunt. De. Vină.

Era, din nou, acea vorbărie uşor dezlânată: nu în felul emotiv al lui Jill, ci în cel care demonstra instabilitate şi-mi provoca griji despre cât de mult se apropia el de pragul nebuniei. Un prag spre care era posibil să-l fi împins şi eu. Mi-aş fi dorit să mă duc la el, dar am avut înțelepciunea să rămân aşezată.

—Adrian, eu...

—Te-am iubit! a urlat el, sărind în picioare atât de iute, încât nici nu l-am observat. Te-am iubit, iar tu m-ai distrus. Mi-ai luat inima şi mi-ai sfâşiat-o. Puteai la fel de bine să mi-o străpungi cu țepuşa!

Şi schimbarea din trăsăturile lui m-a luat prin surprindere. Vocea lui umplea încăperea. Mult necaz, multă furie. Mult deosebit față de obişnuitul Adrian. S-a îndreptat spre mine, strângându-şi pieptul cu o mână.

—Eu. Te-am. Iubit. Iar tu te-ai folosit de mine tot timpul.

—Nu, nu. Nu e adevărat. Nu mi-era frică de Adrian, însă în fața unei astfel de emoții, m-am pomenit că mă fac mică. Nu m-am folosit de tine. Te-am iubit. Şi încă te iubesc, dar...

A făcut o figură dezgustată.

—*Haide,* Rose.

—Dar vorbesc serios! Chiar te iubesc.

De data asta, m-am ridicat, cu toată durerea, încercând să-l privesc în ochi.

—O să te iubesc mereu, dar noi nu... Cred că nu ne potrivim ca un cuplu.

—Asta-i o replică de tot rahatul din filmele cu despărțiri, şi tu o ştii bine.

Cam avea dreptate, dar gândul mi-a zburat înapoi la momentele petrecute cu Dimitri... cât de bine ne sincronizam, cum părea el totdeauna că înțelege exact ce simt. Da, fusesem sinceră când afirmasem asta: chiar îl iubeam pe Adrian. Era minunat, cu toate defectele lui. Pentru că, pe bune acum, cine nu are defecte? Noi doi ne distram împreună. Exista şi afecțiune, dar nu ne potriveam aşa cum mă potriveam cu Dimitri.

—Eu nu simt... eu nu sunt potrivită pentru tine, am zis, cu voce slabă.

—Din cauză că eşti cu altul?

—Nu, Adrian. Din cauză că... nu sunt. Nu ştiu. Nu sunt... Bâjbâiam, şi încă rău. Nu ştiam cum să-i explic ce

simţeam, cum era posibil să ţii la cineva şi să-ţi placă la nebunie să stai cu persoana aceea... dar tot să nu funcţionaţi ca un cuplu. Eu nu te echilibrez aşa cum ai avea nevoie.

—Asta ce naiba mai înseamnă? s-a mirat el.

Mă durea inima pentru el, şi-mi părea atât de rău pentru ceea ce făcusem... dar acesta era adevărul care sintetiza totul.

—Simplul fapt că eşti nevoit să mă întrebi spune totul. Când o să-ţi găseşti persoana aceea... o să ştii. N-am mai adăugat şi că, la trecutul lui, probabil că va avea destule încercări eşuate până s-o găsească pe acea persoană. Şi, am mai spus, ştiu că sună ca o altă replică de tot rahatul din filmele cu despărţiri, dar zău că vreau să fim prieteni.

M-a privit fix timp de câteva secunde grele, după care a izbucnit în râs... deşi nu cu prea mult umor.

—Ştii care-i partea cea mai grozavă? Că vorbeşti *serios*. Priveşte-ţi faţa, a exclamat, gesticulând, ca şi cum chiar aş fi putut să mă studiez. Tu chiar crezi că e atât de simplu, că eu pot să stau spectator şi să vă urmăresc happy-endul. Să vă văd cum obţineţi tot ce vă doriţi, ducându-vă viaţa voastră fermecată.

—Fermecată!

Vinovăţia şi compătimirea care se războiau înăuntrul meu s-au nuanţat şi cu un strop de mânie.

—Cam greu. Ştii prin ce-am trecut eu în ultimul an? L-am văzut pe Mason cum moare, m-am luptat în atacul

de la Sf. Vladimir, am fost prizoniera strigoilor în Rusia, după care am dus o viață pe fugă, ca o criminală căutată. Asta nu suna deloc a viață fermecată.

—Şi totuşi, iată-te, triumfătoare după tot ce s-a întâmplat. Ai scăpat de moarte şi te-ai eliberat de legătură. Lissa e regină. Tu ți-ai câştigat eroul şi fericirea până la adânci bătrâneți.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat cu paşi înceți.

—Adrian, ce-ai vrea să-ți spun? Pot să-mi tot cer scuze la infinit, dar nu mai am ce să fac. N-am vrut niciodată să te rănesc; oricât aş repeta-o, tot nu e de ajuns. Dar în rest? Tu chiar te aştepți să mă întristez pentru că totul a ieşit bine? Ar trebui să-mi doresc să fi rămas tot acuzată de crimă?

—Nu, mi-a răspuns. Nu vreau să suferi. Prea mult. Numai că, data viitoare când o să fii în pat cu Belikov, opreşte-te pentru o clipă şi aminteşte-ți că nu pentru toată lumea a ieşit atât de bine ca în cazul tău.

M-am întors din nou cu fața spre el.

—Adrian, eu niciodată...

—Nu e vorba doar despre mine, micuțule dhampir, a adăugat, pe un ton liniştit. S-au produs cam multe pagube colaterale pe drum, în timp ce tu te războiai cu lumea întreagă. Eu, evident, am fost una dintre victime. Dar ce părere ai despre Jill? Ce-o să se-ntâmple acum cu ea, după ce-ai părăsit-o în gura lupilor regali? Şi Eddie? La el te-ai gândit? Şi fata Alchimist, unde ți-e?

Fiecare cuvânt pe care mi-l arunca era ca o săgeată, străpungându-mi inima mai rău decât gloanțele. Faptul că se referise la Jill spunându-i pe nume, şi nu „Ispita”, însemna o lovitură şi mai dureroasă. Deja îmi umpleam sacii cu vinovăție pe tema ei, însă cu ceilalți... ei bine, cu ei era un mister. Auzisem unele zvonuri despre Eddie, dar nu-l văzusem de la întoarcerea mea. Fusese absolvit de moartea lui James, însă omorârea unui moroi — despre care alții credeau şi acum că putea să fi fost capturat de viu — îi aducea un grav stigmat. Precedenta lui nesubordonare — tot „mulțumită” mie — îl condamna, de asemenea, chiar dacă fusese „pentru un bine superior”. Ca regină, Lissa nu putea să facă prea multe. Gardienii îi slujeau pe moroi, însă fusese încetățenit obiceiul ca moroii să stea deoparte şi să-i lase pe gardieni să-şi rezolve problemele între ei. Eddie nu fusese alungat, nici închis... dar ce repartiție mai aveau ei să-i dea? Greu de spus.

Sydney... Cu ea era un mister chiar şi mai mare. *Şi fata Alchimist, unde ți-e?* Ceea ce se întâmpla cu gruparea aceea mă depăşea, depăşea granițele lumii mele. Îmi amintesc de fața ei când o văzusem ultima dată în hotelul acela: puternică, dar tristă. Ştiam că între timp fuseseră eliberați, ea şi ceilalți Alchimişti, însă expresia ei îmi spusese că încă nu scăpase de necazuri.

Dar Victor Dashkov? El unde se încadra? Nu ştiam precis. Malefic sau nu, tot era cineva care avusese de suferit ca urmare a acțiunilor mele, iar întâmplările care

i-au înconjurat moartea aveau să-mi rămână întipărite pe vecie în minte.

Pagube colaterale. Trăsesem în jos destule persoane după mine, cu sau fără intenție. Şi totuşi, pe măsură ce cuvintele lui Adrian continuau să-mi pătrundă în minte, unul dintre ele m-a făcut să mă opresc deodată.

—Victimă, am rostit, încet. Asta e diferența dintre mine şi tine.

—Hî? Mă urmărise îndeaproape cât timp mă gândisem la destinele prietenilor mei, iar acum îl prinsesem pe picior greşit. Ce tot spui acolo? m-a întrebat.

—Ziceai că ai fost o victimă. Iată de ce... iată de ce, în ultimă instanță, noi doi nu suntem potriviți. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, eu nu m-am considerat niciodată aşa ceva. Dacă eşti victimă, înseamnă că eşti neputincios. Că nu vei acționa în niciun fel. Eu mereu... mereu am făcut câte ceva, ca să lupt pentru mine însămi... sau pentru alții. Orice-ar fi fost.

Nu mai văzusem niciodată o expresie atât de ofensată pe chipul lui Adrian.

—Asta crezi tu despre mine? Că sunt un leneş? Un neputincios?

Nu chiar. Dar aveam senzația că, după încheierea conversației, avea să dea fuga să-şi caute alinarea în țigări şi-n alcool, poate şi-n cine ştie ce companie feminină reuşea să găsească.

—Nu, i-am răspuns. Cred că eşti un tip minunat. Cred că eşti puternic. Dar nu cred că ți-ai dat seama... sau că ai învățat să te foloseşti de oricare din calitățile astea.

Şi, aş mai fi vrut să adaug, nu eram eu persoana capabilă să-i inspire aşa ceva.

—Asta, mi-a zis, în timp ce se îndrepta spre uşă, e ultima chestie la care m-aş fi aşteptat. Îmi distrugi viața, după care-mi vâri pe gât filosofie iluministă.

Mă simțeam oribil, şi era unul dintre acele momente în care mi-aş fi dorit ca gura să nu-mi scape chiar primul lucru apărut în minte. Învățasem în mare măsură să mi-o controlez... dar tot nu suficient.

—Nu fac decât să-ți spun adevărul. Tu eşti mai bun decât... mai bun decât orice-ai avea de gând să faci acum.

Rămânând cu mâna pe mânerul uşii, Adrian mi-a adresat o privire melancolică.

—Rose, sunt un dependent, fără etica muncii, care probabil o să ajungă la demență. Nu sunt ca tine. Nu sunt un supererou.

—Nu încă, am zis.

Pufnind disprețuitor, Adrian a scuturat din cap şi a deschis uşa. Chiar înainte să plece, şi-a întors o ultimă privire spre mine.

—Apropo, contractul dintre noi se consideră nul şi neavenit. M-am simțit ca pălmuită peste față. Şi, într-unul dintre acele rare momente, Rose Hathaway a fost lăsată fără glas. Nu mai aveam la îndemână nici

înțepături spirituale, nici explicații sofisticate, nici introspecții profunde.

Adrian a plecat, şi m-am întrebat dac-o să-l mai văd vreodată.

TREIZECI ŞI ŞASE

ADESEA M-AM VISAT TREZINDU-MÂ alături de Dimitri, trezindu-mă într-un fel care să fie... obişnuit. Drăguț. Nu după un pui de somn furat în grabă, înainte de bătălia cu următorul inamic. Nu ca o refacere după o partidă de sex desfăşurată obligatoriu pe ascuns, partidă de sex împovărată de reminiscențe şi de nenumărate complicații. Îmi doream doar atât: să ne trezim împreună, eu în brațele lui, şi să facem să fie o dimineață frumoasă.

Astăzi era ziua aceea.

—De când te-ai trezit? l-am întrebat, amețită.

Eram cu capul pe pieptul lui, şi mă cuibărisem în el cât putusem de bine. Rănile mi se vindecau repede, dar tot mai trebuiau cocoloşite. Azi-noapte, reuşiserăm să descoperim câteva inedite metode ocolitoare. Acum,

lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestre, umplându-mi dormitorul de aur.

Mă privea în felul acela tăcut, solemn, al lui, cu ochii aceia întunecați în care era atât de lesne să te rătăceşti.

—De puțin timp, a recunoscut, ridicându-şi privirea spre fereastra scăldată în soare. Cred că am rămas după orarul uman. Ori asta, ori corpul meu vrea doar să fie treaz odată cu soarele. Vederea lui încă mi se pare uimitoare.

Mi-am înăbuşit un căscat.

—Trebuia să te ridici din pat.

—N-am vrut să te deranjez.

Mi-am plimbat degetele pe pieptul lui, suspinând satisfăcută.

—Asta e perfecțiunea, am zis. Fiecare zi o să fie la fel?

Palma lui Dimitri a poposit un pic pe obrazul meu, după care a coborât, ridicându-mi bărbia.

—Nu chiar fiecare, dar majoritatea.

Buzele ni s-au întâlnit, şi căldura şi lumina din cameră au pălit prin comparație cu ceea ce ardea înăuntrul meu.

—M-am înşelat, am murmurat, după ce, în sfârşit, ne-am desprins din lunga, languroasa noastră sărutare. *Asta* e perfecțiunea.

A zâmbit, chestie care i se întâmpla îngrozitor de des în ultima vreme. Îmi plăcea la nebunie. Lucrurile probabil aveau să se schimbe de îndată ce ajungeam din

nou în lume. Chiar dacă eram acum împreună, latura de gardian a lui Dimitri avea să fie mereu prezentă, pregătită şi vigilentă. Dar nu şi acum. Nu şi în momentul ăsta.

—Ce e? a întrebat.

Tresărind, mi-am dat seama că începusem să mă încrunt. Nechemate, cuvintele lui Adrian îmi reveniseră în minte, invitându-mă ca, următoarea dată când aveam să fiu în pat cu Dimitri, să mă gândesc la ceilalți care n-au fost la fel de norocoşi ca mine.

—Tu crezi că eu distrug vieți? l-am întrebat.

—Ce? Sigur că nu, a exclamat, zâmbetul fiindu-i înlocuit do o expresie şocată. De unde ți-a mai venit şi ideea asta?

Am ridicat din umeri.

—Mă gândesc doar că sunt o grămadă de persoane ale căror vieți încă sunt cam întoarse pe dos. La prietenii mei mă refer.

—Corect, a zis el. Şi, dă-mi voie să ghicesc. Tu vrei să le rezolvi problemele tuturor.

N-am mai răspuns. Dimitri m-a sărutat din nou.

—Roza, mi-a zis, e normal să-ți doreşti să-i ajuți pe cei pe care-i iubeşti. Dar nu poți să dregi chiar totul.

—Asta-s eu, am ripostat, simțindu-mă un pic cam arțăgoasă. Îi protejez pe alții.

—Ştiu, şi e unul dintre motivele pentru care te iubesc. Dar, deocamdată, nu trebuie să-ți baţi capul decât cu protejarea unei singure persoane: pe Lissa.

M-am întins, lipindu-mă de el şi remarcând că rănile mele se vindecau din ce în ce. Foarte curând, corpul meu avea să fie capabil să facă de toate.

—Asta să însemne că n-o să putem să stăm toată ziua în pat? am întrebat, plină de speranță.

—Din nefericire, nu, mi-a răspuns, urmărindu-mi cu degete uşoare curbura şoldului. Părea să nu se sature niciodată să-mi studieze corpul. *Ei au prioritate,* a zis apoi.

Mi-am apropiat din nou gura de a lui.

—Dar nu chiar imediat.

—Nu, m-a aprobat el, strecurându-şi mâna la ceafa mea şi încurcându-şi degetele în păr în timp ce mă trăgea spre el. Nu chiar imediat.

Nu mai participasem până acum la o ceremonie de încoronare şi, sinceră să fiu, speram să nici nu mai particip vreodată. Îmi doream ca, pe timpul vieții mele, să nu existe decât actuala regină.

Ca un amănunt sinistru, încoronarea a fost un fel de revers al înmormântării Tatianei. Cum suna vechea vorbă? *Regina a murit. Trăiască regina.*

Tradiția cerea ca viitorul monarh să-şi petreacă prima parte din ziua încoronării la biserică, probabil rugându-se pentru călăuzire, putere şi toate chestiile astea spirituale. Nu ştiu precis care să fi fost tradiția în cazul monarhilor atei. Probabil că ei mimau. În cazul Lissei, o credincioasă autentică, ştiam că nu reprezenta o

problemă şi că ea, probabil, se ruga într-adevăr să facă treabă bună ca regină.

După rugăciune, Lissa, însoțită de o uriaşă procesiune, a traversat domeniile Curții spre palat, unde se oficia încoronarea. Reprezentanți ai tuturor familiilor regale i s-au alăturat, împreună cu muzicanții care interpretau melodii mult mai vesele decât pentru procesiunea Tatianei. Gardienii Lissei — avea acum o mulțime — mergeau odată cu ea. Mă număram printre ei, purtând cea mai frumoasă uniformă în alb şi negru din câte aveam, cu tot cu gulerul roşu care mă desemna ca gardian regal. Aici, cel puțin, era o diferență notabilă față de înmormântare. Tatiana era moartă: gardienii ei fuseseră pentru paradă. În schimb, Lissa era cât se poate de vie, şi chiar dacă reuşise să câştige votul Consiliului, avea încă duşmani. Eu şi colegii mei eram în alertă maximă.

Nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva, la cum ovaționau privitorii. Toți cei care-şi instalaseră tabăra în aer liber pe timpul testelor şi al alegerilor rămăseseră şi pentru această festivitate, şi încă soseau şi alții. Nu ştiu sigur dacă mai fuseseră vreodată atât de mulți moroi strânşi într-un singur loc.

După lungul şi întortocheatul drum, Lissa a ajuns la palat, rămânând să aştepte într-o micuță antecameră, învecinată cu ceea ce servea drept sala tronului moroilor. Sala tronului nu era aproape niciodată folosită pentru problemele vieții moderne, dar din când în când — cum

ar fi, când depunea jurământul o nouă regină — moroilor le plăcea să scoată la iveală străvechile tradiții. Încăperea, mică fiind, nu putea să-i cuprindă pe toți spectatorii de afară. Nu putea să-i cuprindă nici măcar pe toți cei care alcătuiseră procesiunea. Totuşi, membrii Consiliului şi cei cu rang înalt din familiile regale erau acolo, deopotrivă cu câțiva invitați aleşi ai Lissei.

Eu am stat deoparte, privind toată această fermecătoare desfăşurare. Lissa nu-şi făcuse încă grandioasa apariție, aşa că se auzea încă murmurul scăzut al conversațiilor. Sala era toată numai verde şi auriu, trecând printr-o temeinică şi rapidă renovare în ultimele zile, din moment ce obiceiul dicta ca sala tronului să aibă drept culori dominante pe cele ale familiei monarhului.

Tronul era amplasat sus, lipit de peretele din celălalt capăt al sălii, accesul spre el fiind asigurat de mai multe trepte. Sculptat într-un lemn a cărui proveniență n-o mai puteam identifica, tronul fusese purtat prin lume timp de secole de monarhii moroilor. Participanții se aliniaseră în poziții minuțios repartizate, pregătindu-se

pentru clipa în care urma să intre, în sfârşit, Lissa. Eu tocmai studiam unul dintre noile candelabre, admirând cât de realist era aspectul „lumânărilor” din el. Ştiam că erau electrice, însă meşteşugarii făcuseră o treabă minunată. Tehnologie mascată în splendoarea vechii lumi, exact cum le plăcea moroilor. Un mic ghiont mi-a distras atenția de la ele.

—Măi, măi, măi, am zis. Zău dacă n-or fi tocmai persoanele răspunzătoare de aruncarea lui Rose Hathaway în lumea mare. Aveți destule pentru care să dați seamă.

În fața ochilor îi aveam pe părinții mei, în costumațiile lor caracteristice şi strident contrastante. Mama purta acelaşi echipament de gardian ca şi mine, bluză albă cu pantaloni largi şi jachetă negre. Cât despre Abe, el era... mă rog, Abe. Venise într-un costum negru cu dungulițe, cu o cămaşă neagră de gală pe dedesubt. Toată această întunecime era împroşcată cu o cravată din lână cu arabescuri, galbenă ca lămâia şi strălucitoare. Dintr-un buzunar al hainei se ivea o batistă asortată. Pe lângă cerceii şi lanțurile lui din aur, mai purta şi o pălărie neagră din fetru moale, o noutate a extravagantei lui garderobe. Cred că voia să meargă până la capăt cu eleganța pentru un astfel de eveniment, şi cel puțin nu era o pălărie de pirat.

—Nu ne învinui pe noi, a replicat mama. Nu noi am aruncat în aer jumătate din Curte, nu noi am furat o duzină de maşini, nici n-am denunțat o criminală în mijlocul unei mulțimi, nici n-am făcut astfel încât prietena noastră adolescentă să fie încoronată regină.

—Fie vorba între noi, a intervenit Abe, eu chiar am *aruncat* în aer jumătate din Curte.

Mama nu l-a luat în seamă, şi expresia ei s-a îndulcit, în timp ce mă studia cu ochi de gardian.

—Nu, serios... cum te simți?

Pe ei îi văzusem doar foarte pe fugă în zilele de după trezirea mea, doar cât să constatăm fiecare că suntem bine.

—Ai stat îngrozitor de mult în picioare astăzi, a continuat ea. Şi deja i-am spus lui Hans să nu te treacă în serviciu activ pentru o vreme.

Era una dintre cele mai materne replici pe care le auzisem vreodată din partea ei.

—Mă... mă simt bine. Mult mai bine. Aş putea să intru în serviciul activ chiar acum.

—N-o să faci tu aşa ceva, a replicat, exact pe tonul pe care l-ar fi folosit comandând un detaşament de gardieni.

—N-o mai cocoloşi, Janine.

—Ba n-o cocoloşesc! Am doar grijă de ea. Tu eşti cel care-o răsfață.

Mi-am plimbat privirea uluită de la unul la celălalt şi înapoi. Nu ştiam dacă asist la o ceartă sau la un preludiu. Nu mă entuziasma niciuna dintre variante.

—Gata, gata, potoliți-vă. Am scăpat cu viață, bine? Asta-i ceea ce contează.

—Aşa e, a confirmat Abe. Dintr-odată, avea un aer extrem de patern, care mă uluia şi mai mult decât purtarea mamei. Şi, cu toate daunele aduse proprietății şi nesfârşitul şir de încălcări ale legii, sunt mândru de tine.

Aveam eu o bănuială cum că, în secret, era mândru de mine *tocmai* din aceste motive. Cinicul meu comentariu interior a fost întrerupt în clipa în care l-a susținut şi mama.

—Şi *eu* sunt mândră. Metodele tale... n-au fost cele ideale, dar ai înfăptuit un lucru grozav. *Două,* de fapt. Ai descoperit atât criminalul, cât şi pe Jill.

Am remarcat grija formulării cu „criminalul”. Cred că ne era încă greu tuturor să acceptăm adevărul în legătură cu Tasha.

—Foarte multe se vor schimba datorită lui Jill, a precizat mama.

Ne-am îndreptat cu toţii privirile spre picioarele tronului. Ekaterina stătea de-o parte a lui, pregătită cu cărţile pentru jurămintele regale. Cealaltă parte era rezervată membrilor familiei monarhului, însă acum nu se găsea acolo decât o singură persoană: Jill. Cineva se descurcase de minune dichisind-o. Părul ei creţ fusese aranjat şi prins cu migală, şi era îmbrăcată cu o rochie de gală, lungă până la genunchi, cu guler extrem de evazat, arătându-i doar puţin umerii. Croiala rochiei scotea tot ce era mai bun din silueta ei deşirată, iar satinul verde-închis dădea bine cu trăsăturile ei. Stătea dreaptă, cu bărbia ridicată, însă neliniştea o cuprinsese din cap până-n picioare, ceea ce devenea şi mai evident prin faptul că stătea atât de izbitor de singură.

Mi-am întors privirea spre Abe, care mi-a susţinut-o aşteptând. Aveam o grămadă de întrebări pentru el, şi el era unul dintre puţinii care puteau să-mi spună adevărul. Problema era: cu care întrebare să încep? Era de parcă aş fi fost în faţa unui duh din poveşti: nu mi se puteau îndeplini decât atâtea dorinţe.

—Ce-o să se-ntâmple cu Jill? am întrebat, până la urmă. O să se-ntoarcă la şcoală, şi gata? Or s-o pregătească să fie prinţesă?

Lissa nu putea să fie şi prinţesă, şi regină, aşa că fostul ei titlu îi revenea următorului membru al familiei, în ordinea vârstei.

Abe n-a răspuns pe moment.

—Până când Lissa nu reuşeşte să schimbe legea — şi să sperăm că o să reuşească — Jill este tot ceea ce-i permite să-şi păstreze tronul. Dacă Jill ar păţi ceva, Lissa n-ar mai fi regină. Aşa. Tu ce-ai face?

—Aş ţine-o cât mai în siguranţă.

—Atunci, ştii răspunsul.

—E unul cam vast, am remarcat. „Siguranţă" înseamnă multe.

—Ibrahim, l-a certat mama. Ajunge. Nu e nici momentul, nici locul.

Abe mi-a mai susţinut un pic privirea, după care s-a destins într-un zâmbet frivol.

—Sigur, sigur. Suntem la o adunare de familie. O sărbătoare. Şi iată: apare şi cel mai nou membru.

Dimitri tocmai sosise lângă noi, îmbrăcat în alb şi negru, ca mine şi ca mama. S-a oprit alături de mine, evitând ostentativ să mă atingă.

—Domnule Mazur, a rostit el, protocolar, înclinându-şi capul în semn de salut spre amândoi. Gardian Hathaway.

Dimitri era cu şapte ani mai mare ca mine, dar în clipa aceea, înfruntându-mi părinţii, parcă ar fi avut doar şaisprezece ani şi ar fi venit să mă scoată în oraş.

—A, Belikov a exclamat Abe, strângându-i mâna lui Dimitri. Chiar speram să nimerim unul peste celălalt. Zău că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Poate găsim un pic de timp ca să discutăm, să aflăm mai multe despre viaţă, despre dragoste etcetera. Îţi place să vânezi? Pari genul de vânător. Asta ar trebui să facem, într-o bună zi. Cunosc eu un loc grozav în pădure. Departe, foarte departe. Am putea să ne petrecem o zi pe cinste. Sunt sigur că aş avea o mulţime de întrebări să-ţi pun. Şi o mulţime de lucruri să-ţi spun, de asemenea.

Am aruncat fulgerător o privire panicată spre mama, implorând-o pe muteşte să împiedice toate astea. Abe îşi petrecuse o bună bucată de timp discutând cu Adrian când începuserăm să fim împreună, explicându-i cu cele mai vii şi mai îngrozitoare amănunte cum avea el pretenţia să-i fie tratată fiica. Nu-mi doream deloc ca Abe să fie singur cu Dimitri în pustietate, cu atâl mai mult cu cât ar fi fost implicate şi arme de foc.

—De fapt, a replicat mama, ca într-o doară, mi-ar plăcea să vin şi eu. Am şi eu vreo câteva întrebări de pus... mai ales despre vremea când eraţi amândoi la Sf. Vladimir.

—Voi nu aveţi altă treabă? m-am grăbit să-i întreb. Trebuie să înceapă.

Asta, măcar, era adevărată. Aproape toată lumea intrase în formație, iar peste mulțime începuse să se lase tăcerea.

—Sigur că da, mi-a răspuns Abe şi, spre uimirea mea, înainte de plecare, m-a sărutat uşurel pe frunte. Mă bucur că te-ai întors, mi-a zis. Apoi, făcându-i cu ochiul lui Dimitri: Abia aştept să stăm de vorbă.

—Fugi, l-am îndemnat pe Dimitri după plecarea lor. Dac-o ştergi acum, poate că n-or să observe. Întoarce-te în Siberia.

—La drept vorbind, a replicat Dimitri, sunt destul de convins că Abe ar observa. Nu-ți face probleme, Roza. Nu mi-e frică. Suport orice perdaf din partea lor, numai să fiu cu tine. Merită.

—Chiar eşti cel mai viteaz bărbat din câți ştiu, i-am zis.

Mi-a zâmbit, îndreptându-şi ochii spre mica învălmăşeală de la intrarea în sală.

—Se pare că ea e gata, a murmurat.

—Sper să fiu şi eu, i-am răspuns, tot în şoaptă.

Într-un stil cu adevărat grandios, un herald a cerut linişte în sală. S-a aşternut o tăcere desăvârşită. Nu mai auzeai nici măcar o respirație.

Heraldul a făcut un pas în lateral din dreptul uşii.

—Prințesa Vasilisa Sabina Rhea Dragomir, a anunțat el.

Lissa a intrat şi, cu toate că o văzusem cu mai puțin de jumătate de oră în urmă, tot mi s-a tăiat respirația.

Purta o rochie în stilul cerut de protocol, însă, încă o dată, reuşise să evite mânecile. Nu mă îndoiam că biata croitoreasă făcuse o criză de nervi. Rochia era lungă până la podea, cu o fustă în straturi din mătase şi şifon, care se tot mişcau şi fluturau pe lângă Lissa în timp ce înainta. Materialul avea aceeaşi nuanță de jad ca a ochilor ei, la fel fiind şi corsajul rochiei, prins în jurul gâtului cu o bentiță acoperită de smaralde care dădeau iluzia unui colier. Smaralde identice marcau talia rochiei, iar brățările completau imaginea. Îşi lăsase părul lung liber, pieptănat până la o perfecțiune cu sclipiri de platină, ca o aură în sine.

Christian mergea alături de ea, oferind un contrast izbitor cu părul lui negru şi costumul de culoare închisă. Tradiția cunoscuse astăzi o semnificativă modificare, fiindcă în mod normal Lissa ar fi trebuit escortată de un membru al familiei sale, însă... în fine, se cam epuizaseră. Până şi eu eram nevoită să recunosc că el arăta uluitor, iar mândria şi dragostea pentru Lissa îi străluceau pe chip... indiferent de tulburarea sa din cauza Tashei. Era *Lordul Ozera,* mi-am zis. Şi aveam senzația că titlul acesta avea să capete, de-acum încolo, o tot mai mare importanță. După ce a condus-o pe Lissa până la picioarele tronului, s-a alăturat delegației familiei Ozera din rândul asistenței.

Ekaterina a făcut un mic gest spre o pernă mare din satin, aşezată pe podea în fața treptelor.

—Îngenunchează.

A fost o ezitare aproape imperceptibilă din partea Lissei, una observată numai de mine. Chiar şi fără legătură, eram atât de acordată la ființa ei, încât puteam să-i percep până şi cele mai neînsemnate gesturi. Privirea i s-a oprit asupra lui Jill. Expresia feței nu i s-a schimbat absolut deloc, şi mi s-a părut atât de straniu să nu-i pot descifra sentimentele. Puteam, totuşi, să emit câteva ipoteze. Nesiguranță. Dezorientare.

Din nou... ezitarea n-a durat decât o clipă. Lissa a îngenuncheat, răspândindu-şi artistic fustele în jurul ei. Ekaterina păruse mereu atât de fragilă şi de ofilită în încăperea pentru teste, însă acum, cum stătea acolo, cu străvechea carte a încoronării moroilor, puteam să simt că în fosta regină dăinuia încă o anume putere.

Cartea era scrisă în limba română, însă Ekaterina traducea fără efort, citind cu voce tare, mai întâi un discurs despre ceea ce se aştepta din partea monarhului, trecând apoi la jurămintele pe care trebuia să le facă Lissa.

—Îți vei sluji poporul?

—Ți-l vei apăra?

—Vei domni cu dreptate?

Erau douăsprezece în total, şi Lissa trebuia să răspundă cu câte trei de „Da" la fiecare: în engleză, în rusă şi în română. Faptul că nu mai aveam legătura care să-mi confirme sentimentele ei era încă destul de neobişnuit pentru mine, însă îi citeam pe chip că ea credea în fiecare „Da" pronunțat. După ce s-a terminat şi

partea aceasta a ceremoniei, Ekaterina i-a făcut semn lui Jill să înainteze. Am remarcat că, de când o privisem ultima dată, venise cineva să-i încredinţeze spre păstrare coroana. Fusese confecţionată special pentru Lissa, o capodoperă din aur alb şi galben presărată cu smaralde şi diamante. Se asorta superb cu costumaţia ei, şi la fel, după cum am constatat, tresărind, se putea spune şi despre Jill.

O altă tradiţie cerea ca monarhul să fie încoronat de un membru al familiei sale, tocmai acesta fiind rolul care-i fusese rezervat lui Jill. Îi vedeam uşorul tremur al mâinilor în timp ce aşeza minunăţia plină de nestemate pe capul surorii ei. Privirile li s-au întâlnit pentru un scurt moment. Din nou, un vârtej de emoţii tulburate s-a oglindit în ochii Lissei, dispărând însă repede după ce Jill a făcut câţiva paşi înapoi şi însemnătatea ceremoniei şi-a recăpătat prioritatea.

Ekaterina i-a întins mâna Lissei.

—Ridică-te, i-a zis. Nu vei mai îngenunchea niciodată în faţa cuiva. Ţinând-o de mână, Ekaterina s-a întors, astfel încât să fie amândouă cu faţa spre restul celor din sală. Apoi, cu o voce uimitor de puternică pentru trupul său plăpând, Ekaterina a anunţat: Regina Vasilisa Sabina Rhea Dragomir, cea dintâi cu acest nume.

Toată lumea din sală — cu excepţia Ekaterinei — a căzut în genunchi, plecându-şi capetele. Doar câteva clipe au trecut înainte ca Lissa să spună: „Ridicaţi-vă.”

Aflasem că era ceva la discreția monarhului. Unii dintre noii regi sau noile regine îşi făceau plăcerea să-i lase pe ceilalți îngenuncheați timp îndelungat.

A urmat semnarea documentelor, la care am asistat cu toții după cuviință. Practic, Lissa semna că fusese făcută regină, iar Ekaterina şi alți câțiva martori semnau că văzuseră când fusese Lissa făcută regină. Trei exemplare erau pe acea hârtie ornamentată atât de iubită de moroii de neam regal. Un al patrulea era pe o coală albă simplă, cu antet, fiind destinat Alchimiştilor.

După ce s-a terminat cu semnatul, Lissa şi-a ocupat locul pe tron, iar imaginea ei urcând treptele acelea îți tăia respirația. Era o imagine care avea să-mi rămână întipărită în minte pentru tot restul vieții. Sala a erupt în aclamații şi aplauze în clipa în care ea s-a aşezat pe tronul împodobit. Până şi gardienii, care în mod normal îşi păstrau o seriozitate extremă pe chipuri, s-au alăturai aplauzelor şi atmosferei sărbătoreşti. Lissa le zâmbea tuturor, ascunzându-şi de minune toate neliniştile resimțite.

A cercetat sala cu privirea, şi zâmbetul i s-a lărgit la vederea lui Christian. Apoi m-a căutat pe mine. Zâmbetul adresat lui fusese afectuos; cel pentru mine avea în el un dram de umor. I-am răspuns zâmbind la rândul meu şi întrebându-mă ce mi-ar fi transmis ea dac-ar mai fi fost posibil.

—Care-i poanta? m-a întrebat Dimitri, coborându-şi spre mine privirea amuzată.

—Tocmai mă gândeam ce-ar putea să-mi zică Lissa dac-am mai fi avut legătura dintre noi.

Într-o extrem de gravă încălcare a protocolului gardienilor, Dimitri m-a prins de mână şi m-a tras spre el.

—Şi? a întrebat, învăluindu-mă într-o îmbrățişare.

—Cred că m-ar întreba: „Acum în ce ne-am mai vârât?”

—Şi răspunsul?

Căldura lui era pretutindeni în jurul meu, ca şi dragostea lui, şi, încă o dată, am simțit acea complementaritate. Îmi recăpătasem acea parte a lumii mele care-mi lipsise. Sufletul care-l completa pe al meu. Perechea mea. Egalul meu. Nu doar atât, îmi recăpătasem viața: *propria* viață. Aveam s-o protejez pe Lissa, aveam s-o slujesc, dar eram, în sfârşit, eu însămi.

—Nu ştiu, i-am zis, lăsându-mi capul pe pieptul lui. Totuşi, cred c-o să fie bine.